Prolog
Cad ca ploaia

Institutul din Los Angeles, decembrie 2007

În ziua în care părinţii Emmei Carstairs au fost ucişi, vremea era minunată.
Pe de altă parte, vremea era de obicei minunată în Los Angeles. Mama şi tatăl Emmei o aduseseră cu maşina la Institut într-o dimineaţă senină de iarnă, pe munţii din spatele autostrăzii Pacific Coast, cu vedere spre oceanul albastru. Cerul fără pată se întindea de la faleza Pacific Palisades până la plajele de la Point Dume.
O depeşă sosise în noaptea dinainte, despre o activitate demonică lângă grotele de pe plajă din parcul Leo Carrillo. Soţii Carstairs fuseseră însărcinaţi să cerceteze locul. Mai târziu, Emma avea să-şi aducă aminte că mama ei îşi dăduse pe după ureche o şuviţă de păr desprinsă de vânt şi se oferise să deseneze o rună a Neînfricării pe tatăl Emmei, iar John Carstairs răsese şi spusese că nu era prea convins de noile rune la modă. Lui îi era destul ce era scris în Cartea Gri, mulţumesc frumos.
La momentul acela, totuşi, Emma nu avea răbdare cu părinţii ei, îmbrăţişându-i grăbit înainte să se întoarcă şi să urce în fugă treptele Institutului, cu rucsacul săltându-i pe spate, în timp ce ei îi făceau cu mâna din curte.
Emma era încântată că ajunsese să se antreneze în Institut. Nu numai că prietenul ei cel mai bun, Julian, locuia acolo, dar întotdeauna se simţea ca şi cum se arunca în ocean atunci când intra în clădire. Era o construcţie masivă de lemn şi de piatră, la capătul unei lungi alei aşternută cu pietriş, care şerpuia printre munţi. Fiecare încăpere de la fiecare etaj avea vedere spre ocean, spre munţi şi spre cer, întinderi vălurite de albastru, verde şi auriu. Visul Emmei era să urce pe acoperiş cu Jules - deşi până acum fuseseră împiedicaţi de părinţi - ca să vadă dacă priveliştea se întindea până în deşert, la sud.
Uşile de la intrare o cunoşteau şi s-au deschis cu uşurinţă la atingerea ei familiară. Holul şi parterul Institutului erau pline de vânători de umbre adulţi, care umblau de colo-colo. Vreo întrunire, presupuse Emma. Îl zări pe tatăl lui Julian, Andrew Blackthorn, conducătorul Institutului, în mulţime. Nedorind să întârzie cu salutările, se repezi spre vestiarul de la etajul întâi, unde îşi schimbă jeanşii şi tricoul cu hainele de antrenament - cămaşă lălâie, pantaloni de bumbac largi şi cel mai important articol dintre toate: sabia în bandulieră peste umăr.
Cortana. Numele însemna pur şi simplu „sabie scurtă”, dar pentru Emma nu era scurtă. Era de lungimea antebraţului ei, din metal strălucitor, pe lamă fiind gravate cuvintele care îi dădeau întotdeauna un fior pe şira spinării: Eu sunt Cortana} călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal Tatăl ei îi explicase ce însemna asta când pusese prima oară sabia în mâinile ei, pe atunci o copilă de zece ani.

— Poţi să o foloseşti pentru antrenament până o să faci optsprezece ani, când o să devină a ta, zisese John Carstairs, zâmbindu-i, în timp ce ea trecea cu degetele peste cuvintele gravate. Înţelegi ce înseamnă?

Ea clătinase din cap. „Oţel” înţelesese, dar nu şi „iuţită”. „Iuţeală” însemna „enervare”, ceva despre care tatăl ei o prevenise totdeauna că ar trebui să ţină în frâu. Ce legătură să fi avut cu o sabie?

— Ştii familia Wayland? începuse el. Au fost nişte faimoşi meşteri de arme, înainte ca Surorile de Fier să înceapă să făurească toate săbiile şi pumnalele vânătorilor de umbre. Wayland Fierarul a fost cel care le-a făcut pe Excalibur şi pe Joyeuse, săbiile lui Arthur şi Carol cel Mare, ca şi pe Durendal, sabia eroului Roland. Tot meşterii Wayland au făcut şi sabia asta, din acelaşi oţel. Tot oţelul trebuie călit - supus la o văpaie mare, aproape cât să topească sau să distrugă metalul - ca să-l facă mai rezistent. Apoi o sărutase pe creştetul capului şi adăugase: Familia Carstairs a păstrat sabia asta din generaţie în generaţie. Inscripţia ne aduce aminte că vânătorii de umbre sunt armele îngerului. Căleşte-ne în văpaia focului şi devenim mai puternici. Dacă îndurăm, supravieţuim.

Emma abia aştepta să treacă cei şase ani până avea să facă optsprezece, când ar fi putut călători prin lume să se lupte cu demonii, când putea fi călită în văpaia focului. Acum îşi fixă sabia în bandulieră şi ieşi din vestiar, închipuindu-şi cum avea să fie. În imaginaţia ei, stătea pe vârful stâncilor falezei de la Point Dume, apărându-se cu Cortana de un detaşament de demoni raum. Julian era cu ea, bineînţeles, mânuindu-şi arma lui preferată, arbaleta.

În mintea Emmei, Jules era întotdeauna prezent. Emma îl cunoştea dintotdeauna. Familia Blackthorn şi familia Carstairs fuseseră mereu apropiate, iar Jules era cu numai câteva luni mai mare decât Emma; ea practic nu trăise niciodată într-o lume în care să nu fi fost şi el. Învăţase să înoate în ocean cu el, pe când erau amândoi în scutece. Împreună, învăţaseră să meargă şi apoi să alerge. Ea fusese purtată pe braţe de părinţii lui şi pedepsită de fratele şi de sora lui mai mari când făcea câte-o boacănă.

Şi pe atunci făceau adesea boacăne. Să-l vopsească pe motanul alb şi pufos al familiei Blackthorn - Oscar - în albastru intens fusese ideea Emmei, pe când amândoi aveau şapte ani. Julian luase vina asupra lui; oricum, mai mereu o lua. La urma urmelor, îi explicase el, ea era singură la părinţi, iar el era unul din şapte; părinţii lui aveau să uite că sunt supăraţi pe el mult mai repede decât ar fi uitat ai ei.

Îşi amintea când mama lui murise, imediat după ce se născuse Tawy, şi cum Emma stătuse lângă Jules, ţinându-l de mână, în vreme ce corpul ei era ars în canioane, iar fumul se ridica la cer. Îşi amintea că el plânsese şi că ea se gândise că băieţii plâng foarte diferit de fete, cu îngrozitoare suspine înecate, care sunau de parcă i-ar fi fost scoase cu cleştele. Poate că era mai rău de ei, căci se zicea că băieţii nu trebuiau să plângă...

— Ooh!

Emma se dădu înapoi clătinându-se; fusese atât de pierdută în gânduri, încât se ciocnise de tatăl lui Julian, un bărbat înalt, cu acelaşi păr şaten zbârlit ca majoritatea copiilor săi.

— Scuze, domnule Blackthorn!

El zâmbi.

— N-am mai văzut până acum pe cineva atât de plin de zel să ajungă la lecţii, strigă el în vreme ce ea o rupse la fugă pe hol.

Sala de antrenamente era una dintre încăperile preferate ale Emmei din clădire. Ocupa aproape un etaj întreg şi atât peretele de la răsărit, cât şi cel de la apus erau din sticlă transparentă. Puteai vedea marea albastră aproape oriunde te uitai. Arcul liniei de coastă era vizibil de la nord la sud, nemărginirea apei Pacificului întinzându-se spre Hawaii.

În mijlocul podelei de lemn bine lustruite stătea instructorul familiei Blackthorn, o femeie impunătoare pe nume Katerina, în momentul acela ocupată să-i înveţe pe gemeni cum se aruncă un cuţit. Liwy urma docilă instrucţiunile, cum făcea întotdeauna, dar Ty era încruntat şi îndărătnic.

Julian, în hainele largi şi comode de antrenament, era întins pe spate, lângă fereastra de la apus, vorbind cu Mark, care stătea cu nasul vârât într-o carte şi făcea eforturi să nu-i dea atenţie fratelui său vitreg mai tânăr.

— Nu crezi că „Mark” e un nume cumva neobişnuit pentru un vânător de umbre? îi spunea Julian când Emma se apropie. Vreau să spun, dacă stai să te gândeşti mai bine. E derutant. „Marchează-mă cu o rună, Mark.”

Mark îşi înălţă capul blond din cartea pe care o citea şi se uită urât la fratele lui mai mic. Julian învârtea leneş o stelă în mână. O ţinea ca pe o pensulă, ceva pentru care Emma întotdeauna îl certa. Trebuia să ţii o stelă ca pe o stelă, ca pe o prelungire a mâinii tale, nu ca pe o ustensilă de artist.

Mark oftă teatral. La şaisprezece ani, era doar cu atât mai mare decât ei cât să găsească tot ce făceau Emma şi Julian fie enervant, fie ridicol.

— Dacă te deranjează, poţi să-mi spui pe numele întreg, zise el.

— Mark Antony Blackthorn? strâmbă Julian din nas. Durează prea mult până-l zici. Dacă o să fim atacaţi de un demon? Până apuc să zic eu jumătate din numele tău, mori.

— Şi atunci vrei să spui că tu îmi salvezi mie viaţa? întrebă Mark. Ai cam luat-o înainte, nu crezi, chiştocule?

— Dar s-ar putea întâmpla.

Julian, nemulţumit că fusese numit chiştoc, se ridică în capul oaselor. Părul îi stătea zbârlit în smocuri rebele pe tot capul. Sora lui mai mare, Helen, întotdeauna îl încolţea cu periile, dar nu reuşea nimic. Avea părul familiei Blackthorn, ca tatăl lui şi ca majoritatea fraţilor şi surorilor lui - cârlionţat rebel, de culoarea ciocolatei amărui. Asemănarea între membrii familiei întotdeauna o fascinase pe Emma, care semăna foarte puţin cu părinţii ei, dacă nu puneai la socoteală că tatăl ei era blond.

Helen era în Idris, de vreo câteva luni, cu iubita ei, Aline; schimbaseră inelele familiei şi aveau gânduri „foarte serioase” una cu cealaltă, după spusele părinţilor Emmei, ceea ce însemna cel mai adesea că se uitau languros una la

alta. Emma era hotărâtă ca, dacă avea să se îndrăgostească vreodată, să nu fie aşa languroasă. Înţelesese că fusese o oarecare gălăgie pentru faptul că şi Helen, şi Aline erau fete, dar ea nu înţelesese de ce, iar membrii familiei Blackthorn păreau s-o placă pe Aline foarte mult. Fata era o prezenţă liniştitoare şi o împiedica pe Helen să se agite.

Absenţa curentă a lui Helen însemna că nimeni nu-l mai tunsese pe Jules, iar lumina soarelui din sală îi colora vârfurile cârlionţilor în auriu. Ferestrele panoramice de-a lungul peretelui de la răsărit arătau şirul munţilor ce separau marea de San Fernando Valley - munţi pleşuvi, arizi, ciuruiţi de canioane, de cactuşi şi de mărăcini. Uneori, vânătorii de umbre mergeau acolo să se antreneze, iar Emma adora acele momente, adora să găsească poteci ascunse, şi cascade secrete, şi şopârle adormite care se odihneau pe pietre, lângă ei. Julian era specialist la convins şopârlele să i se caţere în palmă şi să doarmă acolo, în timp ce el le mângâia pe capete cu degetul mare.

— Păzea!

Emma se feri când un cuţit cu vârf de lemn zbură pe lângă capul ei, se izbi de fereastră şi ricoşă, lovindu-l pe Mark în picior. El îşi lăsă cartea jos şi se ridică în picioare, încruntat. Mark era, teoretic, supraveghetorul secund, ajutând-o pe Katerina, cu toate că el prefera să citească decât să predea.

— Tiberius, zise Mark. Nu arunca cuţitele în mine.

— Din greşeală, spuse Liwy, băgându-se între geamănul ei şi Mark.

Tiberius era tot atât de brunet pe cât era Mark de blond, singurul din familia Blackthorn - în afară de Mark şi de Helen, care nu prea contau, din cauza sângelui lor de repudiaţi - care nu avea trăsăturile familiei, părul şaten-închis şi ochii albaştri-verzi. Ty avea părul negru creţ şi ochii de culoarea fierului.

— Nu, n-a fost din greşeală, zise Ty. Am ţintit spre tine.

Mark trase exagerat de adânc aer în piept şi îşi trecu o mână prin păr, făcându-l să se ridice ca nişte ţepi. Mark avea ochii familiei Blackthorn, culoarea coclelii, dar părul, ca şi al lui Helen, era blond pal, cum fusese şi al mamei lor. Se vorbea că mama lui Mark ar fi fost o prinţesă de la Curtea Reginei Elfilor; ar fi avut o legătură amoroasă cu Andrew Blackthorn din care rezultaseră doi copii, pe care ea îi abandonase pe treptele Institutului din Los Angeles cu o noapte înainte de a dispărea pentru totdeauna.

Tatăl lui Julian îi luase în grija sa pe cei doi copii jumătate-elfi şi-i crescuse ca vânători de umbre. Sângele de vânător de umbre era dominant şi, deşi Consiliului nu-i plăcuse ideea, avea să accepte copiii semirepudiaţi în Conclav, câtă vreme pielea lor putea tolera runele. Atât Helen cât şi Mark primiseră primele rune la vârsta de zece ani, iar pielea lor le suportase foarte bine, cu toate că Emma îşi dăduse seama că pe Mark îl duruse marcajul mai mult decât îi durea de obicei pe vânătorii de umbre. Îl observase tresărind, deşi încercase s-o ascundă, când stela îi atinsese pielea. Mai târziu, observase şi mai multe amănunte în privinţa lui Mark - că forma feţei lui, neobişnuită, cu trăsături de elf, era atrăgătoare şi că, pe sub tricou, i se ghiceau umerii largi. Nu-şi clădea seama de ce observase lucrurile acestea şi nu era prea încântată. Din pricina

asta îi venea să-i răspundă obraznic lui Mark sau să se ascundă de el, câteodată amândouă odată.

— Te holbezi, zise Julian, uitându-se la Emma peste genunchii costumului de antrenament mânjit de vopsea.

Ea reveni brusc cu picioarele pe pământ.

— La ce?

— La Mark - din nou.

Părea agasat.

— Ţine-ţi gura! şuieră Emma şi-i smulse stela din mână.

El i-o smulse înapoi şi rezultă o mică încăierare. Emma chicoti, sărind şi îndepărtându-se de Julian. Se antrena cu el de atâta vreme, încât îi ştia fiecare mişcare înainte s-o facă. Singura problemă era că avea tendinţa să se poarte cu prea mare grijă faţă de el. Gândul că ar fi putut cineva să-l rănească pe Julian o făcea furioasă, iar uneori asta o includea şi pe ea însăşi.

— Asta-i din cauza albinelor din camera ta? întrebă Mark, îndreptându-se spre Tiberius. Ştii de ce a trebuit să scăpăm de ele!

— Bănuiesc c-ai făcut-o să mă înciudezi pe mine, zise Ty.

Ty era micuţ pentru vârsta lui - zece ani -, dar avea vocabularul şi dicţia unui bătrân de optzeci de ani. Ty nu spunea minciuni, de obicei, în primul rând pentru că nu înţelegea de ce-ar avea nevoie să mintă. Nu putea înţelege de ce unele dintre lucrurile pe care le făcea el îi enervau sau îi supărau pe ceilalţi şi le socotea mânia fie de neînţeles, fie înfricoşătoare, în funcţie de dispoziţia lui.

— Nu-i vorba de a te înciuda pe tine, Ty. Pur şi simplu nu se poate să ţii albine în camera ta...

— Le studiam! explică Ty şi faţa lui palidă se înroşi. Era ceva important, ele erau prietenele mele şi ştiam foarte bine ce făceam.

— Ca atunci când ai ştiut ce făceai şi cu şarpele cu clopoţei? zise Mark. Uneori, îţi luăm lucrurile din mână pentru că nu vrem să păţeşti ceva; ştiu că ţi-e greu să pricepi, Ty, dar noi ţinem la tine.

Ty îl privi fără expresie. Ştia ce însemna „ţinem la tine” şi ştia că era ceva de bine, dar nu înţelegea de ce era o explicaţie pentru orice.

Mark se aplecă, punând mâinile pe genunchi, ca să-l privească pe Ty drept în ochii lui cenuşii.

— OK, uite cum facem...

— Ha!

Emma reuşise să-l răstoarne pe Julian pe spate şi să-i smulgă stela cu forţa. El râse, încercând să iasă de sub ea, dar ea îi ţintui braţul de podea.

— Mă dau bătut, zise el. Mă dau...

Râdea în nasul ei şi deodată ea fu uluită să-şi dea seama că era de fapt cam ciudat să stea întinsă peste Julian şi, de asemenea, că, la fel ca Mark, şi forma feţei lui era frumoasă. Rotundă şi băieţească şi foarte familiară, dar ea deja putea vedea prin chipul de acum pe cel pe care avea să-l aibă când va fi mai mare.

Sunetul soneriei de la intrarea Institutului răsună prin toată sala. Era un sunet grav, plăcut, un dangăt ca de clopote biericeşti. De afară, Institutul arăta

în ochii mundanilor ca ruinele unei foste misiuni spaniole. Chiar dacă erau pancarte cu PROPRIETATE PRIVATĂ ŞI NU INTRAŢI afişate peste tot, uneori oamenii - de regulă mundani cu o uşoară doză de Vedere - izbuteau oricum să se rătăcească până la uşa de la intrare.

Emma se rostogoli la o parte de pe Julian şi îşi netezi hainele. Nu mai râdea. Julian se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se în mâini, şi o privi curios.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— M-am lovit la cot, minţi ea şi îşi întoarse ochii spre ceilalţi.

Livvy o lăsa pe Katerina să-i arate cum să ţină cuţitul, iar Ty clătina din cap la Mark. Ty. Ea fusese cea care-i dăduse porecla asta lui Tiberius când se născuse, pentru că la un an şi jumătate cât avea ea nu fusese în stare să spună „Tiberius”, ci îl numise în schimb „Ty-Ty”. Uneori, se întreba dacă el îşi amintea. Era ciudat, lucrurile care contau pentru Ty şi lucrurile care nu contau. Nu puteai şti dinainte.

— Emma?

Julian se aplecă în faţă şi în clipa următoare totul păru să explodeze în jurul lor. O enormă descărcare de lumină şi lumea de dincolo de ferestre deveni alb-aurie şi roşie, de parcă Institutul luase foc. În acelaşi timp, podeaua de sub ei se clătină ca puntea unui vas. Emma alunecă înainte, în clipa în care un ţipăt înfiorător veni de la parter - un ţipăt oribil, de nerecunoscut.

Livvy icni şi se repezi la Ty, luându-l în braţe, de parcă ar fi putut să-l încercuiască şi să-l protejeze cu corpul ei. Livvy era una dintre puţinele persoane a căror atingere nu-l deranja pe Ty; el stătea cu ochii holbaţi, cu o mână prinsă de mâneca bluzei surorii lui. Mark sărise deja în picioare; Katerina pălise, sub împletiturile ei de păr negru.

— Voi staţi aici, zise ea spre Emma şi Julian, scoţându-şi sabia din teaca de la brâu, Aveţi grijă de gemeni. Mark, vino cu mine.

— Nul zise Julian, ridicându-se repede în picioare. Mark...

— O să fiu bine, Jules, zise Mark cu un zâmbet liniştitor; deja avea câte un pumnal în fiecare mână.

Era un mânuitor de cuţite abil şi foarte iute, şi ţintea fără greş.

— Rămâi cu Emma, zise el, făcând semn din cap spre amândoi, apoi dispăru după Katerina, iar uşa sălii de antrenament se închise în urma lor.

Jules se dădu un pas mai spre Emma, strecurându-şi mâna într-a ei şi ajutând-o să se ridice de jos; ea ar fi vrut să-i spună că era bine mersi şi că putea să se ridice singură, dar o lăsă baltă. Înţelegea imboldul de-a simţi că făceai şi tu ceva, orice, ca să ajuţi. Un alt ţipăt izbucni deodată de la parter; urmă apoi zgomot de sticlă spartă. Emma traversă sala, ducându-se la gemeni; stăteau perfect încremeniţi, ca nişte statui. Livvy era pământie; Ty îşi încleştase mâna în cămaşa ei.

— O să fie bine, zise Jules, punând o mână între omoplaţii firavi ai fratelui său. Indiferent ce e asta...

— Habar n-ai ce e, zise Ty cu vocea întretăiată. Nu poţi să spui că o să fie bine. Fiindcă nu ştii.

Atunci se auzi un alt zgomot. Mai rău decât un ţipăt. Un urlet înfiorător, de fiară feroce. Vârcolaci? se întrebă Emma uluită, dar mai auzise urlet de vârcolac şi înainte; ăsta era mult mai sinistru şi mai crud.

Livvy se strânse lângă umărul lui Ty. El îşi ridică feţişoara palidă, mutându-şi privirile de la Emma la Julian.

— Dacă ne ascundem aici, zise Ty, şi ce-o fi ăsta ne găseşte, şi o răneşte pe sora noastră, atunci e vina ta.

Faţa lui Livvy era pitită după a lui Ty; el vorbise încet, dar Emma n-avea nicio îndoială că era foarte serios. Cu toată mintea de speriat a lui Ty, cu toată bizareria şi indiferenţa lui faţă de ceilalţi, era inseparabil de sora lui geamănă. Dacă Liwy era bolnavă, Ty dormea la picioarele patului ei; dacă se zgâria, el intra în panică, şi acelaşi lucru se întâmpla şi invers.

Emma văzu emoţiile contradictorii care treceau cu repeziciune pe chipul lui Julian - ochii lui îi căutară privirea şi ea înclină din cap insesizabil. Ideea de a rămâne în sala de antrenament şi de a aştepta acel ceva care scosese sunetul ce ajunsese până la ei o făcea să-şi simtă pielea căzându-i de pe oase.

Julian se duse în capătul celălalt al sălii şi se întoarse cu o arbaletă încovoiată şi două pumnale.

— Acum trebuie să-i dai drumul lui Livvy, Ty, zise el şi, după o clipă, gemenii se desprinseră din îmbrăţişare.

Jules îi dădu lui Livvy un pumnal şi i-l oferi pe celălalt lui Tiberius, care se uită la el ca şi când ar fi fost un obiect de pe altă planetă.

— Ty, zise Jules, lăsând să-i cadă mâna pe lângă corp. De ce aveai albine în dormitor? Ce-ţi place ţie la ele?

Ty nu răspunse.

— Îţi place cum lucrează împreună, da? zise Julian. Ei bine, acum va trebui să lucrăm şi noi împreună. O să mergem până la birou şi o să anunţăm Conclavul, bine? Un semnal de S.O.S. Ca să trimită întăriri, să ne apere.

Ty întinse mâna după pumnal, dând scurt din cap.

— Asta aş fi vrut să propun şi eu, dacă Mark şi Katerina m-ar fi ascultat.

— El te-ar fi ascultat, zise Livvy, care luase pumnalul cu mai multă încredere decât Ty şi îl ţinea în mână de parcă ştia ce făcea. La asta se gândea şi el, adăugă.

— Acum trebuie să umblăm fără zgomot, zise Jules. Voi doi veniţi după mine, mergem la birou.

Privirea i se încrucişă cu a Emmei.

— Emma o să se ducă după Tavvy şi Dru, apoi o să vină toţi trei la noi. Bine?

Inima Emmei intră în picaj, ca un pescăruş scufundându-se din zbor în mare. Octavius - Tavvy, mezinul, avea numai doi ani. Iar Dru, opt ani, prea micuţă ca să înceapă antrenamentul fizic. Bineînţeles că trebuia să-i aducă şi pe ei cineva. Iar ochii lui Jules implorau.

— Da, zise ea. Exact asta o să fac.

Cortana era prinsă în curele de spatele Emmei, un pumnal stătea gata de a fi aruncat în mâna ei. Avea senzaţia că simte metalul pulsând, ca o bătaie de

inimă prin venele ei, în timp ce se furişa pe culoarul Institutului, cu spatele spre perete. Din loc în loc, culoarul era străpuns de ferestre, iar vederea mării albastre, a munţilor verzi şi a norişorilor albi şi paşnici parcă îi făceau în ciudă. Se gândi la părinţii ei, aflaţi undeva afară, pe plajă, neavând habar ce se întâmpla la Institut. Îşi dori să fi fost şi ei acolo şi, în acelaşi timp, se bucură că nu erau. Cel puţin, erau feriţi de primejdie.

Se găsea acum în aripa Institutului care-i era cea mai familiară: apartamentele familiei. Se strecură pe lângă dormitorul gol al lui Helen, cu hainele toate împachetate şi cuvertura prăfuită. Pe lângă camera lui Julian, familiară de la cele un milion de nopţi dormite împreună, şi pe lângă a lui Mark, a cărei uşă era bine închisă. Următoarea cameră era a domnului Blackthorn şi, imediat alături, era odaia copiilor. Emma trase aer în piept şi împinse uşa cu umărul.

Priveliştea care-o întâmpină în mica odaie zugrăvită în albastru o făcu să se holbeze. Tawy era în pătuţul lui, cu mânuţele strânse de grilaje, cu obrajii roşii înfierbântaţi de plâns. Drusilla stătea în faţa pătuţului, cu o sabie - îngerul ştie de unde o luase - strânsă în ambele mâini şi cu vârful îndreptat spre Emma. Dru tremura destul de tare ca vârful săbiei să danseze; codiţele îi încadrau faţa dolofană, dar privirea din ochii ei de Blackthorn era de-o hotărâre neclintită: Să nu îndrăzneşti să te atingi de fratele meu.

— Dru, zise Emma cât putu mai blând. Dru, eu sunt. Jules m-a trimis să vă iau.

Dru lăsă să-i cadă zăngănind sabia din mâini şi izbucni în plâns. Emma trecu pe lângă ea şi îl culese pe cel mic din pătuţ cu mâna liberă, sprijinindu-l pe şold. Tavvy era micuţ pentru vârsta lui, totuşi cântărea vreo douăsprezece kile; tresări când el se agăţă de părul ei.

— Memma, zise el.

— Şşt!

Îl sărută pe creştetul capului. Mirosea a pudră de talc pentru copii şi a lacrimi.

— Dru, ţine-te de centura mea, bine? O să mergem în birou. O să fim în siguranţă acolo.

Dru se prinse de centura de arme a Emmei cu mâinile ei micuţe; deja încetase să mai plângă. Vânătorii de umbre nu plâng prea mult, nici când au numai opt ani.

Emma îi conduse afară pe culoar. Zgomotele de la parter erau mai crunte acum. Ţipetele continuau, printre urlete groase şi zgomote de sticlă spartă şi trosnete de lemn. Emma înaintă încet, strângându-l mai tare pe Tavvy, şoptindu-i în neştire că totul era bine, că el o să fie bine. Şi apoi dădu iarăşi de ferestre, iar soarele năvălea prin ele cu răutate, aproape orbind-o.

Era orbită, de groază şi de soare; era singura explicaţie pentru greşeala pe care o făcu mai departe. Coti la capătul unui culoar şi, în loc să se găsească în holul la care se aştepta, se trezi stând în capul scării celei mari ce ducea jos, în foaier şi la marile uşi duble de la intrarea clădirii.

Foaierul era plin de vânători de umbre. Unii, pe care-i ştia ca fiind nefilimi din Conclavul de la Los Angeles, îmbrăcaţi în negru, alţii în costume roşii. Şirurile de statui din foaier erau acum răsturnate, sparte, făcute praf pe podea. Fereastra panoramică dinspre mare fusese spartă şi peste tot erau numai cioburi şi sânge.

Emma simţi că i se strânge stomacul. În mijlocul foaierului stătea o siluetă înaltă, îmbrăcată în stacojiu. Era blond, cu părul aproape alb, iar faţa arăta ca aceea cioplită în marmură a lui Raziei, numai că lipsită cu desăvârşire de îndurare. Ochii erau negri ca smoala şi într-o mână ţinea o sabie gravată cu un model de stele; în cealaltă, un pocal făcut din aiamas scânteietor.

La vederea cupei, ceva răsări în minte Emmei. Adulţilor nu le plăcea să discute politică în preajma tinerilor vânători de umbre, dar ea ştia că fiul lui Valentine Morgenstem îşi luase un alt nume şi jurase răzbunare împotriva Conclavului. Ştia că îşi făcuse un pocal ce reprezenta inversul Pocalului îngerului, care schimba vânătorii de umbre în creaturi rele, demonice. Îl auzise pe domnul Blackthom numindu-i pe vânătorii de umbre diabolici „întunericiţi,,; el spusese că mai degrabă ar muri decât să fie unul dintre ei.

Atunci, acesta era el. Jonathan Morgenstern, pe care toată lumea îl numea Sebastian - un personaj dintr-o poveste, o poveste de speriat copiii, care prinsese viaţă. Fiul lui Valentine.

Emma puse o mână pe capul lui Tawy, apăsându-i faţa în umărul ei. Nu.se putea mişca. Se simţea de parcă avea legate greutăţi de plumb de picioare. De jur împrejurul lui Sebastian mişunau vânători de umbre în negru şi în roşu, siluete cu pelerine negre - erau şi aceştia vânători de umbre? - ale căror feţe erau acoperite, şi mai era şi Mark, cu mâinile ţinute la spate de un vânător de umbre în costum roşu. Pumnalele lui zăceau la picioarele sale, iar hainele de antrenament erau pline de sânge.

Sebastian ridică o mână şi îşi îndoi arătătorul lung şi alb.

— Aduceţi-o încoace, zise.

Se iscă un freamăt în mulţime şi domnul Blackthorn făcu un pas înainte, târând-o pe Katerina după el. Ea se opuse, îl lovi cu pumnii, însă el era prea puternic. Emma privi îngrozită şi nevenindu-i să creadă cum domnul Blackthorn o împinse, silind-o să cadă în genunchi.

— Acum, zise Sebastian cu o voce ca mătasea, bea din Pocalul Infernal, şi îi vârî cu forţa buza cupei printre dinţi.

Astfel află Emma ce era înfiorătorul urlet pe care îl auzise mai devreme. Katerina încercă să se elibereze, dar Sebastian era mult prea puternic; îi împinse cupa printre buze şi Emma o văzu tresărind şi înghiţind. Se zbătu să se îndepărteze şi, de data asta, domnul Blackthom o lăsă; râdea, la fel şi Sebastian. Katerina căzu la podea, cu tot corpul scuturat de spasme, şi din gâtlej îi ieşi un singur răcnet - mai rău decât un răcnet, un urlet prelung de durere, de parcă sufletul îi era smuls din trup.

Hohote de râs străbătură încăperea; Sebastian zâmbea. Avea ceva groaznic şi frumos deopotrivă în înfăţişarea lui, aşa cum există ceva oribil şi frumos la şerpii veninoşi şi la marii rechini albi. Era flancat de doi tovarăşi, îşi dădu

Emma seama: o femeie cu părul încărunţit, cu un topor în mână, şi un personaj înalt, înfăşurat în întregime într-o pelerină neagră. Nu se zărea nicio frântură din el, în afară de bocancii negri ce se iţeau pe sub poalele pelerinei. Numai înălţimea şi masivitatea o făceau să creadă că era totuşi un bărbat.

— Ea a fost ultimul vânător de umbre de aici? întrebă Sebastian.

— Mai e băiatul, Mark Blackthom, zise femeia de lângă el, ridicând un deget şi îndreptându-l spre Mark. Ar trebui să fie destul de în vârstă.

Sebastian se uită în jos, la Katerina, care nu se mai zvârcolea şi zăcea nemişcată, cu părul negru ciufulit şi căzut peste faţă.

— Ridică-te, soră Katerina, zise el. Du-te şi adu-l pe Mark Blackthorn la mine.

Emma privi, ţintuită în loc, cum Katerina se ridică încet în picioare. Katerina fusese instructor la Institut de când îşi putea aminti Emma; ea fusese profesoara lor când se născuse Tavvy, când mama lui Jules murise, când Emma începuse primele antrenamente fizice. Ea îi învăţase limbi străine şi le pansase rănile, le tratase juliturile şi le dăduse primele arme; ea fusese ca un membru al familiei, iar acum păşea, cu ochii goi, peste dezastrul de pe podea, întinzând mâna să-l apuce pe Mark.

Dru tresări, smulgând-o brusc pe Emma din transă. Emma se răsuci şi-l puse pe Tavvy în braţele lui Dru; Dru se clătină puţin, apoi îşi reveni, ţinându-l pe fratele ei mai strâns.

— Fugi, îi zise Emma. Fugi la birou. Spune-i lui Julian că vin şi eu imediat.

Ceva din urgenţa din glasul Emmei comunica de la sine; Drusilla nu protestă, doar îl strânse mai tare pe Tawy şi o luă la fugă, fără ca tălpile ei goale să scoată vreun sunet pe podeaua culoarului. Emma se întoarse să se uite mai departe la grozăvia ce se petrecea jos. Katerina era în spatele lui Mark, împingându-l înainte, cu un pumnal apăsat între omoplaţii lui. El se clătină şi aproape că se poticni în faţa lui Sebastian; Mark era mai aproape de trepte acum, iar Emma putu vedea că se luptase. Avea răni defensive pe încheieturi şi pe mâini, tăieturi pe faţă, căci fără îndoială nu fusese timp pentru rune vindecătoare. Tot obrazul îi era plin de sânge; Sebastian se uită la el, pungindu-şi buzele, iritat.

— Asta nu e pe de-a întregul nefilim, zise el. E pe jumătate elf, zic bine? De ce nu am fost informat?

Un murmur străbătu mulţimea. Femeia cu părul negru spuse:

— Asta înseamnă că Pocalul n-o să aibă efect asupra lui, Stăpâne Sebastian?

— Înseamnă că nu-l vreau pe el, răspunse Sebastian.

— L-am putea duce la valea de sare, zise femeia cu părul negru. Sau în podişurile Edomului, ca să-l sacrificăm pentru plăcerea lui Asmodeus şi-a lui Lilith.

— Nu, zise Sebastian, fără grabă. Nu, n-ar fi înţelept, cred, să facem asta cuiva cu sângele Poporului Elfilor.

Mark scuipă spre el.

Sebastian păru şocat. Se întoarse spre tatăl lui Julian.

— Treci şi struneşte-l, zise. Răneşte-l, dacă vrei. N-am să am răbdare cu corcitura ta de fiu.

Domnul Blackthom se apropie, ţinând în mână o sabie lată. Lama era deja mânjită cu sânge. Ochii lui Mark se căscară îngroziţi. Sabia se ridică...

Cuţitul părăsi mâna Emmei. Zbură prin aer şi se înfipse în pieptul lui Sebastian Morgenstern.

Sebastian se clătină înapoi şi mâna cu sabia domnului Blackthom căzu pe lângă corp. Ceilalţi începură să strige; Mark sări în picioare, în timp ce Sebastian se uită la mânerul cuţitului din pieptul lui, a cărui lamă îi pătrunsese în inimă. Se încruntă.

— Au, zise el, scoţând cuţitul.

Lama era plină de sânge, dar Sebastian părea neafectat de rană. Azvârli arma într-o parte şi-şi ridică privirea. Emma simţi ochii aceia de întuneric, ca hăul, aţintiţi asupra ei ca atingerea unor degete reci. Ii simţi măsurând-o, cântărind-o, cunoscând-o şi desconsiderând-o.

— Ce păcat că n-ai să trăieşti, îi zise el. Să trăieşti ca să povesteşti Conclavului că Lilith mi-a dat puteri nemăsurate. Probabil numai Slăvită mi-ar putea pune capăt vieţii. Mi-e milă de nefilimi că nu le-a mai rămas de cerut nicio favoare Cerului şi că niciunul dintre flecuşteţele lor de instrumente de război, pe care le meşteresc în Citadela de Diamant, nu mă mai poate răni acum. Se întoarse spre ceilalţi. Ucideţi fata, porunci el, scuturând din mână cu dezgust pe jacheta lui acum plină de sânge.

Emma îl văzu pe Mark repezindu-se spre scări, încercând să ajungă el primul la ea, dar silueta întunecată de lângă Sebastian deja îl prinsese şi-l trăgea înapoi cu mâinile în mănuşi negre; braţele sale îl cuprinseră pe Mark şi îl ţinură, aproape ca şi când l-ar fi protejat. Mark se zbătea, dar apoi Emma nu-l mai văzu, iar întunericiţii dădură năvală pe scări.

Emma se întoarse şi fugi. Învăţase să alerge pe plajele din California, unde nisipul se mişca sub tălpile ei la fiecare pas, aşa că pe teren solid era iute ca vântul. Fugi până la capătul holului, cu părul fluturând în urma ei, sări ca să coboare un şir scurt de trepte, coti la dreapta şi dădu buzna în birou. Trânti uşa în urma ei şi trase zăvorul, înainte să se întoarcă şi să se uite în jur.

Biroul era o cameră mare, cu pereţii căptuşiţi de cărţi de referinţă. Mai era o bibliotecă la ultimul etaj, dar de aici conducea domnul Blackthom Institutul. Aici se afla masa lui de lucru de mahon şi pe ea, două telefoane: unul alb şi unul negru. Receptorul era ridicat de pe cel negru, iar Julian îl ţinea la ureche, strigând:

— Trebuie să ţineţi Portalul deschis! încă nu suntem toţi în siguranţă! Vă rog...

Uşa din spatele Emmei bubui cu ecou când întunericiţii se aruncară în ea; Julian îşi ridică privirea alarmat şi receptorul îi căzu din mână când o văzu pe Emma. Ea se uită cu ochii mari la el şi dincolo de el, unde tot peretele dinspre răsărit strălucea. În mijloc era un Portal, o deschizătură dreptunghiulară în perete, prin care Emma putea vedea spirale de forme argintii, un haos de nori şi de vânt.

Veni clătinându-se spre Julian, iar el o prinse de umeri. Degetele lui o strângeau cu putere, de parcă nu-i venea să creadă că era acolo sau că era reală.

— Emma, şopti el, apoi vorbi mai repede. Em, unde-i Mark? Unde e tata?

Ea clătină din cap.

— Ei nu pot... n-au putut... înghiţi nodul din gât. E Sebastian Morgenstem, zise şi tresări când uşa se zgâlţâi din nou sub asalt. Trebuie să ne întoarcem după ei - zise ea, dând să plece, dar mâna lui Julian era deja în jurul încheieturii ei.

— Portalul! strigă el ca să acopere vuietul vântului şi bubuiturile din uşă. Duce în Idris! Conclavul l-a deschis! Emma - o să mai stea deschis doar câteva secunde!

— Dar Mark? zise ea, deşi habar n-avea ce ar fi putut ei face, cum şi-ar fi putut croi drum prin mulţimea întunericiţilor din foaier, cum l-ar fi putut ei înfrânge pe Sebastian Morgenstern, care era mai puternic decât orice vânător de umbre obişnuit. Trebuie să...

— Emma! strigă Julian şi în clipa aceea uşa cedă şi întunericiţii se revărsară în cameră.

Ea o auzi pe femeia cu părul negru ţipând după ea, ceva despre cum nefilimii o să ardă, o să ardă cu toţii în flăcările Edomului, o să ardă şi o să moară, şi vor fi distruşi...

Julian ţâşni spre Portal, trăgând-o şi pe Emma de mână; după o ultimă privire îngrozită în urmă, ea îl lăsă s-o conducă. Se feri de o săgeată care vâjâi chiar printre ei şi sparse o fereastră din dreapta. Julian o apucă disperat, încolăcindu-şi braţele în jurul ei; ea îi simţi degetele înfăşurându-se în partea din spate a cămăşii ei când se aruncară împreună prin Portal, apoi furtuna îi înghiţi imediat.

Partea Întâi
Scoţând foc

Şi Eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va şi mistui; şi te voi preface în cenuşă pe pământ înaintea ochilor tuturor celor ce te văd. Toţi cei ce te cunosc între popoare se vor mira de tine, vei ajunge o groază şi în veci nu vei mai fi.

- Iezechiel, 28:18-19.

1
Porţia lor din pocal

— Închipuie-ţi ceva liniştitor. Plaja din Los Angeles - nisip alb, valurile apei albastre spărgându-se la mal, te plimbi de-a lungul liniei de nisip ud...

Jace deschise un ochi.

— Asta sun 1 foarte romantic.

Băiatul care stătea vizavi de el oftă şi îşi trecu mâinile prin părul aspru şi negru. Deşi era o zi geroasă de decembrie, vârcolacii nu simţeau frigul la fel de intens ca oamenii, iar Jordan îşi scosese jacheta şi îşi ridicase mânecile cămăşii. Stăteau unul în faţa celuilalt, pe un petic de iarbă uscată dintr-un luminiş în Central Park, amândoi cu picioarele încrucişate, cu mâinile pe genunchi, cu palmele în sus.

O îngrămădeală de stânci se ridica din pământ în apropierea lor. Fusese spartă în bolovani mai mari şi mai mici, iar pe doi dintre cei mai mari stăteau cocoţaţi Alec şi Isabelle Lightwood. Când Jace se uită în sus, Isabelle îi prinse privirea şi îi făcu încurajator cu mâna. Alec, observându-i gestul, o îmbrânci în umăr. Jace îl putu vedea dăscălind-o pe Izzy, probabil ca să nu-i întrerupă concentrarea lui Jace. Zâmbi

În sinea lui - niciunul dintre cei doi nu avusese motiv să vină aici, dar o făcuseră oricum, „pentru sprijin morar. Deşi Jace bănuia că avusese legătură mai degrabă cu faptul că Alec nu suporta să nu aibă nimic de făcut zilele astea, Isabelle nu suporta ca fratele ei să fie de capul lui, şi amândoi îşi evitau părinţii şi Institutul.

Jordan pocni din degete sub nasul lui Jace.

— Eşti atent?

Jace se încruntă.

— Am fost, până când am intrat în domeniul reclamelor personale penibile.

— Păi, şi ce anume te face pe tine să te simţi calm şi liniştit?

Jace îşi luă mâinile de pe genunchi - poziţia lotus îi dădea crampe în încheieturi - şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în braţe. Vântul tăios foşnea cele câteva frunze moarte care încă se mai ţineau agăţate de ramurile copacilor. Pe fundalul palid al cerului de iarnă, frunzele aveau o eleganţă simplă, ca schiţele cu peniţa în tuş.

— Uciderea de demoni, zise el. O ucidere ca la carte, curată, este foarte relaxantă. Cele murdare sunt mai plicticoase, pentru că trebuie să faci curat după ele...

— Nu.

Jordan ridică mâinile. Sub mânecile cămăşii se vedeau tatuajele care-i acopereau braţele. Shaantih; shaantih} shaantih. Jace ştia că însemna „pacea care depăşeşte înţelegerea” şi că trebuia să spui cuvântul de trei ori de fiecare dată când rosteai mantra, ca să-ţi calmezi mintea. Dar nimic nu părea s-o calmeze pe-a lui, zilele astea. Focul din venele sale îi făcea şi mintea să gonească, gândurile i se succedau prea repede, unul după altul, ca un foc de artificii. Avea vise la fel de vii şi de saturate de culoare ca picturile în ulei. Încercase să facă exerciţii epuizante ca să le potolească, ore în şir petrecute în sala de antrenament, sânge, vânătăi şi sudoare şi, într-un rând, chiar degete rupte. Dar nu reuşise mai mult decât să-l scoată pe Alec din răbdări cu cereri de rune vindecătoare şi, într-o ocazie memorabilă, să dea foc din greşeală uneia dintre grinzi.

Simon fusese cel care povestise despre colegul lui de cameră, că făcea meditaţii în fiecare zi şi că îi spusese lui că învăţarea rutinei fusese metoda prin

care-şi calmase accesele de furie incontrolabile ce făceau parte adesea din procesul de transformare într-un vârcolac. De la asta fusese un salt scurt la Clary sugerând că Jace „ar putea să încerce şi el”, şi iată-i acum aici, la a doua lui şedinţă. Prima şedinţă se încheiase cu Jace gravând o urmă în podeaua de lemn tare a lui Simon şi Jordan, încât Jordan sugerase să facă a doua rundă în aer liber, ca să evite alte stricăciuni.

— Fără ucideri, zise Jordan. Încercăm să te facem să te simţi liniştit. Sânge, ucidere, război, toate acestea sunt lucruri ne-liniştite. Nu-ţi mai place nimic altceva?

— Armele, zise Jace. Îmi plac armele.

— Încep să cred că avem aici un caz problematic de filozofie personală.

Jace se aplecă în faţă, lipindu-şi palmele pe iarbă.

— Eu sunt un războinic, zise el. Am fost crescut ca războinic. N-am avut jucării, am avut arme. Am dormit cu o sabie de lemn până am făcut cinci ani. Primele mele cărţi au fost demonologiile medievale cu pagini împodobite cu miniaturi. Primele cântece pe care le-am învăţat au fost psalmodieri de alungare a demonilor. Ştiu ce îmi aduce mie pace, dar nu sunt nici plajele cu nisip, nici păsărelele ciripind în păduri ecuatoriale. Vreau o armă în mâna mea şi o strategie să înving.

Jordan se uită la el deschis.

— Deci spui că ceea ce-ţi aduce ţie pace e războiul.

Jace îşi aruncă mâinile în sus şi se ridică în picioare, scuturându-şi iarba de pe jeanşi.

— Ai priceput.

Auzi iarba uscată trosnind şi se întoarse, la timp ca s-o vadă pe Clary aplecându-se şi trecând printre doi copaci ca să intre în luminiş, cu Simon la câţiva paşi în urma ei. Clary îşi ţinea mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor şi râdea.

Jace îi privi pe amândoi pentru o clipă - era ceva cu privitul oamenilor care nu ştiau că sunt urmăriţi. Îşi aminti când o văzuse pe Clary a doua oară în viaţa lui, în capătul celălalt al salonului principal de la Java Jones. Ea râdea şi vorbea cu Simon la fel cum făcea acum. Îşi iminti neobişnuitul junghi de gelozie din pieptul lui, forţându-i aerul să iasă din piept, sentimentul de satisfacţie când ea îl lăsase pe Simon singur şi venise să stea de vorbă cu el.

Lucrurile se schimbaseră. El evoluase de la ros de gelozie din cauza lui Simon, la un respect înciudat pentru tenacitatea şi curajul lui, până la a-l socoti de-a dreptul un prieten, deşi se îndoia că avea s-o spună vreodată cu glas tare. Jace privi cum Clary se uită în jur şi-i trimite o bezea, cu părul ei roşu săltând în coada de cal. Era atât de mică - delicată, ca o păpuşă, gândise el odinioară, înainte să afle cât de puternică era.

Ea veni spre Jace şi Jordan, lăsându-l pe Simon să se caţere pe stânca unde stăteau Alec şi Isabelle; se prăbuşi lângă Isabelle, care imediat se aplecă să-i spună ceva, iar perdeaua ei de păr negru îi ascunse faţa.

Clary se opri în faţa lui Jace, legănându-se pe călcâie, cu un zâmbet.

— Cum merge treaba?

— Jordan vrea să mă gândesc la plajă, zise Jace, posomorât.
— E încăpăţânat, îi zise Clary lui Jordan. Ceea ce vrea să spună e că e recunoscător.
— Ba nu chiar, replică Jace.
Jordan pufni.
— Fără mine, ai umbla nervos pe Madison Avenue, aruncând scântei prin toţi porii. Se ridică în picioare şi-şi îmbrăcă jacheta verde. Iubitul tău e ţicnit, îi zise lui Clary.
— Da, dar e hot, zise Clary. Şi-ăsta e un argument.
Jordan se strâmbă, dar binedispus.
— Am şters-o de aici, zise el. Trebuie să mă întâlnesc cu Maia în centru.
Făcu un salut zeflemitor şi plecă, strecurându-se printre copaci şi dispărând cu mersul neauzit al lupului care îi era sub piele. Jace îl urmări plecând. Salvatori neverosimili, gândi el. Cu şase luni în urmă, n-ar fi crezut în ruptul capului dacă i-ar fi spus cineva că avea să ajungă să ia lecţii de comportament de la un vârcolac.
Jordan, Simon şi cu Jace legaseră un soi de prietenie în ultimele câteva luni. Jace nu se putea abţine să nu folosească apartamentul lor ca un refugiu, departe de stresul zilnic de la Institut, departe de tot ce-i amintea că nici acum Conclavul nu era încă pregătit pentru războiul cu Sebastian.
Erchomai. Cuvântul trecu prin mintea lui Jace ca o atingere de pană, făcându-l să se înfioare. Văzu o aripă de înger, smulsă din trup, zăcând într-o baltă de sânge auriu.
Vin.

— Ce-ai păţit? întrebă Clary.
Jace părea brusc la un milion de kilometri depărtare. De când focul ceresc îi pătrunsese în sânge, avea tendinţa să se piardă în gânduri mult mai des. Ea bănuia că acesta era un efect secundar al faptului că-şi reprima emoţiile. Simţi o mică strângere de inimă - Jace, când îl cunoscuse, era atât de controlat, numai o fărâmă din adevărata lui fire se strecura printre crăpăturile armurii personale, ca lumina printre crăpăturile dintr-un zid. Ii luase multă vreme până să străpungă fortăreaţa aceea. Acum, însă, focul din venele lui îl silea să şi-o construiască din nou, să-şi înăbuşe emoţiile din pricini de siguranţă. Dar când focul avea să dispară, oare va mai fi în stare să o demonteze din nou?
El clipi, readus la realitate de vocea ei. Soarele de iarnă era strălucitor şi rece; îi ascuţea oasele feţei şi îi arunca umbre sub ochi. O luă de mână, respirând adânc.
— Ai dreptate, zise cu vocea joasă, mult mai serioasă, pe care o păstra numai pentru ea. E de ajutor treaba cu lecţiile lui Jordan. E de ajutor şi chiar sunt recunoscător.
— Ştiu.
Clary îşi strânse degetele în jurul încheieturii lui. Pielea lui părea caldă la atingere; părea să aibă cu câteva grade mai mult decât normal de la întâlnirea lui cu Slăvită. Inima îi bătea în ritmul său familiar, constant, dar sângele care-i

curgea prin vene părea să zbârnâie sub atingerea ei cu energia cinetică a focului gata să se aprindă.

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, dar el întoarse capul şi buzele li se atinseră. Nu făcuseră nimic mai mult decât să se sărute de când focul începuse să şuiere în sângele lui, şi chiar şi asta cu multă băgare de seamă. Jace era grijuliu şi acum, gura lui lunecând uşor peste a ei, cu mâna pe umărul ei. Pentru o clipă, rămaseră trup lângă trup, iar ea îi simţi vibraţia şi pulsul sângelui. Jace dădu s-o tragă mai aproape de el şi o scânteie ascuţită, seacă, se iscă între ei, ca trosnetul de electricitate statică.

Jace întrerupse sărutul şi făcu un pas înapoi, răsuflând; mai înainte să poată spună Clary ceva, un cor de aplauze sarcastice izbucni de pe movila din apropiere. Simon, Isabelle şi Alec îşi fluturau braţele spre ei. Jace făcu o plecăciune, dar Clary se dădu înapoi uşor intimidată, trecându-şi degetele mari prin găicile jeanşilor ei.

Jace oftă.

— Să ne alăturăm prietenilor noştri enervanţi şi voaiori?

— Din păcate, este singurul tip de prieteni pe care-i avem.

Clary se împinse cu umărul în braţul lui şi se apropiară de pietre. Simon şi Isabelle stăteau unul lângă celălalt, vorbind încet. Alec şedea mai la o parte, uitându-se la ecranul telefonului său cu o expresie de intensă concentrare.

Jace se trânti lângă parabatai-ul său.

— Am auzit că, dacă te uiţi fix la chestiile alea îndeajuns de mult, o să sune.

— I-a trimis un mesaj lui Magnus, zise Isabelle, aruncând o privire dezaprobatoare spre ei.

— Ba nu, zise Alec, automat.

— Ba da, i-ai trimis, zise Jace, lungindu-şi gâtul să vadă peste umărul lui Alec. Şi l-ai sunat. Pot să-ţi văd apelurile efectuate.

— E ziua lui, zise Alec, închizând brusc telefonul.

Arăta ca intrat la apă, zilele astea, aproape sfrijit în puloverul lui albastru ponosit, cu găuri la coate, cu buzele muşcate şi crăpate. Clary se simţi profund mişcată. După ce Magnus rupsese relaţia cu el, Alec petrecuse prima săptămână într-un fel de ceaţă de tristeţe şi stupefacţie. Nimănui nu-i venea să creadă. Ea întotdeauna se gândise că Magnus îl iubea pe Alec, îl iubea cu adevărat; în mod limpede şi Alec gândise aşa.

— Nu vreau să creadă că eu nu... să creadă că am uitat.

— Tânjeşti de dorul lui, zise Jace.

Alec ridică din umeri.

— Uite cine vorbeşte. Oh, o iubesc. Oh, e sora mea. Oh, de ce, de ce, de ce...

Jace aruncă o mână de frunze moarte spre Alec, făcându-l să bolborosească.

Isabelle râdea.

— Ştii că are dreptate, Jace.

— Dă-mi telefonul, zise Jace, ignorând-o pe Isabelle. Haide, Alexander.

— Nu te priveşte, zise Alec, ţinând telefonul departe de mâna lui Jace. Las-o moartă, bine?

— Nu mai mănânci, nu mai dormi, te holbezi la telefon şi eu ar trebui s-o las moartă? zise Jace.

Era o agitaţie surprinzătoare în vocea lui; Clary ştia cât de tare îl supărase că Alec era nefericit, dar nu era sigură dacă şi Alec o ştia. În împrejurări normale, Jace ar fi ucis sau cel puţin ar fi ameninţat pe oricine l-ar fi făcut pe Alec să sufere; de data asta era diferit. Lui Jace îi plăcea să câştige, dar nu puteai câştiga în faţa unei inimi zdrobite, chiar dacă era a altcuiva. Chiar dacă era a cuiva la care ţineai foarte mult.

Jace se aplecă iute şi smulse telefonul din mâna parabatai-ului său. Alec protestă şi se întinse după el, dar Jace îl ţinu la distanţă cu o mână, derulând expert prin mesajele telefonului cu mâna cealaltă.

— ”Magnus, sună-mă, atât. Am nevoie să ştiu dacă eşti bine… ” Clătină din cap: OK, nu. Pur şi simplu, nu.

Cu o mişcare hotărâtă, rupse telefonul în două. Ecranul deveni negru, iar Jace aruncă bucăţile pe pământ.

— Aşai

Alec se uită interzis la bucăţile împrăştiate.

— Mi-ai stricat telefonul.

Jace ridică din umeri.

— Tipii nu-i lasă pe ceilalţi ţipi să sune la nesfârşit alţi ţipi. OK, a ieşit aiurea. Prietenii nu-i lasă pe prieteni să-i sune la nesfârşit pe foştii lor şi să închidă telefonul. Pe bune. Trebuie să încetezi.

Alec părea furios.

— Aşa că mi-ai stricat telefonul nou-nouţ? Mulţumesc mult.

Jace zâmbi senin şi se întinse pe pietre.

— Cu plăcere.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, zise Isabelle. N-ai să mai fii în stare să primeşti mesaje de la mama. Mie mi-a scris de şase ori astăzi. Mi-am închis telefonul.

Bătu cu palma peste buzunar, cu o privire semnificativă.

— Ce vrea? întrebă Simon.

— Întruniri permanente, zise Isabelle. Depoziţii. Conclavul continuă să vrea să audă ce s-a întâmplat când ne-am luptat cu Sebastian la Burren. Cu toţii a trebuit să relatăm, cam de vreo cincizeci de ori. Cum Jace a absorbit focul ceresc din Slăvită. Descrierea vânătorilor de umbre întunericiţi, Pocalul Infernal, armele pe care le foloseau, runele pe care le aveau. Cu ce erau îmbrăcaţi, cu ce era îmbrăcat Sebastian, cu ce era îmbrăcată toată lumea… ca la sexul prin telefon, dar mai plictisitor.

Simon păru că se îneacă.

— Ce credem noi că urmăreşte Sebastian, adăugă Alec. Când o să se întoarcă. Ce o să facă atunci.

Clary îşi puse coatele pe genunchi.

— E bine întotdeauna să ştii că Conclavul are un plan bine gândit şi de toată încrederea.

— Nu vor să creadă, zise Jace, uitându-se la cer. Asta-i problema. Nu contează de câte ori le spunem ce am văzut noi la Burren. Nu contează de câte ori le spunem cât de periculoşi sunt întunericiţii. Nu vor să creadă că nefilimii ar putea într-adevăr să fie corupţi. Că vânătorii de umbre ar putea ucide vânători de umbre.

Clary fusese acolo când Sebastian crease primul întunericit. Văzuse golul absolut din ochii lor, furia lor când luptau. O îngroziseră.

— Ei nu mai sunt vânători de umbre, adăugă ea, cu voce joasă. Ei nu mai sunt oameni.

— E greu de crezut dacă n-ai văzut cu ochii tăi, zise Alec. Iar Sebastian are doar câţiva pe lângă el. O mână de oameni, izolaţi... Nu vor să creadă că el reprezintă într-adevăr o ameninţare. Sau, dacă este o ameninţare, sunt mai degrabă înclinaţi să creadă că e o ameninţare la adresa noastră, a celor din New York, şi nu a vânătorilor de umbre în general.

— Nu greşesc când spun că, dacă pe Sebastian îl îngrijorează ceva, atunci Clary e aceea, rosti Jace şi Clary simţi un fior de gheaţă pe şira spinării, un amestec de dezgust şi de teamă. El nu are propriu-zis emoţii. Nu aşa cum avem noi. Dar daca ar avea, le-ar avea în legătură cu ea. Şi le are şi în legătură cu Jocelyn. O urăşte. Făcu o pauză şi continuă, gânditor: Dar nu cred c-o să lovească direct aici. Ar fi prea... evident.

— Sper că i-ai spus asta Conclavului, zise Simon.

— Cam de vreo mie de ori, răspunse Jace. Nu cred că pun prea mare preţ pe intuiţia mea.

Clary se uită în jos, la mâinile ei. Depusese şi ea mărturie în faţa Conclavului, ca toţi ceilalţi; dăduse răspunsuri la toate întrebările lor. Mai erau însă unele lucruri despre Sebastian pe care nu le spusese nici Conclavului, nici altcuiva. Lucrurile pe care el zisese că le voia de la ea.

Nu visase prea mult de când se întorseseră de la Burren cu venele lui Jace pline de foc, dar când visase, fuseseră numai coşmaruri, toate despre fratele ei.

— E ca şi când ar încerca să se lupte cu o stafie, zise Jace. Nu-i pot lua urma lui Sebastian, nu-l pot găsi, nu-i pot găsi pe vânătorii de umbre pe care i-a convertit.

— Se străduiesc pe cât le stă în puteri, zise Alec. Întăresc protecţiile în jurul lui Idris şi Alicante. Toate protecţiile, de fapt. Au trimis zeci de experţi pe Insula Wrangel.

Insula Wrangel era sediul tuturor protecţiilor lumii, vrăjile care protejau globul, şi în special Idrisul, de demoni şi de invazia demonilor. Reţeaua de protecţie nu era perfectă, iar demonii se mai strecurau prin ea uneori, dar Clary nu putea decât să-şi închipuie cât de rea ar fi fost situaţia dacă protecţiile n-ar fi existat.

— Am auzit-o pe mama spunând că magicienii din Labirintul Spiralat caută o modalitate de a inversa efectele Pocalului Infernal, zise Isabelle. Bineînţeles că ar fi mai simplu dacă ar avea cadavre pe care să studieze...

Nu continuă; Clary ştia de ce. Cadavrele vânătorilor de umbre ucişi Ia Burren fuseseră aduse în Oraşul Oaselor ca să fie examinate de Fraţii Tăcuţi. Fraţii nu

avuseseră niciodată ocazia. Peste noapte, cadavrele putreziseră până deveniseră ca acelea de zece ani vechime. Nu rămăsese nimic de făcut decât să ardă resturile.

Isabelle îşi regăsi glasul:

— Iar Surorile de Fier bat de zor la armele noastre. O să avem mii de pumnale de seraf, săbii, chakhram-uri, de toate... călite în focul ceresc.

Se uită la Jace. În zilele care urmaseră imediat după bătălia de la Burren, când focul făcuse prăpăd prin venele lui Jace, cu destulă violenţă cât să-l facă să urle câteodată de durere, Fraţii Tăcuţi îl examinaseră şi-l reexaminaseră, îl încercaseră cu gheaţă şi foc, cu metal binecuvântat şi cu fier oarecare, căutând să vadă dacă exista vreo cale de a scoate focul din el, de a-l stăpâni.

Nu găsiseră niciuna. Focul Slăvitei, odată captat într-o lamă de sabie, nu părea deloc grăbit să se instaleze în alta, sau măcar să părăsească trupul lui Jace pentru un alt tip de recipient. Fratele Zachariah îi spusese lui Clary că în primele zile de la apariţia vânătorilor de umbre, ne- ' filimii căutaseră să capteze focul ceresc într-o armă, ceva care să poată fi folosit împotriva demonilor. Nu izbutiseră niciodată şi, până la urmă, pumnalele de seraf rămăseseră armele lor preferate. În cele din urmă, din nou, Fraţii Tăcuţi renunţaseră. Focul Slăvitei rămânea încolăcit în venele lui Jace ca un şarpe şi singurul lucru bun pe care-l putea Jace spera era să ajungă să-l controleze, astfel încât focul să nu-l distrugă.

Se auzi bâzâitul puternic al primirii unui mesaj; Isabelle îşi deschisese iarăşi telefonul.

— Mama zice să ne întoarcem la Institut în clipa asta, anunţă ea. E un soi de adunare. Trebuie să fim prezenţi. Se ridică, scuturându-şi praful de pe rochie. Te-aş invita şi pe tine, îi zise lui Simon, dar, ştii tu, interzis pentru că eşti mort-viu şi aşa mai departe.

— Ţin minte asta, zise Simon, ridicându-se şi el.

Clary le urmă exemplul şi întinse o mână jos, spre Jace. El i-o luă şi se ridică.

— Simon şi cu mine ne ducem la cumpărături de Crăciun, zise ea. Şi niciunul dintre voi nu ne poate însoţi, pentru că trebuie să vă luăm vouă cadouri.

Alec păru îngrozit.

— Oh, Doamne, Asta înseamnă că trebuie să vă iau şi eu cadouri vouă?

Clary clătină din cap.

— Vânătorii de umbre nu sărbătoresc... ştii tu, Crăciunul?

Îi veni deodată în minte masa mai degrabă ratată de Ziua Recunoştinţei, la Luke, când Jace, fiind invitat să taie curcanul, se repezise asupra păsării cu o sabie până când nu mai rămăsese mai nimic din ea, decât bucăţele minuscule de curcan. Poate că nu?

— Ne dăm daruri unii altora, celebrăm schimbarea anotimpurilor, zise Isabelle. Obişnuia să fie şi o sărbătoare de iarnă a îngerului. Comemora ziua în care Instrumentele Mortale i-au fost dat lui Jonathan Vânătorul de Umbre. Cred că vânătorii de umbre s-au săturat să fie excluşi de la toate sărbătorile mundane, totuşi, aşa că multe Institute organizează petreceri de Crăciun. Cea

de la Londra este faimoasă. Ridică din umeri: Însă nu prea cred c-o să facem ceva... anul ăsta.

— Oh,

Clary se simţi groaznic. Bineînţeles că nu voiau să celebreze Crăciunul după ce îl pierduseră pe Max.

— Bine, măcar hai să vă luăm noi cadourile alea, cel puţin. Nu trebuie să fie şi o petrecere sau ceva de genul ăsta.

— Exact. Simon îşi aruncă braţele în sus. Trebuie să cumpăr cadouri de Hanuka. E stipulat în Legea evreiască. Dumnezeul evreilor e un Dumnezeu mânios. Şi foarte clar orientat pe daruri.

Clary îi zâmbi. Simon descoperea că-i e din ce în ce mai uşor să rostească numele „Dumnezeu”.

Jace suspină şi-o sărută pe Claryo atingere cu buzele grăbită pe tâmplă, de la revedere, dar şi cu atât o făcu să se înfioare. Deoarece nu era în stare să-l atingă pe Jace sau să-l sărute cum se cuvine, începuse să reacţioneze puternic. Ea îi jurase că n-avea să conteze, că avea să-l iubească şi dacă nu s-ar mai fi putut atinge niciodată, dar tot ajunsese să urască situaţia, să urască liniştea şi siguranţa modului în care întotdeauna se potriviseră fizic unul cu celălalt.

— Ne vedem mai târziu, zise Jace. Mă întorc cu Alec şi cu Izzy...

— Ba deloc, zise pe neaşteptate Isabelle. Ai stricat telefonul lui Alec. Sigur, cu toţii voiam să facem asta de săptămâni...

— Isabelle, zise Alec.

— Dar adevărul e că tu eşti parabatai-ul lui şi eşti singurul care n-a fost să-l vadă pe Magnus. Du-te şi vorbeşte cu el.

— Şi să-i spun ce? protestă Jace. Nu poţi vorbi cu oamenii ca să nu o rupă cu tine... Sau poate că poţi, adăugă el grăbit, văzând expresia lui Alec. Cine poate şti? O să încerc.

— Mersi. Alec îl bătu pe umăr. Am auzit că poţi fi şi fermecător când vrei.

— Şi eu la fel, zise Jace, luând-o la fugă cu spatele.

Era graţios chiar şi făcând aşa, gândi Clary posomorâtă. Şi sexy. Hotărât sexy. Ridică mâna, fluturând un rămas-bun fără entuziasm.

— Ne vedem mai târziu, strigă ea.

Dacă nu mor de frustrare până atunci.

Familia Fray nu respectase niciodată sărbătorile religioase, dar Clary adora Fifth Avenue în perioada Crăciunului. Aerul mirosea a castane dulci coapte, iar decoraţiunile din vitrine scânteiau în albastru şi argintiu, verde şi roşu. Anul acesta erau nişte ornamente de cristal ca nişte uriaşi fulgi de zăpadă, globulari, atârnaţi de fiecare stâlp de felinar, reflectând lumina soarelui de iarnă în fulgere aurii. Ca să nu mai spunem de pomul uriaş din Rockefeller Center. Pomul îşi arunca umbrele asupra lor, când ea şi Simon se proptiră peste poarta din marginea patinoarului, uitându-se cum cădeau turiştii când încercau să se descurce pe gheaţă.

Clary avea un pahar de ciocolată fierbinte pe care-l ţinea între palme, bucurându-se de căldura ce i se răspândea în tot corpul. Se simţea aproape

normal - asta, să vină pe Fifth ca să vadă vitrinele şi pomul, fusese dintotdeauna obiceiul de iarnă pentru ea şi Simon.

— Te face să te simţi ca odinioară, nu? zise el, ca un ecou al gândurilor ei, sprijinindu-şi bărbia pe braţele încrucişate.

Ea-i aruncă o privire cu coada ochiului. Era îmbrăcat într-un palton negru cu fular, care-i accentua paloarea feţei. Ochii îi erau încercănaţi, semn că nu se hrănise recent cu sânge. Arăta aşa cum era - un vampir flămând, obosit.

Ei bine, gândi ea, aproape ca odinioară.

— Doar că sunt mai mulţi oameni pentru care să cumpărăm cadouri, zise ea. În plus, chestiunea întotdeauna traumatizantă cu ce-îi-cumperi-partenerului-cu-ocazia-primului-Crăciun-după-ce-aţi început-să-vă-întâlniţi.

— Ce să-i cumperi vânătorului de umbre care le are pe toate, zise Simon cu un rânjet.

— Lui Jace îi plac cel mai mult armele, zise Clary. Îi plac şi cărţile, dar au o bibliotecă imensă la Institut. Îi place muzica clasică...

Se lumină. Simon era muzician; chiar dacă trupa în care cânta era groaznică şi îşi schimba veşnic numele - în prezent se chema Sufleul Letal -, avea experienţă.

— Ce i-ai dărui cuiva căruia îi place să cânte la pian?

— Un pian.

— Simon.

— Un metronom uriaş, pe care să-l poată folosi şi ca armă?

Clary oftă, exasperată.

— Partituri. Rahmaninov e treabă grea, dar lui îi plac provocările.

— Bună idee. Mă duc să văd dacă e vreun magazin de muzică pe aici.

Clary, terminând ciocolata, aruncă paharul într-un coş din apropiere şi scoase telefonul.

— Dar tu? Ce dar îi faci lui Isabelle?

— N-am absolut nicio idee, zise Simon.

Începuseră să se îndrepte spre bulevard, unde un şuvoi compact de pietoni zgâindu-se la vitrine obturase toate străzile.

— Ei, haide. Isabelle n-are pretenţii.

— Hei, vorbeşti despre iubita mea. Simon se încruntă. Cred. Nu sunt sigur. N-am discutat încă. Despre relaţie, vreau să spun.

— E musai să faci o DR, Simon.

— Ce?

— O definire a relaţiei. Ce este, spre ce se îndreaptă. Sunteţi iubit şi iubită, doar vă simţiţi bine, „e complicat” sau cum? Când o să le spună ea părinţilor ei? îţi este permis să te vezi cu alte persoane?

Simon se blocă.

— Ce? Pe bune?

— Pe bune. Între timp... parfum!

Clary îl apucă pe Simon de spatele paltonului şi-l împinse într-un magazin de cosmetice. Era uriaş pe dinăuntru, cu şiruri de sticluţe strălucitoare pretutindeni.

— Şi ceva neobişnuit, zise ea, îndreptându-se spre zona cu parfumuri. Isabelle n-o să vrea să miroasă ca oricine altcineva. O să vrea să miroasă a smochine sau ă vetiver sau...

— Smochine? Smochinele au miros?

Simon părea îngrozit,

Clary se pregătea să râdă de el când îi bâzâi telefonul. Mesaj de la mama ei.

Unde eşti?

Clary îşi dădu ochii peste cap şi îi răspunse tot printr-un mesaj. Jocelyn încă se crispa toată când ştia că fiica ei era pe-afară cu Jace. Chiar dacă, după cum îi atrăsese Clary atenţia, Jace era probabil cel mai sigur iubit din lume, de vreme ce-i era interzis (I) să se înfurie, (2) să facă avansuri sexuale şi (3) să facă orice i-ar putea produce un val de adrenalină.

Pe de altă parte, el fusese posedat; ea şi mama ei îl văzuseră cu ochii lor când stătuse deoparte şi îl lăsase pe Sebastian să-l ameninţe pe Luke. Clary încă nu povestise despre tot ce văzuse în apartamentul pe care îl împărţise cu Jace şi Sebastian, în acel scurt timp cu totul anapoda, un amestec de vis şi coşmar. Nu-i povestise niciodată mamei sale că Jace ucisese pe cineva; existau lucruri pe care nu era nevoie să le ştie şi Jocelyn, lucruri pe care nici Clary nu voia să le ştie.

— Sunt atât de multe în magazinul ăsta pe care-mi pot închipui că le-ar dori Magnus, zise Simon, ridicând o sticluţă cu o suspensie de sclipici de corp într-un soi de ulei. E împotriva vreunei reguli să cumperi daruri pentru cineva care s-a despărţit de prietenul tău?

— Bănuiesc că depinde. E cumva Magnus prietenul tău apropiat sau Alec?

— Alec îşi aduce aminte cum mă cheamă, zise Simon şi puse sticluţa la loc. Şi îmi pare rău pentru el. Înţeleg de ce a făcut-o Magnus, dar Alec e atât de dărâmat. Am senzaţia că dacă cineva te iubeşte, ar trebui să te ierte, dacă regreţi cu adevărat.

— Eu cred că depinde de ce-ai făcut, zise Clary. Nu mă refer la Alec - vorbesc în general. Sunt sigură că Isabelle pe tine te-ar ierta pentru orice, adăugă ea grăbită.

Simon nu părea convins.

— Stai pe loc, îl anunţă ea, agitând o sticluţă pe lângă capul lui. Peste trei minute o să-ţi miros gâtul.

— N-am mai pomenit aşa ceva, zise Simon. Ai aşteptat cam mult până să-ţi faci mutarea, Fray, ţi-o spun eu.

Clary nu se osteni să găsească o replică isteaţă; încă se gândea la ce spusese Simon despre iertare şi îşi aminti de altcineva, de vocea, faţa şi ochii altcuiva. Sebastian, stând la masă în faţa ei, la Paris. Crezi că mă poţi ierta? Vreau să spun} crezi că iertarea e posibilă pentru cineva ca mine?

— Există lucruri pe care nu le poţi niciodată ierta, zise ea. Eu nu-l pot ierta niciodată pe Sebastian.

— Dar nu-l iubeşti.

— Nu, dar e fratele meu. Dacă lucrurile ar fi fost altfel...

Dar nu sunt altfel Clary abandonă gândul şi se aplecă spre el să inspire.

— Miroşi a smochine şi a caise.
— Chiar crezi că Isabelle vrea să miroasă ca o farfurie cu fructe uscate?
— Poate că nu. Clary luă o altă sticluţă. Deci ce-ai de gând să faci?
— Când?
Clary îşi ridică privirea, după ce chibzuise asupra întrebării în ce fel o tuberoză e deosebită de o roză obişnuită, văzându-l pe Simon privind-o cu nedumerire în ochii lui căprui. Zise:
— Păi, nu poţi sta cu Jordan la nesfârşit, nu? Urmează colegiul...
— Tu n-o să mergi la colegiu, zise el.
— Nu, dar eu sunt vânător de umbre. Noi continuăm studiile după optsprezece ani, suntem trimişi la alte Institute - ăsta-i colegiul nostru.
— Nu-mi place ideea c-o să pleci, zise el şi îşi îndesă mâinile în buzunarele paltonului. Eu nu pot să mă duc la colegiu. Mama n-o să plătească pentru el şi eu nu pot lua împrumuturi de studii. Sunt mort, din punct de vedere legal. Pe lângă asta, cât o să dureze până ca toată lumea de la şcoală să observe că ei îmbătrânesc, dar eu nu? Cei de şaisprezece ani nu arată ca studenţii din ultimul an, nu ştiu dacă ai remarcat.
Clary puse sticluţa jos.
— Simon...
— Poate ar trebui să-i iau ceva şi mamei, zise el cu amărăciune. Ce ar sugera un „Mulţumesc pentru că m-ai dat afară din casă şi te prefaci c-am murit?”
— Orhidee?
Dar lui Simon i se dusese cheful de glume.
— Poate că nu mai e ca odinioară, zise el. De regulă ţi-aş fi luat ţie creioane, instrumente de desen, dar tu nu mai desenezi, nu-i aşa, în afară de ce faci cu stela ta? Tu nu mai desenezi şi eu nu mai respir. Nu prea seamănă cu anul trecut.
— Poate că ar trebui să vorbeşti cu Raphael, zise Clary.
— Raphael?
— El ştie cum trăiesc vampirii, zise Clary. Cum îşi aranjează viaţa, cum fac bani, cum obţin apartamente - trebuie să ştie lucrurile astea. Te-ar putea ajuta.
— M-ar putea, dar n-ar face-o, zise Simon, încruntat. N-am mai auzit nimic de la gaşca Dumort de când Maureen a preluat conducerea de la Camille. Ştiu că Raphael e adjunctul ei. Sunt foarte sigur că ei încă mai cred că eu am Pecetea lui Cain; altminteri, ar fi trimis pe cineva după mine până acum. Chestie de timp.
— Nu. N-o să se atingă de tine. Ar însemna război cu Conclavul. Institutul a fost foarte clar, zise Clary. Eşti protejat.
— Clary, zise Simon. Niciunul dintre noi nu e protejat.
Mai înainte să poată răspunde, ea auzi pe cineva strigând-o pe nume; foarte nedumerită, îşi ridică ochii şi o văzu pe mama ei, îmbrâncind prin mulţimea cumpărătorilor şi croindu-şi drum spre ea. Prin vitrină îl văzu pe Luke, aşteptând afară, pe trotuar. În cămaşa lui de flanelă, arăta nelalocul lui printre newyorkezii spilcuiţi.

Eliberându-se de mulţime, Jocelyn ajunse la ei şi o luă în braţe pe Clary. Clary se uită peste umărul mamei sale, nedumerită, la Simon. El ridică din umeri. În sfârşit, Jocelyn îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Am fost atât de îngrijorată că ţi s-a întâmplat ceva...

— În Sephoral zise Clary.

Fruntea lui Jocelyn se încreţi.

— N-ai auzit? Credeam că Jace ţi-a trimis un mesaj până acum.

Clary simţi deodată o răceală cuprinzându-i venele, de parcă ar fi

Înghiţit apă cu gheaţă.

— Nu. Eu... Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău, Simon, zise Jocelyn. Dar Clary şi cu mine trebuie să ne ducem la Institut în clipa asta.

Nu se schimbaseră prea multe acasă la Magnus de când fusese Jace prima oară pe la el. Aceeaşi intrare înghesuită, cu un singur bec galben. Jace folosise o rună de Deschidere pentru a intra pe uşa imobilului, şi acum urcă pe scări, câte două trepte odată, şi sună la uşa apartamentului lui Magnus. Mai sigur aşa decât să folosească o altă rună, îşi zise el. La urma urmelor, Magnus putea juca nişte jocuri video în pielea goală sau, pe bune, putea face practic orice. Cine ştia cu ce se ocupau magicienii în timpul lor liber?

Jace sună din nou, de data asta sprijinindu-se hotărât în butonul soneriei. Alte două bâzâituri lungi şi Magnus în sfârşit deschise brusc uşa, cu un aer furios. Era îmbrăcat cu un halat de mătase neagră peste o cămaşă albă de gală şi pantaloni de tweed. Avea picioarele goale. Părul lui negru era ciufulit şi pe obraz avea umbra unei bărbi nerase.

— Ce cauţi aici? îl întrebă.

— Măi să fie, zise Jace. Atât de neprimitor.

— Asta pentru că nu eşti bine-venit.

Jace ridică o sprânceană.

— Credeam că suntem prieteni.

— Nu. Tu eşti prietenul lui Alec. Alec a fost iubitul meu, aşa că a trebuit să mă port frumos cu tine. Dar acum el nu mai e iubitul meu, deci nu mai trebuie să te înghit. Nu că vreunul dintre voi ar părea să-şi dea seama. Tu trebuie să fii - păi, al patrulea? - din gaşca voastră care mă deranjează. Magnus socoti pe degetele sale lungi: Clary. Isabelle. Simon...

— Simon a trecut pe aici?

— Pari surprins.

— Nu m-am gândit că era atât de interesat de relaţia ta cu Alec.

— Eu nu am o relaţie cu Alec, zise Magnus sec, dar Jace deja trecuse pe lângă el şi intrase în living, uitându-se curios în jur.

Unul dintre lucrurile care, în secret, îi plăcuse întotdeauna lui Jace la apartamentul lui Magnus era că rareori arăta de două ori la fel.

Uneori, era o mansardă uriaşă, modernă. Alteori, arăta ca un bordel franţuzesc, sau ca un bârlog de opiomani victorian, sau ca interiorul unei navete spaţiale. În clipa asta, însă, era doar dezordonat şi întunecat. Teancuri de cutii

de mâncare chinezească acopereau măsuţa de cafea. Preşedintele Miau stătea pe covor cu toate patru labele întinse drept în faţa lui, ca un cerb mort.

— Miroase a inimă zdrobită aici, zise Jace.

— E de la mâncarea chinezească. Magnus se trânti pe sofa şi îşi întinse picioarele în faţă.Dă-i drumul, hai să terminăm. Spune ce ai vrut să spui de ai venit până aici.

— Cred că ar trebui să te întorci la Alec, zise Jace.

Magnus îşi rostogoli ochii spre tavan.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că suferă, zise Jace. Şi regretă. Regretă ce a făcut. N-o s-o mai facă a doua oară.

— Oh, n-o să se mai strecoare pe la spatele meu cu una dintre fostele mele amante ca să-mi scurteze viaţa a doua oară} Foarte nobil din partea lui.

— Magnus...

— De altfel, Camille e moartă. N-o poate face a doua oară.

— Ştii ce vreau să spun, zise Jace. N-o să te mai mintă sau să te înşele sau să ascundă lucruri de tine sau indiferent pentru ce te-ai supărat tu. Se lăsă să cadă într-un fotoliu adânc de piele şi ridică o sprânceană. Deci?

Magnus se întoarse într-o rână.

— Ce-ţi pasă ţie dacă Alec suferă?

— Ce-mi pasă mie? zise Jace atât de tare, încât Preşedintele Miau sări drept în sus, de parc-ar fi fost electrocutat. Bineînţeles că-mi pasă de Alec; el e cel mai bun prieten al meu, parabatai-ul meu. Şi e nefericit. La fel şi tu, după cum arată lucrurile. Cutii de mâncare la pachet pretutindeni, n-ai mişcat un deget să aranjezi casa, pisoiul tău pare mort...

— Nu e mort.

— Ţin la Alec, zise Jace, ţintuindu-l pe Magnus cu o privire neclintită. Tin la el mai mult decât ţin la mine însumi.

— Nu te-ai gândit niciodată, cugetă Magnus, trăgând un pic din oja descojită de pe unghie, că toată afacerea asta cu parabatai-ul e mai degrabă crudă? Poţi să-ţi alegi parabatai-ul, dar după aceea nu mai poţi să-l dez-alegi. Chiar dacă te atacă. Uită-te la Luke şi Valentine. Şi, cu toate că parabatai-ul tău e cea mai apropiată persoană din lume pentru tine, într-un fel, nu poţi să te îndrăgosteşti de el. Iar dacă el moare, moare şi o parte din tine.

— Cum de ştii atât de multe despre parabatai?

— Ii ştiu pe vânătorii de umbre, zise Magnus, bătând cu palma în sofa lângă el, pentru ca Preşedintele să sară pe perne şi să-şi frece capul de Magnus.

Degetele lungi ale magicianului se îngropară în blana pisoiului.

— Ii cunosc de multă vreme. Sunteţi nişte creaturi ciudate. Numai nobleţe fragilă şi omenie, pe de-o parte, şi numai foc nepăsător al îngerilor pe de alta.

Ochii îi săgetară spre Jace.

— Mai ales tu, Herondale, căci tu ai focul îngerilor în sânge.

— Ai fost prieten cu vânătorii de umbre şi înainte?

— Prieten, zise Magnus. Ce înseamnă asta, de fapt?

— Ai fi ştiut, zise Jace, dacă ai fi avut vreunul. Ai? Ai vreun prieten? Vreau să zic, în afară de oamenii care vin la petrecerile tale. Celor mai mulţi le e frică de tine, sau par să-ţi fie datori cu ceva, sau te-ai culcat cu ei cândva, dar prieteni - eu nu văd să ai prea mulţi.

— Ei bine, asta e o noutate, zise Magnus. Niciunul din restul grupului vostru n-a încercat să mă insulte.

— Şi merge?

— Dacă vrei să spui oare nu mă simt deodată convins să mă întorc la Alec, nu, zise Magnus. Am căpătat o neaşteptată poftă de pizza, dar asta s-ar putea să n-aibă legătură.

— A zis Alec c-ai să faci aşa, zise Jace. C-ai să deviezi întrebările despre tine cu glume.

Magnus îşi îngustă ochii.

— Şi sunt singurul care face asta?

— Exact, zise Jace. Ascult-o de la cineva care ştie. Urăşti să vorbeşti despre tine şi mai degrabă îi înfurii pe ceilalţi decât să fii compătimit de ei. Câţi ani ai, Magnus? Răspunsul corect.

Magnus nu spuse nimic.

— Care era numele părinţilor tăi? Numele tatălui tău?

Magnus îl fulgeră cu privirea ochilor verzi-aurii.

— Dacă voiam să mă întind pe o canapea şi să mă plâng cuiva despre părinţii mei, aş fi angajat un psihiatru.

— Ah, zise Jace, dar serviciile mele sunt gratis.

— Am auzit asta despre tine.

Jace rânji şi se lăsă mai jos în fotoliu. Pe otoman era o pernă cu modelul steagului englez. El o luă şi şi-o puse sub cap.

— N-am treabă nicăieri. Pot să stau aici toată ziua.

— Grozav, zise Magnus. O să trag un pui de somn.

Întinse mâna după o pătură mototolită ce zăcea pe podea, exact când lui Jace îi sună telefonul. Magnus privi, rămas cu mâna la jumătatea drumului, cum Jace scoate telefonul din buzunar şi-l deschide.

Era Isabelle.

— Jace?

— Mda. Sunt la Magnus acasă. Cred că s-ar putea să fi făcut ceva progrese. Care-i treaba?

— Vino înapoi, zise Isabelle, iar Jace îşi îndreptă spatele şi perna se rostogoli pe podea.

Vocea ei era ciudat de încordată. El îi putea desluşi tonul alarmat, ca notele false dintr-un pian prost acordat.

— La Institut. Imediat, Jace.

— Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Şi îl văzu şi pe Magnus îndreptându-se brusc, lăsând pătura să-i cadă din mână.

— Sebastian, zise Isabelle.

Jace închise ochii. Văzu sângele auriu şi penele albe împrăştiate pe o podea de marmură. Îşi aminti apartamentul, cuţitul din mâinile lui, lumea la picioarele sale, strânsoarea lui Sebastian pe încheietura mâinii, ochii aceia negri, insondabili, uitându-se la el cu amuzament răutăcios. Ii vâjâiau urechile.
— Ce e?
Vocea lui Magnus străbătu prin gândurile lui Jace.
Îşi dădu seama că era deja la uşă, cu telefonul din nou în buzunar. Se întoarse. Magnus era în spatele lui, cu o expresie răvăşită.
— E Alec? E bine?
— Ce-ţi pasă ţie? zise Jace şi Magnus tresări.
Jace nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată pe Magnus tresărind. A fost singurul lucru ce l-a împiedicat să trântească uşa în urma lui când a ieşit.

Erau zeci de haine şi jachete necunoscute atârnate în holul de la intrare al Institutului. Clary simţi vibraţia tensiunii în umerii ei când îşi descheie fermoarul paltonului de lână şi-l agăţă într-unul din cârligele ce se înşirau de-a lungul pereţilor.
— Şi Maryse n-a spus despre ce e vorba? întrebă Clary.
Vocea îi tremura, gata să se spargă, de atâta nelinişte.
Jocelyn îşi desfăcuse un fular cenuşiu lung de la gât şi abia se uită când Luke i-l luă din mâini ca să-l atârne într-un cui. Ochii ei verzi săgetau prin încăpere, de la grilajul ascensorului la tavanul boltit de deasupra, la pictura murală decolorată cu oameni şi îngeri.
Luke clătină din cap.
— Doar că a fost un atac asupra Conclavului şi că noi trebuia să ajungem aici cât mai repede cu putinţă.
— Partea cu „noi” mă îngrijorează pe mine.
Jocelyn îşi strânse părul într-un conci la ceafă şi îl înnodă cu degetele.
— N-am mai fost în Institut de ani întregi. De ce m-au chemat? Luke o strânse de umăr, liniştitor. Clary ştia de ce se temea Jocelyn, de ce se temeau cu toţii. Singurul motiv pentru care Conclavul ar fi vrut-o pe Jocelyn aici era dacă aveau veşti despre fiul ei.
— Maryse a spus că vor fi în bibliotecă, zise Jocelyn.
Clary pomi înainte. Îi putea auzi pe Luke şi pe mama ei vorbind în spatele ei, şi zgomotul paşilor lor, ai lui Luke mai lenţi decât fuseseră odată. Nu-şi revenise pe de-a-ntregul în urma rănii care aproape îl ucisese în noiembrie.
Tu ştii de ce te afli aici} nu-i aşa, şopti o voce în capul ei. Ştia că vocea nu era de fapt acolo, dar asta nu o ajuta. Nu-l mai văzuse pe fratele ei de când cu lupta de la Burren, dar îl purta permanent într-un codon din mintea ei, o stafie inoportună, neavenită. Din cauza mea. Ai ştiut mereu că nu dispărusem pentru totdeauna. Ţi-am spus ce o să se întâmple. Ţi-am spus foarte clar.
Erchomai.
Vin.
Ajunseseră la bibliotecă. Uşa era întredeschisă şi un murmur de voci se revărsa prin ea. Jocelyn se opri o clipă, cu faţa încordată.

Clary puse mâna pe clanţă.
— Eşti gata?
Nu observase până în momentul acela cu ce era îmbrăcată mama ei: jeanşi negri, bocanci şi o helancă neagră. Ca şi cum, fără să se gândească, îşi pusese hainele cele mai apropiate de un echipament de luptă pe care le avea.
Jocelyn încuviinţă din cap către fiica ei.
Cineva dăduse la o parte tot mobilierul din bibliotecă, eliberând un spaţiu mare în mijlocul încăperii, exact peste mozaicul îngerului. O masă solidă fusese plasată acolo, o uriaşă placă de marmură sprijinită pe doi îngeri de piatră îngenuncheaţi. În jurul mesei stăteau membrii Conclavului. Pe unii dintre ei, de pildă pe Kadir şi Maryse, Clary îi cunoştea după nume. Ceilalţi erau doar chipuri familiare. Maryse stătea în picioare, socotind pe degete, în timp ce înşira nume de localităţi cu voce tare.
— Berlin, zise ea. Niciun supravieţuitor. Bangkok. Niciun supravieţuitor. Moscova. Niciun supravieţuitor. Los Angeles...
— Los Angeles? zise Jocelyn. Acolo era familia Blackthorn. Ei sunt...
Maryse păru surprinsă, de parcă nu şi-ar fi dat seama că Jocelyn intrase. Ochii ei albaştri alunecară peste Luke şi Clary. Arăta trasă la faţă şi epuizată, cu părul strâns sever la spate, cu o pată - vin roşu sau sânge? - pe mâneca jachetei ajustate pe corp.
— Au fost supravieţuitori, zise ea. Copiii. Sunt în Idris acum.
— Helen, zise Alec, iar Clary se gândi la fata care luptase cu ei împotriva lui Sebastian la Burren.
Îşi aminti de ea în naosul Institutului, cu un băiat cu părul negru ţinând-o strâns de mână. Fratele meu} Julián.
— Iubita lui Aline, izbucni Clary şi văzu Conclavul uitându-se la ea cu o foarte puţin mascată ostilitate.
Întotdeauna se uitau aşa, ca şi când cine era ea şi ce reprezenta îi făceau aproape incapabili să o privească. Fiica lui Valentine. Fiica lui Valentine.
— Ea e bine?
— Ea a fost în Idris, cu Aline, zise Maryse. Fraţii şi surorile ei mai mici au supravieţuit, deşi se pare că a fost o problemă cu fratele mai mare, Mark.
— O problemă? zise Luke. Ce se petrece, mai exact, Maryse?
— Nu cred că o să ştim toată povestea până ce nu ajungem la Idris, zise Maryse, netezindu-şi pe spate părul deja netezit. Dar au fost atacuri, mai multe în cursul a două nopţi, asupra a şase Institute. Nu ştim încă sigur cum au pătruns în Institute, dar ştim...
— Sebastian, zise mama lui Clary.
Avea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor ei negri, dar Clary bănuia că, dacă nu le-ar fi avut, ar fi putut să vadă că mâinile mamei sale erau strânse în pumni.
— Treci la subiect, Maryse. Fiul meu. Nu m-ai fi chemat aici dacă n-ar fi fost el responsabil. Nu-i aşa?

Jocelyn îşi încrucişă privirea cu Maryse, iar Clary se întrebă dacă aşa fuseseră şi pe vremea când erau amândouă în Cerc, muchiile tăioase ale personalităţilor lor ciocnindu-se mereu şi scoţând scântei.

Mai înainte ca Maryse să poată răspunde, uşa se deschise şi intră Jace. Era îmbujorat de la frigul de afară, cu capul gol şi părul blond ciufulit de vânt. Mâinile fără mănuşi aveau vârfurile degetelor înroşite de ger, pline de cicatricele peceţilor noi şi vechi. El o văzu pe Clary şi îi dărui un zâmbet scurt, înainte de a se aşeza pe un scaun rezemat de perete.

Luke, ca de obicei, interveni ca să facă pace.

— Maryse? Sebastian e responsabil?

Maryse trase adânc aer în piept.

— Da, da, el este. Şi a avut întunericiţii cu el.

— Bineînţeles că e Sebastian, zise Isabelle.

Se uitase până atunci în jos, la masă; acum îşi înălţă capul. Faţa ei era o mască de ură şi furie.

— A spus că o să vină; ei bine, a venit.

Maryse oftă.

— Am presupus că va ataca Idrisul. Asta indicau toate informaţiile. Nu Institutele.

— Deci a făcut lucrul la care nu v-aţi aşteptat, zise Jace. Întotdeauna face lucrul la care nu te aştepţi. Poate Conclavul ar trebui să facă un plan pentru asta.

Vocea lui Jace coborî.

— V-am spus. V-am spus că o să vrea mai mulţi soldaţi.

— Jace, zise Maryse, nu ne ajuţi.

— Nici nu încercam.

— Eu m-aş fi gândit că primul atac îl va da aici, zise Alec. Dat fiind ce-a spus Jace înainte, şi e adevărat - toată lumea pe care el o iubeşte sau o urăşte e aici.

— El nu iubeşte pe nimeni, se răsti Jocelyn.

— Mamă, încetează, zise Clary.

Inima îi bătea cu putere în piept, nebuneşte; totuşi, în acelaşi timp, simţea un straniu sentiment de uşurare. Tot timpul ăsta îl aşteptase pe Sebastian să vină, iar acum venise. Acum aşteptarea luase sfârşit. Acum avea să înceapă războiul.

— Deci ce ar trebui să facem? Să fortificăm Institutul? Să ne ascundem,?

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Jace, cu vocea mustind de sarcasm. Conclavul a cerut un Consiliu. Încă o adunare.

— Conclavul a cerut evacuarea imediată, a zis Maryse şi, la acestea, toată lumea a amuţit, chiar şi Jace. Toate Institutele trebuie abandonate. Toate Conclavele trebuie să se întoarcă în Alicante. Protecţiile din jurul Idrisului vor fi dublate poimâine. Nimeni nu va mai putea să intre sau să iasă.

Isabelle înghiţi în sec.

— Când o să părăsim New Yorkul?

Maryse îşi îndreptă spatele. Ceva din obişnuita ei atitudine impunătoare se întorsese, gura îi era o linie subţire, maxilarul strâns cu hotărâre.

— Du-te şi fă-ţi bagajul, zise ea. Plecăm la noapte.

2
Luptă sau mori

Trezirea a fost ca şi când ar fi intrat într-o cadă cu apă îngheţată. Emma se ridică brusc în capul oaselor, se smulse din somn, deschizând gura pentru un strigăt.

— Jules! Jules!

În întuneric se iscă o mişcare, o mână pe braţul ei, şi deodată o lumină care-i înţepă ochii. Emma icni şi se dădu înapoi, împingându-se printre perne - fusese culcată într-un pat, îşi dădu ea seama, cu pernele îngrămădite în spatele ei şi cearşafurile înfăşurate pe corpul ei într-o încâlceală asudată. Clipi să-şi alunge întunericul din ochi, încercând să se concentreze.

Helen Blackthorn era aplecată asupra ei şi ochii albaştri-verzui erau îngrijoraţi; o lampa-vrăjitoarei strălucea în mâna ei. Se aflau într-o mansardă cu tavanul în pantă coborând de o parte şi de alta, ca într-o colibă din poveste. În mijlocul camerei era un pat mare cu patru stâlpi de lemn, iar în umbrele din spatele lui Helen, Emma putea vedea înălţându-se mobila: un şifonier mare, greoi, o sofa lungă, o masă cu picioare şubrede.

— Un-unde sunt? gâfâi Emma.

— Idris, zise Helen, mângâindu-i braţul într-un fel liniştitor. Ai reuşit să ajungi în Idris, Emma. Suntem în mansarda casei familiei Penhallow.

— Pă-părinţii mei.

Emmei îi clănţăneau dinţii.

— Unde sunt părinţii mei?

— Ai venit prin Portal cu Julian, zise Helen cu blândeţe, fără să-i răspundă la întrebare. Toţi aţi reuşit să treceţi, cumva... e un miracol, să ştii. Conclavul a deschis accesul, dar trecerea prin Portal e grea. Dru a venit ţinându-l în braţe pe Tavvy, iar gemenii au venit împreună, bineînţeles. Şi apoi, când aproape că ne pierduserăm speranţa, voi doi. Tu erai aproape inconştientă, Em. Îi dădu Emmei pe spate părul de pe frunte. Am fost atât de îngrijoraţi. Să-l fi văzut pe Jules...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma, ferindu-se de atingerea lui Helen, nu pentru că n-o plăcea pe Helen, ci pentru că inima îi bătea cu putere. Dar Mark şi domnul Blackthorn...

Helen şovăi.

— Sebastian Morgernstern a atacat şase Institute în ultimele câteva zile. El fie i-a ucis pe toţi, fie i-a convertit. Poate folosi Pocalul Infernal ca să-i facă pe vânătorii de umbre... să nu mai fie ei înşişi.

— L-am văzut făcând-o, şopti Emma. Katerinei. Şi l-a convertit şi pe tatăl vostru. Urmau să i-o facă şi lui Mark, dar Sebastian a zis că pe el nu-l voia, pentru că avea sânge de elf.

Helen tresări.

— Avem motive să credem că Mark e încă în viaţă, zise ea. Au fost în stare să-i ia urma până la un punct unde a dispărut, dar runele indică faptul că nu e mort. Se poate ca Sebastian să-l ţină ostatic.

— Părinţii... părinţii mei, zise Emma din nou, cu gâtul foarte uscat de data asta; ştia ce însemna faptul că Helen nu-i răspunsese la întrebare de prima oară. Unde sunt? Nu erau în Institut, aşa că Sebastian n-a putut să le facă rău.

— Em... Helen respiră prelung. Arăta deodată atât de tânără, aproape la fel de tânără ca Jules. Sebastian nu atacă numai Institutele; el ucide sau răpeşte membrii Conclavului din casele lor. Părinţii tăi... Conclavul a încercat să-i găsească, dar nu s-a putut. Apoi, corpurile lor au fost aduse de valuri la Marina del Rey, pe plajă, în dimineaţa asta. Conclavul nu ştie ce s-a întâmplat exact, dar...

Vocea lui Helen se pierdu într-un şir de cuvinte fără sens, cuvinte ca „identificare certă”, şi „cicatricele şi peceţile de pe corpuri” şi „nicio probă recuperată”. Lucruri ca „în apă ore în şir” şi „imposibil de transportat cadavrele” şi „li s-au făcut toate ritualurile funerare cuvenite, au fost arşi pe plajă, aşa cum ceruseră amândoi, înţelegi... ”

Emma ţipă. A fost un ţipăt fără niciun cuvânt la început, devenind din ce în ce mai tare, un ţipăt care i-a sfâşiat gâtlejul şi i-a adus gust de metal în gură. A fost un ţipăt de pierdere atât de mare, încât nici nu existau cuvinte pentru ea. A fost plânsul fără cuvinte când cerul de deasupra capului tău, aerul din plămânii tăi, toate sunt smulse de la tine pentru totdeauna. A ţipat şi a tot ţipat, trăgând cu ghearele de saltea până ce-a rupt-o, şi apoi au fost pene şi sânge sub unghiile ei, iar Helen plângea în hohote, încercând s-o ţină, spunând:

— Emma, Emma, te rog, Emma, te rog.

Şi apoi s-a făcut mai multă lumină. Cineva aprinsese o lanternă în cameră, iar Emma şi-a auzit numele, rostit de o voce blândă şi familiară, iar Helen i-a dat drumul şi a venit Jules, aplecându-se peste marginea patului şi întinzându-i ceva, ceva ce sclipea auriu în noua lumină puternici Era Cortana. Fără teacă, stând descoperită în palmele lui, ţinută ca o ofrandă. Emma credea că încă mai ţipa, dar a luat sabia, iar cuvintele care sclipeau pe lamă îi ardeau retina: Eu sunt Cortana} călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi DurendaL

Auzi vocea tatălui ei în minte. Familia Carstairs a păstrat sabia asta din generaţie în generaţie. Inscripţia ne aduce aminte că vânătorii de umbre sunt armele îngerului. Căleşte-ne în văpaia jocului şi devenim mai puternici. Dacă îndurăm; supravieţuim.

Emma se îneca, înăbuşindu-şi ţipetele, silindu-le să stea înăuntru şi să tacă. Asta voise să spună tatăl ei: ca şi Cortana, ea avea oţel în venele ei şi era menită să fie puternică. Şi chiar dacă părinţii ei nu mai erau aici să vadă, avea să fie puternică pentru ei.

Strânse sabia la piept. Ca de la depărtare, o auzi pe Helen exclamând şi întinzând mâna după ea, dar Julian, Julian care întotdeauna ştia ce avea nevoie Emma, îi trase lui Helen mâna înapoi. Degetele Emmei erau strânse pe lamă şi sângele îi şiroia pe braţe şi pe piept, unde vârful îi crestase clavicula. Ea nu

simţea. Legănându-se înainte şi-napoi, strângea sabia de parcă era singurul lucru pe care-l iubise vreodată, lăsând să-i curgă sângele în locul lacrimilor.

Simon nu putea scăpa de senzaţia de déjà-vu.

Mai fusese aici şi înainte, stând afară, lângă Institut, privind cum familia Lightwood dispărea printr-un Portal sclipitor. Deşi atunci, înainte chiar de a fi avut el Pecetea lui Cain, Portalul fusese creat de Magnus, iar acum era sub supravegherea unei femei magician cu piele albastră, pe nume Catarina Loss. Data trecută, fusese chemat pentru că Jace voise să-i vorbească despre Clary înainte să dispară într-o altă ţară.

De data aceasta, Clary avea să dispară odată cu ei.

Ii simţi mâna peste a lui, degetele ei strângându-se uşor pe încheietura lui. Întregul Conclav - aproape toţi vânătorii de umbre din New York City - intrase pe porţile Institutului şi trecuse prin Portalul scânteietor. Cei din familia Lightwood, în calitate de gardieni ai Institutului, aveau să treacă ultimii. Simon se afla aici de la apus, când dâre de cer roşu coborau în spatele clădirilor New Yorkului, iar acum lampa-vrăjitoarei lumina scena din faţa lui, reliefând mici detalii pâlpâitoare: biciul lui Isabelle, scânteierea de foc ce izbucnea din inelul familiei de pe mâna lui Alec când gesticula, lucirile din părul blond al lui Jace.

— Arată altfel, zise Simon.

Clar)7 îşi ridică privirea la el. Ca şi restul vânătorilor de umbre, era îmbrăcată în ceea ce Simon nu putea descrie decât ca pelerină. Părea să fie ceea ce îmbrăcau ei pe timpul iernii, făcută dintr-un material greu, catifelat, care se închidea cu o cataramă peste piept. El se întrebă de unde făcuse ea rost de a ei. Poate că şi le făceau în mod special.

— Ce anume?

— Portalul, zise el. Arată altfel decât atunci când l-a făcut Magnus. Mai... albastru.

— Poate au simţul stilului diferit?

Simon aruncă o privire spre Catarina. Părea iute şi eficientă, ca o infirmieră de spital sau o educatoare de grădiniţă. În mod hotărât nu ca Magnus.

— Cum se simte Izzy?

— -îngrijorată, cred. Toată lumea e îngrijorată.

Urmă o mică pauză. Clary oftă prelung, răsuflarea ei plutind, albă, în aerul iernii.

— Nu-mi place că pleci, zise Simon, exact în acelaşi timp ce Clary spunea:

— Nu-mi place că plec şi te las aici.

— O să fiu bine, zise Simon. Îl am pe Jordan care să-mi poarte de grijă.

Într-adevăr, era şi Jordan acolo, stând pe coama zidului ce înconjura Institutul şi privind cu atenţie.

— Şi n-a încercat nimeni să mă ucidă în ultimele două săptămâni.

— Nu-i amuzant, se încruntă Clary.

Problema era, reflectă Simon, că era greu să linişteşti pe cineva că aveai să fii bine, când erai un Diurn. Unii vampiri l-ar fi putut dori pe Simon de partea lor, dornici să beneficieze de puterile lui neobişnuite. Camille încercase să-l

recruteze, deci şi alţi puteau încerca, dar Simon avea impresia clară că marea majoritate a vampirilor voiau să-l ucidă.

— Sunt foarte sigur că Maureen încă mai speră să pună mâna pe mine, zise Simon.

Maureen era căpetenia clanului vampirilor din New York şi credea că era îndrăgostită de Simon. Ceea ce ar fi fost mai puţin stingheritor dacă ea n-ar fi avut doar treisprezece ani.

— Ştiu, Conclavul a prevenit pe toată lumea să nu se atingă de mine, dar...

— Maureen vrea să se atingă de tine, zise Clary cu un rânjet pieziş. Atingere necuvenită.'

— Gura, Fray.

— Jordan o s-o ţină departe de tine.

Simon privi înainte, gânditor. Încercase să nu se holbeze la Isabelle,

. care îl salutase numai făcându-i o dată scurt cu mâna, de când ajunsese el la Institut. O ajuta pe mama ei, cu părul negru fluturând în vântul aspru.

— Ai putea să te duci şi să vorbeşti cu ea, zise Clary. În loc să te holbezi ca un hărţuitor.

— Nu mă holbez ca un hărţuitor. Mă holbez subtil.

— Eu am observat, îi atrase atenţia Clary..Uite, ştii cum face Isabelle. Când e supărată, se închide în ea. Nu vrea să discute cu nimeni în afară de Jace sau Alec, pentru că nu prea are încredere în nimeni. Dar dacă tot ai de gând să fii iubitul ei, va trebui să-i arăţi că eşti una dintre persoanele în care poate avea încredere.

— Nu sunt iubitul ei. Cel puţin, nu cred că sunt iubitul ei. Ea n-a folosit niciodată cuvântul „iubit”, în orice caz.

Clare îi trase un şut în gleznă.

— Voi doi aveţi nevoie de o DR mai mult ca oricine.

— Definirea relaţiei, aici? zise o voce din spatele lor.

Simon se întoarse şi-l văzu pe Magnus, foarte înalt pe fundalul cerului întunecat din spatele lor. Era îmbrăcat sobru, jeanşi şi tricou negru, cu părul negru parţial peste ochi.

— Bag seama că şi atunci când lumea se prăbuşeşte în întuneric şi pericol, voi doi staţi pe margine şi discutaţi despre vieţile voastre amoroase. Adolescenţii!

— Ce cauţi aici? îl întrebă Simon, prea surprins ca să-i dea o replică deşteaptă.

— Am venit să-l văd pe Alec, zise Magnus.

Clary îşi ridică sprâncenele la el.

— Ce ziceai de adolescenţi?

Magnus ridică un deget, prevenind-o.

Nu te întrece cu gluma, dulceaţă, zise şi trecu pe lângă ei, dispărând în mulţimea din jurul Portalului.

— Dulceaţă? zise Simon.

— N-ai să crezi, dar mi-a mai zis aşa şi înainte. Simon, ascultă. Se întoarse spre el, trăgându-i mâna afară din buzunarul jeanşilor. Se uită în jos la ea şi zâmbi. Inelul, zise ea. A prins bine când a funcţionat, nu-i aşa?

Simon privi şi el în jos. Un inel de aur lucrat manual în forma unei frunze îi încercuia inelarul mâinii drepte. Fusese odată conexiunea lui cu Clary. Acum, când al ei fusese distrus, era doar un inel, dar el îl păstrase oricum. Ştia că era cam la fel cu a purta o jumătate de pandantiv BFF, dar nu se putea abţine. Era un obiect frumos şi încă un simbol al conexiunii dintre ei.

Ea îi strânse tare mâna, ridicându-şi ochii spre ai lui. În irisurile ei verzi dansau umbre; el îşi dădu seama că era speriată.

— Ştiu că e doar o adunare de Consiliu... începu Clary să zică.

— Dar o să stai în Idris.

— Numai până o să-şi poată da ei seama ce s-a întâmplat cu Institutele şi cum să le protejeze, zise Clary. Apoi o să ne întoarcem. Ştiu că telefoanele, mesajele şi celelalte nu funcţionează în Idris, dar dacă ai nevoie să vorbeşti cu mine, spune-i lui Magnus. O să găsească el o cale să-mi trimită un mesaj.

Simon simţi un nod în gât.

— Clary...

— Te iubesc, zise ea. Eşti prietenul meu cel mai bun. Îi dădu drumul mâinii; ochii îi străluceau. Nu, nu spune nimic, nu vreau să-mi spui nimic.

Se întoarse şi aproape că o luă la fugă spre Portal, unde Jocelyn şi Luke o aşteptau, cu trei saci de marinar la picioarele lor. Luke aruncă o privire peste curte spre Simon, cu o expresie gânditoare.

Dar unde era Isabelle? Mulţimea vânătorilor de umbre se subţiase. Tace venise să stea lângă Clary, cu o mână pe umărul ei; Maryse se afla lângă Portal, dar Isabelle, care fusese cu ea...

— Simon, zise o voce lângă umărul lui.

Se întoarse şi o văzu pe Izzy, cu faţa palidă ca o pată între părul negru şi pelerina neagră, uitându-se la el cu o expresie pe jumătate supărată, pe jumătate tristă.

— Bănuiesc că asta e partea în care ne luăm adio?

— OK, zise Magnus. Ai vrut să stai de vorbă cu mine. Deci, vorbeşte.

Alec se uită la el, cu ochii mari. Se duseseră după colţul bisericii şi stăteau într-o grădină mică, uscată de iarnă, printre gardurile vii desfrunzite. Viţe groase acopereau zidul de piatră şi poarta ruginită din apropiere, acum atât de dezgolite de iarnă, încât Alec putea vedea strada mundană prin crăpăturile din uşa de fier. O bancă de piatră era în apropiere, a cărei suprafaţă rugoasă era acoperită de un strat de gheaţă.

— Am vrut... Ce?

Magnus se uită la el posomorât, de parcă ar fi făcut ceva stupid. Alec bănuia că făcuse. Nervii i se ciocneau între ei ca nişte clopoţei de vânt şi avea o senzaţie de gol în capul pieptului. Ultima oară când îl văzuse pe Magnus, magicianul plecase de lângă el, dispărând într-un tunel de metrou, devenind din

ce în ce mai mic până ce se făcuse nevăzut. Aku cinta kamu, îi spusese el lui Alec. „Te iubesc'', în indoneziană.

Asta îi dăduse lui Alec un licăr de speranţă, îndeajuns cât să-l sune pe Magnus de zeci de ori, îndeajuns cât să-l facă să-şi verifice mereu telefonul, să-şi verifice e-mailul, ba chiar să-şi verifice ferestrele camerei - care părea stranie, pustie şi nefamiliară fără Magnus în ea, de parcă n-ar fi fost deloc camera lui - pentru bilete sau mesaje expediate în mod magic.

Iar acum Magnus stătea înaintea lui, cu părul lui negru ciufulit, cu pupilele ochilor ca de pisică şi cu vocea ca melasa întunecată, cu faţa lui calmă, izbitor de frumoasă, care nu lăsa să se citească absolut nimic pe ea, iar Alec se simţea de parcă ar fi înghiţit clei.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine, repetă Magnus. Am presupus că ăsta era motivul tuturor acelor apeluri telefonice. Şi motivul pentru care ţi-ai trimis toţi prietenii tăi tâmpiţi pe la mine. Sau aşa faci tu cu toată lumea?

Alec înghiţi ca să scape de uscăciunea din gâtlej şi spuse primul lucru care-i veni în minte.

— N-ai să mă ierţi niciodată?

— Eu... Magnus se întrerupse şi privi într-o parte, clătinând din cap. Alec. Te-am iertat.

— Nu pare. Pari supărat.

Când Magnus îşi întoarse privirea la el, avea o expresie mai blândă.

— Sunt îngrijorat pentru tine, zise el. Atacurile asupra Institutelor. Tocmai am aflat.

Alec se simţi ameţit. Magnus îl iertase; Magnus era îngrijorat pentru el.

— Ai ştiut că plecăm în Idris?

— Catarina mi-a spus că a fost convocată să facă un Portal. Am bănuit, zise Magnus uşor sarcastic. Am fost un pic surprins că nu m-ai sunat sau nu mi-ai trimis un mesaj să-mi spui că plecaţi.

— Nu-mi răspunzi niciodată la telefoane sau mesaje, zise Alec.

— Asta nu te-a oprit înainte.

— Toată lumea renunţă în cele din urmă, zise Alec. De altfel, Jace mi-a stricat telefonul.

Magnus pufni în râs.

— Oh, Alexander.

— Ce? întrebă Alec, sincer nedumerit.

— Eşti doar... eşti atât de... chiar vreau să te sărut, zise Magnus abrupt şi apoi clătină din cap. Uite de asta nu voiam să te văd.

— Dar acum eşti aici, zise Alec.

Îşi aminti de prima oară când îl sărutase Magnus, lipindu-l de peretele din afara apartamentului său, şi toate oasele lui se lichefiaseră, iar el gândise: Oh} corect} aşa se presupune ca trebuie să te simţi. Acum pricep.

— Ai putea...

— Nu pot, zise Magnus. Nu merge; n-a mers. Vezi şi tu asta, nu-i aşa?

Mâinile lui erau pe umerii lui Alec; Alec îi putea simţi degetul mare mângâindu-l pe gât, peste guler, şi tot corpul lui tresări.

— Nu-i aşa? zise Magnus şi îl sărută.
Alec se lăsă să se piardă în sărut. A fost perfect liniştit. A auzit trosnetul ghetelor lui pe pământul îngheţat, când a făcut un pas înainte, mâna lui Magnus strecurându-se pe ceafa lui ca să-i susţină capul, iar Magnus avea gustul lui dintotdeauna, dulce-amărui şi familiar, şi Alec îşi deschise buzele, ca să gâfâie sau să răsufle sau să-i soarbă răsuflarea Iui Magnus, dar prea târziu, pentru că Magnus s-a desprins de el cu o smucitură şi a făcut un pas înapoi, şi totul s-a terminat.
— Ce? zise Adec, simţindu-se stupefiat şi ciudat de micşorat. Magnus, ce-i?
— N-ar fi trebuit să fac asta, zise Magnus, grăbit.
În mod clar era agitat, cum Alec rar 1 mai văzuse, cu pometii înalţi ai obrajilor împurpuraţi.
— Te iert, dar nu pot să fiu cu tine. Nu pot. Nu merge. Eu o să trăiesc veşnic sau cel puţin până când cineva în sfârşit mă ucide, iar tu nu. şi asta e prea mult pentru tine să accepţi...
— Nu-mi spune tu ce e prea mult pentru mine, zise Alec cu o înverşunare feroce.
Magnus arăta atât de rar surprins, încât expresia părea de-a dreptul străină pe faţa lui.
— E prea mult pentru cei mai mulţi oameni, zise el. Cei mai mulţi muritori. Şi nu e uşor nici pentru noi. Să priveşti pe cineva pe care-l iubeşti îmbătrânind şi murind. Am cunoscut o fată, odată, nemuritoare ca şi mine...
— Şi a fost cu cineva muritor? zise Alec. Ce s-a întâmplat?
— El a murit, zise Magnus.
Era o finalitate în modul în care o spusese care evoca o mâhnire mai adâncă decât ar fi putut-o descrie cuvintele. Ochii lui de pisică luminau în întuneric.
— Nu ştiu de ce am crezut că asta o să meargă vreodată, zise el. Îmi pare rău, Alec. N-ar fi trebuit să vin.
— Nu, zise Alec. N-ar fi trebuit.
Magnus se uita la Alec un pic precaut, de parcă ar fi oprit pe cineva familiar pe stradă, doar pentru a descoperi că era un necunoscut.
— Nu ştiu de ce ai făcut-o, zise Alec. Ştiu că m-am zbuciumat săptămâni întregi gândindu-mă la tine, şi la ce am făcut, şi la ce n-ar fi trebuit să fac, că n-ar fi trebuit să vorbesc niciodată cu Camille. Mi-a părut rău şi am înţeles şi mi-am tot cerut iertare, iar tu nici măcar n-ai fost acolo. Eu am făcut totul fără tine. Deci asta mă face să mă întreb ce altceva aş putea face, fără tine... Îl privi pe Magnus meditativ, apoi continuă: A fost vina mea, ceea ce s-a întâmplat. Dar a fost şi vina ta. Aş fi putut învăţa să nu-mi pese că tu eşti nemuritor şi eu sunt muritor. Toţi profită de timpul pe care-l au împreună şi atâta tot. Poate că nu suntem atât de deosebiţi, din punctul ăsta de vedere. Dar ştii peste ce nu pot să trec? Peste faptul că tu nu-mi spui niciodată nimic. Că nu ştiu când te-ai născut. Că nu ştiu nimic despre viaţa ta - care e numele tău adevărat, sau despre familia ta, sau cum arăta primul chip pe care l-ai iubit vreodată, sau prima oară când ai avut inima zdrobită. Tu ştii totul despre mine, iar eu nu ştiu nimic despre tine. Asta e adevărata problemă.

— La prima noastră întâlnire, zise Magnus blând, ţi-am spus că va trebui să mă iei aşa cum sunt, fără întrebări...

Alec flutură din mână.

— Nu e cinstit să ceri aşa ceva, şi tu ştii - ai ştiut - că nu cunoşteam destul despre dragoste pe atunci ca să înţeleg asta. Te porţi de parcă tu ai fi cel nedreptăţit, dar ai avut şi tu un rol în asta, Magnus.

— Da, zise Magnus, după o pauză. Da, presupun că da.

— Însă asta nu schimbă nimic? zise Alec, simţind aerul rece strecurându-se sub coastele lui. Niciodată nu schimbă, pentru tine.

— Nu mă pot schimba, zise Magnus. A trecut prea multă vreme. Noi împietrim, ştii, nemuritorii, ca fosilele care se prefac în piatră. Am crezut, când te-am cunoscut pe tine, că tu având toată puterea asta de a te uimi, toată bucuria asta, şi că totul era nou pentru tine, am crezut că asta o să mă schimbe, dar...

— Schimbă-te singur, zise Alec, dar nu-i ieşi cu mânia sau cu neînduplecarea pe care ar fi vrut-o, ci duios, ca o implorare.

Însă Magnus clătina mai departe din cap.

— Alec, zise el. Ştii visul meu. Cel despre cetatea făcută din sânge, şi sânge pe străzi, şi turnuri din oase. Dacă Sebastian obţine ce doreşte, aceasta va fi lumea lui. Sângele va fi sângele nefilimilor. Du-te în Idris. Eşti mai în siguranţă acolo, dar nu te încrede prea mult şi nu lăsa garda jos. Am nevoie să trăieşti, zise el cu vocea scăzută şi se întoarse cu spatele, foarte abrupt, îndepărtându-se.

Am nevoie să trăieşti.

Alec se aşeză pe banca de piatră îngheţată şi îşi îngropă faţa în palme.

— Nu un adio pentru totdeauna, protestă Simon, dar Isabelle doar se încruntă.

— Vino aici, zise ea şi îl trase de mânecă.

Purta mănuşi roşii de catifea, iar mâna ei arăta ca o pată de sânge pe stofa bleumarin a jachetei lui.

Simon alungă acest gând. Îşi dori să nu se mai gândească la sânge în momente nepotrivite.

— Unde să vin?

Isabelle doar îşi dădu ochii peste cap şi îl trase la o parte, într-un alcov umbrit de lângă porţile de la intrare ale Institutului. Nu era prea mult spaţiu, iar Simon putea simţi căldura dinspre corpul ei - căldura şi frigul nu-l mai afectau de când devenise vampir, numai dacă era căldura sângelui. Nu ştia dacă era din pricină că băuse din sângele lui Isabelle sau era ceva mai profund, dar îşi dădea seama de pulsul sângelui prin venele ei cum nu-şi dădea de al nimănui altcuiva.

— Mi-ar fi plăcut să vin cu voi în Idris, zise el fără altă introducere.

— Eşti mai în siguranţă aici, zise ea, deşi ochii săi negri se îmblânziră. De altfel, nu plecăm pentru totdeauna. Singurii repudiaţi care pot merge în Alicante sunt membrii Consiliului, pentru că va trebui să se sfătuiască şi să

hotărască ce avem de făcut, după care probabil ne vor trimite înapoi. Nu ne putem ascunde în Idris câtă vreme Sebastian dă iama pe afară. Vânătorii de umbre nu fac asta.
El îi mângâie obrazul cu un deget.
— Dar vrei să mă ascund eu aici?
— Aici îl ai pe Jordan care să te păzească, zise ea. Garda ta personală. Eşti cel maibun prieten al lui Clary, adăugă ea. Sebastian ştie asta. Eşti potenţial ostatic. Ar trebui să fii acolo unde nu se află el.
— N-a arătat niciodată vreun interes pentru mine. Nu văd de ce-ar începe acum.
Ea ridică din umeri, strângându-şi mai bine pelerina pe lângă corp.
— N-a arătat niciodată un interes pentru nimeni în afară de Clary şi Jace, dar asta nu înseamnă că n-o să înceapă. Nu e prost.
Asta fu spus cu jumătate de gură, de parcă nu-i plăcea să-i recunoască lui Sebastian nici măcar atât.
— Clary ar face orice pentru tine, adăugă.
— Ar face orice şi pentru tine, Izzy.
La privirea ei neîncrezătoare, el îi cuprinse obrazul în palmă.
— OK, deci dacă n-o să fiţi plecaţi prea multă vreme, atunci pentru ce toată discuţia asta?
Ea se strâmbă. Obrajii şi gura îi erau trandafirii, frigul aducându-i roşeaţa la suprafaţă. El ar fi vrut să-şi poată lipi buzele reci de ale ei, atât de pline de sânge, şi de viaţă, şi de căldură, dar era conştient că părinţii ei se uitau.
— Am auzit-o pe Clary când şi-a luat la revedere de la tine, A spus că te iubeşte,
Simon făcu ochii mari.
— Da, dar n-a vrut să spună în felul acela... Izzy...
— Ştiu asta, protestă Isabelle. Te rog, ştiu asta. Numai că ea o spune atât de uşor, iar tu i-o spui atât de uşor ei, iar eu n-am spus-o niciodată nimănui. Nu cuiva care să nu fi fost înrudit cu mine.
— Căci dacă o spui, zise el, ai putea suferi. De aceea n-o faci.
— Şi tu ai putea.
Ochii ei erau mari şi negri, reflectând stelele.
— Ai putea suferi. Eu te-aş putea face să suferi.
— Ştiu, zise Simon. Ştiu, dar nu-mi pasă. Jace mi-a spus odată că ai să calci peste toată inima mea cu cizmele tale cu tocuri cui, însă asta nu m-a oprit.
Isabelle scoase un mic chicotit de râs surprins.
— A spus el asta? Şi tu ai rămas lângă mine?
El se aplecă spre ea; dacă ar fi avut respiraţie, i-ar fi suflat în păr.
— Aş considera-o o onoare.
Ea întoarse capul şi buzele lor se atinseră în treacăt. Ale ei erau dureros de calde. Făcea ceva cu mâinile - îşi deschidea pelerina, gândi el pentru o clipă, dar de bună seamă Isabelle nu se-apuca să se dezbrace În faţa întregii familii, nu? Nu că Simon era prea sigur c-ar fi avut tăria s-o oprească. Ea era Isabelle, la urma urmelor, şi aproape - aproape - spusese că-l iubeşte.

Buzele ei îi atinseră pielea când vorbi:
— Ia asta, şopti ea.
Simon simţi ceva rece la ceafă şi alunecarea blândă a catifelei când se dădu înapoi şi mănuşile ei îi mângâiară gâtul.
El se uită în jos. Pe pieptul lui lumina un pătrat roşu-sângeriu. Pandantivul de rubin al lui Isabelle. Era o bijuterie de familie a vânătorilor de umbre, vrăjit să detecteze prezenţa energiei demonicei
— Nu pot să iau ăsta, zise el, şocat. Iz, trebuie să valoreze o avere.
Ea îşi îndreptă umerii.
— E un împrumut, nu un dar. Păstrează-l până ne vedem din nou. Îşi trecu degetele înmănuşate peste rubin şi adăugă: Există o poveste veche, care spune că a ajuns în familia noastră prin mijlocirea unui vampir. Aşadar, se potriveşte.
— Isabelle, eu...
— Nu, zise ea, tăindu-i vorba, deşi el nu ştia prea bine ce voise să spună. N-o spune, nu acum.
Se îndepărtă de el, mergând cu spatele. El îi putea vedea familia dincolo de ea, singurii rămaşi din Conclav. Luke trecuse prin Portal, iar Jocelyn se pregătea să-l urmeze. Alec, venind pe după colţul Institutului, cu mâinile în buzunare, aruncă o privire spre Isabelle şi Simon, ridică o sprânceană şi-şi continuă mersul.
— Doar nu... nu-ţi da întâlniri romantice cu altcineva cât sunt eu plecată, bine?
El se uită lung după ea.
— Asta înseamnă că noi ne întâlnim? întrebă el.
Însă nu primi drept răspuns decât un zâmbet cochet, după care ea se întoarse şi se repezi spre Portal. O văzu luându-l de mână pe Alec şi trecând prin el împreună. Maryse îi urmă, apoi Jace, şi, în sfârşit, Clary rămase ultima, stând lângă Catarina, încadrată de lumina albastră clocotitoare.
Ii făcu cu ochiul lui Simon şi păşi înăuntru. El văzu vârtejul Portalului când o cuprinse, după care dispăru.
Simon duse mâna la rubinul de la gât. I se păru că simte o bătaie în piatră, un puls neregulat. Era aproape ca şi când ar fi avut din nou o inimă.

3
Păsări la munte

Clary îşi lăsă sacul jos, lângă uşă, şi se uită în jur.
Putea auzi cum mama ei şi Luke se mişcau în jurul ei, punându-şi]os propriile bagaje, aprinzând lămpile-vrăjitoarei care luminau casa lui Amatis. Clary îşi adună curajul. Încă nu ştiau bine cum fusese atacată Amatis de către Sebastian. Cu toate că locul fusese deja examinat de membrii Consliului să nu conţină materiale periculoase, Clary îl cunoştea pe fratele ei. Dacă ar fi avut chef, ar fi distrus totul din casă, doar ca să arate că putea - făcând sofalele surcele, oglinzile praf şi ferestrele cioburi.

O auzi pe mama ei scoţând un mic oftat de uşurare şi ştiu că Joce- -vn trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru ca şi Clary: indiferent ce se întâmplase, casa arăta bine. Nimic din ea nu trăda ce i se întâmplase lui Amatis. Cărţile erau puse teanc pe măsuţa de cafea, podelele erau prăfuite, dar nu era nimic aruncat pe jos, fotografiile de pe pereţi stăteau urept. Clary văzu cu o strângere de inimă că exista o fotografie recentă Angă cămin, cu ea, Luke şi Jocelyn în Insula Coney, ţinându-se în braţe roţi trei şi zâmbind.

Se gândi la ultima oară când o văzuse pe sora lui Luke, când Sebastian o silise pe Amatis să bea din Pocalul Infernal, în timp ce ea protesta ţipând. La modul în care personalitatea ei dispăruse din ochii ei după ce înghiţise conţinutul. Clary se întrebă dacă aşa era când priveai pe cineva murind. Nu că ea n-ar fi văzut oameni murind. Valentine murise în faţa ei. Cu siguranţă, era prea tânără să aibă atât de multe spectre.

Luke venise să se uite la cămin şi la fotografiile atârnate în jurul său. Întinse mâna să atingă una care înfăţişa doi copii cu ochi albaştri. Unul dintre ei, băieţelul mai mic, desena, în timp ce sora lui îl privea, cu o expresie plină de dragoste.

Luke părea extenuat. Călătoria prin Portal îi adusese la Citadelă şi trebuiseră să străbată tot oraşul pe jos până la casa lui Amatis. Luke tresărea adesea de durere, căci rana lui încă nu se vindecase complet, dar Clary se îndoia că rana era cea care-l supăra. Liniştea din casa lui Amatis, covoarele familiare, tocite, de pe podea, suvenirurile personale aranjate cu grijă - totul evoca o viaţă obişnuită întreruptă în cel mai groaznic mod cu putinţă.

Jocelyn se apropie şi puse o mână pe umărul lui Luke, murmurându-i ceva mângâietor. El se întoarse în cercul braţelor ei, sprijinindu-şi fruntea de umărul ei. Era un tablou mai degrabă liniştitor decât romantic, dar Clary tot se simţea de parcă ar fi picat într-un moment intim. Fără niciun zgomot, îşi luă sacul de marinar şi pomi spre scări.

Camera de oaspeţi nu se schimbase. Mică; pereţii zugrăviţi în alb; fereastra, ca un hublou, circulară - era fereastra pe care venise Jace, într-o noapte - şi acelaşi pled viu colorat pe pat. Îşi lăsă sacul jos, lângă noptieră. Noptiera pe care Jace lăsase o scrisoare dimineaţa, spunându-i că pleca şi nu avea să se mai întoarcă.

Se aşeză pe marginea patului, încercând să se scuture de pânzele de păianjen ale amintirilor. Nu-şi dăduse seama cât de greu avea să-i fie să se afle din nou în Idris. New Yorkul era casa, normalul. Idrisul era război şi devastare. În Idris văzuse ea moartea pentru prima oară.

Sângele îi vâjâia, zvâcnindu-i în urechi. Voia să-l vadă pe Jace, să-i vadă pe Alec şi pe Isabelle - ei aveau s-o pună din nou cu picioarele pe pământ, să-i dea un sens de normalitate. Foarte neclar, îi auzea pe mama ei şi pe Luke umblând la parter, probabil chiar ciocnind un pahar în bucătărie. Se ridică din pat şi se apropie de cufărul solid de la picioarele lui. Era cufărul pe care îl adusese Amatis în cameră pentru ea, când stătuse aici, spunându-i să caute prin el şi să-şi ia nişte haine.

Îngenunche şi îl deschise. Aceleaşi haine, împachetate grijuliu, între straturi de hârtie: uniforme de şcoală, pulovere practice şi jeanşi, alte bluze şi fuste protocolare, iar dedesubt, acea rochie pe care Clary o crezuse la început o rochie de nuntă. O scoase din cufăr. Acum, când era mai obişnuită cu vânătorii de umbre şi cu lumea lor, o recunoscu drept ce era de fapt.

O haină de doliu. O rochie albă, simplă, şi o jachetă ajustată, cu rune de doliu argintii inserate în material - şi acolo, la manşete, cu un model aproape invizibil de păsări.

Bâtlani. Clary întinse cu grijă hainele pe pat. O putea vedea, cu ochii minţii, pe Amatis purtând hainele acestea când murise Stephen Herondale. Îmbrăcându-le cu grijă, netezind ţesătura, încheindu-şi jacheta la toţi nasturii, toate acestea ca să-l plângă pe un soţ cu care nu mai era căsătorită. Haine de văduvă pentru cineva care nu fusese în stare să se numească văduvă.

— Clary? Mama ei stătea sprijinită de tocul uşii, privind-o. Ce sunt alea... Oh. Traversă camera, atinse materialul rochiei şi oftă: Oh, Amatis.

— Nu s-a mângâiat niciodată cu gândul morţii lui Stephen, nu-i aşa? întrebă Clary.

— Uneori, oamenii nu pot.

Mâna lui Jocelyn se mută de la rochie la părul lui Clary, dându-i-l pe spate cu o precizie maternă.

— Şi nefilimii... noi tindem să iubim foarte profund. Să ne îndrăgostim o singură dată, să murim de durere din cauza iubirii... bătrânul meu tutore obişnuia să spună că inimile nefilimilor sunt ca inimile îngerilor: simt fiecare durere omenească şi nu se vindecă niciodată.

— Dar tu te-ai vindecat. Tu l-ai iubit pe Valentine, dar acum îl iubeşti pe Luke.

— Ştiu.

Privirea lui Jocelyn era visătoare.

— Abia după ce am petrecut mai mult timp în lumea mundanilor, am început să-mi dau seama că nu acesta era modul în care cei mai mulţi oameni se gândeau la iubire. Mi-am dat seama că o poţi simţi mai mult de o singură dată, că inima ţi se poate vindeca şi că poţi iubi încă o dată şi încă o dată. Şi eu întotdeauna îl iubisem pe Luke. Poate că n-am ştiut-o, dar întotdeauna l-am iubit. Jocelyn arătă spre hainele de pe pat. Ar trebui să îmbraci jacheta de doliu, zise ea. Mâine.

Surprinsă, Clary întrebă:

— La întrunire?

— Vânătorii de umbre au murit şi au fost întorşi spre întuneric, zise Jocelyn. Fiecare vânător de umbre pierdut e fiul cuiva, fratele, sora, vărul. Nefilimii sunt o familie. O familie disfuncţională, dar... Ii mângâie faţa fiicei sale, cu a ei ascunsă în umbră. Încearcă să dormi puţin, Clary, zise ea. Mâine o să fie o zi grea.

După ce uşa se închise în urma mamei sale, Clary îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă, ascultătoare, în pat. Închise ochii şi încercă să adoarmă, dar somnul refuza să vină. Imaginile stăruiau să-i explodeze în spatele pleoapelor ca focurile de artificii: îngeri căzând din cer; sânge auriu; Ithuriel în lanţurile lui,

cu ochii lui orbiţi, spunându-i de imaginile runelor pe care i le transmisese el de-a lungul vieţii, viziunile şi visele despre viitor. Îşi aminti de visele despre fratele ei cu aripi negre care împrăştiau sânge, păşind peste un lac îngheţat...

Îşi aruncă deoparte cuvertura. Se simţea înfierbântată şi plină de neastâmpăr, prea încordată ca să adoarmă. După ce se dădu jos din pat, coborî la parter după un pahar cu apă. Camera de zi era în penumbră, lampa-vrăjitoarei aruncând o lumină firavă pe culoar. De dincolo de uşă răzbăteau murmure. Cineva era treaz şi vorbea în bucătărie. Clary străbătu culoarul cu prudenţă, până când şoaptele începură să prindă substanţă şi tonuri familiare. Recunoscu mai întâi vocea mamei sale, încordată de durere.

— Dar nu pot să înţeleg cum a ajuns să fie în dulap, zicea ea. N-am mai văzut-o de când... de când Valentine a luat tot ce avuseserăm noi, la New York.

Luke vorbi:

— Dar n-a spus Clary că o avea Jonathan?

— Ba da, numai că ar fi trebuit să fie distrusă odată cu apartamentul acela blestemat, nu-i aşa?

Vocea lui Jocelyn se ridică, iar Clary se opri în pragul uşii de la bucătărie.

— Cel cu toate hainele pe care Valentine le cumpărase pentru mine. De parcă eu aveam să mă întorc.

Clary stătu nemişcată. ‘Mama ei şi Luke erau aşezaţi la masa din bucătărie; mama ei, cu capul sprijinit într-o mână, iar Luke mângâind-o pe spate.

Clary îi povestise mamei sale totul despre apartament, despre cum Valentine îi păstrase acolo toate lucrurile lui Jocelyn, hotărât că, într-o bună zi, soţia lui avea să se întoarcă şi să trăiască împreună cu el. Mama ei o ascultase calmă, dar în mod clar povestea o afectase mai mult decât îşi dăduse seama Clary.

— S-a dus acum, Jocelyn, zise Luke. Ştiu că pare pe jumătate imposibil. Valentine a fost întotdeauna o prezenţă atât de copleşitoare, chiar şi atunci când se ascundea. Dar chiar este mort.

— Fiul meu nu e, totuşi, zise Jocelyn. Ştii, obişnuiam să scot caseta asta şi să plâng peste ea, în fiecare an, de ziua lui. Uneori visam un băiat cu ochii verzi, un băiat care nu fusese niciodată otrăvit cu sânge de demon, un băiat care putea să râdă şi să iubească şi să fie uman, şi pe băiatul acela îl jeleam, dar băiatul acela n-a existat niciodată.

Să scot caseta şi să plâng peste ea, gândi Clary - ştia la ce casetă se referea. O casetă unde erau suveniruri ale unui copil care murise, deşi era încă în viaţă. Caseta conţinea o şuviţă de păr de copil, fotografii şi un pantofior. Ultima oară când o văzuse Clary, se afla în posesia fratelui ei. Valentine trebuie să i-o fi dat, deşi nu putea înţelege de ce Sebastian o păstrase. Nu era nici pe departe genul sentimental.

— Va trebui să spui Conclavului, zise Luke. Dacă e ceva în legătură cu Sebastian, o să vrea să ştie.

Clary simţi o răceală în piept.

— Aş vrea să nu fiu nevoită, zise Jocelyn. Aş vrea să pot arunca totul în foc. Urăsc ideea că e vina mea, izbucni ea. Şi tot ce-am vrut vreodată a fost s-o

protejez pe Clary. Dar ceea ce mă înspăimântă cel mai mult în legătură cu ea, în legătură cu noi, e cineva care nici măcar n-ar fi fost în viaţă dacă n-aş fi fost eu.

Vocea lui Jocelyn devenise seacă şi amară.

— Ar fi trebuit să-l ucid când era nou-născut, zise ea şi se lăsă pe spate, îndepărtându-se de Luke.

Şi atunci Clary putu vedea ce era pe masa din bucătărie. Caseta de argint, exact aşa cum şi-o amintea ea. Grea, cu un capac simplu şi iniţialele J.C. gravate pe o parte.

Soarele dimineţii scânteia reflectându-se în noile porţi din faţa Citadelei. Cele vechi, bănuia Clary, fuseseră distruse în bătălia care nimicise mare parte din Citadelă şi făcuse scrum copacii de pe costişa dealului. Dincolo de porţi, putea vedea Alicante, jos, cu apele sclipind în canale, cu turnurile demonilor avântându-se spre cer, unde lumina soarelui le făcea să strălucească precum mica în piatră.

Citadela însăşi fusese restaurată. Focul nu distrusese zidurile de piatră sau turnurile. Zidul înconjurător rămăsese în picioare, iar noile porţi erau făcute din adamas transparent, dur, care se folosise şi la construcţia turnurilor demonilor. Păreau să fi fost lucrate de mână, şirurile lor descriind un cerc în jurul simbolului Consiliului - patru litere C într-un pătrat, iniţialele pentru Consiliu, Convenţie, Conclav şi Consul. În curbura fiecărui C se afla un simbol al uneia dintre ramurile repudiaţilor. O semilună pentru vârcolaci, o carte de vrăji pentru magicieni, o săgeată de elf pentru poporul spiritelor naturii, şi o stea pentru vampiri.

O stea. Ea, una, nu fusese în stare să se gândească la nimic care să simbolizeze vampirii. Sânge? Colţi? Dar era ceva simplu şi elegant într-o stea. Era strălucitoare în întuneric, un întuneric ce niciodată nu va fi luminat, şi era singuratică, în modul în care numai lucrurile ce nu puteau muri niciodată erau singure.

Lui Clary i se făcu dor de Simon, brusc şi dureros. Era epuizată după o noapte în care dormise foarte puţin, iar rezervele ei emoţionale erau la pământ N-o ajuta nici faptul că se simţea centrul atenţiei a sute de priviri ostile. Erau zeci de vânători de umbre care se vânturau în jurul porţilor, majoritatea necunoscuţi de ea. Mulţi furişau priviri piezişe către Jocelyn şi Luke; câţiva se apropiară să-i salute, în vreme ce alţii rămaseră deoparte, uitându-se curioşi. Jocelyn părea să facă mari eforturi să-şi păstreze calmul.

Alţi vânători de umbre veneau pe poteca de pe Dealul Citadelei. Cu uşurare, Clary îi recunoscu pe membrii familiei Lightwood - Maryse în frunte, cu Robert alături; Isabelle, Alec şi Jace, în urma lor. Purtau haine albe de doliu. Maryse părea din cale-afară de posomorâtă. Clary nu putu să nu remarce că ea şi Robert mergeau unul lângă altul, dar despărţiţi, nici măcar mâinile nu li se atingeau.

Jace se desprinse din grup şi se îndreptă spre ea. Privirile îl urmăriră, deşi el părea să nu le observe. Era faimos într-un mod straniu printre nefilimi - fiul lui Valentine, care nu fusese cu adevărat fiul lui. Răpit de Sebastian, salvat de

sabia Cerurilor. Clary ştia bine povestea, ca toţi cei apropiaţi lui Jace, dar zvonurile crescuseră precum coralii, adăugând povestii straturi si culori.

— ...sânge de înger...

— ...puteri deosebite...

— ...se aude că Valentine l-ar fi învăţat trucuri...

— ...foc în sângele lui...

— ...nu e potrivit pentru nefilim...

Ea putea auzi şoaptele, chiar în momentul în care Jace trecea printre ele.

Era o zi frumoasă de iarnă, rece, dar însorită, iar lumina se reflecta în şuviţele lui de păr aurii şi argintii, făcând-o să-şi mijească ochii când el veni lângă ea, la poartă.

— Haine de doliu? zise el, atrăgându-i mâneca jachetei.

— Şi tu la fel, îi atrase ea atenţia.

— Nu credeam că tu ai vreuna.

— E a lui Amatis, zise ea. Ascultă - trebuie să-ţi spun ceva.

El o lăsă să-l tragă deoparte. Clary îi descrise conversaţia pe care o surprinsese între mama ei şi Luke, despre casetă.

— Este fără îndoială caseta pe care mi-o amintesc eu. Cea pe care a avut-o mama toată copilăria mea şi care era în apartamentul lui Sebastian când am fost eu acolo.

Jace îşi trecu o mână prin şuviţele luminoase ale părului său.

— M-am gândit eu că e ceva, zise el. Maryse a primit un mesaj de la mama ta azi-dimineaţă.

Privirea lui era întoarsă înăuntru.

— Sebastian a convertit-o pe sora lui Luke, adăugă el. A făcut-o intenţionat, ca să-l rănească pe Luke şi ca s-o rănească şi pe mama ta prin Luke. El o urăşte. Trebuie să fi venit în Alicante s-o ia pe Amatis în noaptea aceea, când am luptat la Burren. Cel puţin aşa mi-a spus mie că avea de gând să facă, atunci când eram legaţi. A zis că avea să răpească un vânător de umbre din Alicante, numai că nu mi-a spus şi pe care.

Clary dădu din cap. Întotdeauna i se părea ciudat să-l audă pe Jace vorbind despre cel care fusese, Jace care fusese prietenul lui Sebastian - mai mult decât prieten, aliatul lui. Acel Jace care purtase pielea şi faţa lui Jace al ei, dar care fusese cu totul altcineva.

— Atunci trebuie să fi adus caseta cu el, lăsând-o în casa ei, adăugă Jace. Probabil a ştiut că familia ta avea s-o găsească într-o zi. S-o fi gândit la ea ca la un mesaj sau o semnătură.

— Asta crede Conclavul? întrebă Clary.

— Asta cred eu, zise Jace, concentrându-se asupra ei. Şi tu ştii că amândoi îl putem citi pe Sebastian mai bine decât pot ei sau vor putea vreodată. Ei nu-l înţeleg deloc.

— Sunt norocoşi.

Dangătul unui clopot vibră prin aer şi porţile glisară, deschizându-se. Clary şi Jace se alăturară celorlalţi Lightwood, lui Luke şi Jocelyn, şuvoiului de vânători de umbre ce intrau prin ele. Trecură prin grădinile din afara fortăreţei, urcară

un şir de trepte, apoi intrară printr-o altă uşă dublă pe un culoar lung ce dădea în camera Consiliului.

Jia Penhallow, în roba de Consul, stătea la intrarea în cameră, în timp ce vânător de umbre după vânător de umbre trecea prin faţa ei. Încăperea era construită ca un amfiteatru: un semicerc de bănci în trepte în faţa unei estrade dreptunghiulare ridicate în centru. Pe estradă se aflau două pupitre, unul pentru Consul şi unul pentru Inchizitor, iar în spatele pupitrelor, două ferestre, dreptunghiuri uriaşe, cu vedere spre Alicante.

Clary se duse să se aşeze cu familia Lightwood şi mama ei, în timp ce Robert Lightwood se îndepărtă de ei şi străbătu intervalul dintre bănci, pentru a urca la pupitrul Inchizitorului. Pe estradă, în spatele pupitrelor, erau patru scaune înalte, pe speteaza fiecăruia fiind gravat un simbol: carte de vrăji, lună, săgeată, stea. Erau locurile pentru repudiaţii din Consiliu. Luke îl văzu pe al lui, dar se aşeză lângă Jocelyn. Aceasta nu era o adunare generală a Consiliului, cu prezenţa repudiaţilor. Luke nu se afla aici în calitate oficială. În faţa scaunelor, fusese aşezată o masă, acoperită cu catifea albastră. Pe catifea stătea ceva lung şi ascuţit, ceva care sclipea în lumina ce venea pe ferestre. Sabia Mortală.

Clary aruncă o privire în jur. Şuvoiul vânătorilor de umbre se subţiase, devenind un izvoraş; sala era aproape plină până la acoperişul său reverberant. Odinioară fuseseră mai multe intrări decât prin Citadelă. Una dinspre Abaţia Westminster, ştia ea, alta dinspre Sagrada Familia, alta dinspre Catedrala Sfântului Vasile cel Mare, dar toate ruseseră zidite când se inventaseră Portalurile. Fără să vrea, se întrebă dacă nu cumva o magie împiedica sala Consiliului să se reverse de preaplin. Era mai multă lume ca niciodată, dar încă se mai vedeau nişte locuri goale.

Jia Penhallow se urcă pe estradă şi bătu tare din palme.

— Rog Consiliul să-mi acorde atenţie, zise ea.

Se făcu repede tăcere; mulţi vânători de umbre îşi lungiră gâturile spre ea. Zvonurile zburaseră pe deasupra ca nişte păsări speriate şi toată sala era electrizată, supraîncărcarea oamenilor disperaţi după informaţii.

— Bangkok, Buenos Aires, Oslo, Berlin, Moscova, Los Angeles, zise jia. Atacate în succesiune rapidă, înainte ca atacurile să apuce să fie raportate. Înainte să se poată transmite avertismentele. Vânătorii de umbre din fiecare Conclav din aceste oraşe au fost capturaţi şi convertiţi. Câţiva - dureros de puţini, cei foarte bătrâni sau foarte tineri - au fost pur şi simplu ucişi, corpurile lor fiindu-ne lăsate nouă să le ardem, pentru a se adăuga vocilor vânătorilor de umbre dispăruţi în Oraşul Tăcut.

Cineva din primele rânduri vorbi. O femeie cu părul negru, cu un tatuaj argintiu al unui peşte ieşind în evidenţă pe pielea smeadă a obrazului. Clary rareori văzuse vânătorii de umbre cu tatuaje care nu erau peceţi, dar nu era un lucru nemaiauzit.

— Ai spus „convertiţi”, zise ea. Dar n-ai vrut să spui „ucişi”?

Jia îşi strânse buzele.

— N-am vrut să spun „ucişi”, răspunse ea. Am vrut să spun „convertiţi”. Vorbim despre întunericiţi, cei pe care Jonathan Morgenstem - sau, după cum

preferă el să fie cunoscut, Sebastian - i-a convertit de la menirea lor de nefilimi, folosind Pocalul Infernal. Fiecărui Institut i s-au trimis rapoarte despre ceea ce s-a întâmplat la Burren. Existenţa întunericiţilor e ceva despre care ştiam de ceva vreme, chiar dacă au existat unii care probabil n-au vrut s-o creadă.

Un murmur străbătu sala. Clary abia îl auzi. Era conştientă că mâna lui Jace o strângea pe a ei, dar auzea vântul din Burren şi îi vedea pe vânătorii de umbre apărând din Pocalul Infernal ca să vină înaintea lui Sebastian, peceţile din Cartea Gri deja ştergându-se de pe pielea lor...

— Vânătorii de umbre nu luptă cu vânătorii de umbre, zise un bărbat mai în vârstă, din primele rânduri.

Jace îi şopti lui Clary la ureche că era conducătorul Institutului din Reykjavik.

— E o blasfemie!

— Da, este o blasfemie, încuviinţă Jia. Blasfemia este crezul lui Sebastian Morgenstem. Tatăl lui a vrut să cureţe lumea de repudiaţi. Sebastian vrea ceva cu totul diferit. Vrea nefilimii prefăcuţi în cenuşă şi vrea ca nefilimii să facă asta.

— Cu siguranţă, dacă a fost în stare să convertească nefilimii în... în monştri, ar trebui să fim şi noi în stare să găsim o cale de a-i converti înapoi, zise Nasreen Choudhury, conducătoarea Institutului din Mumbai, cu o înfăţişare regească în sariul ei alb, împodobit cu rune. Cu siguranţă n-ar trebui să renunţăm atât de uşor la ai noştri.

— Corpul unui întunericit a fost găsit la sediul din Berlin, zise Robert. Fusese rănit şi probabil crezut mort. Fraţii Tăcuţi îl examinează chiar acum, să vadă dacă pot culege vreo informaţie care să-i poată conduce la un antidot.

— Care întunericit? întrebă femeia cu peştele tatuat. A avut un nume înainte de a fi convertit. Un nume de vânător de umbre.

— Amalric Kriegsmesser, zise Robert, după o ezitare de o clipă. Familiei sale i s-a comunicat deja.

Şuierul vocii omnidirecţionale a unui Frate Tăcut se răspândi în sală:

Şi magicienii din Labirintul Spiralat lucrează să găsească un leac.

Clary îl recunoscu pe Fratele Zachariah, stând cu braţele încrucişate lângă pupitru. Lângă el era Helen Blackthorn, îmbrăcată în haine albe de doliu, părând îngrijorată.

— Ei sunt vrăjitori, zise altcineva pe un ton dispreţuitor. Cu siguranţă n-o să se descurce mai bine decât Fraţii Tăcuţi ai noştri.

— Kriegsmesser nu poate fi interogat? interveni o femeie înaltă, cu părul alb. Poate că ştie următoarea mişcare a lui Sebastian sau chiar o metodă de a-şi vindeca starea...

Amalric Kriegsmesser abia de este conştient şi, de altfel, este un servitor al Pocalului Infernal, zise Fratele Zachariah. Pocalul Infernal îl controlează în totalitate. Nu are deloc voinţă proprie şi, prin urmare, nu există o voinţă de înfrânt.

Femeia cu tatuajul vorbi din nou:

— E adevărat că Sebastian Morgenstern e invulnerabil acum? Că nu poate fi ucis?

Se iscă un murmur în sală. Jia vorbi, ridicându-şi vocea:
— După cum am spus, nu există vreun nefilim supravieţuitor din primele atacuri. Dar ultimul atac a fost asupra Institutului din Los Angeles şi au supravieţuit şase. Şase copii. Se întoarse: Fielen Blackthorn, hi drăguţă, adu martorii.
Clary o văzu pe Helen dând din cap şi dispărând pe o uşă laterală. Peste câteva clipe se întoarse; acum mergea încet şi cu grijă, cu mâna pe spatele unui băiat slăbuţ cu o claie de păr castaniu cârlionţat. Nu avea mai mult de doisprezece ani. Clary îl recunoscu imediat. Îl văzuse în naosul Institutului, prima oară când o întâlnise pe Helen, ţinut strâns de încheietura mâinii de sora lui mai mare, cu mâinile pline de ceară, fiindcă se jucase cu lumânările care decorau interiorul catedralei. Avea un rânjet poznaş şi aceiaşi ochi alb aştri-verzui ca ai surorii sale.
Julian, îl numise Helen. Fratele ei mai mic.
Rânjetul poznaş dispăruse acum. Arăta obosit şi murdar şi speriat, încheieturile slăbuţe îi ieşeau din manşetele unei jachete albe de doliu ale cărei mâneci erau prea scurte pentru el. În braţe ducea un băieţel, probabil nu mai mare de trei ani, cu păr cârlionţat şi ciufulit; părea să fie o trăsătură de familie. Restul copiilor purtau, de asemenea, haine de doliu împrumutate. După Julian venea o fată de vreo zece ani, care era ţinută strâns de mână de un băiat de aceeaşi vârstă. Părul fetei era castaniu-închis, dar băiatul avea bucle negre care aproape îi ascundeau faţa. Gemeni, bănui Clary. În urma lor venea o fată care să fi avut vreo opt sau nouă ani, cu faţa rotundă şi palidă, cu codiţe castanii. Toţi copiii Blackthorn - căci asemănarea membrilor familiei era izbitoare - păreau zăpăciţi şi îngroziţi, probabil cu excepţia lui Helen, a cărei expresie era un amestec de furie şi mâhnire.
Suferinţa de pe feţele lor o lovi pe Clary drept în inimă. Se gândi la puterea ei cu runele, dorindu-şi să fi putut crea una care să le aline şocul pierderii. Existau rune de doliu, dar numai pentru a onora morţii, la fel cum existau rune de dragoste, ca verighetele, pentru a simboliza legătura dragostei. Nu puteai să faci pe cineva să te iubească dacă-i desenai o rună, cum nu-i puteai nici alina durerea în urma pierderii cuiva drag cu vreuna. Atât de multă magie, gândi Clary, dar nimic ce să repare o inimă frântă.
— Julian Blackthorn, zise Jia Penhallow, cu voce blândă. Fă un pas înainte, te rog.
Julian înghiţi nodul din gât şi dădu din cap, dându-i băieţelul din braţe surorii lui mai mari. Ieşi în faţă, privind repede în jurul estradei. În mod evident căuta pe cineva în mulţime. Umerii tocmai începuseră să-i cadă, când o altă siluetă se repezi pe scenă. O fată de vreo doisprezece ani, cu un ci uf de păr blond care-i atârna pe umeri. Purta jeanşi şi un tricou cam mare pentru ea, şi ţinea capul în jos, de parcă nu suporta să se uite atâta lume la ea. Era limpede că nu voise să fie aici - nici pe scenă, probabil nici în Idris -, dar în momentul în care o văzu, Julian păru să se relaxeze. Privirea îngrozită i se şterse de pe faţă când fata se duse şi se alinie lângă Helen, cu ochii în jos, cât mai departe de mulţime.

— Julian, zise Jia, pe acelaşi ton blând, vrei să faci ceva pentru noi? Vrei să ridici Sabia Mortală?
Clary îşi îndreptă spatele pe banchetă. Ea ţinuse Sabia Mortală în mâini; îi simţise greutatea. Răceala, ca nişte cârlige înfipte în pielea ta, trăgeau adevărul din tine. Nu puteai minţi când ţineai Sabia Mortală, dar adevărul, chiar şi un adevăr pe care voiai să-l spui, era o tortură.
— Cum pot, şopti ea. E doar un copil...
— E cel mai mare dintre copiii care au scăpat din Institutul din Los Angeles, îi şopti Jace. N-au de ales.
Julian dădu din cap, îndreptându-şi umerii micuţi.
— Am s-o iau.
Robert Lightwood trecu atunci prin spatele pupitrului şi se apropie de masă. Luă Sabia şi se duse în faţa lui Julian. Contrastul dintre ei era aproape comic - bărbatul uriaş, cu pieptul larg, şi puştiul pirpiriu, cu părul hălăciugă.
Julian întinse o mână şi luă Sabia. Când degetele i se strânseră în;urul mânerului, se cutremură, străbătut de un val de durere, rapid înăbuşit. Fata blondă din spatele lui dădu să iasă în faţă, iar Clary întrezări pentru o clipă expresia de pe faţa ei -furie pură -, înainte ca Helen s-o prindă şi s-o tragă înapoi.
Jia îngenunche. Era o privelişte ciudată, băiatul cu Sabia, încadrat de-o parte de Consul, cu roba întinsă pe jos, în jurul ei, şi de cealaltă parte de Inchizitor.
— Julian, zise Jia şi, cu toate că vocea ei era joasă, se răspândi prin toată aula Consiliului. Poţi să ne spui cine este pe scenă aici, astăzi, cu tine?
Cu vocea lui cristalină de băiat, Julian zise:
— Tu. Inchizitorul. Familia mea - sora mea Helen, Tiberius şi Livia, Drusilla şi Tawy. Octavian. Şi prietena mea cea mai bună, Emma Carstairs.
— Erau toţi cu tine când Institutul a fost atacat?
Julian clătină din cap.
— Nu şi Helen, zise el. Ea era aici.
— Ne poţi spune ce ai văzut, Julian? Fără să laşi nimic deoparte?
Julian înghiţi în sec. Era palid. Clary îşi putea închipui durerea pe care o simţea, greutatea Săbiei.
— Era după-amiază, zise el. Noi ne antrenam în sala de antrenamente. Katerina ne instruia. Mark ne supraveghea. Părinţii Emmei erau plecaţi într-o patrulă de rutină pe plajă. Am văzut un fulger de lumină; am crezut că fulgeră sau că sunt focuri de artificii. Dar... nu erau. Katerina şi Mark ne-au lăsat şi au coborât la parter. Ne-au spus să rămânem în sala de antrenament.
— Dar n-aţi rămas, zise Jia.
— Am auzit zgomotele de luptă. Ne-am împărţit - Emma s-a dus să-i aducă pe Drusilla şi pe Octavian, iar eu m-am dus la birou, cu Livia şi Tiberius, ca să sunăm Conclavul. A trebuit să ne furişăm pe lângă intrarea principală ca să ajungem acolo. Când am ajuns în dreptul ei, l-am văzut pe el.
— El?
— Ştiam că e un vânător de umbre, dar nu era. Purta o pelerină roşie, acoperită cu rune.

— Ce rune?

— Nu le-am recunoscut, dar era ceva în neregulă cu ele. Nu erau ca runele din Cartea Gri. Mi se făcea cumva rău să mă uit la ele. Iar el şi-a dat gluga jos - avea părul alb, aşa că am crezut la început că era bătrân. Apoi mi-am dat seama că era Sebastian Morgenstern. Purta o sabie.

— Poţi să descrii sabia?

— Argintie, cu un model de stele negre pe lamă şi pe mâner. A scos-o din teacă şi...

Julian începu să răsufle iute, iar Clary aproape că-i putu simţi groaza, groaza stârnită de reamintire luptându-se cu dorinţa de a o spune, de a o retrăi. Ea se aplecase înainte, cu pumnii strânşi, fără să-şi dea seama că-şi înfipsese unghiile în carne.

— A ţinut-o la gâtul tatălui meu, continuă Julian. Mai erau şi alţii cu Sebastian. Şi ei erau îmbrăcaţi tot în roşu.

— Vânători de umbre? întrebă Jia.

— Nu ştiu. Julian respira întretăiat. Unii purtau pelerine negre. Alţii, costume de luptă, dar costumele lor erau roşii. N-am mai văzut niciodată un costum de luptă roşu. Era o femeie, cu părul şaten, şi ea ţinea o cupă care semăna cu Pocalul Mortal. L-a obligat pe tatăl meu să bea din ea. El a căzut la podea şi a ţipat. L-am auzit şi pe fratele meu ţipând.

— Care frate? întrebă Robert Lightwood.

— Mark, zise Julian. I-am văzut dând să se îndrepte spre holul de la intrare, iar Mark s-a întors şi a strigat spre noi să fugim la etaj şi să ieşim afară. Eu am căzut pe ultima treaptă şi când m-am uitat jos, tăbărâseră toţi pe el... Julian scoase un sunet înecat, apoi continuă: Şi tata, el stătea în picioare, şi ochii lui erau tot negri, şi a început să se ducă spre Mark la fel ca ceilalţi, de parcă nici nu l-ar fi cunoscut...

Vocea lui Julian se frânse şi în clipa aceea fata blondă se zbătu, eliberându-se din strânsoarea lui Helen, şi se repezi înainte, aruncându-se între Julian şi Consul.

— Emma! strigă Helen, făcând un pas înainte, dar Jia ridică o mână s-o oprească.

Emma era albă la faţă şi gâfâia. Clary se gândi că nu mai văzuse niciodată atât de multă mânie strânsă într-o fiinţă atât de mică.

— Lăsaţi-l în pace! strigă Emma, deschizându-şi braţele larg, de parcă l-ar fi putut proteja pe Julian în spatele ei, deşi era cu un cap mai scundă. Îl torturaţi! Lăsaţi-l în pace!

— E în regulă, Emma, zise Julian, deşi faţa lui începea să-şi recapete culoarea acum, că nu îl mai interogau. Trebuie s-o facă.

Ea se întoarse spre el.

— Ba nu, nu trebuie. Şi eu am fost acolo. Am văzut ce s-a întâmplat. Faceţi-mi-o mie! întinse mâinile, de parcă ar fi cerşit să-i fie dată Sabia: Eu sunt cea care l-a înjunghiat pe Sebastian în inimă. Eu sunt cea care am văzut că nu moare. Ar trebui să mă întrebaţi pe minei

— Nu, începu Julian, apoi Jia zise, cu blândeţe:

— Emma, o să te întrebăm şi pe tine, după aceea. Sabia este dureroasă, dar nu face rău...

— Opriţi-vă, zise Emma. Opriţi-vă.

Şi se duse la Julian, care ţinea Sabia strâns. Era clar că n-avea de gând să i-o dea. Clătina din cap la Emma, dar ea îşi puse mâinile peste ale lui, astfel încât amândoi ţineau acum Sabia împreună.

— Eu l-am înjunghiat pe Sebastian, zise Emma, cu o voce care răsună prin toată sala. Şi el şi-a scos pumnalul din piept şi a râs. A spus:

— Ce păcat că n-ai să trăieşti. Să trăieşti ca să povesteşti Conclavului că Lilith mi-a dat puteri nemăsurate. Probabil numai Slăvită mi-ar putea pune capăt vieţii. Mi-e milă de nefilimi că nu le-a mai rămas de cerut nicio favoare Cerului şi că niciunul dintre flecuşteţele lor de instrumente de război, pe care le meşteresc în Citadela de Diamant, nu mă mai poate răni acum/'

Clary se înfioră. Îl auzi pe Sebastian în cuvintele Emmei şi aproape că-l putea vedea, stând în faţa ei. Tot Conclavul începu să vorbească deodată, acoperind ce-i spunea Jace, lângă ea.

— Eşti sigură că n-ai ratat inima? întrebă Robert, cu sprâncenele unite într-o încruntătură.

Ii răspunse Julian.

— Emma nu ratează, zise el, pe un ton indignat de parcă l-ar fi insultat pe el.

— Ştiu unde e inima, zise Emma, făcând un pas înapoi de lângă Julian şi aruncând o privire mânioasă - mai mult decât atât, jignită - spre Consul şi Inchizitor. Dar mă îndoiesc că voi ştiţi.

Vocea i se ridică şi apoi se răsuci şi fugi de pe scenă, practic împingându-l cu cotul la o parte pe Robert. Dispăru pe uşa pe care intrase, iar Clary îşi auzi propria respiraţie şuierând printre dinţi - nu se ducea nimeni după ea? Julian în mod clar ar fi vrut s-o facă, dar, prins între Consul şi Inchizitor, împovărat cu Sabia Mortală, nu se putea mişca. Helen se uita în urma fetei cu o expresie de durere vie, ţinându-l în braţe pe mezin, pe Tavvy.

Şi atunci Clary se ridică în picioare. Mama ei întinse mâna după ea, dar ea deja fugea pe intervalul în pantă dintre şirurile de bănci. Intervalul se transformă în trepte de lemn; Clary le urcă bocănind, trecu de Consul şi Inchizitor, trecu de Helen şi ieşi pe uşa laterală, după Emma.

Aproape că se ciocni de Aline, care stătea în dreptul uşii deschise, urmărind încruntată ce se întâmpla în sala de Consiliu. Încruntarea îi dispăru când o văzu pe Clary şi în locul ei apăru o expresie de surpriză.

— Ce faci?

— Fetiţa, zise Clary cu respiraţia tăiată. Emma. A fugit aici.

- Ştiu. Am încercat s-o opresc, dar s-a smuls din mâinile mele. E doar... Aline oftă şi aruncă o privire spre sala de Consiliu, unde Jia reîncepuse să-l interogheze pe Julian. A fost atât de greu pentru ei, pentru

Helen şi ceilalţi. Ştii că mama lor a murit, în urmă cu câţiva ani. Tot ce mai au acum e un unchi, în Londra.

— Asta înseamnă că o să mute copiii la Londra? Adică, după ce o să se termine toate astea, zise Clary.

Aline clătină din cap.

— Unchiului lor i s-a oferit conducerea Institutului din Los Angeles. Cred că se speră că el va prelua sarcina şi-i va creşte pe copii. Mi se pare că încă nu şi-a dat acordul, totuşi. Probabil e în stare de şoc. Vreau să spun, şi-a pierdut nepotul, fratele - Andrew Blackthom nu e mort, dar poate fi socotit ca şi mort. Într-un fel, e mai rău.

Vocea ei era plină de regret.

— Ştiu, zise Clary. Ştiu exact cum e.

Aline se uită la ea mai bine.

— Presupun că ştii, zise ea. Numai că... Helen. Aş vrea să pot face mai mult pentru ea. E măcinată de vinovăţie, pentru că ea a fost aici, cu mine, şi nu în Los Angeles, când Institutul a fost atacat. Şi se străduieşte din răsputeri, dar nu poate fi mamă pentru toţi copiii ăştia, iar unchiul lor încă n-a ajuns aici, şi apoi mai e şi Emma, Îngerul s-o ajute. Ei nu i-a mai rămas absolut nimeni pe lume...

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea. Cu Emma.

Aline îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche; inelul Blackthorn sclipi pe mâna ei dreaptă.

— Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni în afară de Julian.

— Lasă-mă să încerc, stărui Clary. Te rog.

Aline se uită la expresia hotărâtă de pe faţa lui Clary şi oftă.

— La capătul holului, prima uşă pe stânga.

Holul făcea un cot, îndepărtându-se de sala Consiliului. Vocile vânătorilor de umbre se stinseră, în timp ce Clary înainta. Pereţii erau de piatră şlefuită, acoperiţi cu tapiserii ce înfăţişau diverse scene glorioase din istoria vânătorilor de umbre. Prima uşă care-i apăru pe stânga era de lemn, foarte simplă. Era pe jumătate deschisă, dar ea bătu repede înainte de a o împinge, astfel încât să nu sperie pe cine s-ar fi aflat înăuntru.

Era o cameră simplă, cu lambriuri de lemn şi o îngrămădeală de scaune, aliniate în grabă. Lui Clary i se părea o cameră de aşteptare de la spital. Avea acea senzaţie pregnantă în aer de loc de trecere, în care oamenii îşi consumă anxietatea şi mâhnirea într-un mediu nefamiliar.

În colţul camerei era un fotoliu pus la perete, iar în el stătea Emma. Părea mai mică decât văzută de la distanţă. Purta numai un tricou cu mâneci scurte şi pe braţele ei goale erau peceţi, cu runa Vederii pe mâna stângă - deci era stângace, la fel ca Jace - care se odihnea pe mânerul unei săbii scurte, fără teacă, aşezată în poala ei. De aproape, Clary putu vedea că părul ei era blond-pal, dar destul de ciufulit şi murdar cât să pară mai închis. De sub şuviţele încurcate, fata îşi ridică privirea sfidătoare la Clary.

— Ce? zise ea. Ce vrei?

— Nimic, zise Clary, închizând uşa în urma ei. Doar să stau de vorbă cu tine.

Ochii Emmei se îngustară, bănuitori.

— Vrei să foloseşti Sabia Mortală pe mine? Să mă interoghezi?

— Nu. A fost folosită şi pe mine şi a fost groaznic. Îmi pare rău că o folosesc pe prietenul tău. Cred că ar fi trebuit să afle altfel ce doreau.

— Cred că ar fi trebuit să aibă încredere în el, zise Emma. Julian nu minte.

Se uită provocator la Clary, ca şi când i-ar fi cerut să îndrăznească s-o contrazică.

— Bineînţeles că nu, zise Clary şi făcu un pas în cameră - se simţea de parcă încerca să nu sperie un soi de sălbăticiune în pădure. Julian e cel mai bun prieten al tău, nu-i aşa?

Emma dădu din cap.

— Cel mai bun prieten al meu e tot un băiat. Îl cheamă Simon.

— Şi el unde e?

Ochii Emmei fulgerară în spatele lui Clary, parcă aşteptându-se ca Simon să se materializeze brusc.

— E în New York, zise Clary. Îmi e foarte dor de el.

Emma se uită la ea ca şi când o înţelegea perfect.

— A fost şi Julian la New York, o dată, zise ea. Şi mie mi-a fost dor de el, aşa că atunci când s-a întors, l-am pus să-mi promită că n-o să se mai ducă niciodată undeva fără mine.

Clary zâmbi şi se dădu mai aproape de Emma.

— Ai o sabie frumoasă, zise, arătând spre arma din poala fetei.

Expresia Emmei se îmblânzi cu un grad. Atinse lama, care era gravată cu un model delicat de frunze şi de rune. Garda era din aur, iar pe lamă erau inscripţionate cuvintele: Eu sunt Cortana, călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal

— A fost a tatei. A trecut din generaţie în generaţie în familia Carstairs. E o sabie faimoasă, adăugă ea cu mândrie. A fost făcută cu mult timp în urmă.

— ”Călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal”, zise Clary. Şi acelea două sunt nişte săbii faimoase. Ştii cine are săbii faimoase?

— Cine?

— Eroii, zise Clary, îngenunchind ca să se poată uita în ochii fetei.

Emma se încruntă.

— Eu nu sunt erou, zise ea. N-am făcut nimic ca să-i salvez pe tatăl Iui Julian sau pe Mark.

— Îmi pare atât de rău, zise Clary. Ştiu cum e să vezi cum cineva la care ţii devine demonic. Se transformă în altcineva.

Dar Emma clătina din cap.

— Mark n-a devenit demonic. A fost dus cu ei.

Clary se încruntă.

— A fost dus cu ei?

— N-au vrut să-l pună să bea din Pocal, din cauza sângelui său de elf, zise Emma.

Clary îşi aminti că Alec îi spusese că exista un strămoş elf în arborele familiei Blackthom. De parcă ar fi ghicit următoarea întrebare a lui Clary, Emma spuse precaută:

— Numai Mark şi Helen au sânge de elf. Ei doi au avut aceeaşi mamă, dar ea i-a lăsat cu domnul Blackthorn când erau foarte mici. Iulian şi ceilalţi au avut altă mamă.

— Oh, zise Clary, nedorind s-o preseze, nedorind ca fata aceasta zdruncinată să creadă că era doar un alt adult care văzuse în Emma sursa răspunsurilor pentru întrebările sale şi nimic altceva. O cunosc pe Helen. Mark seamănă cu ea?

— Da... Helen şi Mark au urechile un pic ascuţite şi părul deschis la culoare. Niciunul din ceilalţi Blackthorn nu e blond. Cu toţii au părul castaniu, în afară de Ty, şi nimeni nu ştie de ce părul lui e negru. Liwy nu-l are şi ea e geamăna lui.

Un strop de culoare şi de însufleţire revenise pe faţa Emmei; era evident că îi făcea plăcere să vorbească despre membrii familiei Blackthorn.

— Deci n-au vrut ca Mark să bea din Pocal? zise Clary.

În sinea ei, era surprinsă că lui Sebastian îi păsase de asta, într-un fel sau altul. Nu avusese niciodată obsesia lui Valentine cu repudiaţii, deşi nu s-ar fi putut spune că-i plăceau.

— Poate că nu-şi face efectul dacă ai sânge de repudiat.

— Poate, zise Emma.

Clary întinse mâna şi o puse peste mâna Emmei. Se temea de răspuns, dar nu se putea abţine să nu întrebe.

— Nu i-a transformat şi pe părinţii tăi, nu-i aşa?

— Nu... nu, zise Emma, iar acum vocea îi tremura. Ei sunt morţi. Nu erau la Institut; investigau un raport despre o activitate demonică. După atac, corpurile lor au fost aruncate de valuri pe ţărm. Aş fi putut să mă duc şi eu cu ei, dar am vrut să rămân la Institut. Am vrut să mă antrenez cu Jules. Dacă m-aş fi dus şi eu cu ei...

— Dacă te-ai fi dus, acum ai fi fost moartă, zise Clary.

— De unde ştii? întrebă Emma, dar era ceva în ochii ei, ceva care voia să creadă.

— Pot să-mi dau seama ce bun vânător de umbre eşti tu, zise Clary. Îţi văd peceţile. Îţi văd cicatricele. Şi modul în care ţii sabia. Dacă tu eşti atât de bună, pot să-mi închipui că şi ei au fost foarte buni. Şi ceea ce i-a putut ucide pe amândoi nu era ceva de care să-i fi putut tu salva. Clary îi atinse sabia, uşor. Eroii nu sunt întotdeauna cei care înving, zise ea. Uneori, sunt cei care pierd. Însă continuă să lupte, continuă să se întoarcă. Nu se dau bătuţi. Asta e ceea ce îi face eroi.

Emma trase tremurat aer în piept, exact când o bătaie grăbită se auzi la uşă. Clary se întoarse pe jumătate când uşa se deschise, lăsând să intre lumina de pe hol şi Jace. El îi prinse privirea şi zâmbi, sprijinindu-se de tocul uşii. Părul îi era de un auriu foarte închis, ochii o nuanţă mai deschişi.

Gary uneori avea impresia că poate vedea focul dinăuntrul lui, luminindu-i ochii, şi corpul, şi venele, mişcându-se imediat sub piele.

— Clary, zise el.

Lui Clary i se păru că aude un mic chiţăit în spatele ei. Emma strânsese sabia în mână, uitându-se de la Clary la Jace cu ochii foarte mari.

— Consiliul s-a încheiat, zise el. Şi nu cred că Jia e încântată că ai dat fuga aici, în spate.

— Deci am dat de bucluc, zise Clary.
— Ca de obicei, replică Jace, dar zâmbetul lui alunga orice ironie. Noi plecăm. Vii şi tu?
Ea clătină din cap.
— Ne întâlnim la voi. O să-mi spuneţi şi mie ce s-a mai întâmplat Ia Consiliu după aceea.
El şovăi.
— Ia-o pe Aline sau pe Helen să te însoţească, zise el, în cele din urmă. Casa Consulului e în capătul celălalt al străzii de casa Inchizitorului.
Îşi încheie jacheta până sus şi se strecură afară din cameră, închizând uşa în urma lui.
Clary se întoarse la Emma, care se holba la ea.
— Îl cunoşti pe Jace Lightwood? zise Emma.
— Eu... Ce-i?
— E faimos, zise Emma, cu uluire neascunsă. E cel mai bun vânător de umbre. Cel mai bun.
— E prietenul meu, zise Clary, remarcând că discuţia luase o întorsătură neaşteptată.
Emma se uită la ea cu superioritate.
— E iubitul tău.
— De unde... ?
— Am văzut cum s-a uitat la tine, zise Emma, şi, oricum, toată.urnea ştie că Jace Lightwood are o iubită şi că ea e Clary Fairchild. De re nu mi-ai spus numele tău?
— Bănuiesc că nu credeam că l-ai cunoaşte, zise Clary, ameţită.
— Nu-s proastă, zise Emma, cu o expresie agasată care o făcu pe 'Clary să-şi revină rapid, mai înainte de a putea izbucni în râs.
— Nu, nu eşti. Eşti chiar isteaţă, zise Clary. Şi mă bucur că ştii cine sunt, pentru că vreau să-ţi spun că poţi veni să stai de vorbă cu mine oricând. Nu numai despre ce s-a întâmplat la Institut - despre orice vrei tu. Şi o să poţi vorbi şi cu Jace. E nevoie să-ţi spun unde ne găseşti?
Emma clătină din cap.
— Nu, zise ea, cu vocea din nou şoptită. Ştiu unde e casa Inchizitorului.
— OK.
Clary îşi încrucişă braţele, mai mult ca să se abţină să n-o îmbrăţişeze pe fată. Nu credea că Emmei avea să-i placă asta. Clary se întoarse spre uşă.
— Dacă eşti iubita lui Jace Lightwood, ar trebui să ai o sabie mai bună, zise Emma brusc, iar Clary se uită la arma pe care şi-o legase la brâu de dimineaţă, una veche, pe care o adusese cu ea din New York.
Ii atinse mânerul.
— Asta nu-i bună?
Emma clătină din cap.
— Nu e bună de nimic.
Vorbea atât de serios, încât Clary zâmbi.
— Mulţumesc pentru sfat.

4
Mai întunecat decât aurul

Când Clary bătu la uşa casei Inchizitorului, îi deschise Robert Lightwood.

Pentru o clipă îngheţă, neştiind ce să zică. Nu purtase niciodată o conversaţie cu tatăl adoptiv al lui Jace, nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. El fusese o umbră în fundal, de regulă în spatele lui Maryse, cu o mână pe jilţul ei. Era un bărbat masiv, cu părul negru şi cu o barbă tunsă îngrijit. Nu şi-l putea imagina prieten cu tatăl ei, deşi ştia că fusese în Cercul lui Valentine. Erau prea multe cute pe faţa lui şi prea multă hotărâre în maxilarele lui ca să şi-l poată închipui tânăr.

Când se uită la ea, Clary văzu că ochii lui erau de un albastru foarte întunecat, atât de întunecat, încât ea crezuse totdeauna că erau negri. Expresia nu i se schimbă; ea putu simţi dezaprobarea radiind dinspre el. Bănui că Jia nu era singura supărată că ea fugise de la întrunirea de Consiliu după Emma.

— Dacă îi cauţi pe copiii mei, sunt sus. Ultimul etaj.

Numai atât spuse.

Ea trecu pe lângă el, intrând în camera din faţă extrem de somptuoasă. Casa, oficial desemnată pentru Inchizitor şi familia sa, era grandioasă ca suprafaţă, cu tavane înalte şi mobilier greu, aparent foarte scump. Era destul de mult spaţiu ca să aibă arcade interioare, o scară impunătoare şi un candelabru ce atârna din tavan, luminând potolit cu lampa-vrăjitoarei. Se întrebă unde o fi Maryse şi dacă ei îi plăcea casa.

— Mulţumesc, zise Clary.

Robert Lightwood ridică din umeri şi dispăru în umbre, fără alt cuvânt. Clary urcă scara câte două trepte odată, trecând de mai multe paliere înainte să ajungă la ultimul etaj, pe un şir de trepte abrupte, de mansardă, care dădeau într-un culoar. O uşă de la capătul holului era întredeschisă; putea auzi voci de dincolo de ea.

Cu o bătaie în uşă de complezenţă, ea intră. Pereţii mansardei erau zugrăviţi în alb şi într-un colţ se afla un şifonier uriaş, cu ambele uşi deschise larg - hainele lui Alec, comode şi un pic ponosite, atârnau într-o parte, iar ale lui Jace, curate şi ordonate, în tonuri de negru şi gri, în partea cealaltă. Costumele lor de luptă stăteau frumos împăturite, jos.

Clary aproape zâmbi; nu era foarte sigură de ce. I se părea adorabil faptul că Alec şi Jace împărţeau aceeaşi cameră. Se întrebă dacă stăteau treji până târziu, noaptea, vorbind, aşa cum făceau întotdeauna ea şi Simon.

Alec şi Isabelle stăteau cocoţaţi pe pervazul ferestrei. Dincolo de ei, Clary vedea culorile apusului de soare reflectate orbitor de apa canalului de dedesubt. Jace era tolănit pe unul dintre paturile de o persoană, cu ghetele mai degrabă sfidător plantate pe cuvertura de catifea.

— Cred că vor să spună că nu pot aştepta cu mâinile în sân ca Sebastian să mai atace şi alte Institute, zicea Alec. Asta ar însemna că se ascund. Vânătorii de umbre nu se ascund.

Jace îşi frecă obrazul de umăr; arăta obosit, cu părul lui blond ciufulit

— Păi tot seamănă a ascundere, zise el. Sebastian e afară; noi suntem aici. Dublu-protejaţi. Toate Institutele pustii. Nimeni să apere lumea de demoni. Cine o să-i păzească pe paznici?[1]

Alec oftă şi îşi trecu mâna peste faţă.

— Să sperăm că nu va dura mult.

— E greu să-mi închipui ce s-ar întâmpla, zise Isabelle. O lume fără niciun vânător de umbre. Demoni peste tot. Repudiaţi atacându-se unii pe alţii.

— Dacă aş fi Sebastian..începu Jace.

— Dar nu eşti. Tu nu eşti Sebastian, zise Clary.

Cu toţii îşi întoarseră ochii spre ea. Alec şi Jace nu semănau absolut deloc, gândi Clary, dar din când în când exista o similaritate în modul în care priveau sau în gesturi, care-i amintea că ei crescuseră împreună. Amândoi arătau curioşi, un pic îngrijoraţi. Isabelle părea mai obosită şi supărată.

— Eşti bine? zise Jace în loc de salut, zâmbindu-i într-o parte. Cum e simte Emma?

— Distrusă, zise Clary. Ce s-a mai întâmplat după ce am plecat eu de la întrunire?

— Interogatoriul era pe terminate, zise Jace. Sebastian este, evident, în spatele atacurilor şi are o armată considerabilă de războinici întunenciţi care-l sprijină. Nimeni nu ştie exact câţi sunt, dar trebuie să presupunem că toţi cei care lipsesc au fost convertiţi.

— Totuşi, noi suntem cu mult mai numeroşi, zise Alec. El are aliaţii originari şi şase Conclave convertite; noi îi avem pe toţi ceilalţi.

Exista ceva în ochii lui Jace care-i făcea mai întunecaţi decât aurul.

— Şi Sebastian ştie asta, murmură el. Îşi cunoaşte armata până la ultimul războinic. Ştie exact cu ce îşi poate măsura forţele şi cu ce nu.

— Noi îi avem şi pe repudiaţi de partea noastră, zise Alec. Asta-i tema întrunirii de mâine, nu? Să vorbim cu reprezentanţii, să ne întărim alianţele. Acum, când ştim ce face Sebastian, putem să punem ia punct o strategie, să-l lovim cu Copiii Nopţii, Curtea Luminii, magicienii...

Ochii lui Clary îi întâlniră pe ai lui Jace, într-o comunicare tăcută. Acum, când ştim ce jace Sebastian, el o să facă altceva. Ceva la care nu ne aşteptăm.

— Şi pe urmă toată lumea a vorbit despre Jace, zise Isabelle. Aşa, ştii tu, ca de obicei.

— Despre Jace? Clary se aplecă peste tăblia de la picioarele patului lui Jace. Ce anume?

— S-au spus o mulţime de lucruri pro şi contra, dacă Sebastian este invulnerabil acum şi dacă există metode de a-l răni şi a-l ucide. Slăvită ar fi putut s-o facă datorită focului ceresc, dar în prezent singura sursă de foc ceresc este...

---

1 În latină: Quis custodiei ipsos custodes? - citat din Iuvenal, Satire, VI

— Jace, zise Clary înverşunată. Dar Fraţii Tăcuţi au încercat totul ca să-l separe pe Jace de focul ceresc şi n-au putut s-o facă. E în sufletul lui. Deci care e planul lor, să dea cu Jace în capul lui Sebastian până leşină?

— Fratele Zachariah a spus în esenţă acelaşi lucru, zise Jace. Poate cu mai puţin sarcasm.

— - Oricum, au sfârşit vorbind despre cum să-l captureze pe Sebastian fără să-l ucidă - dacă îi pot nimici pe toţi întunericiţii, dacă îl pot prinde într-o cursă undeva, cumva, s-ar putea să nu mai conteze atât de mult că nu poate fi ucis, zise Alec.

— Să-l pună într-un sicriu de adamas şi să-l arunce în mare, zise Isabelle. Asta-i sugestia mea.

— Oricum, când au terminat de vorbit despre mine, ceea ce a fost, bineînţeles, partea cea mai bună, zise Jace, s-au întors destul de repede la discuţiile despre căile de a-i vindeca pe întunericiţi. Plătesc Labirintului Spiralat o avere ca să încerce să desfacă vraja pe care a folosit-o Sebastian ca să creeze Pocalul Infernal şi să reconstituie ritualul.

— Ar trebui să înceteze cu obsesia vindecării întunericiţilor şi să înceapă să se gândească la cum să-i învingă, zise Isabelle cu o voce aspră.

— Mulţi dintre ei îi cunosc pe cei convertiţi, Isabelle, zise Alec. Bineînţeles că-i vor înapoi.

— Ei bine, şi eu îl vreau pe fratele meu mai mic înapoi, zise Isabelle, ridicând vocea. Nu vor să priceapă ce a făcut Sebastian? I-a ucis. A ucis ce era omenesc în ei şi i-a lăsat demoni, umblând în costumele de piele care seamănă cu oamenii pe care obişnuiam să-i ştim, atâta tot...

— Vorbeşte mai încet, zise Alec, pe tonul lui de frate-mai-mare-hotărât. Ştii că mama şi tata sunt acasă, da? O să vină sus.

— Oh, sunt aici, zise Isabelle. Cam la fel de departe unul de celălalt, în privinţa dormitorului, cât este cu putinţă să fie, dar sunt aici.

— Nu e treaba noastră unde dorm ei, Isabelle.

— Sunt părinţii noştri.

— Dar au vieţile lor, zise Alec. Şi noi trebuie să le respectăm şi să nu ne amestecăm.

Chipul i se întunecă.

— Multe cupluri se despart după ce le moare un copil.

Isabelle scoase un icnet uşor.

— Izzy?

Alec păru să-şi dea seama că mersese prea departe. Menţionarea lui Max părea s-o devasteze pe Isabelle mai mult decât pe oricare dintre ceilalţi Lightwood, chiar şi decât pe Maryse.

Isabelle se întoarse şi fugi din cameră, trântind uşa în urma ei.

Alec îşi înfipse degetele în păr, făcându-l să se ridice ca un moţ de răţoi.

— Fir-ar să fie, înjură el şi apoi roşi.

.Alec înjura foarte rar şi, de regulă, când o făcea, doar murmura. Ii aruncă lui Jace o privire aproape spăsită şi se duse după sora lui.

Jace oftă, îşi dădu jos din pat picioarele lui lungi şi se ridică. Se încinse ca pisica, trosnindu-şi umerii.

— Bănuiesc că ăsta-i semnalul pentru mine să te conduc acasă.

— Pot să mă descurc şi singură...

El clătină din cap şi-şi luă jacheta de pe stâlpul patului. Era ceva nerăbdător în mişcările lui, ceva de pândă de prădător, care-i făcu lui Ciary pielea de găină.

— Oricum voiam să ies de aici. Hai să mergem.

— A trecut o oră. Cel puţin o oră. Jur, zise Maia.

Stătea întinsă pe canapea, în apartamentul lui Jordan şi Simon, cu tălpile goale în poala lui Jordan.

— N-ar fi trebuit să comandăm mâncare thailandeză, zise Simon absent.

Stătea pe podea, jucându-se cu controllerul Xbox-ului. Nu mai mergea de vreo câteva zile. În cămin ardea un buştean Duraflame. Ca toate lucrurile din apartament, căminul era prost curăţat şi jumătate din timp camera se umplea de fum când îl foloseau. Jordan întotdeauna se plângea de frig, de crăpăturile din cercevele şi pereţi, şi de dezinteresul proprietarului de a repara ceva.

— Niciodată nu vin la timp, adăugă.

Jordan zâmbi cu bonomie.

— Ce-ţi pasă? Tu nu mănânci.

— Dar pot să beau, îi atrase Simon atenţia.

Era adevărat. Îşi antrenase stomacul să accepte majoritatea lichidelor - lapte, cafea, ceai - deşi mâncarea solidă încă îl făcea să vomite. Se îndoia că băuturile îl ajutau cine ştie ce în materie de nutriţie; numai sângele părea să facă asta, dar se simţea mult mai uman să fie în stare să consume în public ceva care să nu-i facă pe toţi să fugă ţipând. Cu un oftat, lăsă controllerul jos.

— Cred că drăcia asta e stricată. Definitiv. Ceea ce e grozav, pentru că n-am bani să iau altul.

Jordan se uită la el curios. Simon îşi adusese toate economiile de acasă când se mutase aici, dar nu fuseseră prea mulţi bani. Din fericire, şi cheltuielile lui erau neînsemnate. Apartamentul era închiriat de la Praetor Lupus, care furniza şi sângele pentru Simon.

— - Am eu bani, zise Jordan. O să ne descurcăm.

— Aia sunt banii tăi, nu ai mei. Doar n-o să ai grijă de mine o veşnicie, zise Simon, uitându-se fix la flăcările albastre din cămin. Şi după aceea, ce? M-aş fi înscris la colegiu curând, dacă... nu s-ar fi întâmplat tot ce s-a întâmplat. La şcoala de muzică. Aş putea să învăţ, să-mi iau o slujbă. Acum nimeni n-o să mă mai angajeze. Arăt de şaisprezece ani; întotdeauna o să arăt de şaisprezece.

— Hm, făcu Maia. Bănuiesc că vampirii nu prea au slujbe, nu-i aşa? Vreau să spun, unii vârcolaci au - Bat e DJ, iar Luke deţine magazinul ăla de cărţi. Dar vampirii sunt toţi în clanuri. Nu există oameni de ştiinţă vampiri.

— Sau vampiri muzicieni, zise Simon. Hai să recunoaştem. Cariera mea e acum de vampir profesionist.

— De fapt, sunt cumva surprinsă că vampirii n-au dat iama pe străzi, mâncând turiştii, de vreme ce sunt conduşi de Maureen, zise Maia. E destul de setoasă de sânge.

Simon se strâmbă.

— Bănuiesc că unii din clan încearcă s-o ţină sub control. Raphael, probabil. Lily - ea e una dintre cele mai deştepte din clanul vampirilor.

Ştie totul. Ea şi Raphael au fost întotdeauna prieteni la cataramă. Dar eu nu am prieteni vampiri. Ţinând cont ce fel de ţintă sunt, uneori sunt surprins că am totuşi prieteni.

Îşi auzi amărăciunea din voce şi aruncă o privire prin cameră, la forografiile pe care Jordan le lipise pe pereţi - fotografii ale lui cu prietenii, la plajă, cu Maia. Simon se gândise să-şi lipească şi el fotografiile sale. Cu toate că nu luase niciuna de acasă, avea Clary câteva. Le-ar fi putut împrumuta, ca să-şi facă apartamentul mai al lui. Însă, deşi îi plăcea să locuiască împreună cu Jordan şi se simţea în largul lui aici, locul ăsta nu era acasă. Nu îl simţea permanent, ca şi cum ar fi putut să-şi facă o viaţă aici.

— Nici măcar un pat n-am, zise el cu voce tare.

Maia întoarse capul spre el.

— Simon, care-i problema? E din cauză că a plecat Isabelle?

Simon ridică din umeri.

— Nu ştiu. Vreau să spun, da, îmi lipseşte Izzy, dar... Clary spune că noi doi trebuie să facem o DR.

— Oh, definirea relaţiei, zise Maia, la expresia nedumerită a lui Jordan. Ştii tu, când se hotărăsc oamenii dacă sunt într-adevăr iubit şi iubită. Ceea ce ar trebui să faci şi tu, apropo.

— De ce toată lumea ştie acronimul ăsta, numai eu nu? se întrebă Simon cu voce tare. Oare Isabelle vrea să fie iubita mea?

— Nu pot să-ţi spun, zise Maia. Codul fetelor. Întreab-o pe ea.

— E în Idris.

— Întreab-o când se întoarce.

Simon tăcea şi Maia adăugă, mai blând:

— O să se întoarcă, şi ea, şi Clary. E doar o adunare.

— Nu ştiu. Institutele nu sunt sigure.

Maia se uită la Jordan. Era ceva ciudat în privirea aceea, ceva ce Simon nu putu descifra. Se întâmpla ceva între Maia şi Jordan, de o vreme încoace, o distanţare din partea ei, o întrebare în ochii ei când se uita la iubitul său. Simon aşteptase ca Jordan să-i spună ceva, dar Jordan n-o făcuse. Simon se întreba dacă Jordan observase distanţarea Maiei - era evidentă - sau dacă se încăpăţâna să nege.

— Ai mai fi un Diurn? întrebă Maia, întorcându-şi atenţia spre Simon. Dacă ai putea s-o schimbi?

— Nu ştiu.

Simon îşi pusese aceeaşi întrebare, dar renunţase să se mai gândească - n-avea niciun rost să te frământi pentru lucrurile pe care nu le puteai schimba. Să fii un Diurn însemna să ai aur în vene. Ceilalţi vampiri ţi-l doreau, pentru că,

dacă ţi-ar fi băut sângele, ar fi putut şi ei umbla în lumina soarelui. Însă tot atât de mulţi voiau să te distrugă, fiindcă exista credinţa celor mai mulţi vampiri că Diurnii erau o monstruozitate care trebuia stârpită. Îşi aminti ce îi spusese Raphael, pe acoperişul unui hotel din Manhattan. Mai bine te-ai ruga9 Diurnule, să nu pierzi Pecetea aceea înainte să înceapă războiul Căci dacă o pierzi, o să fie o coadă lungă de duşmani aşteptându-şi rândul să te ucidă. Iar eu o să fiu primul

Şi totuşi.

— Mi-ar lipsi soarele, zise el. Mă ţine uman, cred.

Lumina dinspre cămin se reflectă scânteietor în ochii lui Jordan când se întoarse spre Simon.

— Să fii uman e supraapreciat, zise el cu un zâmbet.

Maia îşi luă brusc tălpile de pe picioarele lui. Jordan se uită la ea, îngrijorat, exact în clipa în care se auzi soneria.

Simon sări în picioare într-o fracţiune de secundă.

— Comanda, anunţă el. Deschid eu. De altfel, adăugă peste umăr, în timp ce se îndrepta pe hol către uşa de la intrare, nimeni n-a încercat să mă ucidă în ultimele două săptămâni. Poate s-au plictisit şi au renunţat.

Auzi un murmur de voci în spatele lui, dar nu ascultă: vorbeau unul cu celălalt. Întinse mâna spre clanţă şi deschise brusc uşa, deja căutându-şi portofelul.

Şi simţi un zvâcnet pe piept. Se uită în jos şi văzu pandantivul lui Isabelle semnalizând stacojiu strălucitor şi făcu un salt înapoi, scăpând milimetric de o mână întinsă să-l înşface. Dădu un strigăt - în cadrul uşii era o siluetă înaltă, îmbrăcată în costum de luptă roşu, un vânător de umbre cu pete urâte de rune pe ambii obraji, cu un nas ca de şoim şi o frunte largă, palidă. Mârâi la Simon şi înaintă.

— Simon, josl strigă Jordan, iar Simon se aruncă la podea şi se rostogoli într-o parte exact când săgeata unei arbalete şuieră pe hol.

Vânătorul de umbre demonic se răsuci într-o parte cu o viteză aproape incredibilă; săgeata se înfipse în uşă. Simon îl auzi pe Jordan înjurând frustrat, apoi Maia în formă de lup ţâşni pe lângă el, aruncându-se asupra întunericitului.

Se auzi un urlet satisfăcător de durere când colţii ei se înfipseră în gâtlejul lui. Sângele împroşcă, umplând aerul cu o ceaţă roşie sărată; Simon o inspiră, simţind gustul caustic al sângelui viciat de demon, în timp ce se ridica în picioare. Făcu un pas şi în clipa aceea întunericitul o înşfăcă pe Maia şi-o azvârli cât colo pe hol, ca pe o bilă zvârcolitoare şi urlătoare de colţi şi gheare.

Jordan strigă. Simon scotea un sunet din fundul gâtlejului, un soi de şuierat de vampir, şi îşi simţi colţii ieşindu-i brusc. Întunericitul înaintă, şiroind de sânge, dar încă ferm. Simon simţi un junghi de frică adânc în măruntaie. Îi văzuse pe întunericiţi luptând la Burren, soldaţii Iui Sebastian, şi ştia că erau mai puternici, mai iuţi şi mai greu de ucis decât vânătorii de umbre. Nu se gândise însă şi la cu cât mai greu de ucis erau decât vampirii.

— Dă-te din drum!

Jordan îl apucă pe Simon de umeri şi aproape că-l trimise după Maia, care se ridică anevoie. Avea sânge pe blana din jurul gâtului şi ochii ei de lup erau negri de furie.

— Ieşi afară, Simon. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm. Ieşi afară!

Simon rămase pe loc.

— Nu plec - ăsta a venit după mine...

— Ştiu asta! răcni Jordan. Sunt gardianul tău Praetor Lupus! Acum hsă-mă să-mi jac datoria!

Jordan se răsuci, ridicând din nou arbaleta. De data asta, săgeata se înfipse în umărul vânătorului de umbre diabolic. El se clătină, dându-se înapoi şi scoţând un potop de înjurături într-o limbă pe care Simon n-o cunoştea. Germană, bănui. Institutul din Berlin fusese atacat...

Maia sări pe lângă Simon şi apoi ea şi Jordan se apropiară de vânătorul de umbre demonic. Jordan se mai uită o dată în spate, la

Simon, cu ochii lui căprui fioroşi şi sălbatici. Simon dădu din cap şi se repezi în camera de zi. Deschise larg fereastra - cedă cu un scrâşnet insuportabil de lemn umflat şi cu o explozie de tencuială veche - şi ieşi pe scara de incendiu, unde ghivecele lui Jordan cu mărul-lupului, uscat de gerul iernii, erau înghesuite pe platforma de metal.

Fiecare părticică din el îi striga că n-ar trebui să plece, dar îi promisese lui Isabelle, îi promisese că avea să-l lase pe Jordan să-şi facă datoria de gardian, îi promisese că n-avea să se expună. Prinse cu o mână pandantivul lui Izzy, cald sub degetele lui de parcă ar fi stat de curând la gâtul ei, şi începu să coboare treptele de metal. Zăngăneau şi erau alunecoase de la zăpadă; a fost gata să cadă de vreo câteva ori până să ajungă la ultimul şir de trepte şi să-şi dea drumul pe pavajul întunecos de dedesubt.

Şi a fost imediat înconjurat de vampiri. Simon avu timp să recunoască numai pe doi dintre ei ca făcând parte din clanul Dumort - bruneta delicată Lily şi blondul Zeke, amândoi rânjind ca nişte diavoliînainte să-i fie aruncat un sac peste cap. Ţesătura se strânse zdravăn în jurul gâtului său şi se înecă, nu fiindcă ar fi avut nevoie de aer, ci din cauza durerii de a avea gâtul strivit.

— Maureen îţi trimite salutări, spuse Zeke la urechea lui.

Simon deschise gura să strige, dar întunericul puse stăpânire pe el mai înainte de a putea scoate vreun sunet.

— Nu mi-am dat seama că erai chiar atât de faimos, zise Clary, în timp ce ea şi Jace străbăteau drumul pavat îngust care mergea în lungul canalului Oldway.

Se întunecase, nu de mult, iar străzile erau pline de oameni grăbindu-se încolo şi încoace, înfăşuraţi în pelerine groase, cu feţele reci şi inexpresive.

Stelele începuseră să se ivească, slabe pâlpâiri de lumină pe cerul de la răsărit. Ele îi luminară ochii lui Jace când întoarse capul spre Clary, privind-o ciudat.

— Toată lumea îl ştie pe fiul lui Valentine.

— Da, dar… când Emma te-a văzut, s-a purtat de parcă ai fi fost idolul ei adorat. De parcă ai fi fost pe coperta Săptămânalului Vânătorilor de umbre[2] în fiecare lună.

— Ştii, când mi-au cerut să le pozez, m-au asigurat că va fi de bun-gust…

— Câtă vreme ţii un pumnal de seraf plasat strategic, nu văd care-i problema, zise Clary, iar Jace râse, un sunet nereţinut, care indica faptul că îl surprinsese amuzându-l.

Era râsul care-i plăcea ei cel mai mult. Jace era totdeauna atât de stăpânit; încă era o încântare să fie una dintre puţinele persoane care i se puteau strecura pe sub armura cu atâta grijă construită şi să-l surprindă.

— Ţi-a plăcut de ea, nu-i aşa? zise Jace.

Derutată, Clary întrebă:

— De cine să-mi placă?

Treceau printr-o piaţetă pătrată pe care ea şi-o amintea - pavată, cu o fântână în centru, acoperită acum cu un cerc de piatră, probabil ca să împiedice apa să îngheţe.

— Fata aceea. Emma.

— Avea ceva special, admise Clary. Poate că felul în care a intervenit pentru Julian, fratele lui Helen. Ar face orice pentru el. Chiar îi iubeşte pe membrii familiei Rlackthorn, şi ea i-a pierdut pe toţi ai ei…

— Ţi-a amintit de tine.

— Nu cred, zise Clary. Cred că mai degrabă mi-a amintit de tine.

— Pentru că sunt micuţ, blond şi-mi stă bine cu codiţe împletite?

Clary îl împinse cu umărul. Ajunseseră în capătul unei străzi străjuite de magazine. Magazinele erau închise acum, deşi lampa-vrăjitoarei lumina printre ferestrele zăbrelite. Clary avea senzaţia că se află într-un vis sau într-un basm, o senzaţie pe care i-o dădea întotdeauna Alicante - cerul adânc de deasupra capului, clădirile vechi sculptate cu scene din legende şi, peste toate, turnurile transparente ale demonilor care-i dădeau oraşului numele popular de Oraşul de Sticlă.

— Pentru că, zise ea, în timp ce treceau pe lângă un magazin cu pâini stivuite în vitrină, ea şi-a pierdut familia de sânge. Dar îi are pe membrii familiei Blackthorn. Nu mai are pe nimeni altcineva, nici unchi, nici mătuşi, nimeni care s-o adopte, dar o s-o primească familia Blackthorn. Aşa că va trebui să înveţe ce ai învăţat şi tu: că familia nu înseamnă legătura de sânge. Înseamnă oamenii care te iubesc. Oamenii care te ajută la ananghie. Cum a făcut familia Lightwood pentru tine.

Jace se oprise din mers. Clary se întoarse să se uite la el. Mulţimea trecătorilor îi ocolea. El stătea în faţa intrării unei alei înguste de lângă un magazin. Vântul care sufla pe stradă îi flutura părul blond şi jacheta descheiată; ea îi vedea pulsul pe gât.

— Vino aici, zise el şi vocea îi era aspră.

---

[2] Aluzie la US Weekly, revistă dedicată celebrităţilor, ştirilor din divertisment, zvonurilor şi modei

Clary făcu un pas spre el, puţin precaută. Spusese ceva care-î supărase? Deşi Jace rareori era mânios pe ea şi, când era, o spunea direct. O luă de mână cu blândeţe şi o conduse după el, cotind după o clădire şi intrând în umbrele unui gang îngust ce ducea spre un canal din depărtare.

Nu mai era nimeni în gangul acela cu ei şi intrarea lui îngustă bloca vederea dinspre stradă. Faţa lui Jace era toată numai unghiuri în semiîntuneric: pometţi ascuţiţi, buze moi şi ochii aurii de leu.

— Te iubesc, zise el. N-o spun destul de des. Te iubesc.

Ea se sprijini cu spatele de zid. Piatra era rece. În alte împrejurări, ar fi putut fi neplăcut, dar în clipa aceea nu-i păsa. Îl trase spre ea, cu grijă, până ce corpurile lor se aliniară, nu chiar atingându-se, dar atât de aproape, încât putea simţi căldura radiind din el. Bineînţeles că el n-avusese nevoie să-şi încheie jacheta, nu când focul ardea prin venele lui. Mirosul de piper negru, de săpun şi de aer rece îl învăluia, iar ea îşi apăsă faţa în umărul lui şi inspiră,

— Clary, zise el.

Vocea lui era o şoaptă şi un avertisment. Ea îi putu desluşi dorul brut din glas, dorul de liniştirea fizică a apropierii, a unei atingeri oarecare. Cu multă grijă, el întinse mâinile pe lângă ea, lipindu-şi palmele de zidul de piatră, închizând-o ca într-o colivie între braţele sale. Ea îi simţi răsuflarea în păr, uşoara atingere a corpului de al ei. Fiecare milimetru din ea părea suprasensibil; oriunde o atingea, ea simţea minuscule ace de plăcere-durere plimbate pe pielea ei.

— Te rog, nu-mi spune că m-ai atras într-un gang şi mă atmgi şi nu ai de gând să mă săruţi, pentru că nu cred c-o să suport, zise ea cu voce joasă.

El închise ochii. Ea îi vedea genele întunecate atingându-i obrajii ca nişte penele, îşi aminti de senzaţia de a-şi plimba degetele pe fiecare trăsătură a chipului său, de toată greutatea corpului său peste al ei, de cum se simţea pielea lui pe pielea ei.

— Nu am de gând, zise el, iar ea îi putu auzi asprimea întunecată de sub obişnuita lunecare uşoară a vocii lui.

Miere peste ace. Erau destul de aproape unul de celălalt încât, la fiecare respiraţie a lui, ea să-i simtă pieptul dilatându-se.

— Nu putem.

Ea îşi lipi mâna de pieptul lui; inima îi bătea ca nişte aripi de pasăre captivă.

— Du-mă acasă, atunci, şopti ea şi se ridică să-i atingă în treacăt colţul gurii cu buzele.

Sau, cel puţin, intenţionă să-l atingă în treacăt, o atingere de fluture a buzelor pe buze, dar el se aplecă spre ea şi mişcarea schimbă unghiul rapid; ea se apăsă de el mai tare decât voise, buzele ei alunecând pentru a se aşeza deasupra buzelor lui. Ii simţi răsuflarea tăiată de surpriză pe gura ei, şi apoi se sărutau, se sărutau de-adevăratelea, splendid de încet, şi de sexy, şi de intens.

Du-mă acasă. Dar asta însemna acasă, braţele lui Jace înconjurând-o, vântul rece din Alicante în hainele lor, degetele ei înfigându-se în ceafa lui, locul unde părul fin i se cârlionţa moale pe piele. Palmele lui erau încă lipite de pietrele din spatele ei, dar el îşi mişcă trupul spre al ei, îmrmgând-o blând la perete; ea putu

auzi şuierul crud de sub răsuflarea.ui. Nu avea s-o atingă cu mâinile lui, dar îl putea atinge ea pe el şi îşi J-să mâinile să rătăcească liber, peste curburile braţelor lui, peste pieptul lui, trasându-i crestele muşchilor, împingând spre exterior ca să-i apuce şoldurile, până ce tricoul lui se ridică mototolindu-se sub degetele ei. Cu vârful degetelor atinse pielea dezgolită şi apoi îşi strecură mâinile pe sub tricoul lui, şi nu-l mai atinsese aşa de atât de multă vreme, încât aproape că uitase ce mătăsoasă era pielea lui pe unde nu avea cicatrice, cum îi tresăltau muşchii spatelui sub atingerea ei. El gâfâia pe gura ei; avea gust de ceai, de ciocolată şi de sare.

Ea preluase iniţiativa sărutului. Acum îl simţi încordat, luând-o înapoi, muşcându-i buza de jos până ce ea se înfioră, migălind pe deasupra cu buzele la colţul gurii ei, sărutând-o de-a lungul liniei maxilarului, sugându-i locul unde i se simţea pulsul pe gât, sorbindu-i bătăile accelerate ale inimii. Pielea lui ardea sub palmele ei, ardea...

El se desprinse, clătinându-se înapoi aproape beat, izbindu-se de peretele opus. Ochii îi erau larg deschişi şi, pentru un moment ameţitor, Clary avu impresia că vede flăcări în ei, ca nişte focuri gemene în întuneric. Apoi lumina lor se stinse şi el doar gâfâia de parcă ar fi alergat, apăsându-şi podurile palmelor pe faţă.

— Jace, zise ea.

El lăsă mâinile jos.

— : Uită-te la zidul din spatele tău, zise el cu o voce stinsă.

Ea se întoarse - şi făcu ochii mari. În spatele ei, unde se sprijinise el, erau urme gemene, arse în piatră, exact de forma palmelor lui.

Regina Elfilor Luminii stătea întinsă pe pat şi se uita în sus, la tavanul de piatră al dormitorului său. Era împodobit cu ghirlande de trandafiri împletiţi, cu ghimpii încă intacţi, fiecare perfect şi roşu ca sângele, în fiecare noapte se ofileau şi mureau, în fiecare dimineaţă erau înlocuiţi, la fel de proaspeţi ca-n ziua dinainte.

Spiritele naturii dorm puţin şi visează rareori, dar Reginei îi plăcea ca patul ei să fie confortabil. Era un divan larg de piatră, cu o saltea de pene aşezată pe deasupra, acoperită cu brazde groase de pluş şi satin lunecos.

— Te-ai înţepat vreodată în vreun spin, Maiestate? întrebă băiatul din patul de alături.

Ea se întoarse să se uite la Jonathan Morgenstern, tolănit în voie pe cuverturi. Deşi el o rugase să-l numească Sebastian, dorinţă pe care i-o îndeplinea - niciun spirit al naturii nu i-ar fi îngăduit altcuiva să i se adreseze pe adevăratul său nume. El stătea pe burtă, cu capul sprijinit pe braţele încrucişate, şi chiar şi în penumbră i se vedeau vechile urme de bici de pe spate.

Regina fusese întotdeauna fascinată de vânătorii de umbre - ei erau în parte înger, ca şi spiritele naturii; cu siguranţă trebuie să fi existat o înrudire între ei - dar nu crezuse niciodată că va găsi pe vreunul a cărui personalitate s-o poată suporta mai mult de cinci minute, până la Sebastian. Erau toţi atât de imposibil

de plini de sine. Nu şi Sebastian. El era cu totul neobişnuit pentru o fiinţă omenească şi, mai ales, pentru un vânător de umbre.

— Nu atât de des pe cât te tai tu în agerimea minţii tale, cred, scumpul meu, zise ea. Ştii că nu doresc să fiu numită „Maiestate”, ci numai „Stăpână”, sau „doamna mea”, dacă ţii neapărat.

— Nu pari să fii deranjată când te numesc „frumoaso” sau „frumoasa mea doamnă”.

Tonul lui nu era de căinţă.

— Hmm, zise ea, trecându-şi degetele subţiri prin bogăţia lui de păr argintiu.

Avea nişte culori adorabile pentru un muritor: părul ca sabia, ochii de onix. Îşi aduse aminte de sora lui, atât de diferită, nici pe departe la fel de elegantă.

— Ai dormit bine? Eşti obosit?

El se întoarse pe spate şi rânji spre ea.

— Nu chiar epuizat, cred.

Ea se aplecă să-l sărute, iar el ridică mâna să-şi împletească degetele în părul ei roşu. Se uită la o buclă, stacojie în contrast cu pielea plină de cicatrice de pe încheieturile degetelor lui, şi îşi atinse obrazul cu bucla. Înainte ca ea să mai poată spune şi altceva, se auzi o bătaie la uşa camerei ei de dormit.

Regina strigă:

— Ce e? Dacă nu e o chestiune importantă, dispari sau o să te dau hrană spiritelor nixie din râu.

Uşa se deschise şi intră una dintre cele mai tinere doamne de onoare - Kaelie Whitewillow. O pixie. Făcu o reverenţă şi zise:

— Stăpâna mea, a sosit Meliom şi doreşte să vă vorbească.

Sebastian ridică o sprânceană palã.

— Munca unei regine nu se termină niciodată.

Regina suspină şi se dădu jos din pat.

— Pofteşte-l înăuntru, zise ea, şi adu-mi şi un capot, căci aerul e rece.

Kaelie dădu din cap şi ieşi din încăpere. O clipă mai târziu, Meliom intră şi îşi plecă fruntea. Dacă Sebastian socotea ciudat că Regina îşi întâmpina curtenii stând goală în mijlocul odăii sale de dormit, nu se trădă prin nicio schimbare de expresie. O muritoare ar fi putut fi stânjenită, ar fi putut încerca să se acopere, dar Regina era Regina, nemuritoare şi mândră, şi ştia că era la fel de superbă fără haine cât era şi îmbrăcaţi

— Meliorn, zise ea. Ai veşti de la nefilimi?

El îşi îndreptă spatele. Meliom purta, ca de obicei, o armură albă cu un desen de solzi suprapuşi. Ochii lui erau verzi, iar părul foarte lung şi negru.

— Stăpână, zise el, şi aruncă o privire în spatele ei, la Sebastian, care stătea în capul oaselor pe pat, cu cuvertura înfăşurată în jurul taliei. Am multe veşti. Noile noastre forţe de întunecaţi şi-au ocupat poziţiile la fortăreaţa Edomului. Aşteaptă ordine.

— Şi nefilimii? întrebă Regina, când Kaelie intră din nou în cameră, aducând un capot ţesut din petale de crini.

Ea i-l ţinu, iar Regina se strecură înăuntru, înfăşurând albeaţa-i mătăsoasă în jurul ei.

— Copiii care au scăpat de la Institutul din Los Angeles au dat destule informaţii ca ei să ştie că Sebastian e în spatele atacurilor, zise Meliorn mai degrabă ursuz.

— Ar fi ghicit oricum, zise Sebastian. Au într-adevăr regretabilul obicei de a da vina pe mine pentru tot răul.

— Întrebarea este: au fost identificaţi cei din poporul nostru? întrebă Regina.

— N-au fost, zise Meliorn cu satisfacţie. Copiii au presupus că toţi atacatorii au fost întunericiţi.

— Asta-i impresionant, ţinând cont de prezenţa sângelui de elf din băiatul acela, Blackthorn, zise Sebastian. S-ar fi putut crede că sunt acordaţi la asta. Ce plănuieşti să faci cu el, apropo?

— Are sânge de elf; e de-al nostru, zise Meliorn. Gwyn l-a cerut să 1 se alăture în Vânătoarea Sălbatică; o să fie trimis acolo. Se întoarse spre Regină. Avem nevoie de mai mulţi soldaţi, zise. Institutele se gogesc: nefilimii fug la Idris.

— Dar Institutul din New York? întrebă Sebastian tăios. Dar fratele şi sora mea?

— Clary Fray şi Jace Lightwood au fost trimişi în Idris, zise Meliom. Nu putem încerca să-i recuperăm deocamdată, fără să ne dezvăluim implicarea.

Sebastian îşi atinse brăţara de la încheietură. Era un tic pe care Regina i-l remarcase, ceva ce făcea când era furios şi se străduia să n-o arate. Pe metal era inscripţionat, într-o limbă veche de-a fiinţelor omeneşti: Dacă nu pot atinge Cerul\ atunci voi ridica Iadul

— Ii vreau, zise el.

— Şi o să-i ai, zise Regina. Nu am uitat că asta a fost partea noastră de înţelegere. Dar trebuie să ai răbdare.

Sebastian zâmbi, deşi zâmbetul nu-i ajunse la ochi.

— Noi, muritorii, putem fi foarte grăbiţi.

— Tu nu eşti un muritor obişnuit, zise Regina şi se întoarse iarăşi spre Meliorn. Cavalere, zise ea, ce sfat ai pentru Regina ta?

— Avem nevoie de mai mulţi soldaţi, zise Meliorn. Trebuie să cucerim încă un Institut. Mai multe arme ar fi bine-venite, de asemenea.

— Parcă ziceai că toţi vânătorii de umbre sunt în Idris? zise Sebastian.

— Nu chiar toţi, zise Meliorn. Unele oraşe au întârziat mai mult decât era de aşteptat ca să evacueze toţi nefilimii - vânătorii de umbre din Londra, Rio de Janeiro, Cairo, Istanbul şi Taipei au rămas. Trebuie să cucerim cel puţin încă un Institut.

Sebastian zâmbi. Era genul de zâmbet care-i transforma faţa frumoasă - nu în ceva şi mai plăcut vederii, ci într-o mască a cruzimii, toată numai dinţi, ca un rânjet de mantichora[3].

— Atunci o să aleg Londra, zise el. Dacă asta nu e împotriva dorinţelor tale, Regina mea.

---

3 Monstru mitologic cu cap de om, dar cu trei rânduri de dinţi, corp de tigru sau de leu, picioare şi coadă de dragon sau de scorpion

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Trecuseră atât de multe secole de când un amant muritor o făcuse să zâmbească. Se aplecă să-l sărute şi îi simţi mâinile alunecând peste petalele capotului ei.

— Cucereşte Londra, iubire, şi fă-o toată numai sânge, zise ea. Darul meu pentru tine.

— Eşti bine? întrebă Jace, pentru ceea ce i se păru lui Clary a suta oară.

Ea stătea pe treptele din faţă ale casei lui Amatis, parţial luminată de luminile din ferestre. Jace era chiar în faţa ei, cu mâinile îndesate în buzunare, de parcă i-ar fi fost teamă să le lase libere.

Se uitase multă vreme la urmele pe care le făcuse pe zidul magazinului, înainte să-şi tragă marginea tricoului în jos şi practic s-o târască pe Clary afară din gang, pe strada aglomerată, de parcă n-ar fi trebuit să fie singură cu el. Restul drumului până acasă el fusese taciturn, cu gura ferm pecetluită.

— Sunt bine, îl asigură ea. Doar ai ars zidul, nu pe mine. Făcu o piruetă exagerată, ca şi când i-ar fi prezentat nişte haine noi: Vezi?

În ochii lui se adânceau umbre.

— Dacă ţi-am făcut rău...

— Nu mi-ai făcut, zise ea. Nu sunt atât de fragilă.

— Am crezut că am început să fac progrese în a-l ţine sub control, că exerciţiile alea cu Jordan erau de ajutor.

Frustrarea i se răsucea prin voce.

— Faci progrese, exerciţiile sunt de ajutor. Uite, eşti în stare să-ţi controlezi focul din mâini; ăsta e un progres. Te-am atins, te-am sărutat şi n-am păţit nimic. Îşi puse mâna pe obrazul lui. Trecem prin asta împreună, ştii, nu? Fără să mă ţii deoparte. Fără îmbufnări dramatice.

— Eu îmi închipuiam că m-aş putea îmbufna pentru Idris la Olimpiadele următoare, zise Jace, dar vocea deja i se îmblânzise, accentul de dezgust pentru persoana lui se risipise, fiind înlocuit de ironie şi amuzament

— Tu şi cu Alec puteţi concura la îmbufnare perechi, zise Clary, zâmbind. O să luaţi aurul.

El întoarse capul şi-i sărută palma. Părul lui îi atinse vârfurile degetelor. Totul în jurul lor părea nemişcat şi tăcut; Clary aproape c-ar fi zis că rămăseseră singuri în Alicante.

— Mă tot întreb, zise el, vorbind cu gura aproape de pielea ei, ce o să creadă proprietarul magazinului când o să vină la lucru, mâine-dimineaţă, şi o să vadă două urme arse de mâini întipărite pe zidul lui.

— „Sper că am asigurare pentru asta”?

Jace râse, un mic suflu de aer pe mâna ei.

— Fiindcă veni vorba, zise Clary, următoarea adunare de Consiliu e mâine, da?

Jace dădu din cap.

— Consiliu de război, zise el. Numai membrii aleşi ai Conclavului.

Flutură din degete, nervos.

Clary îi înţelese enervarea - Jace era un strateg excelent şi unul dintre cei mai buni luptători ai Conclavului, şi ar fi fost plin de ranchiună dacă ar fi fost lăsat pe dinafară de la orice întrunire care era despre bătălii. Mai ales, gândi ea, dacă urma să se discute despre folosirea focului ceresc ca armă.

— Atunci poate că mă poţi ajuta cu ceva. Am nevoie de un magazin de arme. Vreau să cumpăr o sabie. O sabie cu adevărat bună.

Jace păru surprins, apoi amuzat.

— Pentru ce?

— Oh, ştii tu. Să ucid.

Clary făcu un semn cu mâna care spera că exprima intenţiile ei ucigaşe faţă de toate lucrurile rele.

— Vreau să spun, sunt vânător de umbre de ceva vreme. Ar trebui să am o armă adecvată, nu?

Un zâmbet se răspândi încet pe faţa lui.

— Cel mai bun magazin de arme albe e cel al Dianei, pe Flintlock Street, zise el, cu ochi aprinşi. Te duc eu acolo, mâine după-amiază.

— E o întâlnire, zise Clary. O întâlnire de arme.

— Mult mai bună decât cină şi film, zise el şi dispăru în întuneric.

5
Măsura răzbunării

Maia îşi ridică privirile când uşa apartamentului lui Jordan se deschise de perete, iar el intră în fugă, aproape alunecând pe podeaua de lemn tare bine lustruită.

— Vreo veste? întrebă el.

Ea clătină din cap. Lui îi căzu faţa. După ce îl uciseseră pe întunericit, ea chemase haita ca să-i ajute să scape de mizerie. Spre deosebire de demoni, întunericiţii nu se evaporau când îi omorai. Era nevoie de evacuarea reziduurilor. În mod normal, i-ar fi convocat pe vânătorii de umbre şi pe Fraţii Tăcuţi, dar uşile Institutului şi ale Oraşului Oaselor erau încuiate acum. În loc de asta, Bat şi restul haitei îşi făcuseră apariţia cu un sac pentru cadavre, în timp ce Jordan, încă sângerând de pe urma luptei cu întunericitul, plecase să-l caute pe Simon.

Lipsise câteva ore, iar când în sfârşit venise, privirea din ochii lui îi spuseseră Maiei toată povestea. Găsise telefonul lui Simon, făcut fărâme, abandonat la capătul scării de incendiu ca un bilet batjocoritor. Altminteri, nu era nici urmă de el.

Niciunul dintre ei n-a mai dormit după asta, bineînţeles. Maia se întorsese la cartierul general al haitei cu Bat, care promisese - deşi un pic ezitant - că o să le comunice vârcolacilor să-l caute pe Simon şi să încerce (accentuând încerce) să-i contacteze pe vânătorii de umbre din Alicante. Existau linii deschise pentru capitala vânătorilor de umbre, linii pe care numai conducătorii de haită şi de clanuri le puteau folosi.

Maia se întorsese la apartamentul lui Jordan în zori, fără speranţa şi extenuată. Stătea în picioare în bucătărie când el intră, cu un prosop de hârtie ud apăsat pe frunte. Şi-l dădu jos când Jordan se uita la ea şi simţi apa şiroindu-i pe faţă ca lacrimile.

— Nu, zise ea. Nicio veste.

Jordan se sprijini cu spatele de zid. Era îmbrăcat numai într-un tricou cu mânecă scurtă din care se vedeau versurile Upanişadelor tatuate în jurul bicepşilor. Părul îi era asudat, lipit de frunte, iar pe gât avea o linie roşie, unde cureaua raniţei încărcate cu arme îi intrase în carne. Arăta foarte nefericit.

— Nu pot să cred, zise el, pentru ceea ce Maiei i se păru a mia oară. L-am pierdut. Răspundeam pentru el şi l-am pierdut, fir-ar să fie.

— Nu e vina ta.

Ştia că n-o să-l facă se simtă mai bine, dar nu se putu abţine să n-o spună.

— Uite, nu te poţi lupta cu fiecare vampir şi nemernic pe o rază de trei state, iar Praetor nici n-ar fi trebuit să-ţi ceară să încerci. Când Simon a pierdut Pecetea, tu ai cerut întăriri, nu-i aşa? Iar ei n-au trimis pe nimeni. Ai făcut ce-ai putut.

Jordan îşi coborî privirile asupra mâinilor sale şi mormăi în barbă:

— Nu destul.

Maia ştia că ar fi fost bine să se ducă la el, să-l ia în braţe şi să-l consoleze. Să-i repete că n-a fost vina lui.

Dar nu putea. Povara vinovăţiei îi apăsa pieptul ca o bucată de fier, cuvintele nerostite stându-i în gât Aşa i se întâmpla de câteva săptămâni. Jordan, trebuie să-ţi spun ceva. Jordan, trebuie să-ţi spun. Jordan. Ttrebuie.

Sunetul soneriei unui telefon sfâşie tăcerea dintre ei. Înnebunit, Jordan scotoci în buzunar şi scoase telefonul mobil; îl deschise în timp ce-l ducea la ureche.

— Da?

Maia îl privi, aplecându-se atât de mult, încât muchia hiatului tejghelei îi intră în coaste. Putu auzi numai murmure din capătul celălalt, totuşi, şi era cât pe-aci să strige de nerăbdare, când Jordan închise telefonul şi îşi întoarse ochii spre ea, cu o licărire de speranţă.

— M-a sunat Teal Waxelbaum, adjunctul de la Praetor, zise el. Vor să mă prezint la sediu neîntârziat. Cred că o să mă ajute să-l caut pe Simon. Vii şi tu? Dacă plecăm acum, ar trebui să fim acolo pe la prânz.

Exista o implorare în glasul lui, sub neliniştea principală legată de Simon. Nu e prost, gândi Maia. Ştie că e ceva în neregulă. Ştie...

Trase adânc aer în piept. Cuvintele se îngrămădiră în gâtul ei - jordan, trebuie să stăm de vorbă -, dar făcu un efort şi le împinse înapoi. Simon era prioritatea acum.

— Sigur, zise ea. Bineînţeles că vin.

Primul lucru pe care îl văzu Simon era tapetul, ceea ce nu părea foarte rău. Un pic demodat. În mod cert scorojit. Probleme serioase cu mucegaiul. Dar, una peste alta, nu era cel mai rău lucru asupra căruia deschisese vreodată ochii.

Clipi o dată sau de două ori, măsurând cu privirea dungile groase care brăzdau modelul floral. Îi trebui o secundă să-şi dea seama că acele dungi erau, de fapt, gratii. Era într-o cuşcă.

Se rostogoli repede pe spate şi se ridică, înainte de a se uita cât de înaltă era cuşca. Ţeasta izbi în gratiile de deasupra, forţându-i privirea în jos, şi înjură tare.

Şi atunci se văzu.

Purta o cămaşă albă foarte largă, bufantă. Şi mai îngrijorător era faptul că părea să poarte, de asemenea, o pereche de pantaloni de piele, foarte strâmţi.

Foarte strâmţi.

Foarte de piele.

Simon se uită mai bine la el. Faldurile cămăşii albe. Decolteul adânc, expunându-i pieptul. Pantalonii de piele mulaţi.

— Oare de ce, zise el după o clipă, de fiecare dată când mă gândesc că ăsta e cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla, întotdeauna mă înşel.

Ca la un semnal, uşa se deschise şi o siluetă micuţă dădu fuga în cameră. O siluetă întunecată închise imediat uşa în urma ei, cu viteza Serviciilor Secrete.

Ea veni în vârful picioarelor până la cuşcă şi îşi îndesă faţa printre gratii.

— Siiimon, şopti.

Maureen.

În mod normal, Simon măcar ar fi încercat s-o roage să-l elibereze, să găsească o cheie, să-l ajute. Dar ceva din înfăţişarea lui Maureen îi spunea că n-ar fi folosit la nimic. Mai exact, coroana de oase pe care o purta. Oase de degete. Poate degete de la picioare. Iar coroana de oase era bătută cu pietre scumpe - sau probabil vrăjită ca să pară aşa. În plus, era şi rochia de bal zdrenţuită, roz-cenuşie, care se umfla pe şolduri într-un stil care-i amintea de acele costume de teatru din piesele ce aveau loc în secolul al XVIII-lea. Nu era genul de îmbrăcăminte care să inspire încredere.

— Salut, Maureen, zise el, prudent.

Maureen zâmbi şi îşi apăsă faţa şi mai mult printre gratii.

— Îţi place costumaţia ta? întrebă ea. Am mai multe pentru tine. Ţi-am luat un frac şi un kilt şi tot soiul de lucruri, dar vreau s-o porţi mai întâi pe asta. Ţi-am făcut şi machiajul. De ăsta m-am ocupat eu.

Simon nu avea nevoie de o oglindă ca să ştie că avea ochii făcuţi cu dermatograf. Realizarea a fost instantanee şi completă.

— Maureen...

— Îţi fac un colan, zise ea, întrerupându-l. Vreau să porţi mai multe bijuterii. Vreau să porţi mai multe brăţări. Vreau să ai lucruri în jurul

Încheieturilor.

— Maureen, unde sunt?

— Eşti cu mine.

— OK. Unde suntem noi?

— La hotel, la hotel, la hotel...

Hotelul Dumort. Cel puţin, începea să aibă sens.

— OK, zise el. Şi de ce sunt... într-o cuşcă?

Maureen începu să fredoneze un cântecel pentru ea însăşi şi îşi plimbă o mână peste gratiile cuştii, pierdută în lumea ei.

— Împreună, împreună, împreună... acum suntem împreună. Tu şi cu mine. Simon şi Maureen. În sfârşit.

— Maureen...

— Asta o să fie camera ta, zise ea. Şi odată ce eşti pregătit, poţi să ieşi. Am făcut rost de nişte lucruri pentru tine. Am făcut rost de un pat. Şi alte lucruri. Nişte scaune. Lucruri care o să-ţi placă. Şi poate să cânte muzica!

Se învârti, aproape pierzându-şi echilibrul sub ciudata greutate a rochiei.

Simon simţi că ar trebui să-şi aleagă cu foarte multă grijă următoarele cuvinte. Ştia că avea o voce calmantă. Că putea fi sensibil. Alinător.

— Maureen... tu ştii... că te plac...

La acestea, Maureen se opri din învârtit şi se prinse din nou cu mâinile de gratii.

— Ai doar nevoie de timp, zise ea, cu o îngrozitoare blândeţe în voce. Doar de timp. O să te înveţi. O să te îndrăgosteşti. Acum suntem împreună. Şi o să conducem. Tu şi cu mine. O să conducem regatul meu. Acum, că sunt regină.

— Regină?

— Regină. Regina Maureen. Regina Maureen a nopţii. Regina Maureen a întunericului. Regina Maureen. Regina Maureen. Regina Maureen a morţilor.

Luă o lumânare ce ardea într-un sfeşnic de perete şi deodată împunse cu ea printre gratii, în direcţia lui Simon. O înclină o idee şi zâmbi când ceara albă curse în formă de lacrimi pe rămăşiţele putrede ale covorului stacojiu de pe podea. Îşi muşcă buza de jos, concentrată, întorcându-şi încet mâna din încheietură, unind picăturile într-o bălti

— Tu eşti... o regină? întrebă Simon slab.

Ştia că Maureen era lidera clanului de vampiri din New York. În definitiv, o ucisese pe Camille şi îi luase locul. Dar conducătorii clanurilor nu era numiţi regi sau regine. Se îmbrăcau normal, cum făcea Raphael, nu în costumaţii fistichii. Erau personaje importante în comunitatea Copiilor Nopţii.

Însă Maureen, bineînţeles, era altfel. Maureen era un copil, un copil mort-viu. Simon îşi aminti de manşetele ei în culorile curcubeului, de vocea ei firavă, de ochii ei mari. Fusese o fetiţă cu toată inocenţa unei retiţe când Simon o muşcase, când Camille şi Lilith o luaseră şi o schimbaseră, injectându-i în vene un rău care-i răpise toată inocenţa şi. l-0 pervertiseră în nebunie.

Simon ştia că fusese vina lui. Dacă Maureen nu l-ar fi cunoscut, dacă nu s-ar fi ţinut după el, nimic din toate acestea nu i s-ar fi întâmplat.

Maureen dădu din cap şi zâmbi, concentrându-se asupra grămăjoarei sale de ceară, care acum arăta ca un mic vulcan.

— Trebuie... să fac nişte lucruri, zise ea brusc şi lăsă lumânarea sa-i cadă, încă arzând.

Se stinse singură când atinse podeaua şi fata se zori spre uşă. Aceeaşi siluetă întunecată îi deschise în clipa în care ea se apropie. Şi apoi Simon rămase singur, cu resturile fumegânde de lumânare, cu noii lui pantaloni de piele şi cu oribila povară a vinovăţiei lui.

Maia tăcuse tot drumul până la Praetor, în timp ce soarele se ridicase din ce în ce mai sus pe cer şi împrejurimile se schimbaseră de la clădirile înghesuite din Manhattan şi traficul aglomerat pe autostrada rapidă Long Insland, la micile târguri pastorale şi ferme din North Fork. Erau aproape de Praetor acum şi se putea vedea marea albastră din Strâmtoare în stânga lor, încreţindu-se sub vântul îngheţat. Maia se închipui plonjând în ea şi se înfioră la gândul răcelii.

— Ţi-e bine?

Nici Jordan nu prea vorbise în cea mai mare parte a drumului. Era frig în camioneta lui, iar el purta mănuşi de şofer din piele, dar ele nu puteau ascunde faptul că ţinea mâinile încleştate pe volan. Maia simţea neliniştea venind în valuri dinspre el.

— Sunt bine, zise ea.

Nu era adevărat. Era îngrijorată pentru Simon şi încă se lupta cu vorbele pe care nu le putea rosti şi care-i astupau gâtul. Acum nu era momentul potrivit să le spună, nu când Simon era dispărut, şi, totuşi, fiecare clipă care trecea fără să le dea glas părea o minciună.

Cotiră pe lunga alee albă a maşinilor ce se întindea până departe, spre Strâmtoare. Jordan îşi drese glasul.

— Ştii că te iubesc, da?

— Ştiu, răspunse Maia liniştit, luptându-se cu impulsul de a adăuga „mulţumesc”.

Nu se zice „mulţumesc” când îţi spune cineva că te iubeşte. Trebuia să spună ceea ce evident aştepta Jordan...

Ea se uită pe fereastră şi tresări, smulsă din reverie.

— Jordan, ninge.

— Nu cred.

Dar fulgi mari pluteau pe lângă geamurile camionetei, adunându-se pe parbriz. Jordan opri camioneta şi coborî ferestrele, întinzând mâna să prindă un fulg. Şi-o retrase, cu o expresie înnegurată.

— Asta nu e zăpadă, zise. E cenuşă.

Inima Maiei tresaltă când el băgă din nou în viteză şi pomi brusc înainte, cotind odată cu aleea. Drept în faţa lor, unde ar fi trebuit să se ridice sediul Praetor Lupus, auriu pe fundalul cerului cenuşiu de la amiază, creştea podagra unui fum negru. Jordan înjură şi trase de volan, făcând dreapta; camioneta intră într-un şanţ şi motorul se opri. Deschise uşa cu o lovitură de picior şi sări jos; Maia îl urmă, o secundă mai târziu.

Sediul Praetor Lupus era construit pe o uriaşă pajişte care cobora spre Strâmtoare. Clădirea centrală era făcută din piatră aurie, un conac în stil romanic, înconjurat de porticuri cu arcade. Sau mai exact fusese. Acum era un morman de lemn şi de piatră arzând, oase calcinate într-un crematoriu. Praful alb şi cenuşa erau suflate de vânt peste grădini, iar Maia se înecă în aerul înţepător, apărându-şi faţa cu o mână.

Părul castaniu al lui Jordan era nins cu cenuşă. Se uita în jur, cu o expresie şocată, nevenindu-i să creadă.

— Nu...
Ceva îi atrase atenţia Maiei, o străfulgerare de mişcare prin fum. Îl apucă de mânecă pe Jordan.
— Uite - e cineva acolo...
El o luă la fugă, pe lângă minele fumegânde ale sediului Praetor. Maia îl urmă, deşi fără voia ei rămase în urmă de groază, holbându-se la rămăşiţele carbonizate ale construcţiei ce ieşeau din pământ - zidun care nu mai susţineau un acoperiş, ferestre care explodaseră sau se topiseră, o întrezărire ici şi colo de alb care ar fi putut fi pietre sau oase...
Jordan se opri în faţă. Maia se apropie şi rămase lângă el. Cenuşa i se lipise de pantofi, zgura îi intrase printre şireturi. Ea şi Jordan se aflau în corpul principal al clădirilor arse. Putea vedea marea în depărtare. Focul nu se răspândise, deşi erau şi aici frunze uscate arse şi cenuşă purtată de vânt - iar printre gardurile vii erau cadavre.
Vârcolaci - de toate vârstele, deşi majoritatea tineri - zăceau de-a lungul aleilor îngrijite, corpurile lor fiind încet acoperite de cenuşă, de parcă ar fi fost înghiţite de viscol.
Vârcolacii aveau un instinct de a se înconjura de alţii din neamul lor, să trăiască în haite, să-şi unească puterile. Atât de mulţi licantropi morţi erau ca o durere sfâşietoare, o pierdere ca o bucată ruptă din lume. Ea îşi aminti cuvintele din Kipling, scrise pe pereţii din Praetor: Tăria Haitei în Lup se află, şi-a Lupului tărie stă în Haită.
Jordan privea în jur, mişcându-şi buzele în timp ce murmura numele morţilor - Andrea, Teal, Amon, Kurosh, Mara. La marginea apei, Maia văzu deodată ceva mişcând - un cadavru, pe jumătate scufundat. O rupse la fugă, cu Jordan imediat după ea. Derapă prin cenuşă, unde iarba ceda locul nisipului, şi se lăsă în genunchi lângă cadavru.
Era Pretorul Scott, cu faţa în jos, legănat de apă, cu părul lui blond ud şi apa din jur colorată în roşu-trandafiriu. Maia se aplecă să-l răsucească şi aproape că i se întoarse stomacul pe dos. Ochii lui erau deschişi, uitându-se fără să vadă la cer, cu gâtul tăiat dintr-o parte într-alta.
— Maia.
Simţi o mână pe spate - a lui Jordan.
— Nu...
Se întrerupse cu un icnet, iar ea se răsuci spre el doar pentru a simţi o groază atât de intensă, încât văzu negru în faţa ochilor. Jordan stătea în spatele ei, cu o mână întinsă şi o expresie de stupefacţie pe faţă.
Din mijlocul pieptului său ieşea lama unei săbii al cărei metal era gravat cu stele negre. Părea din cale-afară de bizar, de parcă ar fi lipit-o cineva acolo sau ar fi fost un soi de recuzită de teatru.
Sângele începu să se întindă într-un cerc în jurul lamei, pătându-i pieptul jachetei. Jordan mai scoase un alt icnet bolborosit şi se lăsă în genunchi, apoi sabia se retrase, ieşind din corpul lui, în timp ce el se prăbuşea la pământ şi lăsa vederii ce era în spatele său.

Un băiat, cu o sabie masivă, neagră cu argintiu, în mână, stătea uitându-se la Maia pe deasupra corpului îngenuncheat al lui Jordan. Garda era mânjită de sânge - de fapt, el era plin de sânge, de la părul aproape alb până la cizme, împroşcat de parcă ar fi stat în faţa unui ventilator care sufla vopsea stacojie. Rânjea cu toată faţa.

— Maia Roberts şi Jordan Kyle, zise el. Am auzit multe despre voi.

Maia căzu în genunchi, exact când Jordan se prăvălea într-o parte.

Îl prinse în braţe, trăgându-l în poala ei. Se simţea amorţită de groază, ca şi când ar fi zăcut pe fundul apei îngheţate din Strâmtoare. Jordan tremura în braţele ei şi ea şi le puse în jurul lui când sângele începu să i se prelingă pe la colţurile gurii.

Îşi ridică privirea la băiatul care stătea în faţa ei. În năuceala momentului, se gândi că se ivise probabil dintr-un coşmar de-al ei cu fratele său, Daniel. Eră frumos, cum fusese şi Daniel, cu toate că nici că ar fi putut arăta mai diferit. Pielea lui Daniel fusese la fel de cafenie ca a ei, în vreme ce băiatul acesta părea sculptat în gheaţă. Pielea albă, pomeţii proeminenţi şi palizi, părul ca albit de sare acoperindu-i fruntea. Ochii lui erau negri, ochi de rechin, inexpresivi şi reci.

— Sebastian, zise ea. Tu eşti fiul lui Valentine.

— Maia, şopti Jordan.

Mâinile ei erau pe pieptul lui, scăldate în sânge. La fel era şi cămaşa lui şi nisipul de sub ei, strâns în cocoloaşe de stacojiul lipicios.

— Nu sta... fugi...

— Şşt! Îl sărută pe obraz. O să fii bine.

— Nu, n-o să fie, zise Sebastian, pe un ton plictisit. O să moară.

Maia îşi ridică brusc capul.

— Taci, şuieră ea. Taci, tu... ăsta... creatură...

Încheietura mâinii lui făcu o mişcare fulgerătoare - ea nu mai văzuse pe nimeni altcineva mişcându-se atât de repede, poate numai pe Jace - şi vârful săbiei era la gâtul ei.

— Gura, repudiato, zise el. Uită-te câţi morţi zac în jurul tău. Crezi c-aş ezita să mai omor unul?

Ea înghiţi în sec, dar nu se feri.

— De ce? Am crezut că războiul tău era cu vânătorii de umbre...

— E o poveste mai lungă, zise el tărăgănat. E destul să spun că Institutul din Londra este supărător de bine apărat, iar Praetor a plătit preţul. Am vrut să omor pe cineva astăzi. Numai că nu ştiam sigur pe cine când m-am trezit în dimineaţa asta. Îmi plac dimineţile. Atât de pline de posibilităţi.

— Praetor n-are nicio legătură cu Institutul din Londra...

— Oh, aici te înşeli. E o adevărată poveste. Dar nu e importantă. Ai dreptate că războiul meu e cu nefilimii, ceea ce înseamnă că sunt, totodată, în război cu aliaţii lor. Asta - şi făcu semn cu mâna liberă, arătând ruinele arse din spatele lui - e mesajul meu. Iar tu îl vei transmite pentru mine.

Maia dădu să clatine din cap, dar simţi ceva strângându-i mâna - degetele lui Jordan. Se uită la el. Era alb ca varul şi o privea stăruitor. Te rog, părea să spună. Fă ce-ţi cere el

— Ce mesaj? întrebă ea în şoaptă.

— Că ar trebui să-şi aducă aminte de Shakespeare al lor, zise el... N-o să m-opresc şi-odihnă n-o să am nicicând, pân'ce ori moartea îmi închide ochii, ori soarta-mi dă măsura întreag-a răzbunării."[4]

Genele lungi îi mângâiară obrajii însângeraţi când clipi.

— Spune-le tuturor repudiaţilor, continuă el, că vreau răzbunare şi o să mă răzbun. O să plătesc întocmai ca aici tuturor celor care se aliază cu vânătorii de umbre. Nu am nimic cu neamul tău, decât dacă o să-i urmaţi pe nefilimi în bătălie, caz în care o să fiţi hrană pentru sabia mea şi pentru săbiile armatei mele, până ce şi ultimul dintre voi o să dispară de pe faţa pământului. Îşi coborî vârful săbiei, astfel încât să atingă nasturii bluzei Maiei, de parcă ar fi vrut să i-o taie pe corp. Încă rânjea, dar îşi retrase sabia. Crezi c-o să poţi ţine minte asta, fată-lup? întrebă.

— Eu...

— Bineînţeles că poţi, zise el şi aruncă o privire spre Jordan, care nu mai mişca în braţele ei. Iubitul tău a murit, apropo, adăugă el.

Îşi vârî sabia în teaca de la şold şi plecă, stârnind cu cizmele norişori de cenuşă în mers.

Magnus nu mai intrase în Hunter's Moon de când fusese o bodegă în care se vindeau clandestin băuturi alcoolice pe vremea Prohibiţiei, un local în care mundanii se strângeau să bea în linişte până se făceau turtă. Cândva, prin anii 1940, fusese cumpărat de repudiaţi şi de atunci servea numai clientelă de-a lor - în principal vârcolaci. Jegos fusese, jegos rămăsese, cu podeaua acoperită de un strat de rumeguş lipicios. Avea un bar de lemn, cu o tejghea pestriţă, purtând semnele deceniilor de cercuri lăsate de pahare ude şi zgârieturi de gheare lungi. Sneaky Pete, barmanul, tocmai îl servea cu o cola pe Bat Velasquez, conducătorul interimar al haitei de lupi a lui Luke din Manhattan. Magnus îl privi gânditor.

— Îl sorbi din ochi pe noul conducător de haită? întrebă Catarina, înghesuită în separeul întunecos lângă Magnus, ţinând între degetele ei lungi şi albastre un pahar de ceai cu gheaţă Long Island. Credeam că ai terminat-o cu vârcolacii, după Woolsey Scott.

— Nu-l sorb din ochi, zise Magnus cu aroganţă.

Deşi nu arăta rău, dacă-ţi plăceau tipii cu fălci proeminente şi laţi în umeri, dar Magnus era cufundat în gânduri.

— Nu-mi stă mintea la asta.

— Indiferent la ce te gândeşti, n-o face! zise Catarina. E o idee proastă.

— Şi de ce, mă rog, spui asta?

— Pentru că numai idei proaste ai, zise ea. Te cunosc de multă vreme şi sunt absolut sigură de asta. Dacă ai de gând să devii din nou pirat, e o idee proastă.

---

4 Henric al VÎ-lea (Partea a III-a, actul II, scena 3)

— Nu-mi repet greşelile, zise Magnus, ofensat.
— Ai dreptate. Faci unele noi şi mai grave, îi spuse Catarina. N-o face, orice ar fi. Nu conduce o răzmeriţă de-a vârcolacilor, nu face nimic care ar putea, accidental, să ducă la apocalipsă şi nu-ţi crea propria gamă de sclipici pe care să încerci s-o vinzi la Sephora.
— Ultima sugestie e cu adevărat valoroasă, remarcă Magnus. Însă nu urmăresc o schimbare de carieră. Mă gândeam la...
— Alec Lightwood? rânji Catarina. N-am văzut pe nimeni să-ţi intre pe sub piele ca băiatul ăla.
— Dar nu mă cunoşti de-o veşnicie, mormăi Magnus, însă fără tragere de inimă.
— Te rog. Tu m-ai făcut să accept slujba cu Portalul la Institut, ca să nu fii nevoit să-l vezi pe el, dar ţi-ai făcut apariţia oricum, doar ca să-i spui la revedere. Nu încerca să negi, te-am văzut.
— Nu neg nimic. Am venit să-i spun la revedere; a fost o greşeală. N-ar fi trebuit să o fac.
Magnus dădu pe gât o înghiţitură din băutura lui.
— Oh, pentru numele Binelui, zise Catarina. Despre ce e vorba, de fapt, Magnus? Nu te-am văzut niciodată atât de fericit cum ai fost cu Alec. De regulă, când te îndrăgosteşti, eşti nefericit. De pildă, Camille. Eu am urât-o. Ragnor a urât-o...
Magnus îşi lăsă capul pe masă.
— Toată lumea a urât-o, continuă Catarina fără milă. Era prefăcută şi mârşavă. Bun, deci bietul tău iubiţel s-a lăsat prostit de ea; ei, pe bune, e ăsta un motiv de a pune capăt unei relaţii perfecte? E ca şi când ai aţâţa un piton împotriva unui iepuraş şi apoi te-ai supăra când iepuraşul pierde.
— Alec nu e un iepuraş. E un vânător de umbre.
— Şi tu n-ai mai avut niciun amant vânător de umbre înainte. Despre asta e vorba?
Magnus se dădu mai în spate, ceea ce a fost o uşurare, fiindcă masa trăsnea a bere.
— Într-un fel, zise el. Lumea se schimbă. Nu simţi, Catarina?
Ea se uită la el peste marginea paharului ei.
— Nu pot afirma c-o simt.
— Nefilimii au rezistat o mie de ani, zise Magnus. Dar ceva se pregăteşte, o schimbare mare. Noi i-am acceptat totdeauna ca pe un dat al existenţei noastre. Însă există magicieni destul de bătrâni să-şi aducă aminte de timpurile când nefilimii nu apăruseră pe lume. Ar putea fi şterşi de pe faţa pământului la fel de rapid cum au venit.
— Doar nu crezi cu adevărat...
— Am visat asta, zise el. Ştii că uneori visele mele se împlinesc.
— Din cauza tatălui tău.
Ea îşi lăsă paharul jos. Expresia îi era concentrată acum, fără urmă de umor.
— Poate că a încercat doar să te sperie.

Catarina era una dintre puţinele persoane din lume care ştiau cine era în realitate tatăl lui Magnus; şi Ragnor Fell ştiuse. Lui Magnus nu-i plăcea să vorbească despre asta. Una era să ai un părinte demon şi cu totul altceva când tatăl tău deţinea o semnificativă bucată din moşia Infernului.

— Cu ce scop? ridică Magnus din umeri. Nu sunt eu în centrul uraganului care o să urmeze.

— Dar te temi că Alec o să fie, zise Catarina. Şi vrei să-l dai la o parte mai înainte de a-l pierde.

— Ai spus să nu fac nimic care ar putea, accidental, să ducă la apocalipsă, zise Magnus. Ştiu că ai glumit. Dar e mai puţin amuzant când nu pot să scap de presentimentul că apocalipsa vine, cumva. Valentine Morgenstem aproape că i-a distrus pe vânătorii de umbre, iar fiul lui e de două ori mai isteţ şi de şase ori mai diabolic. Şi el n-o să vină singur. Are ajutoare, de la demoni mai puternici decât tata, de la alţii...

— De unde ştii asta?

Vocea Catarinei era aspră.

— Am cercetat.

— Am crezut c-ai renunţat să-i mai ajuţi pe vânătorii de umbre, zise Catarina, apoi ridică o mână, oprindu-l să vorbească. Nu contează. Te-am auzit spunând chestii din astea de îndeajuns de multe ori ca să ştiu că nu vorbeşti niciodată serios.

— Asta-i problema, zise Magnus. Am cercetat, dar n-am găsit nimic Indiferent cine sunt aliaţii lui Sebastian, el n-a lăsat în urmă niciun semn al alianţei făcute. Tot simt c-o să găsesc ceva dacă sap, după care mă trezesc că de fapt n-am nimic. Nu cred că o să-i pot ajuta, Catarina. Nu ştiu dacă e cineva care să poată.

Magnus îşi întoarse privirea de la expresia ei brusc compătimitoare spre bar. Bat se sprijinea cu coatele pe tejghea, jucându-se cu telefonul

Iui - lumina ecranului îi arunca umbre pe faţă. Umbre pe care Magnus le vedea pe faţa fiecărui muritor - la absolut toţi, la fiecare vânător ie umbre, la fiecare creatură sortită să moară.

— Muritorii mor, zise Catarina. Întotdeauna ai ştiut asta şi, totuşi, i-ai iubit şi înainte.

— Nu aşa, zise Magnus.

Catarina icni surprinsă.

— Oh, zise ea. Oh... îşi ridică din nou paharul. Magnus, zise ea înduioşată, eşti imposibil de prost.

El miji ochii spre ea.

— Zău?

— Dacă asta simţi, ar trebui să fii cu el, zise ea. Gândeşte-te la Tessa. N-ai învăţat nimic de la ea? Despre care iubiri merită suferinţa de-a le oierde?

— El e în Alicante.

— Şi? zise Catarina. Trebuia să fii la Consiliu ca reprezentant al magicienilor; te-ai degrevat de responsabilitate pasându-mi-o mie. Eu n-o pasez înapoi. Du-te în Alicante. Oricum, mi se pare că ai mai multe de spus Consiliului decât aş

avea eu vreodată. Catarina băgă mâna în ouzunarul halatului de infirmieră pe care-l purta; venise direct de la spitalul unde lucra. Oh, şi ia asta, adăugă.

Magnus culese hârtia mototolită din vârful degetelor ei.

— O invitaţie la cină? zise el, nevenindu-i să creadă.

— Meliorn din neamul spiritelor naturii doreşte ca toţi repudiaţii Consiliului să vină la un dineu cu o seară înainte de marele Consiliu, zise ea. Un soi de gest de pace şi de bunăvoinţă sau poate că vrea doar sâ enerveze pe toată lumea cu ghicitori. În orice caz, ar trebui să fie interesant.

— Mâncare de-a spiritelor naturii, zise Magnus ursuz. Urăsc mâncarea spiritelor. Vreau să spun, chiar şi aceea neprimejdioasă, care nu te face să dansezi învârtită pentru următoarea sută de ani. Toate legumele alea crude şi gândacii...

Se întrerupse. În partea cealaltă a sălii, Bat ţinea telefonul la ureche. Cu mâna cealaltă se ţinea strâns de tejgheaua barului.

— 121 «.Igs-4u*

— S-a întâmplat ceva rău, zise Magnus. Ceva în legătură cu haita.

Catarina îşi puse paharul jos. Era foarte obişnuită cu Magnus şi ştia când avea probabil dreptate. Se uită şi ea spre Bat, care îşi închisese brusc telefonul. Pălise şi cicatricea de pe obraz îi ieşea în evidenţă, lividă. Se aplecă să-i spună ceva lui Sneaky Pete în spatele barului, apoi îşi puse două degete în gură şi fluieră.

Răsună ca fluierul unei locomotive cu abur, răzbătând peste murmurul vocilor joase din bar. În câteva clipe, toţi licantropii erau în picioare şi se îndreptau spre Bat. Se ridică şi Magnus, dar Catarina îl apucă de mânecă.

— Nu...

— O să fiu bine.

Se desprinse din strânsoarea ei şi îşi croi drum prin mulţime spre Bat. Restul haitei se strânsese, umăr la umăr, în jurul lui. Se încruntară neîncrezători la vederea magicianului în mijlocul lor, care se împingea să ajungă mai aproape de liderul haitei lor. O femeie vârcolac blondă făcu un pas să-l blocheze pe Magnus, dar Bat ridică o mână.

— E în regulă, Amabel, zise el.

Vocea nu-i era prietenoasă, ci politicoasă.

— Magnus Bane, nu-i aşa? înaltul Magician din Brooklyn? Maia Roberts spune că pot avea încredere în tine.

— Poţi.

— Bine, dar avem treburi urgente de haită aici. Ce doreşti?

— Ai primit un telefon, zise Magnus, arătând spre telefonul lui Bat. De la Luke? S-a întâmplat ceva în Alicante?

Bat clătină din cap, cu o expresie impenetrabilă.

— Un alt atac la vreun Institut, atunci? întrebă Magnus.

Era obişnuit să fie el cel cu toate răspunsurile şi nu putea suferi să nu ştie nimic. Şi, cu toate că Institutul din New York era pustiu, asta nu însemna că alte Institute rămăseseră neapărate - că n-ar fi putut să fi fost vreo bătălie - una la care Alec să fi decis să participe şi el...

— Nu la un Institut, zise Bat. La telefon a fost Maia. Sediul Praetor Lupus a fost ars din temelii. Pe puţin o sută de vârcolaci au murit, inclusiv Pretorul Scott şi Jordan Kyle. Sebastian Morgenstern s-a hotărât să se războiască şi cu noi.

6
Fratele plumb şi sora oţel

— Nu-l arunca te rog, te rog nu-l arunca Oh, Doamne, l-a aruncat! zise Julian resemnat când o felie de cartof zbură prin cameră, ratându-i la milimetru urechea.

— Nicio stricăciune, îl linişti Emma.

Stătea cu spatele rezemat de pătuţul cu grilaj al lui Tavvy, urmărindu-l pe Julian cum îi dădea mâncarea de după-amiază fratelui său cel mai mic. Tavvy ajunsese la vârsta când era foarte strict cu ceea ce îi plăcea să mănânce şi orice nu trecea de inspecţie sfârşea azvârlit pe podea.

— Veioza s-a murdărit puţin, atâta tot.

Din fericire, deşi restul casei familiei Penhallow era foarte elegantă, mansarda - unde stăteau acum „orfanii”, termenul colectiv cu care erau desemnaţi copiii Blackthorn şi Emma de când sosiseră în Idris - era extrem de simplă, funcţională şi solid proiectată. Ocupa în întregime ultimul etaj al casei: mai multe camere care comunicau între ele, o bucătărie mică şi o baie, o colecţie de paturi şi lucruri personale împrăştiate pretutindeni. Helen dormea la parter, cu Aline, deşi toată ziua era sus; Emmei i se dăduse o cameră a ei, ca şi lui Julian, dar el punea rareori piciorul într-a lui. Drusilla şi Octavian încă se mai trezeau în fiecare noapte ţipând, iar Julian se obişnuise să doarmă pe podeaua camerei lor, cu o pernă şi o pătură îngrămădite lângă pătuţul lui Tavvy. Nu exista niciun scaun înalt pentru Tavvy, aşa că Julian stătea pe podea, în faţa lui, pe o pătură acum plină de mâncare, cu o farfurie într-o mână şi o expresie de exasperare pe faţă.

Emma se apropie şi se aşeză în partea cealaltă, luându-l pe Tavvy în poala ei. Feţişoara lui era schimonosită de supărare.

— Mernrna, zise el, când s-a văzut ridicat.

— Fă şi tu ca trenul, îl sfătui ea pe Julian.

Se întreba dacă să-i spună că avea sos de spaghete în păr. Gândându-se mai bine, hotărî să nu.

Îl privi cum plimbă mâncarea prin jur, înainte de-a o vârî în gura lui Tavvy. Băieţelul chicotea acum. Emma încercă să-şi înăbuşe propriul sentiment de pierdere - îşi amintise cum tatăl ei sorta, răbdător, mâncarea pe farfuria ei, în timpul fazei similare cu a lui Tavvy prin care trecuse când era mică şi când refuza să mănânce orice avea culoarea verde.

— Nu mănâncă destul, zise Jules încet, în timp ce făcea dintr-o bucăţică de pâine unsă cu unt un tren care pufnea, iar Tavvy se întindea după ea cu mâini lipicioase.

— E trist. E mic, dar tot ştie că s-a întâmplat ceva rău, zise Emma. Îi e dor de Mark şi de tatăl tău.

Jules se frecă obosit la ochi, lăsându-şi o dâră de sos de roşii pe un pomete.

— Nu-l pot înlocui pe Mark sau pe tata.

Băgă o felie de măr în gura lui Tavvy. Tavvy o scuipă cu o expresie de înverşunată plăcere. Julian oftă.

— Ar trebui să mă duc să văd ce fac Dru şi gemenii, zise el. Joacă Monopoly în dormitor, dar nu ştii niciodată când începe criza.

Era adevărat. Tiberius, cu mintea lui analitică, avea tendinţa să câştige majoritatea jocurilor. Livvy nu se supăra, dar Dru, care era competitivă, lua foc şi adesea orice partidă sfârşea cu trasul de păr între participanţi.

— Mă duc eu.

Emma i-l dădu pe Tavvy şi se pregăti să se ridice în picioare, când Helen intră în cameră, cu o figură posomorâtă. Când îi văzu pe cei doi, rosomoreala i se prefăcu în îngrijorare. Emma simţi că i se ridică părul pe ceafă.

— Helen, zise Julián, ce s-a întâmplat?

— Armata lui Sebastian a atacat Institutul din Londra.

Emma îl văzu pe Julián încremenind. Aproape că o simţi şi ea, de parcă nervii lui erau şi nervii ei, panica lui şi panica ei. Faţa lui - deja toarte trasă - păru să se contracte, deşi continuă să strângă copilul în oraţe cu aceeaşi grijă blândă.

— Unchiul Arthur? întrebă el.

— E bine, zise Helen repede. A fost rănit. O să întârzie din cauza asta să vină la Idris, dar e bine. De fapt, toată lumea din Institutul de la Londra e bine. Atacul n-a avut succes.

— Cum?

Vocea lui Julián era o şoaptă slabă.

— Nu ştim încă, nu ştim exact, zise Helen. Mă duc până la Citadelă cu Aline, Consulul şi ceilalţi, ca să încercăm să înţelegem ce s-a întâmplat. Îngenunche şi mângâie buclele lui Tavvy. Sunt veşti bune, îi zise ea lui Julián, care arăta mai degrabă perplex. Ştiu că e înfricoşător câ Sebastian a atacat din nou, dar n-a învins.

Emma îşi încrucişă privirile cu Julián. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie încântată de vestea cea bună, dar se simţea sfâşiată pe dinăuntru de o îngrozitoare invidie. De ce locuitorii Institutului din Londra reuşiseră să trăiască, în schimb familia ei murise? Cum de luptaseră ei mai bine, ce făcuseră ei mai mult?

— Nu-i drept, zise Julián.

— Jules, zise Helen, ridicându-se. Sebastian a fost înfrânt. Asta înseamnă ceva. Înseamnă că noi putem să-i învingem pe Sebastian şi armata lui. Să-i respingem. Să întoarcem roata. O să-i facă pe toţi să se simtă mai puţin înspăimântaţi. Ceea ce e important.

— Sper să-l prindă viu, zise Emma, cu ochii într-ai lui Julián. Sper să-l ucidă în Piaţa îngerului, ca să putem toţi să ne uităm cum moare, şi sper să moară încet.

— Emma, zise Helen, şocată.

Dar ochii albaştri-verzui ai lui Julian reflectau ferocitatea Emmei în întregime, fără nicio umbră de dezaprobare. Emma nu-l iubise niciodată atât de mult ca în clipa aceea, fiindcă îi împărtăşea chiar şi cele mai întunecate sentimente din adâncul inimii ei.

Magazinul de arme era superb. Clary nu crezuse niciodată că o să ajungă să descrie un magazin de arme ca fiind superb - poate un apus sau priveliştea oraşului New York într-o noapte senină, dar nu o prăvălie cu ghioage, topoare şi bastoane cu şiş.

Dar acesta era, totuşi. Firma de metal atârnată la intrare avea forma unei tolbe, numele magazinului - Săgeata Dianei - fiind gravat pe ea cu înflorituri. Înăuntru, erau expuse săbiile, în evantaie mortale de aur, oţel şi argint. Un candelabru masiv atârna de un tavan pictat cu un desen rococo de săgeţi aurite în zbor. Săgeţile adevărate erau etalate pe piedestale de lemn sculptat. Săbii lungi tibetane, cu măciuliile mânerelor împodobite cu turcoaze, argint şi mărgean, atârnau pe pereţi, laolaltă cu săbiile iha birmane, cu mânere lucrate cu ciocanul în cupru şi alamă.

— Deci ce ţi-a venit? întrebă Jace curios, luând de pe perete o naginata gravată cu litere japoneze.

Când o îndoi de podea, lama zvâcni deasupra capului său, degetele lui lungi strângându-se bine pe mâner ca s-o cuminţească.

— De unde dorinţa asta de o sabie?

— Când cineva de doisprezece ani îţi spune că arma pe care o ai e un ştift, e timpul s-o schimbi, zise Clary.

Femeia din spatele tejghelei râse. Clary o recunoscu. Era femeia cu tatuajul peşte care vorbise la adunarea Consiliului.

— Ei bine, ai venit în locul cel mai potrivit..

— E magazinul dumitale? întrebă Clary, întinzând mâna să verifice vârful unei săbii lungi cu mâner de fier.

Femeia zâmbi.

— Eu sunt Diana, da. Diana Wrayburn.

Clary dădu să ia o floretă, dar Jace, după ce rezemase naginata de perete, clătină din cap la ea.

— Sabia aia de două mâini o să fie mai înaltă decât tine. Nu că ista-i chiar aşa de neobişnuit.

Clary scoase limba la el şi întinse mâna după o sabie scurtă, atârnată ce perete. Pe lamă erau zgârieturi - zgârieturi care, la o examinare mai atentă, se dovediră a fi neîndoielnic litere, într-o limbă pe care n-o cunoştea.

— Acelea sunt rune, dar nu de-ale vânătorilor de umbre, zise Diana. E o sabie vikingă - foarte veche. Şi foarte grea.

— Ştii ce scrie?

— ”Numai Cel Destoinic”, zise Diana. Tatăl meu obişnuia să spună că poţi deosebi o armă bună de celelalte după faptul că are gravat pe ea fie un nume, fie o inscripţie.

— Am mai văzut una ieri, îşi aminti Clary. Spunea ceva de genul Eu runt călită din acelaşi oţel şi iuţită în aceeaşi văpaie ca Joyeuse şi Durendal

— Cortana! zise Diana şi ochii ei sclipiră. Sabia lui Ogier. Este ceva impresionant. La fel cum ar fi să o deţii pe Excalibur, sau pe Kusanagi-no-Tsurugi. Cortana este o sabie a familiei Carstairs, cred. Emma Carstairs, fata care a fost la întrunirea Consiliului, ieri, este cea care o deţine acum?

Clary dădu din cap.

Diana îşi strânse buzele.

— Biata copilă, zise ea. Şi bieţii Blackthom. Să pierzi atât de mulţi dintr-o singură lovitură nimicitoare - mi-ar plăcea să pot face ceva rentru ei.

— Şi mie, zise Clary.

Diana îi aruncă o privire gânditoare şi se aplecă în spatele tejghelei. Se ridică, peste câteva clipe, cu o sabie cam de lungimea antebraţului lui Clary.

— Ce părere ai de asta?

Clary se uită lung la sabie. Era o frumuseţe, fără nicio îndoială. Garda, mânerul şi măciulia erau de aur incrustat cu obsidian, lama de un argint atât de întunecat, încât era aproape negru. Mintea lui Clary trecu rapid peste tipurile de arme pe care le învăţase pe dinafară în timpul lecţiilor ei - iatagan, paloş, sabie, spadă.

— E o cinquedea[5]} ghici ea.

— E o spadă scurtă. Poate ai vrea să te uiţi pe partea cealaltă, zise Diana şi întoarse spada.

Pe partea cealaltă a lamei, pe canelura centrală, era un model de stele negre.

— Oh.

Inima lui Clary tresări dureros; făcu un pas înapoi şi aproape că se ciocni de Jace, care se apropiase în spatele ei, încruntat.

— E o sabie Morgenstern, spuse ea.

— Da, aşa e.

Ochii Dianei erau răi.

— Cu mult timp în urmă, Morgensternii au comandat două spade de la Wayland Fierarul - o pereche. Una mai mare şi una mai mică, pentru un tată şi fiul lui. Pentru că Morgenstern înseamnă steaua dimineţii, fiecare dintre ele a fost numită pentru un aspect diferit al stelei respective - cea mai mică, aceasta de aici, se numeşte Heosphoros, care înseamnă Aducătoarea-zorilor, iar cea mare e numită Phaesphoros sau Aducătoarea-luminii. Ai văzut-o deja, fără îndoială, pe Phaesphoros, căci o purta Valentine Morgenstern, iar acum o poartă fiul lui. după el.

— Ştii cine suntem, zise Jace şi nu era o întrebare. Cine este Clan*.

— Lumea vânătorilor de umbre e mică, zise Diana şi îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Eu sunt în Consiliu. Te-am văzut când ai depus mărturie, fiică a lui Valentine.

Clary se uită cu îndoială la spadă.

---

5 Numită cinquedea (cinci degete) pentru că atât era grosimea lamei la gardă; s-a bucurat de oarecare popularitate în timpul Renaşterii, în nordul Italiei

— Nu înţeleg, zise ea. Valentine n-ar fi renunţat niciodată la o sabie Morgenstern. Cum de o ai?

— A vândut-o soţia lui, zise Diana. I-a vândut-o tatălui meu, care deţinea magazinul ăsta în zilele de dinaintea Răzmeriţei. A fost a ei. Ar trebui să fie a ta acum.

Clary se înfioră.

— Am văzut doi bărbaţi folosind versiunea mai mare a spadei ăsteia şi i-am urât pe amândoi. Nu există niciun Morgenstem pe lumea asta rare să fie dedicaţi pentru altceva decât răului.

Jace spuse:

— Mai eşti şi tu.

Ea îi aruncă o privire, dar expresia lui era impenetrabilă.

— Nu mi-aş putea permite s-o cumpăr, oricum, zise Clary. Asta e aur, şi aur negru, şi adamas. N-am eu bani pentru genul ăsta de armă.

— Ţi-o dăruiesc, zise Diana. Ai dreptate că oamenii îi urăsc pe Morgensterni; circulă poveşti despre cum săbiile au fost făurite ca să conţină magie ucigătoare, să nimicească o mie odată. Sunt doar poveşti, fireşte, niciun sâmbure de adevăr în ele, totuşi... Nu e genul de obiect:e care l-aş putea vinde altcuiva. Sau pe care aş vrea neapărat să-l vând. Ar trebui să intre pe mâini bune.

— N-o vreau, şopti Clary.

— Dacă dai înapoi din faţa ei, îi dai putere asupra ta, zise Diana. Ia-o şi taie-i gâtul fratelui tău cu ea şi ia-ţi înapoi onoarea sângelui tău.

Împinse sabia peste tejghea spre Clary. Fără să mai spună ceva, Clary o luă, strângându-şi mâna pe mâner, descoperind că se potrivea în palma ei - se potrivea exact, de parcă ar fi fost făcută pentru ea. În potida oţelului şi a metalelor preţioase din alcătuirea spadei, se simţea uşoară ca fulgul în mâna ei. O înălţă şi stelele negre din lungul lamei licăriră la ea, o lumină alergând, scânteietoare, de-a lungul oţelului.

Îşi ridică privirea şi o văzu pe Diana prinzând ceva din aer: o rază de lumină care se materializă într-o bucată de hârtie. O citi, unindu-şi sprâncenele de îngrijorare.

— Pe înger, zise ea. Institutul din Londra a fost atacat.

Clary a fost cât pe-aci să scape spada. Îl auzi pe Jace icnind.

— Ce? întrebă el.

Diana se uită la ei.

— E în regulă, zise. Se pare că există un soi de protecţie specială pusă pe Institutul din Londra, ceva despre care nici Consiliul n-a ştiut. Sunt câţiva răniţi, dar n-a fost nimeni ucis. Soldaţii lui Sebastian au fost respinşi. Din nefericire, niciun întunericit n-a fost capturat sau ucis.

În timp ce Diana vorbea, Clary îşi dădu seama că proprietara magazinului purta haine albe de doliu» Oare pierduse pe cineva în războiul lui Valentine? În atacurile lui Sebastian asupra Institutelor?

Cât de mult sânge fusese vărsat de mâinile Morgensternilor?

— Îmi*... îmi pare atât de rău, gâfâi Clary.

Îl putea vedea pe Sebastian, îl putea vedea clar în mintea ei - costum de luptă roşu şi sânge roşu, păr argintiu şi spadă argintie. Se clătină.

Deodată, o mână o prinse de braţ şi îşi dădu seama că respira în aerul rece de afară. Nu ştia cum ajunsese în faţa magazinului de arme, pe o stradă plină de oameni, iar Jace era lângă ea.

— Clary, zise el. E bine. Totul e bine. Vânătorii de umbre din Londra au scăpat, cu toţii.

— Diana a spus că au fost câţiva răniţi, zise ea. Şi mai mult sânge vărsat din cauza Morgensternilor.

El se uită la spadă, încă strânsă în mâna ei dreaptă, cu degetele albite pe mâner.

— Nu eşti obligată să iei spada.

— Nu. Diana avea dreptate. Dacă mi-e frică de tot ce e Morgenstern, asta... asta-i dă lui Sebastian putere asupra mea. Ceea ce este exact ce îşi doreşte.

— De acord, zise Jace. De aceea ţi-am adus asta.

Îi întinse o teacă din piele neagră, lucrată cu un model de stele argintii.

— Nu poţi umbla pe stradă cu o sabie fără teacă, adăugă el. Adică, poţi, dar s-ar putea să atragi asupra noastră nişte priviri piezişe.

Clary luă teaca, ascunse spada înăuntru şi o vârî sub centură, închizându-şi haina peste ea.

— E mai bine?

El îi dădu la o parte o şuviţă de păr roşcat de pe faţă.

— Asta e prima ta armă adevărată, una care să-ţi aparţină. Numele Morgenstern nu e blestemat, Clary. E un nume glorios, al unei familii de vânători de umbre vechi de sute de ani. Steaua dimineţii.

— Steaua dimineţii nici nu e stea, zise Clary morocănoasă. E o planetă. Am învăţat asta la ora de astronomie.

— Educaţia mundanilor e regretabil de prozaică. Uite! zise el şi-i arătă în sus.

Clary se uită, dar nu la cer. Se uită la el, la soarele din părul lui, la arcuirea gurii când zâmbea.

— Cu mult înainte de a şti cineva despre planete, ştiau că ţesătura nopţii e rărită pe alocuri. Stelele. Şi ştiau că era una care se ridica la est, în zori, şi au numit-o Steaua Dimineţii, Aducătoarea de lumină, Vestitoarea zorilor. E chiar atât de rău? Să aduci lumină în lume?

Dintr-un impuls, Clary se întinse şi-l sărută pe obraz.

— OK, bine, zise ea. Deci asta a fost mai poetic decât lecţia de astronomie.

El îşi lăsă mâna jos şi-i zâmbi.

— Bine, zise el. O să facem şi altceva poetic acum. Vino. Vreau să-ţi arăt ceva.

Nişte degete reci pe tâmplele lui Simon îl treziră.

— Deschide ochii, Diurnule, zise un glas nerăbdător. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

Simon se ridică în capul oaselor cu atâta promptitudine, încât persoana din faţa lui se dădu înapoi, cu un şuierat. Simon făcu ochii mari. Era încă înconjurat de gratiile cuştii lui Maureen, încă în camera putredă a Hotelului Dumort. În

faţa lui era Raphael. Purta o cămaşă albă şi jeanşi, la gât cu o sclipire de aur. Totuşi - Simon nu-l văzuse decât curat şi spilcuit, de parcă s-ar fi dus la o întâlnire de afaceri. Acum părul lui negru era încâlcit, cămaşa albă ruptă şi murdară.

— Bună dimineaţa, Diurnule, zise Raphael.

— Ce cauţi tu aici? se răsti Simon.

Se simţea murdar, bolnav şi furios. Şi încă mai purta o cămaşă bufantă.

— Chiar e dimineaţă?

— Dormeai, acum te-ai trezit - e dimineaţă.

Raphael părea neruşinat de binedispus.

— Cât despre ce caut eu aici, am venit după tine, fireşte.

Simon se sprijini cu spatele de gratiile cuştii.

— Ce vrei să spui? Şi, de fapt, cum ai intrat aici?

Raphael se uită compătimitor la el.

— Cuşca se descuie din exterior. A fost destul de uşor pentru mine să ajung înăuntru.

— Deci e doar un acces de singurătate şi o dorinţă de companie amicală, sau ce? se interesă Simon. Ultima oară când te-am văzut, mi-ai cerut să-ţi fiu bodyguard, iar când am refuzat, ai insistat să-mi atragi atenţia că, dacă o să pierd vreodată Pecetea lui Cain, o să mă ucizi.

Raphael îi zâmbi.

— Deci asta e partea cu ucisul? întrebă Simon. Trebuie să spun că nu e prea subtilă. O să fii probabil prins.

— Da, cugetă Raphael. Maureen ar fi foarte nefericită de pierderea ta. Odată am atins în treacăt subiectul de a te vinde unor magicieni fără scrupule şi n-a fost deloc amuzată. Regretabil. Cu puterile sale tămăduitoare, sângele de Diurn se vinde la preţ bun... Oftă. Ar fi fost chiar o oportunitate. Ce păcat că Maureen e prea netoată ca să vadă lucrurile cum le văd eu. Ea mai degrabă te-ar păstra aici, îmbrăcat ca o păpuşă. Dar, pe de altă parte, ea nu e în toate minţile.

— Se cuvine să spui chestii de-astea despre regina vampirilor?

— A fost o vreme când te-am vrut mort, Diurnule, replică Raphael, degajat, de parcă ar fi spus că a fost o vreme când s-a gândit să-i cumpere lui Simon o cutie cu bomboane. Dar am un duşman mai mare. Tu şi cu mine suntem de aceeaşi parte a baricadei.

Gratiile cuştii îl înghioldeau pe Simon neplăcut în spate. Îşi schimbă poziţia.

— Maureen? ghici el. Întotdeauna ai vrut să fii căpetenia vampirilor şi acum ţi-a luat ea locul.

Raphael îşi dezveli dinţii şi mârâi.

— Crezi că e doar un joc de putere? zise el. Nu înţelegi. Înainte ca Maureen să fi fost preschimbată, a fost îngrozită şi torturată până în pragul nebuniei. Când s-a trezit din moarte, şi-a săpat cu ghearele ieşirea din sicriu. N-a fost nimeni acolo s-o înveţe. Nu i-a dat nimeni primul ei sânge. Cum am făcut eu pentru tine.

Simon făcu ochii mari. Îşi aminti deodată cimitirul, ieşirea din pământ în aerul rece, şi pământul, şi foamea, foamea sfâşietoare, şi Raphael aruncându-i o

pungă plină cu sânge. Nu se gândise niciodată la asta ca la o favoare sau un serviciu, dar ar fi atacat orice creatură vie pe care ar fi întâlnit-o dacă n-ar fi avut acea primă masă. Aproape că o atacase pe Clary. Raphael fusese cel care împiedicase să se întâmple asta.

Raphael fusese cel care-l adusese în braţe pe Simon de la Dumort la Institut; îl aşezase, însângerat, pe treptele de la intrare când nu mai putuse merge mai departe; şi le explicase prietenilor lui Simon ce se petrecuse. Simon bănuia că Raphael ar fi putut încerca să ascundă fapta, ar fi putut să-i mintă pe nefilimi, dar el mărturisise şi acceptase consecinţele.

Raphael nu se purtase niciodată foarte drăguţ cu Simon, dar în felul lui avea o bizară onoare.

— Eu te-am făcut, zise Raphael. Sângele meu, în venele tale, a făcut din tine un vampir.

— Întotdeauna ai spus că eram un vampir execrabil, îi aduse aminte Simon.

— Nu mă aştept la recunoştinţă din partea ta, zise Raphael. N-ai vrut niciodată să fii ceea ce eşti. Nici Maureen n-a vrut, se poate presupune. Era înnebunită de preschimbarea ei, şi e încă înnebunită. Ea ucide fără să gândească. Nu calculează primejdiile de a ne expune lumii oamenilor printr-o măcelărire neglijentă. Nu se gândeşte că, probabil, dacă vampirii ar ucide fără să fie nevoie sau fără consideraţie, într-o bună zi n-ar mai fi hrană.

— Oameni, îl corectă Simon. N-ar mai fi oameni.

— Chiar că eşti un vampir execrabil, zise Raphael. Dar în asta semănăm. Tu doreşti să protejezi oamenii. Eu doresc să protejez vampirii. Scopul nostru este unul şi acelaşi.

— Atunci ucide-of zise Simon. Ucide-o pe Maureen şi ia conducerea clanului.

— Nu pot. Raphael părea încrâncenat. Ceilalţi copii ai clanului o iubesc. Nu văd lucrurile în perspectivă, întunecimea de la orizont. Ei văd numai libertatea de a ucide şi de a consuma după plac. Nu supunerea la Acorduri, nu respectarea unei Legi din afară. Ea le-a dat toată libertatea din lume şi ei îşi vor frânge singuri gâtul cu asta.

Tonul lui era amar.

— Ţie chiar îţi pasă ce se întâmplă cu clanul, zise Simon, surprins. Ai fi un conducător foarte bun.

Raphael îi aruncă o privire mânioasă.

— Deşi nu ştiu cum ai arăta cu o cunună de oase, adăugă Simon. Uite, înţeleg ce spui, dar cum vrei să te ajut eu? În caz că n-ai observat, sunt închis într-o cuşcă. Dacă mă eliberezi, o să fii prins. Iar dacă plec, Maureen o să mă găsească.

— Nu şi în Alicante, acolo n-o să te găsească, zise Raphael.

— Alicante? Simon îl privi uimit. Te referi la Alicante… capitala Idrisului?

— Nu eşti prea ager la minte, zise Raphael. Da, la acel Alicante mă refeream. La expresia stupefiată a lui Simon, zâmbi răutăcios. Există un reprezentant al vampirilor în Consiliu. Anselm Nightshade. Un tip rezervat, şeful clanului din Los Angeles, dar un individ care îi cunoaşte pe unii… prieteni de-ai mei. Magicieni.

— Magnus? zise Simon surprins.

Raphael şi Magnus erau amândoi nemuritori, amândoi locuiau în New York şi amândoi erau reprezentanţi foarte bine cotaţi ai ramurilor lor de repudiaţi. Cu toate acestea, nu se gândise niciodată că s-ar fi putut cunoaşte sau cât de bine.

Raphael ignoră întrebarea lui Simon.

— Nightshade a fost de acord să mă trimită ca reprezentant în locul lui, deşi Maureen nu ştie. Aşa că o să mă duc în Alicante şi o să stau în Consiliu la marea lor adunare, dar îţi cer să vii şi tu cu mine.

— De ce?

— Vânătorii de umbre nu au încredere în mine, zise simplu Raphael. Dar în tine au. Mai ales nefilimii din New York. Uită-te la tine. Porţi medalionul lui Isabelle Lightwood. Ei ştiu că eşti mai degrabă ca unul dintre vânătorii de umbre decât ca un Copil al Nopţii. O să te creadă când o să le spui că Maureen a încălcat Acordurile şi trebuie oprită.

— Corect, zise Simon. Au încredere în mine.

Raphael se uită la el cu ochi mari, nevinovaţi.

— Şi, desigur, continuă Simon, asta n-are nicio legătură cu faptul că tu nu vrei să afle clanul cum ai trădat-o pe Maureen, pentru că ei o plac, şi atunci ar sări asupra ta ca nevăstuicile.

— Îi cunoşti pe copiii Inchizitorului, zise eh Poţi să-i vorbeşti direct lui.

— Cum să nu, zise Simon. Nimănui din clan n-o să-i pese că le-am pârât regina şi am urzit să fie ucisă. Sunt convins că viaţa mea o să fie fantastică după ce o să mă întorc.

Raphael ridică din umeri.

— Eu am simpatizanţi aici, zise el. Cineva m-a lăsat să intru în camera asta. Odată ce Maureen e aranjată, probabil că o să ne putem întoarce la New York cu doar câteva consecinţe negative.

— Câteva consecinţe negative, pufni Simon. M-ai liniştit.

— Eşti în pericol oricum, aici, zise Raphael. Dacă nu l-ai fi avut pe protectorul tău vârcolac sau nu i-ai fi avut pe vânătorii de umbre, ţi-ai fi găsit moartea eternă de multe ori până acum. Dacă nu vrei să vii cu mine în Alicante, o să te las bucuros în cuşca asta şi-ai să poţi fi jucăria lui Maureen. Sau te poţi alătura prietenilor tăi în Oraşul de Sticlă. Catarina Loss aşteaptă, la parter, să creeze un Portal pentru noi. Tu alegi.

Raphael se lăsase pe spate, cu un picior îndoit, sprijinindu-şi mâna leneş pe un genunchi, de parcă s-ar fi relaxat în parc. În spatele lui, printre gratiile cuştii, Simon putea vedea silueta altui vampir stând lângă uşă, o fată cu păr negru, cu chipul ascuns în întuneric. Cea care îl lăsase pe Raphael să intre, ghici el. Se gândi la Jordan. Protectorul tău vârcolac. Dar asta, conflictul clanurilor şi al loialităţilor, şi mai ales pofta criminală a lui Maureen de sânge şi moarte, era prea mult ca să i le pună în cârcă lui Jordan.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa? zise Simon.

Raphael zâmbi.

— Nu, Diurnule. Nu prea.

Ultima oară când Clary intrase în Sala Acordurilor, aceasta fusese aproape distrusă - acoperişul de cristal făcut praf, podeaua de marmură crăpată, fântâna din centru secată.

Era nevoită să recunoască acum că vânătorii de umbre făcuseră o treabă impresionantă renovând-o. Acoperişul era din nou întreg, podeaua de marmură curăţată şi lustruită, cu vinişoare de aur. Arcadele se avântau îndrăzneţ deasupra capului, lumina care pătrundea prin acoperiş scoţând în evidenţă runele cioplite în ele. Fântâna centrală, cu statuia reprezentând o sirenă, sclipea în lumina soarelui de la sfârşitul după-amiezii, care făcea apa ca de bronz.

— Când îţi iei prima ta armă adevărată, tradiţia cere să vii aici şi s-o binecuvântezi cufundând-o în apele fântânii, zise Jace. Vânătorii de umbre fac aşa de generaţii întregi.

Înaintă în lumina aurie stinsă până la marginea fântânii. Clary îşi aminti că visase că dansa cu el aici. El se uită peste umăr şi-i făcu semn să se apropie.

— Vino aici.

Clary se duse lângă el.

Statuia din mijlocul fântânii, sirena, avea solzii din bronz suprapuşi şi cuprul înverzit de cocleală. Sirena ţinea un urcior, din care curgea apa, iar faţa ei afişa un zâmbet războinic.

— Bagă sabia în fântână şi repetă după mine, o instrui Jace. Fie ca apele fântânii acesteia să spele sabia aceasta. S-o consacre numai folosirii de către mine. Fie s-o pot folosi numai în ajutorul cauzelor drepte. Fie s-o mânuiesc întru dreptate. Fie să mă călăuzească să fiu un bun războinic al Idrisului. Şi fie să mă apere ca să mă pot întoarce la fântâna aceasta şi să-i binecuvântez din nou oţelul. În numele lui Raziei'

Clary introduse arma în apă şi repetă cuvintele după el. Apa se văluri şi scânteie în jurul săbiei, iar ea îşi aminti de altă fântână, din alt loc, şi de Sebastian stând în spatele ei, privind la imaginea deformată a propriei ei feţe. Ai o inimă întunecată în tine, fiică a lui Valentine.

— Bine, zise Jace.

Ea îi simţi mâna pe încheietură; apa fântânii pleoscăi împroşcând-o, făcându-i pielea lui Jace rece şi umedă unde i-o atingea pe a ei. El îi scoase din apă mâna în care ţinea sabia şi îi dădu drumul, ca ea să poată ndica lama. Soarele coborâse şi mai mult acum, dar mai era destulă lumină cât să se reflecte în stelele de obsidian de-a lungul canelurii centrale şi să le facă să scânteieze.

— Acum dă-i săbiei numele.

— Heosphoros, zise ea, vârând-o la loc în teacă şi punându-şi teaca sub centură. Aducătoarea zorilor.

El îşi înăbuşi râsul şi se aplecă să-i dea un sărut uşor ca o părere pe colţul gurii.

— Ar trebui să te conduc acasă...

Se îndreptă.

— Te gândeşti la el, zise ea.

— Poate ai vrea să precizezi, zise Jace, deşi ea bănuia că ştie la cine se referea.

— La Sebastian, zise ea. Adică, mai mult ca de obicei. Şi te sâcâie ceva. Ce anume?

— Dar ce nu e?

Începu să se îndepărteze de ea, traversând podeaua de marmură spre marea uşă dublă a Sălii, deschisă larg. Ea îl urmă, ieşind pe platforma lată din capul scării ce cobora în Piaţa îngerului. Cerul se întunecase, devenind de cobalt, culoarea sticlei-de-mare.

— Nu, zise Clary. Nu ţine asta numai pentru tine.

— Nu aveam de gând. Jace expiră zgomotos. Doar că nu-i nicio noutate. Da, mă gândesc la el. Mă gândesc la el tot timpul. Aş vrea să n-o fac. Nu pot explica asta nimănui, în afară de tine, pentru că tu ai fost acolo. A fost ca şi când am fost el, iar acum, când îmi spui lucruri cum ar fi că a lăsat caseta aceea în casa lui Amatis, eu ştiu exact de ce. Şi mă enervează că ştiu.

— Jace...

— Nu-mi spune că nu sunt ca el, o opri Jace. Sunt. Crescuţi de acelaşi tată - amândoi am beneficiat de educaţia specială a lui Valentine. Vorbim aceleaşi limbi. Am învăţat acelaşi stil de luptă. Am fost învăţaţi acelaşi cod moral. Am avut aceleaşi animale de companie. S-a schimbat, bineînţeles; totul s-a schimbat când am împlinit zece ani, dar fundamentele copilăriei rămân întotdeauna în tine. Uneori mă întreb dacă toate acestea nu sunt vina mea.

Asta o făcu pe Clary să sară imediat.

— Nu se poate să vorbeşti serios. Nimic din ce-âi făcut tu când erai cu Sebastian n-a fost alegerea ta...

— Mi-a plăcut, zise el şi se simţea ceva aspru în vocea sa, de parcă faptul îl măcina ca un şmirghel. Sebastian e genial, dar sunt lacune în gândirea lui, locuri în care el nu ştie - eu l-am ajutat cu astea. Ne aşezam şi vorbeam despre cum să ardem lumea din temelii şi era foarte interesant. O voiam şi eu. S-o curăţăm pe toată, să pornim de la început, un holocaust de foc şi sânge, iar după aceea, o cetate strălucitoare pe un munte.

— El te-a făcut să crezi că voiai toate lucrurile astea, zise Clary, dar vocea îi tremura uşor.

Ai o inimă întunecată în tine, fiică a lui Valentine.

— Te-a făcut să-i dai ceea ce voia el

— Mi-a plăcut să-i dau, zise Jace. De ce crezi că mi-a fost atât de uşor să mă gândesc la modalităţi de a sfărâma şi distruge, dar acum nu mă pot gândi şi la metode de a îndrepta asta? Vreau să spun, asta demonstrează că sunt bun pentru ce, mai exact? Pentru o slujbă în armata Iadului? Aş putea fi un general, ca Asmodeus sau Samael.

— Jace...

— Ei au fost cândva cei mai străluciţi servitori ai Domnului, zise Jace. Asta ţi se întâmplă când cazi. Tot ce a fost strălucit la tine devine întunecat. Pe cât de strălucitor ai fost odată, pe atât de diabolic devii. E lungă distanţa pe care cazi.

— Tu n-ai căzut.

— Nu încă, zise el, iar în clipa aceea cerul explodă în paiete roşii şi aurii.

Ameţită pentru un moment, Clary îşi aminti focurile de artificii care împodobiseră cerul nopţii când sărbătoriseră în Piaţa îngerului. Acum făcu un pas înapoi, încercând să vadă mai bine.

Dar asta nu era vreo sărbătorire. Când ochii ei se obişnuiră cu strălucirea, văzu că lumina venea de la turnurile demonilor. Fiecare se aprinsese ca o torţă, care ardea roşu-auriu pe fundalul cerului.

Jace se făcuse alb ca varul.

— Luminile de luptă, zise el. Trebuie să ajungem la Citadelă.

O luă de mână şi începu să o tragă în jos pe scări.

Clary protestă.

— Dar mama? Isabelle, Alec... ?

— O să fie cu toţii în drum spre Citadelă.

Ajunseseră la ultima treaptă. Piaţa îngerului se umplea de oameni care deschideau uşile caselor, revărsându-se în stradă, cu toţii alergând către poteca luminată ce urca dealul spre Citadela din vârf.

— Asta înseamnă semnalul roşu-auriu. „Veniţi la Citadelă/' Asta se aşteaptă din partea noastră să facem... Se feri de un vânător de umbre care alerga pe lângă ei, în timp ce-şi lega apărătoarele de braţe. Ce se întâmplă? strigă Jace după el. De ce e alarmă?

— A fost un alt atac! îi strigă peste umăr un bărbat mai în vârstă, într-un costum de luptă ponosit.

— Un alt Institut? strigă Clary.

Erau în spatele unei străzi cu magazine, pe care ea îşi aminti că o vizitase cu Luke; alergau spre vârful dealului, dar nu simţea că-şi pierde suflul. În gând, mulţumi ultimelor luni de antrenament.

Bărbatul cu apărătoarele de braţe se întoarse şi începu să alerge pe pantă cu spatele.

— Nu ştim încă. Atacul e în desfăşurare.

Se răsuci la loc şi îşi dublă viteza, tăind curba străzii şi urcând spre poteca ce ducea la Citadelă. Clary se concentră să nu se ciocnească de cineva în mulţime. Toţi erau în mişcare, un şuvoi de oameni în alergare, îşi ţinea în continuare mâna într-a lui Jace în timp ce alergau, noua ei sabie bătându-i pe coapsă, de parcă voia să-i aducă aminte că era acolo - prezentă şi gata de a fi folosită.

Poteca ce urca spre Citadelă era abruptă, plină de noroi. Clary încercă să alerge cu grijă - purta ghete şi jeanşi, cu jacheta de luptă încheiată la fermoar, pe deasupra unui maiou, dar nu era chiar la fel de bine ca atunci când era în costum complet. O pietricică îşi croise drum, nu se ştie cum, în gheata ei stângă şi o înglodea în talpă, dar între timp ajunsese în faţa porţii principale a Citadelei şi încetini, uitându-se lung.

Porţile erau deschise larg. Între ele se vedea o curte largă, înierbată pe timp de vară, deşi acum era golaşă, înconjurată de zidurile interioare ale Citadelei. Pe unul dintre ziduri era un pătrat uriaş de vâltoare de aer şi neant.

Un Portal. Prin el, Clary avu impresia că poate întrezări frânturi de negru şi verde şi alb incandescent, chiar şi un petic de cer presărat cu stele...

Robert Lightwood se ridică în faţa lor, blocându-le calea; Jace aproape că se ciocni de el şi dădu drumul mâinii lui Clary, regăsindu-şi echilibrul. Vântul dinspre Portal era rece şi puternic, suflând prin materialul jachetei lui Clary, ridicându-i părul.

— Ce se întâmplă? întrebă Jace, încordat. E despre atacul de la Londra? Parcă fusese respins, nu?

Robert clătină din cap, cu o faţă întunecată.

— Se pare că Sebastian, fiindcă a fost respins la Londra, şi-a îndreptat atenţia în altă parte.

— Unde... ? începu Clary.

— Citadela de Diamant e sub asediu! se auzi vocea Jiei Penhallow, ridicându-se peste strigătele mulţimii.

Se strecurase până lângă Portal; vârtejul de aer dinăuntru şi din afară îi făcea pelerina să fluture deschisă ca aripile unei mari păsări negre.

— Mergem în ajutorul Surorilor de Fier! Vânătorii de umbre care sunt înarmaţi şi pregătiţi, vă rog, prezentaţi-vă la mine!

Curtea era plină de nefllimi, deşi nu atât de mulţi cât crezuse Clary la început. I se păruseră un fluviu nesfârşit când urcaseră în fugă dealul spre Citadelă, dar acum văzu că nu era decât un grup de vreo cincizeci de luptători. Unii erau în costume de luptă, alţii în haine de stradă. Nu toţi erau înarmaţi. Nefilimii din serviciul Citadelei goneau în sus şi-n jos prin uşile deschise ale arsenalului, aducând mai multe arme peste grămezile de săbii, pumnale de seraf, topoare şi ghioage, pe care le puneau lângă Portal.

— Lasă-ne să trecem dincolo, îi zise Jace lui Robert.

Îmbrăcat în costum complet, înfăşurat în pelerina cenuşie de Inchizitor, Robert Lightwood îi amintea lui Clary de o faleză stâncoasă, dură: abruptă şi de neclintit.

Robert clătină din cap.

— Nu e nevoie, zise el. Sebastian a încercat un atac înşelător. Nu are decât vreo douăzeci sau treizeci de întunericiţi cu el. Avem suficienţi luptători pentru a le ţine piept fără să fie nevoie să ne trimitem copiii.

— Eu nu sunt copil, zise Jace sălbatic.

Clary se întrebă ce era în mintea lui Robert când se uita la băiatul pe care îl adoptase - dacă Robert vedea faţa tatălui lui Jace pe faţa lui Jace sau dacă încă mai căuta trăsături ale lui Michael Wayland care nu se aflau acolo. Jace cercetă expresia lui Robert Lightwood şi suspiciunea îi înnegură ochii aurii.

— Ce faci? E ceva despre care nu vrei să aflu eu.

Faţa lui Robert deveni ca dăltuită în piatră. În clipa aceea, o femeie blondă în costum de luptă trecu pe lângă Clary, vorbind însufleţită cu însoţitorul ei:

— ...ne-au spus că, dacă putem, să încercăm să-i capturăm pe înrunericiţi, ca să-i aducem aici. Să vedem dacă pot fi vindecaţi. Ceea ce înseamnă că poate l-ar putea salva pe Jason.

Clary îl fulgeră cu privirea pe Robert.

— Oh, nu. Nu îi laşi pe oamenii ale căror rude au fost capturate în atacuri să treacă prin Portal. Nu le spui că întunericiţii pot fi salvaţi.

Robert îi aruncă o privire sumbră.
— Nu ştim dacă nu pot fi salvaţi.
— Noi ştim, zise Clary. Nu pot fi salvaţi! Nu mai sunt cine au fost! Nu mai sunt umani. Dar când aceşti soldaţi o să vadă chipurile oamenilor pe care i-au cunoscut, o să ezite, o să vrea să nu fie adevărat...
— Şi vor fi măcelăriţi, zise Jace tăios. Robert, trebuie să opreşti asta.
Robert clătina din cap.
— Aceasta este voinţa Conclavului. Asta vor ei să vadă că se face.
— Şi atunci de ce îi mai trimitem prin Portal? întrebă Jace. De ce nu stăm aici să omorâm cincizeci de oameni dintr-ai noştri? Scutim timpul.
— Nu îndrăzni să faci glume, se răsti Robert.
— Nu glumeam...
— Şi nu-mi spune mie că n-o să poată cincizeci de nefilimi să învingă douăzeci de războinici întunericiţi.
Vânătorii de umbre începuseră să treacă prin Portal, călăuziţi de Jia. Clary simţi o furnicătură de panică alunecându-i pe şira spinării. Jia îi lăsa să treacă numai pe cei complet echipaţi de luptă, dar nu puţini erau foarte tineri sau foarte bătrâni, şi mulţi veniseră neînarmaţi, aşa că înşfăcau pur şi simplu arme din grămada adusă din arsenal şi treceau dincolo.
— Exact răspunsul ăsta îl aşteaptă Sebastian, zise Jace, disperat. Dacă vine însoţit de numai douăzeci de războinici, atunci există un motiv şi o să aibă întăriri...
— Nu poate avea întăriri! îşi înălţă Robert glasul. Nu poţi deschide un Portal spre Citadela de Diamant decât dacă Surorile de Fier îţi îngăduie. Ne îngăduie nouă, dar Sebastian trebuie să fi venit pe pământ. Sebastian nu se aşteaptă să-l întâmpinăm la Citadelă. E conştient că noi ştim că nu i se poate lua urma; fără îndoială, a crezut că păzim numai Institutele. Ăsta e un cadou...
— Sebastian nu face cadouri! strigă Jace. Vă lăsaţi orbiţi!
— Nu suntem orbiţi! răcni Roger. Poate că ţie îţi e frică de el, Jace, dar e doar un băiat; nu este cea mai strălucită minte de strateg care a existat vreodată! S-a luptat cu tine la Burren şi a pierduţi
Robert se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari către Jia. Jace arăta de parcă ar fi fost pălmuit. Clary se îndoia că îl mai acuzase cineva vreodată că i-ar fi frică.
El se întoarse să se uite la ea. Înaintarea vânătorilor de umbre spre Portal încetinise; Jia nu mai lăsa oamenii să treacă. Jace atinse sabia scurtă a lui Clary de pe şold.
— O să trec dincolo, zise el.
— N-o să te lase, zise Clary.
— Nu e nevoie să mă lase.
Sub luminile roşii şi aurii ale turnurilor, faţa lui Jace arăta de parcă ar fi fost tăiată în marmură. În spatele lui, Clary putea vedea alţi vânători de umbre urcând dealul. Sporovăiau între ei de parcă ar fi fost o luptă oarecare, o situaţie de rutină care putea fi rezolvată trimiţând vreo cincizeci de nefilimi la locul atacului. Ei nu fuseseră la Burren. Nu văzuseră. Nu ştiau. Privirea lui Clary o întâlni pe a lui Jace.

Vedea cutele de încordare de pe faţa lui, adâncindu-i unghiurile pometţilor, scoţându-i mai hotărât maxilarul în afară.

— Întrebarea este, zise el, există vreo şansă ca tu să fii de acord să rămâi aici?

— Ştii că nu, zise ea.

El răsuflă tremurat.

— Bine. Clary, ar putea fi periculos, foarte periculos...

Ea auzea oamenii murmurând în jurul lor, cu voci însufleţite, care se ridicau în noapte odată cu aburii respiraţiei, oameni spunând că exact când se întruniseră Consulul şi Consiliul ca să discute despre atacul de la Londra, Sebastian apăruse de nicăieri pe harta de urmărire, că era acolo de puţin timp şi cu doar câteva ajutoare, aşadar aveau o reală şansă de a-l opri, că dacă planurile îi fuseseră dejucate în Londra, avea să fie din nou respins...

— Te iubesc, zise ea. Dar nu încerca să mă opreşti.

Jace o luă de mână.

— Bine, zise. Atunci fugim împreună. Spre Portal.

— Fugim, zise ea.

Şi asta făcură.

7
Confruntare nocturnă

Câmpia vulcanică se întindea ca un peisaj selenar înaintea lui Jace, ajungând până la un baraj de munţi în depărtare, negri la orizont. Zăpada albă acoperea pământul - în strat mai gros în unele locuri, mai subţire în altele. Stânci nemilos de ascuţite străpungeau gheaţa şi zăpada, împreună cu ramurile golaşe ale tufelor şi cu muşchiul îngheţat.

Luna stătea ascunsă după nori, cerul ca o catifea întunecată era ciupit ici şi colo de stele, estompate de o pânză de nori. Totuşi lumina fulgera de jur împrejurul lor, de la pumnalele de seraf - şi, văzu Jace când ochii i se obişnuiră, de la ceea ce arăta ca un foc de tabără, în depărtare.

Portalul îi aruncase pe Jace şi pe Clary la câţiva metri unul de celălalt, în zăpadă. Acum erau umăr lângă umăr, Clary foarte tăcută, cu părul arămiu pudrat de fulgi albi. În jurul lor răbufneau strigăte şi răcnete, sunetul pumnalelor de seraf aprinse, murmurul numelor de îngeri.

— Stai aproape de mine, şopti Jace pe când el şi Clary se apropiará de marginea craterului.

Înşfăcase o sabie lungă din grămada de lângă Portal exact înainte de a sări în el, strigătul deznădăjduit al Jiei urmărindu-i prin vuietul vântului.

Jace se aşteptase ca ea sau Robert să vină după ei, în schimb Portalul se închisese imediat în urma lor, ca o uşă trântită.

Sabia nefamiliară părea grea în mâna lui Jace. El prefera să-şi folosească braţul stâng, dar sabia avea un mâner pentru mâna dreaptă. Lama avea

muchiile ciobite, de parcă văzuse nu puţine bătălii la viaţa ei. Regretă că n-avea în mână una dintre armele sale…

Apăru dintr-odată, ridicându-se înaintea lor ca un peşte care sare din apă cu o bruscă sclipire argintie. Jace mai văzuse Citadela de Diamant numai în fotografii. Cioplită din acelaşi material ca pumnalele de seraf, Citadela lumina în noapte ca o stea; pe ea o confundase Jace cu un foc de tabără. Un zid circular de adamas o încingea, fără nicio deschidere în perete, în afara unei singure porţi, alcătuită din două săbii uriaşe înfipte pieziş în pământ, ca o foarfecă deschisă.

De jur împrejurul Citadelei, terenul vulcanic se întindea până departe, alb şi negru, ca o tablă de şah - pe jumătate rocă vulcanică, pe jumătate zăpadă. Jace simţi că i se zbârleşte părul de pe ceafă. Parcă era din nou la Burren, deşi îşi amintea doar cum îţi aminteşti de un vis: nefilimii întunecaţi ai lui Sebastian, în costumele lor roşii, şi nefilimii Conclavului, în negru, încrucişându-şi săbiile, scânteile bătăliei ridicându-se în noapte, şi apoi focul Slăvitei, ştergând tot ce fusese înainte.

Terenul de la Burren fusese întunecat, dar acum războinicii lui Sebastian ieşeau în evidenţă ca nişte picături de sânge pe pământul nins. Aşteptau, roşii sub lumina stelelor, cu săbiile lor întunecate în mâini. Se aliniaseră între nefilimii care veniseră prin Portal şi porţile Citadelei de Diamant. Deşi întunericiţii erau la distanţă şi deşi Jace nu putea distinge nicio faţă, îi simţi cumva zâmbind.

Şi mai simţi şi neliniştea nefilimilor din jurul lui, a vânătorilor de umbre care veniseră prin Portal atât de încrezători, atât de gata de luptă. Stăteau şi se uitau în crater, la întunericiţi, iar Jace le intui ezitarea din bravadă. În sfârşit - prea târziu - o simţeau şi ei, nepământeană deosebire a întunericiţilor. Aceştia nu erau vânătorii de umbre care se rătăciseră temporar de la calea lor. Nu erau deloc vânători de umbre.

— El unde e? şopti Clary.

Respiraţia ei era un abur alb în ger.

— Unde e Sebastian?

Jace clătină din cap; mulţi dintre vânătorii de umbre în costume roşii aveau glugile trase pe cap şi feţele ascunse. Sebastian putea fi oricare dintre ei.

— Şi Surorile de Fier?

Clary cercetă platoul cu privirea. Singurul lucru alb era zăpada. Nu se vedea nici urmă de Surori, în robele lor, cunoscute din multe ilustraţii ale Codexului.

— Vor sta înăuntru, în Citadelă, zise Jace. Trebuie să apere ce e înăuntru. Arsenalul. Probabil de aceea se află Sebastian aici - pentru arme. Surorile vor înconjura arsenalul din interior cu trupurile lor. Dacă el reuşeşte să treacă de porţi, el sau întunericiţii lui, Surorile vor distruge Citadela mai înainte de a-l lăsa să le ia.

Vocea lui era sumbră.

— Dar dacă Sebastian ştie asta, dacă ştie ce vor face Surorile… începu Clary.

Un ţipăt spintecă noaptea ca un cuţit. Jace pomi înainte şi-abia după aceea îşi dădu seama că ţipătul venea din spatele lor. Jace se răsuci şi văzu un bărbat,

într-un costum de luptă ponosit, căzând, cu o sabie a unui vânător de umbre întunericit în piept. Era bărbatul care-i răspunsese lui Clary în Alicante, înainte de a fi ajuns ei la Citadelă.

Întunericiţii se mişcară, rânjind. Izbucni un alt strigăt dinspre nefilimi şi femeia blondă pe care Clary o auzise vorbind cu însufleţire în Citadelă făcu un pas înainte.

— Jason! strigă ea şi Clary îşi dădu seama că-i vorbea unui vânător de umbre întunericit, un bărbat solid, cu acelaşi păr blond ca al ei. Jason, te rog.

Vocea îi tremura şi înaintă, în tinzând braţele spre întunericit, care scoase o altă sabie de la brâu, uitându-se la ea, aşteptând.

— Te rog, nu, zise Clary. Nu... nu te duce lângă el...

Dar femeia blondă era la numai un pas distanţă de vânătorul întunericit.

— Jason, şopti ea. Eşti fratele meu. Eşti unul dintre noi, un nefilim. Nu trebuie să faci asta... Sebastian nu te poate sili. Te rog... Se uită în jur, disperată. Vino cu noi. Se lucrează la un leac; o să te facem bine...

Jason râse. Sabia lui fulgeră într-o lovitură dintr-o parte. Capul blond al femeii vânător de umbre căzu. Sângele ţâşni în evantai, negru pe zăpada albă, în timp ce corpul se prăbuşi la pământ. Cineva începu să ţipe şi să ţipe, isteric, şi apoi altcineva strigă şi făcu gesturi înnebunite, arătând în spate.

Jace ridică privirea şi văzu un şir de întunericiţi avansând din direcţia Portalului care se închisese. Săbiile lor sclipeau în lumina lunii. Nefilimii începură să se împleticească în josul pantei, dar nu mai era o înaintare ordonată - panica se răspândise printre ei; Jace o putea simţi, ca gustul sângelui în vânt.

— Ciocan şi nicovală! strigă el, sperând că va fi înţeles.

O apucă pe Clary cu mâna liberă şi o smuci în spate, departe de cadavrul decapitat de pe pământ.

— E o cursă, strigă la ea peste zgomotul luptei. Du-te la un zid, undeva unde să poţi crea un Portal! Scoate-ne de aici!

Ochii ei verzi se deschiseră larg. El voia s-o ţină lângă el, s-o sărute, să se agaţe de ea, s-o apere, dar luptătorul din el ştia că el o adusese în viaţa lui. O încurajase. O antrenase. Când văzu în ochii ei că înţelesese, dădu din cap şi îi lăsă mâna.

Clary se desprinse de lângă el, strecurându-se pe lângă un întunericit care se confrunta cu un Frate Tăcut, mânuitor de bâtă, într-o robă de culoarea pergamentului însângerat. Ghetele ei alunecau pe zăpadă pe când ţâşnea spre Citadelă. Mulţimea o înghiţi, tocmai când un războinic întunericit îşi scoase sabia şi se repezi spre Jace.

Ca toţi întunericiţii, mişcările lui erau ameţitor de iuţi, aproape ca de sălbăticiune. Când ridică sabia deasupra capului, păru să întunece luna. Şi sângele lui Jace se ridică, deopotrivă, ţâşnindu-i ca focul prin vene, în timp ce atenţia şi câmpul său vizual se îngustară: nu mai exista nimic altceva pe lume, doar acest moment, doar această armă din mâna lui. Făcu un salt spre întunericit, cu sabia întinsă.

Clary se aplecă să-şi recupereze spada Heosphoros de unde căzuse în zăpadă. Lama era mânjită de sânge, sângele unui vânător de umbre întunericit care chiar în clipa asta se îndepărta de ea, aruncându-se din nou în bătălia ce se învolbura pe câmpie.

Se întâmplase deja de şase ori până acum. Clary ataca, încerca să se lupte cu vreun întunericit, iar ei lăsau arma jos, se retrăgeau, se întorceau din faţa ei de parcă ar fi fost o stafie şi se grăbeau să se îndepărteze. Primele dăţi se întrebase dacă le era cumva frică de Heosphoros, buimăciţi de o spadă care semăna atât de mult cu a lui Sebastian. Acum bănuia altceva. Sebastian le spusese probabil să n-o atingă sau rănească şi ei ascultau porunca.

Ii venea să urle. Ştia că ar fi trebuit să se repeadă după ei când fugeau, să-i termine cu o lovitură de spadă în spinare sau să le taie gâtul, dar nu se putea decide s-o facă. Ei încă mai arătau a nefilimi, destul de umani. Sângele lor curgea roşu pe zăpadă. Încă i se părea o laşitate să atace pe cineva care nu putea să răspundă.

Gheaţa scrâşni în spatele ei şi se răsuci, cu sabia în mână. Totul se întâmplase foarte repede: înţelegerea că erau de două ori mai mulţi întunericiţi decât calculaseră ei, că erau atacaţi din două părţi, şi rugămintea lui Jace să facă un Portal. Ea îşi croia drum printr-o mulţime disperată acum. Unii vânători de umbre se împrăştiaseră, iar alţii se plantaseră unde erau, hotărâţi să lupte. Grupul lor fusese încet împins la baza pantei, spre câmpie, unde bătălia era mai strânsă, strălucitoarele lame de seraf fulgerând împotriva pumnalelor întunecate, într-un amestec de negru, alb şi roşu.

Pentru prima oară Clary avea motiv să se bucure de statura ei măruntă. Putea să se strecoare prin mulţime, în timp ce ochii ei înregistrau tablouri disperate de luptă. Aici, un nefilim cu puţin mai mare ca vârstă decât ea ducea o bătălie disperată împotriva unui întunericit de două ori mai mare decât el, care-l sili să îngenuncheze în zăpada năclăită de sânge; o sabie se înfipse, apoi izbucni un ţipăt şi un pumnal de seraf se stinse pentru totdeauna. Un tânăr cu păr negru, într-un costum de luptă negru, de vânător de umbre, stătea peste corpul unui războinic mort în costum roşu. Într-o mână avea o sabie şi lacrimile îi şiroiau pe faţă nestăvilit. În apropiere, un Frate Tăcut, o privelişte neaşteptată dar bine-venită, în roba lui de culoarea pergamentului, zdrobi capul unui întunericit cu o lovitură de bâtă; întunericitul se prăbuşi, în tăcere. Un bărbat căzu în genunchi, îmbrăţişând picioarele unei femei în costum roşu; ea se uită la el indiferentă, apoi îi înfipse sabia între omoplaţi. Niciunul dintre războinici nu făcu vreun gest s-o oprească.

Clary izbuti să iasă de partea cealaltă a încleştării şi se trezi în apropiere de Citadelă. Zidurile ei străluceau cu o lumină intensă. Prin arcul porţii-foarfecă, i se păru că vede licărul a ceva roşu-auriu ca focul. Bâjbâi după stela de la centură, o apucă bine, puse vârful pe zid - şi încremeni.

La numai câţiva metri de ea, un vânător de umbre întunericit ieşise din vâltoarea bătăliei şi se furişa spre porţile Citadelei. Ducea o ghioagă cu lanţ sub braţ; cu un rânjet şi o ultimă privire înapoi, spre bătălie, se aplecă şi intră prin porţile Citadelei...

Şi foarfecă se închise. Nu se auzi niciun strigăt, dar trosnetul îngreţoşător al oaselor şi cartilajelor zdrobite răzbătu şi prin larma bătăliei. O baltă de sânge stropi poarta închisă şi Clary îşi dădu seama că nu era primul. Mai erau şi alte pete, împroşcate pe zidul citadelei, înnegrind pământul de dedesubt...

Se întoarse cu spatele, cu stomacul strâns ghem, şi apăsă stela mai puternic de piatră. Începu să-şi silească mintea să evoce imagini din Alicante, încercând să vizualizeze spaţiul cu iarbă de dinaintea Citadelei, încercând să ţină la distanţă tot ce era în jurul ei şi o perturba.

— Lasă stela jos, fiică a lui Valentine, zise o voce rece, egală.

Înlemni. În spatele ei stătea Amatis, cu sabia în mână şi cu vârful aţintit direct spre Clary. Pe faţa ei se întindea un rânjet de prădător.

— Exact, zise ea. Lasă stela jos şi vino cu mine. Ştiu pe cineva care va fi foarte încântat să te vadă.

— Mişcă-te, Clarissa!

Amatis o împunse pe Clary sub coaste cu vârful săbiei - nu destul de tare cât să-i străpungă jacheta, dar îndeajuns cât s-o facă pe Clary să nu-i fie bine. Clary îşi lăsase stela din mână; acum zăcea în zăpada murdară, strălucind ispititor.

— Nu mai trage de timp.

— Nu mă poţi răni, zise Clary. Sebastian a dat ordine.

— Ordine să nu te ucidem, încuviinţă Amatis. Dar n-a zis nimic despre rănit. Te voi preda bucuroasă lui cu toate degetele lipsă, fato. Să nu crezi că n-am s-o fac.

Clary îi aruncă o privire mânioasă, apoi se întoarse şi se lăsă mânată de Amatis spre locul bătăliei. Îşi plimba privirea înnebunită printre întunericiţi, căutând un cap blond cunoscut în marea stacojie. Avea nevoie să ştie cât timp mai avea înainte ca Amatis s-o arunce la picioarele lui Sebastian şi şansele de a se împotrivi sau a fugi să dispară. Amatis i-o luase pe Heosphoros, bineînţeles, şi spada Morgenstern atârna acum la şoldul celeilalte femei. Stelele de-a lungul şanţului central sclipeau în lumina slabă.

— Pariez că habar n-ai unde e, zise Clary.

Amatis o împunse din nou, iar Clary zvâcni înainte, cât pe-aci să se împiedice de cadavrul unui întunericit mort. Pământul era o masă frământată de zăpadă, noroi şi sânge.

— Eu sunt comandantul secund al lui Sebastian; întotdeauna ştiu unde e. De aceea sunt cea în care a avut încredere că o să i te aduc.

— El n-are încredere în tine. Nu-i pasă de tine. Uite!

Ajunseseră la marginea unui mic dâmb; Clary încetini pasul şi se opri, întinzând braţul înainte, arătând spre câmpul de bătălie.

— Uită-te cât de mulţi dintre ai voştri cad - Sebastian vrea doar carne de tun. Vrea doar să vă folosească până la ultimul.

— Asta vezi tu? Eu văd nefilimi morţi.

Clary o vedea pe Amatis cu coada ochiului. Părul ei şaten încărunţit flutura în aerul îngheţat, iar ochii îi erau nemiloşi.

— Tu tot crezi că vânătorii de umbre nu sunt covârşiţi? Priveşte! Priveşte colo!
Arătă cu degetul şi Clary se uită, fără voie. Cele două jumătăţi ale armatei lui Sebastian se închiseseră şi prinseseră nefilimii la mijloc. Mulţi dintre nefilimi luptau cu pricepere şi cruzime. Erau, în felul lor aparte, minunat de privit în bătălie; lumina pumnalelor de seraf trasa modele pe cerul negru. Nu că asta schimba faptul că erau condamnaţi.
— Au făcut ceea ce fac întotdeauna când e vreun atac în afara Idrisului şi Conclavul nu e prin apropiere. Au trimis prin Portal pe oricine a ajuns la Citadelă printre primii. Unii din războinicii aceştia n-au luptat niciodată într-o bătălie adevărată până acum. Alţii au luptat în prea multe. Niciunul nu e pregătit să ucidă un duşman care poartă chipurile fiilor, iubiţilor, prietenilor, parabatai-lor.
Ultimul cuvânt era rostit cu scârbă.
— Conclavul nu-l înţelege pe Sebastian al nostru sau forţele lui şi o să fie cu toţii morţi înainte de a pricepe.
— De unde au venit întunericiţii? întrebă Clary. Conclavul a spus că erau numai douăzeci şi în niciun caz Sebastian nu le putea ascunde numărul. Cum...
Amatis îşi dădu capul pe spate şi râse.
— De parcă ţi-aş spune ţie. Sebastian are aliaţi în mai multe locuri decât bănuieşti tu, micuţo.
— Amatis, zise Clary, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Tu eşti una dintre noi, nefilimii. Eşti sora lui Luke.
— El e un repudiat şi nu e fratele meu. Ar fi trebuit să-şi ia viaţa când i-a spus Valentine s-o facă.
— Nu crezi asta. Ai fost bucuroasă să-l vezi când am venit noi la tine acasă. Ştiu că ai fost.
De data asta, împunsătura vârfului săbiei între omoplaţii ei a fost mai mult decât neplăcută, a durut.
— Eram încolţită atunci, zise Amatis. Credeam că am nevoie de aprobarea Conclavului şi a Consiliului. Nefilimii mi-au luat totul. Amatis se întoarse să se uite urât la Citadelă. Surorile de Fier mi-au luat mama. Apoi, o Soră de Fier a fost judecătoare la divorţul meu. Mi-au tăiat peceţile căsătoriei în două şi am plâns de durere. Nu au inimă în ele, numai adamas, la fel şi Fraţii Tăcuţi. Tu crezi că sunt generoşi, că nefilimii sunt generoşi, pentru că sunt buni, dar bunătatea nu e generozitate şi nimic nu e mai crud decât virtutea.
— Dar noi putem alege, zise Clary, însă cum să-i explici cuiva care nu înţelege că posibilitatea sa de a alege i-a fost răpită, că există ceva precum liber-arbitru?
— Oh, pentru numele Iadului, ţine-ţi gura... izbucni Amatis, înţepenind.
Clary îi urmări privirea. Pentru un moment, nu reuşi să vadă ce îi atrăsese atenţia celeilalte femei. Văzu vălmăşagul luptei, sângele din zăpadă, scânteierile luminii stelelor pe săbii şi lumina stridentă a Citadelei. Apoi îşi dădu seama că bătălia părea să fi intrat într-un soi ciudat de rutină - ceva croia o cărare prin mijlocul mulţimii, ca un vapor ce tăia apa, lăsând haos în urma lui.

Un vânător de umbre zvelt, înveşmântat în negru, cu păr luminos, se mişca atât de repede încât părea că priveşti un foc sărind dintr-o culme într-alta într-o pădure, aprinzând tot ce întâlnea în cale.

Numai că, în acest caz, pădurea era armata lui Sebastian, întunericiţii căzând unul după altul. Căzând atât de repede, încât abia de aveau timp să ducă mâna la sabie, darămite s-o ridice. Iar ei căzând, alţii începură să dea înapoi, buimăciţi şi nesiguri, astfel încât Clary putu vedea spaţiul care se eliberase în mijlocul bătăliei şi cine stătea în mijlocul lui.

În pofida a tot, zâmbi.

— Jace.

Amatis trase aer în piept de surprindere - o neatenţie de o clipă, dar a fost tot ce i-a trebuit lui Clary ca să se arunce înainte, agăţând-o cu piciorul de glezne pe Amatis, aşa cum o învăţase Jace, trăgându-i picioarele de sub ea. Amatis căzu şi sabia îi scăpă din mână cât colo, pe pământul îngheţat. Amatis se pliase deja să sară în picioare, când Clary se năpusti asupra ei - fără graţie, dar eficient, trântind-o înapoi în zăpadă. Amatis o lovi, făcându-i capul lui Clary să se dea pe spate, dar mâna lui Clary era deja la centura celeilalte femei, smulgând-o pe Heosphoros şi apoi lipindu-i vârful ascuţit ca briciul la gât.

Amatis încremeni.

— Aşa, zise Clary, nici să nu te gândeşti să te mişti.

— Dă-mi drumul! ţipă Isabelle la tatăl ei. Dă-mi drumul!

Când turnurile demonilor se făcuseră roşii şi aurii, semnalul de a se aduna la Citadelă, ea şi Alec se repeziseră să-şi ia costumele de luptă şi armele şi se năpustiseră pe deal. Inima lui Isabelle bătea cu putere, nu de la efort, ci de la emoţie. Alec era ursuz şi practic, ca de obicei, dar biciul lui Isabelle cânta pentru ea. Poate că asta urma să fie ce aştepta, o bătălie adevărată; poate că acesta avea să fie momentul când se întâlneau din nou cu Sebastian pe câmpul de luptă, iar de data asta avea să-l ucidă.

Pentru fratele ei. Pentru Max.

Alec şi Isabelle nu fuseseră pregătiţi pentru strivitoarea aglomeraţie din curtea Citadelei, nici pentru viteza cu care nefilimii erau împinşi prin Portal. Isabelle fusese despărţită de Alec în mulţime, dar se împinsese până ajunsese la Portal - îi văzuse pe Jace şi pe Clary acolo, gata să treacă dincolo, şi îşi dublase viteza - când deodată nişte mâini ieşiseră din mulţime şi o prinseseră strâns de braţe.

Tatăl ei. Isabelle se zbătuse să scape şi strigase după Alec, dar Jace şi Clary deja săriseră în vârtejul Portalului. Isabelle se luptase, dar tatăl ei avea superioritatea înălţimii şi a staturii, ca şi a anilor de antrenament.

Ii dădu drumul exact în clipa în care Portalul se mai învârti o dată şi se închise brusc, dispărând în zidul gol al arsenalului. Nefilimii rămaşi în curte tăcură, aşteptând instrucţiuni. Jia Penhallow anunţă că trecuseră destui spre Citadela de Adamant, că restul ar trebui să aştepte, în caz că ar fi fost nevoie de întăriri; nu era însă nevoie să stea în curte şi să îngheţe de frig. Înţelegea cât de

dornică era toată lumea de luptă, dar fuseseră trimişi destui războinici prin Portal, iar Alicante încă mai avea nevoie de o forţă care să-l apere.

— Vezi? zise Robert Lightwood, gesticulând exasperat spre fiica lui, când ea se răsuci să-l înfrunte.

Spre satisfacţia ei, încheieturile lui erau pline de zgârieturi însângerate, unde-şi înfipsese ea ghearele în el.

— E nevoie de tine aici, Isabelle...

— Taci, şuieră la el printre dinţi. Taci, ticălos mincinos ce eşti.

Uluirea îl lăsă mască. Isabelle ştia de la Simon şi de la Clary că un anumit grad de strigat la părinţi era obişnuit în cultura mundană, dar vânătorii de umbre credeau în respectul celor mai în vârstă şi în stăpânirea emoţiilor personale.

Numai că Isabelle n-avea niciun chef să-şi stăpânească emoţiile. Nu în clipa asta.

— -Isabelle...

Alec ateriză lângă ea.

Mulţimea din jur se rărea, iar ea îşi dădea vag seama că mulţi dintre nefilimi deja intraseră în Citadelă, la adăpost. Cei rămaşi pe lângă ei îşi întorseseră capetele, stingheriţi. Certurile familiale ale altora nu erau treaba vânătorilor de umbre.

— Isabelle, hai să ne întoarcem acasă.

Alec dădu s-o ia de mână; ea se smuci din strânsoare cu o mişcare enervată. Isabelle îl iubea pe fratele ei, dar niciodată nu simţise o dorinţă mai mare să-i dea una în cap.

— Nu, zise ea. Jace şi Clary au trecut prin Portal; ar trebui să ne ducem şi noi după ei.

Robert Lightwood păru epuizat.

— Nu fusese prevăzut să se ducă şi ei, zise el. Au făcut-o împotriva ordinelor stricte. Nu înseamnă că ar trebui să faceţi şi voi la fel.

— Ei au ştiut ce fac, se răsti Isabelle. E nevoie de mai mulţi vânători de umbre să se confrunte cu Sebastian, nu mai puţini.

— Isabelle, n-am timp de asta, zise Robert, uitându-se exasperat la Alec, de parcă s-ar fi aşteptat ca fiul lui să fie de partea Iui. Sunt numai douăzeci de întunericiţi acolo, cu Sebastian. Am trimis cincizeci de războinici de-ai noştri.

— Douăzeci de-ai lor fac cât o sută de vânători de umbre, zise Alec, cu voce măsurată. Oamenii noştri ar putea fi măcelăriţi.

— Dacă li se întâmplă ceva lui Jace şi Clary, o să fie vina ta, zise Isabelle. Exact ca şi cu Max.

Robert Lightwood tresări.

— Isabelle.

Vocea mamei sale răsună în tăcerea subită, crâncenă. Isabelle îşi întoarse brusc capul şi văzu că Maryse se apropiase şi stătea în spatele lor; ea, ca şi Alec, părea înmărmurită. O mică parte, îndepărtată, din Isabelle se simţea vinovată şi îngreţoşată, dar partea care părea să fi preluat conducerea, aceea care clocotea în ea ca un vulcan, simţi doar un triumf amar. Se săturase să se

prefacă mereu că totul era în regulă.

— Alec are dreptate, continuă Maryse. Hai să mergem înapoi, acasă...

— Nu, zise Isabelle. N-ai auzit ce-a zis Consulul? E nevoie de noi aici, la Citadelă. Ar putea cere întăriri.

— E nevoie de adulţi, nu de copii, zise Maryse. Dacă nu vrei să te duci în oraş, atunci cere-ţi iertare de la tatăl tău. Max... Ce s-a întâmplat cu Max n-a fost decât vina lui Valentine.

— Şi poate că, dacă tu n-ai fi fost de partea lui Valentine cândva, n-ar fi existat un Război Mortal, şuieră Isabelle la mama ei. Apoi se întoarse spre tatăl ei: M-am săturat să mă prefac cum că nu ştiu ce ştiu. Ştiu că ai înşelat-o pe mama.

Acum, Isabelle nu-şi mai putea opri cuvintele; continuau să vină, ca un fluviu. Văzu cum Maryse păleşte, cum Alec deschide gura ca să protesteze. Robert arăta de parcă l-ar fi lovit.

— Înainte să se nască Max. Ştiu. Ea mi-a spus. Cu nu ştiu ce femeie care a murit în Războiul Mortal. Şi că aveai de gând să pleci, să ne părăseşti pe toţi, dar ai rămas numai pentru că se născuse Max, şi pariez că te bucuri c-a murit, nu-i aşa, pentru că acum nu mai ai de ce să rămâi.

— Isabelle... începu Alec, îngrozit.

Robert se întoarse spre Maryse.

— I-ai spus? Pe înger, Maryse, când?

— Vrei să zici că e adevărat?

Vocea lui Alec era plină de dezgust.

Robert se întoarse spre el.

— Alexander, te rog...

Însă Alec îi întoarse spatele. Curtea era acum aproape goală de nefilimi. Isabelle o putea vedea pe Jia, la distanţă, stând lângă intrarea în arsenal, aşteptându-i şi pe ei, rămaşi ultimii, să vină înăuntru. Îl văzu pe Alec ducându-se la Jia, îl auzi certându-se cu ea.

Părinţii lui Isabelle se uitau amândoi la ea, de parcă lumile li se năruiseră. Ea nu se gândise niciodată înainte că ar fi fost în stare să distrugă lumea părinţilor ei. Se aşteptase ca tatăl său să strige la ea, nu să stea nemişcat, în roba lui cenuşie de Inchizitor, arătând dărâmat. În cele din urmă, el îşi drese glasul.

— Isabelle, zise, răguşit. Indiferent ce altceva îţi închipui, trebuie să crezi... nu poţi să crezi cu adevărat că, atunci când l-am pierdut pe Max, eu...

— Nu vorbi cu mine, zise IsabeUe, retrăgându-se de lângă amândoi, cu inima bătându-i zdrobită în piept. Pur şi simplu... nu vorbi cu mine.

Se întoarse şi fugi.

Jace se aruncă prin aer, se izbi de un întunericit şi i se urcă în spinare, trântindu-l la pământ, ucigându-l cu o lovitură dublă ca de foarfecă. Cumva făcuse rost de încă o sabie; nu-şi aducea aminte de unde. Totul era sânge şi foc vâjâindu-i în cap.

Jace mai luptase şi înainte, de multe ori. Cunoştea calmul bătăliei, când se aşternea, lumea din jurul lui estompându-se până la şoaptă, fiecare mişcare pe

care o făcea devenind precisă şi exactă. O parte din mintea lui era capabilă să închidă sângele, durerea şi duhoarea în spatele unui zid de gheaţă transparentă.

Însă aici nu era gheaţă, aici era foc. Văpaia care-i gonea prin vene îl conducea acum, accelerându-i mişcările încât i se părea că zboară. Împinse cu piciorul leşul întunericitului decapitat în calea altuia, un personaj îmbrăcat în roşu care se repezise spre el. Acela se împiedică, iar Jace îl spintecă în două. Sângele ţâşni pe zăpadă. Era deja scăldat în el: îşi putea simţi pe corp costumul de luptă, îngreunat şi îmbibat, şi îi putea mirosi izul sărat-metalic, de parcă sângele ar fi infuzat şi aerul pe care-l respira.

Sări frumos peste corpul întunericitului mort şi se îndreptă hotărât spre un altul, un bărbat cu părul şaten şi cu o ruptură în mâneca jachetei roşii pe care o purta. Jace ridică sabia în mâna dreaptă, iar omul se eschivă, surprinzându-l. Vânătorii de umbre convertiţi nu păreau să simtă frica şi mureau fără să strige. Acesta, însă, avea faţa schimonosită de frică...

— Zău, Andrew, nu-i nevoie să faci faţa asta. N-o să-ţi fac nimic, zise o voce din spatele lui Jace, pătrunzătoare şi clară, familiară - şi o idee exasperată. Cel puţin dacă nu te dai la o parte din calea mea.

Vânătorul de umbre cu părul şaten o zbughi grăbit din faţa lui Jace, care se întoarse, deja ştiind pe cine o să vadă.

Sebastian stătea în spatele lui. Apăruse de nicăieri, deşi asta nu-l surprindea pe Jace. Ştia că Sebastian avea inelul lui Valentine, care-i permitea să apară şi să dispară după plac. Purta costum de luptă roşu, împodobit peste tot cu rune de aur - rune protectoare, vindecătoare şi de noroc. Rune din Cartea Gri, pe care acoliţii săi nu le puteau purta. Roşul îi făcea părul pal să pară şi mai decolorat, zâmbetul arăta ca o tăietură albă pe faţă, în timp ce-l măsura cu privirea pe Jace din cap până-n tălpi.

— Dragul meu Jace, zise el. Mi-ai dus dorul?

Într-o fracţiune de secundă, săbiile lui Jace erau ridicate, ambele vârfuri la doar câţiva milimetri de inima lui Sebastian. Auzi un murmur dinspre mulţimea din jurul lui. Se părea că atât vânătorii de umbre convertiţi cât şi omologii lor nefilimi se opriseră din luptă ca să urmărească ce se petrecea.

— Doar nu crezi cu adevărat că ţi-am dus dorul.

Sebastian îşi. ridică ochii fără grabă şi privirea sa amuzată o întâlni pe a lui Jace. Ochii negri ca ai tatălui său. În adâncimea lor lipsită de lumină, Jace se văzu pe el însuşi, văzu apartamentul pe care-l împărţise cu Sebastian, mesele pe care le luaseră împreună, glumele pe care le schimbaseră, bătăliile pe care le purtaseră împreună. Se contopise cu Sebastian, i se supusese voinţei lui în întregime şi totul fusese plăcut şi uşor, iar în străfundul inimii lui trădătoare, Jace ştia că o parte din el şi-o dorea din nou.

Asta îl făcea să-l urască pe Sebastian şi mai tare.

— Ei bine, nu-mi pot închipui de ce altceva te afli aici. Ştii că nu pot fi ucis cu o sabie, zise Sebastian. Puştoaica aceea de la Institutul din Los Angeles trebuie să vă fi spus asta, cel puţin.

— Te-aş putea face bucăţi, zise Jace. Să văd dacă poţi supravieţui în forma pieselor de domino. Sau ţi-aş putea tăia capul. Poate că nu ai muri, dar ar fi amuzant să te privesc încercând să ţi-l găseşti.

Sebastian încă zâmbea.

— Eu n-aş încerca, în locul tău.

Jace dădu aerul afară din piept, un norişor alb. Nu-l lăsa să te încetinească, ţipa creierul lui, dar ghinionul era că îl cunoştea pe Sebastian, îl cunoştea îndeajuns de bine ca să nu creadă că Sebastian blufa. Sebastian nu putea suferi bluful. Lui îi plăcea să aibă avantaj şi s-o ştie.

— De ce nu? mârâi Jace, printre dinţii strânşi.

— Sora mea, zise Sebastian. Ai trimis-o pe Clary să facă un Portal: N-a fost prea inteligent să vă despărţiţi. E ţinută prizonieră, la o oarecare distanţă de aici, de unul dintre locotenenţii mei. Răneşte-mă şi o să-i fie tăiat gâtul.

Se auzi un murmur dinspre nefilimii din spatele lui, dar Jace nu putea asculta. Numele lui Clary îi făcu sângele să-i zvâcnească în vene. iar locul unde runa lui Lilith îl unise cândva cu Sebastian îl ardea. Se zicea că era mai bine să-ţi cunoşti inamicul, dar cu ce te-ajuta asta dacă ştiai că singura slăbiciune a inamicului era şi slăbiciunea ta?

Murmurul mulţimii se ridică într-un urlet când Jace începu să-şi coboare săbiile; Sebastian se mişcă atât de iute, încât Jace văzu doar o ceaţă şi celălalt băiat se învârti în loc şi-l lovi cu piciorul peste mână pe Jace. Sabia îi căzu din mâna dreaptă amorţită, iar el făcu un salt înapoi, dar Sebastian era mai rapid, scoase sabia Morgenstern şi îl atacă pe Jace cu o lovitură de care acesta reuşi să scape doar răsucindu-şi tot corpul într-o parte. Vârful săbiei îl crestă peste coaste.

Acum o parte din sângele de pe costumul lui de luptă îi aparţinea.

Se feri când Sebastian îl atacă din nou, iar sabia îi şuieră pe lângă cap. Îl auzi pe Sebastian înjurând şi se întoarse şi el cu sabia pregătită. Cei doi îşi încrucişară săbiile, metalul ciocnit răsună, iar Sebastian rânji.

— Nu poţi să învingi, zise el. Sunt mai bun decât tine, întotdeauna am fost. S-ar putea să fiu cel mai bun.

— Şi modest, pe deasupra, zise Jace, iar săbiile lor se despărţiră alunecând una peste cealaltă cu un scrâşnet.

Se dădu înapoi, cât să aibă spaţiu de acţiune.

— Şi nici nu mă poţi răni, nu aşa cum ai vrea, din cauza lui Clary, continuă Sebastian, neobosit. La fel cum nici ea nu m-a putut răni din cauza ta. Întotdeauna acelaşi joc. Niciunul dintre voi nu vrea să facă sacrificiul.

Veni asupra lui Jace, lovind dintr-o parte. Jace pară, deşi forţa loviturii lui Sebastian îi trimise un şoc prin tot braţul.

— Ai crede, cu toată obsesia voastră pentru generozitate, că unul dintre voi ar fi dornic să renunţe la celălalt pentru o cauză mai nobilă. Dar. nu. Dragostea este fundamental egoistă şi aşa sunteţi şi voi, amândoi.

— Nu ne cunoşti pe niciunul dintre noi, gâfâi Jace.

Respira cu greutate acum şi ştia că se lupta defensiv, mai mult ferindu-se de Sebastian decât atacând. Runa puterii de pe braţ ardea, consumându-i şi ultimele forţe. Asta era rău.

— O cunosc pe sora mea, zise Sebastian. Şi nu acum, dar destul de curând o s-o cunosc în toate modurile în care poţi să cunoşti pe cineva.

Rânji din nou, sălbatic. Era aceeaşi expresie pe care o avusese demult, într-o noapte de vară în curtea Citadelei, când spusese Sau poate eşti doar furios că ţi-am sărutat sora. Pentru că ea m-a vrut pe mine.

Greaţa se ridică în Jace, greaţă şi furie, şi se aruncă asupra lui Sebasnan, uitând pentru o clipă de regulile luptei cu sabia, uitând să-şi ţină torţa strânsorii săbiei uniform distribuită, uitând de echilibru şi precizie, uitând de toate în afară de ură, iar rânjetul lui Sebastian deveni mai larg când se dădu la o parte din calea atacului şi trase un şut bine plasat, zburându-i lui Jace piciorul de sub el.

Căzu, izbindu-şi spatele cu putere de pământul îngheţat, şi rămase fără suflu. Auzi şuierul săbiei înainte s-o vadă şi se rostogoli într-o parte, iar sabia Morgenstern spintecă pământul exact acolo unde fusese el cu o secundă înainte. Stelele i se învârteau nebuneşte deasupra capului, negre şi argintii, şi-n clipa următoare Sebastian era peste el, şi mai mult negru şi argintiu, sabia se năpusti iarăşi în jos, iar el se rostogoli într-o parte, dar nu destul de rapid, de data asta, şi o simţi înfigându-se în el.

Durerea fu instantanee, luminoasă şi pură, când sabia îl izbi în umăr. Era ca şi când fusese electrocutat - Jace o resimţi în întreg corpul, toţi muşchii i se contractară, iar spatele i se arcui de la sol. Şarja îl pârjoli pe dinăuntru, ca şi când oasele i s-ar fi făcut scrum. Focul se întinse şi-i goni prin vene, în sus pe şira spinării...

Îl văzu pe Sebastian făcând ochii mari şi în bezna lor se văzu pe el reflectat, trântit pe pământul roşu şi negru, şi umărul lui arzând. Flăcările se ridicau în sus din rană ca sângele. Se înălţară, scoţând scântei, şi o singură scânteie porni în sus pe lama săbiei Morgenstern, explodând în mâner. *

Sebastian înjură şi-şi trase mâna înapoi de parc-ar fi fost înjunghiat. Sabia zăngăni pe pământ; el îşi ridică mâna şi o privi uluit. Şi cu toată năuceala durerii sale, Jace putu vedea un semn negru, o arsură în palma lui Sebastian, acolo unde strânsese mânerul săbiei.

Jace începu să se chinuie să se ridice în coate, deşi mişcarea îi trimise prin umăr un val de durere atât de intens, că avu impresia c-o să leşine. Vederea i se întunecă; iar când îi reveni, Sebastian stătea deasupra lui, cu un mârâit care îi schimonosea trăsăturile, cu sabia Morgenstem din nou în mână - şi ei doi erau într-un cerc de siluete. Femei, îmbrăcate în veşminte albe ca oracolele greceşti, şi din ochii cărora săreau flăcări portocalii. Feţele le erau tatuate cu măşti, la fel de delicate şi întortocheate ca lujerii de viţă. Erau frumoase şi înfricoşătoare. Surorile de Fier.

Fiecare dintre ele ţinea o sabie de adamas, cu vârful în jos. Erau tăcute, cu buzele strânse în linii aspre. Între două din ele stătea Fratele Tăcut pe care Jace îl văzuse mai devreme luptând pe platou, cu bâta de lemn în mână.

— În şase sute de ani nu ne-am abandonat o dată Citadela, zise una dintre Surori, o femeie înaltă, al cărei păr cădea în cozi groase şi negre până la brâu.
Ochii ei ardeau ca două furnale în întuneric.
— Dar focul ceresc ne cheamă şi venim. Dă-te la o parte de lângă Jace Lightwood, fiu al lui Valentine. Mai atinge-te o dată de el şi o să te distrugem.
— Nici Jace Lightwood, nici focul din venele lui n-o să vă salveze, Cleophas, zise Sebastian, fără să lase sabia din mână.
Vocea lui era netulburată.
— Nefilimii nu au niciun salvator.
— Nu ai ştiut că trebuie să te temi de focul ceresc. Acum ştii, zise Cleophas. E timpul să te retragi, băiete.
Vârful săbiei Morgenstem coborî spre Jace... şi coborî... şi cu un strigăt, Sebastian se aruncă înainte. Sabia vâjâi pe lângă Jace şi se înfipse în pământ.
Pământul păru să urle ca şi când ar fi fost rănit de moarte. Un tremur se propagă prin pământ, întinzându-se din vârful săbiei Morgenstem. Jace îşi pierdea şi îşi recăpăta vederea, conştiinţa scurgându-se din el ca focul ce-i curgea din rană, dar pe când întunericul se pogora peste el, văzu triumful pe chipul lui Sebastian şi îl auzi începând să râdă, exact în clipa în care, cu un pârâit înfiorător, pământul se despică. Un abis negru se căscă lângă ei. Sebastian sări în el şi dispăru.

— Nu e atât de simplu, Alec, zise Jia, obosită. Magia Portalului e complicată şi n-am primit niciun semn de la Surorile de Fier care să ne indice că ar avea nevoie de sprijinul nostru. De altfel, după cele ce s-au întâmplat la Londra astăzi, trebuie să stăm aici, în alertă...
— Iar eu îţi repet, ştiu, zise Alec.
Tremura, în pofida costumului de luptă. Era frig pe Dealul Citadelei, dar era mai mult decât atât. În parte, era şocul lucrurilor pe care le spusese Isabelle părinţilor ei şi al expresiei de faţa tatălui său. Dar mai mult decât atât era teama. Presimţirile sumbre îi dădeau fiori ca de gheaţă pe şira spinării.
— Voi nu-i înţelegeţi pe întunericiţi; voi nu înţelegeţi cum sunt... Se chirci. Ceva fierbinte îl străbătu, din umăr până în măruntaie, ca o lance de foc. Căzu în genunchi, cu un strigăt.
— Alec... Alec!
Mâinile Consulului erau pe umerii lui. Îşi dădea vag seama că părinţii lui veneau spre el în fugă. Vederea i se înceţoşă de durere. Suferinţa era suprapusă şi dublă, pentru că nu era deloc durerea lui; vulcanul de sub coastele lui nu ardea în trupul lui, ci în al altcuiva.
— Jace, scrâşni el printre dinţi. S-a întâmplat ceva... focul. Trebuie să deschideţi un Portal, repede.

Amatis, întinsă pe spate, pe pământ, râse.
— N-ai să mă ucizi, zise ea. N-ai tăria.
Clary, respirând greu, puse vârful săbiei sub bărbia lui Amatis.
— Nu ştii tu de ce sunt capabilă.

— Uită-te la mine, zise Amatis, cu ochii sclipind. Uită-te la mine şi spune-mi ce vezi.

Clary se uită, deşi ştia deja. Amatis nu arăta la fel ca fratele ei, dar avea acelaşi oval al feţei, aceiaşi ochi demni de încredere, acelaşi păr şaten înspicat cu fire albe.

— Îndurare, zise Amatis, ridicându-şi mâinile de parcă ar fi vrut să se ferească de lovitura lui Clary. O să mi-o acorzi?

Îndurare. Clary rămase încremenită, deşi Amatis se uita la ea cu evident amuzament. Bunătatea nu e generozitate şi nu e nimic mai crud decât virtutea. Ştia că ar fi trebuit să-i taie gâtul lui Amatis, chiar ar fi vrut s-o facă, dar cum să-i spună lui Luke că i-a ucis sora? Că i-a ucis sora când aceasta era la pământ, cerându-i îndurare?

Clary îşi simţi mâna tremurând, ca desprinsă de corpul ei. În jurul ei, zgomotele bătăliei se stinseră: putea auzi strigăte şi murmure, dar nu îndrăznea să-şi întoarcă privirile să vadă ce se întâmpla. Era concentrată asupra lui Amatis, asupra propriei mâini ţinând strâns mânerul lui Heosphoros, asupra fmşorului de sânge care curgea de sub bărbia lui Amatis, unde vârful săbiei lui Clary îi ciupise pielea...

Pământul erupse. Ghetele lui Clary alunecară pe zăpadă, aruncând-o într-o parte; se rostogoli, abia reuşind să nu se taie în propria sabie. Căderea o lăsă fără aer în piept, dar se chinui să se ridice, ţinând strâns de Heosphoros, când pământul începu să salte în jurul ei. Cutremur, gândi ea înnebunită. Se agăţă cu mâna liberă de o stâncă, în timp ce Amatis se rostogoli în genunchi, uitându-se în jur cu un rânjet de prădător.

Izbucniră strigăte de peste tot şi un zgomot înfiorător de rupere. Sub ochii holbaţi de groază ai lui Clary, pământul se despică în jumătate, o uriaşă falie deschizându-se în sol. Stânci, ţărână şi bucăţi de gheaţă spartă căzură ca ploaia în crăpătură, în timp ce Clary se ţâra, încercând să se depărteze de ea. Falia se lărgea rapid, marginile ei zimţate devenind o prăpastie largă cu pereţi abrupţi care se adânceau în întuneric.

Pământul păru să se oprească din tremur. Clary o auzi pe Amatis râzând. Îşi întoarse ochii şi o văzu pe femeia în vârstă ridicându-se în picioare, rânjind batjocoritor la Clary.

— Transmite-i fratelui meu toată dragostea mea, strigă Amatis şi sări în prăpastie.

Clary se ridică în picioare, cu inima bătându-i nebuneşte, şi alergă la marginea faliei. Nu putea vedea decât vreo câţiva metri de pământ, după care întuneric - şi umbre, umbre mişcătoare. Se întoarse şi văzu că pretutindeni pe câmpul de bătălie, întunericiţii alergau spre abis şi săreau în el. Ii aminteau de săritorii în apă de la Olimpiade, siguri şi hotărâţi, încrezători pe aterizarea lor.

Nefilimii se căţărau ca să se îndepărteze de prăpastie, în timp ce duşmanii lor îmbrăcaţi în roşu se lansau pe lângă ei, aruncându-se în hău. Privirea lui Clary aluneca printre ei, neliniştită, căutând o siluetă anume, îmbrăcată în negru, un cap cu păr luminos.

Se opri. Acolo, chiar în dreapta prăpastiei, la o oarecare depărtare de ea, se afla un grup de femei îmbrăcate în alb. Surorile de Fier. Printre ele, Clary vedea pe cineva pe pământ, şi apoi un altul, acesta din urmă într-o robă de culoarea pergamentului, aplecat deasupra lui...

O rupse la fugă. Ştia că n-ar fi trebuit să alerge cu o sabie nebăgată în teacă, dar nu-i păsa. Goni peste zăpadă, ferindu-se rapid din calea întunericiţilor care alergau, strecurându-se printre nefilimi; şi pe aici zăpada era însângerată, frământată şi alunecoasă, dar ea continuă să alerge, până când pătrunse prin cercul Surorilor de Fier şi ajunse la Jace.

El era pe pământ, iar inima ei, care părea că o să-i explodeze în piept, îşi încetini o idee bătăile când văzu că ochii lui erau deschişi. Era totuşi foarte palid şi respira destul de horcăit, cât să-l audă. Fratele Tăcut îngenunchease lângă el, desfăcând cu degete lungi şi palide curelele costumului de luptă al lui Jace la umăr.

— Ce se petrece? întrebă Clary, uitându-se înnebunită în jur.

O duzină de Surori de Fier o priviră, la rândul lor, impasibile şi tăcute. Mai erau şi alte Surori de Fier de partea cealaltă a prăpastiei, urmărind nemişcate cum se aruncau întunericiţii în ea. Era sinistru.

— Ce s-a întâmplat?

— Sebastian, zise Jace printre dinţii scrâşniţi, iar ea se lăsă în genunchi lângă el, de partea cealaltă a Fratelui Tăcut, iar când costumul t-a fost dat jos, ea îi văzu rana din umăr. Sebastian s-a întâmplat.

Rana supura foc.

Nu sânge, ci foc, de culoarea aurului, ca limfa îngerilor. Clary trase aer în piept cu greutate şi îşi ridică privirile, ca să-l descopere pe Fratele Zachariah uitându-se la ea. Îi zări doar pentru o clipă faţa, colţuroasă, palidă şi plină de cicatrice, înainte ca el să scoată o stelă din robă. În loc s-o aşeze pe pielea lui Jace, cum s-ar fi aşteptat ea, el o puse pe a lui şi îşi scrijeli o rună în palmă. O ascunse rapid, dar Clary simţi puterea ce venea dinspre rună. O făcu să se înfioare.

Stai nemişcat. Asta o să-ţi pună capăt durerii, zise el în şoapta lui uşoară, omnidirecţională, şi puse mâna deasupra rănii înflăcărate de pe umărul lui Jace.

Jace dădu un strigăt. Corpul i se ridică pe jumătate de la sol, iar focul ce sângerase încet, ca nişte lacrimi, din rana lui se înălţă de parcă i-ar fi turnat benzină peste el, aprinzându-i braţul Fratelui Zachariah. Foarte iute, flăcările mistuiră mâneca robei lui Zachariah; Fratele Tăcut sări înapoi, dar nu înainte de a observa Clary că focul înainta, pârjolindu-l. În mijlocul flăcărilor, în timp ce dansau şi trosneau, Clary văzu un desen - desenul unei rune care arăta ca două aripi unite de o singură bară. O rună pe care o mai văzuse înainte, pe un acoperiş din Manhattan: prima rună văzută de ea ce nu se afla în Cartea Gri. Pâlpâi şi dispăru, atât de repede încât ea se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase c-o vede. Părea să fie o rună care i se arăta în momentele de stres şi de panică, dar ce să fi însemnat? Vreun mijloc de a-l ajuta pe Jace? Sau pe Fratele Zachariah?

Fratele Tăcut căzu pe spate, mut, în zăpadă, prăbuşindu-se ca un arbore arzând, prefăcându-se în cenuşă.

Un murmur trecu prin rândurile Surorilor de Fier. Indiferent ce i se întâmpla Fratelui Zachariah, n-ar fi trebuit să se întâmple. Ceva nu mersese bine deloc.

Surorile de Fier se apropiară de fratele lor căzut. Ii blocară vederea lui Clary şi ea se întoarse spre Jace. El se cabra şi se zvârcolea pe pământ, cu ochii închişi, cu capul dat mult pe spate. Ea se uită înnebunită în jur. Printre Surorile de Fier, îl putu vedea pe Fratele Zachariah perpelindu-se pe pământ: corpul lui pâlpâia şi sfârâia în flăcări.

Un strigăt izbucni din gâtlejul lui - un sunet omenesc, strigătul unui om în chinuri, nu şoapta mintală fără voce a Fraţilor. Sora Cleophas îl prinse în braţe - cu tot cu robă pergamentoasă şi foc - iar Clary putu auzi vocea Surorii ridicându-se:

— Zachariah, Zachariah...

Dar nu era singurul rănit. Câţiva nefilimi se strânseseră în jurul lui Jace, dar mulţi alţii erau cu tovarăşii lor răniţi, administrându-le rune vindecătoare, scotocindu-se în echipamentul lor după bandaje.

— Clary, şopti Jace. Încercă să se ridice în coate, dar nu-l ţineau. Fratele Zachariah... ce s-a întâmplat? Ce i-am făcut... ?

— Nimic, Jace. Stai nemişcat.

Clary îşi vârî sabia în teacă şi bâjbâi cu degete amorţite după stela lui de la brâu. Se apropie să-i lipească vârful de piele, dar el se feri de ea, zvâcnind din tot corpul.

— Nu, gâfâi el.

Ochii îi erau imenşi, de aur arzând.

— Nu mă atinge. O să te rănesc şi pe tine.

— Ba nu.

Disperată, se aruncă peste el, greutatea corpului ei ţinându-l pe spate, în zăpadă. Întinse mâna spre umărul lui, în timp ce el se zvârcolea sub ea, cu hainele şi pielea lunecoase de sânge şi fierbinţi ca focul. Genunchii ei alunecară de o parte şi de alta a coapselor lui şi se lăsă cu toată greutatea pe pieptul lui, ţintuindu-l la pământ.

— Jace, zise ea. Jace, te rog.

Dar ochii lui nu se puteau fixa asupra ei, iar mâinile-i loveau spasmodic pământul.

— Jace, zise Clary şi puse stela pe pielea lui, exact deasupra rănii.

Şi era din nou pe vapor cu tatăl ei, cu Valentine, şi arunca în joc tot ce avea, fiecare strop de putere, până şi ultimul atom de voinţă şi energie în crearea unei rune, o rună care să distrugă toată lumea, care să întoarcă moartea, care să facă oceanele să zboare până la cer. Numai că, de data asta, era cea mai simplă dintre rune, runa pe care fiecare vânător de umbre o învăţa în primii ani de pregătire:

Vindecă-mă.

Iratze prinse contur pe umărul lui Jace, iar culoarea ce spirala din vârful stelei era atât de neagră, încât lumina ce venea de la stele şi de la Citadelă păru

să dispară în ea. Clary putea simţi şi propria energie dispărând în rună, în timp ce o desena. Niciodată nu simţise mai limpede că stela era o extensie a propriilor vene, că ea scria cu propriul sânge, de parcă toată energia din ea era absorbită prin mână şi prin degete. Vederea i se întuneca, în timp ce se lupta să ţină stela bine, ca să termine runa. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost marele vârtej luminos al unui Portal, deschizându-se spre imposibila vedere a Pieţii îngerului, înainte să alunece în neant.

8
Tărie în ce rămâne

Raphael se ridică în picioare, cu mâinile în buzunare, şi se uită la turnurile demonilor, care licăreau roşu-întunecat.

— Se întâmplă ceva, zise el. Ceva neobişnuit.

Simon ar fi vrut să-i replice că lucrul neobişnuit care se întâmplase era că el tocmai fusese răpit şi dus în Idris pentru a doua oară în viaţa lui, dar îi era prea greaţă. Uitase cum Portalul părea să te desfacă în bucăţi când intrai şi să te reasambleze pe partea cealaltă, cu importante piese lipsă.

De altfel, Raphael avea dreptate. Se întâmpla ceva. Simon mai fusese în Alicante şi îşi amintea drumurile şi canalele, dealul ridicându-se deasupra cetăţii cu Citadela în vârf. Îşi amintea că, în nopţile obişnuite, străzile erau liniştite, luminate de strălucirea palidă a turnurilor. Dar în noaptea asta era gălăgie, în mare parte venind dinspre Citadelă şi deal, unde luminile dansau de parcă fuseseră aprinse zece focuri de tabără. Turnurile demonilor emiteau o lumină sinistră, roşu-aurie.

— Schimbă culoarea turnurilor ca să transmite mesaje, zise Raphael. Aur pentru căsătorii şi sărbătoriri. Albastru pentru Acorduri.

— Şi roşu ce-nseamnă? întrebă Simon.

— Magie, zise Raphael, mijindu-şi ochii. Pericol.

Se răsuci încet pe călcâie, uitându-se la strada liniştită şi la casele mari de la marginea canalului. Era cu un cap mai scund decât Simon. Simon se întrebă câţi ani o fi avut când fusese preschimbat. Paisprezece? Cincisprezece? Cu puţin mai mare decât Maureen. Cine îl preschimbase? Magnus ştia, dar n-o spusese niciodată.

— Casa Inchizitorului e acolo, zise Raphael şi arătă spre una dintre casele cele mai mari, cu acoperiş ţuguiat şi balcoane deasupra canalului. Dar e întuneric.

Simon nu putea tăgădui faptul, deşi inima lui care nu bătea făcu totuşi un mic salt când se uită spre casă. Acolo locuia acum Isabelle; una dintre ferestre era fereastra ei.

— Trebuie să fie sus, la Citadelă, zise el. Mai fac aşa, pentru întruniri şi treburi de-astea.

El personal nu avea amintiri prea plăcute despre Citadelă, căci fusese deţinut acolo de Inchizitorul de dinainte.

— Am putea merge acolo, cred. Să vedem ce se petrece.

— Da, mulţumesc. Sunt conştient de „întrunirile şi treburile de-astea” ale lor, se răsti Raphael, deşi arăta mai nesigur decât îşi amintea Simon să-l mai fi văzut vreodată. Indiferent ce se petrece, e o problemă de-a vânătorilor de umbre. Există o casă, nu prea departe de aici, care le-a fost alocată reprezentanţilor vampirilor la Consiliu. Am putea merge acolo.

— Împreună? se miră Simon.

— E o casă foarte mare, zise Raphael. Tu o să stai într-un capăt, eu, în celălalt.

Simon îşi ridică sprâncenele. Nu ştia sigur la ce se aşteptase, dar să petreacă noaptea într-o casă cu Raphael nu-i trecuse prin minte. Nu era teama că Raphael avea să-l ucidă în somn. Dar ideea de a împărţi locuinţa cu cineva care părea, dintotdeauna, să nu-l poată suferi era cel puţin ciudată.

Vederea lui Simon era limpede şi pătrunzătoare acum - unul dintre puţinele lucruri care-i plăceau din condiţia de vampir - şi putea vedea detaliile chiar şi de la distanţă. O văzu înainte să-l fi zărit şi ea. Mergea repede, cu capul în jos, cu părul ei negru împletit în coadă, cum îl purta adesea când lupta. Era îmbrăcată în costumul de luptă, iar ghetele ei bocăneau pe pavaj.

Eşti răpitoare; Isabelle Lightwood.

Simon se întoarse spre Raphael.

— Dispari, zise el.

Raphael rânji batjocoritor.

— La belle Isabelle, zise. E fără speranţă, să ştii, tu şi ea.

— Pentru că eu sunt vampir şi ea un vânător de umbre?

— Nu. Pentru că ea, pur şi simplu, cum se spune, nu e de nasul tău.

Isabelle era pe la jumătatea străzii acum. Simon scrâşni din dinţi.

— Strică-mi tu ploile şi te trag în ţeapă. Vorbesc serios.

Raphael ridică nevinovat din umeri, dar nu se mişcă. Simon îi întoarse spatele şi ieşi din umbră, în stradă.

Isabelle se opri scurt, ducându-şi mâna spre biciul încolăcit la brâu. În clipa următoare, o expresie de şoc, mâna îi căzu pe lângă corp şi, cu vocea nesigură, întrebă:

— Simon?

Simon se simţi deodată stingherit. Poate că ea n-avea să aprecieze apariţia lui neanunţată în Alicante - asta era lumea ei, nu a lui.

— Eu... începu el, dar nu continuă, pentru că Isabelle se repezi la el şi îl luă în braţe, cât pe-aci să-l dea jos.

Simon închise ochii şi îşi îngropă faţa pe gâtul ei. li putea simţi inima bătând, dar alungă violent orice gând despre sânge. Era delicată şi puternică în braţele lui, părul ei îl gâdila pe faţă şi, ţinând-o în braţe, se simţea normal, minunat de normal, ca orice adolescent îndrăgostit de o fată.

Îndrăgostit. Tresărind, se dădu înapoi şi se trezi uitându-se la Izzy de la câţiva centimetri distanţă, în ochii ei imenşi, strălucitori.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, zise ea, cu respiraţia tăiată. Tocmai îmi doream să fii aici şi mă gândeam cât o să mai treacă până o să te revăd şi... 0; Doamne, cu ce eşti îmbrăcat?

Simon aruncă o privire la cămaşa lui bufantă şi pantalonii de piele mulaţi. Era vag conştient de prezenţa lui Raphael, undeva în umbre, râzând pe înfundate.

— E o poveste cam lungă, zise el. Crezi că putem merge înăuntru?

Magnus răsucea în mâini caseta de argint cu iniţialele gravate, iar ochii lui de pisică sclipeau în penumbra pivniţei lui Amatis, abia luminată de o lampa-vrăjitoarei.

Jocelyn îl privea cu o expresie de nelinişte curioasă. Luke se gândi fără voie la toate acele dăţi când Jocelyn o dusese pe Clary la mansarda lui Magnus, pe când Clary era copilă, în vremea când ei trei locuiau împreună, un trio greu de crezut, până când Clary crescuse şi începuse să-şi amintească lucrurile pe care ar fi trebuit să le uite.

— E ceva? întrebă Jocelyn.

— Trebuie să-mi dai timp, zise Magnus, ciocănind în casetă cu un deget. Capcane magice explozive, blesteme şi altele de genul ăsta pot fi foarte subtil ascunse.

— Nu te grăbi, zise Luke, sprijinindu-se cu spatele de o masă înghesuită într-un colţ plin de pânze de păianjen.

Cândva, aceasta fusese masa de bucătărie a mamei lui. Recunoscu desenele urmelor de cuţit neglijente de pe tăblia de lemn, şi ciobitura dintr-un picior, pe care o făcuse el când îi dăduse un şut, în adolescenţă.

Fusese masa lui Amatis ani de-a rândul. Fusese a ei când se căsătorise cu Stephen şi când, uneori, organizau petreceri la casa Herondale. Fusese a ei şi după divorţ, când Stephen se mutase la conacul de la ţară cu noua lui soţie. Toată pivniţa, de fapt, era plină de mobilă veche: obiecte pe care Luke le recunoştea ca aparţinând părinţilor lor, tablouri şi nimicuri de pe vremea când Amatis era căsătorită. Se întrebă de ce le ascunsese aici, jos. Probabil că nu suportase să le mai vadă.

— Nu cred că e ceva în neregulă cu ea, zise Magnus, în cele din urmă, punând caseta înapoi pe raft, unde o vârâse Jocelyn, care nu voia s-o ţină în casă, dar nu se îndura nici s-o arunce.

Magnus se înfioră şi îşi frecă palmele. Era înfofolit într-un palton cenuşiu cu negru, care-l făcea să semene cu un detectiv trecut prin multe. Jocelyn nu-i dăduse şansa să-şi lase haina la cuier când ajunsese la uşa ei, ci îl înşfăcase de braţ şi-l adusese drept în pivniţă.

— Nicio capcană, nicio cursă, nimic magic.

Jocelyn făcu o faţă oarecum sfioasă.

— Mulţumesc, zise ea. Pentru că ai verificat-o. Poate că sunt un pic paranoică. Şi după cele ce tocmai s-au întâmplat la Londra...

— Ce s-a întâmplat la Londra?

— Nu ştim prea multe, zise Luke. Am primit un mesaj-foc despre asta abia azi după-amiază, de la Citadelă, dar nu dădea prea multe detalii. Institutul de la

Londra a fost unul dintre puţinele care nu fusese încă evacuat. Se pare că Sebastian şi forţele sale au încercat să-l atace. Au fost respinşi de un soi de vrajă protectoare, ceva despre care nici Consiliul nu ştia. Ceva care i-a prevenit pe vânătorii de umbre despre ce urma să se întâmple şi le-a permis să se apere.

— O stafie, zise Magnus, cu un început de zâmbet. Un duh legat prin jurământ să apere locul. Ea se află acolo de o sută treizeci de ani.

— Ea? întrebă Jocelyn, sprijinindu-se cu spatele de un perete prăfuit. O stafie? Pe cuvânt? Cum se numea?

— I-ai recunoaşte numele de familie dacă ţi l-aş spune, dar ei nu i-ar plăcea.

Privirea lui Magnus părea îndepărtată.

— Bănuiesc că asta înseamnă că şi-a găsit pacea. Magnus reveni la prezent. Oricum, zise, n-am vrut să îndrept conversaţia în direcţia asta. Nu de asta am venit la voi.

— Am bănuit eu, zise Luke. Apreciem vizita ta, deşi recunosc că am fost surprins să te văd la uşă. N-aş fi crezut că vii la noi.

Credeai că o să mă duc la familia Ligktwood? întrebarea pluti nerostită între ei.

— Am avut o viaţă înainte de Alec, spuse Magnus sec. Sunt înaltul Magician din Brooklyn. Mă aflu aici ca să iau parte la Consiliu ca reprezentant al Copiilor lui Lilith.

— Credeam că reprezentantul magicienilor e Catarina Loss, zise Luke, surprins.

— A fost, zise Magnus. Ea m-a făcut să-i iau locul ca să pot veni aici şi să-l văd pe Alec. Suspină. De fapt, mi-a aruncat pastila asta când eram în Hunter's Moon. Şi de aceea am vrut să vin să stau de vorbă cu voi despre asta.

Luke se aşeză pe masa şubredă.

— L-ai văzut pe Bat? întrebă el.

Bat prefera să-şi rezolve treburile de birou la Hunter’s Moon, în timpul zilei, decât la secţia de poliţie. Nu era oficial, dar toată lumea ştia că acolo îl găseai.

— Da/Tocmai primise un telefon de la Maia. Magnus îşi trecu mâna prin părul său negru. Lui Sebastian nu-i place deloc să fie respins, zise tărăgănat, iar Luke simţi cum se încordează.

Magnus ezita în mod clar să dea nişte veşti rele.

— Se pare că după ce a încercat să atace Institutul din Londra şi n-a avut succes, şi-a întors atenţia asupra taberei Praetor Lupus. Aparent, nu are nevoie de licantropi - nu-i poate converti în întunericiţi -, aşa că a ars tabăra din temelii şi i-a ucis pe toţi. L-a ucis şi pe Jordan Kyle, în faţa Maiei. Pe ea a lăsat-o să trăiască pentru a putea transmite mesajul.

Jocelyn se cuprinse în braţe.

— Dumnezeule.

— Care era mesajul? zise Luke în cele din urmă, când îşi regăsi glasul.

— Un mesaj pentru repudiaţi, zise Magnus. Am vorbit cu Maia la telefon. M-a pus să-l învăţ pe de rost. Se pare că el a zis: „Spune-le tuturor repudiaţilor că vreau răzbunare şi o să mă răzbun. O să plătesc întocmai ca aici tuturor celor care se aliază cu vânătorii de umbre. Nu am nimic cu neamul tău, decât dacă o

să-i urmaţi pe nefilimi în bătălie, caz în care o să fiţi hrană pentru sabia mea şi pentru săbiile armatei mele, până ce şi ultimul dintre voi o să dispară de pe faţa pământului... ”

Jocelyn scoase un sunet gâtuit.

— Vorbeşte exact ca tatăl lui, nu-i aşa?

Luke se uită la Magnus.

— Ai de gând să transmiţi mesajul ăsta la Consiliu?

Magnus se bătu uşor peste bărbie cu o unghie sclipitoare.

— Nu, zise el. Dar nici n-o să-l ţin secret de repudiaţi. Loialitatea mea nu e mai mare faţă de vânătorii de umbre decât faţă de ei.

Nu ca a ta. Cuvintele atârnară între ei, nerostite.

— Am asta, zise Magnus, scoţând o bucată de hârtie din buzunar.

Luke o recunoscu, fiindcă avea şi el una.

— O să veniţi la dineu, mâine-seară?

— Eu, da. Spiritele naturii iau asemenea invitaţii foarte în serios. Meliorn şi Curtea vor fi insultaţi dacă nu mă duc.

— Am de gând să le spun lor, atunci, zise Magnus.

— Şi dacă intră în panică? întrebă Luke. Dacă abandonează Consiliul şi pe nefilimi?

— Doar nu crezi că ceea ce s-a întâmplat la Praetor poate fi ascuns.

— Mesajul lui Sebastian ar putea fi, zise Jocelyn. Încearcă să-i sperie pe repudiaţi, Magnus. Încearcă să-i facă să stea deoparte până îi distruge el pe nefilimi.

— Ar fi dreptul lor, zise Magnus.

— Dacă o s-o facă, tu crezi că nefilimii o să le-o ierte vreodată? zise Jocelyn. Conclavul nu e iertător. Sunt mai neiertători şi decât însuşi Dumnezeu.

— - Jocelyn, zise Luke. Nu e vina lui Magnus.

Dar Jocelyn încă se uita la Magnus.

— Ce ţi-ar spune Tessa să faci? zise ea.

— Te rog, Jocelyn, protestă Magnus. Tu abia dacă ai cunoscut-o. Ar pleda pentru onestitate, cum face de obicei. Ascunderea adevărului nu ţine niciodată. Când ai trăit destul de mult, vezi asta foarte clar.

Jocelyn îşi plecă privirile la mâinile ei - mâini de artist, pe care Luke le iubise întotdeauna, agile şi grijulii, pătate de tuş.

— Eu nu mai sunt vânător de umbre, zise ea. Am dezertat de la ei. V-am spus asta amândurora. Dar o lume fără vânători de umbre... mă tem de asta.

— Cum a existat o lume şi înainte de nefilimi, zise Magnus, va mai exista una şi după.

— O lume în care noi să putem supravieţui? Fiul meu... începu Jocelyn şi se întrerupse la auzul unor bubuituri venind de sus.

Cineva bătea la uşa de la intrare.

— Clary? se miră ea cu voce tare. Probabil a uitat iarăşi cheile.

— Deschid eu, zise Luke şi se ridică.

Schimbă o scurtă privire cu Jocelyn şi ieşi din pivniţă, cu mintea plină de gânduri învălmăşite. Jordan mort, Maia îndurerată. Sebastian încercând să-i asmuţă pe repudiaţi împotriva vânătorilor de umbre.

Deschise uşa şi un val de aer rece intră în casă. Pe trepte era o tânără cu părul blond şi buclat, îmbrăcată în costum de luptă. Helen Blackthorn. Luke abia avu timp să observe că turnurile demonilor de deasupra lor luminau sângeriu, când ea vorbi:

— Am venit cu un mesaj de la Citadelă, zise ea. E despre Clary.

— Maia.

O voce blândă răsărind din tăcere. Maia se întoarse pe partea cealaltă, nedorind să deschidă ochii. Era ceva îngrozitor care aştepta, acolo, în întuneric, ceva de care putea scăpa numai dacă dormea şi dormea, pentru totdeauna.

— Maia.

Se uita la ea din întuneric, ochi palizi şi piele întunecată. Fratele ei, Daniel. Sub ochii ei, el rupse aripile unui fluture şi-i lăsă trunchiul să cadă, zvârcolitor, pe pământ.

— Maia, te rog.

O uşoară atingere pe braţ. Sări în capul oaselor, ferindu-se cu tot corpul. Lovi cu spatele un perete şi icni, deschizându-şi cu un mare efort ochii. Erau lipicioşi, cu genele încărcate de sare. Plânsese în somn.

Era într-o cameră destul de întunecată, cu o singură fereastră care dădea spre o străduţă întortocheată din centru. Prin geamul murdar vedea coroana copacilor desfrunziţi şi colţul a ceva metalic - o scară de incendiu, bănui.

Îşi întoarse privirea - un pat îngust, cu tăblie de fier, şi o pătură subţire pe care ea o împinsese la picioare. Spatele ei lipit de un zid de cărămidă. Un singur scaun lângă pat, vechi şi şubrezit. Pe el stătea Bat, cu ochii mari, coborând încet mâna.

— Îmi pare rău, zise el.

— Nu, mârâi ea, nu mă atinge.

— Ţipai, zise el. În somn.

Ea îşi prinse corpul în braţe. Purta jeanşi şi un maieu. Puloverul pe care îl avusese la Long Island dispăruse, iar pielea de pe braţe i se înfioră.

— Unde sunt hainele mele? întrebă ea. Jacheta, puloverul meu…

Bat îşi drese glasul.

— Erau pline de sânge, Maia.

— Aşa e, zise ea.

Inima îi bătea cu putere în piept.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea închise ochii. Îşi amintea totul: drumul până acolo, camioneta, clădirea arzând, plaja aşternută cu cadavre. Jordan prăbuşindu-se în braţele ei, sângele curgând pe ea şi în jur ca apa, amestecându-se cu nisipul. Iubitul tău e mort

— Jordan, zise ea, deşi ştia deja.

Faţa lui Bat era gravă; ochii lui căpui aveau ape verzui, care-i făceau să strălucească în penumbră. Era o faţă pe care ea o cunoştea bine. Fusese unul

dintre primii vârcolaci cu care se întâlnise ea. Continuaseră să se vadă până când ea îi spusese că, după părerea ei, era prea nouă în oraş, avea nervii prea întinşi, era prea nevindecată după Jordan pentru o nouă relaţie. El o rupsese cu ea chiar de a doua zi; surprinzător, rămăseseră prieteni.

— E mort, a zis el. La fel ca aproape toţi cei din Praetor Lupus. Pretorul Scott, studenţii - doar câţiva au supravieţuit. Maia, de ce vă aflaţi voi acolo? Ce căutaţi la Praetor?

Maia îi povesti despre dispariţia lui Simon, telefonul primit de Jordan de la Praetor, călătoria lor nebunească până la Long Island, descoperirea taberei în ruine.

Bat îşi drese glasul.

— Am câteva lucruri de-ale lui Jordan. Cheile lui şi medalionul Praetor...

Maia simţi că nu poate respira.

— Nu, nu vreau... nu vreau lucrurile lui, zise ea. Şi-ar fi dorit ca medalionul să-i rămână lui Simon. Când o să-l găsim pe Simon, lui ar trebui să i-l dăm.

Bat nu stărui.

— Am şi nişte veşti bune, zise el. Le-am primit de la Idris: prietenul tău Simon e teafăr. E acolo, de fapt, cu vânătorii de umbre.

— Oh.

Maia simţi nodul strâns din jurul inimii ei slăbindu-se puţin, cu uşurare.

— Ar fi trebuit să-ţi spun imediat, se scuză el. Numai că... mi-am făcut griji pentru tine. Erai într-un hal fără de hal când te-am adus înapoi, la noi. Ai dormit încontinuu de atunci.

Am vrut să dorm pentru totdeauna.

— Ştiu că ai vorbit deja cu Magnus, adăugă Bat, pe faţa lui citindu-se tensiunea. Dar mai explică-mi şi mie o dată de ce Sebastian Morgenstem i-ar viza pe licantropi.

— A spus că a fost un mesaj, spuse Maia, auzindu-şi vocea monotonă ca din depărtare. A vrut ca noi să ştim că asta s-a întâmplat din cauza alianţei vârcolacilor cu vânătorii de umbre; şi că asta a pus de gând să le facă tuturor aliaţilor nefilimilor.

„N-o să m-opresc şi-odihnă n-o să am nicicând, pânce ori moartea îmi închide ochii, ori soarta-mi dă măsura întreag-a răzbunării."

— New Yorkul este golit de vânători de umbre acum, iar Luke e în Idris cu ei. Instalează supraprotecţii. Curând, abia de-o să mai putem trimite mesaje înăuntru şi-n afară.

Bat se foi pe scaun. Maia simţi că mai era ceva ce nu voia să-i spună.

— Ce e? întrebă ea.

Ochii lui se feriră într-o parte.

— Bat...

— Îl cunoşti pe Rufus Hastings?

Rufus. Maia îşi aminti de prima ei vizită la Praetor Lupus - o faţă plină de cicatrice, un bărbat furios ieşind valvârtej din biroul Pretorului Scott.

— Nu chiar.

— El a supravieţuit masacrului. E aici, la secţie, cu noi. Ne-a povestit detalii, zise Bat. Şi a vorbit cu ceilalţi despre Luke. Spunând că e mai mult vânător de umbre decât licantrop, că nu are loialitate de haită, că haitei îi trebuie acum un nou lider.

— Tu eşti liderul, zise ea. Eşti comandantul secund.

— Da, şi am fost numit de Luke. Asta înseamnă că nici eu nu sunt de încredere.

Maia se lăsă pe marginea patului. O durea tot corpul; îşi dădu seama când îşi puse tălpile goale pe podeaua rece de piatră.

— Nimeni nu pleacă urechea la ce spune el, nu-i aşa?

Bat ridică din umeri.

— Asta-i ridicol. După tot ce s-a întâmplat, ar trebui să fim uniţi, nu să avem pe cineva care încearcă să ne dezbine. Vânătorii de umbre sunt aliaţii noştri...

— Tocmai de aceea ne-a atacat Sebastian.

— Ne-ar fi atacat oricum. Nu e prieten cu repudiaţii. E fiul lui Valentine Morgenstern.

Ochii ei scoteau flăcări.

— Poate că încearcă să ne facă să-i abandonăm pe nefilimi temporar, ca să-i poată el încolţi, dar dacă reuşeşte să-i nimicească pe toţi de pe faţa pământului, pe urmă va veni după noi.

Bat îşi încleşta şi descleşta mâinile; în cele din urmă, păru să ia o decizie.

— Ştiu că ai dreptate, zise şi se duse până la o măsuţă din colţul camerei. Se întoarse cu o jachetă pentru ea, şosete şi ghete. I le întinse. Numai... fă-mi o favoare şi nu spune nimic de genul ăsta în după-amiaza asta. Altminteri, emoţiile o s-o ia razna.

Ea îşi îmbrăcă jacheta.

— În după-amiaza asta? Ce-i în după-amiaza asta?

El oftă.

— Funeraliile.

— O omor pe Maureen, zise Isabelle.

Deschisese ambele uşi ale şifonierului lui Alec şi arunca din el hainele grămadă pe podea.

Simon stătea întins pe unul dintre paturi - al lui Jace? al lui Alec? -, cu picioarele goale, după ce-şi scosese cizmele cu catarame alarmante. Deşi pielea lui nu se învineţea propriu-zis, era grozav să se afle în contact cu o suprafaţă moale, după ce petrecuse atât de multe ore pe podeaua dură şi murdară de la Dumort.

— Va trebui să te baţi cu toţi vampirii din New York ca s-ajungi s-o faci, zise el. Se pare că ei o iubesc.

— Gusturile nu se discută.

Isabelle ridică un pulover bleumarin pe care Simon îl recunoscu ca fiind al lui Alec, mai mult după găurile de la manşete.

— Deci Raphael te-a adus aici ca să poţi vorbi cu tata?

Simon se ridică în coate, ca să se uite la ea.

— Crezi c-o să fie bine?

— Sigur, cum să nu. Tata adoră să vorbească.

Tonul ei era plin de amărăciune. Simon se aplecă spre ea, dar când ea-şi înălţă capul, îi zâmbea, iar el crezu că i se păruse.

— Deşi, cine ştie ce o să se întâmple, după atacul de la Citadela de Adamant din seara asta. Îşi muşcă buza de jos: S-ar putea să anuleze întrunirea sau s-o pună mai devreme. Sebastian e, evident, o problemă mult mai serioasă decât au crezut ei. N-ar fi trebuit să se poată apropia atât de mult de Citadela de Adamant.

— Păi, zise Simon, el e un vânător de umbre.

— Ba nu, nu e, zise Isabelle cu ferocitate şi smulse un pulover verde de pe un umeraş de lemn. De altfel. E un om.

— Scuze, zise Simon. Trebuie să fie exasperant să aştepţi să vezi cum se sfârşeşte bătălia. Câţi oameni au lăsat prin Portal?

— Cincizeci sau şaizeci, zise Isabelle. Am vrut să mă duc şi eu, dar... nu m-au lăsat.

Avea un ton precaut în voce, ceea ce însemna că se apropiau de un subiect despre care nu voia să vorbească.

— Mi-aş fi făcut griji pentru tine, zise el.

Îi văzu buzele arcuindu-se într-un zâmbet, în pofida voinţei sale.

— Probează-l pe ăsta, zise ea şi-i aruncă puloverul verde, o idee mai puţin jerpelit decât restul.

— Eşti sigură că e în regulă dacă-i împrumut hainele?

— Nu poţi să umbli aşa, zise ea. Arăţi de parc-ai scăpat dintr-un roman de dragoste. Isabelle duse teatral o mână la frunte. Oh, lord

Montgomery, ce-ai de gând să faci cu mine în acest dormitor, când suntem numai noi doi, singuri? O fecioară inocentă şi lipsită de apărare? îşi descheie jacheta şi-o azvârli pe podea, rămânând într-un maiou alb, apoi îi aruncă o privire senzuală. Virtutea mea e în siguranţă?

— Eu, ăăă... ce? zise Simon, pe moment lipsit de vocabular.

— Ştiu că eşti un bărbat periculos, declară Isabelle şi se apropie de pat legănându-şi şoldurile. Îşi descheie pantalonii şi-i dezbrăcă, lăsându-i pe podea. Pe dedesubt purta pantaloni scurţi negri, băieţeşti. Unii te numesc mare crai, continuă ea. Toată lumea ştie că eşti un diavol cu femeile, cu cămăşile tale bufante şi irezistibilii pantaloni. Sări pe neaşteptate în pat şi veni în patru labe spre el, ţintuindu-l cu privirea ca o cobră care calcula cum să facă o gustare dintr-o mangustă. Te implor să ţii cont de inocenţa mea, şopti ea. Şi de biata mea inimă vulnerabilă.

Simon hotărî că semăna foarte mult cu jocul pe roluri din D&D, dar potenţial mult mai amuzant.

— Lordul Montgomery nu ţine cont de nimic decât de propriile sale dorinţe, zise el cu voce gravă. O să-ţi mai spun ceva. Lordul Montgomery are o avere foarte mare... şi moşii foarte întinse, de asemenea.

Isabelle chicoti, iar Simon simţi patul zguduindu-se sub ei.

— OK, nu m-am aşteptat să intri chiar aşa în rol.

— Lordul Montgomery întotdeauna depăşeşte aşteptările, zise Simon, apucând-o pe Isabelle de mijloc şi întorcând-o, astfel încât ajunse sub el, cu părul ei negru risipit pe toată perna. Mamelor, încuiaţi-vă fiicele, apoi încuiaţi-vă cameristele, apoi încuiaţi-vă şi pe voi înşivă. Lordul Montgomery a pornit după pradă.

Isabelle îi luă faţa între palme.

— Bunul meu lord, zise ea, cu ochi strălucitori. Mă tem că nu mai pot rezista farmecelor tale bărbăteşti şi purtării tale virile. Te rog, fă cu mine după cum ţi-e voia.

Simon nu era sigur ce-ar fi vrut să facă lordul Montgomery, dar ştia ce voia el să facă. Se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut lent. Buzele ei se întredeschiseră sub ale lui şi dintr-odată totul era o dulce căldură întunecată, iar buzele lui Isabelle le atinseră uşor pe ale lui, mai întâi ispititor, apoi mai apăsat. Mirosea, ca întotdeauna, ameţitor, a trandafiri şi a sânge. El îşi apăsă buzele de locul unde i se simţea pulsul pe gât, trecând cu gura peste el blând, fără să muşte, iar Izzy icni; mâinile ei se îndreptară spre pieptarul cămăşii lui. Pe moment, el îşi făcu griji pentru lipsa nasturilor, dar Isabelle apucă materialul în mâinile ei puternice şi sfâşie cămaşa pe jumătate, lăsând-o să-i atârne de umeri.

— Doamne, chestia asta se rupe ca hârtia, exclamă ea, ducându-şi mâinile la marginea maioului ei, ca să şi-l scoată.

Era la jumătatea gestului când uşa se deschise brusc şi Alec intră în cameră.

— Izzy, eşti... începu el, apoi făcu ochii cât cepele şi se trase înapoi, destul de grăbit cât să dea cu capul de peretele din spatele lui. Ce e cu el aici?

Isabelle îşi trase la loc maioul şi-i aruncă o privire mânioasă fratelui ei.

— Nu ştii să baţi la uşă?

— E... e dormitorul meul se bâlbâi Alec.

Părea să încerce să nu se uite la Izzy şi la Simon, care erau într-adevăr într-o poziţie foarte compromiţătoare. Simon se dădu repede jos de pe Isabelle, care se ridică în capul oaselor, scuturându-se ca de scame. Simon se sculă şi el, dar mai încet, încercând să-şi ţină laolaltă cămaşa ruptă.

— De ce sunt hainele mele pe podea? întrebă Alec.

— Am încercat să găsesc ceva de îmbrăcat pentru Simon, îi explică Isabelle. Maureen l-a îmbrăcat în pantaloni de piele mulaţi şi o cămaşă bufantă, pentru că el a fost sclavul ei de roman de amor.

— Ce-a fost?

— Sclavul ei de roman de amor, repetă Isabelle, de parcă Alec ar fi fost deosebit de bătut în cap.

Alec clătină din cap, scuturându-se ca de un vis urât.

— Ştiţi ceva? Nu-mi explicaţi. Doar... îmbrăcaţi-vă. Amândoi.

— N-ai de gând să pleci, nu? zise Isabelle pe un ton ursuz, dându-se jos din pat.

Îşi ridică jacheta şi o îmbrăcă, apoi îi aruncă lui Simon puloverul verde. El schimbă bucuros cămaşa de poet, care era oricum ferfeniţă.

— Nu. E camera mea şi, de altfel, trebuie să stau de vorbă cu tine,

Isabelle.

Vocea lui Alec era răspicată. Simon luă nişte jeanşi şi nişte pantofi de pe jos şi se duse cu ele în baie să se schimbe, ocupându-se intenţionat multă vreme cu îmbrăcatul lor. Când ieşi, Isabelle stătea pe patul răvăşit, nervoasă şi încordată.

— Deci acum deschid Portalul ca să-i aducă pe toţi înapoi? Bine.

— Este bine, dar ce am simţit eu - Alec îşi duse mâna, fără să-şi dea seama, la braţ, lângă runa de parabatai - nu mai e bine. Jace nu e mort, se grăbi el să adauge, când Isabelle păli. Aş fi ştiut-o. Dar s-a întâmplat ceva. Ceva cu focul ceresc, cred.

— Ştii dacă el e bine, acum? Şi Clary? întrebă Isabelle.

— Staţi, luaţi-o de la capăt, îi întrerupse Simon. Ce-i cu Clary? Şi Jace?

— Ei au trecut prin Portal, zise Isabelle, posomorâtă. S-au dus la bătălia de la Citadela de Adamant.

Simon îşi dădu seama că, fără să vrea, dusese mâna stângă la inelul de aur de pe dreapta şi acum îl strângea între degete.

— Nu sunt prea tineri?

— N-au făcut-o cerând voie.

Alec se sprijinea cu spatele de perete. Arăta obosit, cu umbre vinete-albăstrui sub ochi.

— Consulul a încercat să-i oprească, dar n-a avut timp.

Simon se întoarse spre Isabelle.

— Şi nu mi-ai spus?

Isabelle îi ocoli privirea.

— Ştiam că o să-ţi pierzi cumpătul.

Alec se uită de la Isabelle la Simon.

— Nu i-ai spus şi lui? se miră el. Despre ce s-a întâmplat la Citadelă?

Isabelle îşi încrucişă braţele peste piept şi luă o figură sfidătoare.

— Nu. M-am întâlnit pe neaşteptate cu el în stradă, am urcat aici şi... nu e treaba ta.

— Ba este, dacă o faci în dormitorul meu, zise Alec. Dacă vrei să-l foloseşti pe Simon ca să te facă să uiţi că eşti furioasă şi supărată, bine, dar nu în camera mea.

— Nu-l foloseam...

Simon îşi aminti de ochii lui Isabelle, strălucitori când îl văzuse stând în stradă. Crezuse că era fericire, dar acum îşi dădu seama că mai probabil străluceau din cauza lacrimilor nevărsate. Modul cum venise spre el, cu capul în jos, cu umerii aduşi, de parcă ar fi făcut eforturi să se stăpânească.

— Ba da, zise el, altminteri mi-ai fi spus ce s-a întâmplat. Nici măcar n-ai pomenit de Clary sau de Jace, sau că erai îngrijorată sau... ceva.

Îşi simţi stomacul strângându-i-se dureros, înţelegând cu câtă abilitate îi evitase Isabelle întrebările şi îi deviase atenţia cu săruturile, şi se simţi caraghios. El crezuse că era bucuroasă să-l vadă pe el în mod anume, dar poate că ar fi putut fi oricine.

Chipul lui Isabelle încremenise.

— Te rog, zise ea. Că nici tu n-ai întrebat Se jucase în neştire cu părul; acum ridică mâinile şi începu să-l răsucească, aproape sălbatic, într-un coc la ceafă şi spuse: Dacă aveţi de gând să staţi amândoi aici şi să daţi vina pe mine, poate ar trebui să plecaţi...

— Nu dau vina pe tine, începu Simon, dar Isabelle era deja în picioare.

Înşfăcă pandantivul de rubin, i-l scoase deloc blând peste cap şi îl puse la loc în jurul gâtului ei.

— N-ar fi trebuit să ţi-l dau niciodată, zise ea, cu ochi strălucitori.

— Mi-a salvat viaţa, zise Simon.

Asta o făcu să se oprească.

— Simon... şopti ea.

Se întrerupse când Alec se apucă brusc de umăr, icnind, şi căzu pe podea. Isabelle se repezi la el şi îngenunche.

— Alec? Alec!

Vocea îi urcă, gâtuită de panică.

Alec îşi desfăcu jacheta, trase de gulerul cămăşii şi îşi lungi gâtul să vadă semnul de pe umăr. Simon recunoscu liniile runei de parabatai. Alec îşi lipi degetele pe ea; se murdări de ceva întunecat, care arăta ca funinginea.

— S-au întors prin Portal, zise el. Şi e ceva rău cu Jace.

Era ca revenirea unui vis sau a unui coşmar.

După Războiul Mortal, Piaţa îngerului fusese plină de cadavre. Cadavrele vânătorilor de umbre, aliniate în şiruri drepte, fiecare dintre ele cu ochii legaţi cu mătasea albă a morţii.

Acum erau din nou morţi în piaţă, dar de data aceasta era şi haos. Turnurile demonilor aruncau o lumină puternică asupra scenei care îl întâmpină pe Simon când, urmându-i pe Isabelle şi pe Alec pe străzile întortocheate din Alicante, ajunse în sfârşit la Sala Acordurilor. Piaţa era plină de oameni. Nefilimi în costume de luptă zăceau întinşi pe jos, unii zvârcolindu-se de durere, alţii strigând, alţii îngrijorător de nemişcaţi.

Sala Acordurilor era întunecată şi încuiată. Una dintre clădirile mai mari de gresie din piaţă era deschisă şi strălucea de lumină, cu uşile duble larg deschise. Un şuvoi de vânători de umbre intra şi ieşea.

Isabelle se ridicase pe vârfuri şi cerceta neliniştită mulţimea. Simon îi urmări privirea. Putu desluşi câteva chipuri familiare: Consulul, mişcându-se îngrijorată printre oamenii săi, Kadir de la Institutul din New York, Fraţii Tăcuţi, în robele lor ca pergamentul îndrumând fără cuvinte oamenii spre clădirea luminată.

— Basilias e deschis, zise Isabelle către un Alec cu înfăţişare descompusă. S-ar putea să-l fi dus pe Jace înăuntru, dacă a fost rănit...

— A fost rănit, zise Alec scurt.

— Basilias? întrebă Simon.

— Spitalul, zise Isabelle, arătând spre clădirea bine luminată.

Simon o putu simţi vibrând de energie nervoasă, panicată.

— Eu ar trebui... noi ar trebui...

— Merg cu voi, zise Simon.
Ea clătină din cap.
— Numai vânătorii de umbre.
Alec zise:
— Isabelle. Haide.
Se ţinea strâns de umărul marcat de runa lui de parabatai, Simon ar fi vrut să-i spună ceva, să-i spună că şi cea mai bună prietenă a lui plecase
În bătălie şi lipsea, şi ar mai fi vrut să-i spună că înţelege. Dar poate că nu puteai înţelege parabatai-ul decât dacă erai vânător de umbre. Se îndoi că Alec i-ar fi mulţumit dacă î-ar fi spus că înţelegea. Rareori Simon simţise atât de acut diviziunea dintre nefilimi şi cei care nu erau nefilimi.
Isabelle dădu din cap şi îl urmă pe fratele ei fără alte cuvinte. Simon îi urmări cu privirea traversând piaţa, trecând pe lângă statuia îngerului, care se uita în jos la urmările bătăliei cu ochi de marmură. Urcară treptele de la intrarea în Basilias şi dispărură chiar şi pentru vederea lui de vampir.
— Crezi, zise o voce blândă de lângă umărul lui, că s-ar supăra rău dacă ne-am hrăni din morţii lor?
Era Raphael. Părul lui creţ era ca un halo ţesut în jurul capului şi purta numai un tricou subţire şi jeanşi. Arăta ca un copil.
— Sângele celor de curând decedaţi nu e delicatesa mea preferată, continuă el, dar e mai bun decât sângele la sticlă, nu crezi?
— Ai o personalitate incredibil de fermecătoare, zise Simon. Sper că ţi-a mai spus-o cineva.
Raphael pufni.
— Sarcasm, zise el. Plictisitor.
Simon scoase un sunet incontrolabil de exasperare.
— Dă-i drumul, atunci. Hrăneşte-te din nefilimii morţi. Sunt sigur că ei chiar sunt dispuşi să accepte asta. S-ar putea să te lase cinci, ba chiar zece secunde.
Raphael chicoti.
— Arată mai grav decât e de fapt, zise el. Nu sunt prea mulţi morţi. Dar sunt mulţi răniţi. Au fost copleşiţi. N-o să mai uite, acum, ce înseamnă să lupţi cu un întunericit.
Simon miji ochii.
— Ce ştii tu despre întunericiţi, Raphael?
— Zvonuri şi păreri, zise Raphael. Dar mi-am făcut o ocupaţie din a şti lucruri.
— Atunci, dacă ştii lucruri, spune-mi unde sunt Jace şi Clary, zise Simon, fără prea mari nădejdi.
Raphael era rareori de ajutor, cel puţin dacă nu-i folosea şi lui.
— Jace e în Basilias, zise Raphael, spre surprinderea lui Simon. Se pare că focul ceresc din venele lui a fost, în sfârşit, prea mult pentru el. Aproape că l-a distrus şi, odată cu el, şi pe unul dintre Fraţii Tăcuţi.
— Ce?
Neliniştea lui Simon se ascuţi de la generală la specifică.
— O să trăiască? Unde e Clary?

Raphael îi aruncă o privire pe sub genele lungi şi negre; zâmbetul îi era zeflemitor.
— Nu se cuvine ca un vampir să se agite prea mult pentru vieţile muritorilor.
— Jur pe Dumnezeu, Raphael, că dacă nu începi să fii mai cooperant...
— Bine, atunci. Vino cu mine.
Raphael pomi printre umbre, ţinându-se pe latura interioară a pieţei. Simon se grăbi să-l prindă din urmă. Zări un cap blond şi unul brunet aplecate împreună - Aline şi Helen, îngrijind de unul dintre răniţi - şi se gândi pentru o clipă la Alec şi la Jace.
— Dacă te întrebi ce s-ar întâmpla dacă ai bea din sângele lui Jace acum, răspunsul e că te-ar ucide, zise Raphael. Vampirii şi focul ceresc nu se împacă. Da, te-ar ucide chiar şi pe tine, Diurnule.
— Nu mă întrebam asta, se încruntă Simon. Mă întrebam ce s-a întâmplat la bătălie.
— Sebastian a atacat Citadela de Adamant, zise Raphael, ocolind un grup strâns de vânători de umbre. Locul unde sunt făurite armele vânătorilor de umbre. Lăcaşul Surorilor de Fier. El a păcălit Conclavul ca să creadă că avea doar douăzeci de războinici cu el, când de fapt avea mai mulţi. Urma să îi ucidă pe toţi şi probabil să cucerească şi Citadela, dacă n-ar fi fost Jace al tău...
— Nu e Jace al meu.
— ...şi Clary, continuă Raphael, ca şi când Simon n-ar fi vorbit. Deşi nu cunosc detaliile. Numai ce am auzit vorbindu-se, şi se pare că domneşte o mare confuzie chiar printre nefilimi referitor la ceea ce s-a petrecut.
— Cum a izbutit Sebastian să-i ducă de nas că ar avea mai puţini războinici?
Raphael ridică dintr-un umăr.
— Vânătorii de umbre uită, uneori, că nu toată magia e a lor. Citadela e construită pe linii energetice. Există o magie străveche, magie sălbatică, de dinainte de Jonathan Vânătorul de Umbre, şi va exista din nou...
Se întrerupse, iar Simon îi urmări privirea. Pentru o clipă, nu văzu decât o pânză de lumină albastră. Apoi se strânse şi o văzu pe Clary zăcând pe pământ. Auzea un vuiet în urechile lui, ca vâjâitul sângelui. Ea era albă şi nemişcată şi avea degetele şi gura de un violet întunecat, vineţiu. Părul îi atârna în şuviţe fără viaţă pe lângă faţă, iar ochii erau încercănaţi. Purta un costum de luptă sfâşiat şi însângerat, iar lângă mâna ei era sabia Morgenstern, cu stelele sale stanţate pe lamă.
Magnus era aplecat deasupra ei, cu mâna pe obrazul ei, iar vârfurile degetelor lui luminau albastru. Jocelyn şi Luke stăteau îngenuncheaţi de o parte şi de alta a lui Clary. Jocelyn îşi ridică ochii şi-l văzu pe Simon. Buzele ei murmurară numele lui. El nu putea auzi nimic din pricina vuietului din urechi. Clary era moartă? Arăta moartă sau pe-aproape.
Dădu să înainteze, dar Luke era deja în picioare, în tinzând mâinile spre Simon. Îl prinse de braţe şi îl împinse de lângă locul unde Clary zăcea pe pământ.

Condiţia de vampir a lui Simon îi dăduse o putere nenaturală, putere pe care nici nu apucase bine să înveţe s-o folosească, dar Luke era la fel de puternic. Degetele lui se înfipseră în braţele lui Simon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Simon, ridicând vocea. Raphael... ? Se întoarse să se uite după vampir, dar Raphael nu mai era; se topise în umbre. Te rog, îi zise Simon lui Luke, uitându-se de la faţa lui familiară la Clary. Lasă-mă să...

— Simon, nu! se răsti Magnus.

Îşi plimba vârful degetelor peste faţa lui Clary, lăsând scântei albastre în urma lor. Ea nu mişca şi nu reacţiona.

— Asta-i o treabă delicată... energia ei e extrem de scăzută.

— N-ar trebui să fie în Basilias? întrebă Simon, uitându-se către clădirea spitalului.

Lumina se revărsa puternică dinăuntru şi, spre surprinderea lui, îl văzu pe Alec stând pe trepte. Se uita ţintă la Magnus. Mai înainte ca Simon să poată face vreun gest sau vreun semn, Alec se întoarse brusc şi intră înapoi în clădire.

— Magnus... începu Simon.

— Simon, tacil zise Magnus printre dinţii strânşi.

Simon se smuci din strânsoarea lui Luke, dar se împiedică şi sfârşi într-un zid de piatră.

— Dar Clary..începu el.

Luke părea tras la faţă, dar expresia lui era fermă.

— Clary s-a epuizat desenând o rună de vindecare. Dar nu e rănită, corpul ei e întreg, iar Magnus o poate ajuta mai bine decât pot Fraţii Tăcuţi. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să stai deoparte.

— Jace, zise Simon. Alec a simţit că i s-a întâmplat ceva, prin mijlocirea legăturii de parabatau Ceva în legătură cu focul ceresc. Iar Raphael bălmăjea despre liniile energetice...

— Uite ce-i, bătălia a fost mai sângeroasă decât s-au aşteptat nefilimii. Sebastian l-a rănit pe Jace, dar focul ceresc l-a respins, cumva. Aproape că l-a distrus şi pe Jace. Clary i-a salvat viaţa lui Jace, dar Fraţii mai au încă de lucru până să-l vindece. Luke se uită la Simon cu ochi albaştri obosiţi. Şi tu de ce erai cu Isabelle şi Alec? Parcă trebuia să rămâi în New York. Ai venit din cauza lui Jordan?

Numele percută imediat în atenţia lui Simon.

— Jordan? Ce legătură are el cu toate astea?

Pentru prima oară, Luke păru cu adevărat surprins.

— Nu ştii?

— Ce să ştiu?

Luke ezită câteva momente lungi. Apoi spuse:

— Am ceva pentru tine. L-a adus Magnus, din New York.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un medalion pe un lănţişor. Medalionul era de aur, gravat cu o labă de lup şi inscripţia latinească Beati bellicosi.

Fericiţi sunt războinicii

Simon îl recunoscu imediat. Medalionul Praetor Lupus al lui Jordan. Era scorojit şi pătat cu sânge. Roşul întunecat ca rugina se lipise de lănţişor şi de

faţa medalionului. Dar dacă era cineva să deosebească fără greş rugina de sânge, acela era un vampir.

— Nu înţeleg, zise Simon.

Vuietul era înapoi în urechile lui.

— De ce e ăsta la tine? De ce mi-l dai mie?

— Pentru că Jordan ar fi vrut să-l ai tu, zise Luke.

— Ar fi vrut? ridică Simon glasul. Poate vrei să spui „ar vrea”?

Luke trase aer adânc în piept.

— Îmi pare rău, Simon. Jordan e mort.

9
Blazonul pe care îl porţi

Clary se trezi cu imaginea unei rune ştergându-se din spatele pleoapelor ei - o rună ca nişte aripi unite de o singură bară. Tot corpul o durea şi, pentru o clipă, stătu nemişcată, de frica durerii pe care i-ar fi dat-o mişcarea. Amintirile se strecurau încet înapoi - câmpia de lavă îngheţată din faţa Citadelei, Amatis râzând şi provocând-o pe Clary s-o rănească, Jace croindu-şi drum printr-o pădure de întunericiţi; Jace pe pământ, sângerând foc, Fratele Zachariah retrăgându-se împleticit din faţa văpăii.

Deschise brusc ochii. Se aşteptase cumva să se trezească într-un loc cu totul necunoscut; în schimb, era culcată în micul pat de lemn din camera de oaspeţi a lui Amatis. Razele unui soare palid pătrundeau în cameră prin perdelele de dantelă, desenând modele pe tavan.

Începu să se căznească să se ridice. În apropiere, cineva cânta încetişormama ei. Jocelyn se opri imediat şi sări în picioare, aplecându-se deasupra ei. Arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea - purta o cămaşă veche şi jeanşi, iar părul îi era strâns la spate într-un conci, fixat cu un creion înfipt în el. Un val de familiaritate şi uşurare trecu prin Clary, urmat rapid de panică.

— Mamă, zise ea, când Jocelyn se aplecă deasupra ei, apăsându-şi dosul palmei de fruntea lui Clary, de parcă ar fi verificat să n-aibă febră. Jace...

— Jace e bine, zise Jocelyn, retrăgându-şi mâna.

La privirea suspicioasă a lui Clary, Jocelyn clătină din cap.

— Pe cuvânt este. Acum e în Basilias, împreună cu Fratele Zachariah. Se reface.

Clary se uită la mama ei, încruntată.

— Clary, ştiu că ţi-am dat motive să n-ai încredere în mine în trecut, dar te rog să mă crezi, Jace e absolut bine. Ştiu că n-ai să mă ierţi niciodată dacă nu-ţi spun adevărul despre el.

— Când pot să-l văd?

— Mâine.

Jocelyn se aşeză la loc pe scaunul ei de lângă pat şi atunci Clary îl descoperi şi pe Luke, care stătea sprijinit cu spatele de un perete al dormitorului. El îi zâmbi - un zâmbet trist, iubitor, protector.

— Luke! zise ea, uşurată să-l vadă. Spune-i mamei că sunt bine. Pot să mă duc la Basilias...

Luke clătină din cap.

— Îmi pare rău, Clary. Nu sunt admişi vizitatori la Jace, deocamdată. De altfel, azi trebuie să te odihneşti. Am auzit ce-ai făcut cu acea iratze, la Citadelă.

— Sau cel puţin ce au văzut oamenii că ai făcut. Nu cred c-am să pot înţelege exact, spuse Jocelyn şi cutele de la colţurile gurii ei se adânciră. Aproape te-ai ucis pe tine ca să-l vindeci pe Jace, Clary. Va trebui să fii foarte atentă. N-ai rezerve nelimitate de energie...

— El murea, o întrerupse Clary. Sângera foc. A trebuit să-l salvez.

— N-ar fi trebuit să fii nevoită s-o faci tul Jocelyn îşi scutură din ochi o şuviţă de păr. Ce-ai căutat în bătălia aia?

— Nu trimiteau destui oameni prin Portal, zise Clary, pe un ton mai potolit. Şi toţi vorbeau despre cum, când o să ajungă acolo, o să-i salveze pe întunericiţi, o să-i aducă înapoi, să le găsească un leac... dar eu am fost la Burren. Şi tu ai fost, mamă. Ştii că nu există niciun leac pentru nefilimii pe care Sebastian i-a convertit cu Pocalul Infernal.

— Ai văzut-o pe sora mea? întrebă Luke, cu voce blândă.

Clary înghiţi nodul din gât şi dădu din cap.

— Îmi pare rău. Ea e... e locotenentul lui Sebastian. Nu mai este ea pe care o ştiam, nici măcar un pic.

— Ţi-a făcut vreun rău? întrebă Luke.

Vocea lui era în continuare calmă, dar un muşchi i se zbătea pe obraz.

Clary clătină din cap; nu se putea hotărî să vorbească, să mintă, dar nici nu-i putea spune adevărul lui Luke.

— E în regulă, zise el, înţelegând greşit frământarea ei. Acea Amatis care-l slujeşte pe Sebastian nu e mai mult sora mea decât era acel Jace care-l slujea pe Sebastian băiatul pe care îl iubeai. Nu e mai mult sora mea decât este Sebastian fiul pe care mama ta merita să-l aibă.

Jocelyn luă mâna lui Luke şi o sărută uşor. Clary îşi feri privirile. Mama ei se întoarse din nou către ea, un moment mai târziu.

— Doamne, Conclavul... dacă măcar ar asculta, spuse ea şi lăsă să-i scape un pufnet de frustrare. Clary, înţelegem de ce ai făcut ce-ai făcut noaptea trecută, dar am crezut că erai în siguranţă. Apoi a apărut Helen la uşa noastră şi ne-a spus că ai fost rănită în bătălia de la Citadelă. Era să fac atac de cord când te-am văzut în piaţă. Buzele şi degetele tale erau vinete. De parcă te înecaseşi. Dacă n-ar fi fost Magnus...

— Magnus m-a vindecat? Ce caută aici, în Alicante?

— Nu despre Magnus e vorba, zise Jocelyn tăios. Este vorba despre tine. Jia şi-a ieşit din minţi gândindu-te că te-a lăsat să treci prin Portal şi ai fi putut fi ucisă. A fost un apel pentru vânători de umbre cu experienţă, nu copii...

— Era Sebastian, zise Clary. Ei nu înţelegeau.
— Sebastian nu e responsabilitatea ta. Că tot veni vorba... Jocelyn băgă mâna sub pat şi scoase spada Heosphoros. Asta e a ta? Era la brâul tău când te-au adus acasă.
— Da! Clary bătu din palme. Am crezut că am pierdut-o.
— E o sabie Morgenstern, Clary, zise mama ei, ţinând-o de parcă ar fi fost o frunză de lăptucă putredă. Una pe care eu am vândut-o cu mulţi ani în urmă. De unde ai luat-o?
— De la prăvălia de arme la care ai vândut-o tu. Femeia care e acum proprietara prăvăliei a zis că nimeni altcineva n-ar cumpăra-o. Clary o smulse pe Heosphoros din mâna mamei sale. Uite ce e, sunt o Morgenstern. Nu ne putem preface că nu am nimic din sângele lui Valentine în mine. Trebuie să mă gândesc la o cale să fiu numai în parte o Morgenstern şi să fie bine aşa, nu să mă prefac că sunt altcineva - cineva cu un nume inventat care nu înseamnă nimic.
Jocelyn dădu înapoi puţin.
— Vrei să spui „Fray”?
— Nu e tocmai un nume de vânător de umbre, nu-i aşa?
- Nu, zise mama ei, nu tocmai, dar înseamnă ceva.
— Am crezut că l-ai ales la întâmplare.
Jocelyn clătină din cap.
— Ştii ceremonia care trebuie îndeplinită la naştere copiilor nefilimilor? Aceea asigurând protecţia pe care Jace a pierdut-o când s-a întors din morţi şi i-a permis, atunci, lui Lilith să ajungă la el? De regulă, ceremonia e îndeplinită de o Soră de Fier şi un Frate Tăcut, dar în cazul tău, pentru că ne ascundeam, n-o puteam face oficial. A fost îndeplinită de Fratele Zachariah şi de o femeie magician, în locul Surorii de Fier. Te-am numit... după ea.
— - Fray? Numele ei de familie era Fray?
— Numele a fost un impuls de moment, zise Jocelyn, fără să-i răspundă de-a dreptul la întrebare. Eu... îmi plăcea de ea. Cunoscuse pierderea, durerea şi jalea, dar era puternică, aşa cum voiam să fii şi tu. Asta e tot ce am vrut vreodată. Ca tu să fii puternică şi în siguranţă, nu să suferi ce am suferit eu - groaza, suferinţa şi primejdia.
— Fratele Zachariah... Clary se ridică deodată în capul oaselor. A fost şi el acolo, noaptea trecută. A încercat să-l vindece pe Jace, dar focul ceresc l-a ars. E bine acum? N-a murit, nu-i aşa?
— Nu ştiu. Jocelyn părea un pic uluită de vehemenţa lui Clary. Ştiu că a fost dus la Basilias, spuse ea. Fraţii Tăcuţi au fost foarte secretoşi despre starea tuturor; cu siguranţă n-ar vorbi despre unul dintr-ai lor.
— El a spus că Fraţii erau datori familiei Herondale din cauza legăturilor vechi, zise Clary. Dacă moare, o să fie...
— N-o să fie vina nimănui, zise Jocelyn. Îmi amintesc când am pus descântecul de protecţie asupra ta. I-am spus că voiam ca tu să nu ai niciodată de-a face cu vânătorii de umbre. El a zis că s-ar putea să nu fie alegerea mea. A zis că retragerea din neamul vânătorilor de umbre e ca un contracurent - şi a

avut dreptate. Am crezut că ne câştigaserăm libertatea, dar iată-ne aici, înapoi în Alicante, înapoi într-un război, iar aici stă fiica mea cu sânge pe faţă şi cu spada Morgenstem în mâini.

Era o notă reţinută în vocea ei, întunecată şi încordată, care-i făcu nervii lui Clary să scapere.

— Mamă, zise.ea. S-a mai întâmplat şi altceva? E ceva ce nu-mi spui?

Jocelyn schimbă o privire cu Luke. El vorbi cel dintâi.

— Ştii deja că ieri-dimineaţă, înainte de bătălia de la Citadela de Diamant, Sebastian a încercat să atace Institutul din Londra.

— Dar n-a fost nimeni rănit. Robert a spus...

— Atunci, Sebastian şi-a întors atenţia în altă parte, continuă Luke, ferm. A părăsit Londra cu forţele sale şi a atacat Praetor Lupus din Long Island. Aproape toţi Pretorii, inclusiv conducătorul lor, au fost măcelăriţi. Jordán Kyle...

Vocea i se frânse.

— Jordán a fost ucis.

Clary nu-şi dăduse seama că se mişcase, dar deodată nu mai era sub pături. Îşi dăduse picioarele jos din pat şi întinse mâna după spada Heosphoros de pe noptieră.

— Clary, zise mama ei. apucând-o de încheietură şi ţinând-o. Clary, s-a terminat. Nu mai poţi face nimic.

Clary simţi gustul de lacrimi, fierbinte şi sărat, usturând-o pe gât, iar odată cu lacrimile, gustul mai sumbru al panicii.

— Şi Maia? vru ea să ştie. Dacă Jordán e rănit, Maia e bine? Şi Simon? Jordán era paznicul lui! Simon e bine?

— Sunt bine. Nu-ţi face griji, sunt bine, se auzi vocea lui Simon.

Uşa dormitorului se deschise şi, spre stupefacţia lui Clary, intră

Simon, părând neobişnuit de timid. Ea o lăsă pe Heosphoros să-i cadă din mână pe pat şi se repezi spre Simon, cu atâta avânt încât îşi lovi fruntea de clavicula lui. Nici nu observă dacă o durea sau nu. Era prea preocupată să-l strângă în braţe pe Simon de parcă amândoi tocmai căzuseră dintr-un elicopter şi se prăbuşeau. Se apucase cu pumnii de puloverul lui verde boţit, frecându-şi stângace faţa de umărul lui ca şi cum ar fi făcut eforturi să nu plângă.

El o ţinu în braţe, liniştind-o cu bătăi de palmă stânjenite, băieţeşti, pe spate şi pe umeri. Când în sfârşit ea îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, îi văzu puloverul şi jeanşii cu care era îmbrăcat, amândouă prea mari pentru el. Un lănţişor metalic îi atârna la gât.

— Ce cauţi aici? întrebă ea. Ale cui sunt hainele de pe tine?

— E o poveste lungă, şi ale lui Alec, în cea mai mare parte, zise Simon.

Răspunsul lui era nonşalant, dar înfăţişarea era reţinută şi încordată.

— Ar fi trebuit să vezi ce aveam pe mine înainte. Drăguţă pijama, apropo.

Clary se privi. Purta o pijama de flanelă, cu pantalonii prea scurţi şi bluza prea strâmtă pe piept, cu maşini de pompieri imprimate pe ea.

Luke ridică o sprânceană.

— Cred că a fost a mea, când eram copil.

— Serios vorbind, chiar n-aţi avut altceva cu care să mă îmbrăcaţi?

— Dacă tu insişti să încerci să fii ucisă, şi eu insist să fiu cea care alege ce să porţi când te refaci, zise Jocelyn, cu un mic zâmbet afectat.

— Pijamaua răzbunării, mormăi Clary. Luă o pereche de jeanşi şi o bluză de pe podea şi se uită la Simon. Mă duc să mă schimb. Şi până mă întorc, pregăteşte-te să-mi spui ceva despre cum de eşti aici, în afară de „o poveste lunga\

Simon bombăni ceva ce suna a „despotica’, dar Clary deja ieşise pe uşă. Făcu duş în timp record, bucurându-se de senzaţia apei curăţind-o de mizeria bătăliei. Era încă îngrijorată pentru Jace, în pofida asigurărilor mamei sale, dar faptul că-l văzuse pe Simon îi ridicase moralul. Poate că suna aiurea, dar era mai fericită că Simon se afla într-un loc unde putea să stea cu ochii pe el, mai degrabă decât în New York. Mai ales după ce se întâmplase cu Jordan.

Când se întoarse în dormitor, cu părul ud legat la spate într-o coadă, Simon era cocoţat pe noptieră, prins în discuţie cu mama ei şi Luke, repovestind ce i se întâmplase în New York, cum Maureen îl răpise şi Raphael îl salvase şi îl adusese în Alicante.

— Atunci sper că Raphael are de gând să participe la cina oferită de Curtea Elfilor Luminii, din seara asta, zicea Luke. Anselm Nightshade ar fi fost invitat, dar dacă Raphael îi ţine locul la Consiliu, atunci ar trebui să-i ţină şi la dineu. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Praetor, importanţa solidarităţii repudiaţilor cu vânătorii de umbre e mai mare ca niciodată.

— Ai primit veşti de la Maia? întrebă Simon. Mă supără gândul că e singură, acum, că Jordan a murit.

Tresări puţin în timp ce vorbi, de parcă îl durea să spună cuvintele „Jordan a murit”.

— Nu e singură. Are haita care a luat-o în grijă. Bat ţine legătura cu mine - fizic, Maia e bine. Emoţional, nu ştiu. Ea e cea căreia Sebastian i-a lăsat mesajul, după ce l-a ucis pe Jordan. Cu siguranţă nu i-a fost uşor.

— Haita o să descopere că trebuie să se confrunte cu Maureen, zise Simon. Ea e încântată că vânătorii de umbre au plecat. O să facă tot New Yorkul terenul ei de joacă, dacă îi ies socotelile.

— Dacă omoară mundani, Conclavul va trebui să trimită pe cineva s-o rezolve, zise Jocelyn. Chiar dacă asta înseamnă să plece din Idris. Dacă încalcă Acordurile...

N-ar trebui şi Jia să afle despre toate astea? întrebă Clary. Am putea să ne ducem să vorbim cu ea. Ea nu e ca ultimul Consul. Te-ar asculta, Simon.

Simon dădu din cap.

— I-am promis lui Raphael că o să vorbesc eu cu Inchizitorul şi cu Consulul, în locul lui.

Se întrerupse brusc şi se crispă de durere.

Clary se uită la el mai atent. Stătea într-o fâşie de lumină palidă a zilei, cu pielea lui palidă, ivorie. Venele de sub piele îi deveniseră vizibile, negre şi contrastante ca nişte tatuaje. Pometţii i se ascuţiseră, pielea de sub ele se asprise şi se supsese.

— Simon, cât a trecut de când n-ai mai mâncat nimic?

Simon se dădu înapoi; ea ştia că lui nu-i plăcea să i se amintească de nevoia lui de sânge.

— Trei zile, răspunse el cu voce slabă.

— Hrană, zise Clary, uitându-se de la mama ei la Luke. Trebuie să-i găsim hrană.

— Sunt bine, zise Simon, neconvingător. Chiar sunt bine.

— Cel mai rezonabil loc în care să găseşti sânge ar trebui să fie casa reprezentanţilor vampirilor, zise Luke. Sunt obligaţi să furnizeze cele necesare membrilor Copiilor Nopţii din Consiliu. M-aş duce eu însumi, dar nu cred că o să-i dea unui vârcolac. Am putea trimite un mesaj...

— Niciun mesaj. Durează prea mult. O să plecăm acum. Clary deschise şifonierul şi înşfăcă o jachetă. Simon, poţi să rezişti până acolo?

— Nu-i chiar aşa de departe, zise Simon, cu voce stinsă. Câteva case mai departe de cea a Inchizitorului.

— Raphael doarme probabil, zise Luke. E miezul zilei.

— Atunci o să-l trezim, zise Clary, îmbrăcându-şi jacheta şi încheind-o. E sarcina lui să reprezinte vampirii; va trebui să-l ajute pe Simon.

Simon pufni.

— Raphael nu crede că asta are vreo legătură cu el.

— Nu-mi pasă.

Clary o înşfăcă pe Heosphoros şi o vârî în teacă.

— Clary, nu ştiu dacă eşti refăcută pe deplin ca să ieşi afară... începu Jocelyn.

— Sunt bine. Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Jocelyn clătină din cap şi soarele îi luci roşu în păr.

— Cu alte cuvinte, nu pot face nimic ca să te opresc.

— Nu, zise Clary, îndesând-o pe Heosphoros sub centură. Absolut nimic.

— Cina pentru membrii Consiliului este în seara asta, zise Luke, sprijinindu-se cu spatele de perete. Clary, va trebui să plecăm înainte să te întorci tu. O să punem un paznic la casă, ca să fim siguri că vii înainte de a se întuneca...

— Glumiţi, desigur.

— Deloc. Vrem să fii înăuntru şi casa se va închide. Dacă nu apari înainte de apus, Citadela va fi anunţată.

— Ăsta-i stat poliţienesc, bombăni Clary. Vino, Simon. Hai să mergem.

Maia, aşezată pe plajă la Rockaway, cu faţa spre apă, se înfioră.

Rockaway era aglomerată, vara, dar pustie şi bătută de vânt acum, în decembrie. Apa Atlanticului se întindea până departe, de un cenuşiu greoi, metalic, sub un cer de aceeaşi culoare cenuşiu-metalică.

Corpurile vârcolacilor ucişi de Sebastian, şi al lui Jordan printre ele, fuseseră arse printre ruinele taberei Praetor Lupus. Unul dintre lupii din haită se apropie de marginea apei şi aruncă în valuri conţinutul unei cutii de cenuşă.

Maia privi cum suprafaţa mării se colora în negru cu rămăşiţele morţilor.

— Îmi pare rău, zise Bat.

Stătea lângă ea, pe nisip. Priviră amândoi cum Rufus se apropie de ţărm şi deschide o altă cutie cu cenuşă.

— Pentru Jordan, adăugă Bat.
Maia îşi dădu părul pe spate. Nori cenuşii se adunau la orizont. Se întrebă când avea să înceapă să plouă.
— - Aveam de gând să mă despart de el, zise ea.
— Ce? exclamă Bat, şocat.
— Aveam de gând să rup relaţia cu el, repetă Maia, în ziua în care l-a ucis Sebastian.
— Credeam că totul mergea grozav între voi doi. Credeam că eraţi fericiţi.
— Zău? Maia îşi înfipse degetele în nisipul umed. Tu nu l-ai plăcut.
— Te-a făcut să suferi. S-a întâmplat cu mult timp în urmă şi ştiu că a încercat să îndrepte totul, dar... Bat ridică din umeri. Poate că nu sunt prea iertător.
Maia suspină.
— Poate că nici eu nu sunt, zise ea. În orăşelul în care am crescut eu, toate fetele alea albe, rafinate, răsfăţate şi bogate m-au făcut să mă simt ca naiba pentru că nu semănăm cu ele. Când aveam şase ani, mama a încercat să organizeze de ziua mea o petrecere cu tema Bărbie. Există o Bărbie negresă, ştii, dar nu i-au făcut niciunul dintre accesorii - proviziile de petrecere, glazura de tort şi aşa mai departe. Aşadar, am avut o petrecere cu o păpuşă blondă ca temă, şi au venit toate fetele alea blonde, şi toate râdeau de mine pe înfundate.
Aerul de pe plajă era foarte rece în plămânii ei.
— Aşadar, atunci când l-am cunoscut pe Jordan şi el mi-a spus că sunt frumoasă, ei bine, n-a trebuit prea mult. Am fost îndrăgostită de el până peste urechi în vreo cinci minute.
— Păi, eşti frumoasă, zise Bat.
Un crab ermit înainta încet pe plajă, iar el îl împinse cu degetele.
— Am fost fericiţi, zise Maia. Dar apoi s-a întâmplat necazul, el m-a preschimbat şi eu l-am urât. Am venit la New York urându-l, după care a apărut din nou în viaţa mea şi tot ce voia era să-l iert. O voia cu atâta stăruinţă şi îi părea atât de rău. Şi aflasem că oamenii fac lucruri demente când sunt muşcaţi. Am auzit de unii care şi-au ucis familiile...
— De aceea avem grupul Praetor, zise Bat. Mă rog, îl aveam.
— Şi m-am gândit, cât de mult poţi socoti pe cineva responsabil pentru ceva ce a făcut când nu se putea controla? M-am gândit că ar trebui să-l iert, de vreme ce el îşi dorea asta atât de mult. A făcut totul ca să-şi răscumpere fapta. Am crezut că am putea să ne întoarcem la normal, să ne întoarcem la cum eram odinioară.
— Uneori, nu poţi să te întorci, zise Bat. Îşi atinse cicatricea de pe obraz, gânditor; Maia nu-l întrebase niciodată cum se alesese cu ea. Uneori, adăugă el, descoperi că prea multe s-au schimbat.
— N-am putut să ne întoarcem, zise Maia. Cel puţin, eu n-am putut. El voia atât de mult ca eu să-l iert, încât cred că uneori se uita la mine şi nu vedea decât iertare. Ispăşire. Nu mă vedea pe mine. Clătină din cap. Eu nu sunt ispăşirea nimănui. Eu sunt doar Maia.
— Dar ai ţinut la el, zise Bat, blând.

— Da, atât cât să tot amân să rup relaţia cu el. M-am gândit că poate o să simt altceva. După care, totul a început să o ia razna: Simon a fost răpit, noi am plecat după el, iar eu încă mă pregăteam să-i spun lui Jordan. Mă pregăteam să i-o spun de îndată ce am fi ajuns la Praetor, dar când am ajuns, aici era... un abator.

— Au zis că, atunci când te-au găsit, îl ţineai încă în braţe. El era mort şi sângele fusese spălat de flux, dar tu ţineai încă în braţe trupul lui neînsufleţit.

— Toţi ar trebui să moară cu cineva care să-i ţină în braţe, zise Maia, luând un pumn de nisip. Numai că... mă simt atât de vinovată. El a murit crezând că încă îl mai iubeam, că urma să stăm împreună şi că totul era perfect. A murit minţit de mine. Lăsă firele de nisip să i se prefire printre degete. Ar fi trebuit să-i spun adevărul.

— Încetează să te mai pedepseşti.

Bat se ridică. Era înalt şi musculos, îmbrăcat cu un hanorac pe jumătate încheiat la fermoar, vântul abia mişcându-i părul tuns scurt. În picioare, se profila pe fundalul cerului cu nori plumburii. Maia îi putea vedea pe ceilalţi din haită, strânşi în jurul lui Rufus, care gesticula în timp ce vorbea.

— Dacă n-ar fi murit, atunci, da, ar fi trebuit să-i spui adevărul. Dar a murit crezând că era iubit şi iertat. Sunt lucruri mult mai rele de atât pe care i le poţi dărui cuiva. Ceea ce ţi-a făcut el ţie a fost cumplit şi el a ştiut-o. Dar puţini oameni sunt în întregime buni sau în întregime răi. Gândeşte-te la asta ca la un dar pe care i l-ai făcut părţii bune din el. Indiferent unde a ajuns Jordan - căci eu cred că toţi ajungem undeva după moarte -, gândeşte-te la asta ca la lumina care îl va călăuzi spre casă.

Dacă părăseşti Basiliasul, trebuie să înţelegi că e împotriva recomandării Fraţilor.

— Bine, răspunse Jace, punându-şi a doua mănuşă de protecţie şi flexându-şi degetele. Mi-ai spus asta destul de clar.

Fratele Enoch se apropie de el, mânios, iar Jace se aplecă, mişcându-se cu precizie lentă, să-şi încheie şireturile. Stătea pe marginea patului de la infirmerie, unul dintr-un şir de paturi de campanie cu cearşafuri albe, aliniate pe toată lungimea camerei. Multe dintre celelalte paturi erau ocupate de războinici vânători de umbre, care se întremau în urma bătăliei de la Citadela de Adamant. Fraţii Tăcuţi se mişcau printre paturi ca nişte stafii de infirmiere. Aerul mirosea a ierburi şi a cataplasme ciudate.

Ar trebui să mai stai o noapte să te odihneşti) cel puţin. Corpul tău e istovit, iar focul ceresc încă arde în tine.

Sfârşind cu şireturile, Jace îşi ridică privirea. Tavanul boltit era pictat cu un desen întreţesut de rune vindecătoare în argintiu şi albastru. El se uitase în sus la ele un timp care i se păruse lung de câteva săptămâni, deşi ştia că nu fusese decât o noapte. Fraţii Tăcuţi, ţinând toţi vizitatorii la distanţă, se învârtiseră în jurul lui cu tot felul de rune vindecătoare şi cataplasme. Făcuseră şi teste pe el, luându-i sânge, păr, chiar şi fire din gene - atingându-l cu o serie de lame pe piele - aur, argint, oţel, lemn de scoruş. Se simţea bine. Avea puternica impresie

că îl ţineau în Basilias mai mult ca să studieze focul ceresc decât ca să-l vindece pe el.

— Vreau să-l văd pe Fratele Zachariah, zise el.

E bine. Nu-i nevoie să-ţi faci tu griji pentru el.

— Vreau să-l văd, zise el. Aproape că l-am omorât la Citadelă...

Nu tu} focul ceresc. Şi nu i-a făcut nimic rău.

Jace clipi nedumerit la cuvintele acestea ciudate.

— Mi-a spus, atunci când l-am cunoscut, că exista o datorie faţă de familia Herondale. Eu sunt un Herondale. El ar fi de acord să mă vadă.

Şi apoi ai de gând să părăseşti Basilias?

Jace se ridică.

— Nu sufăr de nimic. Nu am nevoie să stau la infirmerie. Cu siguranţă v-aţi putea folosi resursele spre binele celor într-adevăr răniţi... îşi desprinse jacheta dintr-un cui de lângă pat. Uite, spuse, poţi să-l aduci pe Fratele Zachariah la mine, sau pot eu să umblu pe aici zbierând după el până apare.

Eşti o mare bătaie de cap, Jace Herondale.

— Mi s-a mai spus, zise Jace.

Între paturi erau ferestre cu arcade; acestea aruncau spiţe groase de lumină pe pardoseala de marmură. Ziua începuse să scadă: Jace se trezise la începutul după-amiezii, cu un Frate Tăcut lângă pat. Sărise drept în capul oaselor, cerând să i se spună unde era Clary, în timp ce amintirile din noaptea trecută îi reînviau în minte: durerea simţită când îl rănise Sebastian, focul urcând năvalnic prin lama spadei, fratele Zachariah arzând« Braţele lui Clary în jurul lui, părul ei curgând în jurul amândurora, încetarea durerii odată cu întunecarea vederii. Şi apoi... nimic.

După ce Fraţii îl încredinţaseră că nu i se întâmplase nimic lui Clary şi că era în siguranţă, acasă la Amatis, el întrebase de Zachariah, dacă focul îl rănise, dar nu primise decât răspunsuri enervant de vagi.

Acum îl urma pe Fratele Enoch, pe holul infirmeriei şi apoi pe un culoar mai strâmt, zugrăvit în alb. De-o parte şi de alta erau şiruri de uşi. Trecând pe lângă una, Jace văzu pentru o clipă un trup care se zvârcolea, legat de un pat, şi auzi răcnete şi înjurături. Un Frate Tăcut stătea aplecat peste un om care se răsucea, îmbrăcat în resturile unui costum de luptă roşu. Sângele împroşca peretele alb din spatele lui.

Amalric Kriegsmesser, zise Fratele Enoch fără a-şi întoarce capul. Unul dintre întunericiţii lui Sebastian. După cum ştii, am încercat să întoarcem vraja Pocalului Infernal

Jace înghiţi nodul din gât. Nu părea să fie nimic de zis. Văzuse ritualul Pocalului Infernal îndeplinindu-se. În adâncul sufletului său nu credea că vraja ar putea fi inversată. Crea o schimbare mult prea fundamentală. Însă, pe de altă parte, nu-şi imaginase nici că un Frate Tăcut ar putea fi atât de uman cum păruse mereu să fie Fratele Zachariah. Oare de aceea era el atât de hotărât să-l vadă? îşi aminti ceea ce îi povestise Clary că îi spusese, odată, Fratele Zachariah, când ea îl întrebase dacă el iubise vreodată pe cineva atât de mult încât să-şi dea şi viaţa pentru acela:

Două persoane. Sunt amintiri pe care timpul nu le şterge. Întreabă A pe prietenul tău Magnus Bane, dacă nu mă crezi. Veşnicia nu face să fie uitată pierderea, doar suportată.

Fusese ceva în cuvintele acestea, ceva ce vorbea despre mâhnire adâncă şi despre un soi de amintire pe care Jace nu-l asocia cu Fraţii. Ei fuseseră o prezenţă constantă în viaţa lui de când împlinise zece ani: statui palide şi mute, care aduceau vindecarea, care păstrau secrete, care nu iubeau, nu doreau, nu creşteau, nu mureau, ci doar erau. Dar Fratele Zachariah era altfel.

Am ajuns.

Fratele Enoch se oprise în faţa unei uşi vopsite în alb, cu nimic deosebite. Ridică o mână mare şi bătu. Dinăuntru se auzi un zgomot, ca de scaun tras înapoi, şi apoi o voce de bărbat:

— Intră.

Fratele Enoch deschise uşa şi îi făcu semn lui Jace să intre. Ferestrele dădeau spre apus şi era foarte multă lumină în cameră, soarele la asfinţit colorând pereţii în nuanţele focului. La fereastră era cineva: o siluetă zveltă, nu într-o robă de Frate - Jace se întoarse să se uite surprins la Fratele Enoch, dar Fratele Tăcut deja plecase, închizând uşa în urma lui.

— Unde e Fratele Zachariah? întrebă Jace.

— Sunt chiar aici.

O voce liniştită, blândă, puţin dezacordată, ca un pian la care nu se mai cântase de ani buni. Silueta se întorsese de la fereastră. Jace se trezi uitându-se la un băiat cu numai câţiva ani mai mare ca el. Părul negru, o faţă ascuţită şi delicată, ochi care păreau şi tineri, şi bătrâni în acelaşi timp. Runele Frăţiei îi marcau pomeţii înalţi, iar când băiatul se întoarse, Jace îi văzu pe gât marginea palidă a unei rune şterse.

Un parabatai. Cum era şi el. Iar Jace ştiu şi ce însemna runa ştearsă: un parabatai a cărui jumătate murise. Simţi o subită simpatie pentru Fratele Zachariah, când se închipui pe el fără Alec, cu numai runa ştearsă care să-i amintească faptul că fusese odată legat de cineva care-i cunoştea toată părţile bune şi rele ale sufletului său.

— Jace Herondale, zise băiatul. Încă o dată un Herondale este cel care îmi aduce eliberarea. Ar fi trebuit să mă aştept.

— Eu nu... nu de asta... Jace era prea uluit ca să se gândească la ceva deştept de spus. Nu e cu putinţă. Odată ce devii un Frate Tăcut, nu te mai poţi schimba. Tu... nu înţeleg.

Băiatul - Zachariah, presupuse Jace, deşi acum nu mai era un Frate - zâmbi. Un zâmbet înduioşător de vulnerabil, tânăr şi blând.

— Nici eu nu sunt sigur că înţeleg, zise el. Dar n-am fost niciodată un Frate Tăcut obişnuit. Am fost readus la viaţă din cauză că fusese pusă asupra mea o vrajă de magie neagră. N-aveam altă cale de a mă salva.

Îşi privi mâinile, mâini neridate, de băiat, fine aşa cum puţin vânători de umbre aveau. Fraţii puteau lupta ca războinici, dar foarte rar o făceau.

— Am părăsit tot ce ştiam şi tot ce iubeam. Nu le-am părăsit efectiv, probabil, ci am ridicat un perete de sticlă între mine şi viaţa pe care o avusesem înainte.

Puteam s-o văd, dar nu puteam s-o ating, nu puteam fi o parte din ea. Am început să uit cum era să fii un om obişnuit.

— Noi nu suntem oameni obişnuiţi.

Zachariah îşi ridică privirea.

— Oh, asta ne spunem mereu, zise el. Însă eu am făcut un studiu asupra vânătorilor de umbre, în ultima sută de ani, şi dâ-mi voie să-ţi spun că suntem mai umani decât cele mai multe fiinţe omeneşti. Când inimile noastre sunt zdrobite, se prefac în cioburi care foarte greu mai pot fi îmbinate laolaltă. Uneori le invidiez elasticitatea mundanilor.

— Ai mai mult de o sută de ani? Mie îmi pari foarte... elastic.

— Am crezut că o să fiu un Frate Tăcut pentru totdeauna. Noi... ei nu mor, ştii, ci doar pălesc, după mulţi ani. Încetează să mai vorbească, nu se mai mişcă. În cele din urmă, sunt îngropaţi de vii. Am crezut că asta va fi şi soarta mea. Dar când te-am atins cu mâna pe care aveam runa, atunci când ai fost rănit, am absorbit focul ceresc din venele tale. El mi-a ars întunecimea din sânge. Am redevenit persoana care am fost înainte de a-mi depune jurământul de credinţă. Chiar de mai înainte. Am devenit ceea ce voisem totdeauna să fiu.

Vocea lui Jace era răguşită:

— A durut?

Zachariah păru nedumerit.

— Poftim?

— Când Clary m-a străpuns cu Slăvită, a fost... agonie curată. Am simţit că mi se topesc oasele în mine. M-am tot gândit la asta, de când m-am trezit... m-am tot gândit la durere şi dacă te-a durut când m-ai atins.

Zachariah se uită la el surprins.

— Te-ai gândit la mine? Dacă sufeream eu?

— Bineînţeles.

Jace putea vedea reflexia lor în fereastra din spatele lui Zachariah. Zachariah era la fel de înalt ca el, dar mai subţire, iar cu părul negru şi pielea albă părea un negativ fotografic al lui Jace.

— Herondale.

Vocea lui Zachariah a fost ca o şoaptă pe jumătate râs, pe jumătate durere.

— Aproape că uitasem. Nicio altă familie nu face atât de mult pentru iubire şi nu se simte atât de vinovată pentru asta. Nu duce povara lumii în spinare, Jace. E prea grea chiar şi pentru un Herondale.

— Nu sunt sfânt, zise Jace. Poate c-ar trebui s-o duc.

Zachariah clătină din cap.

— Ştii, cred, versetul din Biblie: „Menemenej techel ufarsin”?

— ”Ai fost cântărit în cântar şi ai fost găsit uşor.” Da, îl ştiu. Scrisul de pe perete.

— Egiptenii credeau că la poarta celor morţi inima îţi era cântărită într-o balanţă şi dacă atârna mai mult decât o pană, drumul tău era către Iad. Focul ceresc ne măsoară, Jace Herondale, ca balanţa egiptenilor. Dacă în noi e mai mult rău decât bine, ne distruge. Eu am supravieţuit, la fel şi tu. Deosebirea

dintre noi e că eu numai am fost atins de foc, pe când ţie ţi-a intrat în inimă. Îl mai porţi încă în tine, o mare povară şi un mare dar.

— Dar am tot încercat să scap de el...

— Nu poţi să scapi de el.

Vocea Fratelui Zachariah devenise foarte serioasă.

— Nu e un blestem ca să scapi de el, e o armă care ţi-a fost încredinţată. Tu eşti sabia Cerului. Ai grijă să fii vrednic de ea.

— Vorbeşti ca Alec, zise Jace. El întotdeauna e cu responsabilitatea şi vrednicia.

— Alec. Parabatai-ul tău. Băiatul din familia Lightwood?

— Şi tu... Jace arătă spre gâtul lui Zachariah. Şi tu ai avut un parabatal Dar runa ta s-a şters.

Zachariah privi în jos.

— A murit de mult, zise el. Eram... Când a murit, eu... Scutură din cap, frustrat. Ani de-a rândul am vorbit numai cu mintea mea, deşi voi auzeaţi gândurile mele drept cuvinte, zise el. Procesul de a formula limbajul în modul obişnuit, de a-ţi găsi cuvintele, nu-mi mai este la îndemână acum. Îşi înălţă capul şi se uită la Jace. Preţuieşte-ţi parabatai-ul, zise el. Căci este o legătură preţioasă. Toată dragostea este preţioasă. Tocmai de aceea facem noi ceea ce facem. De ce ne luptăm cu demonii? De ce nu sunt şi ei potriviţi ca paznici ai acestei lumi? Ce ne face pe noi mai buni? Tocmai că ei nu construiesc, ci distrug. Ei nu iubesc, ci numai urăsc. Noi suntem umani şi supuşi greşelilor, noi, vânătorii de umbre. Dar dacă n-am avea capacitatea de a iubi, nu am putea să-i protejăm pe oameni; trebuie să-i iubim ca să-i protejăm. Parabatai-ul meu a iubit cum puţini pot să iubească vreodată, cu totul şi cu totul. Văd că şi tu eşti la fel; e o flacără mai strălucitoare în tine şi decât focul ceresc.

Fratele Zachariah se uita la Jace cu o intensitate grozavă, care părea că-i jupoaie carnea de pe oase.

— Îmi pare rău, zise Jace, liniştit. Pentru că ţi-ai pierdut parabatai-ul. Există cineva - a mai rămas cineva pentru care să te întorci acasă?

. Gura băiatului se arcui într-un colţ.

— Există cineva. Întotdeauna ea a fost acasă pentru mine. Dar nu atât de curând. Trebuie să rămân, mai întâi.

— Ca să lupţi?

— Şi să iubesc şi să sufăr. Când am fost Frate Tăcut, iubirile şi pierderile mele erau amuţite cu uşurinţă, ca muzica pe care o auzi de la depărtare, corectă ca melodie, dar stinsă. Acum... acum totul a venit asupra mea deodată. Sunt încovoiat sub povară. Trebuie să fiu mai puternic, înainte de a o vedea pe ea.

Zâmbetul îi era nostalgic.

— Ai simţit vreodată că inima ta e atât de plină încât cu siguranţă o să cedeze?

Jace se gândi la Alec, rănit, în poala lui, la Max, nemişcat şi alb pe podeaua Sălii Acordurilor; se gândi la Valentine, la braţele lui în jurul lui Jace, în timp ce sângele lui Jace uda nisipul de sub ei. Şi, în cele din urmă, se gândi la Clary: la

curajul ei prompt care îl ţinea pe el în siguranţă, la mintea ei şi mai iute care îl ţinea pe el întreg, la statornicia iubirii ei.

— Armele, când se rup şi sunt reparate, pot fi mai trainice în locurile unde au fost reparate, zise Jace. Probabil că şi inimile sunt la fel.

Fratele Zachariah, care era acum doar un băiat cum era şi Jace, îi zâmbi puţin întristat:

— Sper să ai dreptate.

— Nu pot să cred că Jordan e mort, zise Clary. Tocmai ce Fam văzut. Stătea pe zidul Institutului când am trecut noi prin Portal.

Mergea pe lângă Simon de-a lungul unuia dintre canale, îndreptându-se spre centrul oraşului. Turnurile demonilor se înălţau în jurul lor şi strălucirea li se reflecta în apele canalelor.

Simon se uită într-o parte la Clary. Continua să se gândească la modul în care arăta când o văzuse el, cu o noapte înainte, albăstrie şi epuizată, abia conştientă, cu hainele sfâşiate şi însângerate. Acum arăta din nou ca de obicei, culoarea îi revenise în obraji şi mergea cu mâinile în buzunare, cu mânerul spadei ieşindu-i de sub centură.

— Nici eu nu pot, zise el.

Ochii lui Clary priveau în gol, strălucind. Simon se întrebă oare ce-şi amintea - Jordan, învăţându-l pe Jace să-şi controleze emoţiile în Central Park? Jordan, în apartamentul lui Magnus, vorbind cu o pentagramă? Jordan, prima oară când îl văzuseră ei, aplecându-se şi intrând pe sub uşa unui garaj, venind la audiţie în trupa lui Simon? Jordan, stând pe canapea în apartamentul lui şi al lui Simon, jucând Xbox cu Jace? Jordan, spunându-i lui Simon că jurase să-l apere?

Simon simţi un gol lăuntric. Petrecuse noaptea dormind agitat, trezindu-se din coşmaruri în care Jordan apărea şi stătea uitându-se la el, tăcut, cu ochii lui ca aluna cerându-i lui Simon să-l ajute, să-l salveze, în timp ce tatuajele de pe braţe îi şiroiau ca sângele.

— Biata Maia, zise ea. Mi-ar plăcea să fie aici, mi-ar plăcea să-i putem vorbi. A avut aşa o viaţă grea şi acum asta...

— - Ştiu, zise Simon, aproape înecându-se.

Era destul de rău să se gândească la Jordan. Dacă se gândea şi la Maia, avea să se prăbuşească.

Clary răspunse la tonul lui abrupt luându-l de mână.

— Simon, zise, eşti bine?

El o lăsă să-l ia de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei. O văzu aruncând o privire la inelul de aur al elfilor, pe care el îl purta totdeauna.

— Nu cred, răspunse el.

— Nu, bineînţeles că nu. Cum ai putea fi? El era...

Prietenul} Colegul de apartament? Gardianul personal?

— Responsabilitatea mea, zise Simon.

Ea păru surprinsă.

— Nu... Simon, tu ai fost al lui. El era gardianul tău.

— Haide, Clary, zise Simon. Ce crezi că făcea el la sediul Praetor Lupus? Nu se ducea niciodată acolo. Dacă a fost acolo, a fost din cauza mea, pentru că mă căuta pe mine. Dacă n-aş fi plecat şi n-aş fi ajuns răpit...

— Ai ajuns răpit? se răsti Clary. Cum adică, te-ai oferit voluntar la Maureen să te răpească?

— Maureen nu m-a răpit, zise el, cu voce scăzută.

Ea se uită la el, nedumerită.

— Parcă ai zis că te-a ţinut într-o cuşcă la Dumort. Parcă ai zis...

— Da, da, zise Simon, dar singurul motiv pentru care eu am fost afară, într-un loc unde a putut să ajungă ea la mine, a fost că fusesem atacat de un întunericit. N-am vrut să le spun lui Luke şi mamei tale, adăugă el. M-am gândit că o să-şi facă prea multe griji.

— Pentru că, dacă Sebastian a trimis un vânător de umbre după tine, a făcut-o din cauza mea, zise Clary îndârjită. A vrut să te răpească sau să te omoare?

— N-am avut timp să-l întreb. Simon îşi vârî mâinile în buzunare. Jordan mi-a spus să fug, aşa că am fugit - drept într-unul din clanurile lui Maureen. Ţinea apartamentul sub supraveghere, evident. Presupun că asta am primit pentru că am fugit şi l-am părăsit. Dacă n-aş fi fugit, n-aş mai fi fost luat şi atunci nici el nu s-ar mai fi dus la Praetor şi n-ar mai fi fost ucis.

— Încetează!

Simon se întoarse, surprins. Clary părea sincer mânioasă.

— Încetează să te mai învinuieşti. Jordan nu s-a ales cu tine la întâmplare; A vrut slujba asta ca să poată fi lângă Maia. Ştia riscurile implicate de protejarea ta. Şi le-a asumat voluntar. A fost alegerea lui. El căuta ispăşirea. Din cauza a ceea ce se întâmplase între el şi Maia. Din cauza a ceea cefăcuse el. Asta a fost ceea ce a făcut Praetor pentru el. L-a salvat. Să te protejeze pe tine, pe cei ca tine, îl salva pe el. Se transformase într-un monstru. Îi făcuse rău Maiei. O transformase şi pe ea într-un monstru. Ceea ce a făcut el e de neiertat. Dacă n-ar fi avut Praetor-ul, dacă nu te-ar fi avut pe tine de care să aibă grijă, vina l-ar fi măcinat până s-ar fi sinucis.

— Clary...

Simon era şocat de răutatea din cuvintele ei.

Ea se cutremură, de parcă s-ar fi scuturat de atingerea unor pânze de păianjen. Cotiseră pe o stradă lungă pe lângă un canal, străjuită de case vechi, impunătoare. Lui Simon îi amintea de fotografiile cartierelor bogaţilor din Amsterdam.

— Aceea e casa familiei Lightwood, cea de colo. Înalţii membri ai Consiliului au casele pe strada asta. Consulul, Inchizitorul, reprezentanţii repudiaţilor. Trebuie doar să găsim în care e Raphael...

— Acolo, zise Simon şi arătă către o casă îngustă, cu o uşă neagră.

O stea fusese pictată în argintiu pe uşă.

— O stea pentru Copiii Nopţii. Pentru că noi nu vedem lumina soarelui.

Ii zâmbi sau încercă să zâmbească. Foamea îl ardea pe vene; le simţea ca pe nişte sârme înroşite în foc pe sub piele.

Se întoarse şi urcă treptele. Ciocănelul de la uşă avea forma unei rune şi era greu. Sunetul pe care-l scoase când căzu reverberă în toată casa.

Simon o auzi pe Clary urcând pe trepte lângă el exact când uşa se deschise. Raphael rămase înăuntru, ferindu-se cu grijă de lumina care intra pe uşa deschisă. Fiind în umbră, Simon nu putea să vadă decât conturul general: părul creţ, fulgerarea albă a dinţilor când îi salută.

— Diurnule. Fiică a lui Valentine.

Clary scoase un sunet de exasperare.

— Nu-i spui nimănui vreodată pe numele său?

— Numai prietenilor, răspunse Raphael.

— Ai prieteni? zise Simon.

Raphael se zbârli.

— Presupun că ai venit aici pentru sânge?

— Da, zise Clary.

Simon nu zise nimic. La cuvântul „sânge” începuse să se simtă gata să leşine. Putea simţi cum i se contractă stomacul. Începuse să fie lihnit.

Raphael aruncă o privire spre Simon.

— Arăţi flămând. Probabil că ar fi trebuit să-mi asculţi sugestia în piaţă, noaptea trecută.

Clary ridică sprâncenele, dar Simon doar se încruntă.

— Dacă vrei să vorbesc cu Inchizitorul pentru tine, o să-mi dai sânge. Altminteri, o să leşin la picioarele lui sau o să-l mănânc.

— Bănuiesc că asta i-ar face o impresie foarte proastă fiicei lui. Deşi ea deja nu mai părea deloc mulţumită de tine noaptea trecută.

Raphael dispăru, retrăgându-se în umbrele casei. Clary aruncă o privire spre Simon.

— Înţeleg că ai văzut-o pe Isabelle ieri.

— Înţelegi corect.

— Şi n-a mers bine?

Simon fu scutit de răspuns de reapariţia lui Raphael. Aducea o sticlă plină cu lichid roşu. Simon o luă nerăbdător.

Mirosul de sânge trecea prin sticlă, în valuri dulci. Simon smulse dopul sticlei şi înghiţi cu poftă, iar colţii îi ieşiră brusc din teacă, în ciuda faptului că nu avea nevoie de ei. Vampirii nu erau meniţi să bea din sticle. Colţii îi zgâriară pielea când se şterse la gură cu dosul palmei.

Ochii căprui ai lui Raphael sclipiră.

— Mi-a părut rău să aud despre prietenul tău vârcolac.

Simon încremeni. Clary puse o mână pe braţul lui.

— Nu te cred, zise Simon. Urai faptul că aveam un gardian de la Praetor.

Raphael scoase un „hm” meditativ.

— Nu tu gardian, nu tu Pecete a lui Cain. Toate protecţiile tale s-au dus. Trebuie să fie ciudat, Diurnule, să ştii că poţi să mori cu adevărat.

Simon se uită fix la el.

— De ce te agiţi atât? zise el şi mai luă o înghiţitură din sticlă; avea un gust mai amar de data asta, un pic acid. Ca să mă faci să te urăsc? Sau doar pentru că tu mă urăşti pe mine?

Urmă o lungă tăcere. Simon îşi dădu seama că Raphael era desculţ şi stătea exact la marginea mănunchiului de raze ale soarelui care se întindea ca o panglică pe podeaua de lemn tare. Încă un pas înainte şi lumina i-ar fi carbonizat pielea.

Simon înghiţi, simţind gustul sângelui în gură, uşor nesigur pe picioare.

— Nu mă urăşti, îşi dădu el seama, uitându-se la cicatricea albă de la baza gâtului lui Raphael, unde uneori se odihnea un crucifix. Eşti invidios.

Fără alte cuvinte, Raphael închise uşa între ei doi.

Clary respiră lung.

— Uau. Dar ştiu că a mers bine.

Simon nu spuse nimic, ci doar se întoarse şi coborî treptele. Se opri la ultima, golindu-şi sticla de sânge şi apoi, spre surprinderea ei, o aruncă. Sticla zbură puţin pe stradă şi se izbi de un felinar, spărgându-se şi lăsând o pată de sânge pe stâlpul de fier.

— Simon? Clary se grăbi să coboare treptele. Eşti bine?

El făcu un gest vag.

— Nu ştiu. Jordan, Maia, Raphael, totul... e prea mult. Nu ştiu ce-ar trebui să fac.

— Vrei să spui, în legătură cu vorbitul cu Inchizitorul pentru el? Clary se urni ca să-l prindă din urmă pe Simon, căci începuse să meargă fără ţintă pe stradă. Se stârnise vântul şi îi ciufulea părul şaten.

— În legătură cu totul.

Se clătină puţin, îndepărtându-se de ea. Clary miji ochii, bănuitoare. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi crezut că e beat.

— Eu nu aparţin locului ăstuia, zise el. Se oprise în faţa reşedinţei Inchizitorului. Îşi lăsă capul pe spate, zgâindu-se în sus la ferestre. Ce crezi că fac ei înăuntru? o întrebă.

— Stau la masă? presupuse Clary.

Lămpile-vrăjitoarei începuseră să se aprindă, iluminând strada.

— Îşi văd de vieţile lor? Hai să mergem, Simon. Probabil că-i ştiau pe unii dintre oamenii care au murit în bătălie, noaptea trecută. Dacă vrei s-o vezi pe Isabelle, mâine e întrunirea Consiliului şi...

— Ştie, zise el. Că părinţii ei probabil se despart. Că tatăl ei a avut o amantă.

— Ce a avut? Clary făcu ochii mari la Simon. Când?

— Cu mult timp în urmă.

Vocea lui Simon suna neclar.

— Înainte s-apară Max. El voia să plece, dar... a aflat de Max şi a rămas. Maryse i-a spus lui Isabelle, cu nişte ani în urmă. Nu-i corect, să-i dai unei fetiţe povara asta. Izzy e puternică, dar totuşi. N-ar trebui să faci asta. Nu copilului tău. Ar trebui... să-ţi cari singur poverile.

— Simon.

Ea se gândi la mama lui, alungându-l de la uşa ei. N-ar trebui să faci asta. Nu copilului tău.

— De când ştii tu? Despre Robert şi Maryse?

— De câteva luni. Inaintă spre poarta din faţa casei. Întotdeauna am vrut s-o ajut, dar ea n-a vrut niciodată să spun nimic, să fac nimic - şi mama ta ştie, apropo. Ea i-a spus lui Izzy cu cine a avut Robert aventura. Nu era cineva de care să mai fi auzit ea. Nu ştiu dacă asta face lucrurile mai bune sau mai rele.

— Ce? Simon, te datini. Simon...

Simon se prăbuşi peste gardul din jurul casei Inchizitorului cu un zgomot puternic, zăngănitor.

— Isabelle! strigă el, lăsând capul pe spate. Isabelle!

— Fir-ar... Clary îl apucă de mânecă. Simon, şuieră ea. Eşti un vampir în mijlocul Idrisului. Poate că n-ar trebui să strigi ca să atragi atenţia.

Simon îi ignoră sfatul.

— Isabelle! strigă din nou. Despleteşte-ţi părul ca pana corbului!

— Oh, Dumnezeule, murmură Clary. A fost ceva în sângele pe care ţi l-a dat Raphael, nu-i aşa? O să-l omor.

— E mort deja, observă Simon.

— E mort viu. Evident că poate încă muri, ştii, din nou. O să-l re-ucid. Simon, hai să mergem. Hai să ne întoarcem acasă şi-o să poţi să te întinzi şi să-ţi pui nişte gheaţă pe cap...

— Isabelle! răcni Simon.

Una dintre ferestrele de la etaj se deschise brusc şi Isabelle se aplecă în afară. Părul ei ca pana corbului era despletit, curgându-i pe lângă faţă. Părea furioasă, totuşi.

— Simon, taci! îl admonestă ea.

— Nu vreau! anunţă Simon, răzvrătit. Pentru că tu eşti domniţa inimii mele şi eu o să-ţi câştig favorurile.

Isabelle îşi îngropă faţa în palme.

— E beat? o întrebă pe Clary.

— Nu ştiu.

Clary era la mijloc între loialitatea faţă de Simon şi nevoia urgentă de a-l duce de-acolo.

— Cred că se poate să fi băut nişte sânge expirat sau cam aşa ceva.

— Te iubesc, Isabelle Lightwood! strigă Simon, luând pe toată lumea prin surprindere.

Luminile începuseră să se aprindă în toată casa, apoi şi în casele vecine. Se auzi un zgomot din josul străzii şi, în clipa următoare, Aline şi Helen îşi făcură apariţia; amândouă păreau frânte de oboseală, Helen continuând să-şi strângă părul blond şi creţ la spate.

— Te iubesc şi n-am să plec de aici până nu-mi spui că şi tu mă iubeşti!

— Spune-i că-l iubeşti! strigă Helen. Sperie toată strada. Flutură din mână spre Clary: Mă bucur să te văd.

— Şi eu pe tine, zise Clary. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în Los Angeles şi dacă pot să fac ceva ca să ajut...

Ceva veni fluturând din cer. Două lucruri: o pereche de pantaloni de piele şi o cămaşă albă, bufantă, de poet. Aterizară la picioarele lui Simon.

— Ia-ţi hainele şi pleacă! strigă Isabelle.

Deasupra ei, o altă fereastră se deschise şi Alec se aplecă în afară.

— Ce se întâmplă?

Privirea lui îi găsi pe Clary şi pe ceilalţi, iar sprâncenele i se uniră de mirare.

— Ce-i asta? Colinde premature?

— Eu nu colind, zise Simon. Sunt evreu. Nu ştiu decât cântecelul dreidel-ului[6].

— A păţit ceva? o întrebă Aline pe Clary, părând îngrijorată. Vampirii înnebunesc?

— Nu e nebun, zise Helen, e beat. Probabil a consumat sângele cuiva care a băut alcool. Asta-i poate da vampirului un soi de... intoxicaţie pasivă[7].

— Îl urăsc pe Raphael, bombăni Clary.

— Isabelle! strigă Simon. Nu mai arunca în mine cu haine! Numai pentru că tu eşti vânător de umbre şi eu sunt vampir nu înseamnă că nu putem fi împreună. Dragostea noastră e interzisă la fel ca dragostea unui rechin şi a... şi a vânătorului de rechini. Dar tocmai asta o face specială.

— Zău? se răţoi Isabelle. Care din noi e rechinul, Simon? Care din noi e rechinul?

Uşa casei se deschise brusc. Apăru Robert Lightwood şi nu arăta deloc mulţumit. Străbătu cu paşi mari aleea din faţa casei, deschise poarta cu piciorul şi se proţăpi în faţa lui Simon.

— Ce se întâmplă aici? vru el să ştie.

Ochii îi fulgerară spre Clary.

— De ce strigaţi în faţa casei mele?

— Nu se simte bine, zise Clary, apucându-l pe Simon de mână. Acum plecăm.

— Nu, zise Simon. Nu, eu... eu trebuie să vorbesc cu el. Cu Inchizitorul.

Robert băgă mâna în jachetă şi scoase un crucifix. Clary făcu ochii cât cepele când îl văzu ridicându-l între el şi Simon.

— Eu stau de vorbă cu reprezentantul Copiilor Nopţii la Consiliu sau cu căpetenia clanului din New York, zise el. Nu cu orice vampir care bate la uşa mea, chiar dacă e prieten cu copiii mei. Nici n-ar trebui să te afli în Alicante fără permisiune...

Simon întinse mâna şi-i smulse crucifixul lui Robert.

— Ai greşit religia, zise el.

Helen fluieră uşurel.

— Şi eu am fost trimis de reprezentantul Copiilor Nopţii la Consiliu. Raphael Santiago m-a adus aici ca să vorbesc cu tine...

— Simon! Isabelle ieşi în fugă din casă, venind să se bage între Simon şi tatăl ei. Ce faci?

---

[6] Dreidel este un joc tradiţional de Hanuka (sărbătoarea evreiască de pe 25 decembrie); dreide-lul e un fel de sfârlează, cu patru faţete pe care scrie câte o poruncă, în funcţie de care se împarte şi se câştigă potul de pe masă (dulciuri, bani etc.)

[7] Descrie de regulă starea de alterare a conştiinţei suferită pasiv, prin inhalarea fumului celor care fumează drogurile

Se uită furioasă la Clary, care îl apucă din nou pe Simon de încheietura mâinii.

— Chiar trebuie să plecăm, mormăi Clary.

Privirea lui Robert trecu de la Simon la Isabelle. Expresia i se schimbă.

— E ceva între voi doi? Despre asta erau toate strigăturile?

Clary se uită la Isabelle, surprinsă. Se gândi la Simon, consolând-o pe Isabelle, când murise Max. Cât de apropiaţi deveniseră Simon şi Izzy în ultimele luni. Iar tatăl ei habar nu avusese.

— E un prieten. E prieten cu noi toţi, zise Isabelle, încrucişându-şi braţele la piept.

Clary nu-şi dădu seama dacă era mai supărată pe tatăl ei sau pe Simon.

— Şi o să garantez eu pentru el, dacă asta înseamnă că poate sta în Alicante, continuă Isabelle. Se uită urât la Simon. Dar acum se întoarce acasă la Clary. Nu-i aşa, Simon?

— Am capul mare, zise Simon trist. Atât de mare.

Robert îşi coborî braţul.

— Ce?

— A băut nişte sânge cu droguri, zise Clary. Nu e vina lui.

Robert îşi întoarse privirea albastră spre Simon.

— O să vorbesc cu tine mâine, la întrunirea Consiliului, dacă o să fii treaz, zise el. Dacă Raphael Santiago vrea să-mi spui ceva, poţi să vorbeşti în faţa Conclavului.

— Eu nu... , începu Simon.

Dar Clary îl întrerupse grăbită:

— Bine. O să-l aduc cu mine la întrunirea Consiliului de mâine. Simon, trebuie să ajungem acasă înainte să se întunece; ştii asta.

Simon păru uşor zăpăcit.

— Trebuie?

— Pe mâine, la Consiliu, zise Robert scurt, se întoarse şi intră în casă.

Isabelle ezită un moment - era îmbrăcată într-o bluză neagră, largă, şi jeanşi, cu tălpile goale pe aleea de piatră. Tremura.

— De unde-a făcut rost de sânge cu alcool? întrebă ea, arătând spre Simon.

— Raphael, explică laconic Clary.

Isabelle îşi dădu ochii peste cap.

— Până mâine îşi revine, zise ea. Bagă-l în pat. Le făcu cu mâna lui Helen şi Aline, care se sprijineau de stâlpii porţii cu neascunsă curiozitate. Ne vedem la întrunire, zise ea.

— Isabelle... începu Simon, dând din mâini nebuneşte, dar, mai înainte de-a mai putea face vreo stricăciune, Clary îl înşfăcă de spatele jachetei şi-l împinse spre stradă.

Din pricină că Simon o tot cotea pe alte alei şi insista să încerce să spargă o prăvălie de dulciuri, era deja întuneric când Clary şi Simon ajunseră la casa lui Amatis. Clary se uită în jur după paza pe care Jocelyn zisese că o va plasa, dar

nu se vedea niciuna. Ori era excepţional de bine ascunsă, ori, mai probabil, deja se dusese să dea raportul părinţilor lui Clary de întârzierea ei.

Posomorâtă, Clary urcă treptele casei, descuie uşa şi îl împinse pe Simon înăuntru. El încetase să mai protesteze şi începuse să caşte undeva pe lângă Piaţa Cisternei, iar acum i se închideau ochii.

— Îl urăsc pe Raphael, zise el.

— Exact asta gândeam şi eu, zise ea, întorcându-l în loc. Vino. Hai să te culcăm.

Îl trase spre sofa, unde el se prăbuşi, lăţindu-se pe perne. Lumina lunii se filtra prin perdelele de dantelă care acopereau marile ferestre din faţă. Ochii lui Simon aveau culoarea cuarţului afumat - se căznea să-i ţină deschişi.

— Ar trebui să dormi, îi spuse ea. Mama şi Luke se pot întoarce dintr-o clipă într-alta.

Dădu să plece.

— Clary, zise el, apucând-o de mânecă. Ai grijă.

Ea se desfăcu din strânsoarea lui cu blândeţe şi se îndreptă spre scări, luând o lampa-vrăjitoarei ca să-şi lumineze drumul. Ferestrele de-a lungul culoarului de la etaj erau deschise şi un curent de aer rece pătrundea înăuntru, mirosind a piatra oraşului şi a apa canalului, dându-i părul la o parte de pe faţă. Clary ajunse la dormitorul ei, deschise uşa - şi înlemni.

Lampa-vrăjitoarei pulsa în mâna ei, aruncând raze strălucitoare de lumină prin cameră. Cineva stătea pe patul ei. Cineva înalt, cu părul blond-alb, cu o spadă în poală şi o brăţară de argint care sclipea ca focul în lumină.

Dacă nu pot atinge Cerul\ atunci voi ridica Iadul

— Salutare, sora mea, zise Sebastian.

10
Aceste plăceri violente

Clary îşi auzea propria respiraţie zgâriindu-i urechile.

Îşi aminti de prima oară când Luke o dusese la înot, în lacul de la fermă, şi cum se scufundase atât de mult în apa albastră-verzuie, încât lumea de afară dispăruse şi auzea numai bătăile ei de inimă, distorsionate, cu ecou. Se întrebase dacă părăsise lumea, dacă avea să fie pierdută pentru totdeauna, până când Luke coborâse şi o scosese din nou la lumină, scuipând şi dezorientată.

Aşa se simţea şi acum, de parcă picase într-o altă lume, distorsionată, sufocantă şi ireală. Camera era aceeaşi, acelaşi mobilier uzat şi pereţi lambrisaţi, acelaşi covor colorat, estompat şi albit de lumina lunii, dar acum Sebastian răsărise în mijlocul ei ca o floare exotică otrăvitoare crescând într-un răzor de ierburi familiare.

Parcă mişcându-se cu încetinitorul, Clary se întoarse să fugă înapoi pe uşa deschisă - dar se trezi că-i este trântită în nas. O forţă invizibilă o prinsese, învârtind-o în loc şi izbind-o cu spatele de peretele dormitorului, dând-o cu

capul de lambriuri. Clipi să-şi limpezească vederea de lacrimile de durere şi încercă să-şi mişte picioarele; nu putu. Era ţintuită la perete, paralizată de la brâu în jos.

— Scuzele mele pentru vraja de legare, zise Sebastian, pe un ton degajat, zeflemitor.

Se lăsă pe spate, pe perne, întinzându-şi braţele deasupra capului pentru a atinge tăblia patului, arcuindu-se ca o pisică. Tricoul i se ridică, dezvelindu-i abdomenul plat, palid, desenat cu rune. Era ceva ce se voia evident seducător în poza asta, ceva care făcu stomacul lui Clary să i se întoarcă pe dos.

— Mi-a luat ceva timp până am pus-o la punct, dar ştii cum e. Nu poţi să-ţi asumi riscuri.

— Sebastian.

Spre uluirea ei, vocea îi era netulburată. Era foarte conştientă de fiecare centimetru din pielea ei. Se simţea expusă şi vulnerabilă, de parcă ar fi stat fără costum de luptă sau pavăză în faţa unui geam care se spulbera în cioburi.

— De ce eşti aici?

Faţa lui colţuroasă era gânditoare, cercetătoare. Un şarpe dormitând în soare, proaspăt trezit, încă nepericulos.

— Pentru că mi-a fost dor de tine, surioară. Ţie ţi-a fost dor de mine?

— Se gândi să ţipe, dar Sebastian i-ar fi înfipt un pumnal în gât mai înainte să scoată vreun sunet. Încercă să-şi potolească bubuiturile inimii: îi supravieţuise lui Sebastian şi înainte. Putea s-o facă din nou.

— Ultima oară când te-am văzut, ţineai o arbaletă în spatele meu, zise ea. Deci răspunsul ar fi un nu.

El desenă leneş un model prin aer cu degetele.

— Minţi.

— Şi tu la fel, zise ea. N-ai venit aici pentru că ţi-a fost dor de mine; ai venit pentru că vrei ceva. Ce anume?

El sări brusc în picioare - graţios, prea repede ca ea s-apuce să-i vadă mişcarea. Părul blond-alb îi căzu peste ochi. Ea îşi aminti când stătuse la malul Senei cu el, privind cum lumina îi aureola părul, la fel de fin şi de alb ca puful de păpădie. Se întrebase dacă Valentine arătase aşa când era tânăr.

— Poate că vreau să negociez un armistiţiu, zise el.

— Conclavul n-o să vrea să negocieze niciun armistiţiu cu tine.

— Zău? După noaptea trecută?

Făcu un pas spre ea. Ea-şi dădu din nou seama că nu putea fugi şi abia îşi stăpâni un strigăt.

— Suntem în tabere diferite. Avem armate diferite. Nu asta se face? Se negociază un armistiţiu? Fie asta, fie luptăm până când unul dintre noi pierde destui oameni ca să se dea bătut? Dar atunci, poate că nu mai sunt eu interesat de un armistiţiu cu eu Poate că nu sunt interesat decât de un armistiţiu cu tine.

— De ce? Tu nu ierţi. Te cunosc. Ceea ce am făcut eu - n-ai să ierţi.

El se mişcă din nou, o străfulgerare, şi deodată era lipit de ea, cu degetele înconjurându-i încheietura mâinii stângi, ţintuindu-i-o deasupra capului.

— La ce te referi? Că mi-ai distrus casa - casa tatălui nostru? Că m-ai trădat şi m-ai minţit? Că mi-ai rupt legătura cu Jace?

Putea vedea scânteierea de mânie din spatele ochilor lui şi îi simţea inima bătând cu putere.

Ea nu voia nimic altceva decât să-i tragă un picior, dar picioarele ei pur şi simplu nu voiau să se mişte. Vocea îi tremură.

— Oricare dintre ele.

Era atât de aproape de ea, încât simţi când corpul lui se relaxă. Era dur şi deşirat, slab ca un ogar, colţurile ascuţite ale corpului său înghiontind-o de-a dreptul.

— Cred că s-ar putea să-mi fi făcut o favoare. Poate chiar ai intenţionat s-o faci.

Clary îşi putea vedea reflexia în ochii lui nefireşti, cu irisurile atât de întunecate, încât aproape că se contopeau cu pupilele.

— Am fost prea dependent de moştenirea şi protecţia tatălui nostru. De Jace. Trebuia să stau pe picioarele mele. Uneori, trebuie să pierzi totul ca să-l câştigi din nou, iar recâştigarea este mai dulce după durerea pierderii. Singur, i-am unit pe întunericiţi. Singur, am

Încheiat alianţe. Singur, am cucerit Institutele din Buenos Aires, Bangkok, Los Angeles…

— Singur, ai ucis oameni şi ai distrus familii, zise ea. Era un paznic pus în faţa acestei case. Avea datoria să mă protejeze. Ce-ai făcut cu el?

— I-am reamintit că ar trebui să fie mai bun la slujba lui, zise Sebastian, de a-mi proteja sora.

Mâna cu care nu îi ţinea încheietura ţintuită de perete se ridică şi îi mângâie o buclă, frecând şuviţa între degete.

— Roşu, zise cu vocea pe jumătate visătoare, ca apusul soarelui, ca sângele şi focul. Ca vârful unei stele căzătoare, arzând când intră în atmosferă. Noi suntem Morgenstemi, adăugă el, cu un dor întunecat în glas. Steaua strălucitoare a dimineţii. Copiii lui Lucifer, cel mai frumos dintre toţi îngerii Domnului. Suntem mult mai frumoşi când cădem. Făcu o pauză, apoi: Uită-te la mine, Clary. Uită-te la mine.

Ea se uită la el, fără tragere de inimă. Ochii lui negri erau fixaţi asupra ei cu un soi de foame pătrunzătoare; contrastau şocant cu părul lui ca albit de sare, cu pielea palidă, doar cu o boare de trandafiriu pe pometi. Artistul din Clary ştia că era frumos, în felul în care panterele erau frumoase, sau sticlele cu otravă sclipitoare, sau scheletele lustruite ale morţilor. Luke îi spusese odată lui Clary că talentul ei era să vadă frumosul şi groaznicul în lucrurile obişnuite. Cu toate că Sebastian nu era nici pe departe obişnuit, în el putea să le vadă pe amândouă.

— Lucifer Luceafărul de dimineaţă a fost cel mai frumos înger al Cerului. Creaţia cea mai de seamă a Domnului. Apoi a venit ziua când Lucifer a refuzat să se încline neamului omenesc. Oamenilor. Pentru că ştia că aceştia erau inferiori. Iar pentru asta a fost aruncat în abis, cu îngerii care trecuseră de partea lui: Belial, Azazel, Asmodeus şi Leviathan. Şi Lilith, mama mea.

— Nu e mama ta.
— Ai dreptate. E mai mult decât mamă. Dacă mi-era mamă, aş fi fost un magician. În schimb, am fost hrănit cu sângele ei de dinainte de a mă fi născut. Sunt oarecum diferit de un magician; sunt ceva mai bun. Pentru că şi ea a fost odată înger, Clary.
— Ce vrei să spui, de fapt? Că demonii sunt doar îngeri care iau decizii proaste de viaţă?
— Demonii Căpetenii nu sunt atât de deosebiţi de îngeri, zise el. Noi nu suntem atât de diferiţi, tu şi cu mine. Ţi-am mai spus-o şi înainte.
— Îmi amintesc, zise ea. „Ai o inimă întunecată în tine, fiică a lui Valentinei
— Şi nu-i aşa? zise el şi mâna lui îi mângâie buclele, coborând pe umeri şi alunecând spre pieptul ei, oprindu-se în cele din urmă deasupra inimii.
Clary îşi simţi pulsul izbind în vene; voia să-l împingă de la ea pe Sebastian, dar el îi sili mâna dreaptă să-i rămână pe lângă corp. Degetele mâinii ei erau la marginea jachetei, iar sub jachetă era Heosphoros. Chiar dacă nu putea să-l ucidă, poate c-ar fi putut să folosească arma ca să-l respingă până când ar fi venit ajutoare. Poate chiar l-ar fi putut prinde în cursă.
— Mama noastră m-a înşelat, zise el. M-a renegat şi m-a urât. Eu eram un copil şi ea mă ura. Cum a făcut şi tata.
— Valentine te-a crescut...
— Dar toată dragostea lui era pentru Jace. Cel tulburat, cel rebel, cel disfuncţional. Eu am făcut tot ce mi-a cerut vreodată tata, iar el m-a urât pentru asta. Şi te-a urât şi pe tine.
Ochii lui sclipeau, argintiu pe negru.
— E ironic, nu, Clarissa? Noi eram copiii de sânge ai lui Valentine şi el ne ura. Pe tine, fiindcă ai luat-o pe mama noastră de lângă el. Şi pe mine, pentru că eram exact cum mă crease el să fiu.
Clary îşi aduse atunci aminte de Jace, însângerat şi sfâşiat, stând cu sabia Morgenstem în mână, pe malul Lacului Lyn, strigând la Valentine: De ce m-ai luat? Nu aveai nevoie de un Jiu. Aveai deja un fiu.
Iar Valentine, cu voce răguşită: Nu de un jiu aveam eu nevoie; ci de un soldat. Mă gândisem că Jonathan ar putea fi acel soldat; dar el avea prea mult din natura demonilor în el Era prea sălbatic; prea pripit} nu destul de subtil M-am temut chiar de atunci, de când nici nu învăţase să meargă' că nu va avea niciodată răbdarea sau compasiunea să îmi urmeze} să conducă mai departe Conclavul pe calea pe care i-am deschis-o eu. Aşa că am încercat din nou, cu tine. Iar cu tine am avut necazul opus. Erai prea blând. Prea empatic. Înţelege-mă bine, fiule, te-am iubit pentru însuşirile astea.
Auzi respiraţia lui Sebastian, aspră, în liniştea camerei.
— Ştii, zise el, că spun adevărul.
— Dar nu ştiu de ce ar conta.
Sebastian ridică vocea:
— Pentru că suntem aidomal
Tresărirea ei o făcu să-şi coboare degetele încă un milimetru, spre mânerul lui Heosphoros.

— Tu eşti a mea, zise el, controlându-şi vocea cu un efort evident, întotdeauna ai fost a mea. Când te-ai născut, ai fost a mea, sora mea, deşi n-ai ştiut de mine. Există legături care nu se pot şterge. Şi de aceea îţi dau o a doua şansă.

— O şansă ca să ce?

Îşi mişcă mâna în jos încă un centimetru.

— O să câştig asta, zise el. Tu ştii. Ai fost la Burren şi la Citadelă. Ai văzut puterea întunericiţilor. Ştii ce poate face Pocalul Infernal. Dacă întorci spatele oraşului Alicante şi vii cu mine şi juri loialitate, o să-ţi dau ceea ce n-am dat nimănui, niciodată, pentru că am păstrat-o pentru tine.

Clary îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de perete. Stomacul i se răsucea, degetele abia atingeau mânerul săbiei de la brâu. Ochii lui Sebastian erau aţintiţi asupra ei.

— O să-mi dai ce?

Sebastian zâmbi, răsuflând prelung, de parcă întrebarea era, cumva, o uşurare. Păru luminat pe moment de propria-i convingere; să-l priveşti era ca şi când ai fi privit un oraş arzând.

— Îndurare, zise el.

Cina era surprinzător de elegantă. Magnus mai participase la dineurile spiritelor naturii numai de câteva ori în viaţa lui, iar decorul întotdeauna înclinase spre naturalist - mesele din trunchiuri de copac, tacâmurile făcute din crengi cu formă complicată, platouri cu nuci şi fructe de pădure. El rămăsese de fiecare dată cu impresia că s-ar fi bucurat de toată petrecerea mult mai mult dacă ar fi fost o veveriţă.

Aici, în Idris, în casa prevăzută pentru spiritele naturii, masa era acoperită cu faţă albă de masă. Luke, Jocelyn, Raphael, Meliom şi Magnus mâncau din farfurii de mahon lustruit; carafele erau din cristal, iar tacâmurile - din consideraţie pentru Luke şi pentru elfii prezenţi - nu erau făcute din argint sau fier, ci din lemn delicat de lăstari. Cavalerii elfi stăteau de pază, tăcuţi şi nemişcaţi, la fiecare dintre ieşirile încăperii. Lungi suliţe albe, care împrăştiau o lumină blândă, erau puse lângă ei.

Nici mâncarea nu era rea. Magnus îşi înfipsese furculiţa într-un coq-au-vin destul de acceptabil şi mesteca dus pe gânduri. Nu prea avea poftă de mâncare, ce-i drept. Era nervos - o stare pe care n-o putea suferi. Undeva, afară, dincolo de aceste ziduri şi de acest dineu cu prezenţă necesară, era Alec. Nu-i mai separa spaţiul geografic. Bineînţeles, nu fuseseră prea departe unul de celălalt nici în New York, dar spaţiul care îi separase nu fusese alcătuit din kilometri, ci din experienţa de viaţă a lui Magnus.

Era ciudat, gândi el. Întotdeauna se considerase o persoană cura- A

joasă. Îţi trebuia curaj să duci o viaţă nemuritoare şi să nu-ţi închizi inima şi mintea la noi experienţe sau la oameni noi. Pentru că tot ce era nou era aproape întotdeauna temporar. Şi ceea ce era temporar îţi frângea inima.

— Magnus? zise Luke, fluturând o furculiţă de lemn pe sub nasul lui. Eşti atent?

— Ce? Bineînţeles că sunt, zise Magnus, luând o înghiţitură de vin. Sunt de acord. Sută la sută.

— Nu, zău, făcu Jocelyn sec. Eşti de acord ca repudiaţii să abandoneze problema lui Sebastian, cu armata lui demonică, şi s-o lase în seama vânătorilor de umbre, ca fiind o problemă a vânătorilor de umbre?

— V-am spus că nu e atent, zise Raphael, care fusese servit cu o fondue de sânge pe care părea s-o savureze grozav.

— Ei bine, este o problemă a vânătorilor de umbre..începu Magnus, după care oftă şi îşi lăsă paharul cu vin pe masă.

Vinul era foarte tare; începea să se simtă ameţit.

— Oh, bine. Nu ascultam. Şi nu, bineînţeles că nu cred că...

— Căţeluşul vânătorilor de umbre, ho trânti Meliorn, mijindu-şi ochii verzi.

Spiritele naturii şi magicienii întotdeauna avuseseră o relaţie oarecum dificilă. Nici unii, nici ceilalţi nu-i plăceau prea mult pe vânătorii de umbre, un duşman comun, dar spiritele naturii îi priveau de sus pe magicieni deoarece consimţeau să-şi pună magia la bătaie pentru bani. În acelaşi timp, magicienii le dispreţuiau pe spiritele naturii pentru inabilitatea lor de a minţi, pentru tradiţiile lor habotnice şi pentru apucătura lor de a-i sâcâi pe mundani cu necazuri meschine, acrindu-le laptele şi furându-le vacile.

— Există vreun motiv pentru care ai dori să-ţi păstrezi amiciţia cu vânătorii de umbre în afara faptului că unul dintre ei e ibovnicul tău?

Luke se înecă cu vinul şi începu să tuşească violent. Jocelyn îl bătu pe spate. Raphael părea pur şi simplu amuzat.

— Ţine pasul cu timpul, Meliorn, zise Magnus. Nimeni nu mai spune „ibovnic" acum!

— De altfel, adăugă Luke, s-au despărţit. Se frecă la ochi cu dosul palmei şi oftă. Şi, sincer, chiar ar trebui să ne ocupăm de bârfe acum? Nu văd ce importanţă ar avea relaţia personală a cuiva în toate acestea.

— Totul este despre relaţii personale, zise Raphael, înmuind ceva cu aspect neplăcut în joniue. De ce voi, vânătorii de umbre, aveţi problema asta? Pentru că Jonathan Morgenstern a jurat răzbunare împotriva voastră. De ce a jurat răzbunare? Pentru că-şi urăşte tatăl şi mama. Nu vreau să te jignesc, adăugă el, înclinând capul spre Jocelyn, dar cu toţii ştim că acesta e adevărul.

— Nu m-ai jignit, zise Jocelyn, deşi pe un ton glacial. Dacă n-am fi fost eu şi Valentine, Sebastian n-ar fi existat, în toate sensurile cuvântului. Îmi asum deplina responsabilitate pentru asta.

Luke avea o înfăţişare prevestitoare de furtună.

— Valentine a fost cel care l-a prefăcut într-un monstru, zise el. Şi, da, Valentine a fost un vânător de umbre. Dar nu e ca şi când Conclavul l-ar fi aprobat şi l-ar fi susţinut, pe el sau pe fiul lui. Sunt în război făţiş cu Sebastian şi vor ajutorul nostru. Toate rasele, licantropi, vampiri, magicieni şi, da, spiritele naturii au potenţialul de a face binele sau de a face răul. O parte din scopul Acordurilor este de a proclama că toţi cei care fac binele, sau care speră să-l facă, sunt uniţi împotriva celor care fac răul. Indiferent de descendenţa lor.

Magnus gesticulă cu furculiţa către Luke.

— Asta, zise el, a fost un discurs frumos.

Făcu o pauză. Fără îndoială, vorbea împleticit. Cum de se îmbătase atât de tare din atât de puţin vin? De regulă avea mare grijă să nu i se întâmple asta. Se încruntă.

— Ce fel de vin e ăsta? întrebă el.

Meliorn se lăsă pe spate, în scaunul său, încrucişându-şi braţele. În ochi avu o sclipire când răspunse:

— Nu-ţi plac vinurile de colecţie, magicianule?

Jocelyn îşi aşeză paharul pe masă, încet.

— Când spiritele naturii răspund la întrebări cu întrebări, zise ea, nu-i niciodată un semn bun.

— Jocelyn...

Luke dădu să pună o mână pe încheietura mâinii ei. Rată. Se uită năucit la mâna lui o clipă, înainte de-a o lăsa încet pe masă. Pronunţând fiecare cuvânt cu mare grijă, întrebă:

— Ce-ai făcut, Meliorn?

Cavalerul elf râse. Sunetul păru o înceţoşare muzicală în urechile lui Magnus. Magicianul voi să-şi pună paharul jos, dar îşi dădu seama că deja îl scăpase. Vinul cursese pe masă ca sângele. Aruncă o privire spre Raphael, dar Raphael stătea cu faţa în jos pe masă, tăcut şi nemişcat. Magnus încercă să-l cheme pe nume, cu buzele amorţite, dar nu-i ieşi niciun sunet.

Cumva, izbuti să se ridice în picioare. Camera se clătina în jurul lui. Îl văzu pe Luke lăsându-se moale pe speteaza scaunului său şi pe Jocelyn ridicându-se, pentru ca în clipa următoare să cadă pe podea, iar stela i se rostogoli din mână. Magnus se repezi la uşă, întinse mâna s-o deschidă...

De partea cealaltă stăteau întunericiţii, îmbrăcaţi complet în roşu. Feţele lor erau lipsite de expresie, braţele şi gâturile împodobite cu rune, dar niciuna cunoscută de Magnus. Aceste rune nu erau runele îngerului. Ele vorbeau despre disonanţă, despre tărâmurile demonice şi despre puterile întunecate, cumplite.

Magnus se întoarse cu spatele la ei - iar picioarele îi cedară sub el. Căzu în genunchi. Ceva alb se ivi înaintea lui. Era Meliom, în armura lui ca zăpada, punând un genunchi în pământ ca să-l poată privi pe Magnus în faţă.

— Odraslă de demon, zise el, chiar ai crezut că noi ne vom alia vreodată cu cei din neamul tău?

Magnus făcea eforturi să respire. Lumea se întuneca pe la colţuri, ca o fotografie care ardea, încreţindu-se la margini.

— Spiritele naturii nu mint, zise el.

— Copile, răspunse Meliorn, aproape cu simpatie în voce. Să nu ştii tu, după atâţia ani, că înşelătoria se poate ascunde la vedere? Oh, dar tu eşti un inocent, la urma urmelor.

Magnus încercă să-şi ridice vocea să protesteze, dar cuvintele nu veniră. Întunericul veni, totuşi, şi îl trase în adâncuri, departe.

Lui Clary i se strânsese inima în piept. Încercă din nou să-şi mişte picioarele,

să lovească, dar picioarele îi rămaseră încremenite în loc.

— Crezi că nu ştiu ce înţelegi tu prin îndurare? şopti ea. O să foloseşti Pocalul Infernal pe mine. O să faci din mine unul din întunericiţii tăi, ca Amatis...

— Nu, zise el, cu o stranie insistenţă. N-o să te convertesc dacă nu vrei tu. Te voi ierta, şi pe Jace la fel. O să puteţi fi împreună.

— Împreună cu tine, zise ea, lăsând doar un strop de ironie să-i străbată în glas.

Dar el nu păru să bage de seamă.

— Împreună, cu mine. Dacă juraţi loialitate, dacă făgăduiţi în numele îngerului, o să vă cred. Când toate acestea se vor schimba, numai pe voi o să vă păstrez cum sunteţi.

Ea îşi coborî mâna încă un centimetru, iar acum ţinea mânerul lui Heosphoros. Tot ce trebuia să facă era să strângă pumnul...

— Şi dacă nu vreau?

Expresia lui se înăspri.

— Dacă mă refuzi acum, o să-i convertesc pe toţi cei pe care-i iubeşti în întunericiţi, iar pe tine o să te convertesc cea din urmă, ca să poţi fi silită să-i priveşti schimbându-se când mai poţi încă simţi durerea pentru prefacerea lor.

Clary înghiţi, cu gâtul uscat.

— Asta e îndurarea ta?

— Îndurarea era o condiţie a învoielii noastre.

— N-o să mă învoiesc.

Genele pleoapelor lui coborâte împrăştiau lumina; zâmbetul lui era o promisiune de lucruri groaznice.

— Care-i diferenţa, Clarissa? O să lupţi pentru mine oricum. Fie îţi păstrezi libertatea şi treci de partea mea, fie o pierzi şi treci de partea mea. De ce să nu fii cu mine?

— Îngerul, zise ea. Cum îl chema?

Descumpănit, Sebastian şovăi un moment, înainte de a răspunde:

— Îngerul?

— Cel ale cărui aripi le-ai tăiat şi le-ai trimis la Institut, zise ea. Cel pe care l-ai ucis.

— Nu înţeleg, zise el. Ce contează?

— Nu, zise ea, fără grabă. Nu înţelegi. Lucrurile pe care le-ai făcut sunt prea cumplite ca să fie vreodată iertate şi tu nu ştii nici măcar că sunt cumplite. Şi de aceea nu, niciodată, eu n-o să te iert. N-o să te iubesc niciodată. Niciodată.

Văzu cum fiecare cuvânt îl loveşte ca o palmă. Şi când el trase aer în piept ca să răspundă, ea îşi scoase sabia şi lovi, dintr-o mişcare, în sus, spre inima lui.

Dar el era mai rapid şi faptul că picioarele ei erau pironite în loc de vrajă îi scurtă lovitura. El se feri; ea întinse mâna, încercând să-l prindă şi să-l tragă spre ea, dar el îşi eliberă braţul cu uşurinţă. Auzi un zornăit şi îşi dădu seama, vag, că îi smulsese brăţara de argint. Brăţara căzuse cu zgomot pe podea. Îşi repezi din nou sabia spre el; el sări înapoi şi Heosphoros îi spintecă pieptarul cămăşii. Buzele lui Sebastian se strâmbară de mânie şi durere. O prinse de braţ

şi îi ridică mâna, izbind-o de uşă şi trimiţându-i un val de amorţeală prin umăr. Degetele ei se desfăcură şi Heosphoros îi căzu din strânsoare.

El aruncă o privire în jos, la sabia căzută, apoi îşi întoarse ochii la ea, respirând gâfâit. Sângele borda marginea pânzei unde îi tăiase cămaşa; nu destul e adânc pentru ca rana să-l încetinească. Dezamăgirea - o covârşi, mai dureroasă decât junghiul din încheietură; Corpul lui îl ţintuia pe al ei de uşă; îi putea simţi încordarea în fiecare muşchi. Vocea îi era tăioasă ca pumnalul:

— Spada aceea e Heosphoros, Aducătoarea-zorilor. Unde ai găsit-o?

— Într-o prăvălie de arme, gâfâi ea. Începea să-şi simtă din nou umărul; durerea era intensă. Femeia care deţinea prăvălia mi-a dat-o. A spus că nimeni altcineva n-ar... n-ar fi vrut vreodată o sabie Morgenstern. Sângele nostru e întinat

— Dar este sângele nostru, se agăţă el de cuvinte. Şi tu ai luat sabia. Ai vrut-o.

Ea putea simţi căldura radiind din el; părea să pâlpâie în jurul lui ca flacăra unei stele muribunde. El îşi coborî capul până când buzele îi atinseră gâtul şi vorbi aproape de pielea ei, cuvintele potrivindu-se cu ritmul pulsului ei. Ea închise ochii, cutremurându-se, când mâinile lui urcară de-a lungul trupului ei.

— Minţi când îmi spui că n-o să mă iubeşti niciodată, zise el. Că suntem diferiţi. Şi tu minţi la fel ca mine...

— Încetează, zise ea. Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Dar eşti a mea, zise el. Te vreau... am nevoie de tine...

Răsuflă o dată, întretăiat; pupilele i se dilataseră; ceva din înflăcărarea lui o îngrozi mai mult decât orice făcuse el vreodată. Sebastian stăpân pe el era înfricoşător; Sebastian lipsit de stăpânire era ceva prea îngrozitor de contemplat.

— Dă-i drumul, zise o voce limpede, aspră, din capătul celălalt al camerei. Dă-i drumul şi n-o mai atinge, altminteri te fac cenuşă.

Jace.

Peste umărul lui Sebastian, ea îl văzu, deodată, stând într-un loc unde nu era nimeni o clipă mai devreme. Era în faţa ferestrei, cu perdelele din spatele lui fluturând în briza dinspre canal, iar ochii lui erau duri precum două agate. Purta costumul de luptă, cu sabia în mână, cu umbrele vânătăilor pe cale de a se însănătoşi pe bărbie şi pe gât, iar expresia cu care se uita la Sebastian era una de absolut dezgust.

Clary simţi cum tot corpul lui Sebastian se încordează lângă al ei; în clipa următoare, se întorsese de la ea, punând un picior pe sabia ei şi ducându-şi mâna la centură. Zâmbetul îi era ca o tăietură de brici, dar ochii îi erau prudenţi.

— Haide, încearcă! zise el. Ai avut noroc la Citadelă. Nu mă aşteptam să arzi aşa când te-am rănit. Greşeala mea. N-am s-o mai fac a doua oară.

Ochii lui Jace fulgerară spre Clary o dată, cu o întrebare în ei; ea dădu din cap că era bine.

— Deci recunoşti, zise Jace, înaintând puţin spre ei, călcând uşor cu ghetele pe podeaua de lemn. Focul ceresc te-a surprins. Te-a scos din joc. De aceea ai fugit. Ai pierdut bătălia de la Citadelă şi nu-ţi place să pierzi.

Zâmbetul ca briciul al lui Sebastian deveni ceva mai luminos, ceva mai nervos.

— N-am obţinut lucrul pentru care am venit. Dar am învăţat destule.

— N-ai pătruns dincolo de zidurile Citadelei, zise Jace. N-ai ajuns la arsenal. Nu le-ai convertit pe Surori.

— Nu m-am dus la Citadela după arme şi armuri, zise batjocoritor Sebastian. Pot să-mi fac rost cu uşurinţă de aşa ceva. Am venit după voi. După amândoi.

Clary se uită cu coada ochiului la Jace. Stătea, fără expresie şi nemişcat, cu faţa ca de piatră.

— N-aveai de unde să ştii că noi am fi venit acolo, zise ea. Minţi.

— Nu mint. Sebastian efectiv radia, ca o torţă aprinsă. Te pot vedea, surioară. Pot vedea tot ce se petrece în Alicante. Ziua şi noaptea, în întuneric şi în lumină, te pot vedea.

— Încetează, zise Jace. Nu-i adevărat.

— Zău? făcu Sebastian. Atunci cum am ştiut de Clary, că va fi aici, singură, în seara asta?

Jace înaintă, gata să atace, ca o felină la vânătoare.

— Cum de n-ai ştiut că voi fi şi eu aici?

Sebastian se strâmbă.

— Greu de urmărit doi oameni odată. Prea multe lucruri în acelaşi timp...

— Şi dacă ai vrut-o pe Clary, de ce n-ai luat-o pur şi simplu? întrebă Jace. De ce-ai pierdut atâta timp vorbind?

Vocea lui mustea de dispreţ.

— Vrei ca ea să vrea să meargă cu tine, zise el. Nimeni, în toată viaţa ta, n-a făcut altceva decât să te dispreţuiască. Mama ta. Tatăl tău. Şi acum, sora ta. Clary n-a fost născută cu ură în inima ei. Tu ai făcut-o să te urască. Dar nu asta voiai. Uiţi că am fost legaţi, noi doi. Uiţi că ţi-am văzut visele. Undeva, într-un ungher al minţii tale, există o lume de flăcări, şi acolo eşti tu, contemplând-o dintr-o sală a tronului, iar în sala aceea sunt două tronuri. Aşadar, cine ocupă cel de-al doilea tron? Cine stă alături de tine în visele tale?

Sebastian râse icnit; obrajii îi erau aprinşi, ca de febră.

— Faci o greşeală, zise el, vorbindu-mi aşa, băiete înger.

— Nici în visele tale nu eşti fără un tovarăş, zise Jace, iar acum vocea lui era aceea de care se îndrăgostise Clary, vocea băiatului care îi spusese o poveste despre un copil şi un şoim şi lecţia pe care o învăţase. Dar pe cine ai putea găsi să te înţeleagă? Tu nu înţelegi dragostea; tatăl nostru te-a învăţat asta prea bine. Dar înţelegi sângele. Clary este de-acelaşi sânge cu tine. Dacă ai putea s-o ai alături de tine, să privească lumea arzând, asta ar fi toată aprobarea de care ai avut vreodată nevoie.

— Nu mi-am dorit niciodată aprobare, zise Sebastian printre dinţi. Nici a ta, nici a ei, nici a nimănui.

— Serios? Jace îi zâmbi lui Sebastian, ridicând vocea. Atunci de ce ne-ai dat de atâtea ori o a doua şansă? Jace se oprise din înaintare şi stătea în faţa lor, cu ochii lui ca aurul strălucind în lumina slabă. Ai spus-o tu însuţi. M-ai împuns cu sabia. Ai ales umărul meu. Ai fi putut lovi în inimă. Te-ai abţinut. Pentru ce? Pentru mine? Sau pentru că, într-un ungher ascuns al minţii tale, ştii că sora ta, Clary, nu te-ar ierta niciodată dacă mi-ai pune capăt vieţii?

— Clary, n-ai vrea să vorbeşti pentru tine în această problemă? zise Sebastian, fără să-şi ia însă ochii nicio clipă de la sabia din mâna lui Jace. Sau ai nevoie de el să răspundă pentru tine?

Jace îşi întoarse ochii spre Clary şi Sebastian făcu acelaşi lucru. Ea simţi intensitatea ambelor priviri asupra ei, pentru o clipă, neagră şi aurie.

— N-o să vreau niciodată să te urmez, Sebastian, zise ea. Jace are dreptate. Dacă trebuie să aleg între a-mi petrece viaţa cu tine sau a muri, atunci mai bine mor.

Ochii lui Sebastian se mohorâră.

— O să te răzgândeşti, zise el. O să urci pe tronul acela de lângă al meu din propria-ţi voinţă, când sfârşitul lumii se va termina. Ţi-am dat şansa să vii de bunăvoie acum. Am plătit cu sânge şi dezavantaje ca să te am cu mine din propria-ţi voinţă. Dar o să te iau şi fără voia ta..

— Nu! zise Clary, exact în clipa în care un bubuit răsună de la parter.

Casa se umpluse dintr-odată de glasuri.

— Vai de mine, zise Jace, cu vocea plină de sarcasm. S-ar putea să fi trimis un mesaj de foc la Conclav când am văzut cadavrul paznicului pe care l-ai ucis şi l-ai aruncat sub podul ăla. O prostie din partea ta că n-ai scăpat de el cu mai multă grijă, Sebastian.

Expresia lui Sebastian se încordă, dar numai pentru o fracţiune de secundă, încât Clary îşi închipui că majoritatea oamenilor n-ar fi observat-o niciodată. Întinse mâna spre Clary, spunând ceva numai din buze - o vrajă de-a o elibera de indiferent ce forţă o ţinea lipită de perete. Ea se împinse, îl îmbrânci, apoi Jace sări la ei, sabia lui coborî...

Sebastian se răsuci, dar sabia îl atinsese - îi trasă o linie însângerată pe braţ. Dădu un strigăt, clătinându-se înapoi şi se opri. Rânji la Jace, care-l privea fix, alb la faţă.

— Focul ceresc, zise Sebastian. Nu ştii cum să-l controlezi încă. Uneori funcţionează, alteori nu, aşa-i, frăţioare?

Ochii lui Jace se aprinseră aurii.

— Mai vedem, zise el şi se repezi la Sebastian, sabia sfâşiind întunericul cu lumină.

Dar Sebastian era prea rapid pentru asta. Făcu un pas înainte şi smulse sabia din mâna lui Jace. Clary se zbătu, dar vraja lui Sebastian o ţinea în loc; mai înainte ca Jace să poată face vreo mişcare, Sebastian învârti sabia lui Jace şi şi-o înfipse în propriul piept.

Vârful pătrunse înăuntru, prin cămaşă, apoi prin piele. Sângeră roşu, sânge de om, întunecat ca rubinul. În mod evident îl durea: îşi dezvelise dinţii într-un rictus, respira întretăiat, dar sabia continua să se mişte, sub mâna care nu

tremura. Partea din spate a cămăşii i se umflă şi se rupse când vârful săbiei îşi făcu loc prin ea, cu un jet de sânge.

Timpul păru să se întindă ca elasticul. Mânerul se izbi de pieptul lui Sebastian, iar lama îi ieşi prin spate, şiroind de sânge. Jace stătea şocat şi încremenit, când Sebastian întinse spre el mâinile însângeraţe şi-l trase mai aproape de el. Peste zgomotul bocancilor care urcau pe scară, Sebastian vorbi:

— Pot simţi focul Cerului în venele tale, băiete înger, arzându-ţi pe sub piele. Forţa pură de distrugere a binelui suprem. Încă îţi mai pot auzi ţipetele în aer când Clary a înfipt sabia în tine. Ai ars şi ai ars?

Vocea lui şoptită era încărcată de intensitate veninoasă.

— Te-ai gândit că ai acum o armă pe care o poţi folosi împotriva mea, nu-i aşa? Şi probabil peste vreo cincizeci de ani, sau o sută, când vei învăţa să stăpâneşti focul, vei putea, însă exact asta nu ai: timp. Focul ce pârjoleşte, necontrolat, înăuntrul tău e mult mai probabil să te distrugă pe tine decât să fie vreodată în stare să mă distrugă pe mine. Sebastian ridică o mână şi o puse pe ceafa lui Jace, trăgându-l mai aproape, atât de aproape încât frunţile li se atinseră. Clary şi cu mine suntem la fel, zise el. Iar tu - tu eşti oglinda mea. Într-o zi, ea o să mă aleagă pe mine înaintea ta, îţi promit. Şi tu vei fi de faţă, ca s-o vezi. Cu o mişcare iute ca săgeata, Sebastian îl sărută pe Jace pe obraz, apăsat; când se retrase, pe obrazul lui Jace rămăsese o pată de sânge. Ave, magister Herondale, zise el şi îşi răsuci inelul de argint de pe deget.

O licărire şi dispăru.

Jace se uită, mut, încă o clipă, la locul în care fusese Sebastian, apoi porni spre Clary; brusc eliberată odată cu dispariţia lui Sebastian, picioarele i se înmuiaseră sub ea. Lovi podeaua cu genunchii şi făcu imediat un salt înainte, întinzând mâinile după Heosphoros. O prinse de mâner şi o trase la ea, strângându-şi corpul în jurul lamei de parcă ar fi fost un copil ce ar fi avut nevoie de apărare.

— Clary... Clary...

Jace era acolo, lăsându-se în genunchi lângă ea, iar braţele lui erau în jurul ei; ea se legănă în ele, apăsându-şi fruntea de umărul lui. Îşi dădu seama că bluza lui şi, acum, şi pielea ei erau ude de sângele fratelui ei, când uşa zbură din ţâţâni şi gărzile Conclavului se revărsară în cameră.

— Uite! zise Leila Haryana, una dintre cele mai noi membre ale haitei de lupi, întinzându-i Maiei nişte haine.

Maia le primi recunoscătoare.

— Mulţumesc... nici n-ai idee ce înseamnă să ai haine curate, zise ea, uitându-se prin grămadă: un maiou, jeanşi, o jachetă de lână.

Ea şi Leila aveau cam aceeaşi mărime şi chiar dacă hainele nu i se potriveau perfect, era mai bine decât să se fi dus în apartamentul lui Jordan şi al lui Simon. Trecuse un timp de când Maia locuia la sediul haitei, iar toate lucrurile ei erau la Jordan, dar gândul apartamentului fără niciunul dintre băieţi în el era înspăimântător. Cel puţin aici era înconjurată de alţi vârcolaci, înconjurată de zumzetul constant al vocilor, de mirosul mâncării chinezeşti sau malaysiene la

pachet, de zgomotul celor care găteau la bucătărie. Şi Bat era aici - fără să-i invadeze spaţiul, dar întotdeauna prin preajmă, dacă simţea nevoia să vorbească sau pur şi simplu să stea împreună, în tăcere, urmărind traficul de pe Baxter Street.

Bineînţeles, erau şi dezavantaje. Rufus Hastings, uriaş, plin de cicatrice şi fioros, în hainele lui negre de piele, de motociclist, părea să fie în toate locurile odată, vocea lui stridentă auzindu-se în bucătărie când bombănea, la prânz, despre cum Luke Garroway nu era un lider de nădejde, de vreme ce se căsătorea cu o fostă vânătoare de umbre, loialitatea sa era sub semnul întrebării, ei aveau nevoie de cineva pe care să se poată bizui că o să pună vârcolacii pe primul loc.

— Nicio problemă, zise Leila, jucându-se cu o agrafă de aur din părul ei închis la culoare, arătând stânjenită. Maia, zise ea, doar un sfat - poate ai vrea să o laşi mai moale cu loialitatea faţă de Luke.

Maia încremeni.

— Credeam că toţi îi suntem devotaţi lui Luke, zise ea, pe un ton prudent. Şi lui Bat.

— Dacă Luke ar fi fost aici, poate, zise Leila. Dar abia de-am primit vreo veste de la el de când a plecat în Idris. Praetor nu e o haită, dar Sebastian a aruncat mănuşa. Vrea ca noi să alegem între vânătorii de umbre şi a merge la război pentru ei şi...

— Oricum o să fie război, zise Maia pe o voce scăzută, furioasă. Nu-i sunt devotată orbeşte lui Luke. Ii cunosc pe vânătorii de umbre. L-am cunoscut şi pe Sebastian. El ne urăşte. A încerca să-l aduci la sentimente mai bune n-o să meargă...

Leila îşi ridică mâinile.

— OK, OK. Cum am spus, era doar un sfat. Sper ca hainele să-ţi vină, adăugă ea şi ieşi pe hol.

Maia îmbrăcă jeanşii cu efort - strâmţi, cum se aşteptase - şi bluza, apoi jacheta Leilei. Îşi luă portofelul de pe noptieră, îşi încălţă ghetele şi ieşi pe hol, ca să bată la uşa lui Bat.

El îi deschise, fără cămaşă, lucru la care ea nu se aşteptase. În afară de lunga cicatrice de pe obrazul drept, mai avea una şi pe braţul drept, unde fusese rănit de un glonţ - nu de argint. Cicatricea arăta ca un crater de pe Lună, alburie pe pielea lui întunecată. Bat ridică o sprânceană.

— Maia?

— Uite ce e, zise ea, o să-l pun la locul lui pe Rufus. Impuie urechile tuturor cu prostii şi m-am săturat de asta.

— Stai aşa! Bat ridică o mână. Nu cred că e o idee bună...

— N-o să se oprească dacă nu i-o spune cineva, zise ea. Îmi amintesc când l-am întâlnit odată, la Praetor, cu Jordan. Pretorul Scott spunea că Rufus îi rupsese piciorul unui vârcolac fără niciun motiv. Unii oameni, când adulmecă un gol de putere, vor să-l umple. Nu le pasă pe cine rănesc.

Maia se întoarse şi o luă spre parter; îl putu auzi pe Bat înjurând pe înfundate, în spatele ei. O secundă mai târziu, cobora cu ea pe trepte, îmbrăcându-şi grăbit un tricou.

— Maia, eu chiar nu...

— Aici erai, zise ea.

Ajunsese în holul de la intrare, unde Rufus stătea rezemat lenevos de ceea ce fusese odinioară biroul unui poliţist. Un grup de alţi zece vârcolaci, inclusiv Leila, stătea în jurul lui.

— ...trebuie să le arătăm că suntem mai puternici, zicea el. Şi că devotamentul nostru e faţă de ai noştri. Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita.

Vocea lui era la fel de zgrunţuroasă pe cât şi-o amintea Maia, de parcă ar fi fost rănit la gât cândva, de mult. Cicatricele adânci de pe faţa lui erau livide pe pielea palidă. Zâmbi când o văzu pe Maia.

— Salut, zise el. Cred că ne-am mai întâlnit. Mi-a părut rău să aud de iubitul tău.

Mă îndoiesc.

— Puterea înseamnă loialitate şi unire, nu divizarea oamenilor cu minciuni, zise Maia tăios.

— Abia ne-am reîntâlnit şi tu mă faci mincinos? zise Rufus.

Purtarea lui era încă degajată, însă dincolo de ea se simţea o pâlpâire de tensiune, ca o pisică pregătindu-se de salt.

— Dacă le spui oamenilor că ar trebui să stea deoparte de războiul vânătorilor de umbre, atunci eşti un mincinos. Sebastian n-o să se oprească la nefilimi. Dacă îi nimiceşte pe ei, pe urmă o să vină după noi.

— Lui nu-i pasă de repudiaţi.

— Tocmai a măcelărit Praetor Lupus! strigă Maia. Lui îi pasă de distrugere. O să ne ucidă pe toţi.

— Nu şi dacă nu ne alăturăm vânătorilor de umbre!

— Asta-i o minciună, zise Maia.

Îl văzu pe Bat trecându-şi o mână peste ochi, apoi ceva o lovi cu putere în umăr, trântind-o pe spate. Fusese luată pe nepregătite, destul cât să se împiedice, dar îşi recăpătă echilibrul ţinându-se de marginea biroului.

— Rufus! răcni Bat şi Maia îşi dădu seama că Rufus o lovise în umăr.

Strânse din fălci, căci nu voia să-i dea satisfacţia de a vedea durere pe faţa ei.

Rufus stătea zâmbind superior în mijlocul grupului stupefiat de vârcolaci. Se iscară murmure când Bat se apropie cu paşi mari. Rufus era enorm, depăşindu-l până şi pe Bat, cu umerii masivi şi laţi cât uşa.

— Rufus, zise Bat. Eu sunt liderul aici, în absenţa lui Garroway. Ai fost oaspete printre noi, dar nu eşti din haita noastră. E timpul să pleci.

Rufus miji ochii la Bat.

— Mă dai afară? Ştiind că n-am unde mă duce?

— Sunt sigur că o să-ţi găseşti tu un loc, zise Bat, dând să plece.

— Te provoc, zise Rufus. Bat Velasquez, te provoc pentru conducerea haitei din New York.

— Nu! strigă Maia îngrozită, dar Bat deja îşi îndreptase umerii.

Îl privi pe Rufus în ochi; tensiunea dintre cei doi vârcolaci era palpabilă ca un cablu străbătut de curent electric.

— Accept provocarea, zise Bat. Mâine-noapte, în Prospect Park. Ne întâlnim acolo.

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi hotărât din secţia de poliţie. După un moment de stupefacţie, Maia se repezi după el.

Aerul rece o izbi din clipa în care ajunse pe treptele clădirii. Vântul îngheţat se învârte)ea pe Baxter Street, pătrunzându-i prin jachetă. Ea coborî zgomotos treptele, cu dureri în umăr. Bat ajunsese aproape de colţul străzii când îl prinse ea din urmă, apucându-l de braţ şi întorcându-l cu faţa la ea.

Îşi dădea seama că oamenii de pe stradă se holbau la ei şi îşi dori pentru o clipă nanele de iluzie magică a vânătorilor de umbre. Bat se uită la ea. Între ochi avea o cută mânioasă, iar cicatricea îi ieşea în evidenţă, lividă pe obraz.

— Ţi-ai pierdut minţile? întrebă ea. Cum ai putut accepta provocarea lui Rufus? E uriaş.

— Cunoşti regulile, Maia, zise Bat. O provocare trebuie acceptată.

— Numai dacă eşti provocat de cineva din propria-ţi haită! Ai fi putut să-l refuzi.

— Şi aş fi pierdut tot respectul haitei, zise Bat. Ei n-ar mai fi vrut să-mi mai asculte mie ordinele.

— O să te ucidă, zise Maia şi se întrebă dacă el putea auzi ce îi spunea dincolo de aceste cuvinte: că tocmai îl văzuse pe Jordan murind sub ochii ei şi că nu credea c-ar mai suporta să treacă din nou prin aşa ceva.

— Poate că nu.

Scoase din buzunar ceva care zomăia şi i-l puse în palmă. După o clipă, ea-şi dădu seama ce era. Cheile lui Jordan.

— Camioneta lui e parcată după colţ, zise Bat. Ia-o şi pleacă. Stai departe de secţie până se termină povestea asta. Nu am încredere în Rufus în preajma ta.

— Vino cu mine, îl rugă Maia. Tu n-ai visat niciodată să fii liderul haitei. Am putea pleca până se întoarce Luke şi rezolvă toată treaba...

— Maia. Bat o luă de încheietură, strângându-i blând mâna într-a lui. Să-l aşteptăm pe Luke să se întoarcă este tot ce vrea şi Rufus să facem. Dacă plecăm, practic îi lăsăm lui haita. Şi tu ştii ce-o să aleagă el să facă şi ce nu. O să-l lase pe Sebastian să-i măcelărească pe vânătorii de umbre fără să mişte un deget, iar când Sebastian o să se hotărască să se întoarcă să ne cureţe ca pe ultimele piese de pe tabla de şah, o să fie prea târziu pentru toată lumea.

Maia se uită la degetele lui, delicate pe pielea ei.

— Ştii, zise el, îmi amintesc când mi-ai spus că ai nevoie de mai mult răgaz. Că nu puteai fi într-o relaţie. Ti-am urmat sfatul şi ţi-am dat răgaz. Chiar am început să mă întâlnesc cu o fată, vrăjitoarea, cum o chema...

— Eve, îl ajută Maia.

— Aşa. Eve. Bat păru surprins că ea îşi amintea. Dar n-a mers şi, oricum, poate că ţi-am dat prea mult răgaz. Poate ar fi trebuit să-ţi spun ce simţeam. Poate ar fi trebuit...

Ea îşi ridică privirea, speriată şi uimită, şi îi văzu expresia schimbându-se, obloanele închizându-se în spatele ochilor lui, ascunzându-i vulnerabilitatea de moment.

— N-are importanţă, zise el. Nu-i cinstit să te încarc acum cu asta. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Ia camioneta, zise el, îndepărtându-se de ea în mulţime şi îndreptându-se spre Canal Street. Pleacă din oraş. Şi ai grijă de tine, Maia. Pentru mine.

Jace puse stela jos, pe braţul sofalei, şi trecu cu degetul peste iratze pe care o desenase pe braţul lui Clary. Ceva argintiu sclipea la încheietura lui. La un moment dat, Clary nu-şi amintea când, el luase brăţara care-i căzuse lui Sebastian şi o prinsese la propria încheietură. Ea n-avea chef să-l întrebe de ce.

— Cum e?

— Mai bine. Mulţumesc.

Jeanşii lui Clary erau suflecaţi deasupra genunchilor; se uită cum vânătăile de pe picioarele ei începeau să dispară, încet. Erau într-o cameră din Citadelă, un soi de spaţiu de întruniri, deduse Clary. Erau mai multe mese şi o sofa lungă de piele, aşezată în faţa unui foc ce ardea mocnit. Cărţile acopereau unul dintre pereţi. Camera era luminată de focul din cămin. Prin ferestrele fără jaluzele se vedeau, în depărtare, Alicante şi turnurile demonilor strălucitoare.

— Hei.

Ochii aurii ai lui Jace îi cercetară faţa.

— Eşti bine?

Da, ar fi vrut să spună, dar răspunsul i se opri în gât. Fizic, era bine. Runele îi vindecaseră vânătăile. Ea era bine, Jace era bine - Simon, făcut praf de sângele cu alcool, dormise aproape tot timpul ăsta, iar acum dormea într-o altă cameră din Citadelă.

Un mesaj le fusese transmis lui Luke şi Jocelyn. Cina la care participau era pusă sub protecţie magică, pentru siguranţă, le explicase Jia, dar aveau să-l primească la plecare. Clary abia aştepta să-i vadă. Lumea i se părea nesigură sub picioare. Sebastian plecase, cel puţin pentru moment, dar ea încă se mai simţea făcută bucăţi, plină de amărăciune şi furioasă, cu poftă de răzbunare şi tristă.

Gărzile o lăsaseră să-şi împacheteze câteva lucruri înainte de a părăsi casa lui Amatis - un schimb de haine, costumul ei de luptă, stela, caietele de desen şi armele. O parte din ea voia cu disperare să-şi schimbe hainele, să scape de atingerea lui Sebastian pe ele, dar şi mai mult din ea nu voia să plece din cameră, nu voia să fie singură cu amintirile şi gândurile ei.

— Sunt bine.

Îşi întinse jeanşii pe picioare, se ridică şi se duse la cămin. Era conştientă că Jace o urmărea de pe sofa. Ea-şi întinse mâinile, ca şi când ar fi vrut să le încălzească la foc, deşi nu-i era frig. De fapt, de fiecare dată când gândul la fratele ei îi trecea prin minte, simţea un val de mânie inundându-i corpul ca focul lichid. Mâinile îi tremurau; se uită la ele cu o ciudată detaşare, de parcă erau mâinile unui străin.

— Lui Sebastian îi e frică de tine, zise ea. S-a prefăcut că nu, mai ales la sfârşit, dar mi-am dat seama.
— Ii e frică de focul ceresc, o corectă Jace. Nu cred că ştie exact ce anume face, nu mai mult decât noi. Un lucru e sigur, totuşi - nu-l afectează doar dacă mă atinge.
— Nu, zise ea, fără să se întoarcă să se uite la Jace. De ce te-a sărutat?
Nu asta voise să spună, dar tot revedea scena în minte, fără încetare, Sebastian cu mâna însângerată apucându-l pe Jace pe după gât şi apoi acel straniu şi surprinzător sărut pe obraz.
Auzi trosnetul canapelei de piele când Jace îşi schimbă poziţia.
— A fost un fel de citat, zise el. Din Biblie. Când Iuda l-a sărutat pe Iisus, în grădina Ghetsimani, a fost un semn al trădării lui. L-a sărutat şi i-a zis „Bucură-te, învăţătorule” şi aşa au ştiut romanii pe cine să aresteze şi să crucifice.
— De aceea ţi-a spus „Ave} magister”, zise Clary, înţelegând. „Bucură-te, învăţătorule/'
— A vrut să spună că şi-a pus în gând să fie unealta distrugerii mele. Clary, eu...
Ea se întoarse şi se uită la Jace când el se întrerupse. Stătea pe marginea canapelei, trecându-şi mâna prin părul blond, ciufulit, cu ochii aţintiţi în podea.
— Când am intrat în cameră, continuă el, şi te-am văzut pe tine acolo, şi pe el acolo, am vrut să-l ucid. Ar fi trebuit să-l atac imediat, dar m-am temut că era o cursă. Că, dacă făceam un pas spre voi, oricare dintre voi, el ar fi găsit o cale să te omoare sau să-ţi facă rău. Întotdeauna a întors în favoarea lui tot ce am făcut eu vreodată. E inteligent. Mai inteligent decât Valentine. Şi mie nu mi-a fost niciodată...
Ea aşteptă; singurele sunete din cameră erau trosnetele şi pocnetele lemnului umed din cămin.
— Nu mi-a fost niciodată frică de cmeva aşa, sfârşi el, înăbuşindu-şi cuvintele în timp ce le rostea.
Clary ştia cât îl costa pe Jace s-o spună, cât de mult în viaţa lui îşi ascunsese cu abilitate frica şi durerea şi orice vulnerabilitate perceptibilă. Ar fi vrut să-i spună ceva în schimb, ceva despre cum n-ar trebui să-i fie frică, dar nu putu. Şi ei îi era frică şi ştia că amândoi aveau motive foarte întemeiate. Nu exista nimeni în Idris care să fi avut motive mai temeinice decât ei să fie îngroziţi.
— A riscat mult venind aici, zise Jace. A lăsat Conclavul să ştie că poate pătrunde prin protecţii. Ei vor încerca să le întărească din nou. S-ar putea să ţină, s-ar putea să nu, dar îl vor incomoda probabil. A vrut să te vadă cu tot dinadinsul. Îndeajuns de tare cât să-şi asume riscul.
— Încă mai crede că mă poate convinge.
— Clary. Jace se ridică şi veni la ea, cu mâna întinsă. Tu ai... ?
Ea tresări şi se feri de atingerea lui. Un licăr speriat pâlpâi în ochii lui aurii.
— Ce s-a întâmplat? El îşi privi mâinile; se putea vedea lumina slabă a focului din venele lui. Focul ceresc?
— Nu asta, zise ea.
— Atunci...

— Sebastian. Ar fi trebuit să-ţi spun înainte, dar pur şi simplu... n-am putut.
El nu se clinti* doar se uită la ea.
— Clary, poţi să-mi spui orice; ştii că poţi.
Ea trase adânc aer în piept şi se uită în foc, privind flăcările - aurii, verzi şi albastru-safir - alergându-se una pe alta.
— În noiembrie, zise ea, înainte de a veni la Burren, după ce ai plecat tu din apartament, el şi-a dat seama că spionasem. Mi-a strivit inelul şi apoi... m-a lovit, m-a îmbrâncit printr-o masă de sticlă. M-a trântit la pământ. A fost cât pe-aci să-l omor atunci, a fost cât pe-aci să-i înfig un ciob în gât, dar mi-am dat seama că, dacă o făceam, te-aş fi ucis pe tine, aşa că n-am putut s-o fac. Iar el a fost atât de încântat. A râs şi m-a împins la podea. A tras de hainele mele şi mi-a recitat fragment e din Cântarea lui Solomon, spunându-mi despre cum fraţii şi surorile obişnuiau să se căsătorească pentru a păstra pur sângele regal, spunându-mi că eu îi aparţineam lui. De parcă eram o valiză cu monogramă, cu numele lui ştampilat pe mine...
Jace păru şocat cum ea rareori îl mai văzuse; îi putea citi nivelurile expresiei sale: durere, frică, tulburare.
— El... te-a... ?
— Dacă m-a violat? zise ea, iar cuvântul sună îngrozitor şi urât în nemişcarea camerei. Nu, nu m-a violat. S-a... oprit.
Vocea ei scăzuse până la şoaptă.
Jace era alb ca hârtia. Deschise gura şi-i spuse ceva, dar ea nu putu auzi decât ecoul distorsionat al vocii lui, de parcă era din nou sub apă. Tremura toată, violent, deşi era cald în cameră.
— În seara asta, zise ea în cele din urmă, nu mă puteam mişca, iar el m-a împins la perete, şi nu puteam să scap, şi pur şi simplu...
— Îl omor, zise Jace.
O parte din culoare se întorsese pe faţa lui, iar acum era cenuşiu.
— Îl fac bucăţi. Îi tai mâinile pentru că te-a atins...
— Jace, zise Clary, simţindu-se dintr-odată epuizată. Avem un milion de motive să-l vrem mort. De altfel, zise ea, râzând fără veselie, Isabelle deja i-a tăiat mâna şi n-a ţinut.
Jace îşi strânse mâna în pumn, şi-o duse pe stomac şi-o apăsă în plexul solar, de parcă ar fi putut să-şi oprească respiraţia.
— Tot timpul cât am fost legat de el, am crezut că ştiu ce are în minte, că-i ştiu dorinţele, ce voia. Dar n-am ghicit, n-am ştiut. Şi tu nu mi-ai spus.
— Asta nu e despre tine, Jace...
— Ştiu, zise el. Ştiu.
Dar mâna lui era atât de strânsă, încât era albă, cu venele ieşindu-i clar în relief pe dosul ei.
— Ştiu şi nu te învinuiesc că nu mi-ai spus. Ce-aş fi putut face? Oare nu sunt complet inutil aici? Am stat la numai un metru şi jumătate de el şi am în vene un foc care ar fi trebuit să fie în stare să-l ucidă, iar eu am încercat şi n-a mers. Nu l-am putut face s a funcţioneze.
— Jace.

— Îmi pare rău. Numai că... mă cunoşti. N-am decât două reacţii la veştile rele. Furie incontrolabilă şi apoi o subită întoarcere în ură clocotitoare faţă de mine însumi.

Ea tăcu. Mai presus de toate, era obosită, atât de obosită. Faptul că îi povestise ce făcuse Sebastian fusese ca ridicarea unei poveri nemaipomenite, iar acum tot ce voia era să închidă ochii şi să dispară în întuneric. Fusese atât de mânioasă, atât de multă vreme - mânie permanentă, pe sub toate celelalte. Fie că era la cumpărături de cadouri cu Simon, fie că stătea în parc, fie că era singură acasă, încercând să deseneze, mânia fusese mereu cu ea.

Jace dădea o luptă, în mod vizibil; nu încerca să ascundă nimic de ea, cel puţin, şi ea văzu emoţiile succedându-se rapid în ochii lui: furie, frustrare, neajutorare, vinovăţie şi, în final, tristeţe. Era o tristeţe surprinzător de liniştită, pentru Jace, iar când în sfârşit vorbi, şi vocea lui era surprinzător de liniştită.

— Tot ce-mi doresc, zise el, fără să se uite la ea, ci în podea, e să pot spune lucrul potrivit, să fac lucrul potrivit, ca să fac să-ţi fie ţie mai uşor. Indiferent ce vrei de la mine, vreau s-o fac. Vreau să fiu aici pentru tine în indiferent care e felul potrivit pentru tine, Clary.

— Aşa, zise ea, blând.

El îşi ridică privirea.

— Ce?

— Ceea ce ai spus. Asta a fost perfect.

El clipi nedumerit.

— Păi, asta-i bine, pentru că nu sunt sigur că am rezerve pentru un bis. Care parte a fost perfectă?

Ea îşi simţi zâmbetul înflorind de la sine. Era ceva atât de tipic pentru Jace în reacţia asta, ciudatul lui amestec de aroganţă şi vulnerabilitate, de optimism, amărăciune şi devotament.

— Vreau doar să ştiu, zise ea, că nu ţi-ai schimbat părerea despre mine. În rău.

— Nu. Nu, zise el, consternat. Eşti curajoasă şi genială, eşti perfectă şi te iubesc. Doar te iubesc şi întotdeauna te-am iubit. Iar faptele unui smintit n-o să schimbe asta.

— Stai jos, zise ea, iar el se aşeză pe canapeaua de piele, cu capul lăsat pe spate, uitându-se în sus, la ea.

Lumina reflectată a focului se juca în părul lui ca scânteile. Ea trase adânc aer în piept şi se apropie de el, aşezându-se cu grijă în poala lui.

— M-ai putea îmbrăţişa? zise ea.

El o luă în braţe şi o ţinu lângă el. Ea îi simţea muşchii din braţe, forţa spatelui, în timp ce cu mâinile o atingea uşor, atât de uşor. Avea mâini făcute pentru luptă şi, cu toate acestea, putea fi atât de blând cu ea, cu pianul său, cu toate lucrurile la care ţinea.

Se sprijini de el, stând de-a curmezişul pe genunchii lui, cu picioarele pe canapea, cu capul pe umărul lui. Ii simţea bătăile accelerate ale inimii.

— Acum, zise ea, sărută-mă.

El ezită.

— Eşti sigură?

Ea dădu din cap.

— Da. Da, zise. Dumnezeu e martor că n-am prea putut să facem asta în ultima vreme, dar să ştii că de fiecare dată când te sărut, de fiecare dată când mă atingi, e o victorie. Sebastian... el a făcut ce-a făcut pentru că... pentru că nu înţelege deosebirea dintre a iubi şi a avea. Între a te dărui şi a lua. Şi a crezut că dacă m-ar puteaface să mă predau, atunci m-ar avea, aş fi a lui, iar pentru el asta înseamnă dragoste, pentru că nu ştie altceva. Dar când te ating pe tine, o fac pentru că vreau şi asta-i toată deosebirea. Iar el nu reuşeşte să obţină asta sau să mi-o ia de la mine. Nu reuşeşte, zise ea şi îşi înălţă capul ca să-l sărute, o uşoară atingere a buzelor, sprijinindu-se cu o mână de spătarul canapelei.

Ea îl simţi ţinându-şi respiraţia când o mică scânteie sări între pielea lui şi a ei. El îşi mângâie obrazul de al ei, şuviţele lor de păr amestecându-se, roşu şi auriu.

Se cuibări la loc în braţele lui. Flăcările săreau în cămin şi o parte din căldura lor pătrundea în oasele lui Clary. Îşi sprijinea capul de umărul marcat cu steaua albă a bărbaţilor din familia Herondaîe şi se gândea la toţi cei care trăiseră înainte de Jace, ale căror sânge, oase şi vieţi îl făcuseră pe el să fie cum era.

— La ce te gândeşti? întrebă Jace.

Îşi plimba mâna prin părul ei, lăsând buclele despletite să-i alunece printre degete.

— Că mă bucur că ţi-am spus, zise ea. Tu la ce te gândeşti?

El tăcu un lung moment, în timp ce flăcările se înălţau şi coborau. Apoi zise:

— Mă gândeam la ce ai spus tu despre Sebastian, că e singur. Încercam să-mi amintesc cum era să fiu în aceeaşi casă cu el. M-a răpit pentru o grămadă de motive, fireşte, dar jumătate a fost doar ca să aibă companie. Compania cuiva despre care credea că îl putea înţelege, pentru că fuseserăm crescuţi la fel. Încercam să-mi amintesc dacă l-am plăcut vreodată cu adevărat, dacă mi-a plăcut să-mi petrec timpul cu el.

— Nu cred. Tocmai pentru era acolo, cu tine, nu păreai niciodată în largul tău, nu întru totul. Erai tu, dar nu erai tu. E greu să-ţi explic.

Jace se uită la foc.

— Nu-i chiar atât de greu, zise el. Eu cred că există o parte din noi, separată chiar şi de voinţa noastră sau de mintea noastră, şi partea asta n-a putut s-o atingă. Nu eram niciodată eu cu adevărat, iar el o ştia. El vrea să fie plăcut, sau iubit cu adevărat, pentru ceea ce este, sincer. Dar nu crede că ar trebui să se schimbe ca să devină demn de a fi iubit; în schimb, vrea să schimbe toată lumea, să schimbe omenirea, s-o prefacă în ceva care îl iubeşte... Făcu o pauză. Apoi: îmi cer iertare pentru psihologia de canapea. Literalmente. Aici suntem pe o canapea.

Dar Clary se cufundase în gânduri.

— Când m-am uitat prin lucrurile lui, în casă, am găsit o scrisoare pe care o scrisese el. Nu era încheiată, dar era adresată „frumoasei mele”. Îmi amintesc că m-am gândit că era ciudat. De ce să fi scris o scrisoare de dragoste? Vreau să

spun, înţelege sexul, oarecum, şi dorinţa, dar iubirea romantică? Nu din câte am văzut eu.

Jace o apropie mai mult de el, lipind-o mai bine de pieptul lui. Ea nu era sigură cine mângâia pe cine, doar că inima lui bătea ferm pe pielea ei, iar mirosul lui de săpun şi transpiraţie şi metal era familiar şi liniştitor. Clary se relaxă, iar oboseala puse stăpânire pe ea şi îi trase de pleoape în jos. Fusese o zi lungă, lungă, şi o noapte la fel, şi o zi lungă şi înainte de asta.

— Dacă mama şi Luke ajung aici când eu dorm, să mă trezeşti, zise ea.

— Oh, o să fii trezită, nicio grijă, zise Jace, somnoros. Mama ta va crede că am încercat să profit de tine şi o să mă alerge prin cameră cu vătraiul.

Ea ridică o mână şi-l mângâie uşurel pe obraz.

— O să te apăr eu.

Jace nu răspunse. Adormise deja, respirând uniform lângă ea, ritmul inimilor lor încetinind cât să se potrivească unul cu celălalt. Ea rămase trează în vreme ce el dormea - uitându-se în flăcările săltăreţe şi încruntându-se, cuvintele „frumoasa mea" răsunându-i în urechi ca amintirea unor cuvinte auzite într-un vis.

11
Cel mai bun e pierdut

— Clary, Jace, treziţi-vă!

Clary îşi înălţă capul şi aproape scânci când un junghi o fulgeră prin gâtul înţepenit. Adormise ghemuită pe umărul lui Jace; şi el dormea, înghesuit într-un colţ al canapelei, cu jacheta împăturită sub cap, ca pernă. Mânerul săbiei lui o înghionti dureros pe Clary în şold când Jace gemu şi se îndreptă.

Jia stătea aplecată peste ei, îmbrăcată în roba de Consiliu, fără să zâmbească. Jace se ridică anevoie în picioare.

— Doamnă Consul, zise el, pe cel mai demn ton pe care îl putu emite, cu hainele mototolite şi părul blond răvăşit în toate direcţiile posibile.

— Aproape că am uitat că voi doi eraţi aici, zise Jia. Şedinţa Consiliului a început.

Clary se ridică în picioare mai încet, făcând exerciţii să scape de crampele din spate şi gât. Gura îi era uscată ca iasca, iar corpul o durea de încordare şi epuizare.

— Unde-i mama? întrebă ea. Unde-i Luke?

— Vă aştept în sală, zise Jia, dar nu se clinti.

Jace îşi îmbrăca jacheta.

— Venim imediat, doamnă Consul.

Era ceva în vocea Consulului care o făcu pe Clary să se uite mai bine la ea. Jia era frumoasă, la fel ca fiica ei Aline, dar în momentul acela, la colţurile gurii şi ale ochilor avea cute adânci de îngrijorare. Clary nu-i mai văzuse expresia aceea până atunci.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. E ceva în neregulă, nu-i aşa? Unde e mama? Unde e Luke?

— Nu ştim sigur, zise Jia, reţinut. N-au răspuns mesajului pe care l-am trimis noaptea trecută.

Prea multe şocuri, succedate prea repede, o lăsaseră pe Clary amorţită. Nu tresări, nu exclamă nimic, numai simţi o răceală de gheaţă împrăştiindu-se prin venele ei. O înşfăcă pe Heosphoros de pe masa unde o lăsase şi o vârî sub centură. Fără alte cuvinte, trecu pe lângă Consul şi ieşi.

Simon aştepta pe hol. Arăta şifonat şi epuizat, palid chiar şi pentru un vampir. Ea îi strânse mâna, simţind inelul de aur în formă de frunză de pe degetul lui.

— Vine şi Simon la întrunirea Consiliului, zise Clary, aruncându-i Consulului o privire provocatoare.

Jia doar încuviinţă din cap. Arăta prea obosită,ca să se mai opună.

— Poate fi reprezentantul Copiilor Nopţii.

— Dar Raphael trebuia să fie reprezentantul, protestă Simon, alarmat. Eu nu sunt pregătit...

— Nu am reuşit să contactăm pe niciunul dintre reprezentanţii repudiaţilor, inclusiv Raphael.

Jia porni de-a lungul coridorului. Pereţii erau de lemn, având culoarea şi mirosul pătrunzător al lemnului proaspăt tăiat. Aceasta trebuie să fi fost partea din Citadelă reconstruită după Războiul Mortal - Clary fusese prea obosită să observe noaptea trecută. Rune cu putere angelică fuseseră gravate în pereţi, din loc în loc. Fiecare emitea o strălucire intensă, luminând culoarul fără ferestre.

— Cum adică n-aţi reuşit să-i contactaţi? întrebă Clary, grăbindu-se după Jia.

Simon şi Jace le urmau. Culoarul cotea, ducând mai adânc în inima Citadelei. Clary putea auzi un vuiet înfundat, ca al oceanului, drept în faţa lor.

— Nici Luke, nici mama ta nu s-au întors de la întâlnirea de la casa spiritelor naturii.

Consulul se opri puţin într-o anticameră spaţioasă. Aici era multă lumină naturală, revărsându-se prin ferestrele făcute din pătrate alternative de sticlă transparentă şi colorată. O uşă dublă, împodobită cu tripticul îngerului şi Instrumentelor Mortale, se afla în faţa lor.

— Nu înţeleg, zise Clary, ridicându-şi vocea. Deci mai sunt încă acolo? La Meliorn?

Jia clătină din cap.

— Casa e goală.

— Dar... Meliorn, dar Magnusl

— Nu ştim sigur, deocamdată, zise Jia. Nu e nimeni în casă şi niciunul dintre reprezentanţi nu răspunde la mesaje. Patrick caută prin oraş, acum, cu un detaşament de gardieni.

— Era sânge în casă? întrebă Jace. Semne de luptă, ceva?

Jia clătină iar din cap.

— Nu. Mâncarea era încă pe masă. E ca şi când... au dispărut pur şi simplu.

— Mai e ceva, nu-i aşa? întrebă Clary. Îmi dau seama după expresia ta că mai e ceva.

Jia nu-i răspunse, ci doar deschise uşa dinspre Sala Consiliului. Larma pătrunse în anticameră. Asta era ceea ce auzise Clary, zgomotul oceanului izbindu-se de ţărm. Trecu repede pe lângă Consul şi se opri în prag, ezitând nehotărâtă.

Sala Consiliului, atât de ordonată cu câteva zile mai devreme, era plină de vânători de umbre care strigau. Toată lumea stătea în picioare, unii în grupuri, alţii separat. Cele mai multe grupuri se certau. Clary nu putea desluşi cuvintele, dar putea vedea gesturile furioase. Ochii ei trecură prin mulţime după feţe cunoscute - nici urmă de Luke, nici de Jocelyn, dar erau soţii Lightwood, Robert în roba lui de Inchizitor lângă Maryse; Aline şi Helen, şi liota de copii Blackthom.

Iar acolo, chiar în mijlocul amfiteatrului, erau cele patru jilţuri de lemn sculptat ale repudiaţilor, aşezate în jurul pupitrelor într-un semicerc. Nu stătea nimeni în ele, iar întins pe scândurile podelei din faţa lor era un singur cuvânt, scris de o mână strâmbă, cu ceea ce părea a fi vopsea aurie lipicioasă:

Veni.

Jace trecu pe lângă Clary şi intră în sală. Umerii lui erau încordaţi şi se uită jos, la cuvântul scris.

— Ala e sânge de înger, zise el.

Într-o străfulgerare, Clary văzu biblioteca Institutului, podeaua mânjită cu sânge şi pene, oasele goale ale îngerului.

Erchomai.

Vin.

Iar acum, acest singur cuvânt: Veni.

Am venit.

Un al doilea mesaj. Oh, Sebastian avusese treabă, nu glumă. Ce prostie, gândi ea, ce prostie din partea ei să creadă că venise numai pentru ea, că nu fusese o parte dintr-o schemă mai amplă, că nu voise mai mult, mai multă distrugere, mai multă teroare, mai multă dislocare. Îşi aminti de zâmbetul lui compătimitor când ea îi amintise de bătălia de la Citadelă. Bineînţeles că fusese mai mult decât un atac; fusese o distragere. Întorcând atenţia nefilimilor în exterior de Alicante, făcându-i să caute prin toată lumea după el şi întunericiţii lui, băgându-i în sperieţi cu morţi şi răniţi. Iar între timp, Sebastian îşi făcuse drum până în inima Citadelei şi-i mânjise podeaua cu sânge.

Lângă estradă era un grup de Fraţi Tăcuţi în robele lor de culoarea oaselor, cu feţele ascunse de glugi. Amintindu-şi brusc, Clary se întoarse spre Jace:

— Fratele Zachariah... n-am apucat să te întreb dacă ai aflat cum îi e.

Jace se uita la scrisul de pe estradă, cu o expresie îngreţoşată pe faţă.

— - L-am văzut la Basilias. E bine. E... schimbat.

— Schimbat în bine?

— Schimbat în omenesc, zise Jace şi, mai înainte să poată întreba Clary ce voia să spună, auzi pe cineva strigând-o pe nume.

Jos, în centrul sălii, văzu o mână ridicându-se din mulţime, fluturând spre ea disperată. Isabelle. Stătea cu Alec, la o oarecare distanţă de părinţii ei. Clary o auzi pe Jia strigând după ea, dar deja îşi croia drum prin mulţime, cu Jace şi Simon în spatele ei. Simţi priviri curioase aruncate în direcţia ei. Toată lumea ştia cine era ea, la urma urmelor. Ştiau cine erau ei toţi: fiica lui Valentine, fiul adoptat al lui Valentine şi vampirul Diurn.

— Clary! strigă Isabelle, când Clary, Jace şi Simon se eliberară de spectatorii care se holbau şi aproape căzură grămadă peste fraţii Lightwood, care reuşiseră să păstreze liber un mic spaţiu pentru ei, în mijlocul mulţimii.

Isabelle îi aruncă o privire nervoasă lui Simon, înainte de a sări să-i îmbrăţişeze pe Jace şi pe Clary. De îndată ce ea îi dădu drumul lui Jace, Alec îl trase de mânecă şi îl ţinu strâns, albindu-şi nodurile degetelor în jurul ţesăturii. Jace se uită surprins, dar nu zise nimic.

— E adevărat? îi zise Isabelle lui Clary. Sebastian a fost la tine acasă, noaptea trecută?

— La Amatis acasă, da - de unde ştii? întrebă Clary.

— Tata este Inchizitorul, bineînţeles că ştim, zise Alec. Zvonul că Sebastian a fost în oraş a fost pe buzele tuturor înainte de a deschide Sala Consiliului şi a vedea... asta.

— E adevărat, adăugă Simon. Consulul m-a întrebat despre asta când m-a trezit - de parcă aş fi ştiut ceva. Am dormit tot timpul cât s-a întâmplat, adăugă el, când Isabelle îi adresă o privire întrebătoare.

— Consulul v-a spus ceva despre asta? întrebă Alec, făcând semn cu braţul către scena sinistră de mai jos. Sau Sebastian?

— Nu, zise Clary. Sebastian nu-şi împărtăşeşte planurile.

— N-ar fi trebuit să fie în stare să ajungă la reprezentanţii repudiaţilor. Nu numai că Alicante e păzit, dar fiecare dintre casele lor de siguranţă este sub protecţie magică, zise Alec.

Pulsul i se zbătea pe gât ca un ciocan; mâna, în locul unde se ţinea de mâneca lui Jace, tremura uşor.

— Au fost la cină. Ar fi trebuit să fie în siguranţă. Alec îi dădu drumul lui Jace şi îşi înfundă mâinile în buzunare. Şi Magnus... continuă el. Magnus nici n-ar fi trebuit să se afle aici. Catarina era aşteptată în locul lui. Se uită la Simon: Te-am văzut cu el, în Piaţa îngerului, în noaptea bătăliei. Ţi-a spus cumva de ce era în Alicante?

Simon clătină din cap.

— Doar m-a gonit. O tămăduia pe Clary.

— Poate că asta-i o cacealma, zise Alec. Poate că Sebastian încearcă să ne facă să credem că le-a făcut ceva reprezentanţilor repudiaţilor ca să ne dezorienteze...

— Nu ştim dacă le-a făcut ceva. Dar... ei lipsesc, zise Jace simplu, iar Alec îşi întoarse capul, de parcă n-ar fi suportat să le înfrunte privirile.

— Veni, şopti Isabelle, uitându-se la estradă. De ce..

— Ne spune că are putere, zise Clary. Putere pe care niciunul dintre noi nu o bănuieşte, nici pe departe.

Se gândi la modul în care apăruse în camera ei şi apoi dispăruse. La cum pământul se despicase sub picioarele lui la Citadelă, de parcă l-ar fi primit cu bucurie înăuntrul lui, ascunzându-l de ameninţarea lumii de deasupra.

Un semnal puternic răsună prin sală, clopotul care chema Consiliul la ordine. Jia se apropiase de pupitru, cu câte un gardian înarmat de-al Conclavului, în robă şi cu gluga trasă, de o parte şi de alta.

— Vânători de umbre, zise ea, iar cuvintele răzbătură prin sală la fel de limpede ca şi când ar fi folosit un microfon. Vă rog, linişte.

Sala se domoli treptat la tăcere, deşi după expresiile recalcitrante de pe mai multe feţe, era o tăcere necooperantă.

— Consul Penhallow! strigă Kadir. Ce răspuns ai pentru noi? Care-i înţelesul acestei... acestei profanări?

— Nu ştim sigur, zise Jia. S-a întâmplat în timpul nopţii, între două schimburi ale gărzii.

— Asta-i răzbunare, zise un vânător de umbre slab, cu părul negru, pe care Clary îl recunoscu drept conducătorul Institutului din Budapesta - Lazlo Balogh, parcă îl chema. Răzbunare pentru victoriile noastre de la Londra şi de la Citadelă.

— Dar nu am obţinut victorii la Londra şi la Citadelă, Lazlo, zise Jia. Institutul de la Londra s-a dovedit a fi apărat de o forţă de care noi nici nu aveam habar, una pe care nu o putem multiplica. Vânătorii de umbre de acolo au fost preveniţi şi conduşi în loc sigur. Chiar şi aşa, câţiva au fost răniţi. În schimb, niciunul dintre acoliţii lui Sebastian nu a fost rănit. Cel mai potrivit ar fi s-o numim retragere cu succes.

— Dar atacul de la Citadelă? protestă Lazlo. El n-a pătruns în Citadelă. N-a ajuns la arsenalul de acolo...

— Dar nici nu a pierdut. Noi am trimis şaizeci de războinici, iar el a ucis treizeci şi a rănit zece. A avut patruzeci de luptători şi a pierdut probabil cincisprezece. Dacă n-ar fi fost ceea ce s-a întâmplat când l-a rănit pe Jace Lightwood, cei patruzeci ai lui i-ar fi măcelărit pe cei şaizeci ai noştri.

— Suntem vânători de umbre, zise Nasreen Choudhury. Suntem obişnuiţi să apărăm ceea ce trebuie să apărăm până la ultima noastră suflare, până la ultimul nostru strop de sânge.

— O idee nobilă, zise Josiane Pontmercy, de la Conclavul din Marsilia, dar probabil nu foarte practică.

— Am fost prea precauţi cu numărul celor pe care i-am trimis să-l înfrunte la Citadelă, zise Robert Lightwood şi vocea lui tunătoare se răspândi prin toată sala. Am estimat, de la începutul atacurilor, că Sebastian are patru sute de războinici întunecaţi de partea lui. Dacă ne luăm doar după numere, o bătălie directă între forţele lui şi toţi vânătorii de umbre ar însemna că el va pierde.

— Deci ceea ce trebuie să facem este să ne luptăm cu el cât mai curând posibil, înainte să mai convertească şi alţi vânători de umbre, zise Diana Wrayburn.

— - Nu te poţi lupta cu ceea ce nu poţi găsi, zise Consulul. Încercările noastre de a-i lua urma continuă să fie inutile. Îşi ridică vocea: Cel mai bun plan al lui

Sebastian Morgenstern este să ne ademenească afară în grupuri mici. Are nevoie să trimitem în exterior echipe de cercetare care să vâneze demoni sau să-l vâneze pe el. Trebuie să stăm împreună, aici. În Idris, unde nu ne poate înfrunta. Dacă ne despărţim, dacă ne părăsim pământul natal, atunci vom pierde.

— O să ne aştepte afară, zise un vânător de umbre blond din Conclavul de la Copenhaga.

— Va trebui să credem că nu are răbdare pentru asta, zise Jia. Va trebui să presupunem că va ataca şi, când o va face, superioritatea noastră numerică o să-l înfrângă.

— Nu e doar răbdarea de luat în calcul, zise Balogh. Ne-am părăsit Institutele, am venit aici, înţelegând că o să ne întoarcem odată ce am ţinut sfat cu reprezentanţii repudiaţilor. Fără noi în lume, cine o va proteja? Avem o împuternicire, o împuternicire de la Ceruri, să protejăm lumea, să-i ţinem departe pe demoni. Nu putem face asta din Idris.

— Toate protecţiile sunt activate la putere maximă, zise Robert. Insula Wrangel lucrează non-stop. Şi dată fiind cooperarea noastră cu repudiaţii, va trebui să ne bizuim pe ei că vor respecta Acordurile. Acesta era un subiect pe care trebuia să-l discutăm la Consiliu astăzi…

— Păi, baftă cu asta, zise Josiane Pontmercy, având în vedere că reprezentanţii repudiaţilor sunt daţi dispăruţi.

Dispăruţi Cuvântul căzu în tăcere ca o piatră în apă, trimiţând unde prin toată sala. Clary îl simţi pe Alec crispându-se, o idee, lângă ea. Ea nu-şi îngăduise să se gândească la asta, nu-şi îngăduise să creadă că ar putea într-adevăr să fie dispăruţi. Era o farsă pe care le-o jucase Sebastian, continua ea să-şi spună. O farsă crudă, dar nimic mai mult.

— Nu ştim asta! protestă Jia. Gărzile îi caută chiar în clipa asta…

— Sebastian a scris pe podea chiar în faţa jilţurilor lor! strigă un bărbat cu un braţ bandajat.

Era conducătorul Institutului din Mexico City şi participase la bătălia de la Citadelă. Clary parcă îşi amintea că numele lui era Rosales.

— Veni. „Am venit.” Exact cum ne-a trimis un mesaj cu moartea îngerului în New York, acum ne loveşte în inima Citadelei…

— Dar nu ne-a lovit pe noi, îl întrerupse Diana. A lovit în reprezentanţii repudiaţilor.

— A lovit în aliaţii noştri, deci a lovit în noi, răspunse Maryse. Ei sunt membri ai Consiliului, cu toate drepturile ce rezultă din asta.

— Nici măcar nu ştim ce s-a întâmplat cu ei! se răţoi cineva din mulţime. Ar putea fi bine mersi…

— Atunci unde sunt? răcni Alec şi până şi Jace păru şocat să-l audă ridicând vocea.

Alec era încruntat şi ochii lui albaştri păreau întunecaţi, iar Clary şi-l aminti deodată pe băiatul furios pe care îl întâlnise în Institut, în urmă cu ceea ce i se părea o grămadă de vreme în urmă.

— A încercat careva să le dea de urmă?

— Am încercat, zise Jia. N-a funcţionat. Nu toţi pot fi urmăriţi. Nu poţi urmări un magician sau un mort...

Jia se întrerupse cu un icnet. Pe neaşteptate, gardianul Conclavului din stânga se apropiase în spatele ei şi-o înşfăcase de robă. Un strigăt se ridică în mulţime când el o smuci îndărăt, punând lama unui pumnal lung de argint la gâtul ei.

— Nefilimi! răcni el şi gluga îi căzu, dezvăluindu-i ochii goi şi peceţile învolburate, necunoscute, ale întunericiţilor.

Un muget începu să se înalţe dinspre mulţime, amuţit rapid când lama gardianului se adânci în gâtul Jiei. Sângele înflori în jurul ei, vizibil chiar de la distanţă.

— Nefilimi! răcni omul din nou.

Mintea lui Clary se chinuia să-l plaseze - părea oarecum familiar. Era înalt, cu părul şaten, probabil la vreo patruzeci de ani. Braţele lui erau împănate cu muşchi, venele ieşite în afară ca sforile, în timp ce se lupta s-o ţină pe Jia nemişcată.

— Rămâneţi pe loc! Nu vă apropiaţi sau Consulul vostru moare!

Aline ţipă. Helen o luă în braţe, evident împiedicând-o să dea fuga la mama ei. În spatele lor, copiii Blackthorn se strânseseră în jurul lui Julian, care-l ţinea pe mezin în braţe; Drusilla îşi îngropase faţa în coastele lui. Emma, cu părul ei strălucitor, chiar şi de la distanţă, stătea cu sabia Cortana scoasă din teacă, protejându-i pe ceilalţi.

— E Matthias Gonzales, zise Alec, cu o voce şocată. A fost conducătorul Institutului din Buenos Aires...

— Linişte! tună bărbatul din spatele Jiei - Matthias - şi o linişte încordată se lăsă.

Cei mai mulţi vânători de umbre stăteau în picioare, ca şi Jace şi Alec, cu mâinile la jumătatea drumului spre armele lor. Isabelle strângea mânerul biciului său.

— Ascultaţi-mă, vânători de umbre! strigă Matthias, cu ochii arzând de fanatism. Ascultaţi-mă, căci am fost unul dintre voi. Urmând orbeşte regulamentul Conclavului, convins de siguranţa mea în interiorul protecţiilor din Idris, apărat de lumina îngerului! Dar nu există nicio siguranţă aici. Matthias îşi împinse bărbia într-o parte, arătând spre scrisul de pe podea: Nimeni nu e în siguranţă, nici măcar mesagerii Cerului. Până într-acolo ajunge puterea Pocalului Infernal şi a celui ce-l deţine.

Un murmur trecu prin mulţime. Robert Lightwood înaintă, cu faţa îngrijorată, uitându-se la Jia şi la pumnalul de la gâtul ei.

— Ce vrea el? întrebă. Fiul lui Valentine. Ce vrea de la noi?

— Oh, vrea multe lucruri, zise vânătorul de umbre întunericit. Dar deocamdată se va mulţumi cu sora lui şi fratele lui adoptiv. Daţi-i pe Clarissa Morgenstern şi pe Jace Lightwood şi evitaţi dezastrul.

Clary îl auzi pe Jace trăgând aer în piept. Se uită la el, cuprinsă de panică; putea simţi privirea întregii săli asupra ei şi i se părea că se dizolvă ca sarea în apă.

— Suntem nefilimi, zise Robert cu răceală. Noi nu-i dăm la schimb pe ai noştri. El ştie asta.

— Noi, cei ai Pocalului Infernal, îi avem în mâinile noastre pe cinci dintre aliaţii voştri, veni răspunsul. Meliorn, din neamul Spiritelor Naturii, Raphael Santiago, din neamul Copiilor Nopţii, Luke Garroway, din neamul Copiilor Lunii, Jocelyn Morgenstern, din neamul nefilimilor, şi Magnus Bane, din neamul Copiilor lui Lilith. Dacă nu ni-i daţi pe Clarissa şi pe Jonathan, ostaticii vor fi daţi morţii cu fier şi argint, cu foc şi scoruş. Iar când aliaţii voştri repudiaţi vor afla că le-aţi sacrificat reprezentanţii pentru că n-aţi vrut să-i cedaţi pe ai voştri, se vor întoarce împotriva voastră. Vor trece de partea noastră şi o să vă treziţi luptând nu doar cu cel ce deţine Pocalul Infernal, dar şi cu toţi repudiaţii.

Clary simţi un val de ameţeală, atât de intens încât era aproape greaţă, trecând peste ea. Ştiuse - desigur că ştiuse, cu o încredinţare infiltrată lent, care nu era certitudine, dar care nu putea fi nici respinsă - că mama ei, Luke şi Magnus erau în pericol, dar cu totul altceva era s-o audă. Începu să tremure, cuvintele unei rugăciuni incoerente repetându-se la nesfârşit în mintea ei. Mamă' Luke, să fiţi bine, vă rog, să fiţi bine. Fă să fie Magnus bine, pentru Alec. Te rog.

Auzea şi vocea lui Isabelle în capul ei, spunând că Sebastian nu se putea lupta cu ei şi cu toţi repudiaţii. Dar el găsise un cale abilă să îi întoarcă împotriva lor: dacă avea să le facă rău reprezentanţilor repudiaţilor acum, avea să pară vina vânătorilor de umbre.

Chipul lui Jace devenise sumbru, dar îi întâlni privirea lui Clary cu aceeaşi înţelegere care se înfipsese ca un cui în inima ei. Nu puteau sta deoparte, lăsând să se întâmple crima asta. Aveau să meargă la Sebastian. Nu aveau de ales.

Ea dădu să facă un pas înainte, cu intenţia de a striga, dar se trezi smucită înapoi de o mână care o strânse puternic de încheietură. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe Simon, dar, spre surprinderea ei, era Isabelle.

— Nu, zise Isabelle.

— Tu eşti un neghiob şi o slugă, se răsti Kadir, privindu-l cu mânie pe Matthias. Niciun repudiat nu ne va socoti pe noi responsabili pentru că nu sacrificăm doi copii de-ai noştri pe rugul funerar al lui Jonathan Morgenstem.

— Oh, dar nu-i va ucide, zise Matthias cu o veselie maliţioasă. Aveţi cuvântul lui pe înger că nu le va face niciun rău fetei Morgenstem sau băiatului Lightwood. Ei sunt rudele lui şi îi doreşte alături de el. Aşadar, nu e niciun sacrificiu.

Clary simţi ceva atingându-i uşor obrazul - era Jace. O sărutase rapid, iar ea îşi aminti sărutul de Iudă al lui Sebastian din noaptea dinainte şi se răsuci să-l prindă, însă el deja plecase, îndepărtându-se de ei toţi, pornind hotărât pe culoarul în trepte dintre bănci.

— O să merg eu!' strigă, iar vocea lui răsună în sală. Merg eu, de bunăvoie.

Avea sabia în mână. O aruncă pe jos şi aceasta zăngăni pe trepte.

— O să merg eu cu Sebastian, zise el în liniştea care urmi Numai las-o pe Clary afară din toată povestea. Las-o să rămână. Ia-mă numai pe mine.

— Jace, nu, zise Alec.
Dar vocea îi fu acoperită de larma ce se iscă în sală, vocile ridicându-se ca fumul şi răsucindu-se spre tavan, în timp ce Jace stătea calm, cu mâinile în afară, arătând că nu are nicio armă, cu părul strălucind sub lumina runelor. Un înger de sacrificiu.
Matthias Gonzales râse.
— N-o să fie niciun târg fără Clarissa, zise el. Sebastian o cere şi pe ea, iar eu transmit cererile stăpânului meu.
— Ne crezi proşti, zise Jace. De fapt, ştiu eu mai bine. Nu gândeşti deloc. Eşti o portavoce pentru un demon, atâta tot. Nu-ţi mai pasă de nimic. Nici de familie, nici de neam, nici de onoare. Nu mai eşti om.
Matthias răspunse în zeflemea:
— De ce ar vrea cineva să fie om?
— Pentru că târgul tău n-are nicio valoare, zise Jace. Deci, noi ne predăm, iar Sebastian dă înapoi ostaticii. Şi apoi, ce? Ti-ai dat atâta osteneală să ne spui cum este el mai bun decât nefilimii, mai puternic, mai deştept. Cum ne poate el lovi aici, în Alicante, şi toate protecţiile noastre şi toţi paznicii noştri nu-l pot ţine la distanţă. Cum o să ne distrugă el pe toţi. Dacă vrei să faci un târg cu cineva, îi oferi o şansă să câştige. Dacă ai fi om, ai ştii asta.
În tăcerea care urmă, Clary avu impresia c-ai fi putut auzi şi-o picătură de sânge căzând pe podea. Matthias era nemişcat, cu pumnalul încă plasat la gâtul Jiei, buzele lui mişcându-se ca şi când ar fi şoptit ceva sau ar fi repetat ceva ce ar fi auzit...
Sau ar fi ascultat, îşi dădu ea seama, nişte cuvinte care i-ar fi fost şoptite la ureche...
— Nu puteţi câştiga, zise Matthias în cele din urmă, iar Jace râse, cu acel râs pătrunzător şi acid de care se îndrăgostise Clary de prima oară când îl auzise.
Nu un înger de sacrificiu, gândi ea, ci unul răzbunător, tot numai aur, sânge şi foc, încrezător chiar şi în faţa înfrângerii.
— Înţelegi ce vreau să spun, zise Jace. Atunci ce mai contează dacă murim acum sau murim mai târziu...
— Nu puteţi câştiga, zise Matthias, dar puteţi supravieţui. Aceia dintre voi care vor dori, vor putea fi convertiţi prin Pocalul Infernal; vor deveni soldaţi ai Luceafărului dimineţii şi vor conduce lumea cu Jonathan Morgenstem în fruntea voastră. Aceia dintre voi care vor alege să rămână copiii lui Raziei o pot face, câtă vreme rămân în Idris. Hotarele Idrisului vor fi pecetluite, izolate de restul lumii, care ne va aparţine nouă. Pământul acesta, dăruit vouă de înger, o să vi-l păstraţi şi, dacă rămâneţi între hotarele lui, veţi fi în siguranţă. Asta, vă poate fi promis.
Jace îl privi mânios.
— Promisiunile lui Sebastian n-au nicio valoare.
— Promisiunile lui sunt tot ce aveţi, zise Matthias. Păstraţi-vă alianţa cu repudiaţii, rămâneţi între graniţele Idrisului şi veţi supravieţui. Dar această ofertă e valabilă doar atâta timp cât tu te predai de bunăvoie stăpânului nostru. Tu şi Clarissa, amândoi. Fără negocieri.

Clary privi încet prin sală. Unii dintre nefilimi păreau îngrijoraţi, alţii înfricoşaţi, alţii furioşi. Dar alţii calculau. Îşi aminti ziua când se ridicase, în Sala Acordurilor, în faţa aceloraşi oameni de acum, şi le arătase runa de Legare prin care puteau câştiga războiul. Atunci, fuseseră recunoscători. Dar tot acesta fusese acelaşi Consiliu care votase încetarea căutării lui Jace când Sebastian îl răpise, pentru că viaţa unui singur băiat nu merita resursele lor.

Mai ales când băiatul fusese fiul adoptiv al lui Valentine.

Ea crezuse odinioară că existau oameni buni şi oameni răi, că exista o parte a luminii şi o parte a întunericului, dar nu mai credea asta. Văzuse răul în fratele ei şi în tatăl ei, răul bunelor intenţii deviate şi răul dorinţei pure de putere. Dar nici în bunătate nu exista vreo siguranţă: virtutea putea tăia ca pumnalul, iar focul ceresc era orbitor.

Se îndepărtă de Alec şi de Isabelle, dar îl simţi pe Simon prinzând-o de braţ. Se întoarse să se uite la el şi clătină din cap. Trebuie să mă laşi să fac asta.

Ochii lui întunecaţi o implorau.

— Nu, şopti el.

— A zis amândoi, îi răspunse ea tot în şoaptă. Dacă Jace se duce la Sebastian fără mine, Sebastian o să-l omoare.

— O să vă omoare pe amândoi, oricum! Isabelle aproape plângea de frustrare. Nu te poţi duce, şi nici Jace- Jace!

Jace se întoarse să se uite la ei. Clary văzu cum i se schimbă expresia când îşi dădu seama că ea se lupta să ajungă la el. El clătină din cap, murmurând:

— Nu.

— Dă-ne timp, strigă Robert Lightwood. Dă-ne timp să votăm, măcar.

Matthias luă pumnalul de la gâtul Jiei şi îl ţinu ridicat; cu celălalt braţ o ţinea încercuită, strângând în pumn partea din faţă a robei sale. Îşi ridică pumnalul spre tavan şi lumina se reflectă din lama lui.

— Timp, zise batjocoritor. De ce v-ar acorda Sebastian timp?

Un şuier ascuţit spintecă aerul. Clary văzu ceva strălucitor trecând pe lângă ea şi auzi.zgomotul de metal lovind metalul când o săgeată izbi în pumnalul pe care Matthias îl ţinea deasupra capului Jiei, smulgându-i-l din mână. Clary întoarse repede capul şi îl văzu pe Alec, cu arcul ridicat, cu coarda acestuia încă vibrând.

Matthias scoase un răget şi se clătină înapoi, cu mâna sângerând. Jia ţâşni de lângă el, aruncându-se după pumnalul pe care îl scăpase. Clary îl auzi pe Jace strigând:

— Nakir! Scosese un pumnal de seraf de la centură şi lumina lui inundă toată sala. La o parte din calea meal strigă şi începu să împingă lumea cu umerii, înaintând spre estradă.

— Nu!

Alec, lăsând arcul jos, se aruncă peste spetezele şirurilor de bănci şi sări pe Jace, doborându-l la podea, exact în clipa în care estrada se aprinse ca un foc de tabără stropit cu benzină.

Jia scoase un ţipăt şi sări de pe platformă în mulţime, Kadir o prinse şi o lăsă uşor jos, în timp ce toţi vânătorii de umbre se întoarseră să se uite lung la flăcările care se înălţau.

— Ce dracu'? şopti Simon, strângând-o încă pe Clary de braţ.

Ea îl vedea pe Matthias, o umbră neagră în inima flăcărilor. În mod evident nu-l atingeau; părea să râdă, aruncându-şi braţele în sus ca un dirijor care conducea o orchestră de foc. Sala era plină de ţipete, de mirosul şi trosnetul lemnului arzând. Aline dăduse fuga s-o îmbrăţişeze, plângând, pe mama ei, însângerată; Helen privea neajutorată în timp ce, împreună cu Julian, încerca să-i ferească pe cei mai mici copii Blackthorn să vadă ce se întâmpla jos.

Nimeni n-o proteja însă şi pe Emma. Stătea mai la o parte de grup, cu faţa ei micuţă albă de groază, în timp ce, peste deja oribilele sunete ce umpleau sala, răzbăteau strigătele lui Matthias:

— Două zile, nefilimi! Aveţi două zile să vă decideţi soarta! Şi apoi veţi arde cu toţii! Veţi arde în focurile Iadului, iar cenuşa Edomului vă va acoperi oasele!

Vocea i se ridică într-un zbieret nepământean şi dintr-odată fu redusă la tăcere când flăcările se stinseră şi el dispăru odată cu ele. Ultimii tăciuni stăteau răspândiţi pe jos, vârfurile lor mocnind abia atingând mesajul încă scris cu sânge de înger pe platformă.

Veni.

Am venit.

I-au trebuit Maiei două minute să respire adânc în faţa uşii apartamentului, înainte de a-şi găsi curajul să vâre cheia în broască.

Pe hol, totul părea normal, straniu de normal. Paltoanele lui Jordan şi Simon, atârnate de cuie în vestibulul îngust. Pereţii erau decoraţi cu semne de circulaţie cumpărate din piaţa de vechituri.

Intră în camera de zi, care părea îngheţată în timp: televizorul era pornit, ecranul arătând puricii de pauză, cele două controllere de joc video erau încă pe canapea. Uitaseră să închidă filtrul de cafea. Se duse şi apăsă pe întrerupător, încercând din răsputeri să ignore fotografiile cu ea şi Jordan lipite pe frigider: ei pe Podul Brooklyn, bând cafea la restaurantul Waverly Place, Jordan râzând şi etalându-şi unghiile, pe care Maia i le pictase cu albastru, verde şi roşu. Nici nu-şi dăduse seama cât de multe fotografii cu ei doi făcuse el, de parcă ar fi încercat să înregistreze fiecare secundă a interacţiunilor lor, până nu s-ar fi scurs printre amintirile lui ca apa.

A trebuit să-şi adune din nou curajul ca să intre în dormitor. Patul era încă răvăşit şi nefăcut - Jordan nu fusese niciodată ordonat -, hainele lui împrăştiate prin cameră. Maia străbătu camera până la biroul unde îşi păstra lucrurile ei şi se dezbrăcă de hainele de la Leila.

Cu uşurare, îmbrăcă propriii jeanşi şi un tricou. Întinsese mâna să îşi ia şi o haină, când sună cineva la uşă.

Jordan îşi păstrase armele, încredinţate lui de Praetor, în cufărul de la picioarele patului. Deschise repede cufărul şi scoase o sticluţă de metal greu, cu o cruce gravată pe ea.

Îşi îmbrăcă repede haina şi veni tiptil în camera de zi, cu sticluţa în buzunar şi degetele strânse în jurul ei. Întinse mâna şi deschise larg uşa.

Fata care stătea în faţa ei avea părul negru, căzându-i drept până la umeri. În contrast cu el, tenul îi era de un alb cadaveric, iar buzele roşu întunecat. Purta un costum negru mulat pe corp; era o Albă-ca-Zăpada modernă, în carne, oase şi gheaţă.

— M-ai sunat, zise ea. Iubita lui Jordan Kyle, nu-i aşa?

Lily - e una dintre cek mai deştepte din clanul vampirilor. Ştie tot. Ea şi Raphael au fost întotdeauna la cataramă

— Nu te preface că n-ai şti, Lily, se răsti Maia. Ai mai fost aici şi înainte; sunt foarte sigură că tu l-ai săltat pe Simon din apartamentul ăsta pentru Maureen.

— Şi? Lily îşi încrucişă braţele, făcând costumu-i scump să trosnească. Ai de gând să mă inviţi înăuntru sau nu?

— Nu, zise Maia. O să vorbim aici, pe hol.

— Plicticos. Lily se sprijini cu spatele de peretele scorojit şi se strâmbă. De ce m-ai chemat aici, femeie vârcolac?

— Maureen e ţicnită, zise Maia. Raphael şi Simon au dispărut. Sebastian Morgenstern ucide repudiaţi ca să lovească în nefilimi. Şi poate că e timpul ca vampirii şi licantropii să vorbească. Poate chiar să se alieze.

— Măi, măi, nu eşti tu drăguţă ca o idee fixă? făcu Lily şi se îndreptă. Uite ce-i, Maureen e ţicnită, dar e încă lidera clanului. Şi pot să-ţi spun un lucru. N-o să negocieze un plan improvizat cu un membru de haită care şi-a pierdut nordul pentru că iubitul ei a murit.

Maia strânse mai tare de sticluţa din mâna ei. Ardea de poftă să arunce conţinutul în faţa lui Lily, atât de mult încât se sperie.

— Cheamă-mă din nou când o să fii lidera haitei.

În ochii fetei vampir juca un licăr întunecat, care parcă încerca să-i spună Maiei ceva fără a mai rosti cuvintele.

— Şi o să vorbim atunci.

Lily se întoarse şi ţăcăni pe hol cu tocurile ei înalte. Încet, Maia slăbi strânsoarea de pe sticluţa cu aghiazmă din buzunar.

— Frumoasă lovitură, zise Jace.

— Nu-i nevoie să faci mişto de mine.

Alec şi Jace erau într-una dintre ameţitor de multele camere de întruniri ale Citadelei - nu aceeaşi cameră în care Jace fusese mai devreme cu Clary, ci una mai austeră, dintr-o parte mai veche a clădirii. Pereţii erau de piatră şi numai o singură banchetă lungă se afla lângă peretele dinspre vest. Jace îngenunchease pe ea, cu jacheta aruncată într-o parte şi cu mâneca dreaptă a cămăşii suflecată.

— Nu fac mişto, protestă Jace.

Alec lipi vârful stelei de pielea braţului dezgolit al lui Jace. Când liniile întunecate începură să iasă, în spirală, din adamas, Jace îşi aminti fără să vrea de o altă zi, în Alicante, când Alec îi bandaja mâna lui Jace, spunându-i nervos:

Poţi să te vindeci încet şi urât, ca un mundan. Jace lovise cu pumnul în geamul unei ferestre, în ziua aceea; merita tot ce-i spusese Alec.

Alec lăsă aerul să-i iasă încet în piept; era întotdeauna foarte grijuliu cu runele, mai ales cu iratze. Părea să simtă şi cea mai mică arsură, cea mai mică înţepătură pe piele pe care o simţea şi Jace, deşi lui Jace nu-i păsa niciodată de durere - harta cicatricelor albe care-i acopereau bicepsul şi se întindeau până jos pe antebraţ era o confirmare. Exista o putere specială a runei pe care ţi-o desena parabatai-ul tău. Tocmai de aceea fuseseră trimişi aici împreună, în timp ce restul familiei Lightwood se întrunise în biroul Consulului, pentru ca Alec să-l poată vindeca pe Jace cât mai rapid şi mai eficient cu putinţă. Jace fusese mai degrabă uimit; se aşteptase să-l oblige să participe la întrunire cu încheietura vânătă şi umflându-se.

— Nu fac mişto, repetă Jace, când Alec termină şi făcu un pas înapoi ca să-şi examineze opera.

Deja Jace putea simţi amorţirea dinspre iratze împrăştiindu-i-se prin vene, alinându-i durerea din braţ, vindecându-i buza spartă.

— Ai nimerit în pumnalul lui Matthias de la jumătatea amfiteatrului, spuse el. Ai tras curat, n-ai atins-o pe Jia deloc. Şi Matthias era şi în mişcare, pe deasupra.

— Eram motivat.

Alec îşi puse stela la brâu. Părul lui negru îi atârna ciufulit peste ochi; nu mai fusese tuns ca lumea de când se despărţise de Magnus.

Magnus, Jace închise ochii.

— Alec, zise el. O să mă duc. Ştii că o să mă duc.

— Spui asta de parcă ai crede că mă linişteşti, zise Alec. Crezi că vreau să te predai lui Sebastian? Ţi-ai pierdut minţile?

— Cred că s-ar putea să fie singura cale să-l vedem pe Magnus înapoi.

Jace vorbi în întunericul din spatele pleoapelor sale.

— Şi eşti gata să dai şi viaţa lui Clary la schimb?

Tonul lui Alec era acid. Jace deschise brusc ochii. Alec se uita la el hotărât, dar fără expresie.

— Nu, zise Jace, auzind înfrângerea din propria voce. N-aş putea să fac asta.

— Iar eu nu aş cere-o, zise Alec. Asta... exact asta încearcă Sebastian să facă. Să vâre fitiluri între noi toţi, folosindu-se de cei pe care îi iubim ca să ne destrame unitatea. N-ar trebui să-l lăsăm.

— Când ai devenit atât de înţelept? zise Jace.

Alec râse, scurt şi nervos.

— O să fiu înţelept când o să fii tu prudent.

— Poate că întotdeauna ai fost înţelept, zise Jace. Îmi amintesc când te-am întrebat dacă voiai să-mi fii parabatai şi tu ai zis că-ţi trebuie o zi să te gândeşti. Apoi te-ai întors şi-ai spus da, iar când te-am întrebat de ce ai fost de acord, ai zis că aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Ai avut dreptate. Nu m-am mai gândit la asta a doua oară, pentru că n-a trebuit s-o fac. Te aveam pe tine şi tu totdeauna aveai grijă de mine. Totdeauna.

Expresia lui Alec se încordă; Jace aproape că putea vedea tensiunea zbârnâind prin venele parabatai-ului său.

— Nu, zise Alec. Nu mai vorbi aşa.

— De ce nu?

— Pentru că aşa vorbesc oamenii când cred că vor muri.

— Dacă Jace şi Clary îi vor fi predaţi lui Sebastian, atunci vor fi trimişi la moarte, zise Maryse.

Se aflau în biroul Consulului, probabil cea mai luxos decorată încăpere din toată Citadela. Un covor gros sub picioare, tapiserii întinse pe pereţii de piatră, o masă de lucru masivă, pusă în diagonală. De o parte a mesei stătea Jia Penhallow, a cărei tăietură de la gât se vindeca odată ce iratze începuse să-şi facă efectul. În spatele scaunului ei stătea soţul său, Patrick, cu o mână pe umărul ei.

În faţa lor, erau Maryse şi Robert Lightwood; spre uimirea lui Clary, ea, Isabelle şi Simon fuseseră primiţi să asiste la discuţii. Desigur, ştia că se discuta despre soarta ei şi a lui Jace, totuşi până acum Conclavul niciodată nu păruse să considere un impediment a decide soarta oamenilor fără comentariile lor.

— Sebastian spune că n-o să le facă rău, zise Jia.

— Cuvântul lui nu valorează nimic, izbucni Isabelle. Minte. Şi nu înseamnă nimic faptul că jură pe înger, pentru că lui nu-i pasă de înger. El o slujeşte pe Lilith, dacă slujeşte pe cineva.

Se auzi un declic uşor şi uşa se deschise, permiţând intrarea lui Alec şi-a lui Jace. În cădere, Jace şi Alec se rostogoliseră peste mai multe trepte, iar Jace se alesese cu cele mai multe ponoase, cu o buză spartă şi o încheietură a mâinii ori ruptă, ori luxată. Părea să-şi fi revenit, totuşi; încercă să-i zâmbească lui Clary când intră, dar ochii lui erau neliniştiţi.

— Trebuie să înţelegeţi cum privesc cei din Conclav lucrurile, zise Jia. V-aţi luptat cu Sebastian la Burren. Li se spusese, dar nu văzuseră, nu până la bătălia de la Citadelă, deosebirea dintre războinicii întunericiţi şi vânătorii de umbre. Niciodată n-a existat o rasă de războinici mai puternică decât a nefilimilor. Acum există.

— Motivul pentru care el a atacat Citadela a fost de a strânge informaţii, zise Jace. A vrut să ştie de ce erau capabili nefilimii - nu doar grupul pe care l-am putut noi aduna la Burren, ci războinicii trimişi în luptă de Conclav. A vrut să ştie cum se descurcau în faţa luptătorilor lui.

— Ne-a măsurat forţele, zise Clary. Ne-a cântărit în balanţă.

Jia se uită la ea.

— Mene mene tekel upharsin, zise încet.

— Aţi avut dreptate când aţi spus că Sebastian nu vrea o bătălie de proporţii, zise Jace. Interesul lui e să poarte mai multe bătălii mici, din care să poată converti alţi nefilimi. Să-i adauge armatei lui. Şi poate ar fi mers dacă am fi rămas în Idris, obligându-l să aducă bătălia aici, să-şi spargă valul armatei lui de stâncile din Alicante. Numai că acum, când i-a răpit pe reprezentanţii repudiaţilor, nu mai merge să rămânem aici. Fără supravegherea noastră, cu

repudiaţii întorcându-se împotriva noastră, Acordurile se vor destrăma. Lumea întreagă se va destrăma.

Privirea Jiei se îndreptă spre Simon.

— Tu ce spui, repudiatule? Matthias a avut dreptate? Dacă refuzăm să-i răscumpărăm pe ostaticii lui Sebastian, asta va însemna război cu repudiaţii?

Simon păru foarte surprins să fie întrebat atât de oficial. Conştient sau inconştient, mâna i se duse spre medalionul lui Jordan de la gât; îl ţinu strâns când vorbi.

— Eu cred, zise fără tragere de mimă, că deşi există nişte repudiaţi care ar putea fi rezonabili, vampirii n-o să fie printre aceştia. Ei deja cred că nefilimii au pus un preţ prea mic pe vieţile lor. Magicienii... - Simon clătină din cap - pe magicieni nu-i prea înţeleg. Sau pe spiritele naturii... Vreau să spun, Regina Elfilor Luminii pare să-şi fi aranjat o manta de ploaie pentru ea. Ea l-a ajutat pe Sebastian în treaba asta.

Îşi ridică mâna pe care sclipi inelul lui.

— Probabil că n-a fost atât vorba de a-l ajuta neapărat pe Sebastian, cât de dorinţa ei insaţiabilă de a şti totul, zise Robert. E adevărat că v-a spionat, dar pe vremea aceea Sebastian nu era cunoscut ca duşman al nostru. Şi mai elocvent, Meliom s-a jurat că spiritele naturii ne sunt loiale şi că Sebastian e duşmanul lor, iar spiritele naturii nu pot minţi.

Simon ridică din umeri.

— Oricum, vreau să spun că nu înţeleg ce e în mintea lor. Dar vârcolacii îl iubesc pe Luke. Vor fi disperaţi să-l aducă înapoi.

— El a fost cândva un vânător de umbre... începu Robert.

— Asta înrăutăţeşte lucrurile, zise Simon, dar nu mai era Simon, vechiul prieten al lui Clary, cel care vorbea, ci altcineva, cineva care cunoştea politicile repudiaţilor. Ei văd modul în care nefilimii îi tratează pe repudiaţii care au fost cândva nefilimi ca pe o dovadă a faptului că vânătorii de umbre cred că sângele repudiaţilor e inferior. Magnus mi-a povestit odată despre un dineu la un Institut, la care fusese invitat, organizat şi pentru repudiaţi, şi pentru vânătorii de umbre; după festin, vânătorii de umbre au aruncat toate farfuriile. Pentru că le atinseseră repudiaţii.

— Nu toţi nefilimii sunt aşa, zise Maryse.

Simon ridică din umeri.

— Prima oară când am venit la Citadelă, a fost pentru că m-a adus Alec, zise el. Am avut încredere că tot ce voia Consulul era să stea de vorbă cu mine. În loc de asta, am fost aruncat în închisoare şi înfometat. Propriul parabatai al lui Luke i-a spus să se sinucidă, când Luke a fost preschimbat. Praetor Lupus a fost ars din temelie de cineva care, chiar dacă e duşman al Idrisului, este un vânător de umbre.

— Deci spui că, da, va fi război? întrebă Jia.

— Este deja război, nu? replică Simon. Tocmai ai fost rănită într-o bătălie, nu? Ce vreau să spun e că Sebastian se foloseşte de fisurile din alianţa voastră ca să vă doboare şi se descurcă bine. Poate că nu înţelege oamenii, nu pretind c-ar

face-o, dar înţelege răul, trădarea şi egoismul - lucruri valabile pentru oricine are o minte şi o inimă.

Închise gura abrupt, de parcă i-ar fi fost teamă că spusese prea mult.

— Aşadar, crezi că ar trebui să facem cum ne-a cerut Sebastian, să-i trimitem pe Jace şi pe Claty la el? întrebă Patrick.

— Nu, zise Simon, cred că el totdeauna minte şi n-ar ajuta la nimic dacă i-am trimite pe ei. Chiar dacă jură, minte, aşa cum spunea Isabelle. Se uită la Jace, apoi la Clary. Voi ştiţi, zise. Voi îl cunoaşteţi mai bine ca oricine altcineva; ştiţi că niciodată nu vorbeşte cinstit. Spuneţi-le şi lor.

Clary clătină din cap, fără un cuvânt.

Isabelle a fost cea care răspunse în locul ei.

— N-o pot face, zise ea. Ar părea că se roagă pentru vieţile lor şi niciunul dintre ei n-o să facă asta.

— Eu deja m-am oferit voluntar, zise Jace. Am spus că mă voi duce. Ştiţi de ce mă vrea pe mine.

Îşi deschise larg braţele. Clary n-a fost surprinsă că focul ceresc se vedea pe sub pielea antebraţelor lui, ca nişte sârme de aur.

— Focul ceresc l-a rănit la Burren. Se teme de el, aşadar se teme de mine. Am citit-o pe faţa lui, în camera lui Clary.

Urmă o lungă tăcere. Jia se lăsă în scaunul ei.

— Ai dreptate, zise ea. Nu vă contrazic pe niciunul dintre voi. Dar nu pot controla Conclavul, iar printre ei există unii care vor alege ceea ce li se pare sigur, dar şi alţii care urăsc ideea că suntem aliaţi cu repudiaţii, în primul rând, şi vor fi mulţumiţi de şansa de a refuza. Dacă Sebastian a vrut să fragmenteze Conclavul în facţiuni, şi sunt sigură că a vrut, a ales o metodă foarte potrivită. Jia îşi plimbă ochii peste membrii familiei Lightwood, Jace şi Clary, oprindu-şi privirea, pe rând, asupra fiecăruia. Mi-ar plăcea să aud sugestii, adăugă ea, cu un pic de răceală.

— Ne-am putea ascunde, zise Isabelle imediat. Să dispărem într-un loc unde Sebastian să nu ne găsească niciodată; îl poţi anunţa că Jace şi Clary au fugit, în pofida încercărilor voastre de a ne reţine. Nu vă poate învinui pe voi pentru asta.

— O persoană rezonabilă n-ar învinui Conclavul, zise Jace. Sebastian nu e rezonabil.

— Şi nu există niciun loc în care să ne putem ascunde de el, zise Clary. M-a găsit în casa lui Amatis. Mă poate găsi oriunde. Poate că ne-ar fi putut ajuta Magnus, dar...

— Mai există şi alţi magicieni, zise Patrick, iar Clary aruncă o privire spre faţa lui Alec.

Părea ca tăiată în piatră.

— Nu vă puteţi bizui pe ei că o să ne ajute, indiferent cu cât i-aţi plăti, nu acum, zise Alec. Acesta e şi scopul răpirii. N-o să sară în ajutorul Conclavului până ce nu vor vedea mai întâi cum sărim noi în ajutorul lor.

Se auzi o bătaie în uşă şi intrară doi Fraţi Tăcuţi, cu robele lor lucind ca pergamentul în lumina lămpii-vrăjitoarei.

— Fratele Enoch, zise Patrick, în chip de salut, şi...

— Fratele Zachariah, zise cel de-al doilea, dându-şi gluga jos.

În pofida aluziilor lui Jace, din sala de Consiliu, vederea lui Zachariah, acum uman, a fost un şoc. Abia de mai putea fi recunoscut, numai runele negre de pe curbura pomeţilor săi mai aminteau ceea ce fusese. Era zvelt, aproape slab, şi înalt, cu o eleganţă delicată şi foarte omenească în forma feţei, şi cu părul negru. Arăta de vreo douăzeci de ani.

— Asta e Fratele Zachariah? zise Isabelle cu o voce joasă, uluită. Când a devenit sexy?

— Isabelle! o mustră Clary în şoaptă, dar Fratele Zachariah fie n-o auzise, fie avea o mare putere de stăpânire.

Se uita la Jia, apoi, spre surprinderea lui Clary, spuse ceva într-o limbă pe care ea n-o recunoscu.

Buzele Jiei tremurară o clipă. Apoi se strânseră într-o linie aspră. Se întoarse către ceilalţi.

— Amalric Kriegsmesser a murit, zise ea.

Lui Clary, amorţită după o duzină de şocuri în tot atâtea ore, îi trebuiră câteva secunde să-şi aducă aminte cine era: întunericitul care fusese capturat la Berlin şi adus la Basilias, unde fraţii căutau un leac.

— Nimic din ceea ce am încercat n-a avut efect, zise Fratele Zachariah.

Vocea lui era melodioasă. Avea accent britanic, gândi Clary. Până acum îi auzise vocea numai în minte şi, aparent, comunicarea telepatică ştergea accentele.

— Niciun descântec, nicio poţiune. În cele din urmă, i-am dat să bea din Pocalul Mortal.

I-a distrus, zise Enoch. Moartea a fost instantanee.

— Corpul lui Amalric trebuie trimis prin Portal la magicienii din Labirintul Spiralat, pentru studiu, zise Jia. Poate dacă acţionăm destul de repede, ea... ei vor putea afla ceva din moartea lui. Vreun indiciu pentru o vindecare.

— Biata lui familie, zise Maryse. Nu-l vor vedea nici măcar ars şi îngropat în Oraşul Tăcut.

— Nu mai era nefilim, zise Patrick. Dacă ar fi fost să-l îngropăm, l-am fi dus la răspântiile de dincolo de Pădurea Brocelind.

— Cum a fost şi mama, zise Jace. Pentru că ea s-a sinucis. Criminalii, sinucigaşi şi monştrii sunt îngropaţi în locul unde se încrucişează toate drumurile, nu-i aşa?

Vorbise cu tonul fals de nepăsare despre care Clary ştia că îi masca furia sau durerea; ar fi vrut să se ducă mai aproape de el, dar camera era plină de lume.

— Nu întotdeauna, zise Fratele Zachariah, pe un ton blând. Unul dintre tinerii Langford a fost la bătălia de la Citadelă. S-a văzut silit să-şi ucidă propriul parabatai, care fusese convertit de Sebastian. După aceea, a întors sabia asupra lui însuşi, tăindu-şi venele. O să fie ars laolaltă cu ceilalţi morţi, azi, cu toate onorurile cuvenite.

Clary îşi aminti de tânărul pe care-L văzuse la Citadelă, stând deasupra unui vânător de umbre în costum de luptă roşu, plângând, în timp ce bătălia mugea

în jurul lui. Se întrebă dacă l-ar fi putut opri ea, dacă i-ar fi vorbit, dacă asta l-ar fi ajutat, dacă ar fi putut face ceva.

Jace arăta de parcă era gata să vomite.

— De aceea trebuie să mă lăsaţi să mă duc după Sebastian, zise el. Aşa nu mai poate continua. Bătăliile astea, lupta cu întunericiţii - o să găsească lucruri şi mai rele de făcut. Sebastian găseşte întotdeauna. Să fii convertit e mai rău decât moartea.

— Jace! zise Clary aspru, dar Jace îi aruncă o privire, pe jumătate disperată, pe jumătate imploratoare.

O privire care o ruga să nu se îndoiască de el. Jace se aplecă înainte, punând mâinile pe masa Consulului.

— - Trimiteţi-mă pe mine la el, zise. Şi o să încerc să-l ucid. Am focul ceresc. E cea mai bună şansă a noastră.

— Problema nu e să te trimitem undeva, zise Maryse. Nu te putem trimite la el; nu ştim unde este Sebastian. Problema e dacă îi permitem să te ia.

— Atunci lăsati-l să mă ia...

— În niciun caz, zise Fratele Zachariah, cu o faţă gravă.

Clary îşi aminti ce îi spusese ei odată: Dacă o să mi se ivească ocazia să-l salvez pe cel din urmă din spiţa Herondale} o să consider lucrul acesta de mai mare importanţă decât loialitatea pe care i-o datorez Conclavului.

— Jace Herondale, zise el, Conclavul poate alege să-i dea ascultare lui Sebastian sau să-l înfrunte, însă orice-ar fi, tu nu-i poţi fi predat aşa cum se aşteaptă el. Trebuie să-l surprindem. Altminteri, nu facem decât să-i dăm pe mână singura armă de care ştim că se teme.

— Ai altă sugestie? întrebă Jia. Să-l atragem într-o capcană? Să-i folosim pe Jace şi pe Clary ca să-l capturăm?

— Nu-i poţi folosi pe ei ca momeală, protestă Isabelle.

— Poate că-l putem despărţi de luptătorii lui? sugeră Maryse.

— Nu-l puteţi păcăli pe Sebastian, zise Clary, simţindu-se epuizată. Lui nu-i pasă de motive sau de scuze. Nu există decât el şi ce vrea el, iar dacă interveniţi între aceste două puncte, vă distruge.

Jia se aplecă peste masă.

— Poate reuşim să-l convingem să vrea altceva. Mai există ceva pe care i l-am putea oferi la schimb?

— Nu, şopti Clary. Nu există nimic. Sebastian este...

Dar cum putea fi explicat fratele ei? Cum puteai să explici că te uitai în inima întunecată a unei găuri negre? Imaginează-ţi că ai fi ultimul vânător de umbre rămas pe pământ} imaginează-ţi că familia şi toţi prietenii tăi ar fi morţi; imaginează-ţi că n-a mai rămas nimeni care să creadă măcar în ce ai fost odată. Imaginează-ţi că ai fi pe pământ peste un miliard de miliarde de ani, după ce soarele a pârjolit toată viaţa} şi tu ai plânge din toată fiinţa ta pentru măcar o singură creatură vie care să-şi mai tragă răsuflarea lângă tine) dar nu ar fi nimic} doar fluvii de foc şi cenuşă. Imaginează-ţi c-ai fi într-atât de singur şi apoi imaginează-ţi că ar exista o singură cale la care te-ai putea gândi ca să

îndrepţi lucrurile. Şi imaginează-ţi de ce ai fi în stare pentru a face lucrul acela să se întâmple.

— - Nu. N-o să se răzgândească. Niciodată.

Un murmur de voci se ridică. Jia bătu din palme, cerând tăcere.

— Destul, zise ea. Ne învârtim în cerc. E timpul să analizăm situaţia împreună cu Conclavul şi Consiliul.

— Dacă mi-aţi permite o sugestie...

Ochii Fratelui Zachariah se plimbară prin încăpere, gânditori pe sub genele negre, înainte de a poposi asupra Jiei.

— Riturile funerare pentru morţii de la Citadelă sunt pe cale să înceapă. Veţi fi aşteptaţi acolo, doamnă Consul şi domnule Inchizitor. V-aş sugera ca Jace şi Clary să rămână în casa Inchizitorului, ţinând cont de controversa care-i înconjoară, iar Consiliul să se întrunească după ritualuri.

— Avem dreptul de a fi prezenţi la întâlnire, zise Clary. Decizia asta ne priveşte pe noi. Este despre noi.

— O să fiţi chemaţi, zise Jia, fără să-i privească pe Clary sau pe Jace, ci trecând peste ei, ca şi peste Robert şi Maryse, peste Fratele Enoch şi Zachariah. Până atunci, odihniţi-vă; o să aveţi nevoie de toată energia voastră. S-ar putea să fie o noapte lungă.

12
Coşmarul oficial

Morţii ardeau în şiruri ordonate de ruguri, aprinse de-a lungul drumului către Pădurea Brocelind. Soarele începuse să apună în spatele unui cer albit de nori, iar fiecare rug se ridica drept, explodând în scântei portocalii. Efectul era straniu de frumos, deşi Jia Penhallow se îndoia că vreunul dintre îndoliaţii adunaţi pe câmpie considera la fel.

Dintr-un motiv neştiut, îi tot revenea în minte o poezioară pe care o învăţase când era copil.

Negru, când vânezi în noapte;
Alb, când doliu ţii de moarte,
Aurul e-al miresii-n ziua nunţii,
Rosul când rosteşti vraja de întors sorţii.
Mătase albă' când ne ardem morţii,
Flamuri albastre, de ni se-ntorc pierduţii.
Foc să vestim o naştere de nefilim
Şi de păcate să ne curăţim.
Cenuşă, când cunoaşterea mai bine-i tăinuită,
Os, pentru cei ce nu îmbătrânesc la vremea potrivită.
Lumini de şofran la victoria dobândită,
Verde ca să mângâi o inimă zdrobită.
Argintu-i pentru tumul demonului;

Şi bronzul când invoci puterea răului.

Os, pentru cei ce nu îmbătrânesc la vremea potrivită. Fratele Enoch, în roba lui de culoarea osului, umbla în sus şi-n jos pe lângă şirul rugurilor. Vânătorii de umbre stăteau în picioare sau îngenuncheaţi, aruncând cu pumnii în flăcările portocalii flori albe, dintre cele care creşteau în Alicante chiar şi iarna.

— Doamnă Consul.

Vocea din spatele ei era blândă. Se întoarse şi-l văzu pe Fratele Zachariah - sau cel puţin băiatul care fusese înainte Fratele Zachariah - stând lângă ea.

— Fratele Enoch mi-a spus că doreaţi să-mi vorbiţi.

— Frate Zachariah, începu ea, apoi se opri. Există vreun alt nume cu care ai vrea să mă adresez ţie? Numele pe care-l aveai înainte de a deveni Frate Tăcut?

— Zachariah e foarte bun, deocamdată, zise el. Încă nu sunt pregătit să-mi reiau vechiul nume.

— Am auzit, zise ea şi făcu o pauză, întrucât ce urma să spună era dificil, că unul dintre magicienii din Labirintul Spiralat, mai exact Theresa Gray, este o persoană pe care ai cunoscut-o şi la care ai ţinut în timpul vieţii tale de muritor. Şi pentru cineva care a fost un Frate Tăcut atât de mult cât ai fost tu, asta trebuie să fie o raritate.

— Ea e tot ce mi-a mai rămas din vremurile acelea, zise Zachariah. Ea şi Magnus. Mi-aş fi dorit să vorbesc cu Magnus, dacă aş fi putut, înainte să...

— Ai vrea să te duci în Labirintul Spiralat? îl întrerupse Jia.

Zachariah se uită la ea cu ochi plini de uimire. Părea cam de aceeaşi vârstă cu fiica ei, gândi Jia, cu gene imposibil de lungi, cu ochii deopotrivă tineri şi bătrâni.

— Mă eliberezi din Alicante? Nu e nevoie de toţi războinicii?

— Ai servit Conclavul mai bine de o sută treizeci de ani. Nu putem cere mai mult de la tine.

El se uită înapoi spre ruguri, la fumul negru care murdărea aerul.

— Cât de mult ştie Labirintul Spiralat despre atacurile la Institute, Ia Citadelă, despre reprezentanţi?

— Ei studiază cunoştinţele tradiţionale, zise Jia. Nu sunt războinici sau politicieni. Ştiu ce s-a întâmplat la Burren. Am discutat despre magia lui Sebastian, posibilele leacuri pentru întunericiţi, despre metodele de a întări protecţiile. Mai mult n-au întrebat...

— Şi voi nu le-aţi spus, zise Zachariah. Aşadar, nu ştiu despre Citadelă şi despre reprezentanţi?

Jia luă o expresie încăpăţânată.

— Presupun că o să-mi spui că trebuie să le povestesc.

— Nu, zise el. Ţinea mâinile în buzunare; în aerul rece şi curat i se vedeau aburii răsuflării. N-am să spun asta.

Au stat unul lângă celălalt, în zăpadă şi în tăcere, până când, spre surprinderea ei, el vorbi din nou:

— N-o să mă duc în Labirintul Spiralat. O să rămân în Idris.

— Dar nu vrei s-o vezi?

— Vreau s-o văd pe Tessa mai mult decât orice pe lume, zise Zachariah. Dar dacă o să ştie mai multe despre ce s-a întâmplat aici, o să vrea să fie aici şi să lupte alături de noi şi îmi dau seama că nu vreau asta.

Părul lui negru îi căzu pe frunte când clătină din cap.

— Îmi dau seama că, de vreme ce m-am trezit din a fi un Frate Tăcut, sunt capabil să nu vreau asta. Poate că e egoism. Nu sunt sigur. Dar sunt sigur că magicienii din Labirintul Spiralat sunt în siguranţă. Tessa e în siguranţă. Dacă mă duc la ea, şi eu o să fiu în siguranţă, dar în acelaşi timp o să însemne că mă ascund. Eu nu sunt un magician; nu pot fi de folos Labirintului. Pot fi de folos aici.

— Te-ai putea duce la Labirint şi apoi să te întorci. Ar fi complicat, dar aş putea să cer...

— Nu, zise el liniştit. Nu aş putea s-o văd pe Tessa faţă în faţă şi să nu-i spun adevărul despre ceea ce se întâmplă aici. Şi, mai mult de atât, nu mă pot duce la Tessa şi să mă prezint ei ca un muritor, ca un vânător de umbre, şi să nu-i mărturisesc sentimentele pe care le-am avut pentru ea când eram... Se întrerupse, apoi continuă după o pauză: Că sentimentele mele sunt neschimbate. Nu-i pot oferi asta, apoi să mă întorc într-un loc unde aş putea fi ucis. Mai bine să creadă că n-a existat niciodată o şansă pentru noi.

— Mai bine să crezi şi tu asta, zise Jia, uitându-se la faţa lui, la speranţa şi dorul care erau zugrăvite pe ea clar, încât oricine le putea vedea.

Jia se uită la Robert şi la Maryse Lightwood, stând la distanţă unul de celălalt, în zăpadă. Nu departe se afla şi fiica ei, Aline, sprijinindu-şi capul de cel blond şi cârlionţat al lui Helen Blackthorn.

— Noi, vânătorii de umbre, zise ea, ne punem în primejdie în fiecare ceas, în fiecare zi. Uneori mi se pare că suntem la fel de nesăbuiţi cu inimile noastre cum suntem şi cu vieţile noastre. Când le dăruim, le dăruim până la ultima fărâmă. Şi dacă nu obţinem ceea ce ne trebuie cu atâta disperare, cum să trăim?

— Crezi că ea s-ar putea să nu mă mai iubească, zise Zachariah. După tot timpul ăsta.

Jia nu spuse nimic. Era, la urma urmelor, exact ceea ce gândea.

— Este o întrebare rezonabilă, zise el. Şi probabil că ea nu mă mai iubeşte. Atâta vreme cât este în viaţă, este bine şi fericită în lumea asta, o să găsesc o cale să fiu şi eu fericit, chiar dacă nu alături de ea. Zachariah îşi îndreptă privirea spre ruguri, spre umbrele din ce în ce mai lungi ale morţii. Care e corpul acelui tânăr Longford? Cel care şi-a ucis parabataiul?

— Cel de colo, îi arătă Jia. De ce vrei să ştii?

— E cel mai rău lucru pe care mi-l pot imagina că l-ai avea vreodată de făcut. Eu n-aş fi fost destul de curajos. De vreme ce a fost cineva în stare, aş vrea să-i aduc omagiile mele, zise Zachariah şi porni peste terenul pudrat cu zăpadă spre focuri.

— Funeraliile s-au terminat, zise Isabelle. Sau, cel puţin, fumul nu se mai ridică.

Era aplecată peste pervazul ferestrei în camera sa din casa Inchizitorului. Camera era mică şi zugrăvită în alb, cu draperii înflorate. Nu purta marca Isabelle, gândi Clary, dar ar fi fost greu să reproducă odaia lui Isabelle, plină de pudră şi sclipici, din New York într-un timp atât de scurt.

— Citeam din Codexul meu, deunăzi, zise Clary, terminând de încheiat cardiganul de lână albastră în care se schimbase - nu mai putuse să păstreze nicio secundă puloverul pe care-l purtase toată ziua de ieri, în care dormise şi pe care îl atinsese Sebastian. Şi mă gândeam. Mundanii se ucid unul pe altul tot timpul. Noi... ei... au războaie, tot soiul de războaie, şi ne măcelărim unii pe alţii, dar asta e prima oară când nefilimii sunt nevoiţi să ucidă alţi vânători de umbre[8]. Când Jace şi cu mine am încercat să-l convingem pe Robert să ne lase să ne ducem prin Portal la Citadelă, n-am putut înţelege de ce era atât de încăpăţânat. Dar cred că acum înţeleg. Probabil că nu-i venea să creadă că vânătorii de umbre chiar ar putea să-i ameninţe pe ceilalţi vânători de umbre. Indiferent ce îi spusesem noi despre Burren.

Isabelle râse scurt.

— Foarte generos din partea ta. Îşi ridică genunchii la piept. Ştii, mama ta m-a luat cu ea la Citadela de Adamant. Au zis că aş fi putut fi o Soră de Fier de nădejde.

— Le-am văzut la bătălie, zise Clary. Pe Surori. Erau frumoase. Şi înfricoşătoare. Ca şi când te-a uita la foc.

— Dar nu se pot căsători. Nu pot fi cu nimeni. Trăiesc veşnic, dar nu... nu au viaţă.

Isabelle îşi sprijini bărbia de genunchi.

— Sunt tot felul de moduri de a trăi, zise Clary. Şi uită-te la Fratele Zachariah...

Isabelle îşi înălţă capul.

— I-am auzit pe părinţii mei vorbind despre el, pe drumul spre întrunirea Consiliului, astăzi, zise ea. Spuneau că, în cazul lui, ceea ce s-a întâmplat a fost un miracol. N-am mai auzit niciodată până acum de cineva care să fi încetat să mai fie un Frate Tăcut. Vreau să spun, ei pot muri, dar să desfacă vraja n-ar trebui să fie posibil.

— O mulţime de lucruri n-ar trebui să fie posibile, zise Clary, trecându-şi degetele prin păr.

Îşi dorea un duş, dar nu suporta gândul de a sta acolo, singură, sub apă* Să se gândească la mama ei. La Luke. Ideea de a-l pierde pe vreunul dintre ei, darămite pe amândoi, era la fel de îngrozitoare ca ideea de a fi abandonată în largul mării: o scamă minusculă de-a omenirii înconjurată de kilometri peste kilometri de apă, în jur şi dedesubt, şi cerul gol, deasupra. Nimic care s-o ancoreze de pământ.

În mod mecanic, începu să-şi împartă părul în două cozi împletite. O secundă mai târziu, Isabelle apăruse în spatele ei, în oglindă.

---

8 Cititorii ştiu că totuşi Clary se înşală. Vezi voi. I et sq.y momentul Cercul lui Valentine, când nefilimii s-au căsăpit în Sala Acordurilor, pentru „idei”

— Lasă-mă pe mine să fac asta, zise ea morocănoasă şi luă în stăpânire şuviţele de păr ale lui Clary, degetele sale lucrând expert cu buclele.

Clary închise ochii şi se lăsă un moment în voia senzaţiei că altcineva avea grijă de ea. Când era mică, mama ei îi împletea părul în fiecare dimineaţă, înainte ca Simon să vină s-o ia la şcoală. Îşi amintea obiceiul lui de a-i desface panglicile când desena şi de a i le ascunde în diverse locuri - în buzunare, în rucsac - aşteptând ca ea să observe şi să arunce cu un creion în el.

Era imposibil, uneori, să creadă că viaţa ei fusese cândva atât de obişnuită.

— Hei, zise Isabelle, împungând-o cu un deget. Eşti bine?

— Sunt bine, zise Clary. Sunt bine. Totul e bine.

— Clary.

Simţi mâna lui Isabelle pe mâna ei, deschizându-i încet degetele. Mâna îi era udă. Clary îşi dădu seama că strânsese în pumn una dintre clamele de păr ale lui Isabelle atât de puternic, încât capetele clamei îi intraseră în came şi sângele îi curgea pe încheietură.

— Nu... nici nu-mi amintesc să fi luat asta în palmă, zise ea, amorţită.

— Am s-o iau eu. Isabelle o dădu deoparte. Nu eşti bine.

— Trebuie să fiu bine, zise Clary. Trebuie să fiu. Trebuie să rămân sub control şi să nu mă las să cad. Pentru mama şi pentru Luke.

Isabelle scoase un sunet uşor, rezemat. Clary îşi dădu seama că stela celeilalte fete trecea pe dosul mâinii ei, iar sângele începea să se oprească. Totuşi nu simţea nicio durere. Era numai întunericul de la marginea câmpului ei vizual, întunericul ce ameninţa să î-l cuprindă în întregime de fiecare dată când se gândea la părinţii ei. Simţea că se îneca, dând din picioare la capătul conştiinţei ca să se menţină vioaie şi deasupra apei.

Isabelle tresări deodată şi se dădu înapoi.

— Ce e? întrebă Clary.

— Am văzut o faţă, o faţă la fereastră...

Clary o trase pe Heosphoros de la brâu şi începu să străbată camera. Isabelle era imediat în spatele ei, cu biciul ei de argint şi de aur descolăcindu-se de pe mâna ei. Biciul şfichiui în faţă, iar vârful se înfăşură pe mânerul ferestrei, deschizând-o. Se auzi un chelălăit şi o siluetă micuţă, întunecată, căzu pe covor, aterizând pe braţe şi genunchi.

Biciul lui Isabelle se întoarse rapid în mâna ei, în timp ce ea se uita cu ochii mari şi cu o expresie rară de uluire. Umbra de pe podea se desfăcu, scoţând la vedere o persoană micuţă, îmbrăcată în negru, cu o feţişoară palidă şi un ciuf de păr lung şi blond, desfăcut dintr-o coadă neglijentă.

— Emma? zise Clary.

Partea de sud-vest a pajiştii Long Meadow din Prospect Park era pustie noaptea. Luna, pe jumătate plină, strălucea peste casele de gresie din Brooklyn în depărtare, dincolo de parc, peste şirul copacilor desfrunziţi şi spaţiul care fusese curăţat pe iarba uscată de iarnă de către haită.

Era un cerc, de aproximativ şase metri în diametru, tivit de vârcolacii care aşteptau, în picioare. Întreaga haită din centrul New Yorkului era de faţă: treizeci sau patruzeci de lupi, tineri şi bătrâni.

Leila, cu părul ei negru legat la spate într-o coadă, înaintă în mijlocul cercului şi bătu o dată din palme, pentru atenţie.

— Membri ai haitei, zise ea. O provocare a fost lansată. Rufus Hastings l-a provocat pe Bartholomew Velasquez pentru supremaţia şi conducerea haitei din New York.

Se porni un murmur în mulţime. Leila îşi ridică vocea.

— Aceasta este o chestiune de conducere temporară, în absenţa lui Luke Garroway. Deocamdată nu se pune problema înlocuirii lui Luke ca lider. Leila îşi prinse mâinile la spate. Vă rog să faceţi un pas înainte, Bartholomew şi Rufus.

Bat intră în cerc şi, o clipă după aceea, şi Rufus. Amândoi erau îmbrăcaţi nepotrivit pentru vremea de afară, în jeanşi, tricouri şi bocanci, cu braţele goale în pofida gerului.

— Regulile înfruntării sunt următoarele, vorbi Leila. Lupul trebuie să lupte cu lupul fără arme, în afară de armele colţilor şi ghearelor. Pentru că este o provocare pentru conducere, lupta va fi pe viaţă şi pe moarte, nu pe rănire. Oricine supravieţuieşte va fi lider, iar toţi ceilalţi lupi îi vor jura loialitate în noaptea asta. Aţi înţeles?

Bat dădu din cap. Părea încordat, cu fălcile strânse; Rufus rânjea cu toată faţa, legănându-şi braţele pe lângă corp. Flutură din mână nepăsător la cuvintele Leilei.

— Cu toţii ştim cum merge treaba asta, puştoaico.

Buzele ei se strânseră într-o linie subţire.

— Atunci puteţi începe, zise ea, deşi când se întoarse la marginea cercului, printre ceilalţi, murmură: Noroc, Bat! cu voce scăzută, doar atât cât toţi ceilalţi s-o audă.

Rufus nu păru deranjat. Încă mai rânjea şi în clipa în care Leila intră între ceilalţi din haită, făcu un salt.

Bat se feri. Rufus era masiv şi greoi; Bat era mai suplu şi o idee mai rapid. Se răsuci într-o parte, scăpând la mustaţă de ghearele lui Rufus, şi reveni cu un upercut care-i dădu capul pe spate lui Rufus. Presă iute pentru a-şi menţine avantajul, cu o ploaie de lovituri, care-l făcu pe celălalt lup să se dea înapoi, clătinându-se; picioarele lui Rufus se târau pe pământ, în timp ce un mârâit gros începu să urce din gâtlejul lui.

Mâinile îi atârnau pe lângă corp, degetele se strânseră în pumni. Bat se lansă din nou, trântind un pumn în umărul lui Rufus, dar Rufus se întoarse şi lovi cu mâna stângă. Ghearele lui erau scoase complet din teci, uriaşe şi sclipind în lumina lunii. Era evident că şi le ascuţise. Fiecare dintre ele tăia ca briciul şi îi răcâiră pieptul lui Bat, sfâşiindu-i tricoul şi pielea de dedesubt. Coastele lui Bat înfloriră stacojiu.

— Primul sânge, anunţă Leila, iar lupii începură să tropăie, încet, fiecare ridicându-şi piciorul stâng şi lăsându-l în pământ cu o bătaie regulată, astfel încât pământul părea să răsune în ecou ca o tobă.

Rufus rânji din nou şi înaintă asupra lui Bat. Bat îşi luă avânt şi îl lovi, nimerindu-l iarăşi în falcă pe Rufus şi umplându-i gura de sânge; Rufus întoarse capul într-o parte şi scuipă roşu pe iarbă - dar continuă să înainteze. Bat se dădu înapoi; acum şi el îşi scosese ghearele, iar ochii îi deveniseră maţi şi galbeni. Mârâi şi încercă o lovitură cu piciorul; Rufus îi prinse piciorul şi i-l răsuci, trântindu-l pe Bat la pământ. Se aruncă şi el deasupra, însă celălalt lup se rostogolise deja la o parte şi Rufus ateriză pe pământ, ghemuit.

Bat se ridică în picioare, dar era clar că pierdea sânge. Sângele i se scursese pe piept şi îi udase betelia jeanşilor, iar mâinile îi erau năclăite. Se repezi cu ghearele înainte; Rufus se întoarse, încasând lovitura în umăr, patru crestături superficiale. Cu un mârâit, îi prinse încheietura mâinii lui Bat şi o răsuci. Trosnetul osului rupt se auzi puternic, iar Bat icni şi se dădu înapoi.

Rufus făcu un salt. Greutatea lui îl doborî pe Bat la pământ, izbindu-l cu capul de o rădăcină. Bat deveni moale ca o cârpă.

Ceilalţi lupi continuau să bată în pământ cu picioarele. Unii dintre ei plângeau fără să se ferească, dar niciunul nu făcu vreun gest când Rufus încălecă peste Bat, cu o mână apăsându-l în piept, cu cealaltă ridicată, cu ghearele ascuţite ca briciul sclipind. Îşi luă avânt pentru lovitura finală...

— Opreşte!

Vocea Maiei răsună prin parc. Ceilalţi lupi îşi ridicară capetele, şocaţi. Rufus rânjea.

— Hei, copiliţă, zise el.

Maia nu se mişcă. Era în mijlocul cercului. Cumva îşi croise drum printre ceilalţi lupi, fără ca ei s-o observe. Purta pantaloni reiaţi şi o jachetă de denim, cu părul strâns bine la spate. Expresia ei era severă, aproape de nepătruns.

— Vreau să lansez o provocare, zise ea.

— Maia, zise Leila. Ştii legea! „Când ne luptăm cu un lup din haită, trebuie să ne luptăm exclusiv cu el, Ca să nu ia parte şi ceilalţi la înfruntare şi haita să fie micşorată de măcel.” Nu poţi întrerupe lupta.

— Rufus mai are de dat doar lovitura mortală, zise Maia cu răceală. Chiar crezi că trebuie să aştept cinci minute înainte să-mi lansez provocarea? Atunci, fie, dacă Rufus e prea speriat să lupte cu mine câtă vreme Bat mai respiră încă*..

Rufus sări de pe corpul fără vlagă al lui Bat cu un răget şi veni spre Maia. Leila îşi ridică vocea, panicată:

— Maia, pleacă de aici! Odată ce apare primul sânge, nu mai putem opri lupta...

Rufus se aruncă asupra Maiei. Ghearele lui îi sfâşiară marginea jachetei, când Maia se lăsă pe vme şi se rostogoli, apoi se ridică în genunchi, cu ghearele scoase. Inima îi bătea nebuneşte în piept, trimiţându-i în vene valuri peste valuri de sânge când îngheţat, când fierbinte. Putea simţi usturimea tăieturii de pe umăr. Primul sânge.

Vârcolacii începură să bată dm nou din picioare, deşi de data asta nu mai erau tăcuţi. Se auzeau murmure şi exclamaţii în rândurile lor. Maia făcu eforturi să nu-i audă, să-i ignore. Îl văzu pe Rufus făcând un pas spre ea. Era ca

o umbră, conturat de lumina lunii, iar în clipa aceea ea îl văzu nu doar pe el, dar şi pe Sebastian, ridicându-se asupra ei pe plajă, un prinţ neîndurător, plămădit din gheaţă şi sânge.

Iubitul tău e mort.

Pumnul i se încleştă în pământ. Când Rufus se aruncă asupra ei, cu ghearele ca briciul răşchirate, ea se ridică şi-i zvârli mâna de ţărână şi iarbă în plină faţă.

El se clătină, dându-se înapoi, tuşind şi orbit. Maia făcu un pas înainte şi îşi trânti bocancul peste talpa lui; simţi oasele mici zdrobindu-se, îl auzi pe el strigând; în clipa aceea, când atenţia lui era distrasă, îi înfipse ghearele în ochi.

Un răcnet izbucni din gâtlejul lui, rapid înăbuşit. Căzu pe spate, prăbuşindu-se în iarbă cu o bufnitură care-o duse pe Maia cu gândul la un copac doborât. Se uită în jos, la mâna ei. Era plină de sânge şi mânjită de lichid: creier şi umoare vitroasă.

Se lăsă în genunchi şi vărsă în iarbă. Îşi retrase ghearele în teci şi îşi şterse mâna de pământ, în neştire, cu stomacul răvăşit de spasme. Simţi o mână pe spate, îşi ridică ochii şi o văzu pe Leila aplecată peste ea.

— Maia, zise ea blând.

Dar vocea ei fu acoperită de haita ce scanda numele noului său lider:

— Maia, Maia, Maia.

Ochii Leilei era întunecaţi şi îngrijoraţi. Maia se ridică în picioare, ştergându-se la gură cu mâneca, şi dădu fuga la Bat. Se lăsă pe vine lângă el şi îi atinse obrazul cu mâna.

— Bat? zise ea.

Cu un efort, el deschise ochii. Avea sânge la gură, dar respira normal. Maia ghici că deja se vindeca după loviturile lui Rufus.

— Nu ştiam că lupţi murdar, zise el, cu o umbră de zâmbet.

Maia se gândi la Sebastian şi la zâmbetul lui sclipitor, şi la cadavrele de pe plajă. Se gândi la ceea ce-i spusese Lily. Se gândi la vânătorii de umbre din spatele protecţiilor lor şi la fragilitatea Acordurilor şi a Consiliului. O să fie un război murdar, gândi ea, dar n-o spuse cu voce tare.

— Nu ştiam că numele tău e Bartholomew.

Îi luă mâna într-a ei, mânjită de sânge, şi i-o ţinu strâns. În jurul lor, haita încă scanda:

— Maia, Maia, Maia.

El închise ochii.

— Toată lumea are secretele sale.

— Aproape că nu e nicio diferenţă, zise Jace, ghemuit pe bancheta de la fereastră din camera lui şi a lui Alec, de la mansardă. Zici că-i închisoare.

— Crezi că ăsta ar fi efectul secundar al faptului că paznici înarmaţi stau de jur împrejurul casei? sugeră Simon. Vreau să spun, e doar o idee.

Jace îi aruncă o privire enervată.

— Care-i treaba cu mundanii şi copleşitoarea lor poftă de a afirma evidenţa? întrebă el.

Se aplecă, uitându-se pe fereastră. Simon poate să fi exagerat un pic, dar numai un pic. Siluetele întunecate care stăteau în punctele cardinale din jurul casei Inchizitorului ar fi putut fi invizibile ochilor neantrenaţi, dar nu şi pentru Jace.

— Eu nu sunt mundan, zise Simon, cu un început de iritare. Şi care-i treaba cu vânătorii de umbre şi copleşitoarea lor poftă de a pune în primejdie de moarte şi pe ei înşişi, şi pe toţi cei pe care-i iubesc?

— Nu vă mai certaţi.

Alec se sprijinea de perete, în clasica atitudine gânditoare, cu bărbia sprijinită în palmă.

— Paznicii sunt aici ca să ne apere, nu să ne ţină înăuntru. Încercaţi să priviţi în perspectivă.

— Alec, mă cunoşti de şapte ani, zise Jace. Când am avut eu vreodată perspectivă?

Alec se uită mânios la el.

— Eşti încă supărat că ţi-am rupt telefonul? întrebă Jace. Pentru că tu mi-ai rupt mâna, aşa c-aş zice că suntem chit.

— Ţi-am scrântit-o, zise Alec. Nu ţi-am rupt-o. Luxaţie.

— Acum cine se ceartă? zise Simon.

— Gura! Alec făcu un gest spre el cu o expresie de vag dezgust. De fiecare dată când mă uit la tine, îmi aduc aminte cum am intrat aici şi te-am văzut încolăcit tot peste sora mea.

Jace se ridică în capul oaselor.

— Eu n-am auzit despre asta.

— Ei, hai, mă... zise Simon.

— Simon, ai roşit, observă Jace. Şi eşti vampir şi nu roşeşti mai niciodată, aşa că povestea asta ar trebui să fie într-adevăr picantă. Şi dezaxată. Au fost şi nişte biciclete implicate în vreun fel pervers? Aspiratoare? Umbrele?

— Umbrele mari sau de-alea mici care ţi se pun în paharele cu băuturi? întrebă Alec.

— Ce contează... începu Jace, dar se opri când în cameră intrară Clary şi Isabelle, ţinând de mână o fetiţă.

După o clipă de tăcere perplexă, Jace o recunoscu: Emma, fata după care fugise Clary, ca s-o liniştească, în timpul întrunirii de Consiliu. Cea care se uitase la el cu abia ascunsă veneraţie. Nu că l-ar fi deranjat veneraţia, dar era un pic ciudat să ai un copil picat brusc în mijlocul a ceea ce, recunoştea, începuse să fie o discuţie oarecum penibilă.

— Clary, zise el, ai răpit-o pe Emma Carstairs?

Clary îi aruncă o privire exasperată.

— Nu. A venit singură aici.

— Am intrat pe una dintre ferestre, completă Emma, dorind să lămurească lucrurile. Ca în Peter Pan.

Alec dădu să protesteze. Clary îşi ridică mâna liberă să-l oprească; cealaltă mână o ţinea acum pe umărul Emmei.

— Tăceţi un pic, bine? zise Clary. N-ar trebui să fie aici, da, însă a venit cu un scop. Are o informaţie.
— Exact, zise Emma cu vocea ei subţirică şi hotărâtă.
Era de fapt cu numai un cap mai scundă decât Clary, deşi, ce-i drept, şi Clary era scundă. Emma avea să fie înaltă într-o bună zi. Jace încerca să şi-l aducă aminte pe tatăl ei, John Carstairs - era sigur că-l văzuse pe la adunările de Consiliu şi parcă-şi amintea un bărbat înalt, cu părul blond. Sau era brunet? Membrii familiei Blackthorn, desigur, erau bruneţi, dar familia Carstairs i se ştersese din memorie.
Clary îi întoarse privirea încruntată cu una care-l ruga: Poartă-tefrumos. Jace închise gura. Nu se gândise niciodată prea mult dacă-i plăceau sau nu copiii, deşi îi plăcuse totdeauna să se joace cu Max. Pentru vârsta lui, Max fusese un surprinzător adept al strategiei şi Jace se amuzase întotdeauna să-i dea probleme de gândire. Iar faptul că Max venerase şi pământul pe care călca Jace nu stricase deloc.
Jace se gândi la soldăţelul de lemn pe care i-l dăduse lui Max şi strânse ochii, brusc îndurerat. Când îi redeschise, Emma se uita la el. Nu aşa cum se uitase când o găsise el cu Clary, la Citadelă, genul acela de privire pe jumătate impresionată, pe jumătate speriată, privirea de Tu eşti Jace Lightwood, ci un pic îngrijorată. De fapt, toată postura ei era un amestec de încredere în sine, despre care el era foarte sigur că era prefăcătorie, şi spaimă făţişă. Părinţii ei erau morţi, gândi el, muriseră cu câteva zile în urmă. Şi îşi aminti de un timp, cu şapte ani mai înainte, când şi el înfruntase familia Lightwood ştiind în inima lui că tatăl său tocmai murise şi având în urechi vibraţia amară a cuvântului „orfan”.
— Emma, zise el cât putu de blând, cum ai intrat pe fereastră?
— M-am căţărat pe acoperişuri, zise ea, arătând spre fereastră. N-a fost chiar atât de greu. Lucarnele sunt aproape întotdeauna ferestre de dormitoare, aşa că am intrat în cea dintâi şi... era a lui Clary.
Ridică din umeri, ca şi când ceea ce făcuse nu fusese nici riscant, nici impresionant.
— De fapt, era a mea, zise Isabelle, care se uita la Emma de parcă ar fi fost un specimen fascinant. Isabelle se aşeză pe cufărul de lângă patul lui Alec, întinzându-şi picioarele lungi. Clary locuieşte acasă la Luke, spuse.
Emma păru derutată.
— Aceea nu ştiu unde e. Şi toată lumea vorbea că aţi fi cu toţii aici. De aceea am venit.
Alec se uită în jos la Emma cu o privire pe jumătate înduioşată, pe jumătate îngrijorată, de frate mai mare.
— Nu-ţi fie teamă... începu el.
— Nu îmi e teamă, i-o reteză ea. Am venit aici pentru că aveţi nevoie de ajutor.
Jace simţi un zâmbet înflorindu-i involuntar în colţul gurii.
— Ce fel de ajutor? întrebă el.

— L-am recunoscut, astăzi, pe omul acela, zise ea. Cel care a ameninţat-o pe doamna Consul. A venit atunci cu Sebastian, ca să atace Institutul. Emma înghiţi în sec şi continuă: Locul unde a zis el c-o să ardem cu toţii, Edom...

— E un alt nume pentru iad, zise Alec. Nu-i un loc real, nu trebuie să-ţi faci griji...

— Nu e îngrijorată, Alec, zise Clary. Ascultă!

— Este un loc, zise Emma. Când au atacat Institutul, i-am auzit. L-am auzit pe unul dintre ei spunând că l-ar putea duce pe Mark în Edom, ca să-l sacrifice acolo. Şi când am scăpat, fugind prin Portal, l-am auzit strigând după noi că o să ardem în Edom, că nu exista nicio scăpare, de fapt.

Vocea îi tremura.

— După cum vorbea despre Edom, ştiu că este un loc real sau un loc real pentru ei.

— Edom, zise Clary, amintindu-şi. Valentine a numit-o pe Lilith ceva de genul ăsta, „Stăpâna Edomului".

Alec îşi încrucişă privirile cu Jace. Alec dădu din cap şi se strecură afară din cameră. Jace îşi simţi umerii reîaxându-se o idee; în zarva generală, era bine să ai un parabatai care ştia ce gândeai fără să fie nevoie să i-o spui.

— I-ai mai povestit cuiva despre asta?

Emma şovăi, apoi clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Simon, care tăcuse până atunci.

Emma se uită la el, clipind; avea numai doisprezece ani, gândi Jace, şi probabil nu văzuse încă prea mulţi repudiaţi de atât de aproape.

— De'ce nu i-ai spus Conclavului?

— Pentru că nu am încredere în Conclav, zise Emma, cu voce pierită. Dar am încredere în voi.

Clary înghiţi, vizibil.

— Emma...

— Când am ajuns aici, Conclavul ne-a interogat pe toţi, mai ales pe Jules, şi au folosit Sabia Mortală ca să fie siguri că nu minţeam. Doare, dar lor nu le-a păsat. Au folosit-o şi pe Ty şi Livvy. Au folosit-o şi pe Dru. Emma părea scandalizată. L-ar fi folosit probabil şi pe Tavvy, dacă el ar fi putut vorbi. Sabia Mortală doare.

— Ştiu, zise Clary încet.

— Noi stăm la familia Penhallow, zise Emma. Pentru că Aline şi Helen sunt împreună şi Conclavul vrea să ne ţină sub supraveghere. Din cauza celor pe care le-am văzut. Eu eram la parter când s-au întors de la funeralii şi i-am auzit vorbind, aşa că... aşa că m-am ascuns. Un grup întreg, nu doar Patrick şi Jia, ci o mulţime şi dintre conducătorii celorlalte Institute. Vorbeau despre ce-ar trebui să facă, ce ar trebui Conclavul să facă, dacă să-i predea pe Jace şi pe Clary lui Sebastian, de parcă ar fi fost alegerea lor. De parcă ar fi fost decizia lor. Mie mi s-a părut că ar trebui să fie decizia voastră. Unii dintre ei ziceau că nu contează dacă voi vreţi să vă duceţi sau nu...

Simon sări în picioare.

— Dar Jace şi Clary s-au oferit să se ducă, practic s-au rugat de ei...

— Le-am fi spus adevărul, spuse Emma şi îşi dădu părul încurcat la o parte de pe faţă.

Ochii ei erau enormi, căprui cu firişoare de auriu şi ambră.

— Nu era nevoie să folosească sabia Mortală pe noi, le-am fi spus celor din Conclav adevărul, dar ei au folosit-o totuşi. Au folosit-o pe Jules, până când mâinile lui... mâinile lui au făcut băşici de la ea.

Vocea îi tremură.

— Aşadar, m-am gândit că ar trebui să ştiţi şi voi ce spuneau ei. Nu vor ca voi să ştiţi că nu e alegerea voastră, pentru că ei ştiu despre Clary că poate face Portaluri. Ştiu că ea poate fugi de aici şi că, dacă evadează, atunci ei n-o să mai aibă nicio cale de a negocia cu Sebastian.

Uşa se deschise şi Alec intră din nou în încăpere, cu o carte legată în piele cafenie. O ţinea astfel încât să-i ascundă titlul, dar ochii lui se întâlniră cu ai lui Jace şi el făcu un semn din cap, apoi aruncă o privire spre Emma. Inima lui Jace începu să bată mai repede. Alec găsise ceva. Ceva ce nu-i plăcea, judecând după expresia lui sumbră, totuşi ceva.

— Membrii Conclavului pe care i-ai auzit vorbind ţi-au dat cumva de înţeles despre momentul în care aveau să decidă ce trebuie făcut? o întrebă Jace pe Emma, mai mult ca să-i abată atenţia, în timp ce Alec se aşeză pe pat, punând cartea între ei doi.

Emma clătină din cap.

— Încă se mai certau când am plecat. Am ieşit pe fereastra de la ultimul etaj. Jules mi-a zis să n-o fac, pentru că o să mor, dar eu ştiam că n-o să mor. Sunt bună la căţărat, adăugă ea, cu un strop de mândrie. Şi el îşi face prea multe griji.

— E bine să ai pe cineva care să-şi facă griji pentru tine, zise Alec. Asta înseamnă că îi pasă. Aşa ştii că-ţi este prieten bun.

Privirea Emmei se plimbă curioasă de la Alec la Jace.

— Tu îţi faci griji pentru el? îl întrebă ea pe Alec, surprinzându-l şi făcându-l să râdă.

— Tot timpul, zise el. Jace ar putea muri din neatenţie şi când îşi pune pantalonii pe el, dimineaţa. Să fii parabatai-ul lui e o slujbă cu normă întreagă.

— Mi-ar plăcea să am un parabatai, zise Emma. E ca o persoană din rimilia ta, dar pentru că vrea ea să fie, nu pentru că trebuie. Se îmbuoră, dintr-odată sfioasă. Oricum, nu cred că ar trebui să fie cineva pedepsit pentru că salvează oameni.

— De-asta ai tu încredere în noi? întrebă Clary, mişcată. Crezi că noi salvăm oamenii?

Emma atinse cu vârful ghetei marginea covorului. Apoi îşi ridică ochii.

— Ştiu despre tine, îi zise ea lui Jace, roşind. Vreau să zic, toată.urnea ştie despre tine. Tu ai fost fiul lui Valentine, dar după aceea n-ai mai fost, ai fost Jonathan Herondale. Şi nu cred că asta înseamnă ceva pentru cei mai mulţi oameni - cei mai mulţi te numesc Jace Lightwood -, dar pentru tata era important. L-am auzit spunându-i mamei că el crezuse că familia Herondale se stinsese, că muriseră cu toţii, dar ru erai ultimul dintre ei şi el votase în

adunarea de Consiliu să se continue eforturile Conclavului de a te găsi, pentru că, a zis el, „Carstairs sunt datori faţă de Herondale”.

— De ce? zise Alec. Ce le datorează?

— Nu ştiu, zise Emma. Dar am venit pentru că tata ar fi vrut să vin, chiar dacă a fost periculos.

Jace îşi înăbuşi un chicotit.

— Ceva îmi spune mie că nu-ţi pasă dacă lucrurile sunt periculoase. Se lăsă pe vine, ajungând cu ochii la nivelul ochilor Emmei, şi o întrebă: Mai ai să ne spui ceva? Altceva din ce-au vorbit ei?

Ea clătină din cap.

— Ei nu ştiu unde e Sebastian. Nu ştiu nici despre treaba cu Edomul - am pomenit de asta când am ţinut în mâini Sabia Mortală, dar ei au crezut că e doar o altă denumire pentru iad. Nu m-au întrebat niciodată dacă eu credeam că era un loc real, aşa că nu le-am spus.

— Mulţumesc pentru că ne spui nouă. E un ajutor. Un ajutor uriaş. Ar trebui să pleci acum, adăugă el, cât putu de blând, înainte să se bage de seamă că lipseşti. Dar de acum încolo, Herondale îi e dator unui Carstairs, bine? Să ţii minte.

Jace se ridică, iar Emma se întoarse către Clary, care dădu din cap şi o conduse la fereastra unde stătuse Jace mai devreme. Clary se aplecă şi o îmbrăţişa pe fată, înainte să întindă mâna ca să deschidă fereastra. Emma se căţără cu agilitatea unei maimuţe. Se legănă, urcând, până când numai ghetele ei atârnând se mai vedeau şi, în clipa următoare, şi acelea dispărură. Jace auzi un râcâit uşor deasupra capului, când ea porni în fugă pe ţiglele acoperişului, apoi linişte.

— Îmi place de ea, zise Isabelle, la sfârşit. Îmi reaminteşte cumva de Jace când era mic, şi încăpăţânat, şi purtându-se de parcă ar fi avut o mie de vieţi.

— Două dintre lucrurile astea încă sunt valabile, zise Clary, închizând fereastra. Se aşeză pe bancheta de dedesubt. Bănuiesc că marea întrebare e dacă le spunem, Jiei sau altcuiva din Consiliu, ceea ce tocmai ne-a spus Emma?

— Depinde, zise Jace. Jia trebuie să se încline în faţa voinţei întregului Conclav; a spus-o ea însăşi. Dacă ei decid că vor să ne închidă într-o cuşcă până vine Sebastian după noi... ei bine, asta ar cam anula orice avantaj ne-ar fi putut da informaţia asta.

— Deci, depinde dacă informaţia e cu adevărat utilă sau nu, zise Simon.

— Exact, zise Jace. Alec, ce-ai găsit?

Alec scoase cartea din spatele lui. Era o encyclopedia daemonica, genul de carte pe care o găseai în biblioteca oricărui vânător de umbre.

— M-am gândit că Edom ar putea fi o denumire a vreunuia dintre tărâmurile demonilor...

— Păi, toată lumea presupune că Sebastian ar putea fi într-o altă dimensiune, de vreme ce nu i se poate lua urma, zise Isabelle. Însă dimensiunile demonilor... sunt milioane, iar oamenii pur şi simplu nu pot ajunge acolo.

— Unele sunt mai bine cunoscute decât altele, zise Alec. Biblia şi textele lui Enoch menţionează câteva dintre ele, într-un fel deghizat şi sublimat,

bineînţeles, în povestiri şi mituri. Edomul e menţionat ca o pustietate... Şi începu să citească tare, cu voce măsurată: „Pâraiele Edomului se vor preface în smoală, şi pulberea lui în pucioasa; da, ţara lui va fi ca smoala care arde. Nu se va stinge nici zi, nici noapte} şi fumul lui se va înălţa în veci. Din veac în veac va fi pustiit; şi nimeni nu va trece prin el în veci de veci”[9] Alec oftă. Şi, desigur, continuă el, mai sunt şi legendele despre Lilith şi Edom, că ea a fost surghiunită acolo, că ea conduce locul împreună cu demonul Asmodeu. Că probabil de aceea întunericiţii vorbeau despre, sacrificarea lui Mark Blackthorn pentru ea, în Edom.

— Lilith îl apără pe Sebastian, zise Clary. Dacă el ar fi sa se ducă într-un tărâm al demonilor, de bună seamă că la al ei s-ar duce.

— ”Din veac în veac va fi pustiit, şi nimeni nu va trece prin el în veci de veci” nu sună prea încurajator, zise Jace. În plus, nu există nicio cale de a ajunge pe tărâmurile demonilor. Una este călătoria dintr-un loc într-altul în lumea asta...

— Ei bine, există o cale, cred, zise Alec. O străveche cale energetică, pe care nefilimii nu o pot închide, pentru că se află chiar în afara jurisdicţiei Legilor. E foarte veche, de dinaintea vânătorilor de umbre... magie antică, păgână... Oftă iar. Trece prin Curtea Reginei Elfilor şi e păzită de spiritele naturii. Nicio fiinţă omenească n-a mai pus piciorul pe calea aceea de mai bine de o sută de ani.

13
Pavat cu bune intenţii

Jace se învârtea prin cameră ca o felină. Ceilalţi îl urmăreau, Simon cu o sprânceană ridicată.

— Nu există nicio altă cale de a ajunge acolo? întrebă Jace. Nu putem încerca prin Portal?

— Nu suntem demoni. Nu putem folosi Portalul decât într-o singură dimensiune, zise Alec.

— Asta ştiu, dar dacă ar face Clary o încercare cu runele de Portal...

— N-am s-o fac, îl întrerupse Clary, punându-şi mâna protector peste buzunarul unde se odihnea stela ei. N-o să vă pun pe toţi în primejdie. M-am transportat cu Luke prin Portal în Idris şi era cât pe-aci să murim. Nu risc.

Jace continua să se plimbe prin cameră. Asta făcea el când se gândea; Clary ştia asta, dar tot se uita la el cu îngrijorare. Îşi închidea şi-şi deschidea pumnii, murmurând în barbă. În cele din urmă, se opri.

— Clary, zise, poţi să faci un Portal până la Curtea Reginei Elfilor, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, asta aş putea face - am mai fost acolo, îmi amintesc locul. Dar o să fim în siguranţă? N-am fost invitaţi şi spiritelor naturii nu le plac incursiunile în teritoriul lor...

— Nu e vorba de niciun „noi”, zise Jace. Nu vine niciunul dintre voi. O să fac asta singur.

Alec sări în picioare.

[9] Isaia, 34:9-10

— Ştiam eu, să fiu al naibii c-o ştiam, şi categoric nu. Nicio şansă.

Jace ridică o sprânceană la el; pe dinafară era calm, dar Clary îi putea vedea tensiunea în încordarea umerilor şi după cum se balansa uşor pe tălpi.

— De când spui tu „al naibii”?

— De când situaţia o justifică al naibii de bine, răspunse Alec şi îşi încrucişă braţele peste piept. Şi parcă urma să discutăm dacă să-i spunem Conclavului.

— Nu putem face asta, zise Jace. Nu şi dacă e să ajungem pe tărâmurile demonilor prin Curtea Reginei Elfilor. Nu se pune problema ca jumătate de Conclav să dea buzna în Curte; asta ar părea o agresiune războinică împotriva spiritelor naturii.

— Că dacă, în schimb, suntem numai noi cinci, o să putem să-i convingem cu vorba bună să ne lase să trecem? zise Isabelle ironic.

— Am mai negociat cu Regina şi înainte, zise Jace. Aţi fost şi voi la Curte, când eu... când Sebastian mă stăpânea.

— Şi ne-a păcălit cu inelele de emisie-recepţie ca să ne poată asculta ea, zise Simon. N-aş avea încredere în ea nici cât negru sub unghie.

— N-am spus să avem încredere în ea. O să facă numai ce-o să fie în interesul ei în clipa aceea. Trebuie doar să facem în aşa fel încât să fie în interesul ei să ne permită accesul pe calea spre Edom.

— Suntem încă vânători de umbre, zise Alec, încă reprezentanţi în Conclav. Indiferent ce-o să facem în regatul elfilor, Conclavul o să răspundă pentru asta.

— Aşa că ne vom folosi de tact şi inteligenţă, zise Jace. Uite, mi-ar plăcea mult să fac Conclavul să se înţeleagă cu Regina şi curtea ei pentru noi. Dar n-avem timp. Ei - Luke, Jocelyn, Magnus şi Raphael - nu au timp. Sebastian se pune în mişcare; îşi grăbeşte planurile, pofta de sânge. Voi nu ştiţi cum e când ajunge în starea asta, dar eu ştiu. Ştiu.

Îşi trase răsuflarea. O peliculă fină de năduşeală i se aşternuse pe pometţi.

— Tocmai de aceea vreau să fac asta singur. Fratele Zachariah mi-a spus aşa: eu sunt focul ceresc. N-o să mai facem rost de o altă Slăvită. Nu putem invoca un alt înger; ne-am jucat cartea asta.

— Bine, zise Clary, dar chiar dacă tu eşti singura sursă de foc ceresc, nu înseamnă că trebuie să faci asta singur.

— Are dreptate, zise Alec. Ştim că focul ceresc îl poate răni pe Sebastian. Dar nu ştim dacă e singurul lucru care-l poate răni.

— Şi în mod cert nu înseamnă că tu eşti singurul care poate ucide oricâţi întunericiţi sunt acum în jurul lui Sebastian, îi atrase atenţia Clary. Sau că te poţi strecura prin Curtea Reginei în siguranţă de unul singur sau, după asta, prin vreun tărâm de demoni uitat de lume, unde va trebui să-l mai şi găseşti pe Sebastian...

— Nu-i putem lua urma pentru că nu suntem în aceeaşi dimensiune cu el, zise Jace şi îşi ridică încheietura mâinii pe care sclipea brăţara de argint a lui Sebastian. Odată ce-o să fiu în lumea lui, pot să-i iau urma. Am mai făcut-o şi înainte...

— Putem să-i luăm urma, zise Clary. Jace, aici e vorba de mai mult decât doar să-l găseşti; asta e o treabă foarte importantă, mai importantă ca orice altceva

am făcut până acum. Nu e vorba numai despre a-l ucide pe Sebastian, e despre prizonieri. E o misiune de salvare. E viaţa lor în joc, deopotrivă cu a noastră.

Vocea ei se frânse.

Jace se oprise din umblatul prin cameră; se uită de la unul la altul la prietenii lui, aproape implorator.'

— Eu vreau doar să nu vi se întâmple vouă ceva.

— Mda, păi, nici noi nu vrem să ni se întâmple ceva, zise Simon. Dar gândeşte puţin înainte; ce se întâmplă dacă tu pleci şi noi rămânem? Sebastian o vrea pe Clary, o vrea mai mult decât te vrea pe tine şi o poate găsi aici, în Alicante. Nimic nu-l opreşte să mai vină o dată, în afară de o promisiune că va aştepta două zile... şi cât valorează promisiunile lui? Ar putea veni după oricare dintre noi, oricând. A dovedit-o cu reprezentanţii repudiaţilor. Noi suntem ţinte vulnerabile aici. Mai bine e să mergem unde nu se aşteaptă să fim sau să ne vadă.

— Eu n-am să rămân aici, în Alicante, în timp ce Magnus e în primejdie, zise Alec, cu o voce surprinzător de fermă, matură. Pleacă fără mine şi înseamnă că nu-ţi respecţi jurămintele de parabatai, nu mă respecţi pe miñe ca vânător de umbre, nu respecţi faptul că asta e şi bătălia mea.

Jace păru şocat.

— Alec, niciodată n-aş încălca jurămintele noastre. Tu eşti unul dintre cei mai buni vânători de umbre pe care-i cunosc...

— Şi tocmai de aceea venim cu tine, zise Isabelle. Ai nevoie de noi. Ai nevoie de Alec şi de mine ca să te sprijinim, aşa cum am făcut totdeauna. Ai nevoie de puterea runelor lui Clary şi de forţa de vampir a lui Simon. Asta nu e numai bătălia ta. Dacă ne respecţi ca vânători de umbre şi ca prieteni ai tăi - pe noi toţi -, atunci mergem cu tine. E simplu.

— - Ştiu, zise Jace încet. Ştiu că am nevoie de voi.

Se uită la Clary şi auzi vocea lui Isabelle spunând ai nevoie de puterea runelor lui Clary, amintindu-şi de prima oară când ea îl văzuse pe el, cu Alec şi Isabelle de-o parte şi de alta a lui, şi cum ea se gândise că arăta periculos.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că şi ea era ca el - că şi ea era periculoasă.

— Mulţumesc, zise el, dregându-şi glasul. OK. Toată lumea, puneţi-vă costumele de luptă, faceţi-vă bagajele. Luaţi lucruri ca pentru o expediţie: apă, ce găsiţi de mâncare, stele în plus, pături. Şi tu, adăugă el spre Simon, s-ar putea să nu ai nevoie de hrană, dar dacă ai sânge la sticlă, ia-l cu tine. S-ar putea să nu fie nimic de... mâncare pentru tine acolo unde mergem.

— Tot veţi fi voi patru, la nevoie, zise Simon şi zâmbi puţin.

Clary ştia că zâmbetul se datora faptului că Jace îl indusese şi pe el printre ei, fără ezitare. În sfârşit, Jace acceptase că acolo unde mergeau ei, mergea şi Simon, că era sau nu vânător de umbre.

— Bine, zise Alec. Ne întâlnim aici, peste zece minute. Clary, pregăteşte-te să creezi un Portal. Şi, Jace?

— Da?

— Sper să ai o strategie pentru ce vom face când o să ajungem la Curtea Reginei Elfilor. Pentru c-o să avem nevoie.

Maelstromul din Portal a fost aproape o uşurare. Clary trecu cea din urmă prin uşa scânteietoare, după ceilalţi patru, şi lăsă întunericul rece s-o absoarbă ca apa, s-o ducă din ce în ce mai jos, dedesubt, răpindu-i aerul din plămâni, făcând-o să uite de toate, în afară de vâjâit şi de cădere.

Se termină prea repede, strânsoarea Portalului dându-i drumul şi făcând-o că cadă anapoda, cu rucsacul sucit sub ea, pe podeaua de pământ bătătorit a unui tunel. Îşi trase răsuflarea şi se rostogoli, folosindu-se de o rădăcină lungă, atârnând la vedere, ca să se scoale de jos. Alec, Isabelle, Jace şi Simon se ridicau în jurul ei, scuturându-şi hainele. Nu pe pământ căzuseră, îşi dădu ea seama, ci pe un covor de muşchi. Tot muşchi se întindea şi pe pereţii netezi ai tunelului cafeniu, dar lumina cu pâlpâiri fosforescente. Mici flori luminoase, ca nişte margarete electrice, creşteau prin muşchi, înstelând verdele cu alb. Rădăcini ca nişte şerpi atârnau din plafonul tunelului, făcând-o pe Clary să se întrebe ce creştea, mai exact, deasupra pământului. Diverse tuneluri mai mici se ramificau din cel principal, unele dintre ele prea mici ca să permită trecerea unui corp de om.

Isabelle îşi culese o bucată de muşchi din păr şi se încruntă.

— Unde suntem, mai exact?

— Eu am ţintit locul de lângă sala tronului, zise Clary. Am mai fost pe aici. Numai că mereu arată altfel.

Jace deja o pornise pe culoarul principal. Chiar şi lipsit de runa Neauzit, se mişca precum o pisică pe muşchiul moale. Ceilalţi se luară după el, Clary cu mâna pe mânerul săbiei. Era un pic surprinsă în cât de puţin timp se obişnuise cu o armă la şold; dacă ar fi dus mâna după Heosphoros şi n-ar fi găsit-o la locul ei, gândi ea, ar fi intrat în panică.

— Iată, zise Jace încet, făcându-le semn celorlalţi să păstreze tăcerea.

Erau în faţa unei intrări boltite, o draperie separându-i de o încăpere mai largă. Ultima oară când fusese Clary aici, draperia era făcută din fluturi vii, iar zbaterea lor o făcea să foşnească.

Astăzi erau mărăcini, ca mărăcinii care înconjurau castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, mărăcini întreţesuţi, încât alcătuiau o pânză ce atârna. Clary nu putea zări decât fragmente fugare din camera de dincolo - o sclipire de alb şi argintiu -, dar auzeau cu toţii sunetul vocilor care râdeau venind dinspre culoarele din jurul lor.

Runele de iluzie magică n-aveau efect asupra spiritelor naturii; n-aveau niciun mijloc de a se ascunde vederii lor. Jace era alert, cu trupul încordat. Ridică prudent un pumnal şi dădu la o parte perdeaua de mărăcini, cât mai încet cu putinţă. Îşi lungiră cu toţii gâturile, uitându-se.

Camera de dincolo era o scenă minunată de iarnă, cum Clary rareori mai văzuse, mai puţin în vizitele sale la ferma lui Luke. Pereţii erau panouri de cristal alb, iar Regina şedea tolănită pe divanul ei, de cristal, ca să se potrivească, prin care treceau vinişoare de argint. Podeaua era acoperită cu zăpadă, şi de tavan atârnau ţurţuri lungi, fiecare înfăşurat în ghirlande de mărăcini aurii şi argintii. Buchete de trandafiri albi umpleau toată camera,

risipiţi la picioarele divanului Reginei, împletiţi în părul ei roşu, ca o coroană. Rochia ei era tot alb-argintie, la fel de diafană ca un strat de gheaţă; îi puteai vedea corpul prin ea, deşi neclar. Gheaţă, trandafiri şi Regina. Efectul era orbitor. Stătea rezemată de perne, cu capul ridicat, vorbind cu un cavaler elf îmbrăcat în armură. Armura era cafeniu-închis, culoarea trunchiului de copac; unul dintre ochii lui era negru, celălalt albastru pal, aproape alb. Pentru o clipă, lui Clary i se păru că el ţinea un cap de cerb sub braţul lui uriaş, dar când se uită mai bine, îşi dădu seama că era un coif, împodobit cu coame de cerb.

— Şi cum merge Vânătoarea Sălbatică, Gwyn? întreba Regina. Culegătorii de Suflete? Presupun că au fost prăzi bogate pentru voi la Citadela de Diamant, acum două nopţi. Am auzit că urletele nefilimilor sfâşiau cerul când mureau.

Clary simţi vânătorii de umbre din jurul ei încordându-se, nervoşi, îşi aminti când stătuse întinsă lângă Jace într-o barcă, la Veneţia, privind Vânătoarea Sălbatică trecând pe deasupra lor; un maelstrom de răcnete şi strigăte de bătălie, cai ale căror copite luminau stacojiu, ropotind peste cer.

— Aşa am auzit şi eu, stăpână, zise Gwyn cu o voce atât de răguşită, că abia se înţelegea.

Suna ca râcâitul unei săbii pe o coajă groasă de copac.

— Vânătoarea Sălbatică vine când corbii de pe câmpul de bătălie ţipă după sânge: noi strângem călăreţii noştri dintre cei care mor. Dar n-am fost la Citadela de Diamant. Jocurile de război dintre nefilimi şi întunecaţi sunt prea bogate pentru sângele nostru. Spiritele naturii nu se împacă bine cu demonii şi îngerii.

— Mă dezamăgeşti, Gwyn, zise Regina, bosumflându-se. Acesta este un timp al puterii pentru spiritele naturii; câştigăm, ne înălţăm, dobândim lumea. Ne aflăm pe tabla de şah a puterii, la fel ca şi nefilimii. Sperasem să-mi dai un sfat.

— Iartă-mă, stăpână, zise Gwyn. Şahul e un joc prea delicat pentru noi. Nu te pot sfătui.

— Şi ţi-am făcut un asemenea dar! Regina se posomorî. Băiatul Blackthorn. Vânător de umbre şi sânge de elf laolaltă; asta e o raritate. O să călărească alături de tine şi demonii se vor teme de voi. Un dar de la mine şi de la Sebastian.

Sebastian. O spusese degajat, cu familiaritate. Era şi iubire în glasul ei, dacă despre Regina Elfilor se putea spune că iubea. Clary auzi respiraţia lui Jace lângă ea: şuierată şi rapidă; şi ceilalţi erau la fel de încordaţi, pe chipurile lor panica luând locul iluminării când cuvintele Reginei îşi făcură loc în mintea lor.

Clary simţi cum Heosphoros devine rece în mâna ei. O cale către ţinuturile demonilor care trece prin teritoriul spiritelor naturii. Pământul despicându-se sub picioarele lui Sebastian. Sebastian lăudându-se că are aliaţi.

Regina şi Sebastian, făcându-l cadou pe un copil de nefilim capturat. Împreună.

— Demonii deja se tem de mine, preafrumoasă, zise Gwyn şi zâmbi.

Frumoasa mea. Sângele din venele lui Clary era un fluviu de gheaţă, vumdu-i adânc în inimă. Privind în jos, văzu mâna lui Simon aşezându-se peste a lui Isabelle, un gest scurt de liniştire; Isabelle devenise albă ca varul şi părea

dezgustată, ca şi Alec şi Jace. Simon înghiţi în sec; inelul de aur de pe degetul lui sclipi, iar ea auzi în minte vocea lui Sebastian:

Chiar ai crezut că o să te lase să pui mâna pe ceva care te-ar ajuta să comunici cu micii tăi prieteni fără să fie şi ea în stare să asculte? De când ţi l-am luat eu, am vorbit cu ea} ea a vorbit cu mine - ai fost o fraieră când ai avut încredere în ea} surioară.

Reginei Elfilor Luminii îi place sãße de partea învingătorilor. Şi partea aceea o sãße a noastră, Clary. A noastră.

— Atunci, îmi eşti dator o favoare, Gwyn, în schimbul băiatului, zise Regina. Ştiu că Vânătoarea Sălbatică are propriile sale legi, dar o să cer să fiţi şi voi prezenţi la următoarea bătălie.

Gwyn se încruntă.

— Nu sunt sigur că un băiat merită un angajament atât de serios. Cum am spus, Vânătoarea nu doreşte deloc să se amestece în treburile nefilimilor/

— Dar nu trebuie să luptaţi, zise Regina, cu o voce mângâietoare ca mătasea. Vă cer doar ajutorul cu morţii de după aceea. Şi o să fie morţi. Nefilimii vor plăti pentru crimele lor, Gwyn. Toată lumea trebuie să plătească.

Înainte ca Gwyn să poată răspunde, un alt personaj înaintă cu paşi mari în încăpere, venind de pe un tunel cotit din spatele tronului Reginei. Era Meliorn, în armura sa albă, cu părul negru împletit într-o coadă la spate. Cizmele îi erau murdare de ceva negru precum catranul. Se întunecă la faţă când îl văzu pe Gwyn.

— Un vânător sălbatic n-aduce niciodată veşti bune, zise el,

— Potoleşte-te, Meliorn, zise Regina. Gwyn şi cu mine discutam doar despre un schimb de favoruri.

Meliorn îşi înclină capul.

— Am veşti, stăpână, dar aş dori să vă vorbesc între patru ochi.

Ea se întoarse spre Gwyn:

— Ne-am înţeles? '

Gwyn şovăi, apoi dădu din cap, scurt şi, c-o privire de dispreţ în direcţia lui Meliorn, dispăru pe tunelul întunecat de unde venise cavalerul elf.

Regina se lăsă mai jos pe divanul ei, odihnindu-şi mâna cu degetele albe ca marmura pe rochie.

— Prea bine, Meliorn. Despre ce vrei să vorbim? Sunt veşti despre repudiaţii prizonieri?

Repudiaţii prizonieri. Clary îl auzi pe Alec trăgând brusc aer în piept în spatele ei, iar capul lui Meliorn se răsuci repede într-o parte. Îl văzu mijind ochii.

— Dacă nu mă înşel, zise el, ducând mâna la sabia de la şold, stăpână, avem vizitatori...

Jace deja îşi coborâse mâna pe lângă corp, şoptind:

— GabrieL

Lama de seraf se aprinse, iar Isabelle făcu un salt, lovind cu biciul înainte, sfâşiind cortina de mărăcini, care căzu la pământ, răpăind.

Jace se repezi peste mărăcini şi înaintă în sala tronului, cu Gabriel arzând în mâna lui. Clary îşi scoase sabia din teacă.

Intrară cu toţii în sală, aranjându-se în semicerc în spatele lui Jace: Alec, cu arcul gata încordat, Isabelle cu biciul scăpărător desfăşurat, Clary cu sabia ei şi Simon - Simon nu avea altă armă mai bună decât pe el însuşi, dar îşi ocupă locul şi-i zâmbi lui Meliom, iar colţii îi sclipiră.

Regina se ridică în capul oaselor cu un şuierat, rapid înăbuşit; era singura dată când Clary o vedea tulburată.

— Cum îndrăzniţi să intraţi în Curte nechemaţi? întrebă ea. Asta e cea mai mare dintre crime, o încălcare a Acordurilor...

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre încălcarea Acordurilor? strigă Jace, iar pumnalul de seraf arunca văpăi în mâna lui.

Clary se gândi că Jonathan Vânătorul de Umbre trebuie să fi arătat astfel, în urmă cu multe secole, când îi respinsese pe demoni şi salvase o lume neştiutoare de la pieire.

— Tu, care ai ucis şi ai minţit, care i-ai luat prizonieri pe reprezentanţii repudiaţilor la Consiliu. Te-ai aliat cu forţele răului şi o să plăteşti pentru asta.

— Regina Elfilor Luminii nu plăteşte, zise Regina.

— Toată lumea plăteşte, zise Jace şi, în clipa următoare, stătea în picioare pe divan, deasupra reginei, cu vârful pumnalului la gâtul ei.

Ea dădu să se ferească, dar era ţintuită în loc, cu Jace stând peste ea, cu tălpile lipite de perna divanului.

— Cum ai făcut? întrebă el. Meliorn a jurat că erai de partea nefilimilor. Spiritele naturii nu pot minţi. De aceea Consiliul a avut încredere în tine...

— Meliom e doar pe jumătate elf. El poate minţi, zise Regina, aruncând o privire amuzată spre Isabelle, care părea şocată.

Numai Regina putea fi amuzată cu un pumnal la gâtul ei, gândi Clary.

— Uneori, cel mai simplu răspuns e cel corect, vânătorule de umbre.

— De aceea l-ai vrut pe el în Consiliu, zise Clary, amintindu-şi de favoarea pe care Regina i-o ceruse ei, cu ceea ce acum părea mult timp În urmă. Pentru că el poate minţi.

— O trădare de mult plănuită, spuse Jace, respirând greu. Ar trebui să-ţi tai gâtul pe loc.

— N-ai îndrăzni, zise Regina, fără să se mişte, cu vârful pumnalului la gâtul ei. Dacă te-atingi de Regina Elfilor Luminii, spiritele naturii se vor întoarce împotriva voastră pentru totdeauna.

Jace respira anevoie când vorbi, cu faţa învăpăiată de o lumină arzătoare.

— Şi atunci ce sunteţi acum? întrebă el. V-am auzit. Vorbeaţi de Sebastian ca despre un aliat. Citadela de Diamant se află la intersecţia căilor de forţă. Căile de forţă sunt leagănul farmecelor. Voi l-aţi condus acolo, voi i-aţi deschis calea, voi l-aţi lăsat să ne prindă în ambuscadă. Cum de nu sunteţi deja împotriva noastră?

O privire urâtă trecu peste chipul lui Meliorn.

— Poate că ne-ai auzit vorbind, micule nefilim, zise el. Dar dacă te ucidem înainte să te întorci la Conclav ca să-ţi spui poveştile, niciun altul nu va mai afla vreodată...

Cavalerul făcu un pas înainte. Alec slobozi o săgeată, care se înfipse în piciorul lui Meliorn. Cavalerul căzu pe spate, cu un strigăt.

Alec înaintă, deja potrivind o altă săgeată în arc. Meliorn era la pământ, gemând, zăpada din jurul lui începând să se înroşească. Alec se aplecă deasupra lui, cu arcul gata pregătit.

— Spune-ne cum îl luăm pe Magnus... cum îi luăm înapoi pe prizonieri, zise el. Vorbeşte sau te prefac într-o perniţă de ace.

Meliorn scuipă. Armura lui albă părea contopită cu zăpada din jur.

— N-o să vă spun nimic, zise el. Torturaţi-mă, ucideţi-mă, n-am să-mi trădez Regina.

— Nu contează ce spune el, oricum, zise Isabelle. Poate minţi, mai ştii?

Faţa lui Alec deveni impenetrabilă.

— Adevărat, zise el. Atunci, mori, mincinosule!

Şi slobozi următoarea săgeată.

Se înfipse în pieptul lui Meliorn, iar cavalerul se prăbuşi pe spate, forţa săgeţii trimiţând corpul târâş prin zăpadă. Capul i se izbi de peretele peşterii cu un pocnet umed.

Regina strigă. Sunetul îi sparse timpanele lui Clary, trezind-o din şoc. Auzea strigătele spiritelor naturii, zgomotul picioarelor alergând pe culoarele din afară.

— Simon! ţipă ea şi el se întoarse pe călcâie. Vino aici!

Şi-o vârî pe Heosphoros la loc în cingătoare, apucă stela şi se repezi spre intrarea principală, acum dezgolită de perdeaua ei de mărăcini cu spini. Simon era lângă ea.

— Ridică-mă, gâfâi ea şi, fără să mai întrebe, el o apucă de talie şi-o săltă imediat cu forţa lui de vampir, aproape dând-o cu capul de tavan.

Ea se prinse cu mâna liberă de vârful arcului intrării şi se uită în jos. Simon se uita la ea, evident nedumerit, dar o ţinea bine.

— Stai aşa, zise ea şi începu să deseneze.

Era inversul runei pe care o făcuse pe vaporul lui Valentine: aceasta era o rună de închidere şi încuiere, de ţinut departe toate lucrurile, de ascundere şi siguranţă.

Liniile negre înfloreau din vârful stelei în timp ce desena şi, exact în clipa în care termină, îl auzi pe Simon spunând:

— Grăbeşte-te. Au venit.

Pământul de sub ei se zdruncină. Căzură împreună, Clary aterizând peste Simon - nu cea mai confortabilă aterizare, căci el era tot numai genunchi şi coate - şi rostogolindu-se într-o parte, când pământul începu să se închidă peste intrarea boltită ca o cortină de teatru. Umbre grăbite se apropiau de uşă, umbre care începură să ia forma unor spiriduşi alergând, iar Simon o ridică pe Clary în picioare exact când uşa ce se deschidea spre tunel dispăru cu un ultim uruit, închizându-le de partea cealaltă pe spiritele naturii.

— Pe înger! zise Isabeîle, impresionată.
Clary se întoarse, cu stela în mână. Jace era în picioare, Regina Elfilor în faţa lui, cu sabia lui îndreptată spre inima ei. Alec stătea lângă corpul neînsufleţit al lui Meliorn; faţa lui era lipsită de orice expresie când îşi plimbă privirea de la Clary la parabatai-ul său. În spatele său se deschidea pasajul prin care venise Meliorn şi plecase Gwyn.
— O să închizi şi tunelul din spate? o întrebă Simon pe Clary.
. Ea clătină din cap.
— Meliorn avea păcură pe tălpi, zise ea. „Pâraiele Edomului se vor preface în smoală”, mai ţii minte? Cred că a venit din tărâmul demonilor. Cred că aceea e calea.
— Jace, zise Alec. Spune-i Reginei ce vrem şi că, dacă o face, o vom lăsa în viaţă.
Regina râse, cu un sunet ascuţit.
— Băiete arcaş, zise ea, te-am subestimat. Ascuţite sunt săgeţile unei inimi rănite.
Faţa lui Alec se îndârji.
— Ne-ai subestimat pe toţi; mereu ai făcut-o. Tu şi aroganţa ta. Spiritele naturii sunt un popor străvechi, un popor bun. Nu eşti potrivită să-l conduci. Sub domnia ta vor sfârşi cu toţii aşa, zise el, făcând semn din cap spre cadavrul lui Meliorn.
— Tu eşti cel care l-a ucis, nu eu, zise Regina.
— Toată lumea plăteşte, zise Alec, iar ochii lui erau hotărâţi, albaştri şi nemiloşi.
— Dorim întoarcerea în siguranţă a ostaticilor pe care i-a luat Sebastian Morgenstern, zise Jace.
Regina deschise larg braţele.
— Nu se află în lumea asta, nici aici, în Regatul Zânelor, nici pe vreun alt pământ asupra căruia să am eu puteri. Nu pot face nimic ca să v-ajut să-i salvaţi, absolut nimic.
— Prea bine, zise Jace, iar Clary simţi că el se aşteptase la acest răspuns. Dar există un lucru pe care îl poţi face, un lucru pe care ni-l poţi arăta şi asta mă va face să te cruţ.
Regina încremeni.
— Care-i acela, vânătorule de umbre?
— Drumul spre tărâmul Edomului, zise Jace. Vrem liberă trecere pe el. O să mergem pe el şi o să ieşim din regatul tău.
Cassandra clare
Spre surprinderea lui Clary, Regina păru să se relaxeze. Tensiunea se scurse din atitudinea ei şi un mic zâmbet îi apăru în colţul gurii - un zâmbet care nu-i plăcu lui Clary.
— Foarte bine. O să vă conduc pe drumul către tărâmul demonilor.
Regina îşi ridică rochia diafană ca să poată coborî treptele careri

Înconjurau divanul. Avea picioarele goale, la fel de albe ca şi zăpada, începu să străbată încăperea spre culoarul întunecat ce se deschidea în spatele tronului ei.

Alec veni chiar în spatele lui Jace, iar Isabelle îl urmă. Clary şi Simon încheiau ciudata procesiune.

— Pe cuvânt că urăsc să zic asta, şopti Simon, în timp ce ieşeau din sala tronului, pătrunzând în întunericul adânc al pasajului subteran, dar mi s-a părut cam prea uşor.

— Ba n-a fost uşor, şopti Clary.

— Ştiu, dar Regina... e vicleană. Ar fi putut găsi o cale să scape de a face asta dac-ar fi vrut. Nu era obligată să ne lase să trecem în tărâmul demonilor.

— Dar vrea s-o facem, zise Clary. Crede c-o să murim acolo.

Simon îi aruncă o privire piezişă.

— Şi-o să murim?

— Nu ştiu, zise Clary şi grăbi pasul ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

Culoarul nu era chiar atât de lung pe cât crezuse Clary c-o să fie. Întunecimea lui făcuse distanţa să pară nesfârşită, dar nu mergeau decât de vreo jumătate de oră când ieşiră din umbre într-un spaţiu mai larg, luminat.

Merseseră în tăcere prin întuneric, Clary pierdută în gândurile ei - amintiri din casa pe care ea, Sebastian şi Jace o împărţiseră, sunetul Vânătorii Sălbatice mugind pe cer, bucăţica aceea de hârtie cu „frumoasa mea” scris pe ea. Aceea nu fusese o formulă romantică, ci una de respect. Regina Elfilor, cea frumoasă. Reginei îi place să fie de partea învingătorilor; Clary, şi partea aceea va fi a noastră, îi spusese odată Sebastian; chiar şi atunci când raportase asta Conclavului, o socotise o fanfaronadă de-a lui. Crezuse şi ea, ca şi Consiliul, că dacă elfii îşi dăduseră cuvântul că sunt loiali era de ajuns, că Regina avea cel puţin să aştepte să vadă din ce parte bate vântul înainte să rupă vreuna dintre alianţe. Se eândi la răsuflarea tăiată a lui Jace când spusese „o trădare de mult plănuită”. Poate niciunul dintre ei nu o luase în calcul, pentru că nu putuseră accepta să se gândească la aşa ceva: că Regina avea să fie atât de sigură de victoria finală a lui Sebastian încât îl va ascunde în Regatul Elfilor, unde nu putea fi depistat. Că avea să-l ajute în bătălie. Clary se gândi la pământul care se căscase la Citadela de Diamant şi îi înghiţise pe Sebastian şi pe întunericiţi în adâncul lui; aceea fusese magie de-a spiritelor naturii: Curtea se afla sub pământ, la urma urmelor. Din ce alt motiv l-ar fi luat prizonier pe Mark Blackthom întunericiţii care atacaseră Institutul din Los Angeles? Toată lumea presupusese că lui Sebastian îi fusese frică de răzbunarea spiritelor naturii, dar nu era aşa. El era în cârdăşie cu ele. Îl luase pe Mark din cauza sângelui său de elf şi, tot din cauza acelui sânge, crezuseră că Mark le aparţinea spiritelor naturii.

În toată viaţa ei nu se gândise atât de mult ca în ultimele şase luni la sânge şi ce însemna el.

Sânge pur de nefilim adevărat: ea era un vânător de umbre.

Sânge de înger: o făcuse să fie cine era, o dăruise cu puterea runelor. Îl făcuse pe Jace să fie cine era, puternic şi rapid şi genial.

Sângele familiei Morgenstern: îl avea şi ea, îl avea şi Sebastian şi tocmai de aceea lui îi păsa de ea. Îi dăduse şi ei o inimă întunecată, nu?

Sângele lui Sebastian - de Morgenstern şi de demon, amestecat - fusese ceea ce-l făcuse un monstru; sau s-ar fi putut schimba, îndrepta, făcut mai bun, dacă ar fi fost educat altfel, aşa cum familia Lightwood îl educase pe Jace?

— Am ajuns, zise Regina Elfilor, iar vocea ei era amuzată. Puteţi ghici drumul cel bun?

Se aflau într-o peşteră uriaşă, al cărei plafon nu se vedea, pierdut în întuneric. Pereţii luminau cu sclipiri fosforescente şi patru drumuri se ramificau din locul unde stăteau: cel pe care veniseră şi alte trei. Dintre acestea, unul era curat şi larg şi neted, deschis drept în faţa lor. Cel dinspre stânga strălucea de frunze verzi şi flori strălucitoare, iar Clary avu impresia că zăreşte şi un colţ de cer albastru în depărtare. Inima ei tânjea să pornească într-acolo. Iar cel din urmă, cel mai întunecat, era un tunel îngust, a cărui intrare era înconjurată de ţepuşe de metal şi avea tufe de spini de-o parte şi de alta. Lui Clary i se păru că vede noaptea şi stelele la capăt.

Alec râse scurt.

— Suntem vânători de umbre, zise el. Ştim poveştile vechi. Asta e Trei Drumuri. La privirea nedumerită a lui Clary, el continuă: Spiritelor naturii nu le place ca tainele lor să ajungă la suprafaţă, dar uneori muzicieni umani au fost în stare să introducă cifrat secretele elfilor în vechile balade. Există una numită „Thomas Poetul”, despre un om care a fost răpit de Regina Elfilor...

— Nu tocmai răpit, obiectă Regina. A venit de bunăvoie.

— Şi ea l-a dus într-un loc unde se deschideau trei drumuri, spunându-i că unul duce spre Cer, unul spre Tărâmul de basm şi unul spre Iad. „Şi nu vezi tu drumul cel strâmt, atât de plin de spini şi rugi? Acela e drumul de virtuţi, deşi pe el n-apucă mulţi.”

Alec arătă spre tunelul îngust.

— Duce spre lumea mundanilor, zise Regina cu dulceaţă. Neamul vostru socoteşte că-i destul de paradisiacă.

— Aşa a ajuns Sebastian la Citadela de Adamant şi a avut războinici care să-l susţină pe care Conclavul nu i-a putut vedea, zise Jace cu dezgust. A folosit tunelul ăsta. I-a lăsat pe războinici să aştepte aici, în Regatul Elfilor, unde nu puteau fi depistaţi. Au ieşit mai pe urmă, când a fost nevoie de ei. Îi aruncă Reginei o privire sumbră. Mulţi nefilimi au murit din cauza ta, spuse.

— Muritorii mor, zise Regina.

Alec n-o băgă în seamă.

— Cel de-acolo, zise el, arătând spre tunelul înverzit, duce mai departe în Regatul Elfilor. Şi acela, arătă el înainte, este drumul spre Iad. Acolo mergem noi.

— Am auzit mereu spunându-se c-ar fi pavat cu bune intenţii, zise Simon.

— - Pune piciorul pe el şi află, Diurnule, zise Regina.

Jace răsuci vârful pumnalului în spatele ei.

— Ce te-ar opri să-i spui lui Sebastian că venim după el în clipa în care te-am lăsa?
Regina nu scoase niciun sunet de durere; numai buzele i se subţiară. În momentul acela arăta bătrână, în pofida tinereţii şi frumuseţii chipului ei.
— Bună întrebare. Şi chiar dacă mă ucizi, există ceilalţi de la Curtea mea care îi vor vorbi despre voi, iar el vă va ghici intenţiile, căci e deştept. Nu puteţi scăpa să nu afle de voi, poate doar dacă ucideţi toate spiritele naturii de la Curtea mea.
Jace se opri. Ţinea pumnalul de seraf în mână, cu vârful apăsat în spatele Reginei. Lumina acestuia îi radia pe faţă, sculptându-i frumuseţea în văi şi dealuri, proeminenţa pomeţilor şi unghiul maxilarului. Ii prindea vârful şuviţelor de păr şi i le poleia cu foc, de parcă ar fi purtat o cunună de spini arzând.
Clary îl privea în tăcere, ca şi ceilalţi, acordându-i întreaga lor încredere. Indiferent ce decizie avea să ia, aveau să-l susţină.
— Haide, zise Regina, n-ai tu pornire spre ucidere. Ai fost întotdeauna copilul mai blând al lui Valentine.
Ochii ei zăboviră o clipă asupra lui Clary, cu veselie. Ai o inimă întunecată în tine} fiică a lui Valentine.
— Jură, zise Jace. Ştiu ce înseamnă promisiunile pentru cei din neamul tău. Ştiu că nu poţi minţi. Jură că n-o să-i spui nimic lui Sebastian despre noi, nici nu vei îngădui altcuiva de la Curtea ta să facă asta.
— Jur, zise Regina. Jur că nimeni de la Curtea mea, prin cuvinte sau prin fapte, n-o să-i spună că aţi venit aici.
Jace făcu un pas în lături, coborându-şi pumnalul.
— Ştiu că te gândeşti că ne trimiţi la moarte, zise el. Dar n-o să murim prea uşor. N-o să pierdem războiul acesta. Şi când o să fim victorioşi, o să luăm de la tine şi de la poporul tău preţ de sânge pentru ce aţi făcut.
Reginei îi pieri zâmbetul de pe faţă. Ei îi întoarseră spatele şi porniră pe calea spre Edom, în tăcere; Clary se uită încă o dată îndărăt, peste umăr, şi văzu doar conturul Reginei, nemişcat, urmărindu-i cum se îndepărtează, scoţând fulgere din ochi.

Tunelul cotea în depărtare, arătând de parcă ar fi fost scobit în stâncă prin foc. În timp ce ei cinci înaintau, mergând în tăcere, pereţii de piatră pală din jurul lor se întunecară, vărgaţi ici şi colo de filoane negre precum cărbunele, de parcă stânca însăşi ar fi ars. Podeaua netedă lăsă loc uneia mai instabile, cu pietriş scrâşnind sub tălpile lor. Fosforescenţa din pereţi începu să fie mai stinsă, iar Alec îşi scoase lampa-vrăjitoarei din buzunar şi o ridică deasupra capului.
Când razele de lumină îi ieşiră printre degete, Clary îl simţi pe Simon, lângă ea, încremenind.
— Ce-i? întrebă ea.
— Ceva s-a mişcat. Arătă cu degetul în direcţia beznei dinainte: Acolo.
Clary se uită, dar nu văzu nimic; vederea de vampir a lui Simon era mai pătrunzătoare chiar şi decât a unui vânător de umbre. Cât mai discret cu

putinţă, ea îşi scoase sabia Heosphoros de la brâu şi făcu vreo câţiva paşi înainte, ţmându-se în umbrele de pe lângă pereţii tunelului. Jace şi Alec erau adânciţi în conversaţie. Clary o bătu pe Izzy pe umăr şi-i şopti:

— E cineva aici. Sau ceva.

Isabelle nu-i răspunse, ci doar se întoarse spre fratele ei şi-i făcu un semn - o complicată mişcare din degete. Ochii lui Alec îi arătară că pricepuse şi el se întoarse imediat la Jace.

Clary îşi aminti de prima oară când îi văzuse pe ei trei, în Pandemonium, anii de antrenament contopindu-i într-o singură entitate, care gândea la unison, se mişca la unison, respira la unison, lupta la unison. Nu putu să nu se întrebe dacă, indiferent ce avea să se întâmple, indiferent cât de devotat vânător de umbre devenise ea, nu avea să fie mereu la margine...

Alec îşi coborî mâna brusc, acoperind lumina. O fulgerare şi o scânteie, iar Isabelle dispăru de lângă Clary. Clary se răsuci în loc, cu Heosphoros în mână, şi auzi zgomotele unei încăierări: o bufnitură, apoi un foarte omenesc ţipăt de durere.

— StaiJ strigă Simon şi lumina explodă în jurul lor.

A fost ca blitzul unui aparat de fotografiat. Le-a luat un moment până ca ochii să li se obişnuiască la noua strălucire. Scena se lămuri treptat: Jace ţinându-şi lampa-vrăjitoarei, a cărei lumină radia în jurul lui ca un mic soare. Alec, cu arcul ridicat şi săgeata deja pregătită. Isabelle, cu mânerul biciului strâns într-o mână, iar biciul înfăşurat în jurul gleznelor unei făpturi neputincioase, ghemuite la peretele peşterii - un băiat cu păr blond-pal care se cârlionţa peste urechile-i uşor ascuţite...

— Oh, Doamne, şopti Clary, vârându-şi arma înapoi la cingătoare şi grăbindu-se spre el. Isabelle - stai. E în regulă, zise ea, apropiindu-se de băiat.

Hainele lui erau rupte şi murdare, picioarele goale şi negre de mizerie. Şi braţele îi erau dezgolite, iar pe ele se vedeau urme de rune. Rune de vânător de umbre.

— Pe înger!

Biciul lui Izzy lunecă înapoi în mâna ei.

Alec îşi lăsă arcul jos. Băiatul îşi înălţă capul şi privi furios.

— Eşti un vânător de umbre? zise Jace, nevenindu-i să creadă.

Băiatul se încruntă şi mai feroce. Era mânie în ochii lui, dar, în plus de asta, era mâhnire şi frică. Nu exista nicio îndoială despre cine era. Avea aceleaşi trăsături frumoase ca şi sora lui, aceeaşi bărbie ascuţită şi părul ca grâul decolorat, ondulat la vârfuri. Avea vreo şaisprezece ani, îşi aminti Clary. Arăta mai tânăr.

— E Mark Blackthorn, zise Clary. Fratele lui Helen. Uitaţi-vă la faţa lui. Uitaţi-vă la mâna lui.

Pentru o clipă, Mark păru derutat. Clary îşi atinse propriul inelar, iar ochii lui se luminară, înţelegând. Îşi întinse mâna dreaptă, subţire. Pe al patrulea deget sclipea inelul familiei Blackthorn, cu desenul de mărăcini împletiţi.

— Cum ai ajuns aici? zise Jace. De unde ai ştiut cum să ne găseşti.

— Am fost cu vânătorii sălbatici, sub pământ, zise Mark, cu voce joasă. L-am auzit pe Gwyn vorbind cu vreo câţiva dintre ceilalţi, despre cum aţi apărut voi neanunţaţi în camera Reginei. M-am furişat şi am plecat de la vânătorii sălbatici, că nu erau atenţi la mine. Vă căutam pe voi şi am sfârşit… aici. Făcu semn spre tunelul din jurul lor. Trebuia să vorbesc cu voi. Trebuia să aflu despre familia mea.

Faţa lui era în întuneric, dar Clary îi văzu trăsăturile crispându-se.

— Elfii mi-au spus că au murit cu toţii. E adevărat?

Urmă o tăcere şocată.

Clary citi panică în expresia lui Mark, care-şi plimbă privirea de la ochii plecaţi ai lui Isabelle, la expresia inscrutabilă a lui Jace şi la postura încordată a lui Alec.

— E adevărat, zise atunci Mark, nu-i aşa? Familia mea…

— Tatăl tău a fost convertit. Dar fraţii şi surorile tale sunt în viaţă, zise Clary. Sunt în Idris. Au scăpat. Sunt bine.

Dacă se aşteptase ca Mark să arate uşurat, a avut o surpriză. Deveni alb ca varul.

— Ce?

— Julian, Helen, ceilalţi… sunt cu toţii în viaţă.

Clary îi puse o mână pe umăr. El tresări, ferindu-se.

— Sunt în viaţă şi îngrijoraţi pentru tine.

— Clary, zise Jace pe un ton prevenitor.

Clary îi aruncă o privire peste umăr; sigur era cel mai important lucru să-i spună lui Mark că fraţii lui erau în viaţă?

— Ai mâncat ceva, ai băut ceva de când te-au luat spiritele naturii? întrebă Jace, apropiindu-se ca să se uite la faţa lui Mark.

Mark se trase brusc îndărăt, dar nu înainte ca să-l audă Clary pe Jace înăbuşindu-şi o exclamaţie.

— Ce-i? întrebă Isabelle.

— Ochii lui, zise Jace, ridicând lampa-vrăjitoarei şi luminându-i faţa lui Mark.

Mark se uită din nou furios, dar îi îngădui lui Jace să-l examineze.

Ochii lui erau mari, cu gene lungi, ca ai lui Helen; spre deosebire de ai ei, aveau culori diferite. Unul era albastru ca ai familiei Blackthorn, culoarea mării. Celălalt era auriu, uşor înceţoşat de umbre, o versiune mai întunecată a culorii ochilor lui Jace.

Jace înghiţi în sec, vizibil.

— Vânătoarea Sălbatică, zise el. Eşti unul dintre ei acum.

Jace îi cerceta faţa băiatului, de parcă Mark ar fi fost o carte pe care o putea citi.

— Întinde mâinile, zise Jace, în cele din urmă, iar Mark îi dădu ascultare.

Jace i le prinse şi i le întoarse, expunându-i încheieturile. Clary simţi că se înăbuşă. Marc purta numai un tricou, iar antebraţele lui goale erau tărcate cu urme însângerate de bici. Clary se gândi la cum îi atinsese ea umărul lui Mark şi el tresărise. Dumnezeu ştie ce alte răni mai avea, pe sub haine.

— Când s-a întâmplat asta?

Mark îşi retrase mâinile. Tremurau.

— Meliom a făcut-o, zise el. De când m-a luat. A spus că o să se oprească dacă mănânc mâncarea lor, aşa că am făcut-o. M-am gândit că nu mai conta, de vreme ce familia mea murise. Şi am crezut că spiritele naturii nu pot minţi.

— Meliom poate, zise Alec, sumbru. Sau, cel puţin, putea.

— Când s-au întâmplat toate astea? întrebă Isabelle. Spiritele naturii te-au răpit în urmă cu mai puţin de o săptămână.

Mark clătină din cap.

— Am fost cu elfii foarte multă vreme, zise el. N-aş putea spune cât.

— Timpul trece altfel în Regatul spiritelor naturii, zise Alec. Uneori mai^ repede, alteori mai încet.

Mark zise:

— Gwyn mi-a spus că aparţin vânătorilor sălbatici şi că nu-i puteam părăsi decât dacă îmi îngăduiau ei să plec. E adevărat?

— E adevărat, zise Jace.

Mark se lăsă moale pe lângă peretele peşterii. Întoarse capul spre Clary.

— Tu i-ai văzut. I-ai văzut pe fraţii şi pe surorile mele. Şi Emma?

— Sunt bine cu toţii, şi Emma e bine, zise Clary.

Se întrebă dacă asta îl ajuta. El jurase să rămână în Regatul spiritelor pentru că se gândise că familia lui era moartă, iar legământul rămânea legământ, chiar dacă se bazase pe o minciună. Ar fi fost mai bine să crezi că ai pierdut totul şi să o iei de la capăt? Sau mai uşor să

Cassandra clare ştii că oamenii pe care îi iubeşti sunt în viaţă, chiar dacă nu vei mai putea să-i vezi niciodată?

Ea se gândi la mama ei, aflată undeva în lumea de la capătul tunelului. Mai bine să ştie că era în viaţă, îşi zise ea. Mai bine era ca mama ei şi Luke să fi fost în viaţă şi teferi, iar ea să nu-i mai vadă niciodată, decât să fi fost morţi.

— Helen nu poate avea grijă de ei. Nu singură, zise Mark, puţin disperat. Şi Jules e prea tânăr. Nu poate avea grijă de Ty; nu ştie lucrurile de care are el nevoie. Nu ştie cum să-i vorbească... Trase aer în piept, tremurat: Ar trebui să mă lăsaţi să vin cu voi.

— Ştii că nu poţi, zise Jace, deşi nu-l putea privi pe Mark în faţă; se uita în pământ. Dacă ai jurat loialitate Vânătorii Sălbatice, eşti unul de-al lor.

— Luaţi-mă cu voi, repetă Mark.

Avea înfăţişarea stupefiată, uluită a cuiva care fusese rănit mortal, dar încă nu-şi dăduse seama de gravitatea rănii.

— Nu vreau să fiu unul de-al lor. Vreau să fiu cu familia mea...

— Noi mergem în Iad, zise Clary. Nu te putem lua cu noi, chiar dacă ai putea să părăseşti Regatul spiritelor în siguranţă...

— Ceea ce nu poţi, zise Alec. Dacă încerci să pleci, o să mori.

— Mai degrabă mor, zise Mark.

Jace îşi întoarse brusc capul. Ochii lui erau de aur strălucitor, aproape prea strălucitor, de parcă focul dinăuntrul lui se revărsa prin ei.

— Te-au luat la ei pentru că ai sânge de elf, dar şi pentru că ai sânge de vânător de umbre. Vor să-i pedepsească pe nefilimi, zise Jace, cu privirea

aţintită asupra lui Mark. Arată-le din ce plămadă e făcut un vânător de umbre; arată-le că nu ţi-e frică. Poţi să treci prin asta.
În lumina pâlpâitoare a lămpii-vrăjitoarei, Mark se uită la Jace. Lacrimile săpaseră cărări prin murdăria de pe faţa lui, dar ochii îi erau uscaţi.
— Nu ştiu ce să fac, zise el. Ce să fac?
— Găseşte o cale să-i previi pe nefilimi, zise Jace. Noi o să mergem în Iad, cum a zis Clary. S-ar putea să nu ne mai întoarcem. Cineva trebuie sâ le spună vânătorilor de umbre că spiritele naturii nu sunt aliaţii lor.
— Vânătorii sălbatici mă vor prinde dacă încerc să trimit vreun mesaj.
Ochii băiatului fulgerară.
— Mă vor ucide.
— Nu şi dacă eşti agil şi ingenios, zise Jace. Poţi s-o faci. Ştiu că poţi.
— Jace, zise Alec, cu arcul la piciorul lui. Jace, trebuie să-l lăsăm să plece acum, înainte să observe vânătorii sălbatici c-a dispărut.
— Aşa e, zise Jace şi păru să ezite.
Clary îl văzu luându-i mâna lui Mark; îi apăsă lampa-vrăjitoarei în palma băiatului, unde aceasta întâi pâlpâi, după care îşi reluă lumina puternică.
— Ia asta cu tine, zise Jace, căci poate fi întuneric în ţara de sub munte şi anii foarte lungi.
Mark stătu un moment în picioare, cu lampa-vrăjitoarei în mână. Părea atât de firav în lumina tremurătoare, încât inima lui Clary bătea un tatuaj neîncrezător - cu siguranţă l-ar fi putut ajuta, ei erau nefilimi, ei nu-l părăseau pe vreunul dintr-ai lor -, şi apoi se întoarse şi o luă la fugă, îndepărtându-se de ei, fără zgomot, cu picioarele goale.
— Mark... şopti Clary, dar se opri; el dispăruse.
Umbrele îl înghiţiseră, numai săgetările ca de lumină rătăcitoare a lămpii-vrăjitoarei se mai zăriră, până când şi acelea se topiră în întuneric. Ea îşi ridică ochii la Jace.
— Ce-ai vrut să spui cu „ţara de sub munte”? întrebă ea. De ce-ai spus asta?
Jace nu-i răspunse; părea năucit. Ea se întrebă dacă Mark, fragil, orfan şi singur, nu-i aducea cumva aminte de el însuşi.
— Ţara de sub munte e Regatul spiritelor naturii, zise Alec. Un alt nume vechi, foarte vechi. O să fie în regulă, îi zise el lui Jace. O să fie.
— I-ai dat lampa ta, zise Isabelle. Întotdeauna ai spus că acea lampă a vrăjitoarei...
— Ducă-se naibii de lampă! zise Jace violent şi lovi cu mâna peretele peşterii.
Izbucni o scurtă lumină, iar el îşi trase braţul înapoi. Urma mâinii lui se imprimase, arsă, în piatra tunelului, iar palma încă îi lumina, de parcă sângele din degetele lui era de fosfor. Râse strâmb, înecat:
— Nu s-ar zice că am nevoie de ea, oricum.
— Jace, zise Clary şi îşi puse mâna pe braţul lui.
El nu se feri de atingere, dar nici nu reacţiona. Ea îşi coborî glasul.
— Nu poţi să salvezi pe toată lumea, zise ea.
— Poate că nu, zise el, iar lumina din palma lui începu să se stingă. Dar ar fi plăcut să salvez totuşi pe cineva, ca să mai schimb.

— Băieţi, zise Simon.

Fusese ciudat de tăcut pe tot parcursul dialogului cu Mark, iar Clary fu surprinsă să-l audă vorbind acum.

— Nu ştiu dacă voi puteţi vedea, dar e ceva acolo... ceva la capătul tunelului.

— O lumină? întrebă Jace, cu vocea plină de sarcasm.

Ochii lui sclipiră.

— Exact opusul.

Simon înaintă şi, după un moment de ezitare, Clary îşi luă mâna de pe braţul lui Jace şi îl urmă. Tunelul mergea drept în faţă şi apoi cotea uşor; în curba aceea văzu şi ea ce văzuse Simon şi se opri în loc.

Întuneric. Tunelul sfârşea într-un vârtej de întuneric. Ceva se mişca în el, dând.formă beznei ca vântul norilor. Clary îl putea şi auzi, urnind surd şi torcând, ca sunetul motoarelor de avion.

Ceilalţi veniră lângă ea. Se aliniară toţi cinci, privind întunericul. Privindu-l clocotind. O perdea de beznă şi, dincolo de ea, marele necunoscut.

Alec rupse tăcerea, cu ochii aţintiţi, impresionat, la umbrele mişcătoare. Aerul care sufla pe culoar era usturător de fierbinte, ca piperul aruncat în inima focului.

— Asta, zise el, e cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Şi dacă nu ne mai putem întoarce? zise Isabelle.

Rubinul de la gâtul ei pulsa, strălucind ca becul unui semafor, lummându-i faţa.

— Atunci, măcar vom fi împreună, zise Clary şi se uită în jur, la însoţitorii ei. Ii luă de mână pe Jace şi pe Simon şi îi ţinu strâns pe amândoi. Intrăm împreună şi, de partea cealaltă, rămânem împreună, zise ea. Bine?

Niciunul dintre ei nu răspunse, dar Isabelle îl luă pe Simon de mâna cealaltă, iar Alec îl luă pe Jace, Stătură o clipă aşa, uitându-se înainte. Clary simţi mâna lui Jace strângând-o pe a ei, aproape imperceptibil.

Porniră înainte şi umbrele îi înghiţiră.

— Oglindă, oglinjoară, zise Regina, punându-şi mâna pe oglindă. Arată-mi Steaua Dimineţii.

Oglinda atârna pe peretele dormitorului Reginei. Era înconjurată de ghirlande de flori: trandafiri, de pe tulpinile cărora niciun ghimpe nu fusese înlăturat.

Ceaţa din oglindă se adună şi apăru faţa colţuroasă a lui Sebastian.

— Frumoasa mea, zise el.

Vocea îi era calmă şi stăpânită, deşi pe faţă şi pe haine avea sânge. Ţinea sabia în mână şi stelele de pe lama ei erau mânjite stacojiu.

— Sunt... oarecum ocupat în clipa asta.

— M-am gândit că poate ai vrea să ştii că sora ta şi fratele tău adoptiv tocmai au plecat de aici, zise Regina. Au găsit drumul spre Edom. Vin la tine.

Expresia lui se schimbă într-un rânjet de lup.

— Şi nu te-au pus să juri că n-o să-mi spui c-au venit la Curtea ta?

— Ba da, zise Regina. Însă n-au pomenit nimic despre a-ţi spune c-au plecat de aici.

Sebastian râse.

— L-au ucis pe unul dintre cavalerii mei, zise Regina. Au vărsat sângele înaintea tronului meu. Acum nu-i mai pot ajunge. Ştii că supuşii mei nu supravieţuiesc în ţinuturile otrăvite. Va trebui să mă răzbuni tu.

Lumina din ochii lui se schimbă. Regina întotdeauna găsise că sentimentele lui Sebastian pentru sora lui, ca şi pentru Jace, erau cumva un mister, dar, pe de altă parte, Sebastian însuşi era un mister mult mai mare. Înainte să fi venit el să-i facă oferta, ei nici nu i-ar fi trecut prin minte să se gândească la o alianţă adevărată cu vânătorii de umbre. Simţul onoarei lor deosebit îi făcea să nu fie de încredere. În schimb, tocmai lipsa simţului onoarei lui Sebastian o făcuse să aibă încredere în el. Arta fină a trădării era a doua natură a spiritelor naturii, iar Sebastian era artist la minciuni.

— O să-ţi servesc interesele în toate felurile, Regina mea, zise el. În foarte scurt timp, supuşii tăi şi ai mei vor ţine frâiele lumii, iar când le vom ţine, o să poţi să te răzbuni pe oricine te-a jignit vreodată.

Ea îi zâmbi. Sângele pătase zăpada din sala tronului ei şi ea încă mai simţea împunsătura pumnalului lui Jace Lightwood pe gâtul ei. Nu era un zâmbet sincer, dar avea inteligenţa să-şi lase frumuseţea să lucreze în locul ei, uneori.

— Te ador cu adevărat, zise ea.

— Da, răspunse Sebastian şi ochii îi fulgerară, iar culoarea lor era a norilor de furtună.

Regina se întrebă în treacăt dacă el se gândea la ei doi aşa cum se gândea ea: amanţi care, chiar şi atunci când se îmbrăţişau, fiecare ţinea un pumnal în spatele celuilalt, gata să lovească şi să trădeze.

— Şi îmi place cu adevărat să fiu adorat, rânji el. Mă bucur că vin. Lasă-i să vină.

Partea A Doua
Acea lume pe dos

Văzând pucioasa şi sarea şi că tot pământul este încât nici nu se seamănă, nici nu rodeşte şi nu răsare pe el nici un fir de iarbă.

Deuteronomul, 29:23

14
Somnul raţiunii

Clary stătea pe o pajişte suspectă, care cobora pe o costişă abruptă. Cerul de deasupra era perfect alabastru, punctat ici şi colo cu norişori albi. La picioarele ei, o alee cu dale de piatră se întindea până la intrarea unui conac mare, construit din rocă poroasă, galbenă.

Îşi dădu capul pe spate, privind în sus. Casa arăta minunat: pietrele aveau culoarea untului în soarele de primăvară, acoperită cu spaliere de trandafiri căţărători, cu flori roşii, aurii şi portocalii. Balcoane de fier forjat se arcuiau în afara faţadei şi se vedeau două uşi mari, boltite, din lemn de culoarea aramei, pe suprafaţa lor fiind lucrate cu migală desene de aripi. Aripi pentru familia Fairchild, zise o voce blândă, liniştitoare, în mintea ei. Acesta este conacul Fairchild. A stat în picioare patru sute de ani şi va mai sta alte patru sute.

— Clary!

Mama ei apăru la unul dintre balcoane, purtând o rochie elegantă, de culoarea şampaniei. Părul ei roşu era despletit şi arăta tânără şi frumoasă. Braţele îi erau dezgolite, acoperite cu rune negre.

— Ce zici? Nu arată splendid?

Clary urmări privirea mamei sale spre locul unde panta dealului se termina şi pajiştea se lăţea. Acolo era o arcadă de trandafiri, la capătul unui culoar printre nişte şiruri de bănci de lemn. Flori albe erau presărate pe culoar; flori albe din cele ce creşteau numai în Idris. Aerul era încărcat de parfumul lor dulce ca mierea.

Ea se uită înapoi la mama ei, care nu mai era singură pe balcon. Luke apăruse în spatele ei, ţinând-o cu un braţ pe după mijloc. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci suflecate şi pantalonii unui costum de ceremonie, de parcă s-ar fi pregătit pentru o petrecere. Şi braţele lui erau la fel de pline de rune: rune de noroc, de perspicacitate, de tărie, de dragoste.

— Eşti gata? strigă el către Clary.

— Gata de ce? zise ea, dar ei nu părură s-o audă.

Zâmbind, se întoarseră în casă, dispărând din vedere. Clary făcu vreo câţiva paşi pe alee.

— Clary!

Se întoarse. El venea spre ea prin iarbă - zvelt, cu părul blond aproape alb strălucind în soare, îmbrăcat în costum de ceremonie negru, cu rune de aur pe guler şi la manşete. Zâmbea larg, mânjit de ceva pe-un obraz şi ţinând o mână streaşină la ochi.

Sebastian.

Era absolut la fel şi totuşi complet diferit: era în mod clar el însuşi, dar corpul şi trăsăturile feţei lui păreau să se fi schimbat, oasele fiind mai puţin ascuţite, pielea mai bronzată, nu palidă, iar ochii lui...

Ochii lui străluceau, la fel de verzi ca iarba de primăvară.

Întotdeauna a avut ochii verzi, zise vocea din mintea ei. Oamenii adesea se mirau de cât de mult semănaţi voi} el, mama voastră şi cu tine. Numele lui e Jonathan şi este fratele tău; întotdeauna te-a protejat.

— Clary, zise el din nou, n-o să-ţi vină să crezi...

— Jonathan! ciripi o voce subţire, iar Clary îşi întoarse mirată capul şi văzu o fetiţă alergând prin iarbă spre ei.

Avea părul roşu, de aceeaşi culoare ca al lui Clary, care-i flutura pe spate ca un steag. Era desculţă şi îmbrăcată într-o rochie de dantelă verde, atât de zdrenţuită la manşete şi la poale încât semăna cu o lăptucă ferfeniţită. Să fi avut

vreo trei sau patru ani, cu faţa murdară şi adorabilă. Iar când ajunse la Jonathan, îşi deschise braţele, iar el se aplecă s-o ridice în aer.

Ea chiui încântată când el o ţinu deasupra capului.

— Au, au - nu mai face aşa, copil de demon, zise el, când ea îl trase de păr. Val, opreşte-te, sau o să te ţin cu capul în jos. Vorbesc serios.

— Val? repetă Clary, ca ecoul.

Păi' desigur; numele ei e Valentina, zise vocea şoptită din capul ei. Valentine Morgenstern a fost un mare erou al războiului; a murit în bătălia împotriva lui Hodge Starkweather; dar nu înainte de a salva Pocalul Mortal şi Conclavul[deopotrivă cu el Când Luke s-a căsătorit cu mama ta, i-au cinstit memoria prin numele dat fiicei lor.

— Clary, zi-i să-mi dea drumul, zi-i să-mi... oooou! ţipă Val când Jonathan o întoarse cu capul în jos şi-o legănă prin aer.

Vocea lui Val se topi în chicoteli, iar el o aşeză înapoi, cu picioarele în iarbă, şi ea întoarse spre Clary o pereche de ochi albaştri exact ca ai lui Luke.

— E frumoasă rochia ta, zise ea liniştită.

— Mulţumesc, zise Clary, încă pe jumătate ameţită şi uitându-se la Jonathan, care privea în jos, zâmbind, la sora lui mai mică. Aceea e murdărie pe faţa ta?

Jonathan duse mâna şi îşi atinse obrazul.

— Ciocolată, zise el. N-o să ghiceşti niciodată ce-am găsit-o pe Val făcând. Avea amândoi pumnii înfipiţi în tortul de nuntă. Va trebui să-l repar. Miji ochii la Clary. OK, poate n-ar fi trebuit să-ţi spun despre asta. Arăţi gata să leşini.

— Sunt bine, zise Clary, trăgându-se nervoasă de o şuviţă de păr.

Jonathan ridică mâinile, parcă apărându-se de ea.

— Uite, o să-l operez eu a-ntâia. Nimeni n-o să-şi dea seama că a mâncat cineva jumătate din trandafirii de pe el. De fapt - păru să se gândească puţin - aş putea mânca şi restul trandafirilor, ca să fie simetric.

— Da! zise Val de la picioarele lui, din iarbă.

Era ocupată să smulgă nişte păpădii şi să le sufle puful alb în vânt.

— De asemenea, adăugă Jonathan, nu-mi place să-ţi atrag atenţia, dar poate ai vrea să-ţi pui ceva în picioare, înainte de nuntă.

Clary privi în jos. Avea dreptate, era desculţă. Desculţă şi îmbrăcată într-o rochie auriu-deschis. Rochia se lărgea la poale, în jurul gleznelor ei, ca un nor colorat de soarele la apus.

— Eu... Ce nuntă?

Fratele ei făcu ochii mari.

— Nunta ta... Ştii, cu Jace Herondale... Cam atât de înalt, blond, toate fetele moarte după el... Se întrerupse. Apoi: Ai emoţii, trac? Despre asta e vorba? Se aplecă spre ea conspirativ. Pentru că, dacă e pe-aşa, sunt gata să te scot pe furiş în afara graniţelor, în Franţa. Şi n-o să spun nimănui unde te-ai dus. Chiar dac-o să-mi vâre muguri de bambus sub unghii!

— Eu nu... Clary se uită lung la el. Muguri de bambus?

El ridică elocvent din umeri.

— Pentru singura mea soră, nepunând-o la socoteală pe vietatea căţărată pe piciorul meu, în clipa asta - Val scânci - aş face-o. Chiar dacă asta ar însemna că n-am s-o mai văd pe Isabelle Lightwood într-o rochie fără breteluţe.

— Isabelle? îţi place Isabelle?

Clary simţea că alerga la un maraton şi nu-şi prea putea recăpăta răsuflarea.

El se uită cu atenţie la ea.

— E vreo problemă? E cumva căutată pentru crimă sau eu ştiu?

Ochii lui părură gânditori.

— Asta ar fi chiar excitant, de fapt.

— OK, n-am nevoie să ştiu ce crezi tu că e excitant, zise Clary automat. Bleah!

Jonathan zâmbi şmechereşte. Era un zâmbet degajat, fericit; zâmbetul cuiva care nu trebuise niciodată să-şi bată capul cu altceva în afară de fetele frumoase şi dacă vreuna dintre surorile lui mâncase din tortul de nuntă al celeilalte. Ceva din străfundul minţii lui Clary văzu ochi negri şi nişte urme de bici, dar nu ştia de ce. El efratele tău. El efratele tău şi întotdeauna va avea grijă de tine.

— Corect, zise el. De parcă eu n-ar fi trebuit să îndur ani în şir de „Oooh, Jace e aşa de drăguţ. Crezi că mă plaaace?"...

— Eu... începu Claiy şi se opri, simţindu-se un pic ameţită. Doar că nu-mi amintesc să mă fi cerut de soţie.

Jonathan îngenunche şi o ciufuli pe Val. Ea fredona încetişor, culegând margarete într-un buchet. Clary clipi uimită - fusese sigură că erau păpădii.

— Oh, nu ştiu dacă te-a cerut vreodată, zise el liniştit. Numai că am ştiut cu toţii că o să sfârşiţi împreună. Era inevitabil.

— Dar ar fi trebuit să am de ales, zise ea, aproape în şoaptă. Ar fi trebuit să mă gândesc înainte să spun da.

— Păi, o să ai ocazia, nu? zise el, urmărind cu privirea margaretele zburând în vânt peste iarbă. Apropo, crezi că Isabelle o să iasă cu mine, dacă îi propun?

Lui Clary i se tăie răsuflarea.

— Dar cum rămâne cu Simon?

El îşi ridică ochii la ea, cu soarele strălucind în ei.

— Cine e Simon?

Clary simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Întinse mâna, parcă să se ţină de fratele ei, dar mâna ei trecu prin el. Era la fel de inconsistent ca aerul. Pajiştea verde şi conacul auriu, băiatul şi fata din iarbă dispărură, iar ea căzu, lovind pământul, aterizând dureros în coate, junghiul fulgerând-o până în umeri.

Se rostogoli pe o parte, sufocându-se. Se afla pe o bucată de pământ pustiu. Pietre sparte se iţeau din sol, iar scheletele de piatră ale unor case arse o înconjurau. Cerul era cenuşiu ca oţelul, tărcat cu nori negri ca venele de vampir. Era o lume moartă, o lume din care toată culoarea dispăruse, odată cu viaţa. Clary se ghemui pe pământ, văzând înaintea ochilor săi nu ruinele unui oraş distrus, ci ochii fratelui şi ai surorii pe care n-avea să-i aibă niciodată.

Simon stătea la fereastră, uitându-se la priveliştea oraşului Manhattan.

Era impresionantă. De la mansarda de lux a reşedinţei Carolina, puteai vedea peste Central Park, până la muzeul Metropolitan şi la zgârie-norii din centru. Se însera şi luminile oraşului începeau să se aprindă, una după alta, ca o brazdă de flori electrice.

Flori electrice. Se uită în jur, încruntându-se gânditor. Era o frumoasă întorsătură de frază; poate c-ar fi trebuit s-o noteze. Părea să nu aibă niciodată timp, zilele astea, să lucreze cu adevărat la versuri; timpul îi era mâncat de alte lucruri: promoţii, turnee, semnări de albume, întâlniri cu publicul. Era greu, uneori, să-şi aducă aminte că ocupaţia lui principală era să facă muzică.

Totuşi. O problemă care merita reţinută. Cerul înserării prefăcuse fereastra într-o oglindă. Simon zâmbi la reflexia lui în geam. Păr ciufulit, jeanşi, tricou vintage; putea vedea camera din spatele lui, o întindere nesfârşită de parchet, oţel lucios şi mobilă de piele, un singur tablou într-o ramă aurită, elegantă, pe perete. Un Chagall - preferatul lui Clary, tot numai trandafiriu dulce, albastru şi verde, distonant cu modernitatea apartamentului.

Pe insula din bucătărie se afla o vază cu hortensii, un dar de la mama lui, care-l felicitase pentru concertul cu Briciul Umblător, de săptămâna trecută. Te iubesc, scria pe bileţelul însoţitor. Sunt mândră de tine.

Se uită mai bine la flori. Hortensii; asta era ciudat. Dacă ar fi fost să numească florile lui preferate, ar fi ales trandafirii, iar mama lui ştia asta.

Se întoarse de la fereastră ca să se uite mai de aproape la vază. Chiar erau trandafiri. Scutură din cap să şi-l limpezească. Trandafiri albi. Întotdeauna fuseseră aşa. Corect.

Auzi zornăitul cheilor, iar uşa se deschise larg, lăsând să intre o fată minionă cu părul lung şi roşu şi cu un zâmbet strălucitor.

— Oh, Doamne, zise Clary, pe jumătate râzând, pe jumătate fără răsuflare. Închise uşa în spatele ei şi se sprijini de ea. Lobby-ul e o gradină zoologicăl Presă, fotografi; o să fie o nebunie să ieşi în oraş în seara asta.

Veni spre el, aruncându-şi în trecere cheile pe masă. Purta o rochie lungă, de mătase galbenă imprimată cu fluturi multicolori, şi avea o agrafă-fluture în păr. Arăta tandră, senină şi iubitoare, iar când veni lângă el, îşi ridică braţele şi el se duse s-o sărute.

Cum făcea în fiecare zi când ea se întorcea acasă.

Mirosea a Clary, a parfum şi a cretă, iar degetele îi erau pătate de vopsele. Ea îşi împleti degetele în părul lui, în timp ce se sărutau, trăgându-l în jos, râzând cu gura peste gura lui, când el aproape că-şi pierdu echilibrul.

— Va trebui să începi să porţi tocuri, Fray, zise el, cu buzele lipite de obrazul ei.

— Urăsc tocurile. Va trebui să te împaci cu asta sau să-mi cumperi o scară portabilă, zise ea, dându-i drumul din braţe. Asta dacă nu vrei să mă părăseşti pentru o fană foarte înaltă.

— Niciodată, zise el, dându-i o şuviţă de păr pe după ureche. Oare o fană foarte înaltă ar şti toate mâncărurile mele preferate? Şi-ar aduce aminte când aveam eu un pat în formă de maşină de curse? Ar şti să mă bată fără milă la Scrabble? Ar fi gata să-i accepte pe Matt, Kirk şi Eric?

— O fană ar face mai mult decât să-i accepte pe Matt, Kirk şi Eric.

— Fii cuminte, zise el şi zâmbi cu ochii la ea. Eşti cu mine şi de mine nu mai scapi.

— O să supravieţuiesc, zise ea, luându-i ochelarii şi punându-i pe masă.

Ochii pe care îi întoarse spre el erau mari şi negri. De data asta, sărutul a fost mai pătimaş. El îşi încolăci braţele în jurul ei, lipind-o de el, în timp ce ea-i şoptea:

— Te iubesc, întotdeauna te-am iubit.

— Şi eu te iubesc, zise el. Doamne, cât te iubesc, Isabelle.

O simţi încremenind în braţele lui şi apoi lumea din jurul său păru să înflorească în linii negre, ca sticla spartă. Auzi un scâncet foarte înalt în urechi şi se dădu înapoi, clătinându-se, împiedicându-se, căzând, fără să atingă pământul, ci răsucindu-se la nesfârşit în întuneric.

— Nu te uita, nu te uita...

Isabelle râse.

— Nu mă uit.

Erau mâini peste ochii ei: mâinile lui Simon, subţiri şi flexibile. Braţele lui erau în jurul ei şi păşeau înainte, împreună, râzând. El o prinsese în clipa în care ajunsese în faţa uşii de la intrare, încolăcindu-şi braţele în jurul ei, iar ea dăduse drumul sacoşelor de cumpărături din mâini.

— Am o surpriză pentru tine, îi spusese, zâmbind şmechereşte, închide ochii. Nu te uita. Nu, pe bune. Nu glumesc.

— Urăsc surprizele, protestă acum Isabelle. Ştii asta.

Putea vedea numai marginea covorului pe sub mâinile lui Simon. Covorul îl alesese chiar ea şi era gros, roz aprins şi pufos. Apartamentul lor era mic şi confortabil, un talmeş-balmeş de Isabelle şi Simon: chitări şi katane, postere vintage şi cuverturi de pat roz aprins. Simon îşi adusese motanul, Yossarian, când se mutaseră împreună, la care Isabelle protestase, dar în secret îi plăcea: îi ducea dorul lui Church, de când plecase de la Institut.

Covorul roz dispăru, iar acum tocurile lui Isabelle ţăcăniră pe dalele gresiei de la bucătărie.

— OK, zise Simon şi îşi luă mâinile de la ochii ei. Surpriză!

— Surpriză!

Bucătăria era plină de lume: mama şi tatăl ei, Jace, Alec şi Max, Clary, Jordan şi Maia, Kirk, Matt şi Eric. Magnus avea în mână un artificiu aprins şi, făcând cu ochiul, îl flutura încolo şi-ncoace, împrăştiind scântei pretutindeni, care aterizau pe tejgheaua de piatră a bufetelor, pe tricoul lui Jace, făcându-l să scheaune. Clary avea o pancartă stângace cu: LA MULŢI ANI, ISABELLE. O ridică şi îi făcu cu mâna.

Isabelle se întoarse spre Simon, acuzator:

— Ai plănuit asta!

— Bineînţeles că da, zise el, luând-o în braţe. Vânătorilor de umbre poate că nu le pasă de aniversări, dar mie îmi pasă. O sărută pe ureche, şoptindu-i: Ar trebui să ai totul, Izzy, înainte să-i dea drumul din braţe.

Apoi veni rândul familiei. Un vârtej de îmbrăţişări, de cadouri şi tort - făcut de Eric, care într-adevăr avea talent la creaţii culinare şi decorat de Magnus cu glazură luminoasă care avea un gust mai bun decât arăta. Robert o ţinea în braţe pe Maryse, care se sprijinea cu spatele de el, uitându-se mândru şi mulţumit la Magnus, care cu o mână îi ciufulea părul lui Alec, încercând să-l convingă pe Max să-şi pună o tichie de petrecere. Max, cu toată stăpânirea de sine a unui băieţel de nouă ani, nici nu voia să audă. Ii îndepărtă mâna iritat lui Magnus şi zise:

— Izzy, eu am făcut pancarta. Ai văzut pancarta?

Izzy aruncă o privire la pancarta scrisă de mână, acum mânjită neglijent cu glazură, de pe masă. Clary îi făcu cu ochiul.

— E grozavă, Max. Mulţumesc.

— Voiam să scriu şi ce aniversare e, mărturisi el, dar Jace a zis că, după douăzeci de ani, eşti doar bătrân, aşa că nu mai contează.

Jace se opri cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură.

— Am spus eu asta?

— Ca să ne facă pe toţi să ne simţim moşi, zise Simon, dându-şi părul pe spate ca să-i zâmbească lui Isabelle.

Ea simţi o mică strângere de inimă în piept - îl iubea atât de mult, pentru că făcuse asta pentru ea, pentru că întotdeauna se gândea la ea. Nici nu-şi putea aminti când nu îl iubise sau nu avusese încredere în el, şi nici el nu-i dăduse niciodată vreun motiv pentru asta.

Isabelle se dădu jos de pe scaunul înalt pe care stătea şi îngenunche în faţa micului ei frate. Putea vedea reflexia lor în luciul metalic al frigiderului: părul ei, tuns până la umeri acum - îşi amintea vag că, în urmă cu mulţi ani, părul îi ajungea până la brâu -, buclele negre ale lui Max şi ochelarii.

— Ştii câţi ani am eu? îl întrebă ea.

— Douăzeci şi doi, zise Max, pe un ton ce indica faptul că nu pricepea de ce îi punea o întrebare atât de stupidă.

Douăzeci şi doi, gândi ea. Întotdeauna fusese cu şapte ani mai mare decât Max, Max surpriza, Max, fratele mai mic la care nu se aşteptase.

Max, care ar fi trebuit să aibă cincisprezece ani acum.

Înghiţi în sec, îngheţând din cap până în picioare. Toată lumea vorbea în continuare şi râdea în jurul ei, dar râsul suna îndepărtat, cu ecou, ca venind de foarte departe. Îl putu vedea pe Simon, sprijinindu-se cu spatele de bufet, cu braţele încrucişate la piept, privind-o cu ochi negri indescifrabili.

— Şi tu câţi ani ai? zise Isabelle.

— Nouă, zise Max. Întotdeauna am avut nouă.

Isabelle făcu ochii mari. Bucătăria din jurul ei începu să se vălurească. Putea vedea prin ea, de parcă s-ar fi uitat printr-o pânză imprimată: totul devenea transparent, schimbător ca apa.

— Puiule, şopti ea. Max al meu, frăţiorul meu, te rog, te rog, rămâi.

— Întotdeauna voi avea nouă ani, zise el şi îi atinse faţa.

Degetele lui trecură prin ea, ca prin fum.

— Isabelle? zise cu o voce stinsă şi dispăru.

Isabelle simţi că i se înmoaie genunchii. Se lăsă la pământ. Nu mai erau râsete în jurul ei, nici o bucătărie cu gresie drăguţă, numai cenuşă ca o pulbere fină şi stâncă înnegrită. Îşi duse mâinile la ochi, să-şi oprească lacrimile.

Sala Acordurilor era împodobită cu banere albastre, fiecare împodobit cu blazonul învăpăiat al familiei Lightwood. Patru mese lungi fuseseră aranjate faţă în faţă. În mijloc era ridicat un pupitru de orator, decorat cu săbii şi flori.

Alec stătea la masa cea mai lungă, în cel mai înalt dintre scaune. În stânga lui era Magnus, iar în dreapta se înşira familia lui: Isabelle şi Max; Robert şi Maryse; Jace şi, lângă el, Clary. Erau şi verii familiei Lightwood, unii pe care nu-i mai văzuse de când era copil; toţi radiau de mândrie, dar parcă nicio faţă nu lumina mai tare ca a tatălui lor.

— Fiul meu, repeta el oricui se întâmpla să-l asculte - de data asta era Consulul, care trecea printre mese cu un pahar de vin în mână. Fiul meu a câştigat bătălia; e fiul meu, cel de colo. Sângele de Lightwood se cunoaşte; în familia noastră au fost întotdeauna buni luptători.

Consulul râse.

— Păstrează-ţi suflul pentru alocuţiune, Robert, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Alec peste buza paharului.

— Oh, Doamne, alocuţiunea, zise Alec, îngrozit, ascunzându-şi faţa în mâini.

Magnus îşi trecu blând nodurile degetelor peste şira spinării lui.Alec, de parcă ar fi mângâiat o pisică. Jace se uită spre ei şi îşi ridică sprâncenele.

— De parcă n-am mai fost cu toţii într-o cameră plină de lume care să ne spună ce uimitori suntem, zise el şi, când Alec îi aruncă o privire piezişă, rânji. Ah, numai eu, atunci.

— Lasă-mi iubitul în pace, zise Magnus. Ştiu vrăji care ţi-ar putea întoarce urechile pe dos.

Jace îşi duse mâna la ureche, îngrijorat, când Robert se ridică în picioare, împingându-şi scaunul cu zgomot înapoi, şi bătu cu furculiţa în pahar. Sunetul răsună în încăpere, iar vânătorii de umbre amuţiră, întorcându-şi privirile către masa familiei Lightwood, aşteptând.

— Ne-am adunaţi astăzi aici, zise Robert, deschizându-şi larg braţele, ca să-l onorăm pe fiul meu, Alexander Gideon Lightwood, care a distrus, de unul singur, armata întunericiţilor şi l-a învins în bătălie pe fiul lui Valentine Morgenstern. Alec i-a salvat viaţa celui de-al treilea copil al nostru, Max. Împreună cu parabatai-ul său, Jace Herondale, sunt mândru să spun că fiul meu este unul dintre cei mai mari războinici pe care i-am cunoscut vreodată. Robert se întoarse şi zâmbi spre Alec şi Magnus. E nevoie de mai mult decât un braţ puternic să fii un mare războinic, continuă el. E nevoie de o minte ageră şi o inimă curajoasă. Fiul meu le are pe amândouă, tăria curajului şi tăria dragostei. Tocmai de aceea aş vrea să împărtăşesc şi altă veste bună cu voi. De ieri, fiul meu s-a logodit în vederea căsătoriei cu partenerul său, Magnus Bane…

Un cor de urale îl întrerupse. Magnus le acceptă cu o fluturare modestă din furculiţă. Alec se făcu mic în scaun, cu obrajii arzând. Jace se uită la el, meditativ.

— Felicitări, zise el. Simt cumva că am pierdut un prilej.
— Ce... ? îngăimă Alec.
Jace ridică din umeri.
— Întotdeauna am ştiut că erai îndrăgostit de mine şi, într-un fel, şi eu eram îndrăgostit de tine. Doar ca să ştii.
— Ce? zise Alec din nou.
Clary se îndreptă în scaun.
— Ştiţi, zise ea, credeţi că există vreo şansă ca voi doi să... - făcu un gest spre Jace şi Alec. Ar fi mişto.
— Nu, zise Magnus. Eu sunt un magician foarte gelos.
— Suntem parabatai, zise Alec, regăsindu-şi vocea. Conclavul ar... vreau să spun... e ilegal
— Ei, haide, zise Jace. Conclavul te-ar lăsa să faci ce vrei. Uite, toată lumea te iubeşte.
Arătă spre sala plină de vânători de umbre. Cu toţii aplaudau şi strigau urale, la spusele lui Robertr, câţiva ştergându-şi şi lacrimile. O fată de la una dintre cele mai mici mese ridică o pancartă pe care scria: ALEC LIGHTWOOD, TE IUBIM.
— Cred c-ar trebui să faceţi nunta iama, zise Isabelle, uitându-se melancolică la aranjamentul floral din mijlocul mesei. Nu cu prea mulţi invitaţi. Cinci sau şase sute de persoane.
— Isabelle, cârâi Alec.
Ea ridică din umeri.
— Ai mulţi suporteri.
— Oh, pentru Dumnezeu! zise Magnus şi pocni din degete în faţa lui Alec.
Părul negru i se ridică pe cap ca nişte ţepi, iar ochii lui verzi străluceau de enervare.
— Asta nu se petrece.
— Ce? zise Alec, cu ochii mari.
— E o halucinaţie, zise Magnus, pricinuită de faptul că ai intrat pe tărâmul demonilor. Probabil de la un demon care pândeşte la intrarea în lume şi se hrăneşte cu visele călătorilor. Cu dorinţele lor de a avea multă putere, adăugă el, examinându-şi reflexia în lingură. Mai ales cu dorinţele cele mai adânci din inimile noastre.
Alec se uită în jur, prin încăpere.
— - Asta e cea mai adâncă dorinţă din inima mea?
— Desigur, zise Magnus. Tatăl tău, mândru de tine. Tu, eroul momentului. Eu, iubindu-te pe tine. Toţi ceilalţi, aprobându-te.
Alec se uită la Jace.
— OK, dar ce-a fost chestia cu Jace?
Magnus ridică din umeri.
— Nu ştiu. Partea aia e ciudată şi atât.
— Deci trebuie să mă trezesc.
Alec îşi puse palmele pe masă; inelul Lightwood luci pe degetul lui. Totul părea real, se simţea real... dar nu-şi putea aduce aminte despre ce vorbea tatăl

lui. Nu-şi amintea să-l fi învins pe Sebastian sau să fi câştigat un război. Nu-şi amintea să-l fi salvat pe Max.
— Max, şopti el.
Ochii lui Magnus se întunecară.
— Îmi pare rău, zise el. Dorinţele din inimile noastre sunt arme care pot fi folosite împotriva noastră. Luptă, Alec. Întinse mâna şi îi atinse faţa lui Alec. Nu asta îţi doreşti tu, visul ăsta. Demonii nu înţeleg inimile oamenilor, nu foarte bine. Ei le văd deformate ca printr-o sticlă şi îţi înfăţişează ce doreşti, dar denaturat şi greşit. Foloseşte-te de greşelile astea ca să ieşi din vis. Viaţa e suferinţă, Alexander, dar e mai bună decât asta.
— Doamne, zise Alec şi închise ochii.
Simţi lumea din jurul lui trosnind, de parcă şi-ar fi croit drum să iasă dintr-o coajă de ou. Vocile din jurul lui se stinseră, deopotrivă cu scaunul pe care-l simţea sub el, mirosul mâncării, ropotul aplauzelor şi, la sfârşit, atingerea mâinii lui Magnus pe obrazul lui.
Genunchii îi loviră pământul. Tresări şi deschise brusc ochii. De jur împrejurul lui se întindea un peisaj cenuşiu. Duhoarea de gunoi îi izbi nările şi se trase înapoi, instinctiv, când ceva se ridică peste el - o masă de fum neînchegat, un vălătuc cu nişte ochi sclipind galben suspendaţi în întuneric. Ochii se uitară mânioşi la el, în timp ce el bâjbâi după arcul său şi-l îndreptă spre ei.
Creatura mugi şi se repezi înainte, venind asupra lui ca o creastă de val gata să-l înghită. Alec slobozi săgeata - fulgeră prin aer şi se înfipse adânc în demonul de fum. Un ţipăt ascuţit sfâşie aerul, demonul palpitând în jurul săgeţii împlântate în el, bătând dezordonat din tentaculele sale de fum, încercând să se agaţe de cer…
Şi demonul pieri.
Alec se ridică iute în picioare, potrivindu-şi o altă săgeată în arc şi se întoarse, scrutând peisajul. Arăta ca fotografiile pe care le văzuse de pe faţa Lunii, cavernos şi cenuşiu, iar cerul de deasupra era pârjolit, cenuşiu şi galben, fără nori. Soarele atârna jos, portocaliu, un tăciune mort. Nu se vedea nici urmă de ceilalţi.
Străduindu-se să-şi înăbuşe panica, urcă în fugă cel mai apropiat deal şi se uită dincolo de el. Un val de uşurare îl cuprinse. Între două creste de cenuşă şi stânci, era o depresiune unde, ghemuită, Isabelle se căznea să se ridice în picioare.
Alec coborî panta abruptă şi o îmbrăţişă cu un braţ.
— Iz, zise el.
Ea scoase un sunet suspect de asemănător cu un smiorcăit şi se desprinse din îmbrăţişare.
— Sunt în regulă, zise.
Avea urme de lacrimi pe faţă; el se întrebă ce văzuse. Dorinţele inimilor noastre sunt arme care pot fi folosite împotriva noastră
— Max? întrebă el.

Ea dădu din cap, cu ochii strălucind de lacrimi nevărsate şi mânie. Bineînţeles că Isabelle era mânioasă. Ura să plângă.

— Şi eu, zise el, apoi se răsuci alert, auzind nişte paşi, trăgând-o pe Isabelle în spatele lui.

Era Clary şi, lângă ea, Simon. Amândoi păreau zdruncinaţi. Isabelle ieşi din spatele lui Alec.

— Voi doi sunteţi... ?

— Bine, zise Simon. Am... am văzut lucruri. Lucruri ciudate.

Ii ocoli privirea lui Isabelle, iar Alec se întrebă ce-şi imaginase. Care erau visele şi dorinţele lui Simon? Alec nu se gândise niciodată prea serios la el înainte.

— A fost un demon, zise Alec. De tipul celor care se hrănesc cu vise şi dorinţe. L-am ucis. Se uită de la ei la Isabelle: Unde-i Jace?

Clary păli sub mizeria de pe faţa ei.

— Am crezut că era cu tine.

Alec clătină din cap.

— E bine, zise el. Aş fi ştiut dacă n-ar fi fost...

Dar Clary deja se întorsese şi alerga pe unde venise; după o clipă, Alec o urmă, apoi şi ceilalţi. Ea se căţără pe cea mai apropiată ridicătură de pământ, apoi pe următoarea. Alec îşi dădu seama că voia să ajungă pe un teren mai înalt, de unde să poată vedea mai bine. O auzi tuşind; şi plămânii lui erau înecaţi de cenuşă.

Mori, gândi el. Totul în lumea asta e mort şi ars, făcut cenuşă. Ce s-a întâmplat aici?

În vârful dealului era un morman de pietre - un cerc de pietre netede, ca un ghizd de fântână secată. Pe marginea ghizdului şedea Jace, uitându-se în pământ.

— Jace!

Clary se opri în faţa lui, căzu în genunchi şi îl prinse de umeri. El se uită la ea fără nicio expresie.

— -Jace, zise ea din nou, stăruitor. Jace, ieşi din el. Nu e real. E un demon, care ne face să vedem lucrurile pe care le dorim. Alec l-a ucis. OK? Nu e adevărat.

— Ştiu.

Îşi ridică ochii şi Alec îi simţi privirea ca o lovitură. Jace arăta ca şi când ar fi pierdut mult sânge, deşi evident nu avea nicio rană.

— Ce ai văzut? întrebă Alec. Pe Max?

Jace clătină din cap.

— N-am văzut nimic.

— E în regulă, indiferent ce-ai văzut. E în regulă, zise Clary.

Se aplecă şi-i atinse faţa lui Jace; Alec îşi aminti acut de atingerea degetelor lui Magnus pe obrazul său, în vis. De Magnus spunând că îl iubeşte. De Magnus, care s-ar fi putut să nici nu mai fie în viaţă.

— Eu l-am văzut pe Sebastian, zise ea. Eram în Idris. Casa familiei Fairchild era încă în picioare. Mama era cu Luke. Eu... urma să fie o nuntă. Înghiţi în sec.

Aveam şi o soră mai mică. Fusese numită după
Valentine. El era un erou. Sebastian era de faţă, dar era bine, era normal. Mă iubea. Ca un frate adevărat.
— Asta-i pe dos, zise Simon.
Se apropie de Isabelle, stând umăr la umăr.
Jace întinse mâna şi îşi plimbă precaut un deget pe una dintre buclele lui Clary, petrecându-şi-o pe după mână. Alec îşi aminti de prima oară când îşi dăduse seama că Jace era îndrăgostit de ea: îl privise atent pe parabatai-ul lui în capătul celălalt al camerei, îl privise pe Jace cum urmărea toate mişcările ei. Îşi aminti că gândise: N-are ochi decât pentru ea.
— Cu toţii am visat, zise Clary. Nu înseamnă nimic. Mai ţii minte ce am vorbit? Rămânem împreună.
Jace o sărută pe frunte şi se ridică, întinzând o mână: după o clipă, Clary i-o luă şi se ridică, lângă el.
— Eu n-am văzut nimic, zise el, cu blândeţe. Bine?
Ea şovăi, evident nu-l credea; dar, la fel de clar, nu voia să-l preseze.
— Bine.
— Urăsc să deschid subiectul, zise Isabelle, dar vede careva o cale înapoi?
Alec se gândi cum alergase înnebunit peste dealurile pustii, căutându-i pe ceilalţi, cercetând zarea cu ochii. Ii văzu pe prietenii săi pălind şi uitându-se în jur.
— Cred, începu el, că nu există o cale de întoarcere. Nu de aici, nu prin tunelul pe care am venit. Cred că s-a închis după ce-am trecut noi.
— Deci e o călătorie numai dus, zise Clary, cu un uşor tremur în glas.
— Nu neapărat, zise Simon. Trebuie să ajungem la Sebastian - am ştiut asta de la început. Şi odată ce vom ajunge acolo, Jace poate încerca să facă şmecheria lui cu focul ceresc, sau indiferent ce-o fi... nu te supăra...
— N-am de ce, zise Jace, ridicându-şi ochii spre cer.
— Şi odată ce-i vom salva pe prizonieri, zise Alec, Magnus ne poate ajuta să ne întoarcem. Sau putem afla cum intră şi iese Sebastian; nu se poate să fi fost asta singura cale de acces.
— Eşti optimist, zise Isabelle. Şi dacă nu-i putem salva pe prizonieri sau nu-l putem ucide pe Sebastian?
— Atunci o să ne ucidă el pe noi. zise Jace. Şi n-o să mai conteze că nu ştim cum să ne întoarcem.
Clary îşi îndreptă umerii.
— - Atunci, mai bine mergem să-l găsim, nu-i aşa?
Jace îşi scoase stela din buzunar şi brăţara lui Sebastian de la încheietură. O strânse în palmă, folosind stela ca să deseneze o rună de urmărire pe dosul mâinii. Trecu un moment, apoi un altul; o expresie de concentrare intensă se aşternuse pe faţa lui Jace, ca un nor. Îşi ridică ochii.
— Nu-i prea departe, zise el. La o zi sau două de mers.
Îşi prinse brăţara la loc, pe încheietură. Alec se uită cu înţeles la ea, apoi la Jace. Dacă nu pot atinge Cerul\ atunci voi ridica Iadul

— Dacă o port, n-o pierd, zise Jace şi, când Alec nu răspunse, ridică din umeri şi începu să coboare colina. Ar trebui s-o luăm din loc, zise el peste umăr. Avem mult de mers.

15
Pucioasă şi sare

— Te rog nu-mi smulge mâna, zise Magnus. Îmi place mâna aia. Am nevoie de mâna aia.

— Hmpf, zise Raphael, care îngenunchease lângă el, cu mâinile pe lanţul care trecea printre cătuşa de la mâna dreaptă a lui Magnus şi belciugul de adamas, înfipt adânc în pământ. Încerc doar să ajut.

Smulse cu putere de lanţ, iar Magnus ţipă de durere şi se uită mânios la el. Raphael avea mâini mici, de băiat, dar aspectul era înşelător: avea puterea unui vampir şi, în clipa asta, îşi adunase toate forţele ca să-i smulgă lanţurile lui Magnus din rădăcini.

Celula în care se aflau era circulară. Podeaua era făcută din dale de granit, puse unele peste altele. Bănci de piatră se întindeau de-a lungul pereţilor. Nu se desluşea nicio uşă, doar nişte ferestre înguste - înguste cât despicătura unei săgeţi. Ferestrele n-aveau geamuri şi prin ele se putea vedea bine că grosimea zidurilor era de cel puţin treizeci de centimetri.

Magnus se trezise în celula asta, cu un grup de întunericiţi îmbrăcaţi în costume de luptă roşii stând în jurul lui, fixându-i lanţurile în podea. Înainte ca uşa să se închidă cu un zăngănit în urma lor, îl văzuse pe Sebastian stând pe culoar, rânjind la el ca un cap de mort.

Acum Luke stătea la una dintre ferestre, uitându-se afară. Niciunuia dintre ei nu i se dăduseră alte haine şi încă purtau pantalonii de costum şi cămăşile cu care se îmbrăcaseră pentru dineul din Alicante. Piepţii cămăşii lui erau împroşcaţi cu pete stacojii. Magnus trebui să-şi aducă aminte că era vin. Luke arăta tras la faţă, cu părul ciufulit, cu o lentilă a ochelarilor săi crăpată.

— Vezi ceva? întrebă Magnus acum, când Raphael trecuse în partea cealaltă, să vadă dacă lanţul de la mâna stângă ar fi putut fi scos mai uşor.

Magnus era singurul înlănţuit. Când se trezise, Luke şi Raphael erau deja în picioare, Raphael rezemat de una dintre bănci, în timp ce Luke strigase după Jocelyn până răguşise.

— Nu, zise Luke scurt.

Raphael ridică o sprânceană la Magnus. Arăta ciufulit şi tânăr, cu dinţii înfigându-i-se adânc în buza de jos, în timp ce nodurile degetelor i se albeau pe zalele lanţului. Erau destul de lungi cât să-i permită lui Magnus să stea în capul oaselor, dar nu să se ridice în picioare.

— Doar ceaţă. Ceaţă galben-cenuşie. Poate nişte munţi în depărtare. E greu de spus.

— - Crezi că mai suntem încă în Idris? întrebă Raphael.

— Nu, zise Magnus scurt. Nu suntem în Idris. Simt asta în sângele meu.
Luke întoarse capul spre el.
— Unde suntem?
Magnus simţea clocotul din sânge, ca începutul unei febre. Îl înţepa de-a lungul nervilor, uscându-i gura, făcând să-l usture gâtul.
— Suntem în Edom, zise el. O dimensiune a demonilor.
Raphael scăpă lanţul din mâini şi înjură în spaniolă.
— Nu te pot elibera, zise el, în mod clar frustrat. De ce te-au înlănţuit slugile lui Sebastian numai pe tine şi pe niciunul dintre noi?
— Pentru că Magnus are nevoie de mâini ca să facă vrăji, zise Luke.
Raphael se uită la Magnus, surprins. Magnus îşi juca sprâncenele.
— Nu ştiai asta, vampirule? zise el. Aş fi crezut că ţi-ai dat seama până acum; ai trăit destul de mult.
— Probabil. Raphael se aşeză pe vine. Dar n-am avut niciodată prea mult de-a face cu magicienii.
Magnus îi aruncă o privire, o privire care spunea: Amândoi ştim că nu e adevărat. Raphael întoarse capul.
— Păcat, zise Magnus. Dacă Sebastian şi-ar fi făcut temele, ar fi ştiut că nu pot face nicio magie în tărâmul ăsta. Nu era nevoie de astea.
Îşi zornăi lanţurile ca stafia lui Marley.
— Deci aici se ascundea Sebastian, tot timpul ăsta, zise Luke. De aceea nu-i puteam noi lua urma. Asta e baza operaţiunilor sale.
— Sau, zise Raphael, e doar un loc în care ne-a abandonat pe noi, lăsându-ne să murim şi să putrezim.
— Nu s-ar deranja pentru atât, zise Luke. Dacă voia să ne omoare, am fi fost morţi deja, toţi trei. Are un plan cu bătaie mai lungă. Ca întotdeauna. Nu ştiu de ce...
Se întrerupse, uitându-se la mâinile lui, iar Magnus şi-l aminti deodată mult mai tânăr, cu părul în vânt, priviri îngrijorate şi inima deschisă.
— N-o să-i facă nimic rău, zise Magnus. Lui Jocelyn, adică.
— Ar putea, zise Raphael. E smintit de-a binelea.
— De ce nu i-ar face rău? Luke vorbea de parcă abia-şi ţinea în frâu o spaimă care ar fi putut exploda. Pentru că e mama lui? Nu ţine argumentul ăsta. La Sebastian nu ţine asta.
— Nu pentru că e mama lui, zise Magnus, ci pentru că e mama lui Clary. Ea e puterea care ar putea influenţa totul. Şi el nu va renunţa la asta cu una, cu două.

Mergeau de ceea ce li s-a părea ore în şir, iar Clary era epuizată.
Terenul neregulat îngreuna mersul. Niciuna dintre coline nu era foarte înaltă, dar nu existau poteci şi erau acoperite cu spărturi de piatră şi aflorimente. Uneori, erau câmpii de catran, cleios ca smoala, pe care trebuiau să le traverseze, iar picioarele li se afundau până la glezne, împiedicându-le paşii.
Se opriră ca să-şi graveze nişte rune de călcătură sigură şi de putere, şi ca să bea nişte apă. Era un loc deşertic, tot fum şi cenuşă, din când în când cu câte

un pârâu de lavă curgând leneş pe pământul ars. Feţele lor erau deja mânjite cu funingine şi cenuşă, ca şi costumele lor.

— Economisiţi apa, îi preveni Alec, punând dopul la sticla lui.

Se opriseră la umbra unui munte mic. Vârful lui zimţat îşi iţea colţii drept în sus, în piscuri şi creneluri care-l făceau să semene cu o coroană.

— Nu ştim cât mai avem de mers.

Jace atinse brăţara de pe încheietură şi runa de urmărire. Se încruntă la desenul de pe dosul mâinii lui.

— Runele pe care le-am pus adineauri, zise el. Să-mi arate cineva una.

Isabelle scoase un sunet de nerăbdare, apoi îşi întinse mâna expunându-şi încheietura, unde Alec îi gravase o rună, mai devreme. Clipi, nevenindu-i să creadă.

— Se şterge, zise ea, cu o bruscă nesiguranţă în voce.

— Şi runa mea de urmărire, şi celelalte, zise Jace, cercetându-şi pielea. Cred că runele se şterg mult mai repede aici. Va trebui să fim atenţi când le folosim. Verificaţi ca să vedeţi când e nevoie să le aplicăm din nou.

— Runele noastre de viteză se şterg, zise Isabelle, cu frustrare. Asta ar putea fi diferenţa între două zile de mers şi trei. Sebastian ar putea face orice cu prizonierii în acest timp.

Alec tresări.

— N-o să le facă nimic, zise Jace. Ei sunt garanţia că vom fi predaţi de Conclav în mâinile lor. N-o să le facă nimic, decât atunci când va fi sigur că nu vom fi predaţi.

— Am putea merge toată noaptea, zise Isabelle. Am putea folosi nişte rune de trezire. Să le aplicăm încontinuu.

Jace privi în jur. Pe sub ochi era mânjit cu cenuşă, ca şi pe obraji şi pe frunte, unde se atinsese cu mâna. Cerul îşi schimbase culoarea din galben în portocaliu-închis, pătat cu nori negri. Clary bănui că asta însemna că se apropia noaptea. Se întrebă dacă zilele şi nopţile erau egale în locul ăsta sau dacă orele erau diferite, rotaţia planetei acesteia putând fi subtil dezaxată.

— Când runa Trezirii se şterge, te prăbuşeşti, zise Jace. Şi atunci o să-l înfruntăm pe Sebastian practic mahmuri - nu-i o idee bună.

Alec urmări privirea lui Jace, peste peisajul fără viaţă.

— Atunci va trebui să găsim un loc unde să ne odihnim. Să dormim. Nu-i aşa?

Clary nu auzi ce răspunse Jace. Deja se îndepărtase de conversaţie, căţărându-se pe costişa abruptă a unei culmi de piatră. Efortul o făcu să tuşească; aerul era irespirabil, îmbâcsit de fum şi cenuşă, dar nu se simţea în stare să se certe. Era epuizată, capul îi zvâcnea şi în minte o vedea încontinuu pe mama ei. Pe mama ei şi pe Luke, stând pe balconul acela împreună, ţinându-se de mână şi uitându-se la ea, cu dragoste.

Se târî până în vârful crestei şi se opri. Pe partea cealaltă, o pantă abruptă se sfârşea pe un platou de stâncă cenuşie ce se întindea până în zare, presărată din loc în loc cu îngrămădiri de zgură şi şisturi. Soarele coborâse mult pe cer, deşi rămăsese de aceeaşi culoare portocalie învăpăiată.

— La ce te uiţi? zise o voce lângă ea.

Tresări şi se întoarse. Simon stătea lângă ea. Nu era la fel de murdar precum ceilalţi - murdăria părea să nu se lipească de vampiri -, dar părul îi era pudrat de praf.

Ea îi arătă nişte găuri întunecate ce perforau costişa celui mai apropiat munte ca nişte urme de gloanţe.

— Alea sunt nişte grote, cred, zise ea.

— Seamănă oarecum cu World of Warcraft, nu-i aşa? zise el, făcând semn în jurul lor, la peisajul distrus şi la cerul prefăcut în cenuşă. Numai că nu poţi să închizi jocul şi să pleci.

— De mult nu mai sunt în stare să-l închid.

Clary îi putea vedea pe Jace şi pe cei doi Lightwood la distanţă, încă discutând.

— Eşti bine? întrebă Simon. N-am avut prilejul să vorbesc cu tine de când s-au întâmplat toate astea, cu mama ta şi Luke...

— Nu, zise Clary. Nu sunt bine. Dar trebuie să merg mai departe. Dacă merg mai departe, pot să nu mă gândesc.

— Îmi pare rău.

Simon îşi vârî mâinile în buzunare, cu capul plecat. Părul lui castaniu îi flutură pe frunte, peste locul unde fusese Pecetea lui Cain.

— Glumeşti? Eu sunt cea căreia îi pare rău. Pentru tot. Pentru faptul că te-ai trezit transformat într-un vampir, pentru Pecetea lui Cain...

— Aia m-a apărat, protestă Simon. A fost un miracol. A fost ceva ce numai tu puteai face.

— De-asta mă temeam, şopti Clary.

— Ce?

— Că nu mai am şi alte miracole în mine, zise ea şi îşi strânse buzele, căci se apropiau ceilalţi.

Jace se uită curios de la Simon la Clary, de parcă s-ar fi întrebat despre ce vorbiseră.

Isabelle îşi plimbă privirile peste câmpie, peste întinderea nesfârşită de dezolare din faţă, orizontul fiind înghiţit de praf

— Aţi văzut ceva?

— Ce ziceţi de grotele alea? întrebă Simon, făcând semn spre intrările întunecate ce pătrundeau în coasta muntelui. Sunt adăpostite...

— Bună idee, zise Jace. Suntem într-o dimensiune a demonilor, Dumnezeu ştie ce trăieşte pe aici, şi tu vrei să ne târâm într-o gaură mică şi întunecată şi să...

— Bine, îl întrerupse Simon. Era doar o sugestie. Nu-i cazul să-ţi ieşi din sărite...

Jace, care era clar cu capsa pusă, îi aruncă o privire rece.

— Nu mi-am ieşit din sărite, vampirule...

O bucată întunecată de nor se desprinse din cer şi plonjă deodată spre ei, mai rapid decât putea oricare dintre ei s-o urmărească din ochi. Clary prinse o singură clipă imaginea oribilă a unor aripi şi a unor colţi, cu o duzină de ochi

roşii, şi-n clipa următoare Jace era ridicat în văzduh, prins în ghearele unui demon zburător.

Isabelle ţipă. Clary duse mâna la cingătoare, dar demonul deja ţâşnise înapoi în înalt, într-un vârtej de aripi de piele, scoţând un sunet strident de victorie. Jace nu scoase niciun sunet; Clary îi putea vedea ghetele atârnând, nemişcate. Era mort?

Vederea i se înceţoşă. Clary se răsuci spre Alec, care deja avea arcul în mâini şi potrivea săgeata.

— Trage! strigă ea.

El se învârti ca un dansator, cu ochii la cer.

— Nu văd bine; e prea întuneric... aş putea să-l rănesc pe Jace...

Biciul lui Isabelle se descolăci de pe mâna ei, o sârmă sclipitoare,

Înălţându-se prin aer, imposibil de sus. Licărul său ilumină cerul înnorat şi Clary auzi demonul ţipând din nou, de data asta un ţipăt ascuţit de durere. Creatura se rostogoli prin aer, dându-se peste cap, încontinuu, cu Jace prins în gheare. Ghearele sale erau adânc înfipte în spatele lui - sau el se ţinea de eal Lui Clary i se păru că vede lumina unei lame de seraf, sau poate nu fusese decât sclipirea biciului lui Isabelle care, după ce urcase, căzu la pământ, într-un colac luminos.

Alec înjură şi slobozi săgeata. Aceasta urcă, străpungând întunericul; în secunda următoare, o masă întunecată pica greoaie din cer şi izbea pământul cu un bufnet ce ridică un nor de praf de cenuşă.

Se uitară cu toţii, înlemniţi. Întins pe jos, demonul era cât un cal de mare, cu un corp verde-întunecat, ca de ţestoasă; aripi de piele fără vlagă; şase apendice ca de centiped, cu gheare; un gât ca o tulpină lungă ce se sfârşea într-un cerc de ochi şi colţi neregulaţi, zimţaţi. Coada săgeţii lui Alec se vedea înfiptă într-o parte.

Jace era îngenuncheat în spinarea creaturii, cu un pumnal de seraf în mână. Îl împlântă cu sete în ceafa creaturii, lovind de mai multe ori, făcând să ţâşnească mici gheizere de ichor negru care-i împroşcă hainele şi faţa. Demonul mai scoase un schelălăit gâlgâit şi se lăsă moale, numeroşii lui ochi devenind ficşi şi fără viaţă.

Jace se dădu jos din spinarea sa, răsuflând greu. Pumnalul de seraf deja începuse să se strâmbe şi să se răsucească de la ichor; îl aruncă într-o parte şi se uită inexpresiv la micul lui grup de prieteni, cu toţii holbându-se la el uluiţi.

— Asta, zise el, m-a scos din sărite.

Alec scoase un sunet la jumătatea drumului între un geamăt şi o înjurătură, şi-şi lăsă arcul jos. Părul negru îi era lipit de fruntea asudată.

— Nu trebuie să arătaţi toţi atât de îngrijoraţi, zise Jace. Mă descurcam bine.

Clary, ameţită de uşurare, exclamă:

— Bine? Dacă definiţia ta pentru „bine” include mai nou şi a deveni gustare pentru o ţestoasă zburătoare a morţii, atunci va trebui să-ţi spunem vreo două vorbe, Jace Lightwood...

— N-a dispărut, îi întrerupse Simon, arătând la fel de uluit ca şi ceilalţi. Demonul. N-a dispărut când l-ai ucis.

— Nu, n-a dispărut, zise Isabelle. Ceea ce înseamnă că dimensiunea lui originară e aici.

Îşi lăsă capul pe spate şi cercetă cerul. Clary putu vedea luciul unei rune de vedere departe proaspăt aplicate pe gâtul ei.

— Şi aparent demonii ăştia pot umbla şi la lumina zilei. Probabil pentru că soarele de aici e pe ducă. Va trebui să ieşim din zona asta.

Simon tuşi cu putere.

— Ce ziceaţi toţi, despre a ne adăposti în grote, că e o idee proastă?

— De fapt, asta a fost părerea lui Jace, zise Alec. Mie mi se pare o idee bună.

Jace se uită urât la amândoi şi îşi trecu o mână peste faţă, reuşind să-şi întindă ichorul negru pe tot obrazul.

— Hai să verificăm grotele. Găsim una mică şi o cercetăm în întregime înainte să ne odihnim. O să fac eu primul de veghe.

Alec încuviinţă cu un semn din cap şi pomi spre cea mai apropiată intrare în munte. Ceilalţi îl urmară; Clary îşi potrivi pasul să meargă lângă Jace. Era tăcut, pierdut în gânduri; sub cerul acoperit cu nori grei, părul lui sclipea auriu mohorât, iar ea putea vedea uriaşele sfâşieri din spatele costumului de luptă al lui Jace, de unde îl apucase demonul. Colţul gurii lui se ridică într-un zâmbet fugar.

— Ce? întrebă Clary. E ceva de râs?

— ”Ţestoasă zburătoare a morţii”? zise el. Numai tu puteai spune asta.

— Numai eu? Asta-i bine sau rău? întrebă ea, când ajunseră la intrarea în grotă, deschizându-se înaintea lor ca o gură căscată, întunecată.

Chiar şi în întuneric zâmbetul lui sclipea ca mercurul.

— E perfect.

Făcură doar câţiva paşi în tunel, înainte să găsească drumul blocat cu o poartă de metal. Alec înjură, uitându-se înapoi, peste umăr. Intrarea în peşteră era chiar în spatele lor şi, prin ea, Clary putea vedea cerul portocaliu şi nişte forme negre rotindu-se în înalt.

— Nu - asta e bine, zise Jace, apropiindu-se de poartă. Uite. Rune.

Într-adevăr, în adânciturile metalului erau gravate rune: unele familiare, altele pe care Clary nu le cunoştea. Totuşi, îi vorbeau despre protecţie, despre a ţine la distanţă forţele demonice, o şoaptă în spatele minţii ei.

— Sunt rune de protecţie, zise ea. Protecţie împotriva demonilor.

— Bine, zise Simon, aruncând şi el o privire neliniştită peste umăr. Pentru că demonii vin - şi repede.

Jace aruncă o privire în spatele lor, apoi apucă de poartă cu mâinile şi smuci. Lacătul sări, împrăştiind coji de rugină. Trase din nou, mai tare, şi poarta se deschise; mâinile lui Jace pâlpâiau cu lumină mocnită, iar metalul unde îl atinsese arăta înnegrit.

Se furişă în bezna de dincolo de poartă şi ceilalţi îl urmară, Isabelle căutându-şi lampa-vrăjitoarei. După ea intră Simon, apoi Alec, ultimul, întinzând mâna să închidă poarta în urma lor. Clary zăbovi un moment să adauge o rună încuietoare, pentru mai multă siguranţă.

Lampa-vrăjitoarei lui Izzy se aprinse cu putere, înfăţişându-le faptul că stăteau într-un tunel ce se strecura şerpuit şi întunecat în inima muntelui. Pereţii erau netezi, de gneis marmorat, cioplţi la nesfârşit cu rune de protecţie, de sfinţenie şi de apărare. Sub tălpi era piatră presărată cu nisip, uşor de călcat pe ea. Aerul deveni mai curat în timp ce înaintară mai adânc în munte, izul de ceaţă şi de demoni risipindu-se treptat, până când Clary putu respira mai uşor ca niciodată de când veniseră pe tărâmul ăsta.

Ieşiră într-un spaţiu larg, circular, evident cioplit de mâna omului. Arăta ca interiorul domului unei catedrale, cu tavanul masiv boltit deasupra lor. În centrul încăperii era o vatră, de mult răcită. Pietre albe fuseseră incrustate în tavan. Străluceau uşor, umplând încăperea cu o lumină potolită. Isabelle îşi lăsă lampa în jos, şi ea se stinse în mâna ei.

— Cred că a fost o ascunzătoare, zise Alec aproape şoptit. Un soi de ultimă baricadă unde indiferent cine a trăit odinioară aici să fie la adăpost de demoni.

— Indiferent cine-a trăit odinioară aici ştia magia runelor, zise Clary. Nu le-am recunoscut pe toate, dar pot simţi ce înseamnă. Sunt rune sacre, ca ale lui Raziei.

Jace îşi dădu rucsacul jos de pe umeri şi îl lăsă pe pământ.

— O să dormim aici în noaptea asta.

Alec se uita cu îndoială.

— Eşti convins că e un loc sigur?

— O să cercetăm tunelele, zise Jace. Clary, vino cu mine. Isabelle, Simon, luaţi-o pe culoarul dinspre est. Se încruntă: Mă rog, o să-l numim tunelul dinspre est. Să sperăm că e valabil şi pe tărâmul demonilor.

Bătu uşor cu palma în runa busolă de pe antebraţul lui, care era una dintre primele peceţi pe care le primeau majoritatea vânătorilor de umbre.

Isabelle îşi dădu jos rucsacul, scoase două pumnale de seraf şi le vârî în tecile de la spate.

— Bine.

— Vin cu voi, zise Alec, uitându-se la Isabelle şi la Simon cu o privire suspicioasă.

— Dacă-i musai, zise Isabelle cu indiferenţă exagerată. Ar trebui să te previn că o să ne-o tragem în întuneric. La greu, murdar, o ditamai trăgăraia.

Simon păru şocat.

— O să... începu el, dar Isabelle îl călcă pe picior şi îl reduse la tăcere.

— Trăgăraie? zise Clary. Există cuvântul ăsta?

Alec arăta bolnav.

— Presupun c-aş putea rămâne aici.

Jace rânji şi-i aruncă o stelă.

— Fă un foc, zise el. Coace-ne o plăcintă, ceva. Vânătoarea asta de demoni face poftă de mâncare.

Alec înfipse stela în nisipul din vatră şi începu să deseneze runa pentru foc. Păru să mormăie ceva despre cum lui Jace nu i-ar plăcea dacă s-ar trezi dimineaţă cu capul complet ras.

Jace îi zâmbi lui Clary. Pe sub ichor şi sânge, o fantomă a vechiului său zâmbet poznaş, dar era destul de bine şi-aşa. Ea o scoase pe Heosphoros din teacă. Simon şi Isabelle deja dispăruseră pe tunelul dinspre est; ea şi Jace o luară în partea cealaltă, care cobora uşor. Mergând unul lângă celălalt, Clary îl auzi pe Alec strigând în urma lor:

— Şi sprâncenele!

Jace chicoti, fără amuzament.

Maia nu era sigură cum îşi închipuise că trebuia să fie un lider al haitei, dar în mod cert nu aşa.

Stătea pe biroul cel mare din lobby-ul clădirii Circumscripţiei Doi, cu Bat în scaunul rotativ din spatele ei, explicându-i răbdător diversele aspecte ale administraţiei haitei de lupi: cum comunicau ei cu membrii rămaşi din Praetor Lupus din Anglia, cum erau trimise şi primite mesajele din Idris, chiar şi cum gestionau comenzile plasate la restaurantul Jade Wolf. Amândoi întoarseră capul când uşile se deschiseră brusc şi o femeie magician cu piele albastră, în uniformă de infirmieră, intră hotărât în cameră, urmată de un bărbat înalt, într-o mantie neagră, lungă.

— Catarina Loss, zise Bat, în loc de introducere. Noua noastră conducătoare a haitei, Maia Roberts...

Catarina îi făcu semn să tacă. Era foarte albastră, aproape de culoarea safirului, iar părul alb şi lucios îi era strâns într-un coc. Uniforma ei avea camioane imprimate.

— El e Malcolm Fade, zise ea, arătând spre bărbatul înalt de lângă ea. Înaltul Magician din Los Angeles.

Malcolm Fade înclină capul. Avea trăsături colţuroase, părul de culoarea hârtiei şi ochii violet. Cu adevărat violet, cum niciun ochi omenesc n-ar putea fi vreodată. Era atrăgător, gândi Maia, dacă-ţi plăceau chestiile de genul ăsta.

— Magnus Bane a dispărut! anunţă el, de parcă ar fi fost titlul unei cărţi cu poze.

— La fel şi Luke, zise Catarina, mohorâtă.

— Au dispărut! repetă Maia. Cum adică au dispărut?

— Păi, nu chiar dispăruţi. Răpiţi, zise Malcolm şi Maia scăpă din mână creionul. Cine ştie unde-ar putea fi?

Vorbea de parcă toată povestea era mai degrabă incitantă, iar lui îi părea rău că nu avea un rol mai important în ea.

— Cumva, Sebastian Morgenstern e responsabil? o întrebă Maia pe Catarina.

— Sebastian i-a capturat pe toţi reprezentanţii repudiaţilor. Meliom, Magnus, Raphael şi Luke. Şi pe Jocelyn. Îi ţine prizonieri, zice el, până când Conclavul va fi de acord să îi predea lui pe Clary şi pe Jace.

— Şi dacă n-o fac? întrebă Leila.

Intrarea spectaculoasă a Catarinei adusese toată haita, care umpluse încăperea, rămânând şi pe scări şi îngrămădindu-se spre birou curioşi, cum fac licantropii.

— Atunci îi va ucide pe reprezentanţi, zise Maia. Am dreptate?

— Conclavul trebuie să ştie că, dacă îl lasă să facă asta, atunci repudiaţii se vor răscula, zise Bat. O să fie echivalent cu a declara că vieţile a patru repudiaţi valorează mai puţin decât siguranţa a doi vânători de umbre.

Nu numai a doi vânători de umbre, gândi Maia. Jace era dificil şi irascibil, iar Clary fusese rezervată, la început, dar luptaseră pentru ea şi cu ea; îi salvaseră viaţa şi ea le-o salvase pe a lor.

— Să fie predaţi Jace şi Clary ar însemna să-i ucidă, zise Maia. Cu nicio garanţie că l-am obţine pe Luke înapoi. Sebastian minte.

Ochii Catarinei fulgerară.

— Dacă vânătorii de umbre nu vor face măcar o încercare de a-i obţine pe Magnus şi pe ceilalţi înapoi, nu numai că-i vor pierde pe repudiaţi la Consiliul lor. Vor pierde Acordurile.

Maia tăcu pentru o clipă; era conştientă că toţi ochii erau asupra ei. Ceilalţi lupi îi urmăreau reacţia. Urmăreau reacţia liderului lor.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Ce spun magicienii? Ei ce fac? Cum rămâne cu Elfii Luminii şi Copiii Nopţii?

— Cei mai mulţi repudiaţi n-au aflat încă, zise Malcolm. Eu s-a întâmplat să am un informator. I-am împărtăşit vestea Catarinei, din cauza lui Magnus. M-am gândit că s-ar cuveni să ştie. Vreau să spun, genul ăsta de lucruri nu se întâmplă în fiecare zi. Răpire! Răscumpărare! Dragoste, despărţire prin tragedie!

— Gura, Malcolm, zise Catarina. De-asta nu te ia nimeni în serios vreodată. Se întoarse spre Maia. Uite, cei mai mulţi repudiaţi ştiu că vânătorii de umbre şi-au strâns catrafusele şi au plecat în Idris, bineînţeles. Totuşi nu ştiu de ce. Aşteptau veşti de la reprezentanţii lor, care fireşte n-au venit.

— Dar situaţia nu poate continua aşa, zise Maia. Repudiaţii vor afla.

— Oh, vor afla, zise Malcolm, părând că face mari eforturi să fie serios. Dar îi ştiţi pe vânătorii de umbre; ei ţin pentru ei ce-i priveşte pe ei. Toată lumea ştie de Sebastian Morgenstern, bineînţeles, şi de nefilimii întunericiţi, dar despre atacurile asupra Institutelor au fost foarte discreţi.

— I-au pus pe magicienii din Labirintul Spiralat să caute un leac pentru efectele Pocalului Infernal, dar nici măcar ei nu ştiu cât de urgentă este situaţia sau ce s-a întâmplat în Idris, zise Catarina. Mă tem că vânătorii de umbre îşi vor frânge gâtul cu secretomania lor.

Arăta şi, mai albastră ca înainte; culoarea părea să i se schimbe în funcţie de dispoziţie.

— Şi de ce ai venit la noi, la mine? întrebă Maia.

— Pentru că Sebastian deja v-a transmis mesajul ăsta, prin atacul asupra gărzilor Praetor, răspunse Catarina. Şi despre tine ştim că eşti prietenă cu vânătorii de umbre - copiii Inchizitorului şi sora lui Sebastian, de pildă. Ştii tot atât de multe ca şi noi, poate chiar mai multe, despre ceea ce se întâmplă.

— Nu ştiu chiar atât de multe, recunoscu Maia. Protecţiile din jurul Idrisului au făcut ca mesajele să pătrundă mai greu.

— Te putem ajuta noi cu asta, zise Catarina. Nu-i aşa, Malcolm?

— Hmm?

Malcolm se plimba fără ţintă prin secţia de poliţie, oprindu-se să se holbeze la lucrurile pe care Maia le considera obişnuite - o balustradă, o placă de faianţă crăpată pe perete, un geam de fereastră - de parcă ar fi fost revelatorii. Haita îl urmărea nedumerită.

Catarina suspină.

— Nu-l lua în seamă, îi zise Maiei cu voce scăzută. E foarte puternic, dar s-a întâmplat ceva cu el la începutul secolului trecut şi n-a mai fost el de atunci. E destul de inofensiv.

— Să ajutăm? Bineînţeles că putem ajuta, zise Malcolm, întorcându-se cu faţa la ele. Aveţi nevoie să trimiteţi un mesaj? Sunt întotdeauna pisoii călători.

— Vrei să spui porumbei, zise Bat. Porumbeii călători.

Malcolm clătină din cap.

— Pisoii călători. Sunt atât de drăguţi, nimeni nu-i poate respinge.

Îţi rezolvă şi problema cu şoarecii, pe deasupra.

— Noi nu avem o problemă cu şoarecii, zise Maia, avem o problemă cu megalomania. Se uită la Catarina: Sebastian e hotărât să bage discordia între repudiaţi şi vânătorii de umbre. Răpirea reprezentanţilor, atacul asupra Praetor, n-o să se oprească aici. Toţi repudiaţii vor şti, destul de curând, ce se petrece. Întrebarea este de partea cui vor fi?

— Noi o să stăm curajoşi de partea voastră! anunţă Malcolm.

Catarina se uită sumbru la el, iar el începu să tremure.

— Mă rog, vom sta curajoşi aproape de voi! Sau măcar la o distanţă de la care să vă putem auzi.

Maia îi aruncă o privire plină de reproş.

— Deci nicio garanţie, practic?

Malcolm ridică din umeri.

— Magicienii sunt independenţi. Şi greu de ţinut în frâu. Ca şi pisicile, dar cu mai puţine cozi. Mă rog, există câteva cozi. Eu, unul, n-am...

— - Malcolm, zise Catarina.

— Problema, zise Maia, este că fie câştigă vânătorii de umbre, fie câştigă Sebastian, iar dacă el câştigă, va veni după noi, după toţi repudiaţii. El nu vrea decât să prefacă lumea asta într-un pustiu de cenuşă şi oase. Niciunul dintre noi nu va supravieţui.

Malcolm păru uşor alarmat, deşi nicidecum într-atât de alarmat, gândi Maia, pe cât ar fi trebuit. Înfăţişarea lui principală era una de veselie inocentă, copilărească; n-avea nici pe departe ascuţimea vie a lui Magnus. Se întrebă ce vârstă avea.

— Nu cred că putem intra în Idris ca să luptăm alături de ei, cum am făcut înainte, continuă Maia. Dar putem încerca să dăm de ştire tuturor. Să ajungem la repudiaţi înaintea lui Sebastian. El o să încerce să-i recruteze; va trebui să-i facem să înţeleagă ce va însemna să se alieze cu el.

— Distrugerea lumii acesteia, zise Bat.

— Sunt înalţi Magicieni în diverse oraşe; ei vor chibzui problema. Dar noi suntem singuratici, cum zicea Malcolm, răspunse Catarina. Nu prea cred că

Elfii Luminii vor sta de vorbă cu vreunul dintre noi; niciodată n-au făcut-o...

— Şi cui îi pasă ce vor face vampirii? interveni tăios Leila. Ei sunt numai pentru ei, oricum.

— Nu, zise Maia după o clipă. Nu, pot fi şi loiali. Trebuie să ne întâlnim cu ei. E timpul ca liderii haitei din New York şi al clanului vampirilor să încheie o alianţă.

Un murmur şocat străbătu încăperea. Vârcolacii şi vampirii nu discutau decât dacă erau puşi faţă în faţă de o forţă exterioară mai mare, precum Conclavul.

Ea întinse mâna spre Bat.

— Un pix şi o hârtie, îi ceru.

Bat i le întinse. Ea scrise repede un bilet, rupse foaia şi o întinse celui mai tânăr pui de lup.

— Du-i asta lui Lily, la Dumort, zise ea. Spune-i că vreau să mă întâlnesc cu Maureen Brown. Poate alege un loc neutru; o să-l aprobăm înainte de întâlnire. Spune-le că ar trebui să fie cât mai curând cu putinţă. Vieţile reprezentanţilor noştri şi ai lor ar putea depinde de asta.

— Aş vrea să fiu supărată pe tine, zise Clary.

Înaintau prin tunelul şerpuitor; Jace ţinea lampa-vrăjitoarei, lumina ei ghidându-i. Ea îşi aminti de prima oară când el îi pusese în palmă una dintre pietrele grijuliu gravate. Orice vânător de umbre ar trebui să aibă propria piatră-rună de lampa-vrăjitoarei.

— Da? făcu Jace, aruncându-i o privire preocupată.

Pământul de sub picioarele lor era bine lustruit, iar pereţii culoarului se arcuiau înăuntru cu graţie. La fiecare pas, o nouă rună apărea gravată în piatră.

— De ce?

— Că ţi-ai riscat viaţa, zise ea. Numai că nu ţi-ai riscat-o, propriu-zis. Stăteai doar cu noi şi demonul te-a înşfăcat. Recunoaşte, ai fost nesuferit cu Simon.

— Dacă un demon m-ar fi înşfăcat de fiecare dată când am fost nesuferit cu Simon, aş fi murit din prima zi în care m-ai întâlnit.

— Eu doar...

Clătină din cap. Vederea i se înceţoşa de oboseală, iar în piept o apăsa dorul de mama ei, de Luke. De casă.

— Nu ştiu cum am ajuns aici.

— Aş putea probabil să refac drumul pe care l-am parcurs, zise Jace. Drept pe tunelul spiritelor naturii, apoi la stânga prin satul decimat, la dreapta prin câmpia blestemată a damnaţilor, după care am cotit brusc pe după leşul demonului şi înapoi...

— Ştii ce vreau să spun. Nu ştiu cum am ajuns aici. Viaţa mea era obişnuită. Eu eram obişnuită...

— N-ai fost niciodată obişnuită, zise Jace, cu voce foarte liniştită.

Clary se întrebă dacă va înceta vreodată să fie ameţită de brusca lui trecere de la umor efervescent la seriozitate şi înapoi.

— Am vrut să fiu. Am vrut să am o viaţă normală. Aruncă o privire la ea însăşi, la ghetele prăfuite şi costumul de luptă pătat, la armele sclipindu-i la cingătoare. Să mă duc la şcoala de artă, adăugă.

— Să te măriţi cu Simon? Să aveţi şase copii?

Acum în tonul lui Jace se ghicea o uşoară enervare. Tunelul făcea o întoarcere abruptă şi dispărea după colţ. Clary grăbi pasul să-l prindă din urmă...

Şi tresări. Ieşiseră din tunel într-o peşteră enormă, pe jumătate ocupată de un lac subteran. Peştera se întindea până departe, în întuneric. Era frumoasă, primul lucru frumos pe care Clary îl vedea de când intraseră pe tărâmul demonilor. Tavanul peşterii era de piatră vălurită, lucrată de ani şi ani de şiroaie de apă, şi lumina cu intensa lumină albastră a muşchiului bioluminiscent. Apa de jos era la fel de albastră, un amurg luminând adânc, cu piloni de cuarţ ridicându-se din loc în loc, ca nişte baghete de cristal.

Drumul se continua cu o plajă îngustă de nisip fm, foarte fin, aproape ca şi cenuşa, care se pierdea în lac. Jace străbătu plaja şi se lăsă pe vine la marginea apei, cufundându-şi mâinile în ea. Clary veni în spatele lui, ghetele ei stârnind norişori de praf în mers, şi îngenunche, în timp ce el îşi stropea faţa şi gâtul cu apă, spălându-şi petele de ichor negru.

— Atenţie... îl prinse ea de mână. Apa ar putea fi otrăvitoare.

El clătină din cap.

— Nu e. Uită-te sub oglinda ei.

Lacul era limpede, ca sticla. Fundul era de piatră netedă, gravat peste tot cu rune care luminau stins. Runele vorbeau despre puritate, tămăduire şi protecţie.

— Îmi pare rău, zise Jace, smulgând-o din reverie.

Părul lui era ud, lipit de arcurile bine reliefate ale oaselor pomeţilor şi tâmplelor.

— N-ar fi trebuit să spun aşa despre Simon.

Clary îşi băgă mâinile în apă. Mici unde se întinseră de la mişcarea degetelor ei.

— Trebuie să ştii că nu mi-aş dori o altă viaţă, zise ea. Viaţa asta mi re-a adus pe tine.

Îşi făcu palmele căuş, aducând apa la gură. Era rece şi dulce, reînviindu-i energia vlăguită.

El îi dărui unul dintre zâmbetele lui adevărate, nu doar o uşoară arcuire a buzelor.

— Ei, am încredere că nu doar pe mine.

Clary îşi căută cuvintele.

— Viaţa asta este adevărată, zise ea. Cealaltă viaţă era o minciună. Un vis. Numai că...

— N-ai mai desenat, zise el. Nu de când te-ai apucat de antrenamente. Nu serios.

— Nu, zise ea încet, pentru că era adevărat.

— Uneori mă întreb, zise el. Tatălui meu - lui Valentine, adică - îi plăcea muzica. El m-a învăţat să cânt. Bach, Chopin, Ravel. Şi îmi amintesc că odată l-am întrebat de ce compozitorii erau toţi mundani. Nu exista niciun vânător de umbre care să fi compus muzică. Iar el a spus că în sufletele lor, mundanii au o scânteie creatoare, dar în sufletele noastre e o scânteie războinică, iar scânteile acestea nu pot exista împreună în acelaşi loc, cum nicio flacără nu se poate scinda.

— Deci crezi că vânătorul de umbre din mine... a alungat artistul dm mine? zise Clary. Dar mama a pictat - vreau să spun, pictează.

Îşi înăbuşi durerea de a se fi gândit la Jocelyn la trecut, chiar şi momentan.

— Valentine spunea că Cerul le-a dăruit mundanilor fiorul artistic şi harul creaţiei, zise Jace. Asta îi făcea demni de-a fi apăraţi. Nu ştiu dacă e ceva adevărat în toate astea, adăugă el. Dar dacă oamenii au o scânteie în ei, atunci a ta luminează cel mai strălucitor din tot ce ştiu eu. Tu poţi lupta şi desena. Şi ai s-o faci.

Impulsiv, Clary se aplecă să-l sărute. Buzele lui erau reci. Avea gust de apă dulce şi de Jace, iar ea s-ar fi cufundat mai departe în acest sărut, dar un curent brusc, ca de energie statică, trecu printre ei; ea se dădu înapoi, cu înţepături în buze.

— Au, zise ea cu jale.

Jace arăta necăjit. Ea întinse mâna, mângâindu-i părul ud.

— Mai devreme, la poartă, ţi-am văzut mâinile scânteind. Focul ceresc...

— Nu-l pot controla deloc aici, nici cât reuşeam acasă, zise Jace. E ceva cu lumea asta. Parcă împinge focul mai aproape de suprafaţă... Se uită la mâinile lui, din care lumina începuse să se stingă. Cred că trebuie să fim amândoi precauţi. Locul ăsta o să ne afecteze mai mult decât pe ceilalţi. Din pricină că sângele nostru de înger e mai concentrat.

— Şi vom fi precauţi. Poţi să-l controlezi. Mai ţii minte exerciţiile pe care le făcea Jordan cu tine...

— Jordan e mort.

Vocea lui era gâtuită şi se ridică, ştergându-şi nisipul de pe haine, întinse o mână s-o ajute şi pe ea să se ridice.

— Haide, zise el. Să ne întoarcem la Alec mai înainte să decidă că Isabelle şi Simon fac sex prin peşteri şi să înceapă să-şi iasă din minţi.

— Ştii că toată lumea crede c-am plecat împreună ca să facem sex, zise Simon. Probabil că-şi ies din minţi.

— Hmpf, făcu Isabelle.

Lumina lămpii-vrăjitoarei sale se reflecta în pereţii cu rune ai peşterii.

— De parcă noi am face sex într-o peşteră înconjurată de legiuni de demoni. Asta e realitate, Simon, nu imaginaţie bolnavă.

— A fost o vreme în viaţa mea când ideea că aş putea face sex într-o bună zi mi se părea mult mai realizabilă decât să fiu înconjurat de legiuni de demoni, trebuie să-ţi spun, zise el, ocolind o grămadă de pietre căzute.

Tot locul acela îi amintea de o excursie la Peşterile Luray, din Virginia, pe care o făcuse cu mama lui şi cu Rebecca, pe când era în generală. Putea vedea sclipirile de mică în stâncă, graţie vederii lui de vampir nu avea nevoie de lampa-vrăjitoarei lui Isabelle ca să vadă pe unde merge, dar îşi închipuia că ea avea, aşa că nu zise nimic despre asta.

Isabelle mormăi ceva; nu era sigur ce, dar avea sentimentul că nu fusese un compliment.

— Izzy, zise el. E vreun motiv pentru care eşti atât de supărată pe mine?

Răspunsul ce urmă îi ieşi într-un şuvoi oftat, care sună ca:

— N-arfitrebuitsăfiiaici.

Până şi cu auzul lui îmbunătăţit, Simon nu putu pricepe nimic.

— Ce?

Ea se întoarse brusc spre el.

— N-ar fi trebuit să fii aici! zise ea şi vocea îi reverberă prin tot tunelul. Când te-am lăsat în New York, am făcut-o doar ca să fii în siguranţă...

— Nu vreau să fiu în siguranţă, zise el. Vreau să fiu cu tine.

— Vrei să fii cu Clary.

Simon se bloca. Stăteau faţă în faţă, în tunel, amândoi nemişcaţi acum, Isabelle cu mâinile strânse în pumni.

— Asta-i problema? Clary?

Ea nu răspunse.

— N-o iubesc pe Clary în felul acela, zise el. Ea a fost prima mea iubire, prima fată de care m-am îndrăgostit. Dar ce simt pentru tine e cu totul diferit... Ridică o mână, căci ea începuse să clatine din cap. Ascultă-mă, Isabelle. Dacă îmi ceri să aleg între tine şi cea mai bună prietenă a mea, atunci, da, n-am să aleg. Pentru că nimeni care m-ar iubi nu m-ar sili să fac o asemenea alegere fără rost; ar fi ca şi când ţi-aş cere eu să alegi între mine şi Alec. Dacă mă deranjează să-i văd pe Jace şi pe Clary împreună? Nu, nicidecum. În felul lor incredibil de ciudat, sunt grozavi unul pentru celălalt. Sunt făcuţi unul pentru celălalt. Eu şi Clary nu suntem pe aceeaşi lungime de undă, nu în felul ăla. Eu sunt pe aceeaşi lungime de undă cu tine.

— Vorbeşti serios?

Era îmbujorată, culoarea împurpurându-i obrajii.

El dădu din cap.

— Vino aici, zise ea şi el o lăsă să-l tragă spre ea, până când se trezi cu totul lipit de ea, duritatea peretelui peşterii din spatele lor silind-o să-şi arcuiască trupul pe lângă al lui.

Ii simţi mâna strecurându-se pe sub tricoul lui, la spate, degetele ei calde trecând uşor peste nodurile coloanei lui. Răsuflarea ei îi răvăşea părul, şi nu numai părul, şi trupul, deopotrivă, doar fiind atât de aproape de ea.

— Isabelle, te iub...

Ea îl plesni peste braţ, dar nu era o palmă mânioasă*

— Nu acum.

El îşi plimbă nasul pe gâtul ei, în mirosul dulce al pielii şi al sângelui ei.

— Dar când?

Deodată ea se smuci înapoi, lăsându-l cu neplăcuta senzaţie de plasture smuls fără ceremonie.

— Ai auzit?

Se pregătea să clatine din cap, când chiar auzi - un soi de foşnet şi un ţipăt, venind din partea aceea a tunelului pe care n-o exploraseră încă. Isabelle o luă la fugă, lumina lămpii-vrăjitoarei săltând nebuneşte pe pereţi, iar Simon, înjurând faptul că vânătorii de umbre erau vânători de umbre mai presus de orice altceva, o urmă.

Tunelul mai făcea un ultim cot înainte să se sfârşească în rămăşiţele unei porţi de metal sfărâmate. Dincolo de ceea ce mai rămăsese din poartă, un platou de stâncă înclinat ducea spre un peisaj devastat. Platoul era neregulat, acoperit cu stânci şi grămezi de pietre distruse de vreme. În locul unde se întâlnea cu nisipul de mai jos, începea iarăşi deşertul, presărat ici şi colo cu copaci negri, deformaţi. Norii se mai risipiseră, iar Isabelle, uitându-se în sus, scoase o exclamaţie slabă.

— Uită-te la lună, zise ea.

Simon se uită - şi tresări. Nu arăta a lună, ci a mai multe luni, de parcă se spărsese şi ea în trei bucăţi. Bucăţile pluteau, cu margini zimţate ca nişte dinţi de rechin aruncaţi pe cer. Fiecare bucată emitea o lumină posomorâtă, iar în lumina spartă a lunii, vederea de vampir a lui Simon desluşi rotirea unor creaturi. Unele păreau asemenea celei care-l atacase pe Jace mai devreme, altele aveau o înfăţişare mai aproape de insecte. Toate erau hidoase.

El înghiţi în sec.

— Ce vezi? întrebă Isabelle, ştiind că nicio rună de Vedere departe nu i-ar fi dat o vedere mai bună ca a lui Simon, mai ales aici, unde runele se ştergeau atât de repede.

— Sunt demoni afară. Mulţi. Majoritatea zburători.

Tonul lui Isabelle deveni sumbru.

— Deci pot ieşi şi pe timpul zilei, dar sunt mai activi pe timp de noapte.

— Mda.

Privirea lui Simon se încordă mai tare.

— Mai e ceva. E un platou de piatră care se întinde pe o oarecare distanţă, după care se întrerupe brusc şi e ceva dincolo de el, ceva care sclipeşte.

— Un lac, probabil?

— Probabil, zise Simon. Seamănă mai degrabă cu...

— Cu ce?

— Cu un oraş, zise el, fără tragere de inimă. Un soi de oraş al demonilor.

— Oh.

El văzu că implicaţia o şocă pe Isabelle şi, pentru o clipă, ea păli; apoi, fiindcă era Izzy, îşi îndreptă ţinuta şi dădu din cap, întorcându-se să plece, să se îndepărteze de ruinele unei lumi făcute praf şi pulbere.

— Mai bine ne întoarcem să le spunem şi celorlalţi.

Stele cioplite în granit atârnau de tavan pe lanţuri de argint. Jocelyn stătea întinsă pe lespedea de piatră ce-i servea drept pat şi se uita în sus, la ele.

Deja răguşise de cât strigase, râcâind uşa - groasă, făcută din stejar cu balamale şi ivăr de oţel - până când îşi umpluse mâinile de răni, căutând prin lucrurile ei după o stelă şi izbind cu pumnii în zid atât de tare încât îşi învineţise tot antebraţul.

Nu se întâmplase nimic. De altfel, nici nu se aşteptase. Dacă Sebastian semăna la ceva cu tatăl lui - şi Jocelyn se aştepta să fie foarte asemănător cu tatăl lui -, atunci asemănarea nu putea fi decât desăvârşită.

Desăvârşită şi creativă. Găsi bucăţile fostei sale stele într-o grămăjoară din colţ - spartă şi inutilizabilă. Încă mai purta aceleaşi haine pe care le purtase la parodia de dineu al lui Meliom, dar pantofii îi fuseseră luaţi. Părul îi fusese tuns, imediat sub umeri, inegal la vârfuri, de parcă i-ar fi fost tăiat cu un brici bont.

Mici cruzimi, colorate, care vorbeau despre o fire cumplită, răbdătoare. Ca şi Valentine, Sebastian putea aştepta până obţinea ce voia, dar avea grijă să doară aşteptarea.

Uşa zăngăni şi se deschise. Jocelyn sări în picioare, dar Sebastian era deja în celula ei, uşa bine zăvorâtă în urma lui cu piedica unei încuietori. El îi zâmbi larg.

— În sfârşit te-ai trezit, mamă?

— Am fost trezită, zise ea.

Îşi aşeză cu grijă un picior în spatele celuilalt, ca să-şi dea echilibru şi sprijin, pentru o lovitură.

El pufni.

— Nu te osteni, zise. N-am nicio intenţie să te atac.

Ea nu spuse nimic, doar îl privi când se apropie. Lumina care pătrundea prin ferestrele înguste era destul de puternică să i se reflecte în părul alb, luminându-i trăsăturile. Găsea prea puţin din trăsăturile ei pe faţa lui. Era în întregime Valentine. Faţa lui Valentine, ochii lui negri, gesturile de dansator sau de asasin. Numai statura, înaltă şi subţire, era a ei.

— -Vârcolacul tău e teafăr, zise el. Deocamdată.

Jocelyn ignoră cu hotărâre mica bătaie în gol a inimii ei. Nu arăta nimic pe Jaf ă. Emoţia era slăbiciune - asta fusese lecţia lui Valentine.

— Şi Clary, zise el. Clary e de asemenea teafără. Dacă-ţi pasă, fireşte.

Ii dădu ocol, fără grabă, într-un cerc chibzuit.

— N-aş putea fi foarte sigur. La urma urmelor, o mamă îndeajuns de lipsită de inimă cât să-şi abandoneze unul dmtre copii...

— Tu nu erai copilul meu, izbucni ea şi-apoi închise brusc gura.

Nu ceda în Jaf a lui, se gândi ea. Nu-i arăta slăbiciune. Nu-i da satisjacţie.

— Şi cu toate acestea ai păstrat caseta, zise el. Ştii despre ce casetă vorbesc, Am lăsat-o în bucătărie la Amatis pentru tine; un mic dar, ceva sa-ţi amintească de mine. Cum te-ai simţit când ai găsit-o?

Zâmbi şi în zâmbetul lui nu era nimic nici măcar din Valentine. \ alentine fusese uman; fusese un monstru uman. Sebastian era altceva.

— Ştiu că o scoteai în fiecare an şi plângeai peste ea, zise el. De ce răceai asta?

Ea nu spuse nimic, iar el ridică mâna peste umăr, bătând pe mânerul săbiei Morgenstern, legată în curele de spate.

— Îţi sugerez să-mi răspunzi, zise el. N-o să am niciun scrupul să-ţi tai degetele, unul câte unul, şi să le folosesc ca să le fac ciucuri pentru un covoraş mititel.

Ea înghiţi în sec.

— Am plâns peste caseta aceea pentru că îmi fusese furat copilul.

— Un copil de care nu ţi-a păsat niciodată.

— Asta nu-i adevărat, zise ea. Înainte de a te fi născut, te-am iubit, am iubit ideea de a te avea. Te-am iubit când ţi-am simţit bătăile inimii în mine. Apoi te-ai născut şi erai...

— Un monstru?

— Sufletul tău era mort, zise ea. Puteam vedea asta în ochii tăi, când mă uitam la tine. Îşi încrucişă braţele peste piept, înfrângându-şi impulsul de a se cutremura. De ce sunt aici? întrebă.

Ochii lui sclipiră.

— Tu să-mi spui, de vreme ce mă cunoşti atât de bine, mamă.

— Meliorn ne-a pus narcotice, zise ea. Aş spune, din faptele lui, că Elfii Luminii sunt aliaţii tăi. Că sunt aliaţii tăi de ceva vreme. Că sunt convinşi că tu o să câştigi războiul cu vânătorii de umbre şi îşi doresc să fie de partea învingătorilor; de altfel, le-au purtat pică nefilimilor mai multă vreme şi cu mai multă tărie decât oricare dintre repudiaţi. Ei te-au ajutat să ataci Institutele; ei ţi-au îngroşat rândurile, în timp ce tu recrutai vânătorii de umbre cu Pocalul Mortal. În cele din urmă, când o să ai destulă putere, o să-i trădezi şi o să-i nimiceşti, pentru că-i dispreţuieşti, în inima ta.

Urmă o pauză lungă, în care ea îl privi neclintită.

— Am dreptate?

Văzu pulsul zvâcnind pe gâtul lui, când el răsuflă, şi ştiu că avea.

— Când ai ghicit toate astea? întrebă el, printre dinţi.

— N-am ghicit. Te cunosc. L-am cunoscut pe tatăl tău şi tu eşti ca el, în educaţie, dacă nu şi la fire.

El încă se uita fix la ea, cu ochii lui nemărginit de adânci şi negri.

— Dacă n-ai fi crezut că murisem, zise el, dacă ai fi ştiut că trăiam, m-ai fi căutat? M-ai fi păstrat?

— Da, zise ea. Aş fi încercat să te cresc, să te învăţ lucrurile bune, să te schimb. Chiar mă învinuiesc pentru ceea ce eşti. Întotdeauna o să mă învinuiesc.

— M-ai fi crescut? Clipi, aproape somnolent. M-ai fi crescut, deşi m-ai fi urât, aşa cum mă urăşti?

Ea dădu din cap.

— Şi crezi că aş fi fost altfel, atunci? Mai asemănător cu ea?

Jocelyn avu nevoie de o clipă înainte să înţeleagă.

— Clary, zise ea, te referi la Clary.

Numele fiicei sale era dureros de rostit; îi era aprig de dor de Clary şi, în acelaşi timp, era îngrozită pentru ea. Sebastian o iubea, gândi ea; dacă iubea pe

cineva, atunci o iubea pe sora lui şi nu era nimeni în măsură să ştie mai bine ca Jocelyn cât de mortal era să fii iubit de cineva ca Sebastian.

— N-o să ştim niciodată, zise ea, în cele din urmă. Valentine ne-a lipsit de şansa de afla.

— Ar fi trebuit să mă iubeşti, zise el, iar acum suna iritat. Sunt fiul tău. Ar trebui să mă iubeşti şi acum, indiferent cum sunt, indiferent dacă semăn cu ea sau nu...

— Serios? îl întrerupse Jocelyn în mijlocul peroraţiei. Tu mă iubeşti pe mine? Numai pentru că sunt mama ta?

— Nu eşti mama mea, zise el, cu o arcuire a buzelor. Vino. Hai să vezi asta. Lasă-mă să-ţi arăt ce mi-a dat mie putere să fac mama mea adevărată.

Scoase o stelă de la brâu. Jocelyn se simţi ca străbătută de un curent electric - uita, uneori, că şi el era un vânător de umbre şi că putea folosi instrumentele unui vânător de umbre. Cu stela, el desenă pe zidul de piatră al celulei. Rune, un desen pe care ea-l recunoştea. Ceva ce toţi vânătorii de umbre ştiau cum se face. Piatra începu să devină transparentă, iar Jocelyn îşi adună curajul pentru a vedea ce era dincolo de ziduri.

În loc de asta, văzu camera Consulului din Citadelă, în Alicante. Jia stătea în spatele enormului său birou, acoperit cu teancuri de dosare. Arăta epuizată, cu părul ei negru înspicat din belşug cu şuviţe albe. Avea un dosar deschis înaintea ei. Jocelyn putu vedea fotografiile şterse ale unei plaje: nisip, cer albastru-cenuşiu.

— Jia Penhallow, zise Sebastian.

Capul Jiei se înălţă imediat. Se ridică în picioare şi dosarul alunecă pe podea, hârtiile amestecându-se.

— Cine e? Cine-i acolo?

— Nil mă recunoşti? zise Sebastian, cu ironie trufaşă în voce.

Jia porni disperată înainte. Evident că, indiferent la ce anume se uita, imaginea nu era clară.

— Sebastian, zise, cu răsuflarea tăiată. Dar n-au trecut încă două zile.

Jocelyn îşi făcu loc, trecând în faţa lui.

— Jia, zise ea, Jia, nu asculta nimic din ce-ţi spune el. E un mincinos...

— E prea curând, zise Jia, de parcă Jocelyn nici nu vorbise.

Jocelyn îşi dădu seama cu groază că Jia n-o putea vedea sau auzi pe ea. Era ca şi când n-ar fi fost acolo.

— S-ar putea să nu am încă un răspuns pentru tine, Sebastian.

— - Oh, ba eu cred că ai, zise Sebastian, nu-i aşa?

Jia îşi îndreptă umerii.

— Dacă insişti, zice ea, glacial. Conclavul a analizat cererea ta. N-o să ţi-i predăm nici pe Jace Lightwood, nici pe Clarissa Fairchild...

— Clarissa Morgenstern, zise Sebastian şi un muşchi i se zbătu pe obraz. Ea e sora mea.

— Eu îi spun pe numele pe care îl preferă ea, cum te numesc şi pe tine, zise Jia. N-o să facem un târg cu cineva de sângele nostru cu tine. Nu pentru că socotim că e mai valoros decât sângele de repudiat. Nu pentru că nu i-am vrea

înapoi pe cei pe care îi ţii prizonieri. Ci pentru că nu-ţi putem tolera tactica de intimidare.

— De parcă eu mi-aş dori aprobarea voastră, zise batjocoritor Sebastian. Înţelegeţi ce înseamnă asta? V-aş putea trimite capul lui Luke Garroway înfipt într-un băţ.

Jocelyn se simţi de parcă primise un pumn în burtă.

— Ai putea, zise Jia. Dar dacă te-atingi de vreunul dintre prizonieri, o să fie război pe viaţă şi pe moarte. Şi noi credem că ai tot atâtea motive să te temi de un război cu noi pe cât avem noi să ne temem de un război cu tine.

— Credeţi greşit, spuse Sebastian. Iar eu zic că, dacă vă uitaţi mai bine, o să descoperiţi că nici nu prea mai contează că aţi decis voi să nu mi-i predaţi pe Jace şi pe Clary, ambalaţi frumos, ca un cadou timpuriu de Crăciun.

— Ce vrei să spui? se înăspri vocea Jiei.

— Oh, că ar fi fost convenabil dacă aţi fi hotărât să mi-i predaţi, zise Sebastian. Mai puţină bătaie de cap pentru mine. Mai puţină bătaie de cap pentru noi toţi. Dar acum e prea târziu, înţelegi - ei au plecat deja.

Îşi răsuci stela şi fereastra pe care o deschisese spre lumea din Alicante se închise în faţa stupefiată a Jiei. Zidul era din nou un ecran neted şi gol, de piatră.

— Ei bine, zise el, vârându-şi stela înapoi în centura armelor. Asta a fost distractiv, nu crezi?

Jocelyn înghiţi, simţindu-şi gâtul uscat.

— Dacă Jace şi Clary nu sunt în Alicante, atunci unde sunt? Unde sunt, Sebastian?

El se uită lung la ea câteva clipe, apoi râse: un râs la fel de cristalin şi de rece ca o apă îngheţată. Încă mai râdea când se duse la uşă şi ieşi, lăsând-o să se încuie în spatele lui.

16
Ororile pământului

Noaptea se lăsase deasupra oraşului Alicante, iar stelele străluceau ca nişte santinele strălucitoare, făcând turnurile demonilor şi apa din canale - acum, pe jumătate îngheţată - să sclipească. Emma stătea pe pervazul dormitorului gemenilor şi se uita la oraş.

Emma se gândise totdeauna că avea să vină prima oară în Alicante însoţită de părinţii ei, că mama ei avea să-i arate locurile în care crescuse, Academia acum închisă unde mama ei făcuse şcoala, casa bunicilor ei. Că tatăl ei avea să-i arate monumentul închinat familiei Carstairs, de care totdeauna vorbea cu atâta mândrie. Nu-şi închipuise niciodată că avea să se uite prima oară la turnurile demonilor cu inima atât de plină de jale încât simţea, uneori, că se sufocă.

Lumina lunii se revărsa înăuntru prin fereastra mansardei, căzând pe gemeni. Tiberius îşi petrecuse ziua într-un acces de furie de nepotolit, lovind cu

picioarele în grilajul pătuţului când i se spusese că n-avea voie să iasă din casă, ţipând după Mark atunci când Julian încercase să-l calmeze, şi în final spărgând cu pumnul o casetă din sticlă de bijuterii. Era prea mic pentru rune vindecătoare, aşa că Livvy îşi încolăcise braţele în jurul lui ca să-l ţină nemişcat, în timp ce Julian scosese cioburile din mâna fratelui său mai mic cu o pensetă şi apoi îl bandajase cu grijă.

Ty fusese în sfârşit doborât de somn, deşi nu se culcase până când Liwy, calmă ca întotdeauna, se întinsese lângă el, în pat, şi îşi pusese mâna peste mâna lui bandajată. Acum dormea, cu capul pe pernă întors spre sora lui. Abia când Ty dormea puteai observa cât de neobişnuit de frumos era copilul acesta, cu capul lui ca o pictură de Botticelli, cu păr negru, inelat, şi trăsături delicate, mânia şi disperarea fiindu-i şterse de epuizare.

Disperare, gândi Emma. Acesta era cuvântul potrivit pentru singurătatea din plânsul lui Tavvy, pentru golul din inima mâniei lui Ty şi a calmului nefiresc al lui Liwy. Nimeni la zece ani n-ar fi trebuit să simtă disperare, dar ea bănuia că nu exista altă cale de a descrie cuvintele care-i pulsau prin sânge când se gândea la părinţii ei şi fiecare bătaie a inimii era o litanie de jale:

Morţi] morţiş morţi.

— Hei!

Emma îşi înălţă capul la sunetul vocii reţinute din prag şi îl văzu pe Julian stând la intrarea în cameră. Buclele lui castanii, o idee mai deschise decât cele negre ale lui Ty, erau ciufulite, iar faţa, palidă şi obosită în lumina lunii. Părea piele şi os, iar încheieturile subţiri îi ieşeau de sub manşetele puloverului. Ţinea ceva pufos în braţe.

— Ei au...

Emma dădu din cap.

— Au adormit. Da.

Julian se uită lung spre patul gemenilor. De aproape, Emma putea vedea urmele degetelor însângerate ale lui Ty pe bluza lui Jules; nu avusese timp să-şi schimbe hainele. În braţe avea o albină de pluş pe care Helen o recuperase de la Institut, când Conclavul se întorsese să cerceteze locul. Fusese jucăria lui Tiberius de când îşi putea aminti Emma. Ty plânsese după ea înainte să adoarmă. Julian traversă încăperea şi se aplecă s-o pună pe pieptul fratelui său mai mic, apoi se opri puţin să-i descâlcească una din buclele lui Ty, înainte să se retragă.

Emma îl luă de mână, iar el o lăsă. Pielea lui era rece, de parcă ar fi stat la fereastră în aerul nopţii. Ea îi întoarse palma şi îi desenă cu degetele pe pielea antebraţului. Era ceva ce făceau de când erau ei mici si nu voiau să fie prinşi vorbind în timpul lecţiilor. De-a lungul anilor, deveniseră atât de buni la asta, că puteau trasa mesaje detaliate unul pe mâna celuilalt, sau pe braţe, ba chiar pe umeri, prin tricou.

A-I-M-Â-N-C-A-T? scrise ea.

Julian clătină din cap, încă uitându-se la Livvy şi la Ty. Buclele lui stăteau zbârlite în smocuri, de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin păr. Ea ii simţi degetele, uşoare, pe antebraţ.

N-U-M-I-E-F-O-A-M-E.

— Păcat. Emma se dădu jos de pe pervaz. Vino.

Îl împinse afară din cameră, pe palierul de pe scări. Era un spaţiu mic, cu un şir de trepte abrupte coborând spre corpul principal al casei. Familia Penhallow spusese clar că toţi copiii puteau mânca ori de câte ori voiau, dar nu existau ore de masă şi, desigur, nici mese în familie. Totul se mânca în grabă pe mese, în mansardă, cu Tavvy şi chiar şi Dru mânjindu-se de mâncare şi numai cu Jules responsabil de a-i curăţa după aceea, de a le spăla hainele şi chiar de a se asigura că au mâncat tot.

În clipa în care uşa se închise după ei, Julian se lăsă cu spatele de perete... dându-şi capul pe spate, cu ochii închişi. Pieptul lui slăbuţ se ridica şi cobora rapid pe sub tricou. Emma rămase mai deoparte, neştiind ce-ar trebui să facă.

— Jules? zise ea.

El se uită la ea. Ochii lui erau întunecaţi în lumina slabă, tiviţi cu gene dese. Ea îşi dădu seama că făcea eforturi să nu plângă.

Julian făcea parte din primele amintiri ale Emmei. Fuseseră puşi împreună în pătuţuri, când erau ei mici, de către părinţii lor; se pare că ea se dăduse jos şi îşi muşcase buza când se lovise de podea. Ea nu plânsese, dar Julian ţipase la vederea sângelui ei până când părinţii lor veniseră în goană. Făcuseră primii paşi împreună: Emma prima, ca de obicei, Julian după aceea, ţinându-se hotărât de mâna ei. Începuseră antrenamentele în acelaşi timp, îşi primiseră primele rune împreună: Vederea, pe mâna lui dreaptă şi.pe mâna stângă a ei. Julian nu voia să mintă niciodată, dar dacă Emma avea necazuri, Julian minţea pentru ea.

Acum îşi pierduseră amândoi părinţii. Mama lui Julian murise cu doi ani înainte şi fusese groaznic să-i vadă pe copiii Blackthorn trecând prin durerea acelei pierderi, însă asta era o experienţă cu totul diferită. Era zdruncinătoare, iar Emma putea simţi ruptura, putea simţi cum se făcuseră bucăţi şi se lipiseră la loc într-un fel nou şi diferit. Deveneau altceva, ea şi Julian, mai degrabă prieteni buni decât frate şi soră.

— Jules, zise ea din nou şi îl luă de mână.

Pentru o clipă, mâna lui rămase nemişcată şi rece într-a ei; apoi o apucă de încheietură şi o strânse cu putere.

— Nu ştiu ce să fac, zise el. Nu pot să am grijă de ei. Tavvy e doar un copil, Ty mă urăşte...

— E fratele tău. Şi n-are decât zece ani. Nu te urăşte.

Julian trase aer în piept, tremurat.

— Poate.

— O să se gândească ei la ceva, zise Emma. Unchiul vostru a supravieţuit atacului de la Londra. Aşadar, atunci când toate astea se vor sfârşi, o să vă mutaţi cu el, iar el o să aibă grijă de tine şi de ceilalţi. N-o să mai fie responsabilitatea ta.

Julian ridică din umeri.

— Abia de mi-l aduc aminte pe unchiul Arthur. Ne trimite cărţi în latină; uneori mai vine de la Londra, de Crăciun. Singurul dintre noi care poate citi în latină e Ty, iar el a învăţat-o doar ca să enerveze pe toată lumea.

— Deci vă dă cadouri aiurea. Îşi aduce aminte de voi de Crăciun. Ii pasă de voi îndeajuns cât să aibă grijă de voi. Nu va trebui să vă trimită la vreun institut ales la întâmplare sau în Idris...
Julian se întoarse cu faţa la ea.
— Nu asta crezi de fapt c-o să se întâmple, nu-i aşa? întrebă el. Pentru că n-o să se întâmple. Tu o să stai cu noi.
— Nu neapărat, zise Emma.
Simţea că-i strivea cineva inima. Gândul să-i părăsească pe Jules, Liwy, Jtu, Tawy-chiar şi pe Tyo făcea să se simtă bolnavă şi pierdută, ¿e parc-ar fi fost măturată de valuri în largul oceanului, singură..
— Totul depinde de unchiul vostru, nu-i aşa? Dacă mă vrea şi pe mine la Institut. Dacă e de acord să mă accepte şi pe mine.
Iulian îi răspunse pe un ton vehement. Julian era rareori vehement, ¿ar când 1 se întâmpla, ochii îi deveneau aproape negri şi tremura din:ot corpul, ca îngheţat de frig.
— Nu depinde de el. O să stai cu noi.
— Jules, începu Emma, dar se opri când auzi voci dinspre parter.
Jia şi Patrick Penhallow treceau pe culoarul de jos. Nu-şi dădea seama de ce era speriată; nu era vorba că n-aveau voie să umble prin roată casa, dar gândul de a fi prinsă pe aici, la ora asta târzie din noapte, de către Consul o făcea să nu se simtă în largul ei.
— ...micul ticălos înfumurat avea dreptate, bineînţeles, spunea Jia, aparent iritată. Nu numai că Jace şi Clary.au dispărut, dar şi Isabelle şi Alec au plecat cu ei. Soţii Lightwood sunt absolut înnebuniţi.
Vocea adâncă a lui Patrick tună un răspuns.
— Ei bine, Alec e adult, teoretic. Să sperăm că o să aibă el grijă de ceilalţi.
Jia scoase un sunet nerăbdător, înăbuşit. Emma se aplecă, încercând s-o audă.
— ...fi putut să lase un bilet, măcar, zicea ea. În mod clar au fost furioşi când au fugit.
— Probabil s-au gândit că o să-i predăm lui Sebastian.
Jia suspină.
— Ceea ce e ironic, având în vedere cât de mult ne-am luptat împotriva acestui lucru. Presupunem că a făcut Clary un Portal ca să-i scoată de aici, dar cum ne-au blocat să le luăm urma, nu mai ştim. Nu sunt nicăieri pe hartă. Parcă au dispărut de pe faţa pământului.
— Exact ca Sebastian, zise Patrick. Nu ţi se pare logic să presupunem că sunt acolo unde e şi el? Că însuşi locul acela e cel care-i ascunde, nu runele sau alt fel de magie?
Emma se aplecă şi mai mult, dar restul vorbelor se pierdură în depărtare. I se păru că aude menţionat Labirintul Spiralat, dar nu era foarte sigură. Când se îndreptă, îl văzu pe Julian privind-o.
— Tu ştii unde sunt, zise el, nu-i aşa?
Emma îşi duse un deget la buze şi clătină din cap. Nu întreba.
Julian îşi înăbuşi un chicotit.

— Numai tu puteai face asta. Cum ai... Nu, nu-mi spune, nici măcar nu vreau să ştiu. Se uită la ea, cercetător, aşa cum făcea uneori când încerca să-şi dea seama dacă ea minţea sau nu. Ştii, zise el, există o cale prin care n-ar mai putea să te trimită în altă parte decât la Institutul nostru. Vor fi nevoiţi să te lase să rămâi.

Emma ridică o sprânceană.

— S-o auzim, geniule.

— Am putea... începu el, dar se opri, înghiţi în sec şi o luă de la capăt. Am putea deveni parabataL O spusese sfios, pe jumătate întorcându-şi faţa de la ea, ascunzându-şi parţial expresia în umbră. Atunci n-ar mai putea să ne separe, adăugă el. Niciodată.

Emma îşi simţi inima răsucită în piept.

— Jules, să fim parabatai e o chestie importantă, zise ea, E... e pentru totdeauna.

El se uită la ea, cu faţa deschisă şi nevinovată. Nu exista nicio înşelăciune în Jules, nimic întunecat.

— Nu suntem împreună pentru totdeauna? întrebă el.

Emma se gândi. Nu-şi putea imagina cum ar fi viaţa fără Julian. Era un soi de gaură neagră de crâncenă singurătate: nimeni care s-o înţeleagă vreodată aşa cum făcea el, să-i priceapă glumele aşa cum făcea el, s-o apere aşa cum făcea el întotdeauna - nu s-o apere fizic, ci să-i apere sentimentele, inima. Nimeni care să fie bucuros sau supărat pe ea sau să-i respingă ideile ridicole. Nimeni care să-i completeze frazele sau să-i dea la o parte castraveţii din salată, pentru că ea nu-i putea suferi, sau să mănânce partea arsă din pâinea ei prăjită, sau să-i găsească cheile când le pierdea.

— Eu... începu ea şi deodată se auzi un trosnet în dormitor.

Schimbă o privire panicată cu Julian înainte să se repeadă amândoi în camera lui Ty şi Livvy, unde o găsiră pe Livia stând în capul oaselor pe pat, părând somnoroasă şi nedumerită. Ty era la fereastră, cu un vătrai în mână. Fereastra avea o gaură drept în mijloc, iar cioburile sclipeau împrăştiate pe podea.

— Ty! zise Julian, evident îngrozit de cioburile din jurul tălpilor goale ale fratelui său. Nu te mişca. Aduc o mătură pentru sticlă...

Ty se uită mânios la amândoi pe sub părul lui negru. Ţinea ceva în mână. Emma miji ochii, în lumina lunii - era o ghindă?

— E un mesaj, zise Ty, lăsând vătraiul să-i cadă din mână. Spiritele naturii aleg adesea obiecte din lumea naturală ca să-şi trimită mesajele în ele - ghinde, frunze, flori.

— Vrei să spui că e un mesaj de la zâne? zise Julian, cu îndoială.

— Nu fi prost, zise Tiberius. Bineînţeles că nu e un mesaj de la zâne. E un mesaj de la Mark. Şi e adresat Consulului.

Trebuie să fie ziuă, aici, gândi Luke, căci Raphael era ghemuit într-un colţ al încăperii de piatră, cu trupul încordat până şi-n somn, cu buclele negre pe un braţ, ţinându-i loc de pernă. Era greu de spus, având în vedere că nu era mare lucru de văzut dincolo de fereastră, în afară de o ceaţă deasă.

— Are nevoie de hrană, zise Magnus, uitându-se la Raphael, cu o blândeţe crispată care-l surprinse pe Luke.

Nu se gândise c-ar fi prea multă dragoste între magician şi vampir. De când îi ştia el, îşi dăduseră târcoale unul altuia, politicoşi, ocupându-şi diversele sfere de influenţă în lumea repudiaţilor din New York City.

— Voi vă cunoaşteţi, zise Luke, dându-şi seama.

Era încă rezemat de zid lângă una dintre ferestrele înguste, de parcă priveliştea de afară - nori şi vapori galbeni, toxici - i-ar fi putut spune ceva.

Magnus ridică o sprânceană, aşa cum făcea când punea cineva o întrebare evident stupidă.

— Vreau să spun, lămuri Luke, vă cunoşteaţi unul pe celălalt de dinainte.

— Dinainte de ce? Dinainte de a te fi născut tu? Dă-mi voie să-ţi explic ceva, vârcolacule; aproape totul din viaţa mea s-a petrecut înainte de a te fi născut tu.

Ochii lui Magnus zăboviră pe Raphael, care dormea; în pofida tonului tăios, expresia îi era aproape blândă.

— Acum cincizeci de ani, zise el, în New York, o femeie a venit la mine şi mi-a cerut să-i salvez fiul de un vampir.

— Şi vampirul era Raphael?

— Nu, zise Magnus. Fiul ei era Raphael. Nu l-am putut salva. A fost prea târziu. Era deja preschimbat.

Oftă şi în ochii săi Luke văzu deodată lunga, foarte lunga lui viaţă, înţelepciunea şi regretele multor sute de ani.

— Vampirul îi ucisese toţi prietenii. Nu ştiu de ce l-a preschimbat pe Raphael, în schimb. A văzut ceva în el. Voinţă, putere, frumuseţe. Nu ştiu. Era un copil când l-am găsit eu, un înger de-al lui Caravaggio plin de sânge.

— Încă mai arată a copil, zise Luke.

Raphael îi amintea totdeauna de un băiat de cor devenit rău, cu faţa lui plăcută şi tânără şi cu ochii lui negri mai bătrâni decât luna.

— Nu şi pentru mine, zise Magnus şi oftă. Sper să supravieţuiască şi din asta, adăugă. Vampirii din New York au nevoie de cineva cu judecată la conducerea clanului, iar de Maureen nu se poate spune c-ar avea-o.

— Speri ca Raphael să supravieţuiască din asta? zise Luke. Haide... câţi oameni a ucis el?

Magnus se uită cu răceală la el.

— Cine dintre noi are mâinile nepătate de sânge? Tu ce ai făcut, Lucian Garroway, ca să-ţi câştigi o haită - două haite - de vârcolaci?

— Aia a fost altceva. A fost necesar.

— Ce ai făcut când ai fost în Cerc? întrebă Magnus.

La acestea, Luke tăcu. Ura să se gândească la zilele acelea. Zile de sânge şi argint. Zilele cu Valentine alături de el, spunându-i că totul era în regulă, amuţindu-i mustrările de cuget.

— Sunt îngrijorat pentru familia mea acum, zise el. Sunt îngrijorat pentru Clary şi Jocelyn şi Amatis. Nu-mi pot face griji şi pentru Raphael. Iar tu... am crezut că vei fi îngrijorat pentru Alec.

Magnus şuieră printre dinţii strânşi:

— Nu vreau să vorbesc despre Alec.
— Bine.
Luke nu mai spuse nimic, doar se sprijini de piatra rece a zidului şi-l privi pe Magnus jucându-se cu lanţurile lui. Peste o clipă, Magnus vorbi din nou.
— Vânători de umbre, zise el. Îţi intră în sânge, pe sub piele. Am fost cu vampiri, vârcolaci, elfi, magicieni ca mine - şi oameni, atât de mulţi oameni fragili. Dar întotdeauna mi-am spus că n-o să-mi dau inima unui vânător de umbre. Am fost cât pe-aci să-i iubesc, fermecat de ei... de generaţii întregi dintre ei, uneori: Edmund, şi Will, şi James, şi Lucie... unii pe care l-am salvat şi unii pe care nu i-am putut salva.
Vocea i se frânse un moment, iar Luke, cu ochii mari şi uluiţi, îşi dădu seama că acestea erau cele mai reale, mai adevărate emoţii ale lui Magnus Bane pe care le văzuse el vreodată.
— Şi pe Clary, de asemenea, am iubit-o, pentru că am văzut-o crescând. Dar n-am fost niciodată îndrăgostit de un vânător de umbre, nu până la Alec. Pentru că au sânge de înger în ei, iar dragostea de îngeri e o chestie înaltă şi sfântă.
— Şi ce-i rău în asta? întrebă Luke.
Magnus ridică din umeri.
— Uneori ai de ales, zise el. Între a salva o persoană şi a salva întreaga lume. Am văzut-o întâmplându-se şi sunt destul de egoist ca să vreau ca persoana care mă iubeşte să mă aleagă pe mine. Dar nefilimii întotdeauna vor alege lumea. Mă uit la Alec şi mă simt ca Lucifer în Paradisul pierdut, „Ruşinat Diavolul sta, şi simţea cât de grozav Binele era.” Poetul a spus-o în sensul clasic. „Grozav” adică inspirând teamă şi veneraţie. Şi n-am nimic cu veneraţia, dar e otravă pentru dragoste. Dragostea trebuie să fie între egali.
— E doar un băiat, zise Luke. Alec... nu e perfect. Iar tu nu eşti căzut.
— Cu toţii suntem căzuţi, zise Magnus, înfăşurându-se în lanţurile lui şi tăcând.

— Glumeşti, zise Maia. Aici? Pe bune?
Bat îşi frecă ceafa cu degetele, ciufulindu-şi părul scurt.
— Asta-i o roată de bâlci?
Maia se întoarse în cerc, privind în jur. Stăteau pe întuneric într-un magazin Toys „R” Us, de pe Forty-Second Street. Pe ferestre, neoanele din Times Square luminau noaptea în albastru, roşu şi verde. Magazinul se desfăşura pe verticală, etaj peste etaj de jucării: supereroi de plastic, urşi de pluş, Barbie roz şi sclipitoare. Roata de bâlci se ridica mult deasupra capetelor, de fiecare bară de metal atârnând un scaun de plastic decorat cu decalcuri. Maia îşi aminti vag de o dată când mama ei îi urcase, pe ea şi pe fratele ei, într-o roată de bâlci, pe când aveau vreo zece ani. Daniel încercase s-o împingă pe Maia să cadă din scaun, iar ea plânsese.
— Asta e... demenţă, şopti ea.
— Maia.

Era unul dintre cei mai tineri lupi, slăbuţ şi agitat, cu codiţe rasta. Maia muncise cu ei ca să-i lecuiască de obiceiul de a-i spune „doamnă”, „şefă” sau altcumva în afară de Maia, chiar dacă era momentan conducătoarea haitei.

— Am cercetat tot locul. Dacă au fost paznici, cineva i-a scos deja de aici.

— Perfect. Mulţumesc.

Maia se uită la Bat, care ridică din umeri. Erau vreo cincisprezece alţi lupi din haită cu ei, părând nelalocul lor printre păpuşile prinţese Disney şi renii de pluş.

— N-ai putea...

Roata de bâlci se porni deodată, cu un scrâşnet şi un scârţâit. Maia sări înapoi, aproape dând peste Bat, care o apucă de umeri. Amândoi se uitară la roata care începuse să se învârtă, iar muzica să cânte - „It’s a Small World”, Maia era foarte sigură, deşi nu erau cuvinte, doar instrumente micuţe.

— Lupilor! Oooh! Luupiloor! cântă o voce, iar Maureen, arătând ca o prinţesă Disney, într-o rochie roz şi cu o tiară multicoloră, ieşi în picioarele goale de după o vitrină plină cu ciubuce.

Era însoţită de vreo douăzeci de vampiri, la fel de albi la faţă ca păpuşile sau manechinele în lumina lividă. Lily venea chiar în spatele ei, cu părul ei negru strâns la spate perfect şi tocurile înalte ţăcănind pe pardoseală. O măsură pe Maia din priviri, de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci.

— Salut! Salut! ciripi Maureen. Sunt atât de bucuroasă să te cunosc!

— Şi eu mă bucur să te cunosc, zise Maia, scorţos.

Întinse mâna să i-o strângă pe-a lui Maureen, dar Maureen doar chicoti şi luă o baghetă magică dintr-o cutie de carton de alături. O flutură în aer.

— Mi-a părut atât de rău să aud că Sebastian v-a omorât toţi prietenii voştri lupişori, zise Maureen. E un băiat rău.

Maia tresări la imaginea feţei lui Jordan, la amintirea greutăţii corpului său, neajutorat, în braţele ei.

Se oţeli.

— Despre asta am vrut să stau de vorbă cu tine, zise ea. Sebastian.

Încearcă să-i ameninţe pe repudiaţi...

Făcu o pauză, căci Maureen, fredonând, începuse să urce pe o grămadă de cutii cu Bărbie de Crăciun, flecare îmbrăcată cu o fustă roşie mini, tivită cu alb.

— Încearcă să ne învrăjbească împotriva vânătorilor de umbre, continuă Maia, uşor buimăcită.

Oare Maureen era atentă?

— Dacă ne unim...

— Oh, da, zise Maureen, cocoţându-se pe cea mai de sus cutie. Ar trebui să ne unim împotriva vânătorilor de umbre. Fără îndoială.

— Nu, eu spuneam...

— Am auzit ce-ai spus - ochii lui Maureen fulgerară - dar era o prostie. Voi, vârcolacii, sunteţi întotdeauna plini de idei prosteşti. Sebastian nu e foarte drăguţ, dar vânătorii de umbre sunt mai răi. Inventează reguli stupide şi ne obligă pe noi să le urmăm. Fură de la noi.

— Fură?

Maia îşi lăsă capul pe spate ca s-o vadă pe Maureen.
— L-au furat pe Simon de la mine. Îl aveam şi acum nu mai e. Ştiu cine l-a luat. Vânătorii de umbre.
Maia schimbă o privire cu Bat. El făcuse ochii mari. Ea îşi dădu seama că uitase să-i spună că Maureen era îndrăgostită de Simon. Trebuia să-l pună la curent, mai încolo - dacă exista un mai încolo. Vampirii din spatele lui Maureen arătau mai mult decât un pic flămânzi.
— Ti-am cerut să vii să ne întâlnim ca să putem încheia o alianţă, zise Maia, cât putea de blând, ca şi când ar fi încercat să nu sperie o sălbăticiune.
— Îmi plac alianţele, zise Maureen şi sări din vârful cutiilor.
De undeva îşi luase o acadea enormă, de acelea cu spirale multicolore. Începu să-i desfacă ambalajul.
— Dacă încheiem o alianţă, putem lua parte la invazie.
— Invazie? îşi ridică Maia sprâncenele.
— Sebastian o să invadeze Idrisul, zise Maureen, aruncând ambalajul de plastic. O să se lupte cu ei şi o să câştige, apoi noi vom împărţi lumea, noi toţi, iar el o să ne dea nouă oamenii pe care vrem să-i mâncăm… Muşcă din acadea şi se strâmbă. Câh. Scârbos.
Scuipă, dar deja îşi vopsise buzele în roşu şi albastru.
— Înţeleg, zise Maia. În cazul ăsta - desigur, hai să ne aliem împotriva vânătorilor de umbre.
Îl simţi pe Bat încordându-se lângă ea.
— Maia…
Maia nu-i dădu atenţie, făcând un pas înainte. Îşi oferi încheietura mâinii.
— Sângele pecetluieşte o alianţă, zise ea. Aşa spun legile vechi. Bea sângele meu ca să pecetluim înţelegerea.
— Maia, nu, zise Bat.
Ea-i aruncă o privire, punându-l la punct.
— Aşa trebuie făcut, zise Maia.
Maureen rânjea. Aruncă acadeaua deoparte; se sparse pe podea.
— Oh, amuzant, zise ea. Ca surorile de sânge.
— Exact aşa, zise Maia, adunându-şi curajul când cealaltă fată îi luă braţul.
Degetele micuţe ale lui Maureen se împletiră cu ale ei. Erau reci şi lipicioase de zahăr. Se auzi un declic, când colţii lui Maureen ieşiră din teci.
— Exact…
Colţii lui Maureen se înfipseră în încheietura Maiei. Nu se osteni să se poarte cu blândeţe: durerea o fulgeră pe Maia în tot braţul şi ea icni. Lupii din spatele ei se foiră, neliniştiţi. Maia îl putea auzi pe Bat, răsuflând greu, făcând eforturi să nu se repeadă la Maureen şi s-o împingă la o parte.
Maureen înghiţi, zâmbind, cu colţii încă înfipţi adânc în braţul Maiei. Vasele de sânge din braţul Maiei zvâcneau de durere; întâlni ochii lui Lily peste capul lui Maureen. Lily zâmbea cu răceală.
Maureen se înecă brusc şi se trase în spate. Duse o mână la gură; buzele îi erau umflate, ca ale cuiva care ar avea o reacţie alergică la înţepăturile de albine.

— Doare, zise ea, apoi îi apărură nişte crăpături, care se întinseră de la gura ei peste toată faţa.

Corpul îi fu scuturat de spasme.

— Mama, şopti cu voce stinsă şi începu să se sfărâme.

Părul i se desprinse, făcut cenuşă, apoi pielea, descojindu-se şi arătând oasele de dedesubt.

Maia făcu un pas înapoi, cu încheietura mâinii încă pulsând dureros, în timp ce rochia lui Maureen se lăsă moale la pământ, roz, sclipitoare şi... goală.

— Sfinte... Ce s-a întâmplat? întrebă Bat şi o prinse pe Maia, care se împleticea.

Încheietura sfâşiată începea deja să i se vindece, dar se simţea un pic ameţită. Haita de lupi murmura în jurul ei. Şi mai tulburător, vampirii se strânseseră laolaltă, şoptind, cu feţele lor palide ucigaşe, pline de ură.

— Ce-ai făcut? întrebă unul dintre ei, un băiat blond, cu voce ascuţită. Ce i-ai făcut conducătoarei noastre?

Maia se uită fix la Lily. Expresia celeilalte fete era glacială şi imposibil de citit. Pentru prima oară, Maia simţi fiorii de panică întinzându-se pe sub coastele ei. Lily...

— Agheasmă, zise Lily. În venele ei. Şi-a vârât-o mai devreme cu o seringă, pentru ca Maureen să poată fi otrăvită cu ea.

Vampirul blond îşi dezveli colţii.

— Trădarea are consecinţe, zise el. Vârcolaci...

— Opreşte! zise Lily. A făcut-o pentru că eu i-am cerut-o.

Maia răsuflă, aproape surprinsă de uşurarea pe care-o simţi.

Lily se uita în jur, la ceilalţi vampiri, care se holbau la ea, fără să înţeleagă.

— Sebastian Morgenstern este duşmanul nostru, cum este şi duşmanul tuturor repudiaţilor, zise Lily. Dacă-i nimiceşte pe vânătorii de umbre, următorul lucru pe care-l va face va fi să-şi îndrepte atenţia asupra noastră. Armata lui de războinici întunericiţi l-ar ucide pe Raphael şi-apoi i-ar măcelări în voie pe Copiii Nopţii. Maureen n-ar fi înţeles niciodată asta. Ne-ar fi dus pe toţi la distrugere.

Maia îşi scutură încheietura şi se întoarse spre haită.

— Lily şi cu mine ne-am înţeles, zise ea. Asta era singura cale. Alianţa dintre noi, care să fie sinceră. Acum e şansa noastră, când armata lui Sebastian este încă puţin numeroasă, iar vânătorii de umbre sunt încă puternici; acum e momentul să putem înclina balanţa. Acum e momentul să-i putem răzbuna pe cei care au murit la Praetor.

— Şi cine o să ne conducă? scânci vampirul blond. Cel care îl ucide pe conducătorul de dinainte ia mantia de cârmuitor, dar nu putem fi conduşi de un vârcolac. Aruncă o privire spre Maia: Nu te supăra.

— Nu mă supăr, murmură ea.

— Eu sunt cea care a ucis-o pe Maureen, zise Lily. Maia a fost arma pe care eu am mânuit-o, dar a fost planul meu, mâna mea a fost în spatele afacerii. Eu o să conduc. Cel puţin dacă nu obiectează careva.

Vampirii schimbară priviri între ei, zăpăciţi. Bat, spre surprinderea şi amuzamentul Maiei, îşi trosni degetele, în tăcere.

Buzele roşii ale lui Lily se arcuiră într-un zâmbet.

— Aşa mă gândeam şi eu. Făcu un pas spre Maia, evitând cu graţie rochia de tul şi grămăjoara de cenuşă - tot ce mai rămăsese din Maureen. Acum, zise ea, de ce nu discutăm alianţa asta?

— N-am făcut nicio plăcintă, anunţă Alec, când Jace şi Clary se întoarseră în marea încăpere centrală a peşterii.

Stătea întins pe spate, pe o pătură rulată, cu capul sprijinit pe o jachetă împăturită. În vatră ardea un foc, flăcările aruncând umbre alungite pe pereţi.

Scosese proviziile: pâine şi ciocolată, nuci şi batoane de cereale, apă şi mere bătute. Clary îşi simţi stomacul strângându-i-se, abia acum dându-şi seama ce foame îi era. Erau trei sticle de plastic lângă mâncare: două cu apă şi una cu vin.

— N-am făcut o plăcintă, repetă Alec, făcând un gest expresiv cu o mână, din trei motive. Unu, pentru că nu am niciun ingredient pentru o plăcintă. Doi, pentru că habar n-am cum să fac o plăcintă.

Făcu o pauză, în mod clar aşteptând.

Scoţându-şi sabia şi sprijinindu-se de peretele peşterii, Jace întrebă, cu prudenţă:

— Şi, trei?

— Pentru că nu sunt calul tău de bătaie, zise Alec, în mod clar mulţumit de sine.

Clary nu se putu abţine să nu zâmbească. Îşi desfăcu centura de arme şi o aşeză cu grijă la perete. Jace, desfăcând-o pe a sa, îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii că vinul îl luasem în scopuri antiseptice, zise Jace, întinzându-se elegant pe pământ lângă Alec.

Clary se aşeză lângă el. Fiecare muşchi din corpul ei protesta - nici măcar lunile de antrenament n-o pregătiseră pentru epuizantul drum de-o zi peste nisipurile fierbinţi.

— Nu e destul alcool în vin ca să servească în scopuri antiseptice, zise Alec. De altfel, nu sunt pilit. Sunt meditativ.

— Mda.

Jace şterpeli un măr, îl tăie expert în două şi-i oferi jumătate lui Clary. Ea luă o muşcătură din fruct, amintindu-şi. Primul lor sărut avusese gust de măr.

— Deci, zise ea. La ce anume meditezi?

— La ce se petrece acasă, zise Alec. Acum, când probabil au observat că am şters-o şi aşa mai departe. Îmi pare rău pentru Aline şi Helen. Mi-ar fi plăcut să le previn.

— Nu-ţi pare rău pentru părinţii tăi? întrebă Clary.

— Nu, răspunse Alec după o pauză lungă. Au avut şansa să facă ceea ce trebuia.

Se întoarse pe-o parte şi se uită la ei. Ochii lui erau foarte albaştri la lumina focului.

— Întotdeauna m-am gândit că a fi vânător de umbre însemna că trebuie să aprob ce făcea Conclavul, zise el. Mi se părea că altminteri n-aş fi fost loial. Le găseam scuze. Mereu îi scuzam. Dar simt că ori de câte ori avem de luptat, ducem un război pe două fronturi. Ne luptăm cu duşmanul şi ne luptăm şi cu Conclavul. Nu mai... pur şi simplu nu mai ştiu ce să cred.

Jace îi zâmbi cu afecţiune peste foc.

— Rebelule, zise el.

Alec se strâmbă şi se ridică în coate.

— Nu face mişto de mine, se răsti el, cu destulă forţă cât să-l uimească pe Jace.

Expresia lui Jace era indescifrabilă pentru cei mai mulţi oameni, dar Clary îl cunoştea destul de bine ca să recunoască fulgerul rapid de durere şi nelinişte de pe faţa lui când se aplecă să-i răspundă lui Alec... exact în clipa în care Isabelle şi Simon dădură buzna în încăpere. Isabelle părea îmbujorată, dar mai degrabă aşa cum e cineva care a alergat, decât cineva care s-a lăsat în voia pasiunii. Bietul Simon, gândi Clary amuzată - amuzament care i se topi aproape imediat când văzu expresiile de pe feţele lor.

— Tunelul dinspre est se sfârşeşte cu o uşă, zise Isabelle fără introducere. O poartă, ca aceea prin care am intrat noi, dar e ruptă. Şi sunt cemoni, de tipul zburător. Nu se apropie, dar se pot vedea. Cineva ar trebui să facă de pază, doar pentru siguranţă.

— Mă duc eu, zise Alec, ridicându-se. N-o să dorm, oricum.

— Nici eu, spuse Jace şi se ridică şi el. De altfel, cineva ar trebui să-ţi:mă companie.

Se uită la Clary, care-i zâmbi încurajator. Ea ştia că Jace nu putea suporta ca Alec să fie supărat pe el. Nu era sigură dacă putea simţi neînţelegerea prin intermediul legăturii lui de parabatai sau dacă era doar empatie obişnuită, sau puţin din amândouă.

— Sunt trei luni pe cer, zise Isabelle şi se aşeză în faţa mâncării, înnnzând mâna după un baton de cereale. Iar lui Simon i s-a părut că vede un oraş. Un oraş al demonilor.

— Nu sunt sigur, adăugă Simon, repede.

— În scripturi, Edom are o capitală, numită Idumeea, zise Alec. Ar putea fi ceva acolo. O să ţinem un ochi pe ce se întâmplă afară.

Se aplecă să-şi ia arcul şi porni spre tunelul dinspre est. Jace îşi luă un pumnal de seraf, o sărută repede pe Clary şi se duse după el; Clary, lungită pe o parte, se uita în foc, lăsându-se legănată de murmurul conversaţiei lui Isabelle şi Simon, până adormi.

Jace îşi simţea tendoanele spinării şi ale gâtului plesnind de epuizare, când se lăsă să alunece printre pietre, până când îşi sprijini cum trebuie spatele de una dintre cele mai mari, încercând să nu tragă prea adânc în piept aerul viciat. Îl auzi pe Alec aşezându-se lângă el, iar materialul aspru al costumului său de luptă râcâi pământul. Lumina lunii se reflectă în arcul lui, când şi-l aşeză în poală şi îşi îndreptă privirea asupra peisajului.

Cele trei luni atârnau jos pe cer; fiecare fragment arăta umflat şi enorm, de culoarea vinului, îmbăind tot peisajul cu lumina lor sângerie.

— Ai de gând să vorbeşti? întrebă Jace. Sau e una din dăţile alea când eşti atât de furios pe mine, încât nu zici nimic?

— Nu sunt furios pe tine, zise Alec.

Îşi plimbă mâna înmănuşată peste arc, bătând leneş cu degetele în lemn.

— Credeam că eşti, zise Jace. Dacă aş fi fost de acord să căutăm un adăpost, n-aş fi fost atacat. Ne-am pus pe toţi în primejdie...

Alec trase adânc aer în piept şi-l lăsă să iasă încet. Lunile urcaseră o idee mai mult pe cer şi lumina lor mohorâtă îi cădea acum pe faţă. Arăta tânăr, cu părul murdar şi încurcat, cu cămaşa sfâşiată.

— Ştiam riscurile când am discutat să venim aici, cu voi. Am semnat să murim. Adică, evident, aş prefera să supravieţuim. Dar am ales toţi asta.

— Prima oară când m-ai văzut, zise Jace, uitându-se la mâinile lui, prinse în jurul genunchilor, pariez că nu ţi-a i zis Din cauza lui o să fiu ucis.

— Prima oară când te-am văzut, mi-am dorit să te întorci înapoi, în Idris.

Jace se uită la Alec, crezând că-i o glumă. Alec ridică din umeri.

— Ştii că nu îmi plac schimbările.

— Am crescut cu tine, totuşi, afirmă Jace încrezător.

— Până la urmă, încuviinţă Alec. Ca muşchiul sau ca boala de piele.

— Mă iubeşti. Jace îşi sprijini capul de piatră, uitându-se în zarea peisajului mort cu ochi obosiţi. Crezi c-ar fi trebuit să lăsăm un bilet pentru Maryse şi Robert?

Alec râse sec.

— Cred c-or să-şi dea seama unde am plecat, în cele din urmă. Poate nu-mi pasă dacă tata îşi dă vreodată seama. Îşi lăsă capul pe spate şi oftă. Oh, Doamne, sunt aşa de clişeistic, zise el, disperat. Şi ce-mi pasă mie? Dacă tata hotărăşte că mă urăşte pentru că sunt gay, atunci nu merită să sufăr, nu?

— Nu te uita la mine, zise Jace. Tatăl meu adoptiv a fost un ucigaş în masă. Şi eu încă îmi mai fac griji despre ce-ar fi gândit. Aşa am fost programaţi să facem. Tatăl tău întotdeauna mi s-a părut grozav, în comparaţie cu al meu.

— Desigur, pe tine te place, zise Alec. Tu eşti heterosexual şi ai aşteptări scăzute din partea figurii tatălui.

— Cred că asta or să-mi graveze pe mormânt. „A fost heterosexual şi a avut aşteptări scăzute/'

Alec zâmbi - scurt, o străfulgerare de zâmbet forţat. Jace se uită la ei mai îndeaproape.

— Eşti sigur că nu eşti supărat? Pari cam supărat.

Alec se uită la cerul de deasupra. Nu se vedea nicio stea prin pânza de nori, numai o pată murdară de negru-gălbui.

— Nu totul e despre tine.

— Dacă nu te simţi bine, ar trebui să-mi spui, zise Jace. Suntem cu roţii sub presiune, dar va trebui să ne ţinem firea cât de mult...

Alec se răsuci spre el. Îl privea cu ochi stupefiaţi.

— Să mă simt bine? Tu cum te-ai simţi? întrebă el. Cum te-ai simţi dacă ar fi fost Clary cea răpită de Sebastian? Dacă am fi aici s-o salvăm pe ea, fără să ştim dacă a murit sau mai e în viaţă? Cum te-ai simţi tu?

Jace avu senzaţia că Alec îl pălmuise. Şi, de asemenea, avu senzaţia că o meritase. Încercă de vreo câteva ori, până să poată rosti următoarele cuvinte:

— Eu... aş fi praf.

Alec se ridică în picioare. Era bine conturat pe cerul ca o vânătaie, lumina lunilor sparte reflectându-se în pământ. Jace putea vedea fiecare nuanţă a expresiei lui, tot ce înăbuşise în el. Se gândi la modul în care Alec îl ucisese pe cavalerul elf, la Curte; rece, rapid şi fără milă. Niciunul dintre atributele astea nu se potrivea cu Alec. Şi totuşi Jace nu se oprise să se gândească, să se întrebe ce anume îi determinase răceala asta: durerea, mânia, frica.

— Aşa, zise Alec, făcând semn spre el însuşi, aşa sunt eu: praf.

— Alec...

— Eu nu sunt ca tine, zise Alec. Eu... nu sunt în stare să creez faţada perfectă, tot timpul. Pot spune glume, pot să încerc, dar sunt nişte limite. Nu pot...

Jace simţi că se clatină.

— Dar nu trebuie să-ţi creezi o faţadă, zise el, uluit. Nu trebuie să te prefaci. Poţi să...

— Pot să mă prăbuşesc? Ştim amândoi că nu e adevărat. Trebuie să ne ţinem firea şi, în toţi anii ăştia cât am stat cu ochii pe tine, te-am văzut ţinându-ţi firea, te-am văzut după ce tatăl tău a murit, te-am văzut când ai crezut că tu şi Clary eraţi fraţi, te-am urmărit, şi aşa ai supravieţuit. Aşadar, dacă trebuie să supravieţuiesc, atunci am să fac acelaşi lucru.

— Dar tu nu eşti ca mine, zise Jace.

Se simţea de parcă stânca tare de sub picioarele lui se crăpase în două. Când avea zece ani, îşi construise viaţa pe temelia tare a familiei Lightwood, a lui Alec, în special. Întotdeauna se gândise că, în calitate de parabatai, erau acolo unul pentru celălalt, că el fusese pentru inima zdrobită a lui Alec la fel de mult cât fusese Alec pentru a lui, dar îşi dădea seama acum, în mod cumplit, că nu se gândise deloc la Alec de când fuseseră luaţi prizonierii, nu se gândise ce trebuia să însemne pentru el fiecare oră, fiecare minut, neştiind dacă Magnus era viu sau mort.

— Eşti mai bun.

Alec se uită lung la el, pieptul său ridicându-se şi coborând cu rapiditate.

— Ce halucinaţie ai avut? întrebă el abrupt. Când am pătruns în lumea asta? Ţi-am văzut expresia când te-am găsit. Nu că n-ai văzut „nimic”. „Nimic” nu te-ar fi făcut să arăţi în halul ăla.

Jace clătină din cap.

— Tu ce ai văzut?

— Am văzut Sala Acordurilor. Era un uriaş banchet de victorie şi toată lumea era de faţă. Şi Max era acolo. Şi tu, şi Magnus, şi toată lumea, iar tata a ţinut un toast despre cum eu eram cel mai bun războinic pe care-l cunoscuse el vreodată...

Vocea i se stinse.
— Nu m-am gândit niciodată că voiam să fiu cel mai bun războinic, zise el. Întotdeauna am crezut că sunt fericit fiind steaua întunecată a supernovei tale. Vreau să spun, tu ai darul îngerului. Eu m-aş putea antrena la nesfârşit, dar... n-aş fi niciodată ca tine.
— Nici n-ai vrea, zise Jace. Nu ăsta eşti tu.
Respiraţia lui Alec se domolise.
— Ştiu, zise el. Nu sunt invidios. Am ştiut-o întotdeauna, din prima, că toată lumea credea că eşti mai bun decât mine. Şi tata a gândit-o. Şi
Conclavul a gândit-o. Izzy şi Max se uitau la tine ca la marele războinic care voiau să fie ei. Însă în ziua în care mi-ai cerut să-ţi fiu paraba-:ai, am ştiut că asta însemna că aveai destulă încredere în mine cât să-mi ceri să te ajut. Îmi spuneai că nu erai războinicul singuratic şi autosuficient, capabil să facă totul singur. Aveai nevoie de mine. Şi atunci mi-am dat seama că exista o persoană care nu credea că tu erai mai bun ca mine. Tu.
— Sunt tot felul de moduri de a fi mai bun, zise Jace. Am ştiut-o chiar de pe atunci. Poate că sunt, fizic, mai puternic, dar tu ai cea mai sinceră inimă pe care am întâlnit-o vreodată la cineva şi cea mai tare credinţă în oameni, iar în asta eşti mai bun decât aş putea spera eu vreodată să fiu.
Alec se uită la el cu ochi surprinşi.
— Cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată Valentine pentru mine a fost să mă trimită la tine, adăugă Jace. Bine, la părinţii tăi, dar mai ales la tine. La tine, la Izzy şi la Max. Dacă n-aţi fi fost voi, aş fi fost... ca Sebastian. Dorindu-mi asta. Făcu un gest spre pustietatea din faţa lor: Dorindu-mi să fiu regele unei pustietăţi de cranii şi cadavre. Jace se întrerupse, mijind ochii în depărtare. Ai văzut aia? întrebă.
Alec clătină din cap.
— Nu văd nimic.
— Lumină, reflectând din ceva.
Jace cerceta cu ochii umbrele deşertului. Îşi scoase pumnalul de seraf de la cingătoare. În lumina lunii, chiar şi neactivat, adamas-ul transparent lumina rubiniu.
— Aşteaptă aici, îi zise lui Alec. Păzeşte intrarea. Mă duc acolo s-arunc o privire.
— Jace... începu Alec, dar Jace deja ţâşnise pe pantă în jos, sărind din piatră în piatră.
Apropiindu-se de picioarele muntelui, stâncile deveneau mai palide la culoare şi începură să se sfărâme sub picioarele lui când ateriza pe ele. În cele din urmă, se prefăcură în nisip prăfos, presărat cu bolovani masivi, boltiţi. Erau câteva lucruri care creşteau, ici şi colo, în peisaj: copaci care arătau de parcă s-ar fi fosilizat de o explozie subită, de o explozie solară.
În spatele lui erau Alec şi intrarea în tunele. Înaintea lui era dezolarea. Jace începu să-şi croiască drum cu grijă printre stâncile sparte şi copacii uscaţi. În mers, o văzu din nou, o scânteie rapidă, ceva viu în tot acel pustiu fără viaţă. Se îndreptă într-acolo, păşind cu grijă, drept în faţa lui.

— Cine-i acolo? strigă, apoi se încruntă. Bineînţeles, adăugă, adresându-se întunericului din jur, până şi eu, ca vânător de umbre, am văzut destule filme ca să ştiu că oricine strigă „Cine-i acolo?” o să fie ucis imediat.
Un zgomot răsună prin văzduh - un gâfâit, o respiraţie întretăiată. Jace se încordă şi se mişcă înainte cu viteză. Iată: o umbră, ieşind din întuneric şi luând o formă omenească. O femeie, ghemuită şi îngenuncheată, purtând o robă de-o culoare ştearsă, mânjită cu noroi şi sânge. Părea să plângă.
Jace strânse mai tare de mânerul pumnalului. Se apropiase de mulţi demoni, la viaţa lui, care se prefăceau neajutoraţi sau care îşi mascau altfel adevărata natură, pentru ca el să simtă mai puţină simpatie decât suspiciune.
— Dumah, şopti el, iar lama se aprinse în beznă.
Acum putea vedea femeia mult mai clar. Avea părul lung, care-i cădea pe pământ şi era amestecat cu zgură, şi, un cerc de fier în jurul frunţii. Părul îi era roşcat în umbre, culoarea sângelui vechi, şi pentru o clipă, înainte ca ea să se ridice şi să se întoarcă spre el, Jace se gândi la Regina Elfilor Luminii...
Dar nu era ea. Femeia asta era un vânător de umbre. Era chiar mai mult de atât. Purta roba albă a unei Surori de Fier, legată sub sâni, iar ochii ei erau complet de culoarea portocalie a flăcărilor. Rune întunecate îi desfigurau obrajii şi fruntea. Mâinile îi erau strânse la piept. Le lăsă să-i cadă pe lângă corp, acum, iar Jace simţi aerul din plămâni devenind ca de gheaţă când îi văzu uriaşa rană din piept, sângele întinzându-se pe pânza albă a robei.
— Mă cunoşti, nu-i aşa, vânătorule de umbre? zise ea. Sunt Sora Magdalena, din ordinul Surorilor de Fier, pe care tu ai ucis-o.
Jace înghiţi nodul din gâtul său uscat.
— Ba nu eşti ea. Eşti un demon.
Ea clătină din cap.
— Am fost blestemată, pentru că am trădat Conclavul. Când m-ai ucis, am venit aici. Acesta este iadul meu şi eu rătăcesc. Niciodată vindecându-mă, totdeauna sângerând.
Arătă în spatele ei, iar el văzu urmele paşilor ei care duceau spre acest loc, fiecare urmă de talpă conturată cu sânge.
— Asta e ce mi-ai făcut tu mine.
— N-am fost eu, zise el, răguşit.
Ea îşi lăsă capul într-o parte.
— Nu? zise ea. Nu-ţi aminteşti?
Şi el îşi aminti, micul studio de artist din Paris, Pocalul de adamas, Magdalena neaşteptându-se la atac, când el scosese sabia şi o împlântase în ea; expresia de pe faţa ei când căzuse pe masa de lucru, murind...
Sângele de pe sabia lui, pe mâinile lui, pe haine. Nu sânge de demon sau ichor. Nu sângele unui duşman. Sângele unui vânător de umbre.
— Îţi aminteşti, zise Magdalena, lăsând capul într-o parte, cu un mic zâmbet. Cum ar putea un demon să ştie lucrurile pe care le ştiu eu, jace Herondale?
— Nu... e numele meu, şopti Jace.
Sângele lui i se părea fierbinte prin vene, strângându-l de gât, înecându-i cuvintele. Se gândi la caseta de argint cu păsările gravate pe ea, bâtlani graţioşi

în zbor, istoria uneia dintre cele mai nobile familii de vânători de umbre trecută în cărţi, şi în scrisori, şi în suvenirurile de ramilie, şi cum se simţise de parcă n-ar fi meritat să atingă conţinutul acelei casete.

Expresia ei zvâcni nervos, de parcă n-ar fi înţeles prea bine ce spusese el, dar continuă fără oprire, înaintând spre el pe pământul surpat.

— Atunci cine eşti tu? Nu ai un drept adevărat la numele de Lightwood. Eşti un Morgenstern? Ca Jonathan?

Jace trase aer în piept, care îi pârjoli gâtlejul ca focul. Corpul îi era lac de sudoare, mâinile îi tremurau. Totul din el îi striga să facă un salt şi s-o străpungă pe creatura aceea, Magdalena, cu pumnalul lui de seraf, dar nu-şi putea alunga din minte imaginea ei căzând, murind, la Paris, iar el stând deasupra ei, dându-şi seama ce făcuse, că era un ucigaş şi cum era să omoare aceeaşi persoană de două ori...

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa? şopti Magdalena. Să fii legat de Jonathan, să fii una cu el? Te elibera. Acum poţi să-ţi spui că tot ce ai făcut ţi-a fost impus, că nu tu ai fost cel care a acţionat, că nu tu ai înfipt sabia aceea în mine, dar amândoi ştim adevărul. Legătura lui Lilith a fost doar o scuză pentru tine ca să faci lucrurile pe care-ţi doreai să le faci oricum.

Clary, se gândi el, îndurerat.

Dacă ea ar fi fost aici, ar fi avut convingerea ei inexplicabilă de care să se agaţe, credinţa ei că era bun în sufletul lui, o credinţă care servea drept fortăreaţă prin care mcio îndoială nu putea răzbate.

Însă ea nu era aici şi el era singur într-un ţinut ars, mort, acelaşi ţinut mort...

— Ai văzut, nu-i aşa? şuieră Magdalena, care ajunsese aproape lângă el, acum, cu ochii de flăcări săltăreţe, oranj şi roşii. Pământul ăsta ars, toată distrugerea, şi tu domnind peste el? Asta a fost viziunea ta? Dorinţa inimii tale? îl prinse de încheietură şi vocea ei se ridică, exaltată, nemaifiind întru totul omenească: Crezi că secretul tău întunecat este acela că vrei să fii ca Jonathan, dar o să-ţi spun eu adevăratul secret, cel mai întunecat secret. Eşti deja.

— Nu! strigă Jace şi ridică pumnalul, un arc de foc peste cer.

Ea se smuci înapoi şi, pentru o clipă, Jace crezu că focul din pumnal îi aprinsese marginea robei, căci flăcările explodară în faţa ochilor lui. Simţi arsura şi spasmul venelor şi-al muşchilor din braţe, auzi ţipătul Magdalenei devenind gutural şi inuman. Se dădu înapoi, clătinându-se...

Şi îşi dădu seama că focul se revărsase din el, că-i izbucnise din mâini şi din vârful degetelor în valuri ce străbătuseră deşertul, incendiind totul înaintea lui. O văzu pe Magdalena răsucindu-se şi zgârcindu-se, devenind ceva orbii, cu tentacule şi respingător, înainte de a se preface în cenuşă, cu un ultim ţipăt. Văzu pământul înnegrindu-se şi pâlpâind, când căzu în genunchi, pumnalul său de seraf topindu-se în flăcările ce se înălţaseră, încercuindu-l. Gândi: O să mor ars aici, în timp ce focul mugea dezlănţuit peste câmpie, astupând vederea cerului.

Nu se temu.

17
Jertfa arderii-de-tot

Clary visă foc, un stâlp de foc gonind printr-un peisaj deşertic, arzând totul în calea lui: copaci, tufişuri, oameni ţipând. Corpurile lor se făceau negre şi se sfărâmau din faţa forţei flăcărilor, iar peste toate atârna o rună, plutind ca un înger, în forma a două aripi unite de o singură bară...

Un ţipăt răzbătu prin fum şi întuneric, trezind-o pe Clary din coşmarul ei. Ochii i se deschiseră brusc şi văzu focul în faţa ei, strălucitor şi fierbinte, şi se ridică iute, întinzând mâna după Heosphoros.

Cu sabia în mână, bătăile de inimă i se domoliră, încetul cu încetul. Acesta nu era un foc pârjolind totul, scăpat de sub control. Era stăpânit, fumul urcând spre enormul tavan al peşterii. Flăcările luminau spaţiul din jur. Ii putea vedea pe Simon şi pe Isabelle, Izzy ridicându-se din poala lui Simon, uitându-se în jur, clipind buimăcită.

— Ce...

Clary era deja în picioare.

— A ţipat cineva, zise ea. Voi doi rămâneţi aici, mă duc să văd ce s-a întâmplat.

— Nu... nu.

Isabelle se ridică în picioare exact în clipa în care Alec dădu buzna în încăpere, respirând anevoie.

— Jace, zise el. S-a întâmplat ceva... Clary, ia-ţi stela şi vino.

Se întoarse pe-un călcâi şi se repezi din nou prin tunel. Clary şi-o vârî pe Heosphoros sub centură şi alergă după el. Străbătu ca săgeata tunelul, ghetele alunecându-i peste pietrele neregulate, şi ieşi afară, în noapte, cu stela deja în mână.

Noaptea ardea. Platoul cenuşiu de stânci cobora spre deşert, iar în locul unde piatra întâlnea nisipul era focul - ridicându-se până sus, prefăcând cerul în auriu, arzând pământul. Se uită la Alec.

— Unde e Jace? strigă ea, peste trosnetele flăcărilor.

El îşi întoarse capul de la ea, spre inima focului.

— Acolo, zise. În foc. L-am văzut curgând din el şi înghiţindu-l.

Clary simţi cum i se opreşte inima; se clătină înapoi, depărtându-se de Alec de parc-ar fi lovit-o, iar el întinse mâna spre ea, spunând:

— Clary. Nu e mort. Dacă ar fi fost, aş fi ştiut-o. Aş fi ştiut-o...

Isabelle şi Simon ieşiră în fugă din gura peşterii în spatele lor; Clary

Îi văzu pe amândoi reacţionând la focul ceresc, Isabelle cu ochii mari, Simon crispându-se de groază - focul şi vampirii nu se înţelegeau, chiar dacă el era un Diurn. Isabelle îl prinse de braţ de parc-ar fi vrut să-l protejeze; Clary o putu auzi strigând ceva, dar cuvintele îi erau acoperite de vuietul incendiului. Braţul lui Clary ardea şi ustura. Privi în jos şi îşi dădu seama că începuse să deseneze pe pielea ei, reflexul punând stăpânire pe mintea ei conştientă. Privi cum o rună pyr, pentru rezistenţă la foc, îi apărea pe încheietură, clară şi neagră pe piele. Era o rună puternică: îi putea simţi forţa, radiind în afară.

Porni să coboare panta, întorcându-se când îl simţi pe Alec în spatele ei.

— Rămâi pe loc, îi strigă ea şi îşi ridică încheietura, arătându-i runa. Nu ştiu dacă o să meargă. Rămâi aici, apără-i pe Simon şi pe Izzy... focul ceresc ar trebui să ţină demonii la distanţă, dar, pentru orice eventualitate.

Şi-apoi se întoarse, săgetând cu uşurinţă printre stânci, micşorând distanţa dintre ea şi pălălaie, iar Alec rămase pe potecă, în spatele ei, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

De aproape, focul era un perete de aur, mişcându-se şi schimbându-se, culorile licărind în inima lui: roşu aprins, limbi de portocaliu şi de verde. Clary nu putea vedea nimic decât flăcări; vipia ce venea dinspre ele îi înţepa pielea şi-i aducea lacrimi în ochi. Trase aer în piept, care-i arse gâtlejul, şi păşi în foc.

O înconjură ca o îmbrăţişare. Lumea se transformă în roşu, auriu, oranj, şi începu să înoate înaintea ochilor ei. Părul ei se ridică şi flutură în vântul fierbinte, şi nu mai putea spune care erau şuviţele ei ca de foc şi care focul însuşi. Păşi cu grijă, clătinându-se de parcă ar fi mers împotriva unui vânt puternic - putea simţi runa ignifugă zvâcnind pe braţul ei la fiecare pas - iar vâltoarea se rotea în jurul ei, deasupra ei, până sus.

Trase iarăşi aer fierbinte în piept şi forţă înaintarea, cu umerii aduşi de parcă ar fi ridicat vreo povară foarte grea. Nu era nimic în jurul ei în afară de foc. Avea să moară în focul ăsta, gândi ea, arzând ca o pană, fără nici măcar o urmă lăsată în ţărâna acestei lumi străine care să ateste că fusese vreodată pe aici.

Jace, gândi ea şi făcu un ultim pas. Flăcările se deschiseră în jurul ei ca o cortină, iar ea gâfâi, căzând în faţă, lovindu-şi genunchii de pământ Runa ignifugă de pe braţul ei începuse să se şteargă, albindu-se, storcând-o de energie odată ce-şi retrăgea puterea. Îşi înălţă capul şi se uită lung.

Focul se ridica de jur împrejurul ei într-un cerc, flăcările urcând până la cerul pârjolit al demonilor. Iar în mijlocul cercului de văpaie, stătea Jace, în genunchi; neatins de flăcări, cu capul lui auriu lăsat pe spate şi ochii pe jumătate închişi. Îşi ţinea palmele lipite de pământ, iar din palmele lui curgea un râu care părea de aur topit. Şiroia pe pământ ca mici fire de lavă, iluminându-l. Nu, gândi ea, mai mult decât iluminându-l, cristalizânduA, prefăcându-l într-un material dur, auriu, care strălucea ca...

Ca adamas-ul. Se târî în patru labe până la Jace, pământul de sub ea prefăcându-se din sol sfărâmicios. Într-o substanţă alunecoasă, transparentă, ca adamas-ul, dar de culoarea aurului, nu alb. Jace nu se clinti: precum îngerul Raziei apărând din Lacul Lyn, şiroind de apă, el rămânea nemişcat în timp ce focul se revărsa din el, de jur împrejurul lui pământul întărindu-se şi devenind aur.

Adamas.

Puterea acestuia o străbătu pe Clary prin tot corpul, făcând-o să se înfioare până-n măduva oaselor. Imaginile înfloreau în mintea ei: rune, apărând din nimic, din ce în ce mai clare şi apoi dispărând ca focurile de artificii, iar ea suferea pierderea lor, atât de multe rune cărora n-avea să le ştie niciodată înţelesul, rostul, dar se trezi la câţiva centimetri de face, iar prima rună pe care şi-o imaginase vreodată, runa pe care o visase mai mereu în ultimele zile, îi

apăru clar în minte. Aripi, unite de o sinyură bară-nu} nu aripi - mânerul unei săbii - întotdeauna fusese mânerul unei săbii...

— Jace! strigă ea, iar el deschise ochii.

Erau mai aurii şi decât focul. Se uită la ea fără să-i vină să creadă, iar ea-şi dădu imediat seama ce-şi închipuia el că făcea - îngenunchease şi aştepta să moară, dorindu-şi să fie mistuit de foc ca un sfânt medieval.

Ii venea să-i tragă o palmă.

— Clary, cum...

Întinse mâna să-l apuce de încheietură, dar el era mai rapid decât ea şi se feri.

— Nu! Nu mă atinge. E periculos...

— Jace, încetează. Înălţă braţul, cu runa pyr pe el pâlpâind argintiu în lumina nepământeană. Am mers prin foc ca să ajung la tine, zise ea peste vuietul flăcărilor. Suntem aici. Suntem aici amândoi, acum, înţelegi?

Ochii lui erau înnebuniţi, disperaţi.

— Clary, ieşi de aici...

— Nu! Se agăţă de umerii lui şi, de data asta el nu se feri. Îşi înfipse hotărât degetele în costumul lui de luptă. Ştiu cum să îndrept asta! strigă ea şi se aplecă, lipindu-şi buzele de ale lui.

Gura lui era fierbinte şi uscată şi pielea dogorâtoare, când ea îşi urcă mâinile pe gâtul lui, ca să-i cuprindă faţa între palme. Simţi gust de foc, de scrum şi de sânge pe gura lui şi se întrebă dacă şi ea avea acelaşi gust.

— Ai încredere în mine, şopti ea peste buzele lui şi, cu toate că vorbele i se pierdură în haosul din jur, îl simţi relaxându-se o idee şi dând din cap, aplecându-se spre ea, lăsând focul să treacă printre ei, când respirară fiecare aerul celuilalt, gustând scânteile unul de pe buzele celuilalt. Ai încredere în mine, şopti ea din nou şi întinse mâna după sabie.

Isabelle îşi încolăcise braţele în jurul lui Simon, ţinându-l pe loc. Ştia că dacă i-ar fi dat drumul, el ar fi coborât în goană panta, dând năvală în focul unde dispăruse Clary şi s-ar fi aruncat în vâlvătaie.

Şi ar fi ars ca iasca, mai rău, ca iasca stropită cu benzină. El era vampir. Isabelle îl ţinea, cu mâinile prinse strâns peste pieptul lui, şi parcă îi putea simţi golul de sub coaste, locul unde inima lui nu bătea. A ei bătea înnebunită. Părul i se ridicase şi-i flutura pe spate în vântul fierbinte de la imensul foc ce ardea la picioarele platoului. Alec era la jumătatea pantei, ezitând; o siluetă neagră pe fundalul flăcărilor.

Iar flăcările - se înălţau spre cer, acoperind vederea lunii sparte. Mişcându-se şi schimbându-se încontinuu, un minunat şi ucigător zid de aur. Prin tremurul flăcărilor, Isabelle putu desluşi nişte umbre mişcându-se în el - umbra cuiva îngenuncheat, apoi o alta, o umbră mai mică, aplecându-se şi târându-se. Clary, gândi ea, târându-se spre Jace prin inima pârjolului. Ştia că îşi aplicase o rună pyr pe braţ, dar Isabelle nu auzise niciodată de vreo rună ignifugă care ar fi putut să reziste la tipul ăsta de foc.

— Iz, şopti Simon. Eu nu...

— Ssst.
Îl ţinu mai strâns, de parcă ţinându-l s-ar fi împiedicat de a se face ea însăşi fărâme. Jace era acolo, înăuntru, în inima focului, şi ea nu ar mai fi putut pierde încă un frate, n-ar mai fi putut…
— Sunt teferi, zise ea. Dacă Jace ar fi fost rănit, Alec ar fi ştiut. Iar dacă el e teafăr, atunci şi Clary e teafără.
— O să ardă amândoi şi o să moară, zise Simon, părând pierdut.
Isabelle ţipă când flăcările se înălţară brusc şi mai sus. Alec făcu un pas nehotărât înainte, apoi căzu în genunchi, punându-şi mâinile în pământ. Spatele său era ca un arc de durere. Cerul era o spirală de foc, învârtindu-se ameţitor.
Isabelle îi dădu drumul lui Simon şi se repezi pe potecă la fratele ei. Se aplecă deasupra lui, înfigându-şi mâinile în jacheta lui, trăgându-l în picioare.
— Alec, Alec…
Alec se ridică anevoie, cu faţa albă ca varul, mai puţin în locurile unde era mânjit cu funingine. Se întoarse cu spatele la Isabelle, dându-şi jos jacheta costumului de luptă.
— Runa mea de parabatai… poţi s-o vezi?
Isabelle simţi că-i stă inima; se gândi o clipă c-ar putea leşina. Apucă de gulerul lui Alec, trase şi răsuflă zgomotos de uşurare.
— E încă la locul ei.
Alec îşi îmbrăcă la loc jacheta.
— Am simţit ceva schimbându-se; de parcă s-ar fi răsucit ceva în mine… îşi ridică vocea: Mă duc acolo.
— Nu!
Isabelle îl prinse de braţ, apoi Simon zise brusc din spatele ei:
— Uite!
Arăta spre foc. Isabelle îl privi un moment fără să înţeleagă, abia pe urmă dându-şi seama ce-i arăta. Flăcările începuseră să se micşoreze. Ea scutură din cap, parcă pentru a şi-l limpezi, cu mâna încă pe braţul lui Alec, dar nu, nu era o iluzie. Focul se stingea. Flăcările slăbiseră, nu mai erau imenşi stâlpi portocalii, se decoloraseră spre galben, răsucindu-se în interior, strângându-se ca nişte degete. Ii dădu drumul lui Alec şi toţi trei rămaseră aliniaţi, umăr la umăr, privind focul domolindu-se, scoţând la vedere un cerc de pământ ceva mai întunecat, unde flăcările arseseră, iar înăuntrul lui, două siluete.
Clary şi Jace.
Era greu să-i vezi bine, prin fumul şi lumina roşie a tăciunilor încă arzând, dar în mod clar erau în viaţă şi nevătămaţi. Clary stătea în picioare, Jace era îngenuncheat în faţa ei, cu mâinile într-ale ei, aproape ca şi când l-ar fi făcut cavaler. Era ceva ritualic în poziţia lor, ceva ce vorbea despre magie veche, necunoscută. Când fumul se destrămă, Isabelle putu vedea sclipirea luminoasă a părului lui Jace care se ridica în picioare. Apoi amândoi începură să urce pe potecă.
Isabelle, Simon şi Alec rupseră rândurile şi se repeziră spre ei. Isabelle se aruncă spre Jace, care o prinse şi o îmbrăţişă, întinzând mâna pe după ea ca să i-o strângă pe a lui Alec, continuând s-o ţină strâns pe Isabelle. Pielea lui era

rece, faţă de a ei. Costumul lui n-avea nicio urmă de arsură, întocmai cum deşertul din spatele lor nu arăta niciun semn că, în urmă cu numai câteva clipe, un uriaş incendiu făcea prăpăd aici.

Isabelle întoarse capul pe pieptul lui Jace şi îl văzu pe Simon îmbrăţişând-o pe Clary. O ţinea strâns, clătinând din cap, în timp ce Clary îl privea cu un zâmbet radios, şi Isabelle îşi dădu seama că nu simţea nicio scânteie de gelozie. Nu era nicio deosebire între modul în care Simon o îmbrăţişa pe Clary şi cel în care ea îl îmbrăţişa pe Jace. Era dragoste aici, cât se poate de clar, dar era dragoste frăţească.

Se desprinse de Jace şi îi zâmbi lui Clary, care-i răspunse cu un zâmbet timid. Alec se apropie s-o îmbrăţişeze pe Clary, iar Simon şi Jace se priviră cu precauţie. Deodată, Simon rânji - acel rânjet subit, neaşteptat, care-i înflorea în cele mai nepotrivite împrejurări şi pe care Isabelle îl adora - şi îşi întinse braţele spre Jace.

Jace clătină din cap.

— Nu-mi pasă dacă tocmai mi-am dat foc, zise el. Pe tine nu te îmbrăţişez.

Simon oftă şi îşi lăsă braţele jos.

— Tu pierzi, zise el. Dacă ai fi dat curs invitaţiei, te-aş fi lăsat să mă îmbrăţişezi, dar, sincer, ar fi fost o îmbrăţişare de milă.

Jace se întoarse spre Clary, care se desprinsese din braţele lui Alec, dar stătea uitându-se amuzată, cu mâna pe mânerul săbiei Heosphoros. Aceasta părea să licărească, de parcă păstrase ceva din lumina focului.

— Ai auzit asta? o întrebă Jace. O îmbrăţişare de milă?.

Alec ridică o mână. În mod surprinzător, Jace tăcu.

— Recunosc că suntem toţi ameţiţi de bucuria supravieţuirii, aşa explicându-se purtarea ta stupidă din momentul de faţă, zise Alec. Dar, mai întâi - ridică un deget - cred că noi trei avem nevoie de o explicaţie. Ce s-a întâmplat? Cum ai pierdut controlul asupra focului? Ai fost atacat?

— A fost un demon, zise Jace, după o pauză. A luat forma unei femei pe care eu... cuiva pe care eu l-am rănit pe vremea când mă poseda Sebastian. M-a întărâtat până am pierdut controlul asupra focului ceresc. Clary m-a ajutat să-l iau iarăşi în stăpânire.

— Şi asta-i tot? Sunteţi amândoi teferi? zise Isabelle, fără să-i creadă pe de-a-ntregul. Am crezut... când am văzut ce se întâmpla, am crezut că era Sebastian. Că venise după noi, cumva. Că tu ai încercat să-l arzi şi că ai fost prins în mijlocul focului...

— N-o să se mai întâmple. Jace îi atinse blând obrazul lui Izzy. Acum am focul ceresc sub control. Ştiu cum să-l folosesc şi cum să nu-l folosesc. Cum să-l dirijez.

— Cum? întrebă Alec, uluit.

Jace şovăi. Ochii lui se îndreptară spre Clary şi părură să se întunece, de parcă trăsese nişte obloane peste ei.

— Va trebui să ai doar încredere în mine.

— Asta-i tot? zise Simon, neîncrezător. Doar să avem încredere în tine?

— Nu aveţi? întrebă Jace.

— Eu...
Simon se uită la Isabelle, care se uită la fratele ei.
După o clipă, Alec dădu din cap.
— Am avut destulă încredere în tine ca să venim aici, zise el. O să avem încredere în tine până la sfârşit.
— Deşi ar fi chiar grozav dacă ne-ai spune şi nouă planul, ştii, cu puţin înainte, zise Isabelle. Înainte de sfârşit, vreau să zic.
Alec înălţă o sprânceană la ea. Ea ridică din umeri, cu nevinovăţie.
— Doar cu puţin înainte, zise ea. Mi-ar plăcea să mă aranjez, cât de cât.
Ochii fratelui ei se încrucişară cu ai ei şi atunci, un pic răguşiţi - de parcă aproape uitaseră cum se face - izbucniră amândoi în râs.

Doamnei Consul:
Spiritele naturii nu sunt aliaţii voştri. Sunt duşmanii voştri. Urăsc planul nefilimilor şi uneltesc să îi trădeze şi să-i facă să piardă. Au cooperat cu
Sebastian Morgenstern pentru a ataca şi a distruge Institutele. Nu aveţi încredere în Meliorn sau în oricare alt sfetnic de la nicio Curte. Regina Elfilor Luminii este duşmanul vostru. Nu încercaţi să răspundeţi acestui mesaj. Acum sunt în Vânătoarea Sălbatică' iar vânătorii m-ar ucide dacă ar bănui că v-am spus ceva.
Mark Blackthorn

Jia Penhallow privi peste ochelarii de citit la Emma şi la Julian, care stăteau încordaţi în faţa biroului din biblioteca de la ea de acasă. În spatele Consulului se afla o fereastră panoramică, prin care Emma putea vedea priveliştea oraşului Alicante desfăşurându-se în vale: casele presărate pe costişele dealurilor, canalele îndreptându-se spre Palatul Acordurilor, Colina Citadelei profilându-se pe cer.
Jia îşi întoarse din nou ochii la hârtia pe care i-o aduseseră. Fusese împăturită cu o inteligenţă aproape diabolică şi vârâtă într-o ghindă, şi fusese nevoie de timp îndelungat şi de degetele abile ale lui Ty ca s-o extragă.
— A mai scris fratele vostru şi altceva în afară de asta? Vreun mesaj numai pentru voi?
— Nu, zise Julian şi trebuie să fl existat ceva în gâtuirea îndurerată a vocii lui care-o făcu pe Jia să-l creadă, pentru că nu stărui.
— Vă daţi seama ce înseamnă asta, zise ea. Consiliul n-o să vrea să creadă. O să spună că e o păcăleală.
— E scrisul lui Mark, zise Julian. Şi modul în care a parafat... Arătă spre semnul din josul paginii: imaginea clară a unor spini, făcută cu ceea ce părea a fi cerneală brun-roşiatică.
— Şi-a înmuiat inelul familiei în sânge şi l-a folosit ca să facă asta, zise Julian, înroşindu-se la faţă. Mi-a arătat, odată, cum se face. Nimeni altcineva n-ar avea inelul familiei Blackthorn sau n-ar şti cum să facă asta cu el.
Jia se uită de la pumnii strânşi ai lui Julian la faţa stăpânită a Emmei şi dădu din cap.

— Voi sunteţi bine? întrebă ea, mai blând. Ştiţi ce este Vânătoarea Sălbatică?
Ty le ţinuse o prelegere destul de lungă despre ea, dar Emma găsi că acum, cu privirea mâhnită şi compătimitoare a Consulului asupra ei, nu-şi putea găsi cuvintele.
Julian vorbi.
— Elfi care sunt vânători, zise el. Străbat cerul călări. Oamenii cred că, dacă îi urmăreşti, te pot conduce pe tărâmul celor morţi sau pe tărâmul zânelor.
— Gwyn ap Nudd e conducătorul lor, zise Jia. El n-a depus jurământ de credinţă nimănui; este parte a unei magii mai sălbatice. Este supranumit Culegătorul Morţilor. Deşi este un elf, el şi vânătorii lui nu sunt implicaţi în Acorduri. Nu au nicio înţelegere cu vânătorii de umbre şi nu ne recunosc jurisdicţia. Nu se vor supune legilor, niciunei legi. Înţelegeţi?
Ei se uitară la ea fără expresie. Ea oftă.
— Dacă Gwyn l-a luat pe fratele vostru ca să fie unul dintre vânătorii lui, ar putea fi imposibil...
— Spui că n-o să mai putem să-l avem înapoi, zise Emma şi văzu ceva sfărâmându-se în ochii lui Julian.
În acea clipă, îi veni să sară pe birou şi s-o bată pe Jia cu teancurile ei de dosare îngrijit etichetate, fiecare cu un alt nume pe el.
Unul dintre ele îi atrase atenţia Emmei ca o firmă luminoasă. CARSTAIRS: DECEDAŢI. Încercă să nu lase să se vadă pe faţa ei că recunoscuse numele familiei sale.
— Spun că nu ştiu. Consulul îşi lipi palmele pe faţa biroului. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştim, în clipa asta, zise ea, iar vocea îi sună reţinută şi aproape frântă. Pierderea spiritelor naturii ca aliaţi e o lovitură grea. Dintre toţi repudiaţii, ei sunt cei mai subtili duşmani şi cei mai periculoşi. Jia se ridică în picioare. Aşteptaţi aici puţin, spuse.
Ieşi din încăpere pe o uşă din perete şi, după câteva clipe de tăcere, Emma auzi zgomot de paşi şi murmurul vocii lui Patrick. Prinse frânturi de cuvinte - „proces” şi „mortal” şi „trădare”.
Îl putu simţi pe Julian lângă ea, încordat ca o strună de arbaletă încărcată. Întinse mâna şi-l atinse uşor pe spate, desenând cu degetele între omoplaţii lui:
— E-Ş-T-I-B-I-N-E?
El clătină din cap, fără să se uite la ea. Emma aruncă o privire spre teancul de dosare de pe birou, apoi una spre uşă, apoi la Julian, tăcut şi fără expresie, şi se hotărî. Se repezi la birou, înfigând mâna în teancul de dosare, şi-l trase pe cel cu eticheta CARSTAIRS.
Era un dosar legat, nu prea greu, iar Emma îi ridică bluza lui Julian. Ii înăbuşi exclamaţia de surpriză punându-i o mână peste gură, iar cu cealaltă îi vârî dosarul în jeanşi, la spate. Ii trase bluza la loc exact când uşa se deschise şi Jia intră.
— Aţi fi de acord să depuneţi mărturie în faţa Consiliului încă o dată? întrebă ea, plimbându-şi ochii de la Emma, care bănui că probabil roşise, la Julian, care arăta de parcă ar fi fost electrizat.

Privirea lui se înăspri, iar Emma se minună. Julian era atât de blând, încât uneori uita că ochii aceia de culoarea mării puteau deveni reci ca valurile de pe coastă, iama.

— Fără Sabia Mortală, zise Consulul. Doar vreau să le spuneţi şi lor ce ştiţi.

— Dacă promiţi că o să încerci să-l aduci pe Mark înapoi, zise Julian. Şi nu numai s-o spui, ci s-o şi faci.

Jia se uită la el, solemn.

— Promit că nefilimii n-o să-l abandoneze pe Mark Blackthom, nu atâta vreme cât mai e în viaţă.

Umerii lui Julian se relaxară, o idee.

— Bine, atunci.

Se deschisese ca o floare pe fundalul cerului acoperit de nori negri: o explozie bruscă, fără zgomot, o flamă. Luke, stând la fereastră, tresări şi se dădu înapoi surprins, înainte de a-şi lipi ochiul de fanta îngustă, încercând să desluşească sursa luminii.

— Ce e?

Raphael îşi înălţă capul de unde stătea, îngenuncheat lângă Magnus. Magnus părea să doarmă, cu ochii ca nişte semiluni întunecate pe pielea lui. Se ghemuise incomod pe lângă lanţurile care îl ţineau legat şi părea bolnav sau cel puţin epuizat.

— Nu sunt sigur, zise Luke şi rămase nemişcat, iar băiatul vampir veni lângă el, la fereastră.

Luke nu se simţise niciodată foarte confortabil în prezenţa lui Raphael. Raphael i se părea un soi de Loki sau alt zeu înşelător, uneori lucrând pentru bine, alteori pentru rău, dar întotdeauna în interesul propriu.

Raphael mormăi ceva în spaniolă şi îl împinse pe Luke, făcându-şi loc la fereastră. Flăcările se reflectau roşu-auriu în pupilele ochilor săi negri.

— Opera lui Sebastian, nu crezi? întrebă Luke.

— Nu.

Privirea lui Raphael era depărtată, iar Luke îşi reaminti că băiatul din faţa lui, deşi arăta neatins de trecerea vremii, de o angelică vârstă de paisprezece ani, era de fapt mai bătrân decât el, mai bătrân şi decât ar fi fost părinţii lui Luke, dacă ar fi trăit - sau, în cazul mamei sale, dacă ar fi rămas muritoare.

— E ceva sfânt în focul ăsta. Opera lui Sebastian e lucrare a demonilor. Asta e aşa cum le-a apărut Dumnezeu rătăcitorilor prin deşert.

„Iar Domnul îi călăuzea mergându-le ‘nainte şi arătându-le calea: ziua, în stâlp de nor; noaptea, în stâlp de foc.”[10]

Luke înălţă o sprânceană la el.

Raphael ridică din umeri.

— Am fost crescut un bun băiat catolic. Îşi lăsă capul într-o parte. Cred că prietenului nostru Sebastian n-o să-i placă foarte tare asta, indiferent ce-o fi, spuse.

— Poţi vedea şi altceva? întrebă Luke.

---

10 Exodul, 13:21

Vederea vampirilor e mult mai puternică şi decât cea îmbunătăţită a vârcolacilor.

— Ceva… ruine, probabil, ca un oraş părăsit… Raphael clătină din cap, frustrat. Uită-te unde focul se termină. Se stinge.

Se auzi un murmur uşor dinspre podea, iar Luke privi în jos. Magnus se întorsese pe spate. Lanţurile erau lungi, îngăduindu-i cel puţin atâta libertate cât să-şi ducă mâinile strâns la burtă, de parcă ar fi avut dureri. Ochii lui erau deschişi.

— Apropo de stins..spuse.

Raphael îşi reluă locul lângă Magnus.

— Trebuie să ne spui, magicianule, zise el, dacă e ceva ce putem face pentru tine. Nu te-am mai văzut atât de bolnav.

— Raphael…

Magnus îşi trecu o mână prin părul negru, asudat. Lanţul zornăi.

— E tatăl meu, zise el brusc. Asta e domeniul lui. Mă rog, unul dintre ele.

— Tatăl tău?

— E un demon, zise Magnus scurt. Ceea ce n-ar trebui să fie o aşa mare surpriză. Nu vă aşteptaţi la mai multe informaţii de-atât.

— Bine, şi de ce faptul că te afli pe domeniul tatălui tău te îmbolnăveşte?

— Încearcă să mă silească să-l chem, zise Magnus, ridicându-se în coate. Poate ajunge la mine cu uşurinţă, aici. Eu nu pot face magie pe tărâmul acesta, aşa că nu mă pot apăra. El mă poate face să mă simt bolnav sau sănătos, după plac. Mă face să mă simt rău pentru că îşi închipuie că, dacă devin destul de disperat, o să-l chem în ajutor.

— Şi o să-l chemi? întrebă Luke.

Magnus clătină din cap şi tresări.

— Nu. N-ar merita preţul. Întotdeauna e un preţ pentru învoielile cu tata.

Luke se simţi încordându-se. El şi Magnus nu fuseseră prea apropiaţi, dar întotdeauna îi plăcuse magicianul, îl respectase. Ii respectase pe Magnus şi pe magicienii precum Catarina Loss şi Ragnor Fell şi ceilalţi, care lucraseră generaţii întregi cu vânătorii de umbre. Nu-i plăcudisperarea de acum din glasul lui Magnus, nici ecoul ei din privirea ochilor săi.

— Nu l-ai plăti? Chiar dacă în balanţă ar fi viaţa ta?

Magnus se uită epuizat la Luke şi se întinse pe spate, pe podeaua de piatră.

— S-ar putea ca nu eu să fiu cel care-l plăteşte, zise el şi închise ochii.

— Eu… începu Luke, dar Raphael clătină din cap la el, cu un gest mustrător.

Se ghemuise lângă umărul lui Magnus, ţinându-şi genunchii cu mâinile. Venele întunecate îi apăruseră pe la tâmple şi pe gât, semne că trecuse mult de când nu se mai hrănise. Luke îşi putea închipui ce tablou ciudat alcătuiau: vampirul înfometat, magicianul muribund şi vârcolacul făcând de strajă la fereastră.

— Nu ştii nimic despre tatăl lui, zise Raphael cu voce scăzută.

Magnus stătea nemişcat; în mod clar adormise din nou şi acum respira anevoios.

— Presupun că tu ştii cine e tatăl lui Magnus, nu? zise Luke.

— Am plătit odată o grămadă de bani ca să aflu.
— De ce? Cu te ajută dacă ştii?
— Îmi place să ştiu lucruri, zise Raphael. Pot fi folositoare. El a cunoscut-o pe mama; mi s-a părut corect să ştiu şi eu cine e tatăl lui. Magnus mi-a salvat viaţa, odată, adăugă Raphael, cu o voce lipsită de emoţie. Când am devenit vampir, am vrut să mor. M-am gândit că eram o creatură blestemată. El m-a oprit să mă arunc în lumina soarelui - Magnus m-a învăţat cum să păşesc pe un pământ sfânt, cum să rostesc numele lui Dumnezeu, cum să port o cruce. Nu magie mi-a dăruit, ci răbdare, dar mi-a salvat oricum viaţa.
— Deci îi eşti dator, zise Luke.
Raphael îşi dădu jacheta jos şi, dintr-o singură mişcare, abilă, o vârî sub capul lui Magnus. Magnus se mişcă, dar nu se trezi.
— Interpreteaz-o cum îţi place, zise el. N-o să-i dezvălui secretele.
— Răspunde-mi la o singură întrebare, zise Luke, simţind zidul rece de piatră lipit de spatele lui. Tatăl lui Magnus e cineva care ne-ar putea ajuta?
Raphael râse: scurt, tare, fără pic de amuzament adevărat.
— Eşti foarte nostim, vârcolacule, zise el. Întoarce-te la uitatul tău pe fereastră şi dacă eşti tipul care se roagă, atunci probabil ar trebui să te rogi ca tatăl lui Magnus să nu decidă că vrea să ne ajute. Dacă în general nu mă crezi, crede-mă măcar în privinţa asta.

— Ai mâncat trei pizza?
Lily se uita la Bat cu un amestec de dezgust şi uimire.
— Patru, zise Bat, punând cutia acum goală de pizza peste celelalte cutii şi zâmbind senin.
Maia simţi un val de afecţiune pentru el. Nu-l pusese la curent cu planul ei pentru întâlnirea cu Maureen, iar el nu se plânsese niciodată, doar o felicitase pentru felul în care jucase fără să se trădeze. Fusese de acord să stea cu ea şi cu Lily la discutarea detaliilor alianţei, deşi ea ştia că el nu-i prea înghiţea pe vampiri.
Şi lăsase pentru ea pizza care avea numai brânză, fiindcă ştia că ei nu-i plac celelalte ingrediente. Ea era acum la a patra felie. Lily, cocoţată cu graţie pe marginea biroului din holul mare al secţiei de poliţie, fuma o ţigaretă lungă (Maia bănuia că, odată ce erai deja mort, nu-ţi făceai prea mari probleme pentru cancerul de plămâni) şi arunca priviri incerte spre pizza. Maiei nu-i păsa cât de mult mânca Bat - ceva trebuia să-i alimenteze toţi muşchii ăia - câtă vreme păruse bucuros să-i ţină companie în timpul întâlnirii. Lily se ţinuse de cuvânt în privinţa înţelegerii lor despre Maureen, dar încă îi mai dădea fiori Maiei.
— Ştii, zise Lily, legănându-şi picioarele, trebuie să spun că mă aşteptasem la ceva un pic mai... interesant. Mai puţin ca o bancă de telefoane.
Strâmbă din nas.
Maia oftă şi se uită în jur. Holul principal al secţiei de poliţie era plin de vârcolaci şi de vampiri, probabil pentru prima oară de când fusese construită. Erau teancuri de hârtii pe care fuseseră trecute toate informaţiile de contact ale

repudiaţilor importanţi pe care reuşiseră să le ceară, să le împrumute, să le fure şi să le descopere - se dovedise că vampirii aveau o arhivă impresionantă de informaţii despre cine conducea unde - şi toată lumea era la telefoane mobile sau computere, sunând şi trimiţând mesaje şi e-mailuri la şefii de clanuri şi de haite şi la toţi magicienii pe care-i putuseră depista.

— Mulţumesc cerului că spiritele naturii sunt centralizate, zise Bat. O Curte a Elfilor Luminii, o Curte a Elfilor întunericului.

Lily zâmbi cu superioritate.

— Tărâmul de sub munţi se întinde până hăt departe, zise ea. Curţile sunt singurele la care putem ajunge noi pe lumea asta, asta-i tot.

— Păi, lumea asta ne preocupă pe noi în momentul de faţă, zise Maia, întinzându-se şi frecându-şi ceafa.

Şi ea sunase, trimisese mesaje şi e-mailuri toată ziua şi era epuizată. Vampirii nu li se alăturaseră decât după căderea serii şi urmau să lucreze toată noaptea, în timp ce vârcolacii dormeau.

— Vă daţi seama ce-o să ne facă Sebastian Morgenstem dacă tabăra lui va câştiga, zise Lily, uitându-se gânditoare prin încăperea aglomerată.

— Poate c-o să ne omoare pe noi primii, zise Maia. Fiindcă, de ucis, oricum o să ne ucidă. Ştiu că voi, vampirii, adoraţi ideea de raţiune şi logică şi de alianţe inspirate, bine cumpănite, dar aici nu merge aşa. El vrea să ardă lumea asta din temelii. Asta-i tot ce vrea.

Lily suflă fumul.

— Păi, asta ar fi neplăcut, ţinând cont de sentimentele noastre pentru foc.

— Nu te răzgândeşti, nu-i aşa? zise Maia, încercând să nu lase îngrijorarea să i se strecoare în voce. Păreai foarte convinsă că trebuie să luptăm împotriva lui Sebastian, când am vorbit, mai devreme.

— Păşim pe un teren minat foarte periculos, asta-i tot, zise Lily. Ai auzit vreodată de expresia „Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă?”

— Fireşte, zise Maia, aruncând o privire spre Bat, care mormăise ceva încruntat, în spaniolă.

— Timp de sute de ani, nefilimii şi-au păstrat regulile lor şi au avut grijă ca şi ceilalţi să le respecte, zise Lily. Din pricina asta li se poartă multă pică. Acum au plecat să se ascundă cu toţii în Idris şi nu putem pretinde că repudiaţii nu se bucură de oarecare... avantaje de pe urma absenţei lor.

— Că sunteţi în stare să mâncaţi oameni? întrebă Bat, împăturind o felie de pizza în două.

— Nu-i vorba numai de vampiri, zise Lily cu răceală. Spiritele naturii adoră să-i sâcâie şi să-i chinuiască pe oameni; numai vânătorii de umbre îi împiedicau. O să înceapă să răpească din nou copiii de om. Magicienii o să-şi vândă magia celui care dă mai mult, ca nişte...

— Prostituate magice?

Cu toţii îşi ridicară capetele, surprinşi; Malcolm Fade apăruse în prag, ştergându-şi fulgii albi de zăpadă din părul său deja albit.

— Asta urma să spui, nu-i aşa?

— Ba nu, zise Lily, în mod cert prinsă pe picior greşit.

— Oh, spune ce vrei. Nu mă supăr, zise Malcolm voios. N-am absolut nimic împotriva prostituţiei. Păstrează civilizaţia funcţională.

Îşi scutură zăpada de pe haine. Purta un costum negru simplu şi un trenci jerpelit; n-avea nimic din eclectismul sclipitor al lui Magnus.

— Cum suportaţi voi, oameni buni, zăpada? întrebă.

— ”Oameni buni”? se burzului Bat. Vrei să spui vârcolaci?

— Vreau să spun locuitorii de pe Coasta de Est, zise Malcolm. Cine ar vrea capriciile vremii dacă ar putea să le evite? Zăpadă, grindină, ploaie. M-aş muta la Los Angeles într-o clipită. Ştiaţi că o clipită este, de fapt, o unitate de măsură a timpului? E a şaizecea parte dintr-o secundă. Nu prea poţi face totul într-o clipită, nu chiar.

— Ştii, zise Maia, Catarina a spus că eşti destul de inofensiv...

Malcolm păru încântat.

— A zis Catarina că sunt drăguţ[11]?

— Putem rămâne la subiect? întrebă Maia. Lily, dacă problema care te frământă pe tine e că vânătorii de umbre o să se răzbune pe toţi repudiaţii, dacă vreunii dintre noi o să ne sălbăticim cât sunt ei în Idris, ei bine, de-asta facem noi ceea ce facem acum. Asigurându-i pe repudiaţi că Acordurile rămân în vigoare, că vânătorii de umbre încearcă să-i recupereze pe reprezentanţii noştri, că Sebastian este adevăratul inamic aici, o să micşorăm şansele ca haosul din afara Idrisului să influenţeze ce se întâmplă în cazul unei bătălii sau când toate acestea se vor sfârşi...

— Catarina! anunţă Malcolm brusc, de parcă şi-ar fi amintit ceva plăcut. Aproape c-am uitat de ce-am trecut pe aici, în primul rând. Catarina m-a rugat să vă contactez. Ea e la morgă, la spitalul Beth Israel, şi vrea să veniţi cât puteţi de repede. Oh, şi a zis să aduceţi o cuşcă.

Una dintre cărămizile zidului de lângă fereastră se mişca în lăcaşul ei. Jocelyn îşi petrecuse timpul folosindu-se de partea metalică a agrafei sale de păr ca să încerce s-o disloce. Nu era atât de fraieră cât să-şi închipuie că ar fi putut face o deschizătură în zid prin care să poată evada, dar spera că scoţând o cărămidă avea să aibă o armă. Ceva cu care să-i dea în cap lui Sebastian.

Dacă avea să-şi adune curajul pentru asta. Dacă nu avea să ezite.

Ezitase când el fusese nou-născut. Îl ţinuse în braţele ei şi ştiuse că era ceva rău cu el, ceva stricat ireparabil, dar nu fusese în stare să acţioneze pe baza acestei descoperiri. În străfundul inimii sale crezuse că încă ar mai fi putut fi salvat.

Uşa zăngăni, iar ea se întoarse, strecurându-şi agrafa la loc în păr. Era agrafa lui Clary, pe care o luase de pe masa de toaletă a fiicei sale odată când avusese nevoie să-şi ferească părul de vopsea. Nu i-o mai dăduse înapoi, dar părea o greşeală şi măcar să se gândească la Clary aici, în faţa celuilalt copil al ei, cu toate că-i lipsea, îi lipsea atât de mult că o durea sufletul.

Uşa se deschise şi Sebastian intră.

---

11 Pretty, în engleză, ca adverb înseamnă „destul de” şi ca adjectiv „drăguţ”

Purta o bluză albă, tricotată, iar ea-şi aduse aminte din nou de tatăl lui. Lui Valentine îi plăcea să se îmbrace în alb. Îl făcea să pară mai palid, cu părul mai alb, doar o idee mai inuman, şi acelaşi lucru era valabil şi pentru Sebastian. Ochii lui arătau ca două picături de vopsea neagră scăpate pe o pânză albă. El îi zâmbi.

— Mamă, zise.

Ea-şi încrucişă braţele peste piept.

— Ce cauţi aici, Jonathan?

El clătină din cap, cu acelaşi zâmbet pe faţă, şi scoase un pumnal de la cingătoare. Era îngust, cu o lamă subţire ca o undrea.

— Dacă-mi mai spui o dată aşa, zise el, o să-ţi scot ochii cu ăsta.

Ea înghiţi în sec. Oh, copilul meu. Îşi aminti ţinându-l în braţe, el stând rece şi nemişcat, absolut deloc ca un copil normal. Nu plânsese. Nici măcar o dată.

— Asta ai venit să-mi spui?

El ridică din umeri.

— Am venit să-ţi pun o întrebare. Îşi plimbă ochii prin cameră, cu o expresie plictisită. Şi să-ţi arăt ceva. Vino. Hai cu mine.

Ea îl urmă afară din cameră, cu un soi de lipsă de chef şi uşurare. Ura celula ei şi, de bună seamă, ar fi fost bine să vadă mai mult din locul în care era ţinută prizonieră, nu? Dimensiunea clădirii, ieşirile?

Culoarul din afara camerei era de piatră, blocuri mari de calcar lipite între ele cu ciment. Podeaua era netedă, tocită de paşi. Era o atmosferă prăfuită, de parcă nu mai fusese nimeni pe aici de zeci de am, poate de secole.

La intervale neregulate, se deschideau mai multe uşi în ziduri. Jocelyn îşi simţi inima începând să bată cu putere. Luke ar fi putut fi dincolo de oricare dintre aceste uşi. Ar fi vrut să se repeadă la ele, să le deschidă, dar pumnalul era încă în mâna lui Sebastian şi nu se îndoia nicio clipă că el era mai conştient de asta decât ea.

Culoarul începu să cotească, iar Sebastian vorbi:

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că te iubesc?

Jocelyn îşi prinse mâinile, relaxat, în faţa ei.

— Presupun, începu ea cu prudenţă, că aş spune că nu mă poţi iubi mai mult decât te iubesc eu.

Ajunseseră la o uşă dublă. Se opriră în faţa lor.

— N-ar trebui să te prefaci, măcar?

Jocelyn spus:

— Tu ai putea? O parte din tine este de la mine, ştii. Sângele de demon te-a schimbat, dar chiar crezi că totul din tine vine de la Valentine?

Fără să-i răspundă, Sebastian împinse uşile cu umărul şi intră. După o clipă, Jocelyn îl urmă… şi se opri în loc.

Camera era uriaşă şi semicirculară. O pardoseală de marmură se întindea până la o platformă construită din piatră şi din lemn, înspre peretele de la apus. În mijlocul platformei se aflau două tronuri. Nu exista alt cuvânt pentru ele - jilţuri masive de jad incrustat cu aur; fiecare avea un spătar rotunjit şi şase trepte de la el până jos. Câte o fereastră enormă, sticla reflectând numai

întuneric, se înălţa în spatele fiecărui tron. Ceva din arhitectura încăperii i se părea ciudat de familiară, dar Jocelyn n-ar fi putut spune exact ce.
Sebastian urcă pe platformă şi-i făcu semn să vină după el. Jocelyn urcă încet cele câteva trepte ca să i se alăture fiului ei, care se oprise în ţaţa celor două tronuri cu o expresie exultând de triumf pe faţă. Văzuse aceeaşi expresie pe faţa tatălui său, când privise Pocalul Mortal.
— ”El va fi măreţ”, recită Sebastian, „şi va fi numit Fiul Celui Mai Puternic, iar Diavolul îi va dărui tronul tatălui său. Şi va domni peste iad în veci, iar regatul lui nu va avea sfârşit.”
— Nu înţeleg, zise Jocelyn, iar vocea sună ştearsă şi fără viaţă chiar şi pentru urechile ei. Vrei să domneşti peste lumea asta? O lume moartă, de demoni şi distrugere? Vrei să porunceşti cadavrelor?
Sebastian râse.
Era râsul lui Valentine: crud şi muzical.
— Oh, nu, zise el. M-ai înţeles cu totul greşit.
Făcu un gest rapid din degete, cum ea îl văzuse şi pe Valentine făcând când învăţase singur magie, şi deodată cele două ferestre mari din spatele tronurilor nu mai erau mate.
Una arăta un peisaj devastat; copaci uscaţi şi pământ ars, creaturi înaripate dezgustătoare rotindu-se pe sub o lună spartă. Un platou golaş de stânci se întindea în faţa ferestrelor. Acesta era populat de siluete întunecate, fiecare postată la o oarecare distanţă de următoarea, iar Jocelyn îşi dădu seama că erau întunericiţi, făcând de pază.
Cealaltă fereastră arăta oraşul Alicante, dormind tihnit sub lumina lunii. O lună arcuită, un cer plin de stele, sclipirea apelor din canale. Priveliştea era una pe care Jocelyn o mai văzuse şi îşi dădu seama, cu o tresărire, de ce camera în care se afla i se părea atât de familiară.
Era camera de Consiliu din Citadelă - transformată dintr-un amfiteatru într-o sală a tronului, dar cu acelaşi acoperiş boltit, de aceeaşi mărime, cu aceeaşi vedere spre Oraşul de Sticlă de la ceea ce fuseseră două ferestre panoramice. Numai că, acum, una dintre ferestre dădea spre lumea pe care o ştia, Idrisul din care venise, iar cealaltă spre lumea în care se găsea acum.
— Fortăreaţa aceasta a mea are ieşiri spre ambele lumi, zise Sebastian, cu înfumurare. Lumea aceasta este secătuită, aşa e. O lume ca un stârv lipsit de sânge. Oh, dar lumea voastră este pârguită, gata de a fi condusă. Am visat la asta zile şi nopţi. Să ard lumea încetul cu încetul, cu ciumă şi foamete sau moartea să-i fie rapidă şi fără durere - toată viaţa aceea, stinsă atât de rapid, imaginează-ţi cum ar ardei
Ochii îi erau febrili.
— Imaginează-ţi înălţimile la care m-aş putea ridica, purtat deasupra ţipetelor miliardelor de oameni, ridicat de fumul milioanelor de inimi arzând! Se întoarse spre ea. Acum, zise Sebastian, spune-mi ce am moştenit de la tine. Spune-mi ce anume din toate acestea vine de la tine.
Lui Jocelyn îi vuia capul.
— Sunt două tronuri, zise ea.

O cută mică apăru între sprâncenele lui.
— Ce?
— Două tronuri, repetă ea. Şi nu mă prosteşti; ştiu pe cine intenţionezi să ai alături de tine. Ai nevoie de ea aici; o vrei aici. Triumful tău nu valorează nimic dacă ea nu-i aici ca să privească. Iar asta - nevoia asta de cineva care să te iubească - asta vine de la mine.
El se uită ţintă la ea. Îşi muşca buza cu atâta ferocitate, încât ea era sigură că-i dăduse sângele.
— Slăbiciune, zise el, aproape pentru sine. E o slăbiciune.
— E omenesc, zise ea. Dar tu chiar crezi că ar putea să stea Clary aici, lângă tine, de bunăvoie şi fericită?
Pentru o clipă, ea avu impresia că vede ceva scânteind în ochii lui, dar o clipă mai târziu, aceştia erau din nou negri şi glaciali.
— Aş prefera s-o am fericită de bunăvoie, dar o să mă mulţumesc numai cu ea aici, zise el. Nu-mi pasă dacă de bunăvoie sau nu.
Ceva păru să explodeze în creierul lui Jocelyn. Făcu un salt înainte, întinzându-se spre pumnalul din mâna lui; el se dădu înapoi, eschivându-se, şi se întoarse cu o mişcare rapidă, graţioasă, trăgându-i picioarele de sub ea. Ea se izbi de podea, se rostogoli şi se ghemui. Mai înainte să se poată ridica, descoperi o mână apucând-o de jachetă şi smucind-o în sus.
— Femeie proastă, mârâi Sebastian, la câţiva centimetri de faţa ei, cu degetele mâinii stângi apăsate cu putere în pielea de sub clavicula ei. Crezi că m-ai putea răni? Vraja mamei mele adevărate mă protejează.
Jocelyn se zbătu.
— Dă-mi drumul!
Fereastra din stânga explodă cu lumină. Sebastian se clătină în spate, surprinderea înflorindu-i pe faţă în timp ce privea. Peisajul devastat al lumii moarte luă dintr-odată foc, un foc auriu strălucitor, ridicându-se într-o coloană de flăcări până la cerul epuizat. Vânătorii de umbre întunericiţi alergau de colo-colo pe pământ ca furnicile. Stelele scânteiau, reflectând înapoi incendiul, roşu şi auriu, albastru şi portocaliu. Era frumos şi înspăimântător ca un înger.
Jocelyn simţi începutul unui zâmbet pe buze. Inima ei prinse curaj cu prima speranţă de când deschisese ochii în această lume.
— Focul ceresc, şopti ea.
— Într-adevăr.
Un zâmbet juca pe buzele lui Sebastian. Jocelyn se uită la el îngrozită. Se aşteptase să fie speriat; în loc de asta, el părea exaltat.
— După cum se spune în Cartea bună: „Aceasta este rânduiala arderii-de-tot: arderea-de-tot va arde pe jertfelnic fără Acetare toată noaptea, până dimineaţa: focul jerfelnicului va arde pe el şi nu se va stinge33.[12] Strigase aceste cuvinte şi îşi ridicase ambele mâini, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze focul ce ardea atât de sus şi atât de strălucitor dincolo de fereastră. Iroseşte-ţi focul în aerul pustiei, fratele meu! strigă el. Lasă-l să curgă în nisip ca sângele sau ca apa şi fie să nu te opreşti niciodată, să vii negreşit - până ce vom fi faţă în faţă.

---

12 Leviticul, 6:9

18
La râul Babilonului

Energia runelor era bună, nimic de zis, gândi Clary epuizată, când ajunse în vârful altei dune de nisip, dar nu încăpea comparaţie cu o ceaşcă de cafea. Era foarte sigură că putea face faţă altei zile de marş, picioarele ei alunecând uneori şi până la glezne în maldărele de cenuşă, dacă ar fi avut nişte cafeină plăcută pompându-i prin vene...

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu? zise Simon, venind lângă ea.

Arăta tras la faţă şi obosit, cu degetele mari petrecute prin bretelele rucsacului. Cu toţii arătau sleiţi de puteri. Alec şi Isabelle făcuseră de strajă după incidentul cu focul ceresc şi raportaseră că nu văzuseră nici demoni, nici întunericiţi prin vecinătatea ascunzătorii lor. Cu toate acestea, erau cu toţii cu nervii întinşi şi niciunul nu avusese parte de mai mult de câteva ore de somn. Jace părea să funcţioneze cu nervi şi adrenalină, cercetând mereu semnele vrăjii de urmărire cu brăţara de la încheietura lui, uneori uitând să se oprească şi să-i aştepte pe ceilalţi, în goana lui nebunească după Sebastian, până când trebuiau să-l strige ca să stea să vină şi ei.

— Că o uriaşă latte de la Mud Truck ar face totul mai promiţător, acum?

— Există un local al vampirilor, nu departe de Union Square, unde?un exact cantitatea de sânge potrivită în cafea, zise Simon. Nici prea dulce, nici prea sărat.

Clary se opri; o creangă uscată, ieşind răsucită din pământ, i se încurcase în şireturile ghetelor.

— Mai ţii minte când am vorbit despre a nu împărtăşi?

— Isabelle mă ascultă când îi vorbesc despre chestii de-ale vampirilor.

Clary o scoase pe Heosphoros. Sabia, cu noua rună gravată în negru pe lamă, păru să licărească în mâna ei. Folosi vârful ca să smulgă creanga rezistentă, plină de spini.

— Isabelle e iubita ta, zise Clary. Ea trebuie să te asculte.

— Zău? făcu Simon, părând uluit.

Clary îşi aruncă mâinile în sus şi porni să coboare dealul. Panta era abruptă, presărată ici şi colo cu fisuri şi cavităţi, totul acoperit de straiuri nesfârşite şi mohorâte de praf. Aerul era încă înţepător, cerul de un ^alben-pământiu. Îi putea vedea pe Alec şi pe Isabelle stând lângă Jace, la picioarele dealului; el îşi atingea brăţara de la încheietură şi se încrunta, privind în depărtare.

Ceva sclipi la marginea câmpului vizual al lui Clary şi ea se opri brusc. Îşi miji ochii, încercând să vadă ce fusese. Luciul a ceva argintiu în depărtare, dincolo de pietrele şi de grămezile de dărâmături ale deşertului. Îşi luă stela şi îşi desenă rapid o rună a Vederii departe pe braţ, arsura şi usturimea vârfului bont al stelei pătrunzând prin ceaţa epuizării din mintea ei, ascuţindu-i vederea.

— Simon! zise ea, când el o ajunse din urmă. Tu vezi aia?

El îi urmări privirea.
— L-am zărit puţin şi azi-noapte. Mai ţii minte că Isabelle a zis că probabil am văzut un oraş?
— Clary!
Îl văzu pe Jace uitându-se la ei, cu faţa palidă în aerul cenuşiu. Făcu un gest întrebător.
— Ce se întâmplă?
Ea arătă din nou spre ceea ce acum putea vedea clar ca o licărire, o adunătură de forme, în depărtare.
— E ceva acolo, îi strigă ea. Simon crede că e un oraş...
Se întrerupse, pentru că Jace deja începuse să alerge în direcţia în care arătase ea. Isabelle şi Alec se uitară uimiţi, după care o luară la fugă după el; Clary oftă, exasperată, şi, cu Simon alături, îi urmă.
Coborâră panta, acoperită cu grohotiş înşelător, pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând, lăsând pietricelele să-i poarte la vale. Nu pentru prima oară, Clary aprecie din toată inima costumul ei de luptă: nu putea decât să-şi închipuie cum ţăndările de piatră i-ar fi tocit pantofii obişnuiţi şi i-ar fi făcut pantalonii zdrenţe.
Ajunse la baza pantei în fugă. Jace era undeva în faţă, cu Alec şi Isabelle imediat în urma lui, mişcându-se grăbit, căţărându-se peste mormanele de stânci, sărind peste făgaşele de zgură topită. Când Clary se apropie de cei trei, văzu că se îndreptau către un loc unde deşertul părea să dispară - marginea unui platou? O faleză?
Clary lungi pasul, urcând în patru labe peste ultima îngrămădire de stânci şi aproape venind de-a dura peste ele. Ateriză în picioare - Simon, cu mult mai graţios, imediat în faţa ei - şi văzu că Jace stătea la marginea unei masive terase, care cădea în faţa lui ca marginea Marelui Canion. Alec şi Isabelle îl încadrau. Toţi trei erau ciudat de tăcuţi, uitându-se înainte, în lumina posomorâtă, vineţie.
Ceva din postura lui Jace, modul în care stătea, îi spuse lui Clary chiar înainte de a ajunge lângă el că acolo era ceva în neregulă. Apoi îi zări expresia şi corectă mintal „în neregulă” cu „foarte rău” de-a dreptul.
Privea în jos, la valea de dedesubt, de parcă s-ar fi uitat la mormântul cuiva pe care l-ar fi iubit. În vale erau ruinele unui oraş. Un oraş vechi, foarte vechi, care odinioară fusese construit în jurul unui deal. Vârful dealului era înconjurat de nori cenuşii şi de ceaţă. Grămezi de blocuri de piatră, asta era tot ce mai rămăsese din case, iar cenuşa se aşternuse pe străzi şi pe ruinele crestate ale clădirilor. Prăbuşite printre ruine ca nişte beţe de chibrit aruncate se vedeau coloane sparte, făcute dintr-o piatră palidă, strălucitoare, nepotrivit de frumoase pe pământul acela distrus.
— Turnuri de demoni, şopti ea.
Jace dădu din cap, sumbru.
— Nu ştiu, zise el, dar cumva... ăsta e Alicante.

— E o groaznică povară, să ai deodată o asemenea responsabilitate cind eşti atât de tânăr, zise Zachariab de îndată ce uşa Sălii Consiliuiui se închise în urma Emmei Carstairs şi a lui Julian Blackthorn.

Aline şi Helen plecaseră cu ei, ca să-i escorteze înapoi până la casa În care stăteau. Ambii copii aproape cădeau din picioare de oboseală la siarşitul interogatoriului, cu umbre adânci pe sub ochi.

În încăpere nu mai rămăseseră decât vreo câţiva membri ai Consiliului: Jia şi Patrick, Maryse şi Robert Lightwood, Kadir Safar, Diana Wraybum, Tomas Rosales şi vreo câţiva Fraţi Tăcuţi şi conducători de Institute. Cei mai mulţi vorbeau între ei, dar Zachariah stătea lângă pupitrul Jiei, uitându-se la ea cu adâncă tristeţe.

— Au îndurat o aşa de mare pierdere, zise Jia. Dar sunt vânători de umbre; mulţi suferă o mare pierdere la vârste fragede.

— Îi au pe Helen şi pe unchiul lor, zise Patrick, stând nu departe, cu Robert şi Maryse, amândoi arătând tensionaţi şi traşi la faţă. O să fie luaţi în îngrijire, şi deopotrivă Emma Carstairs, care în mod clar îi consideră pe Blackthorn familia ei.

— Adesea cei care ne cresc, cei care sunt protectorii noştri, nu sunt rudele noastre de sânge, zise Zachariah.

Jia avusese impresia că vede o duioşie aparte în ochii lui când se uitase la Emma, aproape un regret. Dar probabil îşi imaginase.

— Cei care ne iubesc şi pe care îi iubim. La fel a fost şi cu mine. Câtă vreme nu e despărţită de copiii Blackthorn sau de băiat - Julian - ăsta e cel mai important lucru.

Jia auzi distrată cum soţul ei îl linişte pe fostul Frate Tăcut, dar mintea ei era la Helen. În adâncul inimii sale, Jia îşi făcea uneori griji pentru fiica ei, care îşi dăruise inima atât de complet unei fete care era, în parte, spirit al naturii, o rasă cunoscută pentru perfidie. Ştia că Patrick nu era deloc mulţumit că Aline alesese o fată şi nu un băiat, că deplângea - egoist, gândi ea - ceea ce considera sfârşitul ramurii lui în genealogia Penhallow. Ea, una, îşi făcea mai multe griji că Helen Blackthorn avea să-i zdrobească inima fiicei sale.

— Câtă crezare daţi înştiinţării despre trădarea spiritelor naturii? întrebă Kadir.

— Completă crezare, zise Jia. Asta explică foarte multe. Cum au fost elfii în stare să pătrundă în Alicante şi să fugă cu prizonierii din casa dată reprezentanţilor spiritelor naturii; cum a fost în stare Sebastian să-şi ascundă trupele de noi, la Citadela de Diamant; de ce l-a cruţat pe Mark Blackthorn - nu de teama de a-i mânia pe elfi, ci din respect pentru alianţa lor. Mâine, o s-o confrunt pe Regina Elfilor Luminii şi...

— Cu tot respectul, zise Zachariah, cu vocea lui blândă. Eu nu cred că ar trebui să faci asta.

— De ce nu? întrebă Patrick.

Pentru că acum deţineţi o informaţie despre care Regina Elfilor nu ştie că o aveţi, zise Fratele Enoch. Foarte rar se întâmplă asta. În război, există

avantajele forţei, dar există şi avantajele informaţiilor. NuA irosiţi pe acesta de acum.

Jia şovăi.

— Lucrurile ar putea fi mai rele decât crezi, zise ea şi scoase ceva din buzunarul hainei.

Era un mesaj-foc, adresat ei de la Labirintul Spiralat. Jia i-l întinse lui Zachariah.

El păru să încremenească. Pentru o clipă, se uită pur şi simplu la el; apoi îşi trecu un deget peste hârtie şi ea-şi dădu seama că nu-l citea, ci mângâia semnătura expeditorului misivei, o semnătură care în mod clar îl izbise ca o săgeată în piept.

Theresa Gray.

— Tessa spune, zise el în cele din urmă, apoi îşi drese glasul, căci vocea îi sunase răguşită şi întretăiată. Ea spune că magicienii Labirintului Spiralat au examinat cadavrul lui Amalric Kriegsmesser. Că inima lui era zbârcită şi organele lui, uscate. Mai spune că lor le pare rău, dar nu se poate face absolut nimic pentru a-i vindeca pe întunenciţi. Mecromanţia le poate face corpurile să se mişte din nou, dar sufletele lor sunt pierdute pentru totdeauna.

— Numai puterea Pocalului Infernal îi ţine în viaţă, zise Jia, cu vocea tremurându-i de amărăciune. Pe dinăuntru sunt morţi.

— Pocalul Infernal ar putea fi distrus... cugetă Diana.

— Şi atunci ar putea să-i ucidă pe toţi, da, zise Jia. Însă nu avem noi Pocalul Infernal, ci Sebastian.

— Să-i ucizi pe toţi dintr-o singură lovitură pare nedrept, zise Tomas, arătând oripilat. Sunt vânători de umbre.

— Ba nu sunt, zise Zachariah, cu o voce mult mai puţin blândă decât ajunsese Jia să asocieze cu el.

Ea îl privi, surprinsă.

— Sebastian contează pe faptul că noi o să ne gândim la ei ca la vânători de umbre. Contează pe ezitarea noastră, pe incapacitatea noastră de a ucide monştrii ce poartă chipuri umane.

— Pe mila noastră, zise Kadir.

— Dacă eu aş fi convertit, mi-aş dori să mi se pună capăt suferinţelor, zise Zachariah. Asta este mila. Asta este ceea ce Edward Longrord î-a arătat parabatai-ului său, înainte de a întoarce sabia asupra sa. De aceea i-am adus omagiul meu.

Atinse runa ştearsă de la gâtul său.

— Şi atunci să cerem Labirintului Spiralat să renunţe? întrebă Diana. Să înceteze de a mai căuta un leac?

— Labirintul a renunţat deja. N-ai ascultat ce a scris Tessa? zise Zachariah. Nu se poate găsi totdeauna un leac. Cel puţin, nu la timp. Ştiu - adică, am învăţat - că nu te poţi bizui pe asta. Nu poate fi singura noastră speranţă. Trebuie să-i plângem pe întunenciţi ca pe morţi şi să avem încredere în ceea ce suntem: vânători de umbre, războinici. Trebuie să facem lucrul pentru care am fost făcuţi. Să luptăm.

— Dar cum ne apărăm împotriva lui Sebastian? Era destul de rău când aveam de-a face numai cu întunericiţii; acum trebuie să luptăm şi cu spiritele naturii! interveni Tomas. Iar tu eşti doar un băiat...

— Am o sută patruzeci şi şase de ani, zise Zachariah. Şi acesta nu este primul meu război fără speranţe de victorie. Cred că putem întoarce trădarea elfilor în avantajul nostru. O să cerem ajutorul Labirintului Spiralat ca s-o facă, dar dacă mă ascultaţi, o să vă spun cum.

Clary, Simon, Jace, Alec şi Isabelle îşi făceau drum în tăcere printre ruinele stranii din Alicante. Pentru că Jace avusese dreptate: era Alicante, fără nicio îndoială. Trecuseră pe lângă prea multe lucruri pe care le cunoşteau ca să fie altceva. Zidurile din jurul cetăţii, acum surpate: porţile, măcinate, cu cicatrice de ploi acide. Piaţa Rezervorului. Canalele seci, acoperite cu muşchi negru, spongios.

Colina era devastată, o cocoaşă golaşă de stâncă. Semnele pe unde fuseseră odinioară poteci erau clar vizibile ca nişte cicatrice pe costişă. Clary ştia că, în vârf, ar fi trebuit să fie Citadela, dar dacă mai rămăsese în picioare, era invizibilă, ascunsă în ceţuri cenuşii.

În cele din urmă urcară pe o grămadă mai înaltă de dărâmături şi se treziră în Piaţa îngerului. Lui Clary i se tăie respiraţia - deşi cele mai multe dintre clădirile care o încadraseră se prăbuşiseră, piaţa era surprinzător de neafectată, pietrele pavajului întinzându-se ordonat în lumina gălbuie. Palatul Acordurilor încă rămăsese în picioare.

Totuşi nu era de piatră albă. Pe tărâmul omenesc, arăta ca un templu grecesc, dar în lumea asta era de metal lăcuit. O clădire înaltă, masivă, dacă ceva care arăta ca aurul topit turnat din cer ar fi putut fi descris drept clădire. Gravuri masive înconjurau întreaga structură, ca panglica înconjurând o cutie; tot ansamblul sclipea stins în portocaliul luminii.

— Palatul Acordurilor. Isabelle stătea cu biciul înfăşurat pe încheietura mâinii, privind în sus la el. Incredibil.

Începură să urce treptele, care erau de aur străbătut de cenuşă neagră şi tocit de vreme. Pe ultima treaptă, se opriră să se uite lung la uşile duble. Erau acoperite cu panouri de metal prelucrat cu ciocanul. Fiecare panou înfăţişa o scenă.

— E o poveste, zise Jace, făcând un pas mai aproape şi atingând gravurile cu un deget al mănuşii sale negre.

La baza fiecărei ilustraţii scria ceva într-o limbă necunoscută. El aruncă o privire spre Alec.

— Poţi citi?

— Sunt singurul care a fost atent la lecţiile de limbi străine? întrebă Alec plictisit, dar se apropie să se uite mai bine la scris. Păi, în primul rând, panourile, zise el. Sunt o istorie.

Cel dintâi înfăţişa un grup de oameni, desculţi şi îmbrăcaţi în robe, rerindu-se speriaţi, în timp ce norii de deasupra lor se deschideau şi o gheară se întindea spre ei.

— Oamenii au trăit aici, sau nişte fiinţe asemănătoare oamenilor, zise Alec, arătând spre figuri. Au trăit în pace, până când au venit demonii. Şi apoi...

Se întrerupse, cu mâna pe un panou a cărui imagine îi era cunoscută lui Clary ca dosul propriei mâini. Îngerul Raziei, înălţându-se din Lacul Lyn, cu Instrumentele Mortale în mână.

— Pe înger.

— Literalmente, zise Isabelle. Cum... Ăsta e îngerul nostru? Lacul nostru?

— Nu ştiu. Aici scrie că au venit demonii şi că vânătorii de umbre au fost creaţi ca să lupte cu ei, continuă Alec, trecând la următorul panou.

Degetul lui arătă spre scrisul de pe panou.

— Cuvântul acesta de aici înseamnă „nefilim”. Dar vânătorii de umbre au respins ajutorul repudiaţilor. Magicienii şi spiritele naturii s-au aliat cu părinţii lor infernali. Au trecut de partea demonilor. Nefilimii au fost înfrânţi şi măcelăriţi. În ultimele lor zile, au creat o armă menită să-i ţină pe demoni departe.

În panoul următor, o femeie ţinea un soi de toiag de fier cu o piatră arzătoare montată în vârful ei.

— N-au avut pumnale de seraf; nu le dezvoltaseră. Nu par să fi avut Surori de Fier sau Fraţi Tăcuţi. Aveau fierari şi au creat un soi de arme, ceva despre care au crezut că i-ar putea ajuta. Cuvântul de aici este)}skeptron”, dar mie nu îmi spune nimic. Oricum, skeptron-ul n-a fost de ajuns.

Trecură la celălalt panou, care arăta distrugerea: nefilimii zăcând morţi, femeia cu toiagul de fier prăbuşită la pământ, toiagul însuşi căzut deoparte.

— Demonii - sunt numiţi asmodei aici - au ars soarele şi au umplut cerul cu cenuşă şi nori. Au smuls focul din pământ şi au ras oraşele. Au ucis tot ce mişca şi respira aer. Au secat mările până când şi tot ce fusese în apă a murit.

— Asmodei, repetă Clary. Am mai auzit de ei. Era ceva ce-a spus Lilith despre Sebastian. Înainte de a se fi născut el. „Copilul născut cu acest sânge în el va întrece în putere Demonii Căpetenii ai abisului dintre lumi. Va fi mai puternic decât asmodeii.”

— Asmodeus este unul dintre demonii căpetenii ai abisului dintre lumi, zise Jace, uitându-se la Clary.

Ştia că el îşi amintea cuvintele lui Lilith la fel de bine ca şi ea. Avusese aceeaşi viziune ca şi ea, arătată lor de îngerul Ithuriel.

— Ca Abbadon? întrebă Simon. Şi ăla era un demon căpetenie.

— Mult mai puternic decât el. Asmodeus este un Prinţ al iadului - sunt nouă la număr. 7atu Vânătorii de umbre nu pot spera să-i învingi Ei pot distruge îngerii în luptă. Pot reface lumile, zise Jace.

— Asmodeii sunt copiii lui Asmodeus. Demoni puternici. Ei au secătuit lumea asta şi le-au lăsat-o altora, demonilor mai slabi, ca să se hrănească din resturile ei.

Alec părea îngreţoşat.

— Asta nu mai este Palatul Acordurilor. E un mormânt. Un mormânt pentru viaţa din lumea aceasta.

— Dar asta e lumea noastră? îşi ridică vocea Isabelle. Am călătorit înainte în timp? Dacă Regina ne-a înşelat...

— Nu ne-a înşelat. Cel puţin, nu în privinţa locului în care suntem, zise Jace. Nu am călătorit înainte în timp; am călătorit alături. Aceasta este o dimensiune-oglindă a lumii noastre, un loc în care istoria a decurs uşor altfel. Îşi trecu degetele mari prin găicile cingătorii şi privi în jur. O lume fără niciun vânător de umbre.

— E ca Planeta maimuţelor, zise Simon. Numai că aia era în viitor.

— Da, păi, ăsta ar putea fi viitorul nostru, dacă Sebastian obţine ce vrea, zise Jace.

Bătu cu degetul în panoul cu femeia ţinând ridicat skeptron-ul arzător şi se încruntă, apoi împinse cu putere în uşă.

Se deschise cu un ţipăt al balamalelor care spintecă aerul ca un cuţit. Clary tresări. Jace îşi scoase sabia şi se uită precaut prin deschizătura uşii. Dincolo de ea era o încăpere, plină de lumină cenuşie. Împinse cu umărul mai mult în uşă şi se strecură înăuntru, făcându-le semn celorlalţi să aştepte.

Isabelle, Alec, Clary şi Simon schimbară priviri şi, fără niciun cuvânt, intrară imediat după el. Alec, cel dintâi, cu arcul pregătit; apoi Isabelle, cu biciul ei, Clary cu sabia ei şi Simon, cu ochii luminând în penumbră ca ai unei pisici.

Interiorul Sălii Acordurilor era deopotrivă familiar şi nefamiliar. Podeaua era de marmură, crăpată şi spartă. În multe locuri, mari pete negre se întindeau pe piatră, rămăşiţele vechilor bălţi de sânge. Acoperişul de deasupra, care în Alicante era de sticlă, dispăruse de mult şi nu rămăseseră decât nişte cioburi, ca nişte cuţite transparente pe fundalul: cerului.

Sala era goală, în afară de statuia din centru. Locul era inundat de o lumină bolnavă, galben-cenuşie. Jace, în faţa statuii, se întoarse brusc când intrară ei.

— V-am spus să aşteptaţi, se răsti el la Alec. Nu faceţi niciodată ce vă spun?

— Practic, n-ai spus de fapt nimic, zise Clary. Doar ai făcut semn.

— Semnele se iau în calcul, zise Jace. Eu fac semne foarte expresive.

— Nu comanzi tu, zise Alec, lăsându-şi arcul în jos.

O parte din încordare 1 se risipise. Era clar că nu se ascundea niciun demon în umbră: nimic nu le împiedica vederea zidurilor măcinate şi nimic, în afară de statuie, nu rămăsese în picioare în sală.

— Nu e nevoie să ne protejezi.

Isabelle îşi dădu ochii peste cap la amândoi şi se apropie de statuie, lăsându-şi capul pe spate. Era statuia unui bărbat în armură; picioarele sale, în cizme cu zale, se sprijineau pe un soclu de aur. Purta o complicată cămaşă de zale circulare de piatră, decorată cu un motiv de aripi de înger pe piept. În mâini ţinea o imitaţie de fier a skeptron-ului, care avea în vârf un ornament de metal circular în care fusese fixată o piatră preţioasă roşie.

Cine sculptase statuia fusese foarte talentat. Faţa era frumoasă, cu maxilare puternice, cu o privire distantă, limpede. Însă ceva îi surprinse mai mult decât înfăţişarea atrăgătoare: exista o anumită asprime în conformaţia ochilor şi a bărbiei, o arcuire a gurii care exprima egoism şi cruzime.

Pe soclu fuseseră gravate nişte cuvinte şi, cu toate că nu erau în engleză, Clary le putu citi:

JONATHAN VÂNĂTORUL DE UMBRE, PRIMUL ŞI ULTIMUL DINTRE NEFILIMI.

— Primul şi ultimul, şopti Isabelle. Locul acesta este un mormânt.

Alec se lăsă pe vine. Mai erau şi alte cuvinte pe soclu, sub numele lui Jonathan. Le citi cu voce tare:

— ”Şi cel ce va învinge; şi cel ce va continua să facă ce-am făcut eu până la sfârşit lui o să-i dau puterea de a cârmui peste popoare; şi el le va conduce cu un toiag de fier şi lui îi voi dărui Steaua Dimineţii.”

— Şi asta ce vrea să însemne? întrebă Simon.

— Cred că Jonathan Vânătorul de umbre s-a obrăznicit, zise Alec. Cred că s-a gândit că skeptron-ul ăsta nu doar că îi va salva, ci îl va şi împuternici pe el să conducă lumea.

— ”Şi lui îi voi dărui Steaua Dimineţii”, repetă Clary. Asta este din Biblie. Din Biblia noastră. Iar „Morgenstern” înseamnă „steaua dimineţii”.

— ”Steaua dimineţii” înseamnă multe lucruri, zise Alec. Poate însemna „cea mai strălucitoare stea de pe cer”, sau poate însemna „focul ceresc”, sau poate însemna „focul ce cade odată cu îngerii când sunt alungaţi din rai”. Este, de asemenea, numele lui Lucifer, aducătorul de lumină, demonul mândriei.

Îşi îndreptă spatele.

— În orice caz, înseamnă că aia de-o ţine statuia în mâini este arma adevărată, zise Jace. Ca pe gravurile de pe uşă. Ai spus că skeptron-ul e ceea ce-au făurit ei aici, în loc de pumnalele de seraf, ca să se apere de demoni. Uită-te la semnele de pe mâner. A fost folosit în bătălie.

Isabelle bătu cu mâna în pandantivul de la gâtul ei.

— Şi piatra roşie. S-ar părea că e făcută din acelaşi material ca medalionul meu.

Jace dădu din cap.

— Şi eu cred că e aceeaşi piatră.

Clary ştiu următorul lucru pe care avea să-l spună el chiar înainte de a deschide gura.

— Arma aceea. O vreau.

— Ei bine, n-o poţi avea, zise Alec. E prinsă de statuie.

— Ba nu e, spuse Jace şi îi arătă: Uite, statuia o ţine, însă de fapt sunt două piese complet separate. Au sculptat statuia şi apoi i-au pus sceptrul în mâini. A fost concepută să fie detaşabilă.

— Nu sunt sigură că e chiar adevărat… începu Clary, dar Jace deja pusese un picior pe soclu, pregătindu-se să se caţere.

Avea în ochi sclipirea aceea pe care ea o iubea şi de care se temea, în egală măsură, cea care spunea: Fac ce vreau şi la naiba cu consecinţele.

— Stai! Simon ţâşni să-l oprească pe Jace să urce mai departe. Îmi cer scuze, dar mai vede cineva ce se întâmplă aici?

— Nuuu, zise Jace, tărăgănat. De ce nu ne povesteşti tu totul despre asta? Vreau să spun, doar avem tot timpul din lume.

Simon îşi încrucişă braţele la piept.
— Am fost în multe campanii…
— Campanii? repetă Isabelle, uluită.
— Adică vrea să spună în multe jocuri Dungeons and Dragons, le traduse Clary.
— Jocuri? repetă Alec, nevenindu-i să creadă. În caz că n-ai observat, ăsta nu e un joc.
— Nu asta-i ideea, zise Simon. Ideea e că, atunci când joci Dungeons and Dragons şi echipa ta dă peste vreo comoară, sau o nestemată uriaşă şi scânteietoare, sau un craniu magic de aur, nu îl iei niciodată. E întotdeauna o capcană. Simon îşi desfăcu braţele şi le flutură larg. Asta e o capcană.
Jace tăcu. Se uita la Simon gânditor, de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci sau, cel puţin, nu îl observase niciodată de atât de aproape.
— Vino aici, zise.
Simon se îndreptă spre el, cu sprâncenele ridicate.
— Ce… uuf!
Jace îşi lăsă sabia în mâinile lui Simon.
— Ţine asta pentru mine până mă urc, zise Jace, şi sări pe plintă.
Protestele lui Simon au fost acoperite de sunetul ghetelor lui Jace izbind în statuie în timp ce se căţăra pe ea, ridicându-se în mâini. Ajunse la mijlocul statuii, unde haina de zale sculptată îi oferea sprijin pentru picioare şi se propti bine, întinzând mâna peste piatră ca să apuce mânerul skeptron-ului.
Se poate să fi fost o iluzie, dar lui Clary i se păru că vede gura zâmbitoare a statuii strâmbându-se într-o grimasă şi mai crudă. Piatra roşie se aprinse brusc; Jace se dădu înapoi, dar sala era deja plină de un zgomot care-ţi spărgea timpanele, combinaţia groaznică dintre o alarmă de incendiu şi un ţipăt omenesc, repetându-se fără încetare.
— Jace!
Clary alergă la statuie.
El sărise de pe ea, crispându-se din pricina zgomotului oribil. Lumina pietrei roşii creştea în intensitate, umplând sala de sângeriu.
— La dracuf strigă Jace peste zgomot. Urăsc când Simon are dreptate.
Cu o privire mânioasă, Simon îi împinse lui Jace sabia înapoi; Jace o luă, rotindu-şi privirea prin sală, îngrijorat. Alec îşi ridicase din nou arcul; Isabelle stătea cu biciul pregătit. Clary scoase un pumnal de la cingătoare.
— Mai bine ieşim de aici, strigă Alec. S-ar putea să nu urmeze nimic, dar…
Isabelle scoase un strigăt şi îşi duse mâna la piept. Pandantivul ei începuse să pâlpâie, încet, strălucitor, egal, ca bătăile de inimă.
— Demoni! strigă ea, exact în clipa în care cerul se umplu de creaturi zburătoare.
Şi ce mai creaturii Aveau corpuri greoaie şi rotunde, ca nişte larve imense şi palide, cu mai multe şiruri de ventuze. Nu aveau feţe; şi la un capăt şi la celălalt se terminau cu nişte uriaşe guri circulare rozalii, tivite cu nişte colţi ca de rechin. Mai multe rânduri de aripi butucănoase le flancau corpurile, fiecare aripă având în vârf un pinten ascuţit ca pumnalul. Şi erau puzderie.

Până şi Jace păli.

— Pe înger -fugiţi!

Fugiră, dar creaturile, în pofida taliei lor, erau mai rapide. Aterizau de jur împrejurul lor, cu bufnituri umede greţoase. Clary se gândi, înnebunită, că sunau ca nişte uriaşe flegme picând din cer. Strălucirea rubinie a skeptron-ului se stinsese din clipa în care apăruseră, iar acum sala era scăldată în lumina urâtă, gălbuie, a cerului.

— - Clary! strigă Jace când una dintre creaturi se ridică asupra ei, cu gura sa circulară deschisă.

Bale groase ca nişte sfori atârnau de ea.

Buf. O săgeată se împlântă în cerul gurii demonului. Creatura se cabră, scuipând sânge negru. Clary îl văzu pe Alec apucând o altă săgeată, potrivind-o şi slobozind-o.

Alt demon se dădu pe spate, după care Isabelle intră în acţiune, pocnind din bici încolo şi-ncoace, făcându-i fâşii. Simon prinsese un demon şi-l ţinu strâns, afundându-şi mâinile în corpul lui moale, cenuşiu, iar Jace înfipse sabia în el. Demonul se prăbuşi, trântindu-l pe Simon la podea: ateriză pe rucsacul din spate. Clary avu impresia că aude un sunet ca de sticlă spartă, dar în clipa următoare Simon era din nou în picioare, Jace sprijinindu-l cu o mână pe umăr, înainte ca amândoi să se întoarcă înapoi la luptă.

Gheaţa se pogorâse peste Clary: calmul rece şi tăcut al bătăliei. Demonul pe care îl săgetase Alec se zvârcolea, încercând să scuipe săgeata înţepenită în gura lui; ea făcu un pas spre el şi îşi înfipse pumnalul în corpul monstrului, sângele negru ţâşnind din rană şi udându-i costumul. Sala se umpluse de duhoarea de gunoi putred a demonilor, împletită cu izul acid de ichor; Clary icni când demonul, cu un ultim spasm, se prăbuşi.

Alec susţinea atacul, lăsând săgeţile să zboare una după alta, făcându-i să dea înapoi, răniţi. Zbătându-se să se ridice, Jace şi Isabelle se aruncau asupra lor, sfârtecându-i cu sabia şi cu biciul. Clary îi urmă, sărind pe un alt demon rănit, spintecându-i fâşia moale de came de sub gură, mâna ei, mânjită de sângele uleios al demonului, alunecându-i pe mânerul pumnalului. Demonul se prăbuşi în el însuşi cu un şuier, făcând-o să cadă grămadă la podea. Pumnalul îi zbură din mână şi ea se aruncă după el, îl apucă şi se rostogoli pe o parte exact în clipa în care un alt demon făcea un salt descolăcindu-şi corpul puternic.

Se izbi în locul unde stătuse ea mai devreme şi se strânse ghem, şuierând, încât Clary se trezi cu două guri căscate la ea. Îşi potrivi pumnalul pentru a-l arunca şi atunci, cu un fulger auriu-argintiu, biciul lui Isabelle tăie creatura în două.

Bucăţile căzură la podea, desfăcându-se, şi o grămadă amestecată de organe interne aburinde se revărsă în afară. Cu toată gheaţa bătăliei, Clary era gata să verse. Demonii de regulă mureau şi dispăreau înainte să apuci să vezi prea multe din ce aveau înăuntru. Acesta încă se mai zvârcolea, chiar şi tăiat în două, zvâcnind înainte şi înapoi. Isabelle se strâmbă şi ridică din nou biciul - iar zvâcnetele se prefăcură într-un salt violent şi jumătatea de monstru îşi înfipse dinţii în piciorul lui Isabelle.

Izzy ţipă, pocnind din bici, iar monstrul îi dădu drumul; ea căzu pe spate, piciorul cedându-i sub ea. Clary sări să înjunghie cealaltă jumătate a demonului, înfigând pumnalul în spatele creaturii până când se făcu bucăţi sub ea şi se trezi îngenuncheată într-o baltă de sânge de demon, cu pumnalul ud în mână, gâfâind.

Se făcu linişte. Alarma stridentă se oprise, iar demonii nu mai erau. Cu toţii fuseseră măcelăriţi, dar nu exista nicio bucurie a victoriei. Isabelle era pe jos, cu biciul încolăcit pe încheietură, cu sângele şiroindu-i dintr-o rană de forma unei semiluni. Respira iute şi pleoapele i se zbăteau.

— Izzyi

Alec lăsă arcul jos şi se aruncă pe podeaua plină de sânge spre sora lui. Ateriză în genunchi şi o ridică în poală. Îi smulse stela de la cingătoare.

— Iz, Izzy, rezistă...

Jace, care recuperase arcul lui Alec, părea gata să vomite sau să cadă; Clary văzu cu surprindere amorţită că Simon avea o mână pe braţul lui Jace, cu degetele adânc înfipte în el, de parcă l-ar fi ţinut pe Jace în picioare.

Alec sfâşie ţesătura costumului lui Izzy, despicându-i cracul pantalonului până la genunchi. Clary îşi înăbuşi un strigăt. Piciorul lui Isabelle era făcut fâşii: arăta ca pozele pe care le văzuse Clary cu muşcături de rechin, sânge şi ţesut strivit înconjurând găuri adânci.

Alec lipi stela de pielea genunchiului ei şi desenă o iratze, apoi încă ‘ una, puţin mai jos. Umerii îi tremurau, dar mâna îi era sigură. Clary îl luă de mână pe Jace şi-l strânse. Era rece ca gheaţa.

— Izzy, şopti Alec, când iratze-le păliră, resorbite în pielea ei, lăsând urme albicioase.

Clary îşi aminti de Hodge, cum îi desenaseră ei rună vindecătoare după rună vindecătoare, dar rănile lui fuseseră prea mari: runele se şterseseră, iar el sângerase până murise, în pofida puterii runelor.

Alec îşi înălţă capul. Trăsăturile chipului său erau schimonosite, de nerecunoscut: pe obraz avea sânge - al lui Isabelle, gândi Clary.

— Clary, zise el, poate dacă încerci tu...

Simon încremeni deodată.

— Trebuie să ieşim de aici, zise el. Aud aripi. O să mai vină.

Isabelle nu mai gâfâia. Rana nu-i mai sângera atât de puternic, dar

Clary putea vedea, cu o strângere de inimă, că rănile erau încă acolo, umflate şi purpurii.

Alec se ridică, ţinând în braţe corpul inert al surorii lui, cu părul ei negru atârnând ca un steag.

— Şi unde să ne ducem? zise el, aspru. Dacă fugim, o să vină după noi...

Jace se întoarse brusc.

— Clary...

Ochii lui erau imploratori. Inima lui Clary se frânse pentru el. Jace, care rareori se ruga pentru ceva. Pentru Isabelle, cea mai curajoasă dintre ei toţi.

Alec se uită de la statuie la Jace, la faţa albă a surorii lui fără cunoştinţă.

— Să facă, zise el cu voce spartă, cineva ceva...

Clary se răsuci pe-un călcâi şi alergă spre zid. Aproape că se aruncă în el, smulgându-şi stela din gheată şi lipind-o de piatră. Contactul vârfului instrumentului cu marmura îi trimise un şoc prin tot braţul, dar îl apăsă ferm, degetele vibrându-i în timp ce desena. Linii negre se

Întinseră ca fisurile pe faţa pietrei, spărgându-se în forma unei uşi; marginile liniilor începură să pâlpâie. În spatele ei, Clary putea auzi demonii: mugetul glasurilor, vâjâitul aripilor cu pinteni, chemările lor şuierate înălţându-se în ţipete, când uşa se aprinse de lumină.

Era un dreptunghi argintiu, la fel de lipsit de adâncime ca un ochi de apă dar fără apă, încadrat de rune arzătoare. Un Portal. Clary întinse o mână şi-i atinse suprafaţa. Fiecare cotlon al minţii ei se concentrase în vizualizarea unui singur loc.

— Haide odată! ţipi ea, cu ochii aţintiţi asupra Portalului, fără să se mişte când Alec, purtând-o pe sora lui în braţe, trecu în goană pe lângă ea şi dispăru.

Simon îl urmă, iar apoi Jace, prinzând-o de mâna liberă în trecere. Clary nu avu decât o clipă la dispoziţie să arunce o privire înapoi - o aripă uriaşă, neagră, îi trecu prin faţa ochilor şi zări ca într-o străfulgerare colţii din care picura venin - înainte ca furtuna Portalului s-o absoarbă şi s-o învârtă în haos.

Clary se izbi tare de pământ, julindu-şi genunchii. Portalul o despărţise de Jace; se rostogoli, ridicându-se repede, şi se uită în jur, respirând accelerat - şi dacă Portalul nu funcţionase? Dacă nu îi transportase în locul care trebuia?

Dar tavanul peşterii se boltea deasupra, familiar şi înalt, gravat cu rune. Văzu şi vatra focului, urmele locurilor unde dormiseră, cu o noapte înainte. Jace, ridicându-se în picioare, lăsând să-i cadă arcul lui Alec din mână, Simon...

Şi Alec, în genunchi, lângă Isabelle. Orice satisfacţie pe care Clary o simţise la succesul ei cu Portalul se dezumflă ca un balon. Isabelle zăcea nemişcată şi vlăguită, respirând iute şi superficial. Jace se lăsă în genunchi lângă Aiec şi atinse blând părul lui Isabelle.

Clary simţi mâna lui Simon apucând-o de încheietură. Vocea îi era răguşită.

— Dacă poţi să faci tu ceva...

Ea înaintă ca într-un vis şi îngenunche în partea cealaltă a lui Isabelle, vizavi de Jace, cu stela alunecându-i printre degetele pline de sânge. Lipi vârful de încheietura lui Izzy, amintindu-şi ce făcuse în faţa

Citadelei de Diamant, cum îşi pusese toată energia în vindecarea lui Jace. Vindecă, vindecă, vindecă, se rugă ea şi, în sfârşit, stela prinse viaţă şi unii negre începură să se întindă, leneş, pe antebraţul lui Izzy. Izzy emu şi tresăltă în braţele lui Alec. El ţinea capul plecat, faţa îngropată în părul surorii lui.

— Izzy, te rog, şopti el. Nu după Max. Izzy, te rog, rămâi cu mine.

Isabelle horcăi şi pleoapele i se zbătură. Se arcui, apoi se prăbuşi la

Ioc, în timp ce iraîze îi dispărea de pe piele. Un val de sânge se scurse ros din rana de la picior: sângele părea negricios. Mâna lui Clary se strânse tare pe stelă, o simţi curbându-se în mâna ei.

— Nu pot s-o fac, şopti ea. Nu pot s-o fac destul de puternică.

— Nu-i vina ta; e din cauza otrăvii, zise Jace. Otrava de demon, din sângele ei. Uneori, runele nu pot ajuta.

— Mai încearcă o dată, îi ceru Alec lui Clary.
Ochii lui erau uscaţi, dar aveau o strălucire înspăimântătoare.
— Cu o iratze. Sau cu o rună nouă; ai putea crea o rună...
Clary îşi simţi gura uscată. Niciodată nu-şi dorise mai mult să creeze o rună, dar nu mai simţea stela ca pe o prelungire a braţului ei, ci ca pe un lucru fără viaţă în mâna ei. Niciodată nu se mai simţise atât de neputincioasă.
Isabelle respira anevoios.
— Ceva trebuie să ajute! strigă deodată Simon, ecoul vocii lui lovindu-se de pereţii peşterii. Sunteţi vânători de umbre, vă luptaţi cu demonii tot timpul. Trebuie să fiţi în stare să faceţi ceva...
— Şi murim tot timpul! strigă Jace înapoi la el, după care se prăbuşi peste corpul lui Isabelle, frânt în două de parcă primise un pumn în burtă. Isabelle, Doamne, îmi pare rău, îmi pare atât de rău...
— Dă-te! zise Simon şi deodată era în genunchi, lângă Isabelle.
Erau cu toţii strânşi în jurul ei, iar Clary îşi aminti de înfiorătorul tablou din Sala Acordurilor, când toată familia Lightwood se strânsese în jurul trupului neînsufleţit al lui Max, şi asta nu se putea întâmpla încă o dată, nu se putea...
— Las-o în pace, mârâi Alec. Tu nu eşti din familia ei, vampirule...
— Nu, zise Simon, nu sunt.
Şi-şi scoase brusc colţii, albi şi ascuţiţi. Lui Clary i se tăie respiraţia când Simon îşi duse propria încheietură la gură şi muşcă, deschizându-şi venele, iar sângele începu să-i şiroiască pe braţ în jos.
Jace făcu ochii mari. Se ridică şi se dădu înapoi; avea pumnii strânşi, dar nu făcu niciun gest să-l oprească pe Simon, care îşi ţinu încheietura deasupra rănii din piciorul lui Isabelle, lăsând sângele să-i curgă printre degete, picurând pe ea, acoperindu-i rana.
— Ce... faci? izbuti Alec să mârâie printre dinţi, dar Jace ridică brusc mâna, cu ochii la Simon.
— Lasă-l, zise Jace, aproape şoptit. S-ar putea să meargă, am auzit că merge...
Isabelle, încă fără cunoştinţă, se arcui în braţele fratelui său. Piciorul i se zbătu. Tocul ghetei i se înfipse în pământ, iar pielea sfâşiată începu să se ii?ească la loc. Sângele lui Simon curgea într-un şuvoi neîntrerupt, acoperind rana, dar chiar şi pe sub sânge Clary putea vedea că o piele nouă, rozalie, acoperea masa de carne sfâşiată.
Isabelle deschise ochii. Erau mari şi întunecaţi. Avea buzele aproape albe, dar culoarea începuse să îşi facă din nou apariţia. Se uită la Simon, fără să înţeleagă, şi apoi la piciorul ei.
Pielea care fusese smulsă şi sfâşiată arăta curată şi palidă, doar, din loc în loc, urmele palide, în formă de semilună, ale cicatricelor mai trădau locurile unde se înfipseseră colţii demonului. Sângele lui Simon încă îi picura încet de pe degete, deşi rana de la încheietura lui se vindecase, în mare parte. Arăta palid, îşi dădu seama Clary, îngrijorată, mult mai palid ca de obicei, iar venele îi ieşeau în evidenţă negricioase pe pielea albă. El îşi ridică încheietura la gură, dezvelindu-şi colţii...

— Simon, nu! zise Isabelle, luptându-se să se ridice din braţele lui Alec, care se uita la ea cu ochii albaştri şocaţi.

Clary îl prinse pe Simon de încheietură.

— E OK, zise ea.

Sângele îi pătase mâneca, bluza, colţurile gurii. Pielea lui era rece sub atingerea ei, încheietura, fără puls.

— E OK - Isabelle e OK, zise ea şi-l ridică pe Simon în picioare. Hai să le dăm o secundă, adăugă ea încet şi îl conduse până la perete, aşezându-se amândoi unul lângă altul.

Jace şi Alec stăteau aplecaţi peste Isabelle, vocile lor auzindu-se ca un murmur slab. Clary îl ţinu pe Simon de încheietură, iar el se lăsă să alunece cu spatele pe lângă perete, închizând ochii, epuizat.

19
Prin ţara cufundată în tăcere

Femeia întunericită avea faţa palidă şi părul lung, arămiu.

Probabil fusese frumos cândva, dar acum era încurcat şi murdar, cu ţărână şi rămurele prin el. Nu părea să-i pese, doar aşeză farfuriile cu mâncare - terci de ovăz, apătos şi cenuşiu la culoare, pentru Magnus şi Luke, şi o sticlă de sânge pentru Raphael - pe podea, apoi se întoarse şi se îndepărtă de prizonieri.

Nici Luke, nici Magnus nu schiţară vreun gest. Magnus se simţea prea rău ca să mai aibă poftă de mâncare. În plus, bănuia vag că Sebastian otrăvise terciul sau pusese droguri în el sau amândouă. Raphael, în schimb, înşfăcă sticla şi bău cu lăcomie, înghiţind până ce sângele începu să 1 se scurgă pe la colţurile gurii.

— Uşurel, ia-o încet, Raphael, zise o voce din umbră şi Sebastian Morgenstern îşi făcu apariţia în prag.

Femeia întunericită lăsă capul în jos şi se grăbi să iasă pe lângă el, închizând uşa în urma ei.

Într-adevăr, arăta uluitor de asemănător cu tatăl lui când fusese de vârsta lui, gândi Magnus. Aceiaşi ochi negri ciudaţi, complet negri, fără niciun strop de căprui sau auriu, o trăsătură care era frumoasă fiindcă era neobişnuită. Aceeaşi zvâcnire nervoasă de fanatism în zâmbet. Jace nu avusese niciodată asta - avea neastâmpărul şi bucuria anarhică a autoamhilării închipuite, dar nu era fanatic. Ceea ce, gândi Magnus, fusese exact motivul pentru care Valentine îl trimisese de la el. Ca să-ţi zdrobeşti opoziţia, ai nevoie de un ciocan, iar Jace era o armă mult prea delicată pentru asta.

— Unde e Jocelyn? întrebă Luke, fireşte, cu vocea ca un mârâit gros şi pumnii strânşi pe lângă corp.

Magnus se întrebă cum era pentru Luke să se uite la Sebastian, dacă asemănarea cu Valentine, care fusese odată parabatai-ul său, era dureroasă sau dacă pierderea aceea se vindecase de mult.

— Unde e?

Sebastian râse, iar ăsta era un lucru prin care se deosebea de tatăl lui; Valentine nu fusese niciodată omul care să râdă prea uşor. Umorul sarcastic al lui Jace părea să fi încolţit în sângele lui ca o trăsătură distinctivă din partea familiei Herondale.

— E bine, zise el, e bine, adică vreau să spun că e încă în viaţă. Ceea ce e cel mai bun lucru la care poţi spera, de fapt.

— Vreau s-o văd, zise Luke.

— Hmm, făcu Sebastian, ca şi când s-ar fi gândit. Nu. Nu văd ce avantaj aş avea eu din asta.

— E mama ta, zise Luke. Ai putea să fii bun cu ea.

— Asta nu te priveşte pe tine, câine.

Pentru prima oară apăru o umbră în glasul lui Sebastian, o notă de irascibilitate.

— Tu, cu mâinile pe mama, peste tot, făcând-o pe Clary să creadă că erai din familia ei...

— Eu sunt din familia ei mai mult decât tine, zise Luke şi Magnus îi aruncă o privire de avertisment, în timp ce Sebastian se albi, degetele zvâcnindu-i spre cingătoare, unde se putea vedea mânerul săbiei Morgenstern.

— Nu, zise Magnus cu voce scăzută, apoi, ceva mai tare: Ştii că, dacă te atingi de Luke, Clary o să te urască. La fel şi Jocelyn.

Sebastian îşi luă mâna de pe sabie cu un efort vizibil.

— Am spus că n-am vrut niciodată să-i fac vreun rău.

— Nu, doar s-o ţii ostatică, zise Magnus. Îţi doreşti ceva... ceva de la Conclav sau ceva de la Clary şi Jace. Înclin să cred în ultima variantă, Conclavul nu te-a interesat niciodată, dar îţi pasă ce crede sora ta. Ea şi cu mine suntem foarte apropiaţi, apropo, adăugă el.

— Ba nu sunteţi atât de apropiaţi! tună Sebastian pe un ton ucigător. N-am de gând să cruţ viaţa tuturor persoanelor pe care le-a cunoscut ea vreodată. Nu sunt atât de nebun.

— Pari foarte nebun, zise Raphael, care nu spusese nimic până în clipa aceea.

— Raphael, zise Magnus pe un ton de avertisment, dar Sebastian nu păru să se înfurie.

Îl măsură din ochi pe Raphael.

— Raphael Santiago, zise el, conducătorul clanului din New York - sau nu eşti tu? Nu, Camille era cea care deţinea această poziţie, iar acum e fetiţa aceea nebună. Trebuie să fie foarte dezamăgitor pentru tine. După părerea mea, vânătorii de umbre din Manhattan ar fi trebuit să intervină până acum. Nici Camille, nici Maureen Brown nu erau potrivite să fie conducătoare. Au încălcat Acordurile, nu le-a păsat câtuşi de puţin de Lege. Pe când tu le respecţi. Mi se pare că, dintre toate rasele de repudiaţi, vampirii au fost cel mai rău trataţi de vânătorii de umbre. Nu trebuie decât să te uiţi la situaţia ta.

— Raphael, zise Magnus din nou şi încercă să se aplece ca să-i prindă privirea vampirului, dar lanţurile îl traseră înapoi, zornăind.

Magnus tresări la durerea din încheieturile sale.

Raphael stătea ghemuit pe călcâie, cu obrajii îmbujoraţi după hrănirea

recentă. Părul îi era ciufulit; arăta la fel de tânăr ca atunci când îl întâlnise Magnus prima oară.

— Nu văd de ce îmi spui mie asta, zise el.

— Nu poţi spune că te-am tratat mai rău decât conducătorii vampirilor tăi, zise Sebastian. Te-am hrănit. Nu te-am închis într-o cuşcă. Ştii că o să câştig; cu toţii ştiţi asta. Şi în ziua aceea, m-aş bucura să te văd, Raphael, conducând toţi vampirii din New York - de fapt, toţi vampirii din America de Nord. Eşti bine-venit pentru ei. Tot ce-aş avea nevoie ar fi să-i aduci pe ceilalţi Copii ai Nopţii de partea mea. Elfii deja mi s-au alăturat. Curtea întotdeauna alege partea învingătorilor. Voi de ce n-aţi face-o?

Raphael se ridică în picioare. Avea sânge pe mâini; se încruntă văzându-le. Raphael era mai presus de toate spilcuit.

— Mi se pare rezonabil, zise el. O să mă alătur ţie.

Luke îşi îngropă faţa în mâini. Printre dinţi, Magnus spuse:

— Raphael, într-adevăr te-ai coborât la cele mai de jos aşteptări ale mele din partea ta.

— Magnus, nu contează, zise Luke.

Încerca să fie protector, Magnus înţelese. Raphael deja se dusese lângă Sebastian.

— Lasă-l să plece. Nu-i nicio pierdere.

Raphael pufni.

— Nicio pierdere, zici? Mă bucur să scap de voi, idioţilor, învârtindu-vă în celula asta, scâncind despre prietenii şi iubiţii voştri. Sunteţi slabi şi întotdeauna aţi fost slabi...

— Ar fi trebuit să te las să ieşi în lumina zilei, zise Magnus, pe un ton ca gheaţa.

Raphael tresări - o mişcare aproape imperceptibilă, dar Magnus o văzu. Nu că îi aduse prea mare satisfacţie.

Dar şi Sebastian observă tresărirea, iar privirea din ochii lui negri se intensifică. De la cingătoare scoase un pumnal - subţire, cu o lamă şi mai subţire. Un stilet, genul de pumnal făcut să străpungă prin cele mai mici deschizături ale unei armuri şi să dea lovitura fatală.

Raphael, văzând sclipirea metalului, se dădu iute înapoi, dar Sebastian zâmbi şi întoarse pumnalul în mână. l-l oferi cu Raphael cu mânerul înainte.

— Ia-l, zise.

Raphael întinse mâna, cu ochi bănuitori. Luă pumnalul şi-l ţinu atârnând lejer - vampirii nu se folosesc de arme. Ei sunt propriile lor arme.

— Eoarte bine, zise Sebastian. Acum hai să pecetluim învoiala noastră cu sânge. Ucide-l pe magician.

Pumnalul căzu din mâna lui Raphael şi zăngăni pe podea. Cu o privire enervată, Sebastian se aplecă şi-l înşfăcă, punându-l din nou în mâna vampirului.

— Noi nu ucidem cu cuţite, zise Raphael, uitându-se de la pumnal la expresia glacială a lui Sebastian.

— Acum, da, zise Sebastian. N-o să te las să-i sfâşii gâtul; prea murdar, prea uşor să dai greş. Fă cum îţi spun eu. Du-te la magician şi ucide-l. Taie-i gâtul, străpunge-i inima - cum îţi place.

Raphael se întoarse spre Magnus. Luke dădu să intervină. Magnus ridică o mână.

— Luke, zise el. Nu.

— Raphael, dacă faci asta, n-o să mai fie pace între haită şi Copiii Nopţii, nici acum şi nici în vecii vecilor, zise Luke, cu ochii sclipind verzui.

Sebastian râse:

— Doar nu-ţi închipui că o să mai fii vreodată căpetenia unei haite, nu-i aşa, Lucian Graymark? Când o să câştig războiul acesta, şi-o să-l câştig, eu o să conduc cu sora mea alături şi pe tine o să te ţin, pentru ea, într-o cuşcă, să-ţi mai arunce câte-un os, când are chef.

Raphael mai făcu un pas spre Magnus. Ochii lui erau enormi. Gâtul îi fusese pişcat de atâtea ori de crucea pe care o purta, încât cicatricea nu-i mai trecuse niciodată. Lama sclipea în mâna lui.

— Dacă tu crezi că ea va tolera... începu Luke, apoi se întoarse spre Raphael.

Dar Sebastian era deja în faţa lui, tăindu-i calea cu sabia Morgenstern.

Cu o stranie detaşare, Magnus privi cum Raphael se apropie de el. Inima lui Magnus bătea cu putere în piept, de asta-şi dădea seama, dar nu simţea nicio teamă. Fusese la un pas de moarte de atâtea ori, încât ideea nu-l mai înfricoşa. Uneori, avea impresia că o parte din el tânjea după asta, după acel tărâm necunoscut, singurul loc în care nu fusese niciodată, singura experienţă încă netrăită.

Vârful pumnalului îi atinse gâtul. Mâna lui Raphael tremura; Magnus simţi înţepătura când lama îi crestă adâncitura de la baza gâtului.

— Aşa te vreau, zise Sebastian, cu un rânjet sălbatic. Taie-i gâtul. Lasă sângele să curgă pe podea. A trăit prea mult.

Magnus se gândi atunci la Alec, la ochii lui albaştri şi zâmbetul hotărât. Îşi aminti cum se îndepărtase de Alec în tunelele metroului de sub New York. Se întrebă de ce-o făcuse. Da, dorinţa lui Alec de a o vedea pe Camille îl înfuriase, dar fusese mai mult de-atât.

Îşi aminti de Tessa, plângând în braţele lui, la Paris, şi cum se gândise că el n-a cunoscut niciodată sentimentul pierderii pe care-o suferise ea, pentru că nu iubise niciodată ca ea, şi cum îi fusese teamă că într-o zi avea să-l cunoască şi, ca şi Tessa, avea să-şi piardă iubirea muritoare. Şi că era mai bine să fie el cel care să moară, decât cel care să rămână în viaţă.

Alungase gândul acesta, mai târziu, ca pe o fantezie morbidă, şi nu-şi mai amintise de el până la Alec. Îl sfâşiase pe dinăuntru să se despartă de Alec. Dar ca un nemuritor să iubească un muritor, aceasta fusese pieirea zeilor, iar dacă zeii înşişi fuseseră distruşi de aceasta, Magnus n-avea şanse să spere la mai bine. Se uită la Raphael printre gene.

— Adu-ţi aminte, zise el cu voce scăzută, atât de încet încât se îndoia că Sebastian îl putea auzi. Ştii ce-mi datorezi.

— Mi-ai salvat viaţa, zise Raphael, dar vocea lui era lipsită de emoţie. O viaţă pe care n-am vrut-o niciodată.

— Dovedeşte-mi că eşti serios, Santiago, zise Sebastian. Ucide-l pe magician.

Mâna lui Raphael se strânse pe mânerul pumnalului. Nodurile degetelor sale se albiră. Ii vorbi lui Magnus:

— Nu am suflet, zise el. Dar ţi-am făcut o promisiune pe treptele casei mamei mele, şi ea a fost sfântă pentru mine.

— Santiago... începu Sebastian.

— Atunci, eram un copil. Acum nu mai sunt.

Pumnalul căzu pe podea. Raphael se întoarse şi se uită la Sebastian, cu ochii mari şi foarte limpezi.

— Nu pot, zise el. N-am s-o fac. Ii sunt dator de acum mulţi ani.

Sebastian stătu o clipă nemişcat.

— Mă dezamăgeşti, Raphael, zise el şi vârî în teacă sabia Morgenstem.

Făcu un pas înainte şi ridică pumnalul de la picioarele lui Raphael, întorcându-l în mână. O scânteie se plimbă de-a lungul lamei, o picătură de lumină şuierătoare.

— Mă dezamăgeşti foarte mult, zise el şi apoi, prea iute pentru ca un ochi să-l urmărească, înfipse lama în inima lui Raphael.

Era foarte frig în morga spitalului. Maia nu tremura, dar putea să-l simtă, ca nişte înţepături de ace pe piele.

Catarina stătea sprijinită de peretele cu compartimente de oţel în care erau ţinute cadavrele. Lumina gălbuie a becurilor fluorescente îi ştergea culoarea, făcând-o să arate albastru-pal, în salopeta ei verde. Mormăia ceva pentru ea, într-o limbă ciudată, care-i dădu Maiei fiori pe şira spinării.

— Unde e? întrebă Bat.

Ţinea un cuţit de vânătoare cu aspect periculos într-o mână şi o cuşcă mare cât un coteţ de câine în cealaltă. Trânti cuşca jos, cu un zăngănit, plimbându-şi privirea prin încăpere.

Două mese goale de oţel stăteau în mijlocul morgii. Sub privirile Maiei, una dintre ele începu să se apropie. Roţile ei alunecau pe dalele de gresie.

Catarina arătă spre ea.

— Iată, zise.

Privirea ei era îndreptată asupra cuştii; făcu un gest, mişcând din degete, şi cuşca păru să vibreze şi să scoată scântei.

— Sub masă.

— Ei, nu spune, zise Lily tărăgănat, apropiindu-se ţăcănind cu tocurile pe gresie.

Se aplecă să se uite sub masă, apoi ţipă şi făcu un salt înapoi. Zbură prin aer şi ateriză pe unul dintre hiaturile dulapurilor, unde rămase agăţată ca un liliac, cu părul ei negru desfăcut din codiţa de la spate.

— E hidos, zise ea.

— E un demon, zise Catarina.

Masa nu se mai mişca.

— Probabil un dantalion sau alt tip de necrofag. Se hrănesc cu cadavre.
— Oh, pentru Dumnezeu, zise Maia, făcând un pas în faţă.
Înainte să ajungă la masă, Bat îi dădu acesteia un şut cu bocancul. Se dădu peste cap, zăngănind, şi lăsă descoperit monstrul de dedesubt.
Lily avusese dreptate; era hidos. Era cam cât un câine mare, dar semăna cu un ghem de intestine cenuşii, pulsatile, smălţat cu nişte rinichi diformi, noduli de puroi şi sânge. Un singur ochi galben... urduros, privea mânios din talmeş-balmeşul de măruntaie.
— Câh, zise Bat.
— Ţi-am spus, zise Lily, exact când o sfoară lungă de intestin ţâşni din demon şi se înfăşură pe glezna lui Bat, smucindu-l cu putere.
Bat căzu pe podea cu o bufnitură care-ţi strângea inima.
— Bat! strigă Maia, dar înainte să fie nevoie să se mişte, el se răsuci şi reteză apendicele pulsatil care-l ţinea.
Se dădu îndărăt, în timp ce ichorul demonului împroşca podeaua.
— Ce scârbos, zise Lily.
Acum stătea pe dulap, ţinând ridicat un obiect lunguieţ de metal - telefonul ei - de parcă acela avea să-l ţină pe demon la distanţă.
Bat se ridică în picioare, iar demonul alunecă rapid spre Maia. Ea îi dădu un şut, iar el se duse de-a rostogolul, scoţând un pleoscăit mânios. Bat se uită la cuţitul lui. Metalul se topea, dizolvat de ichor. Îl lăsă din mână, exclamând dezgustat.
— Arme, zise el, uitându-se în jur. Am nevoie de o armă...
Maia înşfăcă un scalpel de pe o masă de alături şi-l aruncă. Se înfipse
În creatură cu un zgomot vâscos. Demonul schelălăi. În clipa următoare, scalpelul sări din el de parcă ar fi fost ejectat de un prăjitor de pâine deosebit de puternic. Alunecă pe podea, topmdu-se şi sfârâind.
— Armele obişnuite nu au efect asupra lor!
Catarina făcu un pas înainte şi ridică mâna dreaptă. Era înconjurată de o văpaie albastră.
— Numai armele cu rune...
— Atunci hai să luăm câteva din alea! exclamă Bat, bătând în retragere în timp ce creatura pulsatilă se îndrepta spre el.
— Numai vânătorii de umbre le pot folosi! strigă Catarina şi un fulger albastru ţâşni din mâna ei.
Lovi creatura în plin, trimiţând-o de-a dura cât colo. Bat luă cuşca şi o aruncă înaintea demonului, ridicând trapa exact când demonul se rostogoli înăuntru.
Maia trânti trapa şi trase zăvorul, încuind demonul înăuntru. Cu toţii se dădură înapoi, făcând ochii mari de groază, când el se aruncă de colo-colo, şuierând, în închisoarea întărită de magicieni.
Toţi, în afară de Lily, care încă mai ţinea telefonul îndreptat asupra demonului.
— Filmezi asta? întrebă Maia.
— Poate, zise Lily.
Catarina îşi şterse fruntea cu mâneca.

— Mulţumesc de ajutor, zise. Nici măcar vrăjile magicienilor nu pot ucide un dantalion; e foarte rezistent.

— De ce filmezi asta? o întrebă Maia pe Lily.

Fata vampir ridică din umeri.

— Când pisica nu-i acasă… E întotdeauna bine să le aduci aminte şoarecilor, că, în cazul ăsta, când pisica nu-i acasă, şoarecii pot fi toţi mâncaţi de demoni. O să trimit filmul ăsta fiecărui repudiat de pe lista noastră de contacte din jurul lumii. Doar să le aduc aminte că există demoni pentru care avem nevoie de vânătorii de umbre să-i nimicească. De aceea sunt ei pe lume.

— N-o să mai fie ei mult pe lume, şuieră demonul dantalion.

Bat ţipă şi sări încă un metru înapoi. Maia nu-l învinui. Gura creaturii se deschisese. Arăta ca un tunel întunecat căptuşit cu dinţi.

— Mâine-noapte e atacul. Mâine-noapte e războiul.

— Ce război? întrebă Catarina. Spune-ne, creatură, altminteri, când ajung acasă, o să m-apuc să te torturez în toate modurile care-o să-mi treacă prin minte…

— Sebastian Morgenstem, zise demonul. Mâine-noapte atacă Alicante. Mâine-noapte vânătorii de umbre o să înceteze să mai existe.

Un foc ardea în mijlocul peşterii, fuiorul de fum ridicându-se spre tavanul înalt, boltit, şi pierzându-se în întuneric. Simon putea simţi dogoarea focului, mai degrabă pârâiturile unei tensiuni la nivelul pielii decât adevărata senzaţie de căldură. Bănuia că era frig în peşteră după faptul că Alec se înfăşurase strâns într-un pulover gros şi o acoperise grijuliu cu o pătură pe Isăbelle, care dormea întinsă pe podea, cu capul în poala fratelui său. Dar Simon nu-l putea simţi, nu cu adevărat.

Clary şi Jace se duseseră să verifice tunelele, ca să fie siguri că erau încă ocolite de demoni şi alte posibile scârboşenii rătăcite. Alec nu voise s-o părăsească pe Isăbelle, iar Simon era prea slăbit şi ameţit ca să se mai poată gândi la mişcare. Nu că ar fi lăsat să se vadă lucrul ăsta. Teoretic, stătea de pază, trăgând cu urechea la orice ar fi putut veni asupra lor din întuneric.

Alec se uita în foc. Lumina galbenă îl făcea să pară obosit, bătrân.

— Mulţumesc, zise el brusc.

Simon aproape că sări ca ars. Alec nu-i adresase niciun cuvânt de la Ce faci?.

— Pentru ce?

— C-ai salvat-o pe sora mea, zise Alec. Îşi trecu uşor mâna prin părul negru al lui Isăbelle. Ştiu, zise el, un pic poticnit. Vreau să spun, am ştiut, când am venit aici, că asta ar putea fi o misiune sinucigaşă. Ştiu că e periculos. Ştiu că nu mă pot aştepta să supravieţuim toţi. Dar am crezut că voi fi eu, nu Izzy…

— De ce? întrebă Simon.

Capul îi plesnea de durere şi gura îi era uscată.

— Pentru că preferam să fiu eu, zise Alec. Ea e… Isăbelle. E agilă şi dură şi o bună luptătoare. Mai bună decât mine. Merită să fie teafără, să fie fericită.

Privirea lui se îndreptă către Simon, prin foc.

— Ai o soră, nu-i aşa?

Simon fu şocat de întrebare - New Yorkul părea la o lume şi-o viaţă depărtare.

— Rebecca, zise el. Aşa o cheamă.

— Şi ce i-ai face tu cuiva care ar face-o nefericită?

Simon îl privi pe Alec precaut.

— Aş sta de vorbă cu persoana, zise el. Aş lămuri problema. Poate cu o îmbrăţişare înţelegătoare.

Alec pufni şi păru gata să răspundă; apoi întoarse brusc capul, de parcă auzise ceva. Simon ridică o sprânceană. Nu se întâmpla des ca un om să audă ceva înaintea unui vampir. O clipă mai târziu, recunoscu şi el sunetul: vocea lui Jace. În capătul îndepărtat al tunelului, dansa o lumină, apoi apărură Clary şi Jace, Clary ţinând o lampa-vrăjitoarei în mână.

Chiar şi cu ghetele ei, Clary abia de ajungea la umărul lui Jace. Nu se atingeau, dar veneau cu acelaşi pas spre foc. Simon se gândi că, dacă arătau ca un cuplu încă de prima oară când se întorseseră din Idris, acum păreau ceva mai mult. Păreau o echipă.

— Ceva interesant? întrebă Alec după ce Jace se aşeză lângă foc.

— Clary a pus rune de iluzie magică la intrările în peşteră. Nimeni n-ar trebui să fie în stare să vadă că e vreo cale de-a ajunge aici, înăuntru.

— Cât o să dureze?

— O noapte, probabil, şi o parte din ziua de mâine, zise Clary, aruncând o privire spre Izzy. Dar fiindcă runele se şterg mai repede aici, va trebui să le verific, mai târziu.

— Şi eu mi-am făcut o idee mai clară despre locul în care ne aflăm, faţă de Alicante. Sunt destul de sigur că pustiul stâncos în care am fost noaptea trecută - Jace făcu semn spre tunelul cel mai din dreapta - dă spre ceea ce cred că a fost Pădurea Brocelind.

Alec închise ochii pe jumătate.

— Asta-i deprimant. Pădurea era... frumoasă.

— Acum nu mai e. Jace clătină din cap. Doar pustiu, cât vezi cu ochii.

Se aplecă şi o atinse pe Isabelle pe păr. Simon simţi o mică scânteie inutilă de gelozie - fiindcă el nu putea s-o atingă atât de lipsit de grijă, să-şi arate afecţiunea fără să se gândească înainte.

— Cum îi e?

— Bine. Doarme.

— Crezi c-o să fie destul de refăcută până mâine ca să se poată mişca? întrebă Jace cu o voce îngrijorată. Nu putem rămâne aici. Am trimis destule semnale că ne aflăm aici. Dacă nu ajungem noi la Sebastian, o să ne găsească el primul. Şi rămânem fără mâncare.

Simon pierdu răspunsul şoptit al lui Alec; un junghi subit de durere îl săgeta şi se îndoi. Simţea că n-are aer, numai că el nu respira. Cu toate acestea, pieptul îl durea de parcă i l-ar fi smuls careva.

— Simon. Simon! zise Clary stăruitor, cu o mână pe umărul lui.

El îşi înălţă capul spre ea şi din ochi îi şiroiau lacrimi amestecate cu sânge.

— Doamne, Simon, ce s-a întâmplat? întrebă ea, înnebunită.

El se ridică încet în capul oaselor. Durerea începuse deja să se domolească.

— Nu ştiu. Parcă a înfipt cineva un pumnal în pieptul meu.

Jace veni iute şi îngenunche în faţa lui, cu degetele sub bărbia lui Simon. Ochii lui aurii îi cercetară cu atenţie faţa.

— Raphael, zise Jace, în cele din urmă, cu o voce fără intonaţie. El e părintele tău, cel al cărui sânge te-a făcut vampir.

Simon dădu din cap.

— Şi?

Jace clătină din cap.

— Nimic, murmură el. Când te-ai hrănit ultima oară?

— Sunt bine, zise Simon, dar Clary deja îl prinsese de mâna dreaptă şi i-o ridicase.

Inelul de aur al elfilor strălucea pe degetul lui. Mâna îi era albă ca de mort, venele de sub piele desenându-se negre, ca nişte crăpături împânzind marmura.

— Nu eşti bine - nu te-ai hrănit? Ai pierdut tot sângele ăla!

— Clary...

— Unde sunt sticlele pe care le-ai adus? Se uită în jur, căutând rucsacul lui, pe care îl găsi lângă perete. Îl trase spre ea. Simon, dacă nu începi să ai mai multă grijă de tine...

— Nu.

Îi smulse rucsacul din mâini. Ea se uită mânioasă la el.

— Sunt sparte, zise el. Sticlele s-au spart când ne-am luptat cu demonii la Palatul Acordurilor. Sângele s-a dus.

Clary se ridică în picioare.

— Simon Lewis, zise ea furioasă. De ce n-ai spus nimic?

— Să spună ceva despre ce?

Jace se îndepărtă de Simon.

— Simon e flămând, explică atunci Clary. A pierdut sânge când a vindecat-o pe Izzy, iar proviziile lui s-au spart la Palat...

— De ce n-ai spus nimic? întrebă Jace, ridicându-se şi dându-şi la o parte o şuviţă de păr blond.

— Pentru că, zise Simon, nu e ca şi când ar exista animale pe aici din care m-aş putea hrăni.

— Dar suntem noi, zise Jace.

— Nu vreau să mă hrănesc din sângele prietenilor.

— De ce nu?

Jace sări peste foc şi se uită în jos, la Simon; expresia lui era curioasă şi deschisă.

— Am mai făcut asta şi înainte, nu? Ultima oară când mureai de foame, ţi-am dat sângele meu. A fost un pic homoerotic, probabil, dar sunt liniştit în ce priveşte sexualitatea mea.

Simon oftă în sinea lui; îşi dădea seama că, pe sub purtarea uşuratică, Jace vorbea absolut serios cu oferta sa. Probabil mai puţin pentru că era ceva sexy, decât că Jace avea o dorinţă de moarte cât Brooklynul de mare.

— Nu muşc din cineva care are venele pline de foc ceresc, zise Simon. N-am niciun chef să fiu prăjit pe dinăuntru.

Clary îşi dădu părul la o parte, dezgolindu-şi gâtul.

— Poftim, bea sângele meu. Ţi-am spus mereu că eşti bine-venit să iei...

— Nu, zise Jace imediat.

Simon văzu că-şi amintise cum atunci, în cala vasului lui Valentine, când Simon îi spusese Aş fi putut să te omor, Jace îi răspunsese, cu un aer surprins, Te-aşfi lăsat.

— Oh, pentru Dumnezeu. O fac eu.

Alec se ridică, aşezându-i cu grijă capul lui Izzy pe pătură. O înveli mai bine şi se îndreptă.

Simon îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de peretele peşterii.

— Tu nici măcar nu mă placi. Şi acum îmi oferi sângele tău?

— Ai salvat-o pe sora mea. Îţi sunt dator.

Alec ridică din umeri, umbra lui apărând lungă şi întunecată în lumina flăcărilor.

— Bine. Simon înghiţi cu greutate. OK.

Clary îi întinse mâna. După o clipă, Simon i-o luă şi o lăsă să-l ridice în picioare. Nu se putu abţine să nu se uite lung, din capătul celălalt al încăperii, la Isabelle, adormită, pe jumătate învelită în pătura albastră a lui Alec. Respira, încet şi regulat. Izzy, încă respirând, mulţumită lui.

Simon făcu un pas spre Alec şi se împiedică. Alec îl prinse şi îl sprijini. Strânsoarea lui pe umărul lui Simon era puternică. Simon putea simţi în ea încordarea lui Alec şi dintr-odată îşi dădu seama ce bizară era situaţia: Jace şi Clary cu gurile căscate la ei, Alec arătând de parcă şi-ar fi făcut curaj să primească o găleată cu apă şi gheaţă răsturnată în capul lui.

Alec întoarse puţin capul spre stânga, dezgolindu-şi gâtul. Fixa un punct de pe peretele din partea opusă. Simon hotărî că arăta mai puţin ca o persoană care se pregătea să primească o găleată cu apă şi gheaţă în cap şi mai mult ca o persoană gata să suporte o examinare stingheritoare în cabinetul doctorului.

— Nu fac asta de faţă cu toată lumea, anunţă Simon.

— Nu ne jucăm de-a învârte sticla, Simon, zise Clary. E doar hrană. Nu că tu ai fi hrană, Alec, adăugă ea când el se uită urât şi ridică mâinile în sus. Lăsaţi.

— Oh, pe înger..începu Alec şi îl prinse de braţ pe Simon. Vino! zise el şi îl târî pe Simon la jumătatea tunelului care ducea spre poartă, doar atât de departe cât ceilalţi să dispară din vedere, imediat după o stâncă ieşită în afară.

Deşi Simon auzi ultimul lucru pe care-l spuse Jace, înainte să se îndepărteze:

— Ce? Au nevoie să fie singuri. E un moment intim.

— Cred c-ar trebui să mă laşi pur şi simplu să mor, zise Simon.

— Lasă gura, zise Alec şi-l împinse cu spatele de peretele peşterii. Îl măsură gânditor din priviri. E musai să muşti din gât?

— Nu, zise Simon, simţindu-se ca şi când s-ar fi rătăcit într-un vis bizar. Şi încheieturile mâinilor sunt bune.

Alec începu să-şi ridice mâneca puloverului. Braţul lui era gol şi alb, mai puţin în locul unde erau Peceţile, iar Simon îi putea vedea venele pe sub piele.

În pofida voinţei sale, simţi junghiul foamei scoţându-l din amorţeală: putea adulmeca sângele, dulce şi sărat, bogat, cu gust de soare. Sânge de vânător de umbre, ca al lui Izzy. Îşi trecu limba peste dinţii de sus şi n-a fost prea surprins simţindu-şi caninii întăriţi şi ascuţiţi ca nişte colţi.
— Doar vreau să ştii, zise Alec, când îşi întinse braţul, că-mi dau seama că pentru voi, vampirii, treaba asta cu hrănirea uneori e echivalentă cu momentele sexy.
Simon făcu ochii mari.
— Sora mea e posibil să-mi fi spus mai multe decât poate că voiam să ştiu, recunoscu Alec. Oricum, ideea e că nu sunt atras de tine câtuşi de puţin.
— Bine, zise Simon şi luă mâna lui Alec.
Încercă o strânsoare oarecum frăţească, dar nu prea mergea, având în vedere că trebuia să-i întoarcă mâna lui Alec şi să-i dezvelească partea vulnerabilă a încheieturii.
— Ei bine, nici tu nu-mi dai fiori, deci bănuiesc că suntem chit. Deşi te-ai fi putut preface pentru cinci...
— Nu, n-aş fi putut, zise Alec. Urăsc când tipii hetero au impresia că toţi tipii gay sunt atraşi de ei. Nu sunt atras de orice tip mai mult decât eşti tu atras de orice fată.
Simon trase aer în piept, intenţionat. Era întotdeauna o senzaţie ciudată, să respiri când nu aveai nevoie, dar îl calma.
— Alec, zise el, las-o baltă. Nu cred că eşti îndrăgostit de mine. De fapt, de cele mai multe ori cred că mă urăşti.
Alec făcu o pauză.
— Nu te urăsc. De ce te-aş urî?
— Pentru că sunt un repudiat? Pentru că sunt un vampir care e îndrăgostit de sora ta şi tu crezi că ea e prea bună pentru mine?
— Tu nu? replică Alec, dar fără răutate.
După o clipă, schiţă un zâmbet, acel zâmbet Lightwood care îi lumină faţa şi îl făcu pe Simon să se gândească la Izzy.
— Ea e sora mea mai mică. Cred că e prea bună pentru oricine. Dar nu... tu eşti o persoană bună, Simon. Indiferent dacă eşti şi vampir. Eşti loial şi isteţ, şi... o faci pe Isabelle fericită. Nu ştiu de ce, dar o faci. Ştiu că nu te-am plăcut când te-am cunoscut. Dar lucrurile s-au schimbat. Şi nu cred c-aş fi eu în măsură să-i fac vreun reproş surorii mele pentru că se întâlneşte cu un repudiat.
Simon rămase nemişcat. Alec n-avea nimic împotriva magicienilor, gândi el. Asta era destul de evident. Însă magicienii erau născuţi aşa. Alec era cel mai conservator dintre copiii Lightwood - nu iubea haosul sau riscul, ca Jace şi Isabelle -, iar Simon simţise întotdeauna asta în el, simţise că un vampir era un om transformat în ceva rău.
— Tu n-ai fi de acord să devii vampir, zise Simon. Nici măcar ca să fii pe veci cu Magnus. Aşa-i? N-ai vrea să trăieşti veşnic; ai vrea să-i iei lui nemurirea. De aceea s-a despărţit de tine.
Alec tresări.

— Nu, zise el. Nu, n-aş vrea să fiu vampir.
— Deci crezi că îţi sunt inferior, zise Simon.
Vocea lui Alec se frânse.
— Mă străduiesc, zise el.
Şi Simon simţi, simţi cât de mult ar fi vrut Alec să fie adevărat, poate chiar era adevărat, un pic. Şi, la urma urmelor, dacă Simon n-ar fi devenit vampir, ar fi fost acum un mundan, şi mai lipsit de valoare. Simţi pulsul lui Alec accelerând în încheietura pe care l-0 ţinea.
— Dă-i bătaie! zise Alec, şuierând, în mod clar torturat de aşteptare. Doar... fă-o!
— Pregăteşte-te, zise Simon şi ridică încheietura lui Alec la gură.
În pofida tensiunii dintre ei, corpul lui, flămând şi epuizat, răspunse imediat. Muşchii i se încordară şi colţii îi ieşiră singuri din teci. Văzu ochii lui Alec întunecându-se de surpriză şi de teamă. Foamea se răspândi ca un foc prin corpul lui Simon, şi-i vorbi din străfundurile ei, gata să-l înece, chinuindu-se să-i spună o vorbă omenească lui Alec. Spera că mai avea destulă forţă în glas cât să fie auzit şi înţeles, pe lângă colţi:
— Îmi pare rău, pentru tine şi Magnus.
— Şi mie. Acum, muşcă! zise Alec.
Şi Simon muşcă, străpungându-i rapid şi curat pielea cu colţii, sângele explodându-i în gură. Auzi icnetul lui Alec, iar Simon îl strânse involuntar mai tare, parcă să-l împiedice pe Alec să-şi retragă braţul. Dar Alec nu încercă. Bătăile nebuneşti ale inimii lui erau auzite de Simon, reverberând prin venele lui ca un dangăt de clopot. Deopotrivă cu sângele lui Alec, Simon putea simţi gustul metalic al fricii, scânteia de durere şi flacăra pasionată a altceva, ceva ce gustase prima oară când băuse din sângele lui Jace, pe podeaua aceea mizerabilă de metal de pe vasul lui Valentine. Poate că toţi vânătorii de umbre aveau dorinţa de moarte, la urma urmelor.

20
Şerpii pulberii

Când Alec şi Simon se întoarseră în peştera centrală, o găsiră pe Isabelle încă dormind ghemuită într-o grămadă de pături. Jace stătea lângă foc, sprijinit în mâini, pe faţă jucându-i lumina şi umbrele. Clary stătea cu capul în poala lui, deşi Simon putu vedea după licărul ochilor ei, când îi privi apropiindu-se, că nu dormea.
Jace îşi ridică sprâncenele.
— Drumul ruşinii, băieţi?
Alec se uită urât la el. Se opri lângă foc, cu încheietura mâinii stângi întoarsă înăuntru, ascunzând urmele de colţi, deşi erau aproape vindecate, mulţumită unei iratze pe care o aplicase imediat. Nu-l împinsese pe Simon la o parte, ci îl

lăsase să bea până când Simon se oprise singur şi, drept consecinţă, era un pic cam palid.

— N-a fost sexy, zise el.

— A fost puţin sexy, zise Simon.

Se simţea mult mai bine, fiindcă se hrănise, şi nu se putu abţine să nu-l zgândărească niţel pe Alec.

— Ba n-a fost, zise Alec.

— Eu am simţit ceva, zise Simon.

— N-ai decât să delirezi despre asta pe timpul tău, zise Alec şi se aplecă, apucând de cureaua rucsacului său. Eu mă duc să stau de strajă.

Clary se ridică şi căscă.

— Eşti sigur? Ai nevoie de o rună de reînnoire de sânge?

— Mi-am aplicat deja două, zise Alec. O să Eu bine. Se îndreptă şi aruncă o privire spre sora lui care dormea. Ai grijă de Isabelle, OK?

Privirea lui se opri asupra lui Simon.

— Mai ales tu, vampirule.

Alec porni pe tunel, lampa-vrăjitoarei sale aruncându-i umbra, lungă şi filiformă, pe peretele peşterii. Jace şi Clary schimbară o privire rapidă, după care Jace se ridică în picioare şi o luă după Alec. Simon le putu auzi vocile - murmure joase prin stâncă, deşi nu putea desluşi vreun cuvânt.

Cuvintele lui Alec îi răsunau în minte. Ai grijă de Isabelle. Se gândi la Alec, în tunel. Eşti loial şi isteţ, şi... o faci pe Isabelle fericită. Nu ştiu de ce, dar o faci.

Ideea că o făcea pe Isabelle fericită îl umplea cu o senzaţie de căldură. Simon se aşeză fără zgomot lângă ea - era ca o pisică, ghemuită într-un maldăr de pături, cu capul sprijinit pe braţ. El se lăsă uşurel la pământ ca să se întindă lângă ea. Era vie datorită lui, iar fratele ei făcuse cel mai apropiat lucru pe care l-ar fi făcut probabil vreodată de a le da binecuvântarea lui.

O auzi pe Clary, din partea cealaltă a focului, râzând încetişor.

— Noapte bună, Simon, zise ea.

Simon simţea părul lui Isabelle, fin ca mătasea, sub obrazul lui.

— Noapte bună, zise el şi închise ochii, cu venele pline de sângele Lightwood.

Jace îl prinse uşor din urmă pe Alec, care se oprise unde tunelul dinspre peşteră cotea spre poartă. Pereţii tunelului erau netezi, ca tociţi de anii de ploaie şi vânt, nu de dălţi, deşi Jace nu avea nicio îndoială că pasajele fuseseră făcute de mâna omului.

Alec, sprijinindu-se de perete, în mod clar aşteptându-l pe Jace, adică lampa-vrăjitoarei.

— S-a întâmplat ceva?

Jace încetini când se apropie de parabatai-ul său.

— Voiam doar să mă asigur că eşti bine.

Alec ridică un umăr.

— Atât cât pot fi, bănuiesc.

— Îmi cer iertare, zise Jace. Din nou. Îmi asum riscuri prosteşti. Nu mă pot abţine.

— Noi îţi dăm voie, zise Alec. Uneori, riscurile tale au succes. Noi te lăsăm pentru că trebuie să te lăsăm. Pentru că, dacă nu te lăsăm, nimic n-ar mai fi dus vreodată la bun sfârşit. Îşi şterse faţa cu mâneca ruptă, şi adăugă: Isabelle ar spune acelaşi lucru.

— N-am apucat să terminăm conversaţia, mai înainte, zise Jace. Voiam doar să-ţi spun că nu trebuie mereu să fii bine. Ţi-am cerut să fii parabatai-ul meu pentru că aveam nevoie de tine, dar îţi este permis să ai şi tu nevoie de mine. Asta - arătă spre runa lui de parabatai - înseamnă că tu eşti mai bun, cealaltă jumătate a mea, şi eu ţin la tine mai mult decât la mine însumi. Să nu uiţi asta. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama cât de mult sufereai. N-am văzut atunci, dar văd acum.

Alec rămase nemişcat un moment, abia respirând. Apoi, spre surprinderea lui Jace, întinse mâna şi-i ciufuli părul lui Jace, în felul în care un frate mai mare i-ar ciufuli părul fratelui său mai mic. Zâmbetul său era prudent, dar plin de reală afecţiune.

— Mulţumesc că m-ai văzut, zise el şi îşi văzu de drum prin tunel.

— Clary.

Se trezi încet, din visele suave de căldură şi foc, mirosul de fân şi de mere. În vis, era la ferma lui Luke, atârnând cu capul în jos de o creangă de copac, râzând la Simon, care-i făcea cu mâna de jos. Încetul cu încetul, a devenit conştientă de piatra dură de sub şoldurile şi spatele ei, de capul sprijinit pe picioarele lui Jace.

— Clary, zise el din nou, în continuare şoptit.

Simon şi Isabelle erau tolăniţi, împreună, la o oarecare distanţă, o grămadă întunecată în penumbră. Ochii lui Jace sclipeau, privind-o, auriu-pal şi reflectând dansul flăcărilor focului.

— Vreau o baie.

— Da, păi, eu vreau un milion de dolari, zise ea, frecându-se la ochi. Cu toţii vrem câte ceva.

El ridică o sprânceană.

— Haide, gândeşte-te, zise el. Caverna? Aceea cu lacul? Am putea.

Clary se gândi la cavernă, la minunata apă albastră, un albastru adânc precum amurgul, şi se simţi deodată acoperită cu o crustă de murdărie - ţărână, sânge şi ichor, sudoare, părul năclăit la spate într-o hălăciugă unsuroasă.

Lui Jace îi jucau ochii, iar Clary simţi acea familiară undă de şoc în pieptul ei, acea forţă de atracţie pe care o simţise de prima oară când îl văzuse. Nu putea indica precis momentul în care se îndrăgostise de Jace, dar întotdeauna fusese ceva la el care-i amintea de un leu, un animal sălbatic neîncătuşat de reguli, promisiunea unei vieţi de libertate. Niciodată „nu pot”, totdeauna „pot”. Totdeauna riscul şi siguranţa de sine, niciodată teama sau îndoiala.

Ea se ridică în picioare, cât putu de repede.

— Bine.

Într-o clipă şi el era în picioare, o lua de mână şi o conducea pe tunelul dinspre apus care se depărta de peştera centrală. Merseră în tăcere, lampa-

vrăjitoarei din mâna ei luminând calea, o tăcere pe care Clary’ aproape că se temea s-o întrerupă, parcă să nu zdruncine calmul iluzoriu al unui vis sau al unei vrăji.

Uriaşa cavernă se deschise înaintea lor deodată, iar ea puse deoparte piatra rună, micşorându-i lumina. Bioluminiscenţa peşterii era de ajuns: lumina sclipea din pereţi, din stalactitele strălucitoare care atârnau de tavan ca nişte ţurţuri electrici. Lănci de lumină străpungeau umbrele. Jace îi dădu drumul la mână şi străbătu ultimii câţiva paşi pe potecă până la marginea apei, unde mica plajă era acoperită cu un praf fin, sclipind de mică. El se opri la câţiva paşi de apă şi spuse:

— Mulţumesc.

Ea îl privi surprinsă.

— Pentru ce?

— Noaptea trecută, zise el. M-ai salvat. Focul ceresc m-ar fi ucis, cred. Ceea ce ai făcut tu...

— Încă nu le putem spune celorlalţi, zise ea.

— N-am spus-o noaptea trecută, nu-i aşa? întrebă el.

Asta era adevărat. Jace şi Clary păstraseră povestea că ea pur şi simplu îl ajutase pe Jace să controleze şi să risipească focul, şi că nimic altceva nu se schimbase.

— Nu putem risca să ne dea de gol, chiar şi printr-o privire sau o expresie nepotrivită, zise ea. Noi doi avem o oarecare practică în a ascunde lucruri de Sebastian, dar ei n-au. N-ar fi cinstit faţă de ei. Aproape că-mi doresc ca nici noi să nu fi ştiut...

Lăsă fraza neterminată, intimidată de lipsa lui de reacţie. Jace se uita la apă, albastră şi puţin adâncă, cu spatele la ea. Ea făcu un pas înainte şi îl bătu uşor pe umăr.

— Jace, zise, dacă vrei să faci ceva diferit, dacă eşti de părere că ar trebui să facem un alt plan...

El se întoarse şi deodată ea se trezi în cercul braţelor lui. Se simţi străbătută de un şoc prin tot trupul. Mâinile lui îi cuprinseră omoplaţii, degetele mângâind-o uşor peste bluză. Ea se înfioră, gândurile zburându-i din cap ca penele împrăştiate de vânt.

— Când ai devenit atât de prudentă? întrebă el.

— Nu sunt prudentă, zise ea, când el îi atinse tâmplele cu buzele.

Răsuflarea lui caldă îi mişcă uşor cârlionţii din dreptul urechii.

— Doar că eu nu sunt tu.

Îl simţi râzând. Mâinile lui coborâră pe talia ei.

— Asta, în mod cert nu eşti. Eşti mult mai frumoasă.

— Probabil că mă iubeşti, zise ea, cu respiraţia întretăiată, în vreme ce buzele lui se plimbau chinuitor de încet de-a lungul maxilarului ei. N-aş fi crezut niciodată c-o să recunoşti că ar fi cineva mai frumos decât tine.

Tresări când gura lui o găsi pe a ei, buzele lui deschizându-se să le guste pe ale ei, iar ea se ridică pe vârfuri, cufundându-se în sărut, hotărâtă să ia înapoi o

parte din control. Îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, deschizând gura pentru el, şi îi muşcă uşurel buza de jos.

Avu un efect mai puternic decât scontase; mâinile lui i se încleştară pe talie şi gemu încet în gura ei. În clipa următoare, ea-şi dădu seama că el se retrăsese, îmbujorat, cu ochii sclipind.

— Eşti bine? zise el. Vrei asta?

Ea dădu din cap, înghiţind în sec. Îşi simţea tot trupul vibrând ca o strună.

— Da, vreau. Eu...

— Doar că, atâta timp n-am fost în stare să te ating şi acum pot, zise el. Dar poate că nu e locul potrivit...

— Păi, da, suntem murdari, admise ea.

— ”Murdari” pare o sentinţă cam aspră.

Clary îşi ridică mâinile, cu palmele în sus. Avea mizerie adânc intrată în piele şi pe sub unghii. Zâmbi maliţios către el.

— 1 în sensul literal, adică, zise ea, şi arătă spre apa din apropiere cu o mişcare din bărbie. Nu o să ne spălăm? În apă?

Scânteia din ochii lui îi întunecă, prefăcându-i în ambră.

— Ba da, zise el şi ridică mâinile să-şi desfacă fermoarul jachetei.

Clary aproape chiţăi: Ce faci? dar era absolut evident ce făcea. Ea spusese „în apă” şi doar nu era să se bălăcească îmbrăcaţi în costumele de luptă. Numai că nu se gândise până atât de departe.

El îşi lăsă jacheta jos şi îşi scoase tricoul peste cap; gulerul i se prinse, un moment, şi Clary se holbă, dintr-odată hiperconştientă de faptul că erau singuri, şi de corpul lui: pielea de culoarea mierii, desenată ca o hartă cu Peceţi vechi şi noi, o cicatrice pe cale de a se vindeca imediat sub rotunjimea muşchiului pectoral stâng. Abdomen drept, cu valuri de muşchi, strângându-se conic spre şoldurile înguste; slăbise, iar centura cu arme îi atârna, largă. Picioare, braţe, graţioase ca ale unui dansator; se eliberă de bluză şi îşi scutură părul strălucitor, iar ea se gândi cu un gol subit în stomac că pur şi simplu nu era cu putinţă ca el să fie al ei, că nu era genul de persoană de care să se apropie oamenii obişnuiţi, cu atât mai puţin să-l atingă, iar atunci el se uită la ea, cu mâinile pe centură, şi zâmbi, cu familiarul său zâmbet şui.

— Rămâi cu hainele pe tine? zise el. Ţi-aş putea promite că nu mă uit, dar aş minţi.

Clary îşi descheie jacheta costumului de luptă şi azvârli cu ea în el. El o prinse şi o lăsă să cadă pe grămada hainelor lui, cu un zâmbet larg. Îşi deschise catarama centurii, şi o lăsă, de asemenea, să cadă.

— Perversule, zise ea. Deşi primeşti puncte pentru c-ai fost sincer.

— Am şaptesprezece ani; suntem toţi perverşi, zise el, scoţându-şi încălţările şi dându-şi jos pantalonii.

Purta boxeri negri şi, spre uşurarea amestecată cu un uşor regret a lui Clary, îi păstră pe el, păşind în apă şi înaintând până la genunchi.

— Sau, cel puţin, o să fac şaptesprezece ani peste câteva săptămâni, strigă el peste umăr. Am făcut socoteala, cu scrisorile tatălui meu şi cu data Răzmeriţei. Am fost născut în ianuarie.

Ceva din normalitatea completă a tonului său o destinse pe Clary. Îşi scoase ghetele, îşi dezbrăcă tricoul şi pantalonii, apoi se apropie de marginea apei. Era rece, dar nu îngheţată, săltând pe gleznele ei.

Jace se uită la ea şi zâmbi. Apoi ochii îi coborâră de la faţă la corpul ei, la chiloţii şi sutienul ei simple din bumbac. Clary îşi dori să fi purtat ceva mai drăguţ, dar „lenjerie fantezistă” nu fusese pe lista ei de împachetat când îşi făcuse bagajele pentru tărâmul demonilor. Sutienul ei era de bumbac bleu, modelul acela total insipid pe care-l puteai cumpăra de la supermarket, deşi Jace se uita la el ca la ceva exotic şi uluitor.

Deodată, el roşi, îşi feri ochii, dându-se înapoi, până când apa îl acoperi până la umeri. Se scufundă şi ieşi din nou la suprafaţă, arătând mai puţin îmbujorat, dar mult mai ud, cu părul auriu-închis şiroind.

— E mai uşor dacă intri repede, zise el.

Clary trase aer în piept şi plonjă, apa închizându-se deasupra capului ei. Şi era grozavă - albastră, străbătută de fire argintii de la lumina de deasupra. Piatra prăfoasă se amestecase cu apa, rezultând o textură densă, catifelată. Era uşor să pluteşti pe ea; în clipa în care se lăsă să plutească, săltă la suprafaţă, scuturându-şi apa din păr.

Oftă de uşurare. Nu aveau săpun, dar îşi frecă palmele una de alta. privind cum cojile de murdărie şi de sânge se topeau în apă. Părul ei plutea la suprafaţă, roşul amestecându-se cu albastrul.

O împroşcare de apă o făcu să-şi ridice capul. Jace era la vreun metru distanţă,' scuturându-şi părul.

— Bănuiesc că asta mă face cu un an mai mare decât tine, zise el. Sunt un corupător de minore.

— Şase luni, îl corectă Clary. Şi eşti capricorn, hm? încăpăţânat, nesăbuit, încalcă regulile - pare să se potrivească.

El o prinse de şolduri şi o trase spre el, prin apă. Era doar atât de adâncă pentru ca picioarele lui să atingă pământul, dar ale ei nu prea; se agăţă cu mâinile de umerii lui, ca să se ţină dreaptă, iar el îi luă picioarele şi le puse în jurul mijlocului său. Ea se uita la el, căldura încolăcindu-se în stomacul ei, la liniile netede şi ude ale gâtului, la umerii şi la pieptul lui, la picăturile de apă aninate de genele lui ca nişte stele.

El îşi înălţă capul s-o sărute în aceeaşi clipă în care ea şi-l aplecă pe-al ei; buzele lor se striviră cu o forţă care-i trimise un şoc de plăcere-durere prin corp. Mâinile lui alunecară pe pielea ei în sus; îi cuprinse ceafa în palme, încurcându-şi degetele în buclele ude. El îi deschise buzele, mângâind-o pe dinăuntru cu limba. Tremurau amândoi şi ea gâfâia, respiraţia ei amestecându-se cu a lui.

El întinse mâna în spatele lui, ca să se rezeme de peretele peşterii, dar era alunecos şi căzu pe jumătate; Clary se desprinse din sărut, iar el îşi regăsi echilibrul, cu braţul lui stâng încă încolăcit strâns în jurul ei, apăsându-i corpul de al lui. Pupilele lui se deschiseseră larg, inima îi bătea cu putere în dreptul inimii ei.

— Asta a fost, gâfâi el şi îşi îngropă faţa la baza gâtului ei, respirând acolo de parcă o respira pe ea; tremura puţin, deşi braţul cu care o ţinea era ferm. Asta a fost... fierbinte.

— A trecut ceva vreme, murmură ea, atingându-i blând părul, de când am putut, ştii tu - să ne dezlănţuim. Cât de cât.

— Nu-mi vine să cred, zise el, încă nu, că acum pot să te sărut, să te ating, să te ating de-adevăratelea, fără să-mi fie frică...

Îşi apăsă buzele pe gâtul ei şi ea tresări puternic; el îşi dădu capul pe spate ca să se uite la ea. Apa 1 se scurgea de pe faţă ca lacrimile, subliniind marginile ascuţite ale pometilor lui, unghiul maxilarului.

— Nesăbuit, zise el. Ştii, când am apărut la Institut, Alec m-a făcut nesăbuit de atât de multe ori, că m-am dus să mă uit în dicţionar. Nu că n-aş fi ştiut deja ce înseamnă, dar... întotdeauna crezusem cumva că înseamnă curajos. Şi de fapt înseamnă „cineva căruia nu-i pasă de consecinţele acţiunilor sale”.

Clary simţi urzicătura în numele micului Jace.

— Dar ţie îţi pasă.

— Nu destul, probabil. Nu tot timpul.

Vocea îi tremura.

— Precum modul în care te iubesc pe tine. Te-am iubit nesăbuit din clipa în care te-am cunoscut. Nu mi-a păsat niciodată de consecinţe. Mi -am spus că îmi păsa, mi-am spus că tu voiai să-mi pese, aşa că am încercat, dar n-am reuşit niciodată. Te-am vrut pe tine mai mult decât am vrut să fiu bun. Te-am vrut mai mult decât am vrut orice altceva, vreodată.

Muşchii lui erau încordaţi sub mâinile ei, tot corpul vibrându-i tensionat. Ea se aplecă şi îşi trecu uşor buzele peste ale lui, ca să-i risipească tensiunea cu sărutul, dar el se dădu înapoi, muşcându-şi buza de jos atât de tare, încât i se albi pielea.

— Clary, zise el, răguşit. Stai... stai aşa.

Ea se simţi pe moment ameţită. Lui Jace îi plăcea să se sărute; s-ar fi sărutat cu orele şi era bun la asta. Şi nu era neinteresat. Era foarte interesat. Clary îşi propti genunchii de-o parte şi de alta a şoldurilor lui şi spuse, nesigur:

— E totul în regulă?

— Trebuie să-ţi povestesc ceva.

— Oh, nu. Îşi lăsă capul pe umărul lui. OK. Ce e?

— Îţi mai aduci aminte că, intrând pe tărâmul demonilor, toţi am avut câte o viziune? întrebă el. Iar eu am zis că n-am avut.

— Nu trebuie să-mi povesteşti ce-ai văzut, zise Clary cu blândeţe. E treaba ta.

— Ba trebuie. Tu se cuvine să ştii. Am văzut o sală cu două tronuri în ea - tronuri de aur şi fildeş -, iar pe fereastră puteam vedea lumea, şi era scrum şi cenuşă. Ca lumea asta, dar distrugerea era mai nouă. Focurile încă mai ardeau, iar cerul era plin de creaturi zburătoare oribile. Sebastian stătea pe unul dintre tronuri, iar eu stăteam pe celălalt. Erai şi tu acolo, şi Alec şi Izzy, şi Max... Jace înghiţi în sec. Dar voi toţi eraţi într-o cuşcă. O cuşcă mare, cu un uriaş lacăt la uşă. Şi ştiam că eu v-am închis acolo şi am întors cheia. Dar nu simţeam regret.

Simţeam... triumf. Răsuflă, zgomotos. Poţi să mă respingi acum cu dezgust, spuse. E în regulă.

Dar bineînţeles că nu era în regulă; nimic din tonul cu care vorbeasec şi mort, şi lipsit de speranţă - nu era în regulă. Clary se înfioră în braţele lui; nu de groază, ci de milă, şi din pricina tensiunii de a şti cât de fragilă era încrederea lui Jace în el însuşi şi cât de atentă trebuia să fie răspunsul ei.

— Demonul ne-a arătat ce-a crezut el că ne doream, zise ea, în cele din urmă. Nu ceea ce ne dorim cu adevărat. A înţeles lucrurile greşit; de-asta am reuşit, toţi, să ne eliberăm. Când te-am găsit pe tine, tu deja te smulseseşi din visul tău. Aşadar, ceea ce ţi-a înfăţişat nu era ceea ce vrei. Când Valentine te-a crescut, el controla totul - nimic nu era vreodată în afară de pericol şi nimic din ce iubeai nu era în afară de pericol. Prin urmare, demonul s-a uitat în tine şi a văzut asta, fantezia copilului despre controlul complet al lumii, astfel încât nimic rău să nu li se poată întâmpla celor pe care-i iubeşte, şi a încercat să-ţi dea asta, dar nu era de fapt ceea-ţi doreai tu, nu chiar aşa. Şi atunci te-ai trezit. Clary îi atinse obrazul. O parte din tine e încă băieţelul acela care crede că a iubi înseamnă a distruge, dar înveţi. Înveţi în fiecare zi.

Pentru o clipă, el doar se uită la ea uluit, cu buzele uşor întredeschis; Clary îşi simţi obrajii arzând. Se uita la ea de parcă ar fi fost prima stea pe care o vedea apărută pe cer, un miracol pictat pe faţa lumii, în care abia de putea crede.

— Lasă-mă... zise el şi se întrerupse. Pot să te sărut?

În loc să dea din cap, ea se aplecă să-şi lipească buzele de ale lui. Dacă primul lor sărut din apă fusese un soi de explozie, acesta a fost ca un soare devenind supernovă. A fost un sărut apăsat, fierbinte, furtunos, o muşcătură de buza ei de jos, o ciocnire de limbi şi dinţi, amândoi apăsând cât puteau de tare ca să ajungă mai aproape, mai aproape. Erau lipiţi unul de celălalt, un amestec ameţitor între apa rece ca gheaţa, febra corpurilor şi alunecarea lejeră a pieilor ude.

Braţele lui o înfăşurară complet şi dintr-odată o ridică, ieşind cu ea din lac, cu apa curgând şiroaie de pe ei. Se lăsă în genunchi pe plaja cu nisipul fin ca praful, aşezând-o cât putu de încet peste grămada de haine. Ea încercă o clipă să-şi găsească un punct de sprijin, dar se dădu bătută, lăsându-se pe spate şi trăgându-l şi pe el peste ea, sărutându-l pătimaş până când el gemu şi şopti:

— Clary, nu pot... trebuie să-mi spui... nu pot gândi...

Ea îşi petrecu mâinile prin părul lui, trăgându-i capul pe spate, atât cât să-i vadă faţa. Avea obrajii aprinşi, ochii negri de dorinţă; părul lui, începând să se cârlionţeze de cum se usca, îi atârna peste ochi. Ea trase uşor de şuviţele împletite printre degetele ei.

— E OK, şopti ea. E OK, nu trebuie să ne oprim. Eu vreau. Îl sărută, încet şi apăsat. Eu vreau, dacă vrei şi tu.

— Dacă vreau?

Se auzi o crispare în râsul lui potolit.

— Nu-ţi poţi da seama?

Şi din nou el o săruta, din nou îi sugea buza de jos, o săruta pe gât şi pe claviculă, în timp ce ea-şi plimba mâinile pe tot trupul lui, cu eliberarea faptului că ştia că acum îl putea atinge, oricât de mult îi plăcea, în orice chip îi plăcea. I se părea că îl desena, mâinile ei făcând harta corpului lui, curbura spinării, abdomenul plat, adânciturile de deasupra şoldurilor, muşchii din braţe. Ca şi când, la fel ca în pictură, ele prindeau viaţă sub mâinile ei.

Când mâinile lui se strecurară pe sub sutienul ei, ea tresări la senzaţie, apoi dădu din cap spre el, care înlemnise, întrebând-o din ochi. Continuă. El se oprea în fiecare moment, se oprea înainte de a da jos fiecare articol de îmbrăcăminte de pe ei amândoi, întrebând-o din ochi şi din gură dacă putea să continue, şi de fiecare dată ea dădea din cap şi spunea Da} continuă' da.

Iar când în sfârşit nu mai rămăsese nimic între ei decât pielea, ea îşi ţinu mâinile în loc, gândindu-se că în niciun caz nu ar fi putut fi vreodată mai aproape de o altă persoană decât atât, că a mai face un pas. ar însemna să-şi deschidă pieptul şi să-şi expună inima.

Simţi muşchii lui Jace încordându-se când întinse mâna dincolo de ea, după ceva, şi auzi foşnetul ambalajului rupt. Dintr-odată totul părea foarte real; simţi o subită activară a tuturor nervilor: Asta chiar se întâmpla.

El încremeni. Cu mâna luiliberă îi sprijinea capul, cu coatele înfipte adânc în nisip de o parte şi de alta a ei, ţinându-şi toată greutatea deasupra ei, fără s-o atingă. Era încordat tot şi tremura, iar pupilele ochilor îi erau larg deschise, din irisuri nerămânând decât două cercuri de aur.

— S-a întâmplat ceva?

Auzindu-l pe Jace sunând nesigur, se gândi că poate inima ei chiar avea să crape, să se sfărâme în bucăţi.

— Nu, şopti ea şi îl trase din nou spre ea.

Amândoi aveau gust de sare.

— Sărută-mă, îl rugă ea.

Şi el o sărută, săruturi pătimaşe, languroase, lente, care prinseră viteză odată cu bătăile inimii lui, odată cu mişcarea corpurilor lor unul peste celălalt. Fiecare sărut era diferit, fiecare se înălţa mai sus şi mai sus, ca o scânteie de foc crescând: săruturi blânde şi rapide, care îi spuneau că el o iubeşte, săruturi lungi, de veneraţie, care-i spuneau că avea încredere în ea, săruturi jucăuşe, uşoare, care-i spuneau că el încă mai avea speranţă, săruturi adoratoare care îi spuneau că el credea în ea cum nu crezuse în nimeni altcineva. Clary se abandonă săruturilor, limbajului lor, cuvintelor nerostite care se schimbau între ei doi. Mâinile lui tremurau, dar erau iuţi şi abile pe corpul ei, atingeri uşoare care o înnebuneau, până când se împingea în el şi îl trăgea spre ea, încurajându-l cu îndemnul mut al degetelor, al buzelor şi al mâinilor.

Şi chiar şi în momentul acela final, când ea într-adevăr tresări de durere, stărui ca el să continue, înfăşurându-se în jurul lui, nedându-i drumul. Îşi ţinu ochii larg deschişi când el se cutremură, cu faţa îngropată pe gâtul ei, spunându-i numele, la nesfârşit, iar când în sfârşit închise ochii, avu impresia că toată caverna se aprinde în auriu şi alb, înfăşurându-i pe amândoi în foc ceresc, cea mai frumoasă viziune pe care o avusese vreodată.

Simon era îşi dădu seama vag conştient că Jace şi Clary se ridicaseră şi părăsiseră peştera, şoptind între ei în timp ce se îndepărtau. Nu atât de discreţi pe cât credeţi voi că sunteţi, gândi el către ei, pe jumătate amuzat, dar nu prea putea să le reproşeze timpul pe care voiau să şi-l petreacă împreună, ţinând cont de ceea ce avea să-i aştepte pe toţi în ziua următoare.

— Simon.

O şoaptă abia desluşită, dar Simon se ridică într-un cot şi se uită la Isabelle.

Ea se răsuci pe spate şi îi întoarse privirea. Ochii ei erau imenşi şi negri, obrajii îmbujoraţi - pieptul lui se strânse de nelinişte.

— Eşti bine? întrebă el. Ai febră?

Ea clătină din cap şi ieşi pe jumătate din coconul ei de pături.

— Doar mi-e cald. Cine m-a înfăşurat ca pe-o mumie?

— Alec, zise Simon. Vreau să spun, poate că... ar trebui să rămâi în ele.

— Prefer să nu, zise Isabelle, punându-şi braţele pe după umerii lui şi trăgându-l mai aproape de ea.

— Eu nu te pot încălzi. N-am căldură în corp.

Vocea lui păru un pic stinsă.

Ea îşi plimbă nasul în locul unde se uneau clavicula şi umărul lui.

— Cred că am stabilit în atât de multe feluri că sunt eu destul de fierbinte pentru amândoi.

Incapabil să se stăpânească, Simon întinse mâinile, plimbându-le pe spatele ei. Ea îşi dezbrăcase costumul de luptă şi purta numai un tricou flauşat negru, cu materialul gros şi moale la pipăit. O simţi substanţială şi reală, umană şi respirând, şi mulţumi în gând Domnului al cărui nume putea să-l rostească acum pentru faptul că era teafără.

— Mai e cineva aici?

— Jace şi Clary au şters-o, iar Alec face prima rundă de strajă, zise Simon. Suntem singuri. Vreau să spun, nu singuri singuri, că n-aş...

Tresări când ea se rostogoli încât ajunse deasupra lui, ţintuindu-l la pământ. Ii puse delicat un braţ peste piept.

— Că probabil n-aş face asta, continuă el. Ceea ce nu vrea să însemne că ar trebui să te opreşti.

— Mi-ai salvat viaţa, zise ea.

— N-am... Se întrerupse când ea îşi miji ochii. Sunt un brav salvator eroic? încercă el.

— Mmm-mmm.

Ii împunse bărbia cu a ei.

— Fără chestii cu lordul Montgomery, o preveni el. Ar putea intra oricine.

— Dar nişte săruturi obişnuite?

— Mi se pare în regulă, zise el.

Şi numaidecât Isabelle îl sărută, cu buzele insuportabil de moi. Mâinile lui îşi găsiră drumul pe sub tricoul ei şi îi mângâiau spatele, plimbându-şi degetele pe conturul omoplaţilor ei. Când ea se desprinse, buzele îi erau mai roşii, iar el

putu vedea sângele pulsând pe gâtul ei - sângele lui Isabelle, dulce-sărat, şi cu toate că nu-i era foame, voia...

— Poţi să mă muşti, şopti ea.

— Nu. Simon se dădu un pic mai înapoi. Nu, ai pierdut prea mult sânge. Nu pot.

Îşi putu simţi pieptul ridicându-se şi coborând într-o respiraţie nenecesară.

— Dormeai când am discutat despre asta, dar nu putem rămâne aici. Clary a pus nişte rune de iluzie magică la intrări, dar n-o să ţină mult, şi rămânem fără mâncare. Atmosfera de aici ne face pe toţi mai bolnavi şi mai slabi. Şi Sebastian o să ne găsească. Va trebui să mergem la el - mâine - la Citadelă.

Degetele lui alunecară prin părul ei moale.

— - Şi asta înseamnă că vei avea nevoie de toată puterea.

Ea îşi strânse buzele, săgetându-l cu privirea.

— Când am intrat prin Curtea Elfilor în lumea asta, ce ai văzut?

El îi atinse faţa blând, nevrând să mintă, dar adevărul... adevărul era dur şi stingheritor.

— Iz, nu trebuie să...

— Eu l-am văzut pe Max, zise ea. Dar te-am văzut şi pe tine. Erai iubitul meu. Trăiam împreună şi toată familia mea te accepta. Eu pot să-mi spun că nu vreau să faci parte din viaţa mea, însă inima mea vrea altceva. Te-ai fofilat în viaţa mea, Simon Lewis, şi nu ştiu cum sau de ce, nici măcar când, dar s-a întâmplat, şi oarecum urăsc asta, dar n-o pot schimba şi asta e.

El scoase un sunet înecat.

— Isabelle...

— Acum povesteşte-mi ce-ai văzut tu, zise ea, iar ochii îi sclipiră ca mica.

Simon îşi propti mâinile de podeaua de piatră a peşterii.

— M-am văzut faimos, un star rock, zise el, încet. Eram bogat, familia mea era laolaltă, şi eram cu Clary. Ea era iubita mea. O simţi pe Isabelle încordându-se peste el, o simţi începând să se dea jos şi o prinse de braţe. Isabelle, ascultă. Ascultă. Ea era iubita mea, dar apoi când a fost să-mi spună că mă iubea, eu i-am răspuns: „Şi eu te iubesc, Isabelle."

Ea făcu ochii mari la el.

— Isabelle, repetă el. Şi asta m-a smuls din vedenie, faptul că ţi-am rostit numele. Pentru că am înţeles că vedenia era greşită. Nu era cu adevărat ce-mi doream.

— De ce îmi spui că mă iubeşti numai când eşti beat sau când visezi? întrebă ea.

— Îmi aleg foarte prost momentele, zise Simon, dar asta nu înseamnă că nu sunt sincer. Există lucruri pe care le vrem, ascunse dedesubtul celor pe care le ştim, dedesubtul a ceea ce simţim. Sunt lucruri pe care le vrea sufletul nostru, iar al meu te vrea pe tine.

O simţi răsuflând.

— Spune-o, zise ea. Spune-o treaz.

— Te iubesc, zise el. Nu vreau să-mi spui şi tu asta, dacă nu o simţi cu adevărat, dar eu te iubesc.

Ea se aplecă peste el, lipindu-şi degetele peste ale lui.
— O simt cu adevărat.
El se ridică în coate, în acelaşi timp ce ea se apleca, şi buzele lor se întâlniră. Se sărutară, lung şi blând, şi dulce şi tandru, apoi Isabelle se dădu puţin înapoi, cu respiraţia întretăiată, iar Simon spuse:
— Deci acum ne-am DR-uit?
Isabelle ridică din umeri.
— Habar n-am ce înseamnă asta.
Simon ascunse faptul că era neobişnuit de mulţumit de asta.
— Suntem oficial iubit şi iubită? E vreun ritual de vânători de umbre pentru asta? Să-mi schimb status-ul pe Facebook de la „e complicat” la „într-o relaţie”?
Isabelle strâmbă adorabil din nas.
— Ai o carte care e şi o faţă?
Simon râse, iar Isabelle se aplecă şi-l sărută din nou. De data asta, el întinse mâinile şi o trase spre el, înfăşurându-se unul în celălalt, încurcându-se în pături, sărutându-se şi şoptindu-şi. El se lăsă să se piardă în plăcerea gustului gurii ei, a rotunjimii şoldurilor ei în palma lui, a pielii calde de pe spatele ei. Uitase că se aflau pe un tărâm al demonilor, că aveau să intre în bătălie a doua zi, că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată acasă.
— De ce continuă să se întâmple asta?
Se auzi un zgomot de sticlă spartă şi amândoi îşi ridicară capetele şi îl văzură pe Alec uitându-se furios la ei. El scăpase sticla de vin goală pe care o avusese în mână şi cioburile scânteiau împrăştiate pe toată podeaua peşterii.
— De ce nu vă puteţi duce în altă parte ca să faceţi chestiile astea oribile? Nu în ochii mei.
— Asta e un tărâm al demonilor, Alec, zise Isabelle. Nu avem unde în altă parte să ne ducem.
— Şi tu ai zis să am grijă de ea..., începu Simon, dar îşi dădu seama că n-ar fi fost o direcţie productivă de conversaţie şi închise gura.
Alec se trânti în partea cealaltă a focului şi se uită urât la amândoi.
— Şi unde s-au dus Jace şi Clary?
— Ah, zise Simon, delicat. Cine poate spune…
— Oamenii hetero, spuse Alec cu năduf De ce nu se pot stăpâni?
— E un adevărat mister, încuviinţă Simon, şi se întinse la loc să doarmă.
Jia Penhallow se aşeză pe masa ei de lucru, în biroul ei. Părea un gest atât de firesc, încât se întrebă fără voia ei dacă şi-ar fi atras mustrări, Consulul stând fără respect pe străvechea masă a puterii - dar era singură în încăpere şi obosită din cale-afară.
În mână ţinea un bileţel primit de la New York; era un mesaj de foc de magician, destul de puternic ca să răzbată prin vrăjile de protecţie puse în jurul oraşului.
Recunoscuse scrisul de mână ca fiind al Catarinei Loss, dar cuvintele nu erau ale Catarinei.

Doamnă Consul Penhallow,

Vi se adresează Maia Roberts, conducătoarea temporară a haitei de vârcolaci din New York. Înţelegem că faceţi tot ce puteţi ca să-i aduceţi înapoi pe Luke şi pe ceilalţi prizonieri. Apreciem lucrul acesta. Ca un semn de bună credinţă, aş vrea să vă transmit un mesaj. Sebastian şi armata sa vor ataca Alicante mâine-noapte. Vă rugăm,faceţi tot ce puteţi ca să fiţi pregătiţi. Mi-ar fi plăcut să fim şi noi acolo, luptând de partea voastră, dar ştiu că asta nu se poate. Uneori, e posibil numai să avertizezi, să aştepţi şi să speri. Nu uitaţi, Conclavul şi Consiliul - vânători de umbre şi repudiaţi, laolaltă-sunt lumina lumii.

Cu speranţă,

Maia Roberts

Cu speranţă. Jia împături biletul la loc şi-l strecură în buzunar. Se gândi la oraşul de afară, sub cerul nopţii, cu argintiul palid al turnurilor demonilor gata să se prefacă în curând în roşul războiului. Se gândi la soţul şi la fiica ei. Se gândi la cutiile peste cutii ce sosiseră de la Tessa Gray cu puţin timp în urmă, răsărind din pământ în Piaţa îngerului, fiecare cutie marcată cu spirala simbol a Labirintului. Simţi o emoţie în inima ei - în parte, frică, dar şi uşurare că în sfârşit sosea timpul, aşteptarea avea să ia sfârşit şi avea să li se ofere prilejul să lupte. Ştia că vânătorii de umbre din Alicante vor lupta până la unul cu hotărâre, cu vitejie, cu îndârjire, cu răzbunare, cu măreţie.

Cu speranţă.

21
Cheile morţii şi ale iadului

— Doamne, capul meu, zise Alec, când el şi Jace îngenuncheară lângă o creastă de stânci care încununa vârful unui munte cenuşiu, acoperit de grohotiş.

Stânca îi ascundea şi, dincolo de ea, folosind runele Vederii-departe, puteau vedea fortăreaţa pe jumătate ruinată şi, de jur împrejurul ei, întunericiţi roind ca furnicile.

Era ca o imagine într-o oglindă deformantă a Colinei Citadelei din Alicante. Construcţia din vârf semăna cu Citadela pe care o ştiau, dar cu un zid masiv în jurul ei, închizând fortăreaţa în mijloc ca o grădină dintr-o mănăstire.

— Poate n-ar fi trebuit să bei atât de mult noaptea trecută, zise Jace, aplecându-se şi mijind ochii.

De jur împrejurul zidului, întunericiţii stăteau în cercuri concentrice, cu un grup mai numeros în faţa porţilor. Erau şi grupuri mai mici, în punctele strategice, pe coasta dealului, până jos. Alec îşi dădu seama că Jace calcula numărul inamicului, cântărind şi respingând strategii în minte.

— Poate ar trebui să încerci să arăţi mai puţin înfumurat pentru ceea ce ai făcut tu noaptea trecută, zise Alec.

Jace aproape căzu de pe creastă,

— Nu arăt înfumurat. Adică, se corectă el, nu mai mult ca de obicei.

— Scuteşte-mă, zise Alec, scoţându-şi stela. Pot să citesc pe faţa ta ca într-o carte foarte deschisă, foarte pornografică. Mi-aş dori să nu fi putut.

— Asta e modul tău de a-mi spune să-mi închid faţa? întrebă Jace.

— Mai ţh minte când râdeai de mine fiindcă mă furişam cu Magnus şi mă întrebai dacă mi-am pierdut capul şi-am căzut în gât? întrebă Alec, punându-şi vârful stelei pe braţ şi începând să deseneze o iratze. Ţi-o plătesc cu aceeaşi monedă.

Jace pufni şi luă stela din mâna lui Alec.

— Dă-mi asta, zise el, sfârşind de desenat iratze pentru el, cu obişnuitele lui înflorituri şleampete.

Alec simţi imediat amorţirea, iar durerea de cap începu să cedeze. Jace îşi întoarse atenţia asupra colinei.

— Ştii ce-i interesant? zise el. Am văzut câţiva demoni zburători, dar stau departe de Citadela întunecată...

— Citadela întunecată? ridică Alec o sprânceană.

— Ai un nume mai bun? Jace înălţă din umeri. Oricum, stau departe de Citadela întunecată şi de colină. Îl slujesc pe Sebastian, dar par să-i respecte spaţiul.

— Păi, nu pot fi prea departe, zise Alec, Au ajuns la Palatul Acordurilor destul de repede când ai declanşat alarma.

— Ar putea fi înăuntrul fortăreţei, zise Jace, dând glas lucrului pe care-l gândeau amândoi.

— Ar fi fost bine dac-ai fi reuşit să iei skeptron-ul, zise Alec, cu voce reţinută. Am senzaţia că ar fi putut lichida o grămadă de demoni. Dacă mai funcţionează încă, după atâţia ani.

Jace avea o expresie contrariată. Alec se grăbi să adauge:

— Nu că ar fi reuşit altcineva s-o ia. Tu ai încercat...

— Nu sunt sigur, zise Jace, cu expresia deopotrivă concentrată şi preocupată de altceva. Vino. Hai să ne întoarcem la ceilalţi.

N-a mai fost timp de vreun răspuns; Jace deja se retrăgea. Alec îl urmă, dându-se înapoi cu spatele, ieşind din raza Citadelei întunecate.

Odată ce ajunseră la o distanţă sigură, se ridicară în picioare şi coborâră, mai mult târâş, panta cu grohotiş, la baza căreia aşteptau ceilalţi. Simon stătea lângă Izzy, iar Clary îşi scosese caietul de schiţe şi condeiul şi desena rune. După felul în care clătina din cap, rupând paginile şi mototolindu-le în mână, nu mergea pe cât de bine bar fi plăcut ei.

— Poluezi mediul? întrebă Jace, când el şi Alec veniră într-o alergare uşoară, oprindu-se lângă cei trei.

Clary îi aruncă ceea ce ar fi vrut probabil să fie o privire distrugătoare, dar care îi ieşi foarte sentimentală. Jace îi întoarse una la fel de sentimentală.

Alec se întrebă: ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut un sacrificiu zeilor demoni întunecaţi ai acestei lumi, doar ca să fie scutit, în schimb, de a i se aminti că el nu mai avea partener. Şi nu doar că era singur. Nu doar că îi era dor de Magnus; era îngrozit pentru el, ros de o constantă şi dureroasă groază, care nu îi amorţea niciodată pe de-a-ntregul.

— Jace, lumea asta a fost făcută scrum şi toate creaturile vii au murit, zise Clary. Sunt foarte sigură că n-a mai rămas nimeni să recicleze.

— Deci ce-aţi văzut? întrebă Isabelle.

Nu era deloc încântată că fusese lăsată în urmă, în timp ce Alec şi Jace plecaseră în recunoaştere, dar Alec insistase că ea trebuia să-şi păstreze forţele. Asculta mai mult de el zilele astea, gândi Alec, în felul acela în care Izzy asculta numai de persoanele ale căror opinii le respecta.

— Uite.

Jace îşi scoase stela din buzunar şi se lăsă în genunchi, trăgându-şi de pe el jacheta costumului de luptă. Muşchii spatelui i se mişcară pe sub tricou când puse vârful stelei în praful gălbui ca să deseneze.

— Aici e Citadela întunecată. Există o singură cale de acces şi anume pe poarta zidurilor exterioare. E închisă, dar o rună de Deschidere ar putea rezolva asta. Întrebarea e cum ajungem la poartă. Poziţiile care pot fi cel mai bine apărate sunt aici, aici şi aici - stela lui lovi scurt în praf -, aşa că o să ocolim şi o să urcăm prin spate. Dacă geografia de aici este ca a noastră din Alicante, şi aşa se pare că este, există o potecă naturală care urcă prin spatele colinei. Odată ce ajungem mai aproape, ne despărţim, aici şi aici - stela lui făcea spirale şi modele în timp ce desena - şi încercăm să mânăm orice demoni sau întunericiţi spre centru. Se dădu pe spate, muşcându-şi buzele. Eu pot elimina mulţi dintre ei, dar o să am nevoie să-i ţineţi în loc cât timp mă ocup de ei.

Înţelegeţi planul?

Se uitară lung la schiţă câteva momente. Apoi Simon întrebă, arătând cu degetul:

— Ce-i linia aia subţirică? Un copac?

— Alea sunt porţile, zise Jace.

— Oh, făcu Isabelle, lămurită. Şi chestiile spiralate? Un şanţ cu apă?

— Alea sunt liniile de traiectorie... Pe cinstite, sunt singurul care a văzut vreodată o hartă de strategie? întrebă Jace, aruncându-şi stela pe jos şi trecându-şi mâna prin părul blond. Aţi înţeles ceva din tot ce-am spus adineauri?

— Nu, zise Clary. Strategia ta e probabil grozavă, dar talentul tău la desen e oribil; toţi întunericiţii arată ca nişte copaci, iar fortăreaţa arată ca o broască. Trebuie să existe o cale mai bună de a explica.

Jace se lăsă pe călcâie şi îşi încrucişă braţele.

— Ei bine, mi-ar plăcea s-o aud.

— Am o idee, zise Simon. Mai ţineţi minte că, înainte, v-am vorbit despre Dungeons and Dragons?

— Cu acurateţe, zise Jace. A fost un moment trist.

Simon îl ignoră.

— Toţi întunericiţii se îmbracă în costume de luptă roşii, zise el. Şi nu sunt extraordinar de inteligenţi sau autonomi. Voinţele lor par să fie supuse, cel puţin în parte, celei a lui Sebastian. Da?

— Da, zise Isabelle şi-i aruncă lui Jace o privire ca să se abţină.

— În D&D, prima mea mişcare, atunci când e să am de-a face cu o armată opusă ca asta, ar fi să atrag deoparte un grup de-al lor - să zicem de vreo cinci - şi să le iau hainele.
— Ca să-i obligi să se întoarcă la fortăreaţă în pielea goală şi ca ruşinea să le influenţeze negativ moralul? zise Jace. Pentru că treaba asta mi se pare complicată.
— Sunt foarte sigură că vrea să spună să le luăm hainele şi să le îmbrăcăm noi, ca deghizare, zise Clary. Şi. ca să ne putem strecura pe porţi neobservaţi. Dacă restul întunericiţilor nu sunt foarte perspicace, s-ar putea să nu observe.
Jace se uită la ea surprins. Ea ridică din umeri.
— E în fiecare film, cum ar veni, veşnic.
— Noi nu ne uităm la filme, zise Alec.
— Cred că întrebarea e dacă Sebastian se uită la filme, zise Isabelle. Cumva strategia noastră, când o să-l vedem în faţa ochilor, mai este încă „ai încredere în mine”, apropo?
— Este încă „ai încredere în mine”, zise Jace.
— Oh, Doamne, zise Isabelle. Pentru o secundă mă temusem că ar fi fost vorba despre un plan autentic, cum ar fi, cu etape pe care să le putem urma. Ştii tu, ceva liniştitor.
— Este un plan. Jace îşi vârî stela la centură şi se ridică fără efort în picioare. Avem ideea lui Simon despre cum să pătrundem în fortăreaţa lui Sebastian. O s-o aplicăm.
Simon se uită lung la el.
— Pe bune?
Jace îşi luă jacheta de jos.
— E o idee bună.
— Dar e ideea mea, zise Simon.
— Şi e bună, aşa că o facem. Felicitări. O să urcăm pe colină aşa cum v-am schiţat eu acolo, apoi o să punem în aplicare planul tău, ca să ajungem în vârf. Iar când o să fim acolo... Se întoarse spre Clary. Chestia aia pe care ai făcut-o la Curtea Elfilor Luminii. Când ai sărit şi ai desenat runa pe zid; poţi s-o repeţi?
— Nu văd de ce nu, zise Clary. De ce?
Jace începu să zâmbească.

Emma stătea pe pat, în cămăruţa ei de la mansardă, înconjurată de hârtii.
În sfârşit le scosese din dosarul pe care îl şterpelise din biroul Consulului. Erau întinse pe pătura ei, luminate de soarele ce pătrundea prin mica fereastră, deşi nu-şi găsea curajul să le atingă.
Erau fotografii neclare, făcute sub un cer strălucitor din Los Angeles, cu trupurile neînsufleţite ale părinţilor ei. Acum putea vedea de ce nu fuseseră în stare să le aducă în Idris. Îi dezbrăcaseră şi pielea lor era cenuşie, mai puţin în acele locuri unde fuseseră marcaţi cu mâzgălituri negre, urâte, nesemănând deloc cu Peceţile, ci hidoase. Nisipul dm jurul lor era ud, de parcă ar fi plouat; erau departe de linia de flux. Emma făcu eforturi să-şi înăbuşe impulsul de a vomita, încercând să se silească să absoarbă informaţia: când fuseseră găsite

cadavrele, când fuseseră identificate şi cum se desfăcuseră în bucăţi în momentul în care vânătorii de umbre încercaseră să le ridice...

— Emma.

Helen stătea în prag. Lumina care pătrundea pe fereastră îi arginta vârfurile părului, la fel cum îi făcea întotdeauna şi lui Mark. Semăna cu Mark mai mult ca oricând; de fapt, stresul o făcuse mai slabă şi îi scosese în evidenţă arcurile delicate ale pometilor, vârfurile urechilor ascuţite.

— De unde ai luat alea?

Emma îşi ridică bărbia, sfidătoare.

— Le-am luat dm biroul Consulului.

Helen se aşeză pe marginea patului.

— Emma, va trebui să le duci înapoi.

Emma împuse prin aer cu degetul spre hârtii.

— - N-o să caute să vadă ce s-a întâmplat cu părinţii mei, zise ea. Au spus că a fost un atac la întâmplare de către întunericiţi, dar n-a fost aşa. Ştiu eu că n-a fost.

— Emma, întunericiţii şi aliaţii lor nu au ucis doar vânătorii de umbre de la Institute. Au distrus complet Conclavul din Los Angeles. Se înţelege de ce s-au dus şi după părinţii tăi.

— De ce nu i-au convertit? întrebă Emma. Aveau nevoie de orice războinic pe care-l puteau prinde. Spui că au distrus Conclavul, dar n-au lăsat cadavre. I-au convertit pe toţi.

— Mai puţin pe cei foarte tineri şi pe cei foarte bătrâni.

— Păi, părinţii mei nu erau niciunul dintre lucrurile astea.

— Ai fi preferat să fi fost convertiţi? zise Helen liniştit, iar Emma ştiu că se gândea la tatăl ei.

— Nu, zise Emma. Dar chiar îmi spui că nu contează cine i-a ucis? Că n-ar trebui să vreau să ştiu de că

— Ce de ce?

Tiberius apăruse în prag, cu ciuful lui de păr în dezordine şi cârlionţii negri căzuţi peste ochi. Arăta mai tânăr decâţ cei zece ani ai lui, impresie întărită de faptul că albina lui de pluş îi atârna într-o mână. Faţa lui delicată era marcată de oboseală.

— Unde e Julian?

— La bucătărie, să aducă nişte mâncare, zise Helen. Ţi-e foame?

— E supărat pe mine? întrebă Ty, uitându-se la Emma.

— Nu, dar ştii că se supără când ţipi la el sau când te răneşti, zise Emma, cu precauţie.

Era greu să ştii ce l-ar fi putut înfricoşa pe Ty sau ce i-ar fi putut declanşa o criză de nervi. Din experienţa ei, era mai bine să-i spui adevărul nemascat. Genul de minciuni pe care oamenii le spun de regulă copiilor, din categoria „Injecţia asta n-o să doară niciun pic”, erau dezastruoase când i le spuneai lui Ty.

Ieri, Julian petrecuse o grămadă de timp scoţând cioburile din tălpile însângerate ale fratelui său şi îi explicase, aproape sever, că dacă mai călca

iarăşi pe cioburi de sticlă, Julian avea să-l pârască adulţilor şi-l va lăsa să primească orice pedeapsă vor socoti ei de cuviinţă. Ty îi dăduse un şut, drept răspuns, lăsând o urmă însângerată pe bluza lui Julian.

— Jules vrea să fii bine, zise Emma acum. Asta-i tot ce vrea.

Helen întinse braţele spre Ty - Emma n-o învinuia. Ty arăta mic şi răvăşit, şi felul în care ţinea albina o făcea să se îngrijoreze pentru el. Şi ea ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. Dar lui nu-i plăcea să fie atins, de nimeni în afară de Livvy. Se feri de sora lui vitregă şi se duse la fereastră. După o clipă, i se alătură şi Emma, având grijă să nu-l înghesuie.

— Sebastian poate intra şi ieşi din oraş, zise Ty.

— Da, însă el e singurul, şi nu e interesat de noi. De altfel, cred că Conclavul are un plan ca să ne apere.

— Şi eu cred la fel, murmură Ty, uitându-se în jos, pe stradă. Arătă cu degetul. Numai că nu ştiu dacă o să meargă.

Emmei îi luă un moment ca să îşi dea seama ce îi arăta el. Străzile erau pline de oameni şi nu de trecători obişnuiţi. Nefilimi în uniformele Citadelei, unii în costume de lupte, alergau încolo şi-ncoace pe străzi, cu ciocane şi cuie şi cutii de obiecte care o făcură pe Emma să se uite cu ochii mari - foarfeci şi potcoave, cuţite şi pumnale, diverse alte arme şi chiar cutii cu ceea ce arăta ca pământuh Un bărbat căra mai mulţi saci de pânză pe care scria SARE.

Fiecare cutie şi fiecare sac erau marcate cu un simbol: o spirală. Emma o mai văzuse, în Codexul ei: era sigiliul Labirintului Spiralat şi al magicienilor.

— Fier rece, zise Ty, gânditor. Prelucrat la rece, nu încălzit şi bătut. Sare şi pământ de cimitir.

Pe faţa lui Helen apăru expresia tipică a adulţilor când ştiu ceva, dar nu vor să-ţi spună şi ţie ce anume. Emma se uită la Ty, care, tăcut şi calm, cerceta cu ochii lui cenuşii serioşi străzile de afară. Lângă el stătea Helen, care se ridicase din pat, cu o faţă îngrijorată.

— Au trimis după muniţie magică, zise Ty, de la magicienii din Labirint. Sau poate că a fost ideea magicienilor. E greu de aflat.

Emma se uită pe geam, apoi înapoi la Ty, care o privi printre genele lungi.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Ty zâmbi, un zâmbet rar şi fără antrenament.

— Înseamnă că biletul de la Mark spunea adevărul, zise el.

Clary nu crezuse că ar putea fi vreodată atât de plină de Peceţi sau că îi mai văzuse vreodată pe fraţii Lightwood acoperiţi cu atât de multe Peceţi magice ca acum. Ea şi le făcuse singură pe ale ei, punând în ele toată energia sa - toată dorinţa ei ca ele să fie protectoare, toată dorinţa de a-i găsi pe mama ei şi pe Luke.

Braţele lui Jace arătau ca o hartă: runele se întindeau până la clavicule şi pe piept, pe spate şi pe mâini. Lui Clary, pielea ei 1 se păruse străină când şi-o văzuse. Îşi aminti cum văzuse odată un băiat care avea musculatura dezvoltată a unui corp omenesc tatuată pe pielea lui şi cum se gândise că arăta de parcă fusese transformat în sticlă. Cam aşa era şi cu ei acum, gândi ea, uitându-se la

prietenii săi, în timp ce urcau cu greu pe colină spre Citadela întunecată: hărţile drumurilor curajului şi speranţei lor, ale viselor şi dorinţelor fiecăruia, marcate clar pe corpurile lor. Vânătorii de umbre nu erau neapărat cei mai prietenoşi dintre oameni, dar pieile lor erau cinstite.

Clary se acoperise cu rune vindecătoare, dar nu erau de ajuns ca să-i protejeze plămânii de praful permanent. Îşi aminti ce spusese Jace despre ei doi, că sufereau mai mult decât ceilalţi din pricina concentraţiei mai mari de sânge de înger din ei. Se opri să tuşească şi se întoarse într-o parte, scuipând negru. Se şterse repede la gură cu mâna, mai înainte ca Jace să se întoarcă şi să vadă.

Talentul la desen al lui Jace se poate să fi lăsat de dorit, dar strategia lui era fără greşeală. Urcau într-un soi de formaţie în zigzag, săgetând de la o îngrămădire de pietre înnegrite la alta. Cum toată vegetaţia dispăruse, piatra era singura care le putea oferi protecţie. Colina rămăsese în mare parte golaşă, văduvită de copaci, cu doar câteva cioturi ici şi colo. Se întâlniseră cu un singur întunericit, pe care-l eliminaseră rapid, sângele lui scurgându-se în pământ. Clary îşi aminti de poteca spre Citadelă din Alicante, înverzită şi încântătoare, şi se uită cu ură la pustietatea din jurul ei.

Aerul era greu şi fierbinte, de parcă soarele de un oranj stins apăsa asupra lor. Clary veni lângă ceilalţi, în spatele unei grămezi înalte de pietre. Îşi umpluseră sticlele în dimineaţa aceea cu apă din lacul subteran, iar Alec făcuse să circule o sticlă printre ei, cu faţa mohorâtă mânjită de praf negru.

— Asta-i ultima, zise el şi i-o întinse lui Isabelle.

Ea luă o înghiţitură mică şi i-o dădu lui Simon, care clătină din cap - el n-avea nevoie de apă - şi i-o trecu lui Clary.

Jace se uită la Clary. Ea se putea vedea reflectată în ochii lui, arătând mică, palidă şi murdară. Se întrebă dacă arăta altfel pentru el după noaptea trecută. Ea aproape că se aşteptase ca el să arate altfel pentru ea, când se trezise dimineaţa lângă resturile răcite ale focului, cu mâna lui într-a ei. Dar fusese acelaşi Jace, Jace pe care-l iubise întotdeauna. Iar el se uita la ea ca întotdeauna, de parcă ar fi fost un mic miracol, de tipul acela pe care-l ţii aproape de inima ta.

Clary luă o gură de apă şi îi întinse termosul lui Jace, care-şi dădu capul pe spate şi bău. Ea îi urmări muşchii mişcându-i-se pe gât, cu o subită fascinaţie, apoi îşi feri ochii înainte să roşească - bine, poate că unele lucruri se schimbaseră, dar nu era acum momentul să se gândească la ele.

— Gata, zise Jace şi aruncă termosul, acum gol.

Se uitară cu toţii cum se rostogolea printre pietre. Nu mai era apă.

— Un lucru mai puţin de cărat, adăugă el, încercând să sune vesel, dar vocea îi ieşi la fel de uscată ca praful din jurul lor.

Buzele lui erau crăpate şi sângerau uşor, în pofida runelor iratze pe care şi le făcuse. Alec avea cearcăne adânci şi o zvâcnire nervoasă în mâna stângă. Ochii lui Isabelle erau roşii de la praf, iar ea clipea des şi se freca la ei ori de câte ori credea că n-o vede nimeni. Cu toţii arătau destul de rău, gândi Clary, probabil

cu excepţia lui Simon, care arăta cel mai neschimbat. Simon stătea aproape de grămada de pietre, cu degetele sprijinite uşor de o lespede.

— Astea sunt morminte, zise el deodată.

Jace îşi ridică privirea.

— Ce?

— Grămezile astea de pietre. Sunt morminte. Foarte vechi. Oamenii cădeau în bătălie şi erau îngropaţi acoperindu-li-se trupurile cu pietre.

— Vânători de umbre, zise Alec. Cine altcineva ar fi apărat Colina Citadelei?

Jace atinse pietrele cu mâna înmănuşată şi se încruntă.

— Noi ne ardem morţii.

— Poate că nu şi în lumea asta, zise Isabelle. Lucrurile sunt diferite. Poate că n-au avut timp. Poate că a fost ultima lor dorinţă...

— Stai, zise Simon. Avea o expresie încremenită, de intensă concentrare pe faţă. Vine cineva. Cineva uman.

— De unde ştii că e uman? întrebă Clary, în şoaptă.

— 1 Sânge, zise el scurt. Sângele demonilor are alt miros. Âştia sunt oameni... nefilimi, dar nu chiar.

Jace făcu un semn grăbit din mână şi tăcură cu toţii. Îşi lipi spatele de tumul şi aruncă o privire pe după el. Clary îl văzu încordându-şi maxilarul.

— Întunericiţi, zise el în şoaptă. Cinci la număr.

— Numărul perfect, zise Alec, cu un surprinzător rânjet de lup.

Avu arcul în mâini mai înainte să poată Clary vedea mişcarea, făcu un pas în lături, ieşind de la adăpostul tumulului, şi slobozi săgeata.

Ea văzu expresia surprinsă a lui Jace - nu se aşteptase ca Alec să dea prima lovitură - şi apoi cum se prinse cu mâinile de una dintre pietrele tumulului şi se aruncă pe deasupra, dincolo de el. Isabelle ţâşni după el ca o pisică şi Simon o urmă, rapid şi precis, cu mâinile goale. Părea că lumea asta fusese făcută pentru cei care erau deja morţi, gândi Clary, şi auzi un strigăt prelung, gâlgâit, întrerupt scurt.

Duse mâna după Heosphoros, se răzgândi şi smulse un pumnal de la cingătoare, apoi ieşi în fugă de după tumul. Era o pantă, dincolo de el Citadela întunecată profilându-se, neagră şi în ruine. Patru vânători de umbre îmbrăcaţi în roşu se uitau în jur şocaţi şi surprinşi. Unul dintre ei, o femeie blondă, era căzută la pământ, cu corpul îndreptat spre vârful dealului, şi avea înfiptă în gât o săgeată.

Asta explică gâlgâitul, gândi Clary, un pic ameţită, când Alec îşi încordă arcul din nou şi slobozi o altă săgeată. Un al doilea întunericit, burtos, cu părul negru, se împletici înapoi cu un ţipăt şi săgeata în picior; Isabelle îl atacă în clipa următoare, biciul ei lovindu-l peste gât. În timp ce omul cădea la pământ, Jace sări călare pe el, folosind forţa căderii acestuia pentru a-şi lansa propriul corp înainte. Pumnalele lui fulgerară cu o mişcare de foarfecă, retezând capul unui bărbat chel, al cărui costum de luptă roşu era murdar de sânge uscat. Sângele izbucni ca dintr-o fântână arteziană, năclăind costumul stacojiu cu încă un strat de roşu, când trunchiul fără cap lunecă la pământ. Cu un ţipăt ascuţit, femeia care stătea în spatele lui ridică o sabie curbă şi îl atacă pe Jace; Clary îşi

aruncă pumnalul. Se înfipse drept în fruntea femeii, care se lăsă în tăcere la pământ, fără să mai scoată vreun sunet.

Ultimul întunericit o rupse la fugă, împiedicându-se, spre vârful dealului. Simon fulgeră pe lângă Clary, o mişcare prea rapidă ca s-o poţi urmări, şi sări ca pisica. Întunericitul căzu cu un icnet de groază, iar Clary îl văzu pe Simon înălţându-se deasupra lui şi lovind, ca un şarpe. Se auzi un sunet ca de hârtie ruptă.

Cu toţii îşi întoarseră ochii. După câteva clipe lungi, Simon se ridică de pe corpul nemişcat şi coborî dealul spre ei. Avea sânge pe bluză, sânge pe faţă şi pe mâini. Întoarse capul într-o parte, tuşi şi scuipă, părând îngreţoşat.

— Amar, zise el. Sângele. Are gust ca al lui Sebastian.

Isabelle arăta bolnavă, cum nu arătase când îi tăiase gâtul întunericitului.

— Îl urăsc, zise ea brusc. Pe Sebastian. Ceea ce le-a făcut el lor e mai rău decât crima. Nici nu mai sunt oameni. Când mor, nu pot fi îngropaţi în Oraşul Tăcut. Şi nimeni nu va plânge după ei. S-a plâns deja. Dacă eu aş iubi pe cineva care ar fi convertit astfel... m-aş bucura să fie mort.

Respira greu; nimeni nu-i răspunse. În cele din urmă, Jace se uită la cer, cu ochii aurii sclipind pe faţa lui mânjită de ţărână.

— Ar fi bine să pornim, apune soarele şi, în plus, s-ar putea să ne fi auzit careva.

Scoaseră costumele de pe cadavre, în tăcere şi grăbit. Era ceva îngreţoşător în treaba asta, ceva care nu păruse atât de urât când Simon le descrisese strategia, dar care acum era de-a dreptul oribil. Clary ucisese - şi demoni, şi damnaţi; l-ar fi ucis cândva şi pe Sebastian, dacă ar fi fost în stare s-o facă fără să-l rănească pe Jace. Dar era ceva macabru şi ca de măcelar în dezbrăcatul vânătorilor de umbre morţi, chiar şi aceia marcaţi cu runele morţii şi ale iadului. Nu se putu abţine de a nu se uita la faţa unuia dintre morţi, un vânător de umbre cu păr negru, întrebându-se dacă n-ar putea fi tatăl lui Julian.

Îmbrăcă jacheta costumului şi pantalonii unei femei micuţe, dar tot îi erau prea mari. Cu ajutorul cuţitului, scurtă mânecile şi tivul, iar cingătoarea ei cu arme îi ţinea pantalonii la brâu. Alec nu avu de ales: sfârşi înfăşurat în jacheta celui mai solid dintre vânătorii de umbre, care-l făcea să pară uriaş. Mânecile lui Simon erau prea scurte şi prea strâmte; le tăie cusăturile de la umeri, ca să-i dea voie să se mişte mai liber. Jace şi Isabelle reuşiră amândoi să se îmbrace cu haine care li se potriveau, deşi ale lui Isabelle erau pătate de sânge proaspăt. Jace izbuti chiar să arate bine în costumul roşu-închis, ceea ce era pur şi simplu enervant.

Ascunseră cadavrele în spatele tumulului şi porniră din nou pe drumul spre vârful dealului. Jace avusese dreptate, soarele apunea, scăldând ţinutul în culorile focului şi ale sângelui. Îşi potriviră paşii unii cu ceilalţi, apropiindu-se din ce în ce mai mult de poarta cea mare a Citadelei întunecate.

Urcuşul se termină brusc şi se treziră pe un platou din faţa fortăreţei. Era ca şi când te-ai fi uitat la o fotografie peste care se aşezase negativul aceleiaşi fotografii. Clary putea vedea în minte Citadela aşa cum era în lumea ei, colina acoperită cu arbori şi verdeaţă, grădinile înconjurând donjonul, lămpile-

vrăjitoarei luminând toată construcţia. Soarele bătând drept în ea, ziua, şi stelele, noaptea.

Aici, vârful colinei era golaş şi măturat de vântul destul de rece cât să pătrundă prin materialul jachetei furate de Clary. Orizontul era o linie roşie ca de gât tăiat. Totul era îmbăiat în acea lumină sângerie, de la mulţimea întunericiţilor care roiau pe platou, până la Citadela întunecată însăşi. Acum, când erau atât de aproape, puteau vedea zidul care o înconjura şi porţile masive.

— Ar fi mai bine să-ţi pui gluga, zise Jace din spatele ei, apucând de obiectul în chestiune, ridicându-l şi acoperindu-i capul cu el. Părul tău e uşor de recunoscut.

— De întunericiţi? zise Simon, care arăta incredibil de străin pentru Clary în costumul său roşu.

Nu şi-l închipuise niciodată pe Simon într-un costum de luptă.

— De Sebastian, zise Jace scurt şi îşi acoperi şi el capul.

Îşi scoseseră armele: biciul lui Isabelle sclipea în lumina roşie, iar arcul lui Alec era în mâinile lui. Jace se uita la Citadela întunecată. Clary aproape că se aştepta ca el să spună ceva, să ţină un discurs, să marcheze ocazia. N-o făcu. Îi putea vedea unghiul ascuţit al pomeţilor pe sub gluga costumului, maxilarele strânse. Era pregătit. Cu toţii erau.

— Mergem la porţi, zise el şi porni.

Clary simţi deodată un val de răceală - răceala bătăliei, ţmându-i spinarea dreaptă, respiraţia egală. Solul era diferit, observă ea aproape distantă. Spre deosebire de restul lumii deşertice, acoperită cu nisip, acesta fusese frământat de mulţimea picioarelor care păşiseră pe aici. Un războinic înveşmântat în roşu trecu atunci pe lângă ea, un bărbat cu piele cafenie, înalt şi musculos. Nu le dădu nicio atenţie. Părea să meargă pe un direcţie anume, ca şi alţi câţiva dintre întunericiţi, un soi de drum dinainte stabilit, înainte şi-napoi. O femeie albă cu păr cărunt era la câţiva paşi în urma lor. Clary simţi cum i se încordează muşchii - Amatis?- dar când se apropie, îi deveni clar că faţa ei îi era necunoscută. Clary avu impresia că simte totuşi ochii femeii asupra lor, şi fu uşurată când ieşiră din raza privirii ei.

Citadela se ridica drept în faţa lor acum, cu porţile sale masive, făcute din fier. Erau gravate cu un model de mână care ţinea o armă - un skeptron cu un glob în vârf. Era limpede că porţile suferiseră ani de-a rândul de profanări. Suprafaţa era ciobită şi zgâriată, împroşcată ici şi colo cu ichor şi cu ceea ce semăna tulburător de tare cu sânge omenesc uscat.

Clary înaintă cu stela să graveze pe porţi o rună de Deschidere pe care o avea deja în minte - dar porţile se deschiseră larg de cum le atinse. Aruncă o privire surprinsă spre ceilalţi. Jace îşi mesteca buza; înălţă o sprânceană întrebătoare spre el, dar el doar dădu din umeri, parcă spunând: Mergem înainte. Ce altceva putem face?

Intrară. Dincolo de porţi era un pod peste o ravină îngustă. Întunericul se învâltora în străfundurile prăpastiei, mai gros decât ceaţa sau fumul. Isabelle trecu prima, cu biciul său, iar Alec se aşeză în ariergardă, întorcându-se cu

spatele la ei, cu arcul şi săgeţile sale. Când trecură peste pod în şir indian, Clary aruncă o privire în adâncul crevasei şi tresări, gata să sară înapoi - întunericul avea membre, lungi şi cu cleşti ca picioarele de păianjen, şi ceva ce arăta ca nişte ochi luminând galben.

— Nu te uita, zise Jace cu voce joasă, iar Clary îşi mută repede ochii la biciul lui Isabelle, auriu şi luminos, dinaintea lor.

Biciul lumina prin întuneric şi, când ajunseră la uşile închise ale turnului, Jace reuşi să găsească zăvorul cu uşurinţă şi să deschidă uşa.

Se deschise spre beznă. Se uitară de la unul la altul, într-un scurt moment de paralizie pe care niciunul nu-l putu întrerupe. Clary descoperi că se holba la ceilalţi, încercând să-i ţină minte; ochii căprui ai lui Simon, arcuirea claviculei lui Jace pe sub jacheta roşie, arcul sprâncenelor lui Alec, încruntătura îngrijorată a lui Isabelle.

Încetează, îşi spuse ea. Asta nu e sfârşitul O să-i vezi din nou.

Aruncă o privire în urmă. Dincolo de pod erau porţile, larg deschise, şi dincolo de acestea, erau întunericiţii, stând nemişcaţi. Clary avu senzaţia că şi ei se uitau fix, totul prins în neclintirea acelui moment cu sufletul la gură de dinainte de cădere.

Acum. Făcu un pas înainte, în beznă; îl auzi pe Jace rostindu-i numele, foarte încet, aproape în şoaptă, şi apoi era dincolo de prag, învăluită în lumină, orbită pe neaşteptate. Auzi murmurul celorlalţi când îşi ocupară locurile lângă ea şi apoi simţi un curent de aer rece când uşa se trânti în urma lor.

Îşi ridică ochii. Stăteau într-un hol enorm, de mărimea Sălii Acordurilor. O scară de piatră în spirală dublă urca până sus, răsucmdu-se şi cotind, două şiruri de trepte care se împleteau, dar nu se întâlneau niciodată. Fiecare era mărginit de o parte şi de alta cu o balustradă de piatră, iar Sebastian stătea cu coatele pe una dintre balustrade, zâmbind în jos spre ei.

Era fără îndoială un zâmbet sălbatic: încântat şi anticipator. Purta un costum stacojiu fără pată, iar părul îi strălucea ca metalul. Clătină din cap.

— Clary, Clary, zise el. Chiar am crezut că erai mai isteaţă de-atât.

Clary îşi drese glasul. Îl simţea blocat de praf şi de frică. Pielea o furnica de parcă ar fi înghiţit adrenalină.

— Mai isteaţă decât cum? zise ea şi aproape tresări la ecoul propriei voci, lovindu-se în ecou de pereţii goi de piatră.

Nu existau tapiţerii, tablouri, nimic să le îndulcească austeritatea. Deşi nu ştia la ce altceva s-ar fi putut aştepta de la o lume a demonilor. Bineînţeles că nu exista niciun obiect de artă.

— Suntem aici, zise ea. În fortăreaţa ta. Suntem cinci, iar tu eşti unul.

— Oh, aşa e, zise el. Şi ar trebui să fiu surprins? îşi ridică faţa în sus, cu o grimasă imitând uluirea, care-i întoarse maţele pe dos lui Clary. Cine ar fi crezuţi zise el, batjocoritor. Vreau să spun, lăsând la o parte faptul că evident am aflat de la Regină că veneaţi aici, dar de când aţi ajuns, aţi stârnit un incendiu uriaş, aţi încercat să furaţi un artifact apărat de demoni - adică aţi făcut totul, mai puţin decât să puneţi o enormă săgeată cu lumină intermitentă care să arate drept spre locul unde eraţi. Sebastian oftă. Am ştiut întotdeauna

că majoritatea dintre voi sunteţi îngrozitor de proşti. Chiar şi Jace, mă rog, eşti frumuşel, dar nu prea ager de minte, nu-i aşa? Poate dacă Valentine ar mai fi lucrat câţiva ani cu tine... deşi, nu, nici măcar atunci. Familia Herondale a fost întotdeauna preţuită mai mult pentru trăsăturile chipului decât pentru inteligenţă. Cât despre familia Lightwood, cu cât spunem mai puţine, cu atât mai bine. Generaţii de idioţi. Dar Clary...

— M-ai sărit pe mine, zise Simon.

Sebastian îşi întoarse lent privirea spre Simon, de parcă ar fi fost dezgustător.

— Tu tot apari ca musca în lapte, zise el. Mic vampir sâcâitor. L-am ucis pe cel care te-a preschimbat, n-ai ştiut asta? Am crezut că vampirii trebuiau să simtă chestiile de genul ăsta, dar tu pari nesimţitor. Teribil de grosolan.

Clary îl simţi pe Simon încremenind lângă ea şi-şi aminti de el în peşteră, când se îndoise de durere, spunând că simţise ca şi când îi înfipsese cineva un cuţit în piept.

— Raphael, şopti Simon.

Lângă ea, Alec pălise vizibil.

— Dar ceilalţi? întrebă el, răguşit. Magnus... Luke...

— Mama noastră, zise Clary. Desigur, nici măcar tu nu i-ai face rău.

Zâmbetul afectat al lui Sebastian se zbârli.

— Ea nu e mama mea, zise, apoi ridică din umeri cu un soi de exagerată exasperare. E în viaţă. Cât despre magician şi vârcolac, n-aş putea spune. N-am mai verificat de ceva vreme. Magicianul nu arăta prea bine ultima oară când l-am văzut, adăugă el. Nu cred că dimensiunea asta îi face bine. S-ar putea să fi murit între timp. Dar cu siguranţă nu v-aţi fi aşteptat de la mine să prevăd şi asta.

Alec îşi ridică arcul cu o mişcare rapidă.

— Prevede asta, zise el, slobozind săgeata.

Zbură drept spre Sebastian - care se mişcă fulgerător, prinzând sigeata din aer, strângând-o bine între degete, în timp ce vibra în strânsoarea lui. Clary o auzi pe Isabelle trăgând brusc aer în piept şi simţi valul de sânge şi de groază din propriile vene.

Sebastian îndreptă vârful ascuţit al săgeţii spre Alec, ca un profesor care mânuia o riglă, şi ţâţâi dezaprobator.

— Răule, zise el. Încerci să mă răneşti în propria-mi fortăreaţă, nu-i aşa, în inima puterii mele? Cum spuneam, eşti un prost. Cu toţii sunteţi proşti.

Făcu un gest scurt, o răsucire de încheietură, şi săgeata se rupse, cu un pocnet ca o detunătură de armă.

Uşile duble de la ambele capete ale holului se deschiseră brusc şi demonii se revărsară înăuntru.

Clary se aşteptase la asta, îşi adunase curajul, dar ar fi fost cu neputinţă să-ţi faci curaj pentru aşa ceva. Mai văzuse demoni, nenumăraţi, şi totuşi când puhoiul dădu năvală din ambele părţi - creaturi ca păienjenii, cu trunchiuri groase, otrăvitoare; monştri umanoizi fără piele, cu corpul însângerat; creaturi cu pinteni, colţi şi gheare, un soi de insecte imense semănând cu călugăriţele,

cu (Aleile atârnând ca rupte din balamale - îşi simţi pielea gata să i se desprindă de corp. Se sili să rămână pe loc, cu mâna pe Heosphoros, şi se uită în sus, la fratele ei.

El îi întâlni privirea cu ochii săi negri şi ea-şi aduse aminte de băiatul din vedenia sa, cel cu ochi verzi ca ai ei. Văzu o cută apărând între sprâncenele lui.

Ridică mâna şi pocni din degete.

— Stop! zise el.

Demonii încremeniră, de-o parte şi de alta a lui Clary şi a celorlalţi. Ea îl putea auzi pe Jace respirând accelerat, îi simţi degetele apăsându-i mâna pe care şi-o ţinea la spate. Un semnal mut. Ceilalţi erau nemişcaţi, în jurul ei.

— Sora mea, zise Sebastian, n-o răniţi. Aduceţi-o aici, la mine. Pe ceilalţi, ucideţi-i. Îşi miji ochii la Jace şi adăugă: Dacă puteţi.

Demonii atacară imediat. Medalionul lui Isabelie pulsa ca o lampă stroboscopică, împrăştiind orbitoare flăcări roşii şi aurii, iar în lumina învăpăiată Clary îi văzu pe ceilalţi întorcându-se ca să respingă atacul demonilor.

Asta era şansa ei. Se întoarse şi se repezi la perete, simţind runa Agilitate de pe braţ cum arde, în timp ce sărea, se prindea de piatra neregulată cu mâna stângă şi se balansa înainte, trântind vârful stelei pe granit de parcă ar fi lovit cu un topor în coaja unui copac. Simţi piatra cutremurându-se: apărură mici fisuri, dar se ţinu cu îndârjire, trasând mai departe cu stela pe faţa zidului, cu mişcări iuţi şi energice. Înregistră scrâşnetul şi deplasarea acestuia ca de la depărtare. Totul părea să fi rămas undeva în fundal, chiar şi ţipetele şi trosnetele luptei din spatele ei, duhoarea şi urletul demonilor. Nu putea simţi decât forţa runelor familiare răsunând prin ea în timp ce desena, şi desena, şi desena...

Ceva o prinse de gleznă şi-o smuci. Un fulger de durere o străbătu prin tot piciorul; coborî privirea şi văzu un tentacul cât sfoara înfăşurat pe gheata ei, trăgând-o în jos. Era al unui demon care arăta ca un uriaş papagal năpârlit, cu mănunchiuri de tentacule crescându-i în locul unde ar fi trebuit să aibă aripi. Ea se agăţă mai strâns de zid, biciuind cu stela încoace şi-ncolo, zidul tremurând când liniile negre muşcau din piatră.

Presiunea din glezna ei crescu. Cu un strigăt, Clary îşi dădu drumul, stela căzându-i din mână, în timp ce ea se prăbuşi, izbindu-se tare de podea. Icni şi se rostogoli pe o parte, exact în clipa în care o săgeată zbârnâi pe lângă capul ei şi se înfipse adânc în carnea demonului agăţător. Ea-şi întoarse capul şi-l văzu pe Alec, ducând mâna la spate după altă săgeată, chiar în clipa în care runele de pe zidul dinapoia ei se aprinseră ca o hartă de foc ceresc. Jace era lângă Alec, cu sabia în mână şi ochii aţintiţi asupra lui Clary,

Ea dădu uşor din cap. Fă-o,

Demonul care o ţinuse mugi; tentaculul îşi slăbi strânsoarea, iar Clary se ridică anevoie în picioare. Nu fusese în stare să deseneze o uşă dreptunghiulară, aşa că intrarea mâzgălită pe zid strălucea într-un cerc neregulat, ca intrarea într-un tunel. Prin lumina vie a acestuia, ea putu vedea licărul unui Portal - palpita ca undele unei ape argintii.

Jace trecu pe lângă Clary şi se aruncă prin el. Ea zări pentru o clipă ce era dincolo - Sala Acordurilor devastată, statuia lui Jonathan Vânătorul de umbre - înainte să se repeadă şi să-şi lipească mâna de Portal, ţinându-l deschis pentru ca Sebastian să nu-l poată închide. Jace n-avea nevoie decât de câteva secunde...

Îl putu auzi pe Sebastian în spatele ei, strigând într-o limbă pe care n-o cunoştea. Duhoarea demonilor era pretutindeni; auzi un şuierat şi un răpăit, iar când întoarse capul văzu un ravener venind repede spre ea, cu coada sa de scorpion ridicată. Ea se feri, exact când demonul căzu tăiat în două de biciul de metal al lui Isabelle, cu o mişcare de foarfecă. Ichorul puturos se revărsă pe podea; Simon o prinse pe Clary de braţ şi-o trase înapoi, tocmai când Portalul se umflă cu o lumină subită, incredibilă, iar Jace apăru prin el.

Clary îşi ţinu respiraţia. Niciodată nu semănase mai mult Jace cu un înger al răzbunării, descinzând prin nori şi foc. Părul său luminos părea să ardă când ateriză, zvelt, şi ridică arma pe care o ţinea în mână. Era skeptron-ul lui Jonathan Vânătorul de umbre. Piatra din vârful lui strălucea. Prin Portalul din spatele lui Jace, cu o clipă înainte de a se închide, Clary văzu siluetele întunecate ale demonilor zburători, auzi ţipetele de dezamăgire şi de furie când ajunseră să descopere că arma dispăruse şi hoţul nu se vedea pe nicăieri.

Când Jace ridică skeptron-ul, demonii din jur se dădură înapoi. Sebastian se aplecase peste balustradă, cu mâinile încleştate de ea, alb ca vanii. Se uita fix la Jace.

— Jonathan, zise el şi vocea i se ridică, tunătoare. Jonathan, îţi interzic...

Jace săltă skeptron-ul spre cer, iar globul izbucni în flăcări. Era o flacără orbitoare, concentrată, ca de gheaţă, mai mult lumină decât căldură, dar o lumină pătrunzătoare, care străbătu întreaga încăpere, îmbăind totul în strălucire. Clary văzu demonii transformându-se în siluete învăpăiate, înainte să se cutremure şi să explodeze, prefăcându-se în cenuşă. Cei mai aproape de Jace se năruiră cei dintâi, dar lumina trecea prin toţi ca o fisură ce se deschidea în pământ, şi unul după altul ţipau şi se dizolvau, lăsând doar un strat gros de cenuşă negricioasă pe podea.

Lumina se intensifică, arzând şi mai tare, până când Clary îşi închise ochii, încă văzând explozia ultimei flame prin pleoapele închise. Când îi deschise din nou, holul cel mare era gol. Numai ea şi prietenii săi rămăseseră. Demonii pieriseră până la ultimul - şi Sebastian stătea în locul lui, nemişcat, palid şi şocat, pe scară.

— Nu, scrâşni el printre dinţi.

Jace încă mai ţinea skeptron-ul în mână; globul se înnegrise şi murise, ca un bec ars. Îşi înălţă privirea spre Sebastian, cu pieptul ridicându-se şi coborându-i rapid.

— Ai crezut că nu ştiam că ne aşteptai, zise el. Dar am mizat pe asta. Făcu un pas înainte. Te cunosc, zise el, cu respiraţia încă tăiată, cu părul ciufulit şi ochii lui de aur scoţând flăcări. Tu m-ai luat în posesie, m-ai ţinut în stăpânirea ta, m-ai silit să fac tot ce-ai vrut tu, dar am învăţat de la tine. Ai fost în capul meu şi îmi amintesc. Îmi amintesc cum gândeşti, cum îţi faci planurile. Îmi amintesc

totul. Am ştiut că ne subestimezi, c-o să crezi că n-am ghicit că era o capcană, c-o să crezi că n-aveam niciun plan pentru asta. Uiţi că eu te cunosc; până în cel mai ascuns cotlon al minţii tale arogante şi meschine, te cunosc...

— Taci, şuieră Sebastian. Întinse spre ei o mână tremurătoare. O să plătiţi cu sânge pentru asta.

Şi se întoarse şi-o luă la fugă pe scări, dispărând atât de repede, încât nici măcar săgeata lui Alec, zburând după el, nu-l putu prinde. Se izbi în curbura scării şi se rupse la impactul cu piatra, apoi căzu la podea, în două bucăţi egale.

— Jace, zise Clary, punându-i o mână pe braţ.

El părea împietrit.

— Jace, când a spus că o să plătim în sânge, nu s-a referit la sângele nostru. S-a referit la al lor. Luke, Magnus şi mama. Trebuie să mergem să-i găsim.

— De acord.

Alec îşi lăsă arcul în jos. Jacheta sa roşie fusese sfâşiată de pe el în luptă, iar apărătoarea braţului era mânjită de sânge.

— Fiecare scară duce la un alt etaj. Va trebui să ne despărţim. Jace, Clary, voi o luaţi pe cea dinspre răsărit; noi, ceilalţi, o luăm pe cea dinspre apus.

Nimeni nu protestă. Clary ştia că Jace nu s-ar fi învoit niciodată să se despartă de ea, nici Alec nu şi-ar fi lăsat sora, nici Isabelle şi Simon nu s-ar fi lăsat unul pe celălalt. Dacă trebuiau să se separe, asta era singura cale.

— Jace! zise Alec din nou şi, de data asta, chemarea păru să-l smulgă pe Jace din transă.

Aruncă skeptron-ul mort într-o parte, lăsându-l să zăngănească pe podea, şi îşi ridică ochii, dând din cap.

— Da, zise, iar uşa din spatele lor se deschise brusc.

Întunericiţii în costume de luptă roşii începură să intre grămadă în sală. Jace o înşfăcă pe Clary de mână şi o luară la fugă, Alec şi ceilalţi tropotind pe lângă ei, până ajunseră la scări şi se despărţiră. Clary avu impresia că îl aude pe Simon spunându-i numele, când ea şi Jace se repeziră la cealaltă scară. Întoarse capul să se uite la el, dar dispăruse. Sala se umpluse de întunericiţi, mai mulţi dintre ei ridicându-şi armele - arbalete, chiar şi praştii - şi luându-i la ochi. Ea-şi vârî capul între umeri şi continuă să alerge.

Jia Penhallow stătea în balconul Citadelei şi privea în jos, peste oraşul Alicante.

Balconul era rar folosit. Fusese un timp când Consulul ţinea adesea cuvântări poporului din acest loc, de deasupra lor, dar obiceiul căzuse în dizgraţie în secolul al nouăsprezecelea, când Consulul Fairchild hotărâse că acţiunea mirosea prea tare a comportament de papă sau de rege.

Se înserase, iar luminile din Alicante începuseră să se aprindă: lămpile-vrăjitoarei în ferestrele tuturor caselor şi în vitrinele magazinelor, lămpile-vrăjitoarei iluminând statuia din Piaţa îngerului, lămpile-vrăjitoarei luminând din Basilias. Jia trase adânc aer în piept, ţinând în mâna stângă biletul de la Maia Roberts, care vorbea despre speranţă, în timp ce-şi aduna curajul.

Turnurile demonilor fulgerară albastru, iar Jia începu să vorbească. Vocea ei răsună din turn în turn, împrăştiindu-se prin tot oraşul. Putea vedea oamenii oprindu-se în stradă, lăsându-şi capetele pe spate ca să se uite la turnurile demonilor, oameni încremeniţi pe treptele caselor, ascultând, în timp ce cuvintele ei se rostogoleau peste ei ca valurile.

— Nefilimi, zise ea, Copii ai îngerului, războinici, în noaptea asta ne pregătim, pentru că în noaptea asta Sebastian Morgenstern îşi va aduce armata împotriva noastră.

Vântul ce sufla dinspre munţii ce înconjurau Alicante era îngheţat. Jia se înfioră.

— Sebastian Morgenstern încearcă să distrugă ceea ce suntem, zise ea. O să aducă împotriva noastră războinicii care poartă chipurile asemenea cu ale noastre, dar care nu sunt nefilimi. Nu putem ezita. Când o să-i vedem, când o să ne uităm la un întunericit, nu putem să vedem un frate, sau o mamă, sau o soră, sau o soţie, ci o creatură chinuită. O formă din care orice urmă de omenesc a fost nimicită. Noi suntem ceea ce suntem pentru că voinţa noastră este liberă. Suntem liberi să alegem. Noi alegem să ne împotrivim şi să luptăm. Noi alegem să învingem armatele lui Sebastian. Ei au întunericul; noi avem puterea îngerului. Cu foc se încearcă aurul. În focul acesta noi vom fi încercaţi şi vom ieşi strălucitori. Cunoaşteţi protocolul; ştiţi ce aveţi de făcut. Porniţi, Copii ai îngerului! Porniţi şi aprindeţi focurile războiului!

22
Cenuşa strămoşilor

Vaietul neaşteptat al unei sirene spintecă văzduhul, iar Emma tresări în pat, împrăştiind hârtiile pe podea. Inima îi bătea cu putere.

Pe fereastra deschisă a dormitorului ei vedea turnurile demonilor semnalizând auriu şi roşu. Culorile războiului.

Se ridică împleticit, întinzând mâna după costumul ei de luptă, care era atârnat într-un cui, lângă pat. Tocmai îl îmbrăcase şi se aplecase să-şi lege şireturile, când uşa camerei se deschise brusc. Era Julian. Năvăli până la jumătatea camerei, înainte să-şi revină şi să se oprească. Se holbă la hârtiile de pe podea, apoi la ea.

— Emma… n-ai auzit anunţul?

— Dormeam.

Îşi scurtă vorba, prinzându-şi curelele care îi fixau Cortana la spate, apoi vârî sabia în teacă.

— Oraşul e atacat, zise el. Trebuie să mergem la Palatul Acordurilor. O să ne încuie înăuntru… pe toţi copiii… e cel mai sigur loc din oraş.

— Eu nu mă duc, zise Emma.

stângă biletul de la Maia Roberts, care vorbea despre speranţă, în timp ce-şi aduna curajul.

Turnurile demonilor fulgerară albastru, iar Jia începu să vorbească. Vocea ei răsună din turn în turn, împrăştiindu-se prin tot oraşul. Putea vedea oamenii oprindu-se în stradă, lăsându-şi capetele pe spate ca să se uite la turnurile demonilor, oameni încremeniţi pe treptele caselor, ascultând, în timp ce cuvintele ei se rostogoleau peste ei ca valurile.

— Nefilimi, zise ea, Copii ai îngerului, războinici, în noaptea asta ne pregătim, pentru că în noaptea asta Sebastian Morgenstern îşi va aduce armata împotriva noastră.

Vântul ce sufla dinspre munţii ce înconjurau Alicante era îngheţat. Jia se înfioră.

— Sebastian Morgenstern încearcă să distrugă ceea ce suntem, zise ea. O să aducă împotriva noastră războinicii care poartă chipurile asemenea cu ale noastre, dar care nu sunt nefilimi. Nu putem ezita. Când o să-i vedem, când o să ne uităm la un întunericit, nu putem să vedem un frate, sau o mamă, sau o soră, sau o soţie, ci o creatură chinuită. O formă din care orice urmă de omenesc a fost nimicită. Noi suntem ceea ce suntem pentru că voinţa noastră este liberă. Suntem liberi să alegem. Noi alegem să ne împotrivim şi să luptăm. Noi alegem să învingem armatele lui Sebastian. Ei au întunericul; noi avem puterea îngerului. Cu foc se încearcă aurul. În focul acesta noi vom fi încercaţi şi vom ieşi strălucitori. Cunoaşteţi protocolul; ştiţi ce aveţi de făcut. Porniţi, Copii ai îngerului! Porniţi şi aprindeţi focurile războiului!

22
Cenuşa strămoşilor

Vaietul neaşteptat al unei sirene spintecă văzduhul, iar Emma tresări în pat, împrăştiind hârtiile pe podea. Inima îi bătea cu putere.

Pe fereastra deschisă a dormitorului ei vedea turnurile demonilor semnalizând auriu şi roşu. Culorile războiului.

Se ridică împleticit, întinzând mâna după costumul ei de luptă, care era atârnat într-un cui, lângă pat. Tocmai îl îmbrăcase şi se aplecase să-şi lege şireturile, când uşa camerei se deschise brusc. Era Julian. Năvăli până la jumătatea camerei, înainte să-şi revină şi să se oprească. Se holbă la hârtiile de pe podea, apoi la ea.

— Emma... n-ai auzit anunţul?

— Dormeam.

Îşi scurtă vorba, prinzându-şi curelele care îi fixau Cortana la spate, apoi vârî sabia în teacă.

— Oraşul e atacat, zise el. Trebuie să mergem la Palatul Acordurilor. O să ne încuie înăuntru... pe toţi copiii... e cel mai sigur loc din oraş.

— Eu nu mă duc, zise Emma.

Julian se uită lung la ea. El era îmbrăcat în jeanşi, o jachetă de luptă şi tenişi; avea o sabie scurtă vârâtă sub centură. Cârlionţii lui şaten-deschis erau zburliţi şi nepieptănaţi.

— Ce vrei să spui?
— Nu vreau să mă ascund în Palatul Acordurilor. Vreau să lupt.
Jules îşi trecu o mână prin părul încurcat.
— Dacă lupţi tu, atunci lupt şi eu, zise el. Şi asta înseamnă că nimeni nu-l mai duce pe Tavvy la Palatul Acordurilor şi nimeni nu-i mai protejează pe Livvy sau pe Ty sau pe Dru.
— Păi, Helen şi Aline? întrebă Emma. Soţii Penhallow...
— Helen ne aşteaptă pe noi. Toată familia Penhallow e sus, la Citadelă, inclusiv Aline. Nu e nimeni acasă decât Helen şi noi, zise Julian, întinzând mâna spre Emma. Helen nu ne poate apăra singură pe toţi şi să ducă şi copilul; e numai una.
Se uită la ea şi ea putu citi frica în ochii lui, frica pe care avea de obicei grijă s-o mascheze de copiii mai mici.
— Emma, zise el. Tu eşti cea mai bună, cea mai bună luptătoare dintre noi. Nu eşti doar prietena mea şi eu nu sunt numai fratele lor mai mare. Sunt tatăl lor, sau cel mai aproape lucru de asta, şi ei au nevoie de mine, iar eu am nevoie de tine.
Mâna pe care o ţinea întinsă tremura. Ochii de culoarea mării erau imenşi pe faţa lui palidă. Nu arăta deloc ca tatăl cuiva.
— Te rog, Emma.
Încet, Emma îi luă mâna, strângându-şi degetele în jurul ei. Îl văzu scoţând cea mai discretă răsuflare de uşurare şi îşi simţi pieptul strângându-se. În spatele lui, pe uşa deschisă, îi zări pe ceilalţi: Tawy şi Dru, Livia şi Tiberius. Responsabilitatea ei.
— Hai să mergem, zise ea.

În capul scării, Jace îi dădu drumul la mână lui Clary. Ea se prinse de balustradă, încercând să nu tuşească, deşi plămânii ei păreau că voiau să-i iasă neapărat din piept. El se uită la ea - Ce-ai păţit? -, dar apoi se încordă. În spatele lor se auzea clar zgomotul picioarelor alergând. Întunericiţii veneau după ei.
— Hai, zise Jace şi o luă din nou la fugă.
Clary făcu un efort să pornească după el. Jace părea să ştie cu precizie unde se duce; ea presupuse că folosea harta Citadelei din Alicante pe care o avea în minte, adâncindu-se spre inima donjonului.
Cotiră pe un culoar lung; pe la jumătatea lui, Jace se opri în faţa unei uşi metalice duble. Era scrijelită cu rune nefamiliare. Clary s-ar fi aşteptat la rune de moarte, ceva care să vorbească despre iad şi întuneric, dar acestea erau rune de mâhnire şi jale pentru o lume distrusă. Cine le desenase aici, se întrebă ea, şi în ce exces de amărăciune? Mai văzuse rune de doliu înainte. Vânătorii de umbre le purtau ca pe semne distinctive când le murea cineva iubit, deşi nu îi ajuta cu nimic să le uşureze suferinţa. Însă era o deosebire între durerea pentru o persoană şi durerea pentru o lume.
Jace se aplecă, o sărută apăsat şi rapid pe gură.
— Eşti gata?

Ea dădu din cap, iar el deschise uşa şi intră. Ea îl urmă.

Încăperea aceea era cât Sala de Consiliu a Citadelei din Alicante, dacă nu mai mare. Tavanul se înălţa mult deasupra lor, deşi în locul şirurilor de bănci, podeaua goală de marmură se întindea până la un podium din capătul celălalt al sălii. În spatele podiumului erau două ferestre uriaşe, separate. Lumina apusului se revărsa prin amândouă, deşi un apus era de culoarea aurului, iar celălalt de culoarea sângelui.

În lumina auriu-sângerie, Sebastian stătea îngenuncheat în mijlocul sălii. Desena rune pe podea, un cerc de peceţi negre, unite între ele. Dându-şi seama ce făcea, Clary porni spre el - şi apoi sări înapoi cu un ţipăt când o siluetă cenuşie uriaşă se ridică înaintea ei.

Arăta ca un vierme enorm, singura deschizătură din corpul lui vâscos şi cenuşiu fiind gura plină de dinţi zimţaţi. Clary îl recunoscu. Mai văzuse unul în Alicante, tăvălindu-şi corpul lipicios peste o grămadă de sânge, sticlă şi glazură de tort. Un demon behemoth.

Duse mâna după pumnal, dar Jace deja sărise, cu sabia în mână. Zbură prin aer şi ateriză în spatele demonului, înfigând sabia prin capul lui fără ochi. Clary se dădu înapoi când demonul behemoth se zvârcoli, împroşcând ichor acid, în timp ce un vaiet prelung de jale ieşea din gâtul lui spintecat. Jace se ţinu în spinarea lui, cu ichorul ţâşnind peste el, şi lovi cu sabia, încă o dată şi încă o dată, până când demonul, cu un strigăt gâlgâit, se prăbuşi la podea cu o bufnitură. Jace rămase călare peste el, strângându-l cu genunchii până în ultimul moment. Se rostogoli jos de pe el şi atinse pământul în picioare.

Pentru o clipă, a fost tăcere. Jace se uită prin cameră, de parcă s-ar fi aşteptat ca un alt demon să se repeadă la ei din umbre, dar nu mai era nimeni, în afară de Sebastian, care se ridicase în picioare în cercul lui de rune, acum complet.

Începu să aplaude încet.

— Frumos lucrat, zise el. Într-adevăr, o excelentă anihilare de demon. Pariez că tata ţi-ar fi dat o stea de aur. Acum. Putem lăsa gluma deoparte? Recunoşti locul unde ne aflăm nu-i aşa?

Jace îşi plimbă ochii prin sală, iar Clary făcu acelaşi lucru. Lumina de dincolo de ferestre scăzuse puţin şi putea vedea acum podiumul mult mai clar. Pe el stăteau două uriaşe... ei bine, singurul cuvânt potrivit pentru ele era „tronuri”. Erau din fildeş şi aur, cu trepte de aur ducând la fiecare dintre ele. Fiecare avea un spătar curb, gravat cu o singură cheie.

— ”Eu sunt CeEdintâi şi CeEde-pe-urmă şi CeEviu”, zise Sebastian. „Mort am fost şi, iată' sunt viu în vecii vecilor şi am cheile morţii şi pe ale iadului.”[13]

Făcu un gest larg către cele două jilţuri, iar Clary îşi dădu seama cu o tresărire că era cineva îngenuncheat lângă jilţul din stânga - un întunencit în costum roşu. O femeie în genunchi, cu mâinile unite în faţa ei.

— Acestea sunt cheile, lucrate în formă de tronuri şi dăruite mie de demonii care conduc această lume, Lilith şi Asmodeus.

---

13 Apocalipsa, 1:17-18

Ochii lui negri se îndreptară spre Clary şi ea îi simţi privirea ca pe nişte degete reci pe şira spinării.

— Nu ştiu de ce-mi arăţi mie asta, zise ea. Ce aştepţi? Admiraţie? N-ai s-o capeţi. Poţi să mă ameninţi, dacă vrei; ştii că nu-mi pasă. Nu poţi să-l ameninţi pe Jace - el are focul ceresc în venele sale; pe el nu-l poţi răni.

— Nu pot? zise el. Cine ştie cât foc ceresc mai are încă în vene, după focul acela de artificii pe care l-a desfăşurat acum două nopţi? Demonul acela ţi-a făcut-o, nu-i aşa, frate? Am ştiut că n-ai putut niciodată îndura conştiinţa faptei, că ai ucis pe cineva dintre ai tăi.

— Ţu m-ai silit să ucid, zise Jace. N-a fost mâna mea aceea care a ţinut pumnalul ce a ucis-o pe Sora Magdalena, ci a ta.

— Dacă preferi.

Zâmbetul lui Sebastian deveni glacial.

— Oricum, sunt şi alţii pe care-i pot ameninţa. Amatis, ridică-te şi ad-o aici pe Jocelyn.

Clary simţi mici pumnale de gheaţă invadându-i venele; încercă să-şi stăpânească faţa, să nu arate nimic pe ea, când femeia îngenuncheată lângă tron se ridică în picioare. Era într-adevăr Amatis, cu tulburătorii ei ochi albaştri ca ai lui Luke.

Ea zâmbi.

— Cu plăcere.

Ieşi cu paşi mari din sală, cu poalele lungii sale mantii roşii măturând podeaua în urma sa.

Jace porni înainte cu un mârâit nearticulat - şi se opri brusc, la câţiva paşi de Sebastian. Întinse mâinile, dar ele părură să se ciocnească de ceva transparent, un zid invizibil.

Sebastian pufni cu dispreţ.

— De parcă te-aş lăsa să te apropii de mine - tu, cu focul ăla care arde în tine. O dată a fost de ajuns, mulţumesc.

— Deci ştii că te pot ucide, zise Jace, privindu-l în faţă.

Clary nu se putu abţine să nu se gândească la cât de asemănători erau şi cât de diferiţi - ca focul şi gheaţa, Sebastian, alb şi negru, iar Jace ca flacăra, roşu şi auriu.

— Nu te poţi ascunde aici pentru totdeauna. O să mori de foame.

Sebastian făcu un gest rapid din degete, aşa cum Clary îl văzuse pe Magnus făcând când arunca vreo vrajă - iar Jace zbură prin aer şi peste cap, izbindu-se de zidul din spatele lor. Ei 1 se tăie respiraţia şi se întoarse, văzându-l căzând fără vlagă la podea, cu o rană însângerată într-o parte a capului.

Sebastian fredona încântat şi îşi lăsă mâna jos.

— Nu-ţi face griji, zise el, degajat, şi îşi întoarse privirea spre Clary. O să fie bine. În cele din urmă. Nu-mi schimb planul despre ce să fac cu el. Sunt sigur că înţelegi, acum că ai văzut ce pot face.

Clary simţi că încremeneşte. Ştia ce important era să-şi ţină faţa lipsită de expresie, să nu se uite la Jace în panică, să nu-i arate lui Sebastian mânia sau

frica ei. În adâncul inimii sale ştia ce voia el, mai bine decât oricine altcineva; ştia cum era, iar aceasta era cea mai bună armă pe care o avea.

Bine, poate a doua după cea mai bună.

— Întotdeauna am ştiut că aveai putere, zise ea, intenţionat neuitându-se la Jace, intenţionat negândindu-se la nemişcarea lui, la şiroaiele groase de sânge care i se scurgeau pe faţă.

Asta avea să se întâmple întotdeauna; întotdeauna avea să fie ea, înfruntându-l pe Sebastian, cu nimeni altcineva, nici măcar Jace, alături de ea.

— Putere, zise el, de parcă ar fi fost o insultă. Aşa o numeşti tu? Aici am mai mult decât putere, Clary. Aici, în donjonul ăsta, pot să ajustez ceea ce e real.

Începuse să se plimbe prin cercul pe care-l desenase, cu mâinile prinse la spate, ca un profesor care ţinea o prelegere. Ea îl asculta.

— Lumea asta e legată doar prin nişte firişoare subţiri de cea în care ne-aiii născut noi. Drumul prin tărâmul spiritelor naturii este unul din aceste fire. Ferestrele acestea sunt un altul. Păşeşte prin aceea - arătă spre fereastra din dreapta, prin care Clary putea vedea un cer albastru întunecat, de amurg, şi stele - şi eşti înapoi în Idris. Dar nu e atât de simplu... Privi la stele prin fereastra aceea şi continuă după o clipă: Am venit în lumea asta, pentru că era un loc în care mă puteam ascunde. Şi apoi am început să înţeleg. Sunt sigur că tata ţi-a spus cuvintele astea de multe ori - acum Sebastian îi vorbea lui Jace, de parcă Jace l-ar fi putut auzi -, dar e mai bine să domneşti peste iad decât să slugăreşti în rai. Iar aici domnesc Am războinicii mei şi demonii mei. Am donjonul şi citadela mea. Iar când graniţele acestei lumi vor fi închise, tot ce există aici va fi arma mea. Stâncile, copacii morţi, pământul însuşi vor fi la voia mea şi îşi vor folosi puterea pentru mine. Iar Căpeteniile, vechii demoni, vor privi la lucrarea mea şi mă vor răsplăti. Mă vor ridica la mare cinste, iar eu voi conduce abisurile dintre lumi şi spaţiile dintre toate stelele.

— ”Şi cu toiag de fier le va păstori”, zise Clary, amintindu-şi cuvintele lui Alec din Sala Acordurilor, „şi-i voi da Steaua cea de Dimineaţă.”

Sebastian se întoarse iute spre ea, cu ochi strălucitori.

— Da! zise. Da, foarte bine, acum înţelegi. Am crezut că voiam lumea noastră, s-o înec în sânge, dar vreau mai mult de-atât. Vreau moştenirea numelui Morgenstern.

— Vrei să fii diavolul? zise Clary, pe jumătate descumpănită şi pe jumătate îngrozită. Vrei să conduci iadul? Deschise braţele larg: Dă-i drumul, atunci! Niciunul dintre noi nu te va opri. Lasă-ne să ne întoarcem acasă, promite că vei lăsa în pace lumea noastră şi poţi avea iadul.

— Vai, zise Sebastian, căci am descoperit un alt lucru care probabil mă deosebeşte de Lucifer. Nu vreau să conduc singur. Întinse braţul, cu un gest elegant, şi arătă spre cele două tronuri de pe podium: Unul dintre acelea este pentru mine. Iar celălalt - pentru tine.

Străzile din Alicante coteau şi se răsuceau, revenind de unde plecaseră ca nişte curenţi marini; dacă Emma n-ar fi urmat-o pe Helen, care ducea o lampa-vrăjitoarei într-o mână şi arbaleta ei în cealaltă, ar fi fost pierdută fără scăpare.

Ultimele raze ale soarelui dispăruseră de pe cer, iar străzile erau întunecate. Julian îl ducea pe micul Tavvy, care-şi încolăcise braţele pe după gâtul lui; Emma o ţinea pe Dru de mână, iar gemenii se ţineau unul pe altul, mergând în tăcere.

Dru nu era prea iute de picior şi se tot poticnea; de vreo câteva ori căzu, iar Emma o săltă în picioare. Jules îi striga Emmei să aibă grijă şi ea încerca să aibă grijă. Nu-şi putea închipui cum izbutea Julian, ţinându-l pe Tavvy cu atâta grijă, murmurându-i atât de liniştitor, încât băieţelul nu plânse deloc. Dru suspina în tăcere. Emma îi şterse lacrimile fetiţei, ajutând-o să se ridice a patra oară, murmurându-i liniştitor cuvinte fără sens, cum făcuse mama ei odată, pe când era şi ea mică şi căzuse.

Niciodată nu simţise lipsa părinţilor ei mai agonizant ca acum; o simţea ca pe un cuţit sub coaste.

— Dru, începu ea şi în acea clipă cerul se coloră în roşu.

Turnurile demonilor se aprinseră în stacojiu pur, tot auriul de avertisment dispărând.

— Protecţiile oraşului au căzut, zise Helen, uitându-se spre Citadelă.

Emma ştiu că se gândea la Aline. Lumina roşie a turnurilor îi colora părul deschis în nuanţa sângelui.

— Haide... repede!

Emma nu era sigură că puteau merge mai repede; strânse mai tare de încheietura mâinii Drusillei şi o smuci pe fetiţă, luând-o aproape pe sus, cerându-şi iertare în şoaptă. Gemenii, mână în mână, erau mai rapizi, chiar şi atunci când urcară un şir de trepte neregulate spre Piaţa îngerului, conduşi de Helen.

Ajunseseră aproape de ultima treaptă, când Julian exclamă:

— Helen, în spatele nostru!

Emma se întoarse şi văzu un cavaler elf în armură albă apropiindu-se de prima treaptă. În mâini avea un arc făcut dintr-o creangă îndoită, iar părul îi era lung şi de culoarea scoarţei de copac.

Pentru o clipă, îşi încrucişă privirile cu ale lui Helen. Expresia de pe faţa lui se schimbă, iar Emma nu se putu opri să nu se întrebe dacă recunoscuse în ea sângele de elf -, dar chiar atunci Helen ridică braţul drept şi trase cu arbaleta drept în el.

El se feri. Săgeata lovi zidul din spatele lui. Elful zâmbi cu superioritate şi sări pe prima treaptă, apoi pe următoarea... şi ţipă. Emma privi cu groază cum picioarele i se îndoi au sub el; căzu şi urlă când pielea îi veni în contact cu marginea treptei. Pentru prima oară Emma observă că şuruburile, cuiele şi alte bucăţi de fier prelucrat la rece fuseseră fixate în marginile treptelor. Războinicul elf se clătină, dându-se înapoi, iar Helen trase din nou. Săgeata pătrunse prin armura şi prin pieptul lui. Găzu.

— Sunt antispirite, zise Emma, amintindu-şi că se uitase pe fereastra casei Penhallow cu Ty şi Helen. Toate bucăţile de metal, fierul. Arătă spre clădirea din apropiere, unde un lung şir de foarfece atârnau în sfori de streaşină casei: Asta făceau gardienii...

Deodată, Dru ţipă. O altă siluetă venea în goană pe stradă. Un al doilea cavaler elf, de data aceasta o femeie, într-o armură verde-pal, ducând un scut gravat în formă de frunze suprapuse.

Emma scoase iute un cuţit de la cingătoare şi-l aruncă. Instinctiv, femeia ridică scutul să blocheze cuţitul - care trecu peste capul ei şi reteză sfoara ce ţinea o foarfecă atârnată de acoperişul de deasupra. Foarfecele căzură, cu lamele înainte, şi se înfipseră între umerii femeii elf. Căzu la pământ cu un ţipăt ascuţit, cuprinsă de spasme.

— Bună treabă, Emma, zise Helen cu voce aspră. Haide, toţi...

Se întrerupse cu un strigăt când trei întunericiţi se iviră de pe o străduţă laterală. Purtau costumul de luptă roşu care apărea atât de des în coşmarurile Emmei, colorat încă şi mai intens de lumina ce venea de la turnurile demonilor.

Copiii rămaseră tăcuţi ca nişte stafii. Helen îşi înălţă arbaleta şi trase. Săgeata se înfipse în umărul unui întunericit, care se învârti pe călcâi, clătinându-se, dar nu căzu. Helen bâjbâi să-şi încarce din nou arbaleta; Julián se căzni să-l ţină pe Tavvy în timp ce duse mâna la sabia de la şold. Emma puse mâna pe Cortana...

Un cerc luminos veni învârtindu-se în zbor şi se înfipse în gâtul primului întunericit, sângele împroşcând zidul din spatele lui. El îşi încleştă mâinile de gât, apoi căzu. Alte două cercuri zburară, unul după altul, şi se înfipseră în piepturile celorlalţi nefilimi convertiţi. Se lăsară la pământ, în tăcere, şi mai mult sânge se întinse într-o baltă peste pietrele pavajului.

Emma se întoarse şi se uită în sus. Cineva stătea în vârful scării: un tânăr vânător de umbre cu părul negru şi cu un chakhram sclipitor încă în mâna dreaptă. De cingătoarea cu arme mai avea atârnate alte câteva, în strălucirea roşie a turnurilor demonilor, părea să lumineze - o siluetă înaltă, subţire, în costum de luptă negru, pe fundalul întunecat al cerului, Palatul Acordurilor ridicându-se ca o lună palidă în spatele lui.

— Fratele Zachariah? zise Helen, uluită.

— Ce se întâmplă? întrebă Magnus, răguşit«

Nu mai putea să stea în capul oaselor, ci zăcea, pe jumătate sprijinit în coate, pe podeaua celulei. Luke stătea cu faţa lipită de fereastra îngustă cât o săgeată. Umerii îi erau încordaţi şi abia dacă se clintise de acolo de când începuseră să se audă primele ţipete şi strigăte.

— Lumină, zise Luke, în cele din urmă. E un soi de lumină care iese din donjon - risipeşte ceaţa. Pot vedea platoul de dedesubt şi nişte întunericiţi alergând prin jur. Numai ca nu ştiu ce a provocat-o.

Magnus râse stinse şi simţi gustul metalic dm gură.

— Ei, haide, zise el. Cine crezi?

Luke se uită la el.

— Conclavul?

— Conclavul? zise Magnus. Urăsc să-ţi dau vestea asta, dar lor nu le pasă atâta de noi cât să vină până aici.

Îşi lăsă capul pe spate. Se simţea mai rău decât îşi putea aminti să se fi simţit vreodată - mă rog, poate că nu niciodată. Fusese incidentul acela cu şobolanii şi cu nisipurile mişcătoare cam pe la începutul secolului.

— Fiicei tale, însă, da, zise el.

Luke păru îngrozit.

— Clary. Nu. N-ar trebui să fie aici.

— Dar nu e ea întotdeauna acolo unde n-ar trebui să fie? zise Magnus, pe un ton rezonabil.

Cel puţin, crezu că sunase rezonabil. Era greu să-ţi dai seama, când te simţeai atât de ameţit.

— Şi restul găştii. Însoţitorii ei constanţi. Iub…

Uşa se deschise brusc. Magnus încercă să se ridice, nu putu, şi căzu înapoi pe coate. Simţi o enervare posomorâtă. Dacă Sebastian venise să-l omoare, ar fi vrut mai degrabă să moară în picioare decât pe coate. Auzi voci: Luke, exclamând, apoi şi altele, apoi o faţă prinse contur din ceaţă înaintea ochilor lui, cercetându-i-o pe a sa cu ochi precum stelele pe un cer palid.

Magnus răsuflă prelung - pentru o clipă nu mai simţi că-i e rău sau frică de moarte, că e furios sau ursuz. Îl străbătu un val de uşurare, la fel de profund ca şi mâhnirea, şi ridică o mână să mângâie obrazul băiatului aplecat deasupra lui cu dosul mâinii sale julite. Ochii lui Alec erau uriaşi, albaştri şi plini de suferinţă.

— Oh, Alec al meu, zise el. Ai fost atât de trist. N-am ştiut.

În timp ce-şi croiau drum spre centrul oraşului, mulţimea deveni mai numeroasă: mai mulţi nefilimi, mai mulţi întunericiţi, mai mulţi războinici elfi - deşi elfii se mişcau încet, cu greutate, mulţi dintre ei slăbiţi de contactul cu fierul, oţelul, lemnul de scoruş şi sarea care fuseseră din plin împrăştiate prin oraş ca protecţie împotriva lor. Vitejia soldaţilor elfi era legendară, dar Emma văzu mulţi dintre ei - care altminteri ar fi fost victorioşi - căzând sub săbiile fulgerătoare ale nefilimilor, sângele lor curând peste dalele pavajului din Piaţa îngerului.

Întunericiţii, totuşi, nu erau slăbiţi. Păreau neafectaţi de ceea ce le crea probleme tovarăşilor lor, tăind şi lovind în stânga şi-n dreapta, croindu-şi drum printre nefilimi şi umplând Piaţa îngerului. Julian îl închisese pe Tavvy în jacheta lui; băieţelul ţipa acum, plânsetele lui pierzându-se în strigătele bătăliei.

— Trebuie să ne oprim! strigă Julian. O să fim despărţiţi! Helen!

Helen era palidă şi arăta de parcă îi era rău. Cu cât se apropiau de Palatul Acordurilor, acum înălţându-se chiar lângă ei, cu atât mai des era mănunchiul de vrăji protectoare împotriva spiritelor naturii; chiar şi Helen, cu moştenirea ei parţială, începuse s-o simtă. În cele din urmă, Fratele Zachariah - doar Zachariah, acum, îşi aminti Emma, doar un vânător de umbre cum erau ei toţi - a fost cel care i-a aliniat pe toţi într-un şir, Blackthorn şi Carstairs, toţi ţinându-se de mâini. Emma se agăţase de centura lui Julian… de vreme ce el îl ţinea pe Tavvy cu mâna cealaltă. Până şi Ty fu silit să se ţină de mână cu Drusilla, deşi se încruntă la ea când o făcu, aducându-i acesteia noi lacrimi în ochi.

Aşa se apropiau de Palat, ţinându-se unii de alţii, cu Zachariah în faţa lor; el îşi epuizase cercurile cu care arunca şi trecuse, în schimb, la manevratul unei lănci cu vârful lung şi ascuţit. Mătura mulţimea cu ea, în timp ce înainta, croind eficient şi cu răceală o cărare printre întunericiţi.

Emmei îi ardeau palmele s-o scoată pe Cortana din teacă, să dea fuga înainte, să împungă şi să reteze la duşmanii care îi uciseseră părinţii, care îl torturaseră şi îl convertiseră pe tatăl lui Julian, care îl luaseră pe Mark de la ei. Însă asta ar fi însemnat să le dea drumul la mâini lui Julian şi Livvy, ceea ce nu voia. Le datora membrilor familiei Blackthorn prea mult, mai ales lui Jules, Jules datorită căruia era încă în viaţă, care îi adusese Cortana când crezuse că avea să moară de mâhnire.

În sfârşit, urcară anevoie pe treptele din faţă ale Palatului, în spatele lui Helen şi Zachariah, şi ajunseră la masivele uşi duble ale intrării. De o parte şi de alta stătea câte un gardian, unul ţinând un drug uriaş de lemn. Emma îl recunoscu pe celălalt ca fiind femeia cu peştele tatuat pe faţă, care uneori vorbea în adunări: Diana Wraybum.

— Ne pregătim să închidem uşile, zise cel cu drugul. Voi doi va trebui să-i lăsaţi aici; numai copiii au voie înăuntru...

— Helen, zise Dru cu voce firavă, tremurată.

Şirul se rupse atunci în două, cu copiii Blackthorn înconjurând-o pe Helen, julian stând un pic mai într-o parte, cu faţa imobilă şi lividă, mângâind cu mâna liberă cârlionţii lui Tavvy.

— - E în regulă, zise Helen, vorbind gâtuit. Acesta este cel mai sigur loc din Alicante. Uite, am pus sare şi pământ de morminte peste tot pe trepte, ca să ţină spiritele naturii departe.

— Şi fier forjat la rece pe sub dalele de piatră, zise Diana. Instrucţiunile Labirintului Spiralat au fost urmate cuvânt cu cuvânt.

Când pomeni de Labirintul Spiralat, Zachariah trase brusc aer în piept şi îngenunche, ajungând cu ochii la nivelul ochilor Emmei.

— Emma Cordelia Carstairs, zise el.

Arăta şi foarte tânăr, şi foarte bătrân în acelaşi timp. Avea sânge pe gât, unde înainte fusese runa bine conturată care acum i se ştersese, dar nu era al lui. Părea să-i cerceteze faţa, deşi din ce pricină, Emma n-ar fi ştiut să spună.

— Rămâi cu parabatai-ul tău, zise el în cele din urmă, atât de încet încât nimeni altcineva nu-l putea auzi. Uneori, e un curaj mai mare să nu lupţi. Apără-i pe ceilalţi şi păstrează-ţi răzbunarea pentru altă dată.

Emma simţi că face ochii mari.

— Dar eu nu am un parabatai... şi de unde ştii...

Unul dintre gardieni strigă şi căzu, cu o săgeată cu pană roşie în piept.

— Treceţi înăuntrul răcni Diana, apucându-i pe copii şi aproape aruncându-i în Palat.

Emma se simţi prinsă în braţe şi azvârlită înăuntru; se întoarse să se mai uite o dată la Zachariah şi la Helen, dar era prea târziu. Uşile duble se trântiseră în urma ei şi masivul drug de lemn căzuse în suportul lui cu un sunet răsunând a încheiere.

— Nu, zise Clary, uitându-se de la tronul înspăimântător la Sebastian şi înapoi.

Goleşte-ţi mintea, îşi porunci ea. Concentrează-te la Sebastian, la ce se întâmplă aici, la ce poţi face să-l opreşti. Nu te gândi la face.

— De bună seamă ştii că n-o să stau aici. Poate că tu preferi să conduci iadul decât să slujeşti în cer, dar eu nu vreau nici una, nici cealaltă - eu vreau doar să mă duc acasă şi să-mi trăiesc viaţa.

— Asta nu-i cu putinţă. Deja am sigilat calea care v-a adus până aici. Nimeni nu se mai poate întoarce pe acolo. Tot ce-a mai rămas e aceasta de aici - făcu semn spre fereastră -, iar în scurt timp şi ea va fi sigilată. Nu va mai exista nicio cale de întoarcere acasă, nu pentru tine. Tu aparţii acestui loc, cu mine.

— De ce? şopti ea. De ce eu?

— Pentru că te iubesc, zise Sebastian.

Arăta... stânjenit. Agitat şi încordat, de parcă ar fi întins mâna spre ceva ce n-ar fi putut de fapt atinge.

— Nu vreau să suferi.

— Nu vrei... Tu m-ai făcut să sufăr. Ai încercat să...

— Nu contează dacă eu te-am făcut să suferi, zise el. Pentru că tu îmi aparţii. Pot face ce vreau cu tine. Dar nu vreau ca alţii să te atingă, să te aibă sau să te facă să suferi. Vreau să fii în preajma mea, să mă admiri şi să vezi ce am făcut, ce am realizat. Asta-i dragoste, nu-i aşa?

— Nu, zise Clary, cu voce înceată şi tristă. Nu, nu este. Făcu un pas spre el şi gheata i se ciocni de câmpul de forţă invizibil al cercului de rune; nu mai putea înainta. Dacă iubeşti pe cineva, atunci vrei să fii şi tu iubit de acela, spuse ea.

Sebastian îşi îngustă ochii.

— Nu-ţi da importanţă faţă de mine. Ştiu ce crezi tu că e dragostea, Clarissa. Întâmplător, eu cred că greşeşti. O să urci pe acest tron şi o să domneşti lângă mine. Ai o inimă întunecată în tine şi este o întunecime pe care o avem amândoi. Când eu o să fiu tot ce mai există în lumea ta, când eu o să fiu tot ce ţi-a mai rămas, o să mă iubeşti şi tu.

— Nu înţeleg...

— Nici nu-mi închipuiam c-ai putea, zâmbi Sebastian cu superioritate. Nu eşti chiar în posesia tuturor informaţiilor. Dă-mi voie să ghicesc, habar n-ai ce s-a petrecut în Alicante de când aţi plecat voi, nu?

O senzaţie de frig începu să se răspândească în pieptul lui Clary.

— Suntem într-o altă dimensiune, zise ea. Nu există nicio cale să aflu.

— Nu chiar, zise Sebastian, iar vocea lui era încărcată de încântare, de parcă ea ar fi căzut exact în capcana pe care o voise el. Uită-te în fereastra de dincolo de tronul dinspre est. Uită-te şi vezi Alicante acum.

Clary se uită. Când intrase în sală, văzuse doar ceea ce părea a fi cerul nopţii înstelat pe fereastra dinspre est, dar acum, când se concentră, suprafaţa sticlei pâlpâi şi tremură. Se gândi deodată la povestea Albei-ca-Zăpada, la oglinda magică, suprafaţa ei pâlpâind şi schimbându-se ca să arate lumea de afară...

Se uita în interiorul Palatului Acordurilor. Era plin de copii. Copiii vânătorilor de umbre, stând pe jos sau în picioare, ţinându-se unii de alţii. Erau copiii Blackthorn, strânşi laolaltă, Julian aşezat, cu cel mic în poală, cu braţul liber întins, de parc-ar fi putut să-i cuprindă pe toţi ceilalţi fraţi, i-ar fi putut trage la pieptul lui ca să-i apere. Emma stătea în apropiere de el, cu expresia împietrită, sabia ei aurită lucind în spatele umărului ei...

Scena se schimbă, înfăţişând Piaţa îngerului. De jur împrejurul Palatului Acordurilor era o masă clocotitoare de nefilimi, iar printre ei şi împotriva lor întunericiţii, în costumele lor de luptă roşii, înarmaţi până în dinţi - şi nu doar întunericiţi, dar şi luptători pe care Clary, cu inima grea, îi recunoscu drept cavaleri elfi. Un elf înalt, cu părul în şuviţe amestecate albastre şi verzi, se lupta cu Aline Penhallow, care stătea în faţa mamei sale, cu sabia scoasă, gata parcă să lupte până la moarte. În partea cealaltă a pieţei, Helen încerca să-şi croiască drum prin mulţime spre Aline, dar era prea mare îmbulzeală. Lupta o ţinea departe, la fel şi trupurile celor căzuţi - trupuri de războinici nefilimi, căzând şi murind, cu mult mai mulţi cei în costume de luptă negre decât cei în costume roşii. Pierdeau bătălia, o pierdeau...

Clary se întoarse spre Sebastian când scena începu să se destrame.

— Ce se întâmplă?

— S-a terminat, zise el. Am cerut celor din Conclav să vă predea; n-au făcut-o. Recunosc, pentru că fugiserăţi, dar orişicât, nu-mi mai sunt de folos. Forţele mele au invadat oraşul. Copiii nefilimilor se ascund în Palatul Acordurilor, dar când toţi ceilalţi vor fi morţi, Palatul va fi cucerit. Alicante va fi al meu. Tot Idrisul va fi al meu. Vânătorii de umbre au pierdut războiul - nu c-ar fi fost unul prea lung. Chiar credeam c-o să se lupte ceva mai mult.

— Nu sunt toţi vânătorii de umbre de pe lume, zise Clary. Ei sunt doar cei care au fost în Alicante. Mai sunt nefilimi, răspândiţi prin toată lumea...

— Toţi nefilimii pe care i-ai văzut acolo vor bea din Pocalul Infernal, destul de curând. Atunci vor fi sclavii mei, iar eu îi voi trimite în lume să-şi găsească fraţii, iar cei care vor mai fi rămas vor fi convertiţi sau ucişi. O să-i măcelăresc pe Surorile de Foc şi pe Fraţii Tăcuţi în citadelele lor de piatră şi tăcere. În cel mult o lună, rasa lui Jonathan Vânătorul de umbre o să dispară de pe faţa pământului. Şi după aceea...

Un zâmbet nemilos se ivi pe faţa lui, şi făcu semn spre fereastra dinspre apus, care dădea spre lumea devastată şi moartă a Edomului.

— Ai văzut ce i se întâmplă unei lumi fără protectori, zise el cu bucurie. Lumea voastră va muri. Moarte peste moarte şi sânge pe străzi.

Clary se gândi la Magnus. Am văzut o cetate făcută din sânge şi cu turnuri din oase, şi sângele curgea pe străzi ca apa,

— Doar nu-ţi închipui, zise ea cu o voce fără viaţă, că, dacă faci asta, dacă ceea ce-mi spui c-o să se întâmple chiar o să se întâmple, mai există vreo şansă ca eu să stau pe tron lângă tine. Mai degrabă m-aş lăsa torturată până la moarte.

— Oh, nu prea cred, zise el obraznic. De aceea am aşteptat, înţelegi. Să-ţi dau şansa să alegi. Toţi acei elfi care sunt aliaţii mei, toţi întunericiţii pe care i-ai

văzut acolo aşteaptă ordinele mele. Dacă dau semnalul, vor înceta lupta. Lumea ta va fi în siguranţă. N-o să te poţi întoarce niciodată acolo, bineînţeles.- o să sigilez graniţele între lumea asta şi aceea, şi niciodată cineva, demon sau om, nu va mai călători între ele. Dar va fi în siguranţă.

— O alegere, a zis Clary. Ai spui că-mi dai şansa să aleg?

— Fireşte, zise el. Domneşte alături de mine şi o să cruţ lumea ta. Refuză, şi o să dau ordinul să fie distrusă. Alege-mă pe mine şi poţi salva milioane, miliarde de vieţi, sora mea. Poţi salva o lume întreagă sacrificând un singur suflet. Pe ai tău. Aşadar, spune-mi, care e decizia ta?

— Magnus, zise Alec disperat, întinzând mâna şi pipăind lanţurile de adamas, fixate adânc în podea, care legau cătuşele de la încheieturile magicianului. Eşti teafăr? Eşti rănit?

Isabelle şi Simon îl întrebau pe Luke de vreo rană. Isabelle se tot uita înapoi la Alec, cu faţa îngrijorată; Alec intenţionat nu se uita la ea, căci nu voia să-i citească frica în ochi. Atinse cu dosul mâinii faţa lui Magnus.

Magnus arăta scofâlcit şi pământiu, cu buzele uscate, cu cearcăne cenuşii la ochi.

Alec al meu, zisese Magnus, ai fost atât de trist. N-am ştiut. Şi apoi se prăbuşise din nou la podea, de parcă efortul de a vorbi îl epuizase.

— Stai aşa, zise Alec acum şi scoase un pumnal de seraf de la cingătoare.

Deschise gura să-l numească şi simţi deodată o atingere. Magnus îi cuprinsese încheietura cu degetele lui subţiri.

— Numeşte-l Raphael, zise Magnus şi, când Alec se uită la el, nedumerit, Magnus aruncă o privire spre pumnalul din mâna lui Alec.

Ochii lui erau pe jumătate închişi, iar Alec îşi aminti ce-i spusese Sebastian lui Simon în holul de la intrare: L-am ucis pe cel care te-a preschimbat. Gura lui Magnus schiţă un zâmbet.

— Este un nume de înger, zise.

Alec dădu din cap.

— Raphael, zise încet şi când lama se aprinse, lovi cu hotărâre în lanţul de adamas, care se făcu ţăndări la atingerea pumnalului.

Lanţurile căzură, iar Alec, lăsând pumnalul jos, întinse mâinile să-l ia pe Magnus de umeri şi să-l ajute să se ridice.

Magnus întinse mâinile spre Alec, dar în loc să se ridice în picioare, îl trase pe Alec în jos spre el, strecurându-şi mâna pe spatele lui în sus, împletindu-şi degetele în părul lui, şi îl sărută, apăsat şi incomod şi hotărât, iar Alec înlemni pentru moment, apoi se abandonă sărutului, căci nu crezuse că avea să mai facă vreodată acest lucru: să-l sărute pe Magnus. Alec îşi plimbă mâinile pe umerii lui Magnus, spre gâtul lui, pe care îl luă între palme, ţinându-l pe Magnus în loc, în timp ce-l săruta cu sufletul la gură.

În cele din urmă, Magnus se dădu înapoi; ochii lui străluceau. Îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui Alec, înconjurându-l cu braţele, ţinându-se strâns de el.

— Alec... începu el încet.

— Da? zise Alec, disperat să afle ce voia să-l întrebe Magnus.

— Sunteţi urmăriţi?
— Eu... ah... unii dintre întunericiţi ne caută, zise Alec, cu prudenţă.
— Păcat, zise Magnus, închizând din nou ochii. Ar fi fost plăcut dacă ai fi putut doar să stai întins lângă mine, aici. Doar... pentru puţin timp.
— Ei bine, nu puteţi, zise Isabelle, nu fără blândeţe. Trebuie să plecăm, întunericiţii vor fi aici în orice secundă şi noi am găsit ceea ce căutam...
— Jocelyn. Luke se desprinse de perete, îndreptându-se. Aţi uitat de Jocelyn.
Isabelle deschise gura, dar o închise la loc.
— Ai dreptate, zise.
Îşi duse mâna la cingătoarea de arme şi desfăcu o sabie; făcând un pas în partea cealaltă a celulei, i-o întinse lui Luke, apoi se aplecă să ia pumnalul de seraf, încă aprins, al lui Alec.
Luke luă sabia şi o ţinu cu uşurinţa competentă a cuiva care mânuise săbii toată viaţa; uneori, Alec uita că Luke fusese înainte un vânător de umbre, dar îşi aminti acum.
— Poţi să stai în picioare? îl întrebă Alec pe Magnus cu blândeţe, iar Magnus dădu din cap şi îl lăsă pe Alec să-l ridice.
Rezistă aproape zece secunde, înainte ca genunchii să i se înmoaie şi să se prăbuşească, tuşind.
— Magnus! exclamă Alec şi se lăsă iute jos, lângă magician.
Dar Magnus îi îndepărtă cu un semn din mână şi apoi se căzni să se ridice în genunchi.
— Ar trebui să plecaţi fără mine, zise el, cu o voce şi mai gravă din cauza răguşelii. Eu v-aş încetini.
— Nu înţeleg, spuse Alec, simţind că inima îi era strânsă într-o menghină. Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut?
Magnus clătină din cap; Luke răspunse în locul lui:
— Dimensiunea asta îl ucide pe Magnus, zise el, fără intonaţie. E ceva cu ea - ceva cu tatăl lui - care-l distruge.
Alec aruncă o privire spre Magnus, dar Magnus doar clătină iarăşi din cap. Alec făcu un efort să-şi înăbuşe o iraţională izbucnire de mânie - încă nu-mi spune şi mie, nici măcar acum - şi trase adânc aer în piept.
— Voi mergeţi şi găsiţi-o pe Jocelyn, zise el. Eu o să stau cu Magnus. O să ne îndreptăm spre centrul donjonului. După ce-o găsiţi, veniţi să ne întâlnim acolo.
Isabelle păru distrusă.
— Alec...
— Te rog, Izzy, zise Alec şi îl văzu pe Simon punând o mână pe spatele lui Isabelle şi şoptindu-i ceva la ureche.
Ea dădu din cap, în cele din urmă, şi se întoarse spre uşă; Luke şi Simon o urmară, amândoi oprindu-se puţin să se mai uite o dată la Alec, înainte de a pleca, dar imaginea lui Izzy a fost cea care i se întipări în minte, ducând pumnalul aprins de seraf în faţa ei ca pe o stea.
— Aşa, îi zise el lui Magnus, cât de blând putu, şi se aplecă să-l ridice.
Magnus se ridică anevoie, iar Alec reuşi să pună unul dintre braţele lungi ale Magicianului pe după umerii lui. Magnus era mai slab ca niciodată; bluza îi

atârna pe coaste, iar sub pometi, obrajii îi erau scofâlciţi, însă încă mai era destul din magician cu care să se lupte: braţe şi picioare slăbănoage, şi o şiră a spinării lungă şi osoasă.

— Ţine-te de mine, zise Alec, iar Magnus îi aruncă genul de zâmbet care-l făcea pe Alec să simtă că împlântase cineva un scobitor de mere în inima lui şi încerca să-i scoată miezul.

— Întotdeauna o fac, Alexander, zise el. Întotdeauna.

Cel mic adormise în poala lui Julian. Îl ţinea pe Tavvy strâns, cu grijă, şi cu cearcăne adânci la ochi. Liwy şi Ty se ghemuiseră împreună, într-o parte a lui, Dru se cuibărise, lipindu-se de el, de partea cealaltă.

Emma stătea în spatele lui, cu spatele sprijinit de al lui, dându-i ceva să se rezeme pentru a contrabalansa greutatea copilului din braţe. Nu mai erau coloane libere de care să se sprijine, niciun spaţiu gol; zeci, sute de copii erau prizonieri în Palat.

Emma dădu capul pe spate, împingându-l uşor pe al lui Jules. El mirosea ca întotdeauna: săpun, transpiraţie şi izul de ocean, de parcă l-ar fi purtat în vene. Era şi liniştitor şi neliniştitor în familiaritatea sa.

— Aud ceva, şopti ea. Tu auzi?

Ochii lui Julian zburară imediat la fraţii şi surorile lui. Livvy era pe jumătate adormită, cu bărbia sprijinită în palmă. Dru se uita de jur împrejur prin sală, ochii ei albaştri înregistrând totul. Ty bătea cu degetul în pardoseala de marmură, numărând obsesiv până la o sută şi înapoi. Dăduse din picioare şi ţipase când Julian încercase să se uite la o julitură de pe braţul lui, de când căzuse. Jules îl lăsase în pace şi îi dăduse voie lui Ty să se întoarcă la număratul şi legănatul lui. Dacă asta îl făcea să tacă, era tot ce conta.

— Ce auzi? întrebă Jules, iar capul Eînmei se lăsă iarăşi pe spate când zgomotul se intensifică, un vuiet ca de vijelie sau ca de uriaş foc de tabără.

Lumea începu să se agite şi să strige, uitându-se în sus, la tavanul de sticlă al sălii.

Prin el se vedeau norii, mişcându-se peste faţa lunii - iar atunci, dintre nori dădu năvală o mulţime pestriţă de călăreţi: călăreţi pe cai negri, ale căror copite erau de foc, călăreţi pe câini negri uriaşi, cu ochii luminând portocaliu aprins. Printre aceştia, erau şi forme mai modeme de transport - trăsuri negre, trase de schelete de bidivii, şi motociclete sclipind de crom, os şi onix.

— Vânătoarea Sălbatică, şopti Jules.

Vântul era viu, mişcând norii în creste şi în văi pe care călăreţii goneau în sus şi-n jos, strigătele lor auzindu-se şi peste vuietul vijeliei, mâinile lor agitând o mulţime de arme: săbii, ghioage, lănci şi arbalete. Uşile principale ale Palatului începură să se zgâlţâie şi să tremure; drugul de lemn care fusese pus de-a curmezişul lor explodă în aşchii. Nefilimii se uitau la uşi cu ochii mari, speriaţi. Emma auzi vocea unui gardian în mulţime, vorbind într-o şoaptă aspră:

— Vânătoarea Sălbatică ne alungă războinicii din jurul Palatului, zise. Întunericiţii curăţă drumul de fier şi de pământul de morminte. O să spargă uşile dacă gardienii nu-i resping!

— Oastea Turbată a sosit, zise Ty, întrerupându-se puţin din numărătoarea lui. Culegătorii Morţilor.

— Dar Consiliul a protejat oraşul împotriva spiritelor naturii, protestă Emma. De ce...

— Ei nu sunt spirite obişnuite, zise Ty. Sarea, pământul de mormânt, fierul călit la rece - n-o să aibă efect la Vânătoarea Sălbatică.

Dru se întoarse repede şi se uită în sus.

— Vânătoarea Sălbatică? zise ea. Asta înseamnă că e şi Mark aici? A venit să ne salveze?

— Nu fi proastă, zise Ty nimicitor* Mark e cu vânătorii acum şi Vânătoarea Sălbatică vrea să existe bătălii. Când totul se încheie, vin să adune morţii, iar morţii le slujesc lor.

Dru îşi schimonosi faţa, neînţelegând. Uşile Sălii se zgâlţâiau violent acum, balamalele ameninţând să fie smulse din pereţi.

— Dar dacă Mark nu vine să ne salveze, atunci cine o să vină?

— Nimeni, zise Ty şi numai degetele sale care băteau nervos darabana în pardoseală arătau că ideea îl tulbura totuşi. Nimeni n-o să vină să ne salveze. O să murim.

Jocelyn se aruncă încă o dată în uşă. Umărul ei deja era învineţit şi însângerat, unghiile rupte de atâta râcâit la încuietoare. Auzise zgomote de luptă de mai bine de un sfert de oră, inconfundabilele sunete de picioare alergând, ţipetele demonilor...

Clanţa uşii începu să se mişte. Se dădu înapoi şi luă cărămida pe care izbutise s-o desprindă din zid. Nu-l putea ucide pe Sebastian, asta ştia, dar dacă l-ar fi putut răni, cât să-l încetinească...

Uşa se deschise brusc şi cărămida îi zbură din mână. Cel apărut în prag se feri; cărămida izbi zidul şi Luke se îndreptă, uitându-se la ea curios.

— Sper că atunci când o să fim la casa noastră, nu aşa o să mă întâmpini în fiecare zi când mă întorc acasă, zise el.

Jocelyn i se aruncă în braţe. El era murdar, însângerat şi prăfuit, cu cămaşa sfâşiată, cu o sabie în mâna dreaptă, dar braţul stâng o înconjură şi o ţinu strâns la el.

— Luke, zise ea, cu faţa îngropată în gâtul lui, şi pentru o clipă avu impresia c-o să se spulbere de uşurare şi fericire, delir şi frică, la fel cum se spulberase în braţele lui când aflase că fusese muşcat.

Dacă ar fi ştiut atunci, dacă şi-ar fi dat atunci seama că felul în care îl iubea era felul în care iubeai pe cineva cu care vrei să-ţi petreci viaţa, totul ar fi fost diferit.

Însă atunci n-ar mai fi existat Clary. Îşi înălţă capul, uitându-se la el, la privirea fermă a ochilor săi albaştri fixaţi într-ai ei.

— Fiica noastră? întrebă.

— E aici, zise el şi se dădu înapoi, ca ea să poată vedea dincolo de el, unde Isabelle şi Simon aşteptau pe culoar.

Amândoi arătau foarte stingheriţi, de parcă a vedea doi adulţi îmbrăţişându-se era aproape cel mai rău lucru pe care-l puteai vedea, chiar şi pe tărâmul demonilor.

— Vino cu noi... o s-o găsim.

— Nu e sigur, zise Clary, cu disperare. Vânătorii de umbre nu pot pierde. Şi-ar putea reveni.

Sebastian zâmbi.

— Asta-i o şansă pe care ai putea miza, zise el. Dar, ascultă. Au ajuns în Alicante acum, cei ce călătoresc cu vântul între lumi. Sunt atraşi spre locurile de măcel. Îi vezi?

Făcu semn spre fereastra care se deschidea spre Alicante. Prin ea, Clary putu vedea Palatul Acordurilor sub lumina lunii, norii mişcându-se rapid de colo-colo, în fundal - iar apoi norii se adunară şi deveniră altceva. Ceva ce mai văzuse o dată, înainte, cu Jace, când stăteau întinşi într-o barcă, la Veneţia. Vânătoarea Sălbatică, gonind pe cer: războinici înverşunaţi, îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi până-n dinţi, urlând în timp ce caii lor fantomatici ropoteau pe cer.

— Vânătoarea Sălbatică, zise ea, amorţită, şi îşi aminti deodată de Mark Blackthorn, cu urmele de bici de pe corpul lui, cu ochii lui deformaţi.

— Culegătorii Morţilor, zise Sebastian. Corbii magici, apar unde este măcelul mai mare. Un măcel pe care numai tu îl poţi împiedica.

Clary închise ochii. Se simţea dusă de curenţi, plutind pe ape negre, văzând luminile ţărmului rămânând din ce în ce mai departe în urmă. Curând, avea să fie singură în mijlocul oceanului, cu cerul îngheţat deasupra ei şi opt kilometri de întunecime dedesubt.

— Du-te şi aşază-te pe tron, zise el. Dacă o faci, îi poţi salva pe toţi.

Ea se uită la el.

— Cum ştiu că te vei ţine de cuvânt?

El ridică din umeri.

— Aş fi un prost să nu mă ţin. Ai şti imediat că te-am minţit şi atunci te-ai lupta cu mine, ceea ce nu vreau. În afară de asta, ca să mă instalez complet la putere aici, trebuie să sigilez graniţele dintre lumea noastră şi aceasta. Odată ce graniţele sunt sigilate, întunericiţii din lumea ta vor fi slăbiţi, pierzând legătura cu mine, sursa lor. Nefilimii vor putea să-i învingă. Sebastian zâmbi, alb ca gheaţa şi orbitor: O să fie un miracol. Un miracol înfăptuit pentru ei de noi... de mine. Ironic, nu crezi? Că eu va trebui să fiu îngerul lor salvator?

— Dar ceilalţi care sunt aici? Jace? Mama? Prietenii mei?

— Pot rămâne cu toţii în viaţă. Nu mă interesează câtuşi de puţin, zise Sebastian. Nu-mi pot face niciun rău, nu acum, şi mă îndoiesc c-ar mai putea după ce graniţele vor fi închise.

— Şi tot ce am de făcut este să mă urc pe tronul ăla, zise Clary.

— Şi să juri că vei rămâne lângă mine cât voi trăi. Ceea ce, recunosc, o să însemne multă vreme. Când lumea aceasta va fi sigilată, nu numai că voi fi

invulnerabil, ci voi trăi veşnic. „Mort am fost, şi iată, sunt viu în vecii vecilor; şi am cheile morţii şi pe ale iadului”[14]

— Eşti gata să faci asta? Să renunţi la toată lumea de pe Pământ, la vânătorii tăi de umbre întunericiţi, la răzbunarea ta?

— Începuse să mă plictisească, zise Sebastian. Asta e mult mai interesant. Ca să fiu sincer, şi tu ai început să mă plictiseşti puţin. Hotărăşte-te dacă te urci pe tronul ăla sau nu, vrei? Sau ai nevoie să fii convinsă?

Clary ştia metodele de convingere ale lui Sebastian. Cuţite pe sub unghii, o mână în gât. O parte din ea ar fi vrut ca el s-o ucidă, ca s-o scutească de responsabilitatea deciziei. Nimeni n-o putea ajuta. În asta era complet singură.

— Nu voi fi doar eu cel care o să trăiască veşnic, zise Sebastian şi, spre surprinderea ei, vocea îi era aproape blândă. Încă de când ai descoperit lumea din umbră, nu ţi-ai dorit în taină să fii o eroină? Să fii cea mai deosebită dintre nişte oameni deosebiţi? în felul nostru, fiecare vrea să fie eroul alor noştri.

— Eroii salvează lumile, zise Clary, nu le distrug.

— Iar eu îţi ofer şansa asta, zise Sebastian. Dacă urci pe tronul ăla, salvezi lumea. Îţi salvezi prietenii. Ai putere nelimitată. Îţi fac acest dar însemnat, pentru că te iubesc. Poţi să-ţi asumi întunecimea proprie şi totuşi să-ţi spui totdeauna că ai făcut lucrul cel bun. Cum ţi se pare asta, pe lângă a obţine tot ce vrei?

Clary închise ochii pentru o fracţiune de secundă, apoi pentru încă una. Doar atât timp cât să vadă feţe străfulgerând prin spatele pleoapelor sale: Jace, mama ei, Luke, Simon, Isabelle, Alec. Şi atâţia alţii: Maia şi Raphael, copiii Blackthom, mica Emma Carstairs, spiritele naturii de la Curtea Elfilor Luminii, feţele membrilor Conclavului, chiar şi amintirea fantomatică a tatălui ei.

Deschise ochii şi se îndreptă spre tron. Îl auzi pe Sebastian, în spatele ei, trăgând brusc aer în piept. Adică, în pofida marii siguranţe din vocea lui, se îndoise totuşi, nu-i aşa? Nu fusese sigur de ea. În spatele tronurilor, cele două ferestre pâlpâiau ca două ecrane: unul înfăţişând pustietatea, celălalt, Alicante sub atac. Zări pentru puţin interiorul Sălii Acordurilor, în timp ce ajunse la trepte şi le urcă. Se mişca hotărât. Luase decizia; nu mai exista ezitare acum. Tronul era imens; era ca şi când ar fi urcat pe o scenă. Aurul tronului era rece ca gheaţa la atingerea ei. Ajunse la ultima treaptă, se întoarse şi se aşeză.

Părea să privească în jos din vârful unui munte. Văzu Sala Consiliului desfăşurată înaintea ei; Jace, zăcând nemişcat la picioarele zidului. Sebastian, uitându-se la ea cu un zâmbet întins pe toată faţa.

— Bravo, zise el. Sora mea, regina mea.

23
Sărutul lui Iuda

Uşile Palatului se făcură ţăndări din afară înăuntru, într-o explozie de schije; cioburi de marmură şi aşchii de lemn zburară ca dintr-un os zdrobit.

[14] Apocalipsa, 1:18

Emma se uită ca paralizată cum războinici în costume de luptă roşii începură să se reverse în Sală, urmaţi de elfi în armuri verzi, albe şi argintii. După ei, veniră nefilimii: vânători de umbre în costume negre, disperaţi să-şi apere copiii.

Un val de gardieni dădură fuga să-i oprească pe întunericiţi la uşă; au fost puşi la pământ. Emma îi privi căzând oarecum cu încetinitorul. Ştia că se ridicase în picioare, la fel şi Julian, împingându-l pe Tavvy în braţele Liviei; amândoi ieşiră în faţă să-i acopere pe cei mai mici dintre copiii Blackthorn, oricât de zadarnic Emma ştia că era gestul lor.

Aşa se termină, gândi ea. Fugiseră de războinicii lui Sebastian în Los Angeles, se ascunseseră acasă la familia Penhallow, iar de la familia Penhallow în Palatul Acordurilor, iar acum erau prinşi în capcană ca şobolanii şi aveau să moară aici - ar fi putut la fel de bine să nu fugă deloc.

Duse mâna după Cortana, gândindu-se la tatăl ei, la ce ar fi spus el dacă ea s-ar fi dat bătută. Cei din neamul Carstairs nu se dădeau niciodată bătuţi. Sufereau şi supravieţuiau sau mureau în picioare. Cel puţin, dacă murea, gândi ea, avea să-şi revadă părinţii. Cel puţin, avea asta.

Întunericiţii pătrunseră înăuntru, despărţind zidul de vânători de umbre disperaţi, ca o cositoare printr-un lan de grâu, îndreptându-se spre centrul Sălii. Păreau o ceaţă ucigaşă, dar vederea Emmei se ascuţi deodată când unul dintre ei se desprinse din mulţime şi veni drept spre copiii Blackthorn.

Era tatăl lui Julian.

Timpul petrecut de el ca slujitor al lui Sebastian nu-i făcuse deloc bine. Pielea lui arăta fără viaţă şi cenuşie, faţa îi era crestată de tăieturi însângerate, dar înainta hotărât, cu ochii ţintă la copii.

Emma împietri. Julian, lângă ea, îl zărise pe tatăl lui; părea hipnotizat ca de un şarpe. Îl văzuse şi el pe tatăl lui silit să bea din Pocalul Infernal, realiză Emma, dar nu-l mai văzuse după aceea, nu-l văzuse ridicând sabia asupra propriului fiu, sau râzând la ideea morţii fiului său, sau silind-o pe Katerina să cadă în genunchi, ca să fie torturată şi convertită...

— Jules, zise ea. Jules, ăsta nu e tatăl tău...

Ochii lui se deschiseră larg.

— Emma, fereşte...

Ea se întoarse şi ţipă. Un războinic elf era chiar în faţa ei, împlătoşat într-o armură argintie; părul lui nu era nicicum păr, ci o împletitură de crengi cu spini. Jumătate din faţă îi era arsă şi clocotea cu băşici, unde fusese probabil împroşcat cu pilitură de fier sau sare gemă. Unul dintre ochi i se rostogolea în cap, alb şi orbit, dar celălalt era fixat asupra Emmei cu intenţii ucigaşe. Emma o văzu pe Diana Wrayburn, cu părul ei negru fluturând când se răsuci spre ei, cu gura deschisă ca să strige un avertisment. Diana se mişcă spre Emma şi elf, dar n-ar fi avut cum să ajungă la timp. Elful îşi ridică sabia de bronz cu un mârâit sălbatic...

Emma fandă, înfigându-i Cortana în piept.

Sângele lui era ca o apă verde. O împroşcă pe tot braţul, iar ea scăpă sabia din mână, şocată; elful se prăbuşi ca un copac, izbindu-se de pardoseala de

marmură cu un zăngănit greoi. Ea făcu un salt, întinzând mâna după Cortana, şi-l auzi pe Julian strigând:
— Ty!
Se întoarse. În haosul din Sală, putu vedea micul spaţiu în care stăteau copiii Blackthorn. Andrew Blackthorn se oprise în faţa copiilor săi, cu un surâs nefiresc pe faţă, şi întinsese o mână.
Iar Ty - tocmai Ty, dintre ei toţi, cel mai puţin încrezător, cel mai puţin sentimental - pornise înainte, cu ochii aţintiţi asupra tatălui său, cu braţele deschise.
— Tată? zise el.
— Ty? Livia dădu să-l prindă pe fratele ei geamăn, dar mâna îi prinse doar aerul. Ty, nu...
— N-o asculta pe ea, zise Andrew Blackthorn şi, dacă mai existase vreo îndoială că nu mai era bărbatul care fusese tatăl lui Julian, aceasta dispăru când Emma îi auzi glasul.
Nu exista niciun strop de blândeţe în el, numai gheaţă şi un ton sălbatic de veselie crudă.
— Vino-aici, băiatul meu, Tiberius al meu...
Ty mai făcu un pas în faţă, iar Julian îşi scoase sabia scurtă de la cingătoare şi-o aruncă. Aceasta vâjâi prin aer, drept şi curat, iar Emma îşi aminti cu o bizară claritate de ultima zi din Institut, când Katerina le arătase amândurora cum să arunce cu un cuţit, direct şi graţios ca un vers de poezie. Cum să arunci o lamă ca să nu rateze niciodată ţinta...
Sabia şuieră pe lângă Tiberius şi se înfipse în pieptul lui Andrew Blackthorn. Ochii bărbatului se căscară şocaţi, mâna lui cenuşie bâjbâi pe lângă mânerul ce-i ieşea din piept - şi apoi căzu grămadă la podea. Sângele lui se întinse pe pardoseala de marmură, iar Tiberius dădu un strigăt, întorcându-se să-l bată pe fratele lui, lovind cu pumnii în pieptul lui Julian.
— Nu, gâfâi Ty. De ce ai făcut asta, Jules? Te urăsc, te urăsc...
Julian părea nici să nu simtă. Se uita lung în locul unde căzuse tatăl lui; ceilalţi întunericiţi deja înaintau, călcând în picioare corpul camaradului lor căzut. Diana Wraybum se oprise puţin mai la distanţă: voise să vină spre copii, dar rămăsese în loc, cu ochii plini de milă.
Nişte mâini îl apucară pe Tiberius de bluză, trăgându-l la o parte de lângă Julian. Era Livvy, cu faţa hotărâtă.
Braţele ei îl înconjurară pe geamănul ei, ţinându-i pumnii pe lângă corp.
— Tiberius, încetează imediat.
Ty se opri şi se lăsă moale peste sora lui; slăbuţă cum era, ea-i susţinu greutatea.
— Ty, zise ea din nou, încetişor. A trebuit s-o facă. Nu înţelegi? A trebuit.
Julian se dădu înapoi, cu faţa albă ca hârtia, se dădu înapoi şi mai înapoi, până când se lovi cu spatele de una dintre coloanele de piatră şi se lăsă să alunece la picioarele ei, fără vlagă, cu umerii scuturaţi de suspine tăcute.

Sora mea. Regina mea.

Clary stătea crispată pe tronul de fildeş şi aur. Se simţea ca un copil pe un scaun de adult: obiectul fusese făcut pentru cineva solid, iar picioarele ei atârnau deasupra primei trepte. Mâinile sale se încleştaseră de braţele tronului, dar degetele nu ajungeau să se sprijine pe mânerele sculptate - deşi, ţinând cont că erau sculptate în forma unui craniu, oricum n-avea nicio dorinţă să le atingă.

Sebastian se plimba în sus şi-n jos în cercul său de rune protectoare; din când în când se oprea, se uita la ea şi zâmbea, cu zâmbetul acela dezinhibat, vesel, pe care ea-l asocia cu Sebastian din vedenia ei, băiatul cu ochi verzi nevinovaţi. El scoase un pumnal lung, ascuţit, de la brâu şi, sub privirile ei, îşi trecu lama peste palmă. Îşi dădu capul pe spate, cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce întindea mâna în afară; sângele i se scurse printre degete şi picură peste rune.

Fiecare dintre ele începu să lumineze cu o scânteie incipientă când picăturile de sânge o nimereau. Clary se lipi de spătarul dur al tronului. Runele nu erau din Cartea Gri; erau străine şi ciudate.

Uşa încăperii se deschise şi intră Amatis, urmată de două şiruri de războinici întunericiţi. Feţele lor erau lipsite de expresie, în timp ce se aliniară în tăcere de-a lungul pereţilor, însă Amatis părea îngrijorată. Privirea sa trecu peste Jace, nemişcat pe podea lângă corpul demonului ucis, pentru a se fixa asupra stăpânului ei.

— Stăpâne Sebastian, zise ea. Mama dumneavoastră nu este în celula ei.

Sebastian se încruntă şi îşi strânse în pumn mâna sângerândă. De jur împrejurul lui runele ardeau acum învăpăiate, cu o flacără rece ca gheaţa, albastră.

— Supărător, zise el. Ceilalţi trebuie s-o fi eliberat.

Clary simţi un val de speranţă amestecată cu groază; se sili să nu zică nimic, dar zări ochii lui Amatis fulgerând spre ea. Nu părea surprinsă s-o vadă pe Clary stând pe tron: dimpotrivă, buzele i se arcuiră într-un zâmbet compătimitor.

— Vreţi să pun restul armatei să-i caute? îl întrebă ea pe Sebastian.

— Nu-i nevoie.

Îşi întoarse privirea spre Clary şi zâmbi. Deodată se auzi un zgomot de spart, exploziv, iar fereastra din spatele ei, cea care dădea spre Alicante, se crăpă într-o mulţime de fisuri ca pânza de păianjen.

— Graniţele se închid, zise Sebastian. O să-i aduc eu la mine.

— Zidurile se strâng, zise Magnus.

Alec încercă să-l ridice pe Magnus mai drept pe picioare; magicianul se lăsă cu toate greutatea pe el, cu capul aproape la umărul lui Alec. Alec habar n-avea unde mergeau - pierduse şirul culoarelor întortocheate cu secole în urmă, cum i se părea, dar n-avea niciun chef să-i comunice asta lui Magnus. Magnus părea să se simtă destul de rău şi aşa - respira greu şi superficial, inima îi bătea nebuneşte. Iar acum şi asta.

— Totul e bine, îl linişti Alec, cu braţul petrecut pe după mijlocul lui Magnus. Trebuie doar să ajungem la...

— Alec, zise Magnus iar, cu vocea surprinzător de fermă. Nu am halucinaţii. Zidurile se mişcă.

Alec se uită mai atent - şi simţi un fior de panică. Culoarul era încărcat de aer prăfos; zidurile păreau să licărească şi să tremure. Podeaua se deforma, în timp ce zidurile începuseră să alunece unul spre celălalt, culoarul îngustaudu-se la un capăt ca un compactor de gunoi care se închide sec. Magnus alunecă şi se lovi de unul dintre zidurile încovoiate, şuierând de durere. Disperat, Alec îl apucă de braţ şi-l trase pe Magnus la el.

— Sebastian, gâfâi Magnus, când Alec începu să-l târască pe culoar, cât mai departe de pietrele ce se prăbuşeau. El face asta.

Alec izbuti să-i arunce o privire neîncrezătoare.

— Cum să fie posibil aşa ceva? Doar nu controlează totul!

— Ar putea - dacă închide graniţele dintre dimensiuni. Magnus răsuflă horcăit, sforţându-se să alerge. Ar putea controla toată lumea asta.

Isabelle ţipă când pământul se căscă în spatele ei; făcu un salt înainte, la ţanc cât să evite să se prăbuşească în prăpastia ce separase culoarul în două.

— Isabelle! strigă Simon şi întinse mâinile s-o prindă de umeri.

Uita, uneori, puterea pe care sângele lui de vampir o făcea să curgă prin corpul său. O smuci pe Isabelle în sus cu atâta forţă, că amândoi se răsturnară pe spate, iar Izzy ateriză peste el. În alte circumstanţe, poate că s-ar fi bucurat de asta, însă nu cu piatra care continua să se zgâlţâie şi să se desfacă în jurul lor.

Isabelle sări în picioare, trăgându-l şi pe el după ea. Ii pierduseră pe Luke şi pe Jocelyn pe unul dintre culoarele din urma lor, când zidul se făcuse bucăţi, pietrele ieşite din mortar începând să curgă precum solzii. Din momentul acela, totul fusese o goană nebună, ferindu-se de lemnul ce se spărgea şi de pietrele în cădere, iar acum şi de prăpăstiile ce se deschideau în pământ. Simon lupta cu disperarea - nu se putea abţine să nu simtă că acesta era sfârşitul; fortăreaţa avea să se prăbuşească în jurul lor, iar ei aveau să moară îngropaţi aici.

— Nu, zise Isabelle, cu răsuflarea tăiată.

Părul ei negru era plin de praf, faţa însângerată acolo unde pietrele zburătoare îi juliseră pielea.

— Nu ce?

Pământul se umflă, iar Simon pe jumătate sări, pe jumătate căzu într-un alt culoar. Nu putea scăpa de ideea că fortăreaţa îi mâna de la spate. Părea să fie un scop al acestei dezintegrări, de parcă îi direcţiona cumva...

— Nu te da bătut, gâfâi ea, aruncându-se cu tot trupul într-o uşă dublă când culoarul din spatele lor începu să se năruie; uşa se deschise larg, iar ea şi Simon căzură în încăperea următoare.

Isabelle trase aer în piept, întrerupt brusc când uşile se trântiră după ei, închizând zgomotul exploziv al donjonului. Pentru o clipă, Simon mulţumi pur şi simplu lui Dumnezeu că pământul de sub picioarele lui era stabil şi pereţii nu se mai mişcau.

Apoi îşi dădu seama unde se afla, iar uşurarea i se risipi. Intraseră într-o încăpere enormă, de formă semicirculară, cu o platformă ridicată la capătul curburii, pe jumătate ascunsă în umbri Pe lângă pereţi erau aliniaţi războinici întunericiţi în costume roşii, ca un şir de dinţi stacojii.

Încăperea duhnea a smoală, a foc şi a pucioasă, plus inconfundabilul iz al sângelui de demon. Corpul unui demon puhav zăcea lat lângă un perete, iar alături de acesta, un alt corp. Simon îşi simţi gura iască. Jace.

În interiorul unui cerc de rune arzătoare scrijelite pe podea, stătea Sebastian. Rânji când Isabelle dădu un ţipăt, alergă la Jace şi se lăsă în genunchi lângă el. Ea îşi lipi degetele de gâtul lui; Simon îi văzu umerii relaxându-se.

— E în viaţă, zise Sebastian, sunând plictisit. Ordinele reginei.

Isabelle îşi înălţă privirea. Avea şuviţe de păr lipite de faţă cu sânge. Arăta înverşunată şi frumoasă.

— Regina Elfilor? Când i-a păsat ei vreun pic de Jace?

Sebastian râse. Părea să fie extraordinar de binedispus.

— Nu Regina Elfilor, răspunse el. Regina acestui tărâm. S-ar putea s-o cunoşti.

Cu o fluturare elegantă de mână, făcu semn spre platforma din capătul îndepărtat al sălii, iar Simon simţi că i se strânge inima care nu-i bătea în piept. Nu se uitase spre estradă de când intrase în încăperea asta. Acum văzu că pe ea erau două tronuri, de os ca fildeşul şi de aur topit, iar pe tronul din dreapta stătea Clary.

Părul ei roşu era incredibil de strălucitor în contrast cu albul şi auriul, ca o flamură de foc. Faţa ei era palidă şi imobilă, fără expresie.

Simon făcu involuntar un pas înainte - şi imediat fu blocat de o duzină de războinici întunericiţi, cu Amatis în mijlocul lor. Aceasta ţinea o lance masivă şi avea o expresie de înfricoşătoare răutate.

— Stai pe loc, vampirule, zise ea. N-o să te apropii de stăpâna acestui tărâm.

Simon se împletici înapoi; o văzu pe Isabelle uitându-se, nevenindu-i să creadă, de la Clary la Sebastian şi la el.

— Clary! strigă el.

Ea nu tresări, nici nu se mişcă, dar faţa lui Sebastian se întunecă aidoma unui cer de furtună.

— N-aveţi voie să rostiţi numele surorii mele, şuieră el. Aţi crezut că era de-a voastră; acum ea este a mea şi eu n-o împart.

— Eşti nebun, zise Simon.

— Şi tu eşti mort, zise Sebastian. Dar ce mai contează acum? îl măsură pe Simon din cap până-n tălpi. Dragă soră, zise el, ridicându-şi vocea îndeajuns cât să fie auzit de întreaga încăpere. Eşti absolut sigură că vrei să-l păstrezi pe ăsta intact?

Înainte ca ea să poată răspunde, uşile sălii se deschiseră larg şi înăuntru dădură buzna Magnus şi Alec, urmaţi de Luke şi Jocelyn. Uşile se trântiră în urma lor, iar Sebastian începu să aplaude. O mână îi era însângerată şi o picătură de sânge căzu la picioarele lui, şuierând acolo unde atinse runele luminoase, ca apa sfârâind pe o tigaie încinsă.

— Acum e toată lumea aici, declară el, încântat. E o petrecere!

În viaţa ei, Clary văzuse multe lucruri minunate şi frumoase, şi multe lucruri groaznice. Însă niciunul nu fusese atât de înfiorător ca expresia de pe faţa mamei sale când Jocelyn se uită la fiica ei, aşezată pe tronul de lângă al lui Sebastian.

— Mamă, şopti Clary, atât de încet, încât nimeni n-o putu auzi.

Cu toţii se uitau la ea: Magnus şi Alec, Luke şi mama ei, Simon şi

Isabelle - care îl trăsese pe Jace în poala ei, iar părul ei cădea peste el precum ciucurii unui şal. Era întru totul pe cât de rău îşi închipuise Clary că o să fie. Mai rău. Se aşteptase la şoc şi groază; nu se gândise că se vor simţi îndureraţi şi trădaţi. Mama ei se dădu înapoi, clătinându-se; braţele lui Luke o cuprinseră şi o sprijiniră, dar privirea lui era aţintită asupra lui Clary şi se uita la ea ca la o străină.

— Bine aţi venit, cetăţeni ai Edomului, zise Sebastian şi buzele lui schiţară un zâmbet ca un arc când este încordat. Bine aţi venit în noua voastră lume.

Şi ieşi din cercul arzător care-l ţinuse până atunci. Mâna lui Luke se repezi spre cingătoare; Isabelle dădu să se ridice, dar Alec a fost cel care s-a mişcat cel mai repede: o mână pe arcul său şi cealaltă la tolba din spate, săgeata potrivită şi slobozită mai înainte să-i poată striga Clary să se oprească.

Săgeata zbură drept spre Sebastian şi 1 se împlântă în piept. El se clătină de la forţa izbiturii, iar Clary auzi un murmur trecând ca unda unei ape prin şirul vânătorilor de umbre întunenciţi. În clipa următoare, Sebastian îşi recăpătă echilibrul şi, cu o privire agasată, îşi scoase săgeata din piept. Era mânjită de sânge.

— Prostule, zise el. Nu mă poţi răni; nimic de sub cer nu mă poate răni. Aruncă săgeata la picioarele lui Alec. Credeai că tu eşti vreo excepţie?

Ochii lui Alec fulgerară spre Jace; doar o fracţiune de secundă, dar Sebastian îi surprinse privirea şi rânji.

— Ah, da, zise el. Eroul vostru cu focul ceresc. Dar s-a dus, nu-i aşa? S-a consumat pe furia din deşert împotriva unui demon pe care eu îl trimisesem.

Pocni din degete şi o scânteie azurie ţâşni din ele, ridicându-se ca o ceaţă. Pentru o clipă, Clary nu-i mai putu vedea pe Jace şi pe Isabelle; în clipa următoare, auzi o tuse şi un icnet, iar braţele lui Isabelle alunecau de pe Jace, care se ridică în capul oaselor, apoi în picioare. În spatele lui Clary, fereastra încă se crăpa, încet; putea auzi trosnetul sticlei. Prin sticla acum fracturată se revărsa o dantelă de lumini şi umbre.

— Bine ai venit înapoi, frate, zise Sebastian calm, în vreme ce Jace se uita în jurul lui cu o faţă ce-şi pierdu rapid culoarea când înregistră sala plină de războinici, pe prietenii lui stând îngroziţi în jurul lui şi, în cele din urmă, pe Clary, aşezată pe tronul ei. Ai vrea să încerci să mă ucizi? Ai destule arme aici. Dacă simţi c-ai vrea să încerci să mă nimiceşti cu focul ceresc, acum ai ocazia - şi îşi deschise larg braţele. Eu n-am să mă opun.

Jace stătu înfruntându-l pe Sebastian. Erau cam de aceeaşi înălţime, aproape de aceeaşi statură, deşi Sebastian era mai slab, mai agil. Jace era murdar şi plin

de sânge, costumul lui era sfâşiat, părul ciufulit. Sebastian era elegant în roşu; chiar şi mâna lui însângerată părea rănită intenţionat. Încheieturile mâinilor lui Sebastian erau goale; la mâna stângă a lui Jace sclipea brăţara de argint.

— Porţi brăţara mea, observă Sebastian. „Dacă nu pot atinge Cerul' atunci voi ridica Iadul” Potrivit, nu crezi?

— Jace, şuieră Isabelle. Jace, fă-o. Înjunghie-l. Dă-i drumul...

Dar Jace clătină din cap. Mâna lui fusese la cingătoarea cu arme;

Încet, şi-o lăsă în jos. Isabelle dădu un strigăt de disperare; expresia de pe faţa lui Alec era la fel de deprimată, deşi rămase tăcut.

Sebastian îşi lăsă braţele pe lângă el şi întinse mâna.

— Cred că e timpul să-mi dai brăţara înapoi, frate. E timpul să-i dai cezarului ce-i al cezarului. Dă-mi înapoi ce-mi aparţine, inclusiv pe sora mea. Renunţi la ea în favoarea mea?

— Nu!

Nu Jace spusese asta, ci Jocelyn. Se smulse de lângă Luke şi se aruncă înainte, cu mâinile întinse spre Sebastian.

— Pe mine mă urăşti - atunci, ucide-mă. Tortureazä-mă. Fă ce vrei cu mine, dar las-o în pace pe Clary!

Sebastian îşi dădu ochii peste cap.

— Tocmai te torturez.

— E doar o copilă, gâfâi Jocelyn. Copilul meu, fiica mea...

Mâna lui Sebastian se întinse şi o apucă pe Jocelyn de bărbie, ridicând-o pe jumătate de la podea.

— Eu am fost copilul tău, zise el. Lilith mi-a dat o lume; tu mi-ai dat blestemul tău. Nu eşti nicidecum mamă şi o să stai departe de sora mea. Eşti în viaţă din îndurarea ei. Toţi sunteţi. Înţelegeţi?

Ii dădu drumul lui Jocelyn; ea se clătină înapoi, cu urma însângerată a mâinii lui imprimată pe faţă. Luke o prinse în braţe.

— Toţi sunteţi în viaţă deoarece Clarissa vrea să fiţi în viaţă. Nu din alt motiv.

— I-ai spus că n-o să ne ucizi dacă urcă pe tronul acela, zise Jace, desfăcându-şi brăţara de argint de la încheietură. Vorbea fără inflexiuni. Nu se uitase o dată la Clary. Nu-i aşa?

— Nu chiar, zise Sebastian. I-am oferit ceva mai... substanţial decât atât.

— Lumea, zise Magnus.

Părea să stea în picioare exclusiv prin forţa voinţei sale. Vocea îi suna ca pietrişul, sfâşiindu-i gâtlejul.

— Închizi graniţele dintre lumea noastră şi lumea asta, nu-i aşa? Pentru asta e cercul de rune, nu doar pentru protecţie. Ca să-ţi poţi lucra vraja. Asta ai făcut. Dacă închizi poarta de acces, nu-ţi mai împărţi puterile între cele două lumi. Toată forţa ta va fi concentrată aici. Cu toată puterea concentrată în dimensiunea aceasta, o să fii aproape invincibil aici.

— Dacă închide graniţele, cum se va mai întoarce el în lumea noastră? întrebă Isabelle.

Se ridicase în picioare; biciul ei scânteia în jurul încheieturii sale, dar nu făcu niciun gest de a-l folosi.

— Nu se va întoarce, zise Magnus. Niciunul dintre noi n-o să se mai întoarcă. Porţile dintre lumi se vor închide pentru totdeauna şi vom rămâne captivi aici.

— Captivi, cugetă cu voce tare Sebastian. Aşa un cuvânt urât! O să fiţi... oaspeţi. Oaspeţi captivi, rânji el.

— Asta i-ai oferit ei, zise Magnus, ridicându-şi ochii la Clary. I-ai spus că dacă va fi de acord să domnească alături de tine, aici, o să închizi graniţele şi o să laşi în pace lumea noastră. Domneşte în Edom, salvează lumea. Am dreptate?

— Eşti foarte perspicace, replică Sebastian, după o scurtă pauză. E agasant.

— Clary, nu! strigă Jocelyn.

Luke o trăgea înapoi, dar ea nu era atentă la nimic decât la fiica ei.

— Nu face asta...

— Trebuie, zise Clary, vorbind pentru prima oară.

Vocea ei fu amplificată şi răsună incredibil de puternic în sala de piatră. Dintr-odată, toată lumea se uita la ea. Toată lumea în afară de Jace. El privea în jos, la brăţara pe care o ţinea între degete.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Trebuie. Nu înţelegeţi? Dacă n-o fac, el îi va ucide pe toţi din lumea noastră. Va distruge totul. Milioane, miliarde de oameni. Va preface lumea noastră în asta. Făcu un semn spre fereastra care dădea spre câmpiile pârjolite ale Edomului. Merită s-o fac. Trebuie s-o fac. O să învăţ să-l iubesc. El n-o să-mi facă rău. Cred asta.

— Crezi că o să-l poţi schimba, o să-l poţi îmblânzi, o să-l faci mai bun, pentru că tu eşti singura persoană de care îi pasă, zise Jocelyn. Eu îi cunosc pe bărbaţii din spiţa Morgenstern. Nu merge. O să regreţi...

— Tu n-ai avut niciodată soarta unei lumi întregi în mâna ta, mamă, zise Clary, cu infinită tandreţe şi infinită mâhnire. Numai la atât se rezumă sfaturile pe care mi le poţi da tu. Se uită la Sebastian şi spuse: Aleg ce alege şi el. Darul pe care mi-l dăruieşte. Îl primesc.

Îl văzu pe Jace înghiţind în sec. El lăsă brăţara să cadă în palma deschisă a lui Sebastian.

— - Clary e a ta, zise el şi se dădu înapoi.

Sebastian pocni din degete.

— Aţi auzit-o, zise el, cu toţii. Îngenuncheaţi în faţa reginei voastre.

Nu! gândi Clary, dar se sili să nu facă nicio mişcare, să păstreze tăcerea. Se uită cum întunericiţii încep să îngenuncheze, unul după altul, cu capetele plecate; ultima care îngenunche a fost Amatis şi ea nu-şi înclină capul. Luke se holba la sora lui, cu faţa ca biciuită. Era prima oară când o vedea astfel, îşi dădu Clary seama, deşi i se spusese despre convertire.

Amatis se întoarse să se uite peste umăr la vânătorii de umbre. Privirea ei se încrucişă cu a fratelui ei doar o clipă; buzele sale schiţară un zâmbet. Expresia era de răutate pură.

— Faceţi-o, zise ea. Îngenuncheaţi sau vă ucid.

Magnus îngenunche cel dintâi. Clary n-ar fi ghicit niciodată. Magnus era atât de mândru, dar, ce-i drept, era o mândrie dincolo de gesturile goale de semnificaţie. Se îndoia că i-ar fi fost ruşine să îngenuncheze când asta nu

însemna nimic pentru el. Se lăsă în genunchi cu graţie, iar Alec îi urmă exemplul; apoi Isabelle, apoi Simon, apoi Luke, trăgând-o şi pe mama lui Clary jos, lângă el. Iar în cele din urmă, Jace, cu capul lui blond plecat, se lăsă în genunchi, iar Clary auzi fereastra din spatele ei spărgându-se în bucăţi. Suna ca inima ei zdrobită.

Cioburile căzură ca ploaia; dincolo, rămase numai zidul gol. Nu mai exista nicio fereastră care să ducă în Alicante.

— S-a terminat. Drumurile dintre lumi s-au închis.

Sebastian nu zâmbea, dar arăta... incandescent. De parcă ar fi luat foc. Cercul runelor de pe podea pâlpâia cu flacără albastră. El alergă spre platformă, urcă treptele câte două odată şi întinse mâinile spre mâinile lui Clary; ea îl lăsă s-o conducă jos de pe tron, până ce stătu în faţa lui. El încă o mai ţinea de mâini. Ea îi simţea mâinile ca pe nişte brăţări de foc în jurul încheieturilor ei.

— Accepţi, zise el, accepţi ce-ai ales?

— Accept, zise ea, sforţându-se să se uite la el cu toată francheţea. Da.

— Atunci, sărută-mă, zise el. Sărută-mă ca şi când m-ai iubi.

Stomacul i se strânse. Se aşteptase la asta, dar era ca şi când te-ai aştepta la o lovitură în plină faţă: nimic nu te poate pregăti cu adevărat. Ochii ei îi cercetau chipul; într-o altă lume, într-un alt timp, un alt frate îi zâmbise în iarbă, cu ochii verzi ca primăvara. Încercă şi ea să zâmbească.

— În faţa tuturor? Nu cred...

— Trebuie să le arătăm că suntem uniţi, zise el, iar chipul îi era neclintit ca al unui înger rostind o sentinţă. Dovedeşte-ţi buna-credinţă, Clarissa.

Ea se aplecă spre el; el se înfioră.

— Te rog, zise ea. Ia-mă în braţe.

Zări o străfulgerare în ochii lui - vulnerabilitate, surprinderea de a fi fost rugat - înainte ca braţele lui s-o înconjoare. O trase mai aproape; ea îşi puse o mână pe umărul lui. Cealaltă mână i se strecură la brâu, unde Heosphoros se odihnea cu teaca petrecută pe sub centura costumului de luptă. Degetele ei se strânseră în jurul cefei lui. Ochii lui erau mari; îi putea vedea bătăile inimii pulsându-i pe gât.

— Haide, Clary, zise el, şi ea îşi ridică bărbia, atingându-şi buzele de faţa lui.

Îl simţi cutremurându-se, în timp ce ea-i şopti, mişcându-şi buzele pe obrazul lui:

— Te salut, stăpâne! zise ea.

Îi văzu ochii deschizându-se larg, exact în clipa în care o scoase pe Heosphoros din teacă şi o aduse de jos în sus, într-un arc strălucitor, lama pătrunzând în pieptul lui cu vârful îndreptat să-i străpungă inima.

Sebastian icni, scuturat de spasme în braţele ei; se clătină înapoi, cu mânerul săbiei ieşindu-i din piept. Ochii lui erau mari şi, pentru o clipă, ea văzu şocul trădării în ei, şocul şi mâhnirea, şi într-adevăr o îndureră; o îndureră într-un cotlon al inimii sale, pe care crezuse că-l îngropase de mult, un loc în care plângea după fratele care ar fi putut să fie.

— Clary, gâfâi el, începând să se îndrepte, iar acum privirea de suferinţă din

pricina trădării se risipi din ochii lui şi ea văzu începutul unei scântei de mânie.

Nu funcţionase, gândi ea, îngrozită; nu funcţionase şi chiar dacă graniţele dintre lumi erau închise acum, el avea să se răzbune pe ea, pe prietenii ei, pe familia ei, pe Jace.

— Ai mai multă minte debutat, zise el, ducând mâna să apuce de mânerul săbiei. Eu nu pot fi rănit, de nicio armă de sub Cer...

Tresări şi se întrerupse. Mâinile i se strânseră pe mâner, imediat deasupra pieptului. Nu se vedea sânge, ci o flamă roşie, o scânteie - şi foc. Rana începuse să ardă.

— Ce... e... asta? întrebă el printre dinţii strânşi.

— Şi voi da Steaua cea de Dimineaţă", zise Clary. Nu e o armă făcută sub Cer. Este foc ceresc.

Cu un răcnet, el smulse sabia din piept. Se uită la plăsele, la modelul de stele stanţate, fără să-i vină să creadă, înainte să se aprindă ca un pumnal de seraf. Clary se clătină înapoi, se împiedică de marginea treptelor tronului, şi îşi acoperi parţial faţa cu braţul. El ardea, ardea ca stâlpul de foc ce mersese înaintea israeliţilor. Îl putea vedea încă pe Sebastian înăuntrul flăcărilor, dar îl cuprinseseră pe de-a-ntregul, mistuindu-l în lumină albă, prefăcându-l într-un contur de cărbune întunecat într-o văpaie atât de strălucitoare, încât îi rănea ochii.

Clary îşi întoarse capul, îngropându-şi faţa în braţ. Mintea ei fugi înapoi la noaptea aceea când venise la Jace prin flăcări, îl sărutase şi îi spusese să aibă încredere în ea. Şi el avusese, chiar şi când ea îngenunchease

În faţa lui şi înfipsese vârful săbiei Heosphoros în pământ. De jur împrejurul săbiei desenase aceeaşi rună, repetat, cu stela ei - runa pe care o văzuse odată, într-un timp care se simţea atât de îndepărtat, pe un acoperiş din Manhattan: plăselele înaripate ale unei săbii de înger.

Un dar de la Ithuriel, bănuise ea, care îi dăduse atât de multe daruri. Imaginea îi rămăsese în minte până când avusese nevoie de ea. Runa pentru strunirea focului ceresc. În noaptea aceea, pe câmpia demonilor, focul din jurul lor se evaporase, absorbit în lama săbiei Heosphoros, până când metalul se încinsese şi luminase, vibrând muzical, când îl atinsese, cu sunetul corurilor de îngeri. Focul lăsase în urmă numai un cerc larg de nisip topit în sticlă, o substanţă care lumina ca oglinda lacului pe care îl visase ea de atâtea ori, lacul unde Jace şi Sebastian se băteau până la moarte în coşmarurile ei.

Arma aceasta l-ar putea ucide pe Sebastian, spusese ea. Jace fusese mai rezervat, precaut. Încercase să ia sabia de la ea, însă lumina se stinsese în sabie când o atinsese. Reacţiona numai la ea, cea care o crease. Fuseseră de acord să aibă grijă, în caz că nu funcţiona. Părea culmea aroganţei să-şi închipuie că ea închisese focul sfânt într-o armă, la fel cum fusese închis în lama Slăvitei...

Dar îngerul ţi-a dat acest dar de a crea, zisese Jace. Şi nu avem noi sângele lui în venele noastre?

Indiferent cu ce fusese încărcată sabia, acum se dusese, intrase în fratele său. Clary îl putea auzi pe Sebastian ţipând şi, peste asta, ţipetele întunericiţilor. Un vânt arzător suflă peste ea, aducând cu el mirosul pustiurilor

străvechi, al unor locuri unde miracolele erau obişnuite şi divinitatea se manifesta în foc.

Zgomotul se opri la fel de brusc cum începuse. Platforma se zgâlţâi sub picioarele lui Clary, când un corp greu se prăbuşi. Clary îşi ridică ochii şi văzu că focul se dusese, deşi podeaua era carbonizată şi ambele tronuri arătau înnegrite, aurul de pe ele nemaifiind strălucitor, ci calcinat, ars şi topit.

Sebastian zăcea la câţiva paşi distanţă de ea, întins pe spate. În pieptul lui se căscase o mare rană înnegrită. Întoarse capul spre ea, cu faţa neatinsă şi albă de durere, iar inima ei se strânse..

Ochii lui erau verzi.

Ei i se înmuiară picioarele. Se prăbuşi pe platformă, în genunchi.

— Tu, şopti el, iar ea se uita la el cu fascinaţie îngrozită, incapabilă să-şi desprindă privirea de la ceea ce era opera mâinilor ei.

Faţa lui era complet lipsită de culoare, ca hârtia întinsă peste os. Ea nu îndrăznea să se uite la pieptul lui, unde jacheta se topise; putea vedea pata de negreală pe cămaşa lui, ca un acid vărsat.

— Ai pus... focul ceresc... în lama săbiei, zise el. A fost... o treabă inteligentă.

— A fost o rună, atâta tot, zise ea, îngenunchind lângă el, aplecându-se să-i vadă ochii.

Arăta diferit, nu doar ochii i se schimbaseră, ci şi forma feţei, linia maxilarului era mai fină, gura îşi pierduse cruzimea.

— Sebastian...

— Nu. Nu sunt el. Sunt... Jonathan, şopti el. Eu sunt Jonathan.

— Daţi fuga la Sebastian!

Era Amatis, ridicându-se la luptă, cu toţi întunericiţii după ea. Pe chipul ei se citeau tristeţea şi furia.

— Ucideţi fata!

Jonathan se căzni să se ridice în capul oaselor.

— Nu! strigă el, răguşit. Înapoi!

Vânătorii de umbre întunericiţi, care începuseră să se apropie, încremeniră, zăpăciţi. Atunci, făcându-şi loc printre ei, veni Joceyln; o împinse pe Amatis în lături fără să-i acorde nicio privire şi urcă în fugă treptele podiumului. Se duse spre Sebastian - Jonathan - şi înmărmuri, aplecată peste el, uitându-se la el cu o expresie de uluire, amestecată cu o sfâşietoare groază.

— Mamă? zise Jonathan.

El se uita ca şi când n-ar fi putut chiar să-şi fixeze ochii asupra ei. Începu să tuşească. Din gură îi ieşi sânge. Respiraţia îi horcăia în plămâni.

Visez, uneori, un băiat cu ochii verzi] un băiat care n-a fost niciodată otrăvit cu sânge de demon, un băiat care putea să râdă şi să iubească şi să fie uman3 şi acela este băiatul pe care îl plâng, dar băiatul acela n-a existat niciodată.

Faţa lui Jocelyn se aspri, de parcă îşi aduna curajul să facă ceva. Îngenunche la capul lui Sebastian şi îl luă în poală. Clary făcu ochii mari; n-ar fi crezut că Jocelyn putea s-o facă. N-ar fi crezut că putea trece peste toate şi să-l atingă astfel. Dar, pe de altă parte, mama ei întotdeauna se învinuise pentru existenţa

lui Jonathan. Era ceva în expresia ei hotărâtă care spunea că ea îl văzuse venind pe lume, ea avea să-l vadă şi plecând.

În clipa în care a fost sprijinit, respiraţia lui Jonathan deveni mai uşoară. Pe buze avea o spumă însângerată.

— Îmi pare rău, zise el, icnind. Îmi pare atât...

Ochii lui o căutară pe Clary.

— Ştiu că nu mai pot face sau spune nimic acum care să-mi îngăduie să mor cu măcar un strop de iertare, zise el. Şi nu ţi-aş găsi vreo vină dacă mi-ai tăia gâtul. Dar... regret. Îmi pare rău.

Clary rămăsese fără cuvinte. Ce-ar fi putut spune? Că e bine? Nu era bine. Nimic din ce făcuse el nu fusese bine, nici pe lume, nici faţă de ea. Existau lucruri pe care nu le puteai ierta.

Şi cu toate acestea, nu el le făcuse, nu chiar. Persoana aceasta, băiatul pe care îl ţinea mama ei de parcă ar fi fost ispăşirea ei, nu era Sebastian, care chinuise şi ucisese şi crease distrugerea. Îşi aminti ceea ce îi spusese odată Luke, într-un timp care i se părea că fusese cu mulţi ani în urmă: Amatis care îi slujeşte lui Sebastian nu e mai mult sora mea decât era Jace care îi slujea lui Sebastian băiatul pe care îl iubeai. Nu e mai mult sora mea decât este Sebastian Jiul pe care mama ta merita să-l aibă.

— Nu, zise el, cu ochii pe jumătate închişi. Văd că încerci să-ţi frământi creierii, sora mea. Dacă aş merita să fiu iertat în modul în care Luke şi-ar ierta sora dacă Pocalul Infernal ar elibera-o acum. Dar, vezi tu, ea ajost sora lui odinioară. A fost umană, odinioară. Eu... Tuşi, pe buze apărându-i şi mai mult sânge. Eu n-am existat deloc. Focul ceresc arde tot ce e demonic. Jace a supravieţuit Slăvitei, pentru că este bun. A rămas destul din el ca să trăiască. Însă eu am fost născut să fiu întru totul pervertit. N-am destul în mine care să rămână pentru a putea supravieţui. Vedeţi acum umbra cuiva care ar fi putut fi, atâta tot.

Jocelyn plângea, lacrimile şiroindu-i în tăcere pe faţă, în timp ce stătea nemişcată, cu spatele drept.

— Trebuie să vă spun, şopti el. Când o să mor... întunericiţii vă vor ataca. N-o să-i pot opri.

Privirea i se îndreptă spre Clary.

— Unde e Jace?

— Aici, zise Jace.

Şi într-adevăr era, deja urcat pe platformă, cu expresia feţei aspră, nedumerită şi tristă. Clary îi întâlni ochii. Ştia cât de greu trebuie să fi fost pentru el să-şi joace rolul odată cu ea, să-l lase pe Sebastian să creadă că ea era a lui, s-o lase pe Clary să-şi rişte viaţa în ultima clipă. Şi ştia cât de mult însemna acum pentru el, pentru Jace care voise atât de tare să se răzbune, să se uite la Jonathan şi să-şi dea seama că partea aceea din Sebastian care ar fi putut - care ar fi trebuit - să fie pedepsită dispăruse. Aici era o altă persoană, cu totul altcineva, cineva căruia nu-i fusese dată nicio şansă de a trăi şi care acum nu avea să mai trăiască niciodată.

— Ia sabia mea, zise Jonathan, căznindu-se să respire, arătând spre Phaesphoros, care căzuse ceva mai departe de el. Taie-l... spintecă-l.

— Ce să spintece? zise Jocelyn, nedumerită.

Dar Jace deja plecase, aplecându-se s-o ia pe Phaesphoros, sărind de pe platformă. Traversă hotărât încăperea, pe lângă întunericiţii strânşi laolaltă, pe lângă cercul de rune, până în locul unde demonul behemoth zăcea mort într-o baltă de ichor.

— Ce face? întrebă Clary, deşi când Jace ridică sabia şi spintecă de sus până jos stârvul demonului, deveni evident. De unde ştia...

— EL... mă cunoaşte, şopti Jonathan.

Un val de intestine demonice împuţite se revărsă pe podea; faţa lui Jace se strâmbă de dezgust - şi apoi de surprindere, şi apoi se lumină, înţelegând. Se aplecă şi cu mâna liberă ridică ceva ca un cocoloş, lucind de ichor - îl ridică în aer şi Clary recunoscu Pocalul Infernal.

Ea se uită la Jonathan. Ochii i se dădeau peste cap, convulsiile îi cuprinseseră tot corpul.

— S-spune-i, se bâlbâi el, spune-i să-l arunce în cercul de rune.

Clary înălţă capul.

— Aruncă-l în cerc! îi strigă ea lui Jace şi Amatis se răsuci brusc.

— Nu! strigă ea. Dacă Pocalul e distrus, şi noi vom fi distruşi! Se întoarse spre podium. Stăpâne Sebastian! Nu lăsa să-ţi fie distrusă armata! Îţi suntem credincioşi!

Jace se uită spre Luke. Luke o privea pe sora lui cu o expresie de supremă tristeţe, o tristeţe la fel de profundă ca moartea. Luke îşi pierduse sora pentru totdeauna, iar Clary tocmai îşi recuperase fratele, fratele ei care fusese dus de lângă ea toată viaţa, şi cu toate acestea era mort în ambele ipostaze.

Jonathan, pe jumătate sprijinit pe umărul lui Jocelyn, se uită la Amatis; ochii lui verzi erau ca nişte faruri.

— Îmi pare rău, zise el. N-ar fi trebuit să vă creez niciodată.

Şi îşi întoarse faţa.

Luke dădu din cap, o dată, spre Jace, iar Jace izbi cu toată puterea Pocalul în cercul runelor. Se sparse în bucăţi.

Amatis icni şi duse o mână la piept. Pentru o clipă - doar o clipă - se uită la Luke cu un licăr de recunoaştere în ochi: recunoaştere, chiar dragoste.

— Amatis, şopti el.

Corpul ei căzu fără viaţă la pământ. Ceilalţi întunericiţi făcură la fel, unul după altul, prăbuşindu-se în locul unde stăteau, până când sala se umplu de cadavre.

Luke se întoarse cu spatele, cu atât de multă durere în ochii lui, încât Clary nu suporta să se uite la el. Auzi un strigăt - îndepărtat şi aspru - şi se întrebă pentru o clipă dacă era Luke sau chiar vreunul dintre ceilalţi, îngrozită să vadă atâţia nefilimi căzuţi, dar strigătul crescu şi crescu, până deveni un urlet pătrunzător care făcu sticla să zornăie şi învârteji praful de dincolo de fereastra ce dădea spre Edom. Cerul deveni roşu ca sângele, iar urletul continuă, din ce în ce mai stins, ca un oftat de amărăciune, de parcă întregul univers plângea.

— Lilith, şopti Jonathan. Plânge pentru copiii ei morţi, copiii din sângele ei. Plânge pentru ei şi pentru mine.

Finim a smulse Cortana din corpul elfului mort, nebăgând în seama sângele care-i mânjea mâinile. Singurul ei gând era să ajungă la Julian - văzuse expresia înspăimântătoare de pe faţa lui când se lăsase la pământ, şi dacă Julian era distrus, atunci toată lumea era distrusă şi nimic n-avea să mai fie bine din nou.

Mulţimea se învârtea în jurul ei; abia de-i văzu când îşi croi drum prin încăierare spre fraţii Blackthorn. Dru era ghemuită la picioarele coloanei, lângă Julian, apărându-l cu corpul ei pe Tavvy; Livia încă îl mai ţinea pe Ty de încheietura mâinii, dar acum se uita dincolo de el, cu gura căscată. Iar Jules - Jules era încă prăbuşit lângă coloană, dar începuse să-şi ridice capul, iar când Emma îşi dădu seama că şi el privea fix, se întoarse să vadă la ce se uita.

Peste tot în încăpere, întunericiţii începuseră să cadă. Şi cădeau ca piesele de şah doborâte pe tablă, tăcuţi, fără niciun strigăt. Cădeau, deşi erau încleştaţi în luptă cu nefilimii, iar confraţii lor elfi se întorceau să privească uluiţi cum, unul după altul, corpurile războinicilor întunericiţi se prăbuşeau.

Un strigăt aspru de victorie ieşi din gâtlejurile câtorva vânători de umbre, dar Emma abia de-i auzi. Se împletici spre Julian, îngenunchind lângă el; el se uită la ea, cu ochii lui albaştri-verzui nefericiţi.

— Em, zise el răguşit, am crezut că elful ăla avea să te ucidă. Am crezut...

— Sunt bine, şopti ea. Tu?

El clătină din cap.

— L-am ucis, zise el. L-am ucis pe tata.

— Nu era tatăl tău.

Gâtul ei era prea uscat ca să mai poată spune şi altceva; în schimb, întinse mâna şi desenă pe dosul palmei lui. Nu un cuvânt, ci o pecete: mna pentru vitejie şi, după aceea, o inimă răsturnată.

El clătină din cap, de parcă ar fi spus: Nu} nu, nu merit asta, dar ea o desenă din nou, apoi se aplecă spre el, chiar şi-aşa, plină de sânge cum era, şi îşi puse capul pe umărul lui.

Elfii fugeau din Palat, abandonându-şi armele în drum. Din ce în ce mai mulţi nefilimi dădeau năvală în Palat din Piaţa de afară. Emma o văzu pe Helen venind către ei, cu Aline alături, şi pentru prima oară de când plecaseră din casa Penhallow, Emma îşi îngădui să-şi spună că poate vor supravieţui.

— Sunt morţi, zise Clary, privind prin sală, cu uluire, la rămăşiţele armatei lui Sebastian. Sunt morţi cu toţii.

Jonathan râse înecat.

— ”Ceva bun tot mi-este dat să fac, în ciuda firii mele”, murmură el, iar Clary recunoscu citatul de la ora de engleză.

Regele Lear. Cea mai tragică dintre toate tragediile.

— Asta a fost ceva. Întunericiţii nu mai sunt.

Clary se aplecă peste el, cu urgenţă în glas.

— Jonathan, zise ea, te rog. Spune-ne cum să deschidem graniţele. Cum să mergem acasă. Trebuie să existe vreo cale.

— Nu... nu există mcio cale, şopti Jonathan. Am spart porţile. Drumul prin Curtea Elfilor e închis; toate căile sunt închise. E... e imposibil.

Pieptul i se ridica şi-i cobora cu greutate.

— Îmi pare râu.

Clary nu zise nimic. Putea simţi numai amărăciunea din gură. Îşi riscase viaţa, salvase lumea, dar toţi cei pe care-i iubea aveau să moară. Pentru o clipă, inima 1 se umplu de ură.

— Bine, zise Jonathan, cu ochii pe faţa ei. Urăşte-mă. Bucură-te când o să mor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să-ţi provoc mai multă supărare.

Clary se uită la mama ei; Jocelyn era nemişcată şi dreaptă, lacrimile

Îi curgeau în tăcere. Clary trase adânc aer în piept. Îşi aminti de o piaţă din Paris, unde stătuse la o măsuţă, faţă în faţă cu Sebastian, iar el o întrebase:- Crezi că mă poţi ierta? Vreau să spun, crezi că iertarea este posibilă şi pentru cineva ca mine? Ce s-ar fi întâmplat dacă Valentine te-ar fi crescut şi pe tine la fel ca pe mine? M-aifi iubit?

— Nu te urăsc, zise ea în cele din urmă. Îl urăsc pe Sebastian. Pe tine nu te cunosc.

Pleoapele lui Jonathan fluturară şi se închiseră.

— Am visat odată un loc înverzit, şopti el. Un conac, şi o fetiţă cu părul roşu, şi pregătiri pentru o nuntă. Dacă există alte lumi, atunci poate că aceea era una în care eu eram un frate bun şi un fiu bun.

Poate, gândi Clary, şi pentru o clipă îşi dori cu disperare acea lume, mama ei de acolo şi pe ea însăşi. Îşi dădu seama că Luke stătea lângă podium, privindu-i; îşi dădu seama că erau lacrimi pe faţa lui Luke. Jace, cei doi Lightwood şi Magnus stăteau mult mai departe, Alec ţinând-o de mână pe Isabelle. În jurul lor, zăceau corpurile neînsufleţite ale războinicilor întunericiţi.

— Nu m-am gândit că tu ai putea visa, zise Clary şi trase adânc aer în piept. Valentine ţi-a umplut venele cu otravă şi apoi te-a crescut să urăşti; n-ai avut niciodată o şansă de-a alege. Dar sabia a făcut scrum tot răul. Poate că acesta eşti tu cel adevărat.

El mai respiră o dată, horcăit, chinuitor.

— Asta ar fi o minciună frumoasă în care să crezi, zise el şi, incredibil, umbra unui zâmbet, amar şi dulce, trecu pe faţa lui. Focul Slăvitei a ars tot sângele de demon din mine. Toată viaţa mea, acesta mi-a pârjolit venele şi mi-a tăiat inima ca pumnalele, apăsându-mă ca plumbul - toată viaţa mea, iar eu n-am ştiut-o niciodată. N-am cunoscut diferenţa. Nu m-am simţit niciodată atât de... uşor, zise el stins, apoi zâmbi, închise ochii şi muri.

Clary se ridică încet în picioare. Privi în jos. Mama ei era în genunchi, ţinând în poală corpul fără vlagă al lui Jonathan.

— Mamă, şopti Clary, dar Jocelyn nu-şi ridică ochii.

O clipă mai târziu, cineva o atinse uşor pe Clary: era Luke. O strânse de mână, apoi îngenunche lângă Jocelyn, punând cu blândeţe o mână pe umărul ei.

Clary se întoarse cu spatele; nu mai putea îndura. Simţea tristeţea ca o povară strivitoare. Auzi în minte vocea lui Jonathan, în timp ce coborî treptele: Nu m-am simţit niciodată atât de uşor.

Trecu mai departe printre morţi şi ichorul de pe podea, amorţită şi copleşită de conştientizarea eşecului ei. După tot ceea ce făcuse, nu exista nicio cale de a-i salva pe ceilalţi. Ei o aşteptau: Jace, Simon şi Isabelle, Alec şi Magnus. Magnus arăta bolnav, palid şi foarte, foarte obosit.

— Sebastian e mort, zise ea şi toţi o priviră, cu feţele lor trase, murdare, de parcă ar fi fost prea storşi de puteri ca să mai simtă ceva la această veste, nici măcar uşurare.

Jace făcu un pas înainte şi o luă de mâini, ridicându-le şi sărutându-le repede; ea închise ochii, simţind că i s-a întors o fracţiune de căldură şi lumină.

— Mâini de războinic, zise el liniştit şi îi dădu drumul.

Ea se uită lung la degetele ei, încercând să vadă ce văzuse el. Mâinile ei erau doar mâinile ei, mici şi bătătorite, murdare şi pline de sânge.

— Jace ne-a povestit, zise Simon, ce ai făcut tu, cu sabia Morgenstern. Că te-ai prefăcut cu Sebastian tot timpul.

— Nu şi la sfârşit, zise ea. Nu când a redevenit Jonathan.

— Mi-ar fi plăcut să ne fi spus şi nouă, zise Isabelle, despre planul tău.

— Îmi pare rău, şopti Clary. Mi-a fost teamă că n-o să meargă. Că o să fiţi dezamăgiţi. Am crezut că-i mai bine... să nu vă faceţi prea mari speranţe.

— Uneori, speranţa e tot ce ne face să mergem înainte, pişcot, zise Magnus, deşi nu părea să-i poarte pică.

— Aveam nevoie ca el să creadă că-i adevărat, zise Clary. Deci aveam nevoie ca şi voi să credeţi asta. Trebuia ca el să vă vadă reacţiile şi să creadă că a câştigat.

— Jace a ştiut, zise Alec, privind-o; nici el nu părea mânios, doar confuz.

— Şi nu m-am uitat niciodată la ea, de când s-a urcat pe tron până când l-a înjunghiat pe ticălosul ăla în inimă, zise Jace. N-am putut. Când i-am dat brăţara, am... Se întrerupse brusc. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-l numesc ticălos. Sebastian era, dar Jonathan nu e, n-a fost, aceeaşi persoană... şi mama ta...

— E ca şi când a pierdut un copil a doua oară, zise Magnus. Cunosc foarte puţine alte lucruri mai rele de atât.

— Ce zici de a fi captiv într-un tărâm al demonilor fără nicio cale de ieşire? replică Isabelle. Clary, trebuie să ne întoarcem în Idris. Urăsc să te întreb, dar Seb... * Jonathan a spus ceva despre cum se desigilează graniţele?

Clary înghiţi în sec.

— A spus că nu este cu putinţă. Că sunt închise pentru totdeauna.

— Adică suntem captivi aici, zise Isabelle, cu ochii ei negri şocaţi. Pentru totdeauna? Nu se poate. Trebuie să fie vreo vrajă... Magnus... ?

— N-a minţit, zise Magnus. Nu există nicio cale pentru noi să redeschidem căile de aici până în Idris.

Se lăsă o înfiorătoare tăcere. Apoi Alec, a cărui privire se oprise asupra lui Magnus, întrebă:

— Nicio cale pentru noii
— Asta am spus, răspunse Magnus. Nu există nicio cale de a redeschide graniţele.
— Ba nu, zise Alec şi se simţi un ton periculos în glasul lui. Ai spus că nu există nicio cale pentru noi s-o facem, însemnând că ar putea fi cineva care poate.
Magnus se depărtă de Alec şi se uită pe rând la ei toţi. Expresia lui era nemascată, despuiată de obişnuita lui distanţă, şi arăta deopotrivă foarte tânăr şi foarte, foarte bătrân. Faţa lui era faţa unui tânăr, dar ochii lui văzuseră secolele trecând şi parcă niciodată Clary nu a fost mai conştientă de acest fapt.
— Există lucruri mai rele decât moartea, zise Magnus.
— Poate ar trebui să ne laşi pe noi să apreciem asta, zise Alec.
Iar Magnus îşi trecu o mână peste faţa disperată şi răspunse:
— Dumnezeule mare, Alexander. Toată viaţa mi-am petrecut-o fără să recurg la calea asta, cu o singură excepţie, când mi-am învăţat lecţia. Nu este o lecţie pe care aş vrea s-o primiţi şi voi, ceilalţi.
— Dar eşti în viaţă, zise Clary. Ai supravieţuit lecţiei.
Magnus zâmbi cu un zâmbet înfiorător.
— N-ar mai fi fost lecţie dacă n-aş fi supravieţuit, zise el. Dar am fost avertizat. Să-mi joc propria viaţă la zaruri e una, să joc vieţile voastre, ale tuturor...
— O să murim oricum, zise Jace. E un joc necinstit. Lasă-ne să avem şansele noastre.
— De acord, zise Isabelle, iar ceilalţi îşi exprimară deopotrivă asentimentul.
Magnus se uită spre podium, unde Luke şi Jocelyn încă stăteau îngenuncheaţi, şi oftă.
— Votul majorităţii, zise el. Ştiaţi că e o veche vorbă de-a repudiaţilor, despre câinii turbaţi şi nefilimii, că nu avertizează niciodată?
— Magnus... începu Alec, dar Magnus doar clătină energic din cap şi se îndreptă, slăbit, pe picioare.
Încă mai purta zdrenţe din hainele pe care le îmbrăcase demult, pentru dineul la refugiul spiritelor naturii, în Idris: ridicole cârpe dintr-un smoching şi cravată. Inelele îi scânteiară pe degete când îşi împreună mâinile, ca pentru o rugăciune, şi închise ochii.
— Tatăl meu, zise el, iar Clary îl auzi pe Alec icnind. Tatăl meu, carele eşti în iad, nesfinţit fie numele tău. Vie împărăţia ta, facă-se voia ta, atât în Edom cât şi în iad. Şi nu-mi ierta greşelile mele, ca-n acel foc al focurilor să nu fie nici bunătate iubitoare, nici milă, nici izbăvire. Tatăl meu, care duci război în locurile înalte şi în cele adânci, vino acum la mine; te chem ca fiu al tău şi a mea fie răspunderea pentru invocarea ta! -
Magnus deschise ochii. Era cu totul lipsit de expresie. Cinci perechi de ochi şocaţi îl priveau.
— Pentru numele îngerului... începu Alec.
— Nu, zise un glas imediat în spatele grupului lor. În mod hotărât, nu în numele îngerului vostru.

Clary se uită lung. La început, nu văzu nimic, doar un petic de umbră mişcătoare, după care o siluetă se închegă din întuneric. Un bărbat înalt, palid ca un mort, într-un costum de-un alb imaculat; butoni de argint sclipeau la încheieturile sale, lucraţi în formă de muşte. Faţa lui era o faţă umană, cu pielea palidă întinsă bine peste os, şi pometţii ascuţiţi ca nişte săbii. Nu avea propriu-zis păr, ci mai curând o diademă de sârmă ghimpată scânteietoare.

Ochii lui erau aurii-verzui, cu pupile verticale ca de pisică.

— Tată, zise Magnus, şi cuvântul îi ieşi ca un oftat de mâhnire adâncă. Ai venit.

Bărbatul zâmbi. Dinţii din faţă îi erau ascuţiţi ca dinţii de felină.

— Fiul meu, zise el. A trecut mult timp de când nu m-ai mai chemat. Începusem să disper că n-ai s-o mai faci.

— N-am plănuit-o, zise Magnus sec. Te-am chemat o dată, ca să mă conving că tu erai tatăl meu. Acea singură dată a fost de ajuns.

— Mă răneşti, zise bărbatul şi îşi întoarse zâmbetul dinţilor ascuţiţi spre ceilalţi. Eu sunt Asmodeus. Unul dintre cei Nouă Prinţi ai Iadului. S-ar putea să-mi cunoaşteţi numele.

Alec scoase un icnet scurt, rapid înăbuşit.

— Am fost un serafim, odinioară, unul dintre îngeri, pe cuvânt, continuă Asmodeus, părând mulţumit de sine. Făceam parte dintr-un grup fără număr. Apoi a fost războiul şi noi am căzut ca stelele din Cer. L-am urmat pe Aducătorul de Lumină, Steaua Dimineţii, căci eu am fost unul dintre principalii lui sfătuitori, iar când a căzut el, am căzut şi eu cu el. El m-a pus la mare cinste în Iad şi m-a făcut unul dintre cei nouă domnitori. În caz că vă întrebaţi, chiar este mai bine să domneşti în Iad decât să slujeşti în Rai - eu le-am făcut pe amândouă.

— Tu eşti... tatăl lui Magnus? zise Alec, gâtuit. Se întoarse spre Magnus: Când ai ţinut lampa-vrăjitoarei în mână, în tunelul de metrou, şi s-a aprins în toate culorile - a fost din cauza lui? şi arătă spre Asmodeus.

— Da, zise Magnus. Arăta foarte obosit. Te-am avertizat, Alexander, că asta era ceva care n-avea să-ţi placă.

— Nu văd pentru ce atâta tevatură. Am fost tatăl multor magicieni, zise Asmodeus. Magnus m-a făcut cel mai mândru.

— Cine sunt ceilalţi? întrebă Isabelle, cu ochii ei negri suspicioşi.

— Ceea ce nu spune este că majoritatea sunt morţi, zise Magnus.

Îşi încrucişă privirile cu tatăl lui, dar şi le feri repede, de parcă n-ar fi rezistat la un contact vizual prelungit. Gura lui fină, sensibilă, era strânsă ferm.

— De asemenea, nu vă spune că toţi prinţii iadului au câte un tărâm peste care domnesc; acesta e al lui.

— De vreme ce locul acesta, Edomul, este regatul tău, zise Jace, atunci tu eşti responsabil pentru... pentru ce s-a întâmplat aici?

— Este regatul meu, deşi eu rareori trec pe aici, răspunse Asmodeus cu un suspin de martir. Pe vremuri era un loc interesant. Nefilimii de pe tărâmul ăsta au luptat, nu glumă. Când au inventat skeptron-ul, chiar am crezut că s-ar putea să câştige, în ultimul moment, dar Jonathan Vânătorul de umbre din lumea

aceasta era un dezbinator, nu un unificator, iar în cele din urmă s-au nimicit singuri. Toată lumea face asta, ştiţi. Noi, demonii, ne-alegem cu învinuirile, dar nu facem decât să deschidem uşa. Omenirea e cea care păşeşte dincolo de prag.

— Nu te mai scuza, se răsti Magnus. Tu ai ucis-o pe mama...

— A fost o făptură foarte dornică de asta, te asigur, zise Asmodeus, iar Magnus se înroşi la faţă.

Clary simţi o vagă săgetare de şoc la faptul că era într-adevăr posibil să-i faci asta lui Magnus, să-l răneşti cu aluzii răutăcioase despre familia lui. Trecuse atâta vreme, şi el era atât de stăpânit.

Dar, la urma urmelor, probabil că părinţii te puteau face întotdeauna să suferi, indiferent cât de bătrân erai.

— Hai să trecem la afaceri, zise Magnus. Poţi să deschizi o uşă, adevărat? Să ne trimiţi în Idris, înapoi în lumea noastră?

— V-ar plăcea o mică demonstraţie? întrebă Asmodeus, fluturându-şi degetele spre podium.

Pe podium, Luke stătea în picioare, uitându-se spre ei. Jocelyn părea pe cale să se ridice şi ea. Clary putu vedea expresia de îngrijorare de pe feţele amândurora - exact când se făcură nevăzuţi. Un tremur al aerului şi amândoi dispărură, luându-l şi pe Jonathan cu ei. Pe când dispăreau, Clary zări pentru o clipă interiorul Palatului Acordurilor, fântâna sirenei şi pardoseala de marmură, după care imaginea pieri, ca o ruptură în ţesătura universului care s-ar fi cusut la loc.

Un strigăt ieşi din gâtlejul lui Clary:

— Mamă!

— I-am trimis înapoi în lumea voastră, zise Asmodeus. Acum ştiţi că pot.

Îşi examină unghiile.

Clary gâfâia, pe jumătate cuprinsă de panică, pe jumătate de furie.

— Cum îndrăzneşti... ?

— Păi, asta voiaţi, nu-i aşa? zise Asmodeus. Poftim, i-aţi obţinut pe primii doi expediaţi pe gratis. Cât despre restul, ei bine, o să vă coste. Oftă văzând expresiile de pe feţele celor din jurul lui. Eu sunt un demon, zise el apăsat. Pe cuvânt, nu-i mai învaţă nimic pe nefilimi în ziua de azi?

— Ştiu ce vrei, zise Magnus, cu o voce trădând încordarea. Şi poţi s-o ai. Dar trebuie să juri pe Steaua Dimineţii că o să-i trimiţi pe toţi prietenii mei înapoi în Idris, pe toţi, şi că n-o să-i mai necăjeşti niciodată. Ei n-o să-ţi datoreze nimic.

Alec făcu un pas înainte.

— Stai puţin, zise el. Nu... Magnus, ce vrei să spui, ce vrea el? De ce vorbeşti ca şi când tu n-ai veni înapoi în Idris cu noi?

— Există un timp, zise Asmodeus, când toţi trebuie să ne întoarcem să trăim în casele părinţilor noştri. Acum e timpul lui Magnus.

— ”În casa Tatălui meu multe locaşuri sunt”l, şopti Jace. Arăta foarte palid, ca şi când era gata să vomite. Magnus, doar nu vrea să spună... nu vrea să te ia înapoi la el? înapoi în...

— În Iad? Nu chiar, zise Asmodeus. După cum spunea şi Magnus, Edom este domeniul meu. L-am împărţit cu Lilith. Apoi puştiul ei l-a luat în stăpânire şi l-a

devastat până-n temelii, mi-a distrus resursele de existenţă - sunt făcute praf, acolo, afară. Iar tu mi-ai ucis jumătate de populaţie cu skeptron-ul.

Ultima remarcă i-a fost adresată lui Jace, aproape cu năduf.

— Îţi trebuie multă energie să alimentezi un tărâm. Noi ne extragem puterea din ce ne-a mai rămas, marele oraş Pandemonium, focul în care am căzut, dar vine un timp când viaţa trebuie să ne alimenteze pe noi. Iar viaţa nemuritoare este cel mai bun combustibil din toate.

Amorţeala apăsătoare care-i îngreuna membrele lui Clary dispăru când atenţia îi fu din nou captată şi făcu un pas, aşezându-se în faţa lui Magnus. Aproape că se ciocni de ceilalţi. Cu toţii făcuseră aceeaşi mişcare ca şi ea, ca să-l blocheze pe magician de tatăl lui demon, chiar şi Simon. [15]

— Vrei să iei viaţa lui? întrebă Clary. Asta-i pur şi simplu crud şi prostesc, chiar dacă eşti un demon. Cum să vrei să-ţi ucizi propriul copil..

Asmodeus râse.

— Încântător, zise el. Uită-te la ei, Magnus, la copiii ăştia care te iubesc şi vor să te apere! Cine s-ar fi gândit? Când o să fii îngropat, o să am grijă ca să ţi se scrie pe mormânt: Magnus Bane} iubit de nefilimu

— N-o să te atingi de el, zise Alec, cu vocea ca oţelul. Poate ai uitat că asta facem noi, nefilimii, dar noi ucidem demonii. Chiar şi pe prinţii iadului.

— Oh, ştiu foarte bine ce faceţi; pe Abbadon, ruda mea, voi l-aţi mătrăşit, iar pe prinţesa noastră, Lilith, voi aţi împrăştiat-o în vânturile abisurilor dintre lumi, deşi ea o să se întoarcă. Întotdeauna are un loc asigurat în Edom. De aceea i-am şi îngăduit fiului ei să se stabilească aici, deşi recunosc că nu mi-am dat seama ce mizerie avea să facă.

Asmodeus îşi dădu ochii peste cap; Clary îşi înăbuşi un fior. În jurul pupilelor aurii-verzui, sclerotica ochilor lui era neagră ca petrolul.

.- Nu intenţionez să-l ucid pe Magnus. Asta ar fi o treabă murdară şi prostească, şi de altfel i-aş fi putut aranja moartea oricând. Viaţa lui dăruită de bunăvoie o vreau, căci viaţa unui nemuritor are putere, mare putere, şi o să mă ajute să-mi alimentez regatul.

— Dar e fiul tău! protestă Isabelle.

— Şi o să rămână cu mine, zise Asmodeus cu un rânjet. În spirit, s-ar putea spune.

Alec se întoarse spre Magnus, care stătea cu mâinile în buzunare, încruntat.

— Vrea să-ţi ia nemurirea?

— Exact, zise Magnus.

— Dar... o să supravieţuieşti? Numai că n-o să mai fii nemuritor?

Alec arăta nenorocit, iar Clary nu se putu abţine să nu se simtă oribil pentru el. După motivul pentru care Alec şi Magnus se despărţiseră, Alec cu siguranţă nu voia sau nu avea nevoie să i se amintească faptul că şi el voise odată să-i fie luată nemurirea lui Magnus.

— Nemurirea va dispărea, zise Magnus. Toţi anii vieţii mele se vor întoarce asupra mea dintr-odată. Foarte probabil că n-o să supravieţuiesc. Aproape patru sute de ani înseamnă cam mult de încasat, chiar dacă te-ai hidratat regulat.

---

15 Evanghelia după Ioan, 14:2

— Nu poţi, zise Alec, cu implorare în glas. A zis „o viaţă dăruită de bunăvoie”. Spune nu.

Magnus îşi ridică ochii şi se uită de jos în sus la Alec; era o privire care o făcu pe Clary să roşească şi să se uite în altă parte. Era atât de multă iubire în ea, amestecată cu exasperare, mândrie şi disperare. Era o privire nereţinută şi părea indecent s-o vezi.

— Nu pot spune nu, Alexander. Dacă spun, rămânem cu toţii aici; o să murim oricum. O să murim de foame, iar cenuşa noastră se va preface în praf ca să-i chinuie pe demonii tărâmului.

— Bine, zise Alec. Niciunul dintre noi n-ar vrea să renunţi tu la viaţă ca să ne-o salvezi pe a noastră.

Magnus aruncă o privire la feţele însoţitorilor lui, murdare şi epuizate, chinuite şi disperate, iar Clary văzu expresia lui Magnus schimbându-se când îşi dădu seama că Alec avea dreptate. Niciunul dintre ei n-ar fi fost de acord să-şi dea el viaţa pentru a le-o salva pe a lor, nici măcar pe a lor toţi.

— Am trăit un timp lung, zise Magnus. Atâţia ani, şi nu, nu mi se pare c-ar fi destul. N-o să mint să spun altminteri. Vreau să continui să trăiesc - în parte pentru tine, Alec. Niciodată n-am vrut să trăiesc atât de mult cât am vrut în aceste ultime câteva luni, cu tine.

Alec păru copleşit.

— O să murim împreună, zise el. Lasă-mă să rămân, cel puţin, cu tine.

— Va trebui să te întorci. Va trebui să te întorci în lume.

— Nu vreau lumea. Te vreau pe tine, zise Alec, iar Magnus închise ochii, ca şi când l-ar fi durut cuvintele acelea.

Asmodeus îi urmărea avid când vorbeau, aproape lacom, iar Clan' îşi aminti că demonii se hrăneau cu emoţiile omeneşti - frică şi bucurie, dragoste şi suferinţă. Cel mai mult cu suferinţă.

— Nu poţi rămâne cu mine, zise Magnus, după o pauză. N-o să mai exist; demonul o să-mi ia forţa vitală, iar corpul o să mi se pulverizeze. Patru sute de ani, ia aminte.

— ”Demonul”, pufni Asmodeus. Ai putea măcar să-mi spui numele, cât timp mă plictiseşti.

Clary hotărî că ar putea să-l urască pe Asmodeus mai mult decât pe oricare alt demon pe care îl întâlnise vreodată.

— Ajungi la încheiere, fiul meu, adăugă Asmodeus. N-am toată veşnicia la dispoziţie ca să aştept... şi nici tu n-o mai ai.

— Trebuie să te salvez, Alec, zise Magnus. Pe tine şi pe toţi cei pe care-i iubeşti; e un preţ mic, nu-i aşa, în cele din urmă, pentru toate acestea?

— Nu pe toţi cei pe care îi iubesc, şopti Alec, iar Clary simţi lacrimile înţepând-o în spatele ochilor.

Încercase, încercase atât de mult să fie ea cea care plătea acel preţ. Nu era drept ca Magnus să-l plătească; Magnus, care avusese cel mai mic rol în povestea nefilimilor şi a îngerilor, a demonilor şi a răzbunării, comparaţiv cu ei, ceilalţi; Magnus, care fusese amestecat în poveste numai pentru că îl iubea pe Alec.

— Nu, zise Alec.
Printre lacrimi, Clary îi putu vedea îmbrăţişându-se; era tandreţe până şi în îndoitura degetelor lui Magnus pe umărul lui Alec când se aplecă să-l sărute. Era un sărut de disperare, mai mult decât de pasiune; Magnus se ţinea destul de strâns ca degetele lui să se înfigă în carnea braţelor lui Alec, dar în cele din urmă se dădu un pas îndărăt şi se întoarse spre tatăl lui.
— Bine, zise Magnus, iar Clary îşi dădu seama că îşi adunase tot curajul, se concentrase de parcă urma să-şi arunce corpul pe un rug aprins. Bine, îa-mă. Îţi dau viaţa mea. Sunt...
Simon - Simon, care tăcuse până în momentul acela, Simon de care Clary aproape că uitase că era de faţă - făcu un pas înainte.
— Sunt de acord, spuse.
Asmodeus ridică sprâncenele.
— Poftim?
Isabelle păru să se prindă înaintea oricui. Păli şi spuse:
— Nu, Simon, nu!
Dar Simon continuă, cu spatele drept şi bărbia ridicată.
— Şi eu am o viaţă de nemuritor, zise el. Magnus nu e singurul. Ia-o pe a mea; ia nemurirea mea.
— Ahhhh, şopti Asmodeus, cu ochii sclipindu-i deodată. Azazei mi-a vorbit despre tine. Un vampir nu e interesant, dar un Diurni Tu duci puterea soarelui lumii în venele tale. Lumina soarelui şi viaţa veşnică, asta este într-adevăr putere.
— Da, zise Simon. Dacă vrei să iei nemurirea mea în loc de a lui Magnus, atunci ţi-o dăruiesc. Sunt...
— Simon! zise Clary, dar era deja prea târziu.
— Sunt de acord, sfârşi el şi, cu o privire în jur, la restul grupului, închise gura cu o expresie care spunea: Am zis-o. S-a făcut.
— Doamne, Simon, nu, zise Magnus, cu o nespusă tristeţe în glas şi închise ochii.
— Eu n-am decât şaptesprezece ani, zise Simon. Dacă îmi ia nemurirea, o să-mi trăiesc viaţa mea - n-am să mor aici. Niciodată n-am vrut nemurirea, niciodată n-am vrut să fiu vampir, niciodată n-am vrut nimic din toate acestea.
— N-o să-ţi trăieşti viaţa ta! zise Isabelle, cu ochii în lacrimi. Dacă Asmodeus îţi ia nemurirea, atunci vei fi un cadavru, Simon. Eşti mort viu.
Asmodeus scoase un zgomot nepoliticos.
— Eşti o fată foarte proastă, zise el. Eu sunt un Prinţ al Iadului. Pot să dărâm zidurile dintre lumi. Pot să construiesc lumi şi să le distrug. Crezi că nu pot inversa transformarea care preschimbă un om într-un vampir? Crezi că nu-i pot face inima să bată din nou? Joacă de copii.
— Dar de ce ai face asta? zise Clary, uluită. De ce ai face în aşa fel încât el să trăiască? Eşti un demon. Nu-ţi pasă ţie...
— Nu-mi pasă. Dar aşa vreau eu, zise Asmodeus. Există un singur lucru pe care-l mai vreau de la voi. Încă un lucruşor care să îndulcească târgul.
Rânji, iar dinţii lui sclipiră ca nişte vârfuri ascuţite de cristal.

— Care? întrebă Magnus şi vocea lui tremura. Ce anume vrei?
— Amintirile lui, zise Asmodeus.
— Azazel a luat câte o amintire de la fiecare dintre noi, ca răsplată pentru o favoare, zise Alec. Care-i treaba cu voi, demonii, şi amintirile?
— Amintirile omeneşti, dăruite de bunăvoie, sunt ca hrana pentru noi, zise Asmodeus. Demonii trăiesc din strigătele şi agonia damnaţilor chinuiţi. Imaginează-ţi, atunci, ce plăcută schimbare de meniu ar fi un festin cu amintiri fericite. Amestecate laolaltă, sunt delicioase, amarul şi dulcele. Asmodeus se uită în jur, cu ochii lui de pisică strălucind. Şi deja pot să-mi dau seama că o să fie multe amintiri fericite de savurat, micule vampir, fiindcă eşti foarte iubit, nu-i aşa?
Simon păru încurcat. Zise:
— Dar dacă-mi iei amintirile, cine o să fiu? Eu nu...
— Ei bine, zise Asmodeus. Aş putea să-ţi iau toate amintirile pe care le ai şi să te las un idiot cu balele curgând, bănuiesc, dar, serios, cine ar vrea amintirile unui bebeluş? Plicticos, plicticos. Întrebarea este, ce ar fi cel mai distractiv? Amintirile sunt delicioase, dar la fel e şi durerea. Ce le-ar provoca cea mai mare durere prietenilor tăi de aici? Ce le-ar aminti să se teamă de puterea şi de mintea demonilor?
Îşi prinse mâinile la spate. Fiecare dintre nasturii costumului său alb era lucrat în forma unei muşte.
— Ţi-am făgăduit nemurirea mea, zise Simon, nu şi amintirile mele. Ai spus „dăruite de bunăvoie”...
— Doamne al Iadului, banalitatea! exclamă Asmodeus şi se mişcă, rapid ca flacăra, apucându-l pe Simon de braţ.
Isabelle ţâşni înainte, de parcă ar fi vrut să-l ţină pe Simon, dar sări înapoi cu un icnet. O urmă roşie de bici îi apăru pe obraz. Duse mâna la ea, părând şocată.
— Las-o în pace, se răsti Simon şi îşi smulse braţul din strânsoarea demonului.
— Repudiatule, şuieră demonul şi atinse cu degetele lui lungi, ca nişte picioare de păianjen, obrazul lui Simon. Trebuie să fi avut o inimă care a bătut foarte puternic în tine, când mai bătea încă.
— Dă-i drumul, zice Jace, scoţându-şi sabia. El e al nostru, nu al tău; nefilimii apără ceea ce aparţine nefilimilor...
— Nu! zise Simon. Tremura din cap până-n tălpi, dar spatele său era drept. Jace, nu. Asta e singura cale.
— Într-adevăr, zise Asmodeus. Căci niciunul dintre voi nu se poate lupta cu un Prinţ al Iadului pe domeniul puterii lui; nici măcar tu, Jace Herondale, copilul îngerilor, sau tu, Clarissa Fairchild, cu trucurile tale şi cu runele.
Mişcă uşor din degete; sabia lui Jace zăngăni la pământ, iar Jace îşi trase iute mâna înapoi, strâmbându-se de durere, de parc-ar fi fost ars. Asmodeus catadicsi să-i arunce o singură privire, înainte să-şi înalţe din nou mâna.
— Iată poarta. Priviţi!

Făcu semn spre zid, care licări şi apoi deveni transparent. Prin el, Clary putu vedea contururile ceţoase ale Sălii Acordurilor. Erau cadavrele întunericiţilor, zăcând pe pământ în grămezi stacojii, şi erau vânători de umbre, alergând, împiedicându-se, îmbrăţişându-se unii cu alţii - victoria de după bătălie.

Şi acolo erau mama ei şi Luke, privind în jur zăpăciţi. Erau încă în aceeaşi poziţie în care fuseseră pe podium: Luke în picioare, Jocelyn îngenuncheată, cu fiul ei mort în braţe. Ceilalţi vânători de umbre abia începuseră să se uite la ei, surprinşi, de parc-ar fi apărut de nicăieri - ceea ce chiar făcuseră.

— Acolo este tot ce vreţi voi, zise Asmodeus, când poarta pâlpâi şi se întunecă. Iar eu, în schimb, voi lua nemurirea Diurnului şi, deopotrivă, amintirile lui despre Lumea Umbrelor - toate amintirile despre voi, tot ce a aflat, tot ce a fost. Aceasta este dorinţa mea.

Simon făcu ochii mari; Clary simţi cum inima îi face un groaznic salt în gol. Magnus arăta ca şi când l-ar fi înjunghiat cineva.

— Asta este, şopti el. Şmecheria din inima jocului. Întotdeauna e una, cu demonii.

Isabelle părea că nu-i vine să creadă.

— Vrei să spui că vrei ca el să uite de noii

— Absolut totul despre voi şi că v-a cunoscut vreodată, zise Asmodeus. Ofer în schimb următoarele: el o să trăiască. O să aibă viaţa unui mundan obişnuit. O să-şi recapete familia, mama, sora. Prietenii, şcoala, toate legăturile unei vieţi omeneşti normale.

Clary se uită la Simon, disperată. El tremura, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Nu spuse nimic.

— În niciun caz, zise Jace.

— Bine. Atunci, o să muriţi cu toţii aici. Chiar nu ai prea mult de pus în balanţă, micule vânător de umbre. Ce sunt amintirile, în comparaţie cu un asemenea cost de vieţi?

— Vorbeşti despre cine este Simon, zise Clary. Vorbeşti despre a-l lua de la noi pentru totdeauna.

— Da. Nu e încântător? zâmbi Asmodeus.

— Asta-i ridicol, zise Isabelle. Să zicem că-i iei amintirile. Ce ne-ar opri să-l urmărim şi să-i spunem din nou despre Lumea Umbrelor? Să-l introducem în magie? Am mai făcut-o înainte, o putem face din nou.

— Înainte, vă cunoştea, o cunoştea pe Clary şi avea încredere în ea, zise Asmodeus. Acum n-o să-l mai cunoască pe niciunul dintre voi. O să fiţi cu toţii nişte străini pentru el şi de ce şi-ar pleca urechea la nişte străini ţicniţi? De altfel, cunoaşteţi Legea Acordurilor la fel de bine ca şi mine. Aţi încălca-o dacă i-aţi spune despre Lumea Umbrelor fără niciun motiv, punându-i viaţa în pericol. Înainte au existat circumstanţe speciale. Conclavul o să vă deposedeze de toate runele dacă încercaţi.

— Apropo de Conclav, zise Jace. N-o să fie prea încântaţi dacă arunci un mundan înapoi într-o viaţă în care toată lumea pe care o cunoaşte el crede că e vampir. Toţi prietenii lui Simon ştiu! Sora lui, mama lui. Ei o să-i spună, chiar dacă noi nu.

— Înţeleg, făcu Asmodeus, nemulţumit. Asta complică lucrurile. Probabil că totuşi ar trebui să-i iau nemurirea lui Magnus...
— Nu, zise Simon.
Arăta şocat, nesigur pe picioare, dar vocea îi era fermă. Asmodeus se uită la el cu ochi hapsâni.
— Simon, taci! zise Magnus, disperat. Ia-mă pe mine, în loc, tată...
— Îl vreau pe Diurn, zise Asmodeus. Magnus, Magnus! N-ai înţeles niciodată ce înseamnă să fii un demon, nu-i aşa? Să te hrăneşti din suferinţă? Dar ce e suferinţa? Chinul fizic, asta-i aşa de plicticos; orice demon de duzină poate face asta. Să fii un artist al suferinţei, să creezi agonie, să întuneci sufletul, să prefaci motivele pure în mizerie, şi dragostea în patimă şi apoi în ură, să prefaci un izvor de bucurie într-un izvor de tortură, pentru asta existăm noi!
Vocea i se înălţase, răsunătoare.
— O să cobor în lumea mundană. O să răpesc amintirile celor apropiaţi de Diurn. Ei o să şi-l amintească doar ca muritor. Niciunul n-o să-şi mai aducă aminte deloc de Clary.
— Nu! strigă Clary, iar Asmodeus îşi lăsă capul pe spate şi râse, un râs ameţitor, şi ea îşi aminti că el fusese cândva înger.
— Nu poţi să ne iei amintirile, zise Isabelle, furioasă. Suntem nefilimi. Ar fi echivalent cu un atac. Conclavul...
— Voi puteţi să vă păstraţi amintirile, zise Asmodeus. Faptul că voi o să vă amintiţi de Simon n-o să mă bage în niciun bucluc cu Conclavul şi, de altfel, o să vă chinuiască pe voi, ceea ce nu va face decât să-mi dubleze plăcerea. Rânji. O să las un gol în chiar inima lumii voastre, iar când o să-l simţiţi, o să vă gândiţi la mine şi o să vă amintiţi de mine. O să vă amintiţi!
Asmodeus îl trase pe Simon mai aproape, iar mâna lui se ridică şi se aşeză pe pieptul lui Simon, de parcă i-ar fi putut ajunge la inimă prin coaste.
— Începem. Eşti gata, Diurnule?
— Opreşte-te! Isabelle făcu un pas înainte, cu biciul în mână, aruncând flăcări din ochi. Îţi cunoaştem numele, demonule. Crezi că mi-e frică să ucid chiar şi un Prinţ al Iadului? O să-ţi atârn capul pe peretele meu ca trofeu şi, dacă îndrăzneşti să-l atingi pe Simon, o să te vânez. O să-mi petrec toată viaţa vânându-te pe tine...
Alec o cuprinse în braţe pe sora lui şi o ţinu strâns.
— Isabelle, zise el. Nu.
— Cum adică nu? întrebă Clary. Nu putem lăsa să se întâmple asta... Jace...
— Este alegerea lui Simon, spuse Jace.
Stătea perfect nemişcat; era palid, aproape livid, dar nu se mişca. Ochii lui erau aţintiţi într-ai lui Simon.
— Trebuie să i-o respectăm.
Simon se uită înapoi la Jace şi înclină capul. Privirea lui se plimbă încet peste ei toţi, trecând de la Magnus la Alec, la Jace, la Isabelle, unde se opri şi zăbovi, şi era atât de plină de posibilităţi frânte, încât Clary îşi simţi propria inimă frângându-se.

Iar apoi privirea i se mută la Clary, iar ea simţi şi restul făpturii ei făcându-se fărâme. Era atât de mult în expresia lui - atâţia ani cu atât de multă dragoste, atât de multe secrete şoptite, promisiuni şi vise împărtăşite. Îl văzu unindu-şi mâinile, apoi ceva strălucitor zbură prin aer spre ea. Clary întinse mâna şi-l prinse, din reflex. Era inelul de aur pe care ea i-l dăduse. Îl strânse în pumn, simţind metalul intrându-i în carne, întâmpinând cu bucurie durerea.

— Destul! zise Asmodeus. Urăsc despărţirile.

Şi îl strânse mai tare pe Simon de braţ. Simon tresări, deschizând ochii brusc; mâna i se ridică la piept.

— Inima mea... şopti el, iar Clary ştiu, ştiu după expresia de pe faţa lui, că începuse să bată din nou.

Se lupta cu lacrimile, când o ceaţă albă explodă în jurul lor. Îl auzi pe Simon strigând de durere; picioarele lui Clary porniră singure, alergând spre el, doar ca să fie aruncată înapoi, ca şi când s-ar fi izbit de un perete invizibil. Cineva o prinse - Jace, se gândi ea. Erau nişte braţe în jurul ei, iar ceaţa îi încercui pe Simon şi pe demon ca o mică tornadă, ascunzându-i pe jumătate vederii.

Nişte forme începură să apară prin ceaţa care se îndesi. Clary se văzu pe ea cu Simon când erau copii, ţinându-se de mâini, traversând o stradă din Brooklyn; ea avea agrafe în păr, iar Simon era adorabil de ciufulit, cu ochelarii alunecându-i mereu de pe nas. Apoi, din nou ei doi, bătându-se cu bulgări în Prospect Park; şi la ferma lui Luke, bronzaţi de vară, atârnând cu capul în jos de crengile copacilor. Se văzu împreună cu el în Java Jones, ascultând poezia înfiorătoare a lui Eric, şi în spatele unei motociclete zburătoare, când se răsturna în parcare, cu

Jace de faţă, uitându-se la ei, cu ochii mijiţi în soare. Şi îi văzu pe Simon şi Isabelle, el cuprinzându-i faţa în palme, sărutând-o, şi o putu vedea pe Isabelle aşa cum o vedea Simon: fragilă şi puternică, şi atât, atât de frumoasă. Şi apoi vasul lui Valentine, Simon îngenunchind deasupra lui Jace, cu sânge la gură şi pe bluză, şi sânge la gâtul lui Jace, şi apoi celula din Idris, şi faţa descompusă a lui Hodge, şi din nou Simon şi Clary, Clary desenându-i Pecetea lui Cain pe frunte. Maureen, şi sângele ei pe podea, şi pălăriuţa ei roz, şi acoperişul din Manhattan, unde Lilith îl înviase pe Sebastian, şi Clary dându-i lui Simon un inel de aur peste masă, şi un înger ridicându-se dintr-un lac înaintea lui, şi el sărutând-o pe Isabelle...

Toate amintirile lui Simon, amintirile lui despre magie, amintirile lui despre ei toţi, erau extrase şi toarse într-o jurubiţă. Aceasta sclipea, alb-auriu şi puternic ca lumina zilei. De jur împrejurul lor se pornise un zgomot ca la apropierea furtunii, dar Clary abia de-l auzi. Întinse mâinile, implorând, deşi nu ştia pe cine implora.

— Te rog...

Braţele lui Jace se strânseră mai tare în jurul ei şi apoi marginea furtunii o prinse. Se simţi ridicată în aer şi dusă de vârtej. Văzu sala de piatră rămânând din ce în ce mai departe, cu o viteză cumplită, iar furtuna îi luă strigătele ei după Simon şi i le întoarse într-un sunet ca sfâşierea vântului dezlănţuit. Braţele lui Jace i-au fost smulse de pe umeri. Era singură în haos şi, pentru o

clipă, se gândi că Asmodeus îi minţise, de fapt, că nu exista nicio poartă şi că aveau să plutească în nimicul acesta până mureau.

Apoi pământul începu să se apropie, rapid. Văzu podeaua Sălii Acordurilor, marmura dură cu vinişoare de aur, înainte să se izbească de ea. Coliziunea a fost dură, făcându-i dinţii să-i clănţănească în gură; se rostogoli automat, cum fusese învăţată, şi ajunse să se oprească lângă fântâna arteziană a sirenei din centrul sălii.

Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. Sala era plină de feţe care se holbau, într-o tăcere deplină, dar nu le băgă în seamă, nu ele contau. Ea nu se uita după străini. Îl văzu mai întâi pe Jace; ateriză ghemuit, gata să lupte. Ii văzu umerii relaxându-se, după ce privi în jur şi îşi dădu seama unde se aflau, că erau în Idris şi că războiul se sfârşise. Şi acolo era şi Alec; avea mâinile încă în mâinile lui Magnus. Magnus arăta bolnav şi epuizat, dar era viu.

Şi apoi, Isabelle. Ea fusese adusă cel mai aproape de Clary, la nici un metru depărtare. Era deja în picioare, cercetând cu privirea sala o dată, de două ori, şi cu disperare a treia oară. Erau acolo, cu toţii, mai puţin unul.

Ea se uită la Clary; ochii îi străluceau în lacrimi.

— Simon nu e aici, zise ea. Chiar a dispărut.

Tăcerea care-i ţinuse înmărmuriţi pe vânătorii de umbre păru să se spargă ca un val: dintr-odată, nefilimii alergară spre ei. Clary îi văzu pe mama ei şi pe Luke, pe Robert şi pe Maryse, pe Aline şi pe Helen, chiar şi pe Emma Carstairs, apropiindu-se să-i înconjoare, să-i îmbrăţişeze, să-i vindece şi să-i ajute. Clary ştia că toţi aveau intenţii bune şi că alergaseră să-i salveze, dar nu simţi nicio uşurare. Strângând mai tare inelul de aur din palmă, se ghemui pe podea şi, în sfârşit, îşi îngădui să plângă.

24
Ei îi zic pace

— Cine vine, atunci, să reprezinte Curtea Elfilor? zise Jia Penhallow.

Sala Acordurilor era drapată cu drapelele albastre ale victoriei. Arătau ca nişte bucăţi tăiate din cer. Fiecare era însemnat cu o rună aurie de triumf. Era o zi senină de iarnă, iar lumina ce se revărsa prin ferestre sclipea peste lungile şiruri de scaune care fuseseră aşezate cu faţa la estrada din centrul încăperii, unde Consulul şi Inchizitorul stăteau la o masă lungă. Masa însăşi era decorată cu mai mult auriu şi albastru, sfeşnice de aur masive care aproape că-i împiedicau Emmei vederea spre repudiaţii ce stăteau, de asemenea, la masă: Luke, reprezentând vârcolacii; o femeie tânără pe nume Lily, reprezentând vampirii; şi foarte faimosul Magnus Bane, reprezentantul magicienilor.

Niciun scaun nu fusese aşezat la masă pentru reprezentanţii spiritelor naturii. Încet, din mulţimea privitorilor, o tânără se ridică în picioare. Ochii ei erau în întregime albaştri, fără pic de alb, şi urechile ascuţite ca ale lui Helen.

— Eu sunt Kaelie Whitewillow, zise ea. O să reprezint Curtea Elfilor Luminii.

— Dar nu şi Curtea Elfilor întunericului? zise Jia, mişcând stiloul pe deasupra unui sul de hârtie.

Kaelie clătină din cap, cu buzele strânse. Un murmur străbătu încăperea. Cu toată strălucirea drapelelor, atmosfera era încordată, nu una de bucurie. Pe rândul de scaune din faţa copiilor Blackthorn, stăteau cei din familia Lightwood: Maryse, cu spatele foarte drept, iar lângă ea, Isabelle şi Alec, cu capetele plecate unul spre altul, şoptindu-şi ceva.

Jocelyn Fairchild stătea lângă Maryse, dar nici Clary Fray, nici Jace Lightwood nu se vedeau nicăieri.

— Curtea Elfilor întunericului refuză să trimită un reprezentant, zise Jia, notând pe hârtie. Se uită la Kaelie peste ramele ochelarilor. Ce mesaj ne aduci de la Curtea Elfilor Luminii? Sunt de acord cu termenii noştri?

Emma o auzi pe Helen, la capătul şirului de scaune, trăgând adânc aer în piept. Dru, Tavvy şi gemenii fuseseră socotiţi prea mici ca să vină la întrunire; teoretic, nu era admis nimeni sub optsprezece ani, dar se făcuseră excepţii pentru cei ca ea şi Julian, care fuseseră direct afectaţi de ceea ce ajunsese să fie numit Războiul întunecat.

Kaelie ieşi pe culoarul dintre şirurile de scaune şi dădu să se apropie de estradă; Robert Lightwood se ridică în picioare.

— Trebuie să ceri permisiunea să te apropii de Consul, zise el cu vocea lui groasă.

— Permisiunea nu este acordată, zise Jia ferm. Rămâi unde te afli, Kaelie Whitewillow. Te pot auzi perfect.

Emma simţi un subit val de milă pentru fată - toată lumea îi arunca priviri ca nişte pumnale. Toată lumea, mai puţin Aline şi Helen, care stăteau lipite una de alta; se ţineau de mâini şi nodurile degetelor li se albiseră.

— Curtea Elfilor Luminii cere iertarea voastră, zise Kaelie, prinzându-şi mâinile subţiri în faţă. Termenii pe care i-aţi stabilit sunt prea aspri. Spiritele naturii au avut întotdeauna propria lor suveranitate, regii şi reginele proprii. Am avut întotdeauna războinici. Suntem un neam străvechi. Ceea ce ne cereţi ne va zdrobi complet.

Un murmur reţinut străbătu încăperea. Nu era un sunet prietenos. Jia ridică hârtia de pe masă, din faţa ei.

— Să le trecem în revistă? zise ea. Cerem de la Curtea Elfilor să-şi accepte responsabilitatea pentru pierderile de vieţi şi distrugerile suferite de vânătorii de umbre şi de repudiaţi în Războiul întunecat. Spiritele naturii vor fi răspunzătoare pentru costurile reconstruirii protecţiilor stricate, pentru reamenajarea stabilimentului Praetor Lupus pe Long Island şi reconstruirea celor ce au fost distruse în Alicante. O să vă cheltuiţi bogăţiile pe acestea. Cât despre vânătorii de umbre luaţi de la noi...

— Dacă vă referiţi la Mark Blackthorn, el a fost luat de Vânătoarea Sălbatică, zise Kaelie. Noi nu avem nicio jurisdicţie asupra lor. Va trebui să negociaţi voi înşivă cu ei, deşi noi n-o să ne împotrivim.

— Nu doar el a fost luat de la noi, zise Jia. Sunt lucruri pentru care nu poate exista nicio despăgubire - pierderea de vieţi suferită de vânătorii de umbre şi de licantropi în bătălie, cei care au fost smulşi de la noi prin Pocalul Infernal...

— Aceea a fost lucrarea lui Sebastian Morgenstern, nu a Curţii, protestă Kaelie. El era un vânător de umbre.

— Tocmai de aceea nu vă pedepsim cu un război pe care l-aţi pierde, inevitabil, zise Jia cu răceală. În schimb, insistăm doar să vă desfiinţaţi armata, să nu mai existe războinici elfi. Nu mai aveţi voie să purtaţi arme. Orice spirit al naturii care va fi găsit purtând o armă, fără dispensă de la Conclav, va fi ucis pe loc.

— Termenii sunt prea aspri, protestă Kaelie. Spiritele naturii nu le pot îndura! Dacă suntem lipsiţi de arme, nu ne putem apăra!

— Vom supune asta la vot, atunci, zise Jia, punând hârtia pe masă. Oricine nu este în favoarea termenilor stabiliţi pentru spiritele naturii este rugat să vorbească acum.

Urmă o lungă tăcere. Emma o putu vedea pe Helen rotindu-şi ochii prin sală, cu colţurile gurii încordate; Aline o ţinea strâns de încheietură. În cele din urmă, se auzi zgomotul unui scaun împins în spate, răsunând în tăcere, şi o siluetă singuratică se ridică în picioare.

Magnus Bane. Era încă palid după chinul suferit în Edom, dar ochii lui aurn-verzui ardeau cu o intensitate pe care Emma o putea vedea din capătul celălalt al sălii.

— Ştiu că istoria mundană nu e de prea mare interes pentru cei mai mulţi vânători de umbre, zise el. Dar a fost un timp, mai înainte de nefilimi, un timp când Roma a atacat cetatea Cartagina şi, după mai multe războaie, a fost victorioasă. După unul dintre războaie, Roma a cerut Cartaginei să-i plătească tribut, să renunţe la armata sa şi ca pământurile cartagineze să fie semănate cu sare. Istoricul Tacitus a spus despre romani că „fac un deşert şi îi zic pace”. Se întoarse spre Jia: Cartaginezii n-au uitat niciodată. Ura lor faţă de Roma a dus la izbucnirea altui război, în cele din urmă, iar războiul acela s-a sfârşit cu moarte şi sclavie. Aceea n-a fost pace. Aceasta nu este pace.

La acestea, se auziră huiduieli din mulţime.

— Poate că nu vrem pace, magicianule! strigă cineva.

— Şi atunci, care e soluţia ta? strigă un altul.

— Indulgenţă, zise Magnus. Spiritele naturii i-au urât multă vreme pe nefilimi pentru asprimea lor. Arătaţi-le altceva decât asprime şi o să primiţi în schimb altceva decât ură!

Gălăgia izbucni din nou, mai tare de data asta; Jia ridică o mână şi adunarea tăcu.

— Mai vorbeşte cineva pentru spiritele naturii? întrebă ea.

Magnus, reluându-şi locul, aruncă o privire în lături, la tovarăşii lui repudiaţi, dar Lily zâmbea afectat, iar Luke fixa cu privirea masa din faţa lui. Se ştia de către toată lumea că sora lui fusese prima luată şi convertită de Sebastian Morgenstern, că mulţi dintre lupii din Praetor fuseseră prietenii lui, inclusiv Jordan Kyle - şi, cu toate acestea, pe faţa lui se citea îndoiala...

— Luke, zise Magnus cu o voce scăzută care, cumva, izbuti să răsune prin toată încăperea. Te rog.
Îndoiala se risipi. Luke clătină din cap, sumbru.
— Nu-mi cere ceea ce nu-ţi pot da, zise el. Întregul Praetor a fost măcelărit, Magnus. Ca reprezentant al vârcolacilor, nu pot vorbi împotriva a ceea ce vor ei. Dacă o fac, se vor întoarce împotriva Conclavului şi nu ajungem nicăieri aşa.
— Atunci, asta e, zise Jia. Vorbeşte, Kaelie Whitewillow. Eşti de acord cu termenii sau va fi război între noi?
Fata îşi plecă fruntea.
— Suntem de acord cu termenii.
Adunarea izbucni în aplauze. Numai câţiva nu aplaudară: Magnus, şirul copiilor Blackthorn, familia Lightwood şi Emma. Ea era prea ocupată s-o privească pe Kaelie, urmărind-o când aceasta se aşeză. Capul ei poate că era plecat cu supunere, dar faţa ei era plină de o furie alb-încandescentă.
— Deci ne-am lămurit, zise Jia, în mod clar mulţumită. Acum trecem la subiectul...
— Staţi.
Un vânător de umbre slab, cu părul negru, se ridicase în picioare. Emma nu-l recunoscu. Ar fi putut fi oricine. Un Cartwright? Un Pontmercy?
— Rămâne întrebarea despre Mark şi Helen Blackthorn.
Helen închise ochii. Arăta precum cineva care pe jumătate se aşteptase la o sentinţă „vinovat” într-un proces şi pe jumătate sperase la o graţiere, iar acesta era momentul de după ce fusese rostită sentinţa „vinovat”.
Jia se opri, cu stiloul în mână.
— Ce vrei să spui, Balogh?
Balogh se îndreptă de spate.
— Deja au fost discuţii despre faptul că forţele lui Morgenstern au pătruns în Institutul din Los Angeles cu atâta uşurinţă. Şi Mark şi Helen Blackthorn au sânge de elf. Ştim că băiatul deja s-a alăturat celor din Vânătoarea Sălbatică, aşa că nu-l mai putem ajunge, dar fata n-ar trebui să fie printre vânătorii de umbre. Nu e decent.
Aline sări în picioare.
— Asta-i ridicol! strigă ea. Helen este vânător de umbre, întotdeauna a fost! Are sângele îngerului în ea - nu puteţi face abstracţie de asta!
— Şi sângele de elf, totodată, replică Balogh. Poate minţi. Deja am fost înşelaţi de unul din neamul lor, spre marea noastră durere. Eu propun să-i luăm Peceţile...
Luke dădu cu palma în masă, cu un bubuit ca de tunet; Magnus stătea aplecat, cu umerii căzuţi, acoperindu-şi faţa cu mâinile sale cu degete lungi.
— Fata n-a făcut nimic, zise Luke. Nu puteţi s-o pedepsiţi pe ea pentru un accident de naştere.
— Accidentele de naştere ne fac pe toţi cine suntem, zise Balogh, încăpăţânat. Nu poţi nega sângele de elf din ea. Nu poţi nega că poate minţi. Dacă se va ajunge din nou la război, faţă de cine va fi ea loială?
Helen se ridică în picioare.

— Faţă de cine am fost şi de data asta, zise ea. Am luptat la Burren, şi la Citadela de Diamant... şi în Alicante, pentru a-mi apăra familia şi a-i apăra pe nefilimi. Nu i-am dat nimănui vreodată un motiv să-mi pună loialitatea la îndoială.

— Asta se întâmplă, zise Magnus, ridicându-şi faţa. Nu vedeţi că aşa începe totul, din noul

'- Helen are dreptate, zise Jia. N-a făcut nimic rău.

Un alt vânător de umbre se ridică în picioare, o femeie cu părul negru adunat în vârful capului.

— S-avem iertare, doamnă Consul, dar nu judeci obiectiv, zise ea. Cu toţii ştim de relaţia fiicei tale cu fata elf. Ar trebui să-ţi declini singură autoritatea de judecător în această cauză.

— Este nevoie de Helen Blackthorn, doamnă Sedgewick, zise Diana Wrayburn, ridicându-se în picioare.

Arăta indignată; Emma îşi aminti de ea din Sala Acordurilor, cum încercase să ajungă la Emma ca s-o ajute.

— Părinţii ei au fost ucişi; are cinci fraţi şi surori mai mici de care să îngrijească...

— Nu este nevoie de ea, se răsti Sidgewick. Redeschidem Academia - copiii se pot duce acolo sau pot fi împărţiţi printre diverse Institute...

— Nu, şopti Julian.

Mâinile sale erau strânse în pumni, pe genunchi.

— În niciun caz, strigă Helen. Jia, trebuie să...

Jia se uită la ea şi dădu din cap, încet, fără tragere de inimă.

— Arthur Blackthorn, zise ea, te rog, ridică-te.

Emma îl simţi pe Julian înmărmurind şocat lângă ea când un bărbat din celălalt capăt al sălii, ascuns în mulţime, se ridică în picioare. Era slab, o versiune mai palidă şi mai scundă a tatălui lui Julian, cu păr şaten rărit şi ochii familiei Blackthorn, pe jumătate ascunşi după ochelari. Se sprijinea cu toată greutatea într-un baston de lemn, cu un disconfort care o făcu pe Emma să creadă că rana care făcuse necesar bastonul era recentă.

— Voiam să aştept până după întrunirea aceasta, pentru ca nepoţii să poată face cunoştinţă cu unchiul lor cum se cuvine, zise Jia. L-am convocat imediat ce am aflat vestea despre atacul asupra Institutului din Los Angeles, bineînţeles, dar fusese rănit la Londra. A sosit în Idris abia în dimineaţa asta. Oftă: Domnule Blackthorn, te poţi prezenta.

Bărbatul avea o faţă rotundă, plăcută, şi părea extrem de stingherit să fie privit de atât de multă lume.

— Sunt Arthur Blackthorn, fratele lui Andrew Blackthorn, zise el.

Accentul lui era britanic; Emma întotdeauna uita că tatăl lui Julian venise din Londra. El îşi pierduse accentul, cu mulţi ani în urmă.

— Mă voi muta la Institutul din Los Angeles cât mai curând cu putinţă şi o să-i iau cu mine pe nepoatele şi nepoţii mei. Copiii vor fi sub protecţia mea.

— E chiar unchiul vostru? întrebă Emma în şoaptă, nedezlipindu-şi ochii de la el.

— Da, el e, îi răspunse Julian, în mod clar agitat. Numai că... sperasem... vreau să spun, chiar începusem să mă gândesc că n-o să vină. Aş fi... aş prefera să fie Helen cea care să aibă grijă de noi.

— Deşi sunt convins că suntem, cu toţii, extrem de uşuraţi că dumneata vei avea grijă de copiii Blackthorn, zise Luke, Helen este unul dintre ei. Vrei să spui, asumându-ţi responsabilitatea pentru fraţii ei mai mici, că eşti de acord să i se ia Peceţile?

Arthur Blackthorn păru îngrozit.

— Nicidecum, zise el. Fratele meu poate că n-a fost înţelept în... flirturile sale... dar toate arhivele arată că un copil de vânător de umbre e un vânător de umbre. Cum se spune, ut incepit jidelis sic permanet.

Julian se lăsă să alunece mai jos în scaun.

— Iar latină, zise el. Exact ca tata.

— Ce înseamnă? întrebă Emma.

— ”Cine începe loial şi sfârşeşte loial”... ceva de genul ăsta.

Ochii lui Julian săgetară prin sală; toată lumea murmura şi arunca priviri mânioase. Jia discuta cu Robert şi reprezentanţii repudiaţilor. Helen încă stătea în picioare, dar părea că numai Aline era tot ce-i mai dădea putere.

Grupul de pe estradă se despărţi, iar Robert Lightwood făcu un pas înainte. Faţa lui era prevestitoare de furtună.

— Deci ca să nu fie nicio discuţie că prietenia personală a Jiei cu Helen Blackthorn îi va influenţa decizia, ea s-a recuzat, zise el. Noi, ceilalţi, am hotărât că, întrucât Helen are optsprezece ani, vârsta la care mulţi tineri vânători de umbre sunt trimişi la alte Institute ca să înveţe cum se fac lucrurile prin alte părţi, ea va fi detaşată pe Insula Wrangel, ca să studieze protecţiile.

— Pentru cât timp? întrebă Balogh imediat.

— Nedefinit, zise Robert.

Helen se prăbuşi pe scaunul ei, cu Aline alături, cu faţa ca o mască a durerii şi a şocului. Insula Wrangel poate că era sediul tuturor protecţiilor care apărau lumea, un post prestigios din multe puncte de vedere, dar era, de asemenea, o insulă micuţă în îngheţata mare arctică din nordul Rusiei, la mii de kilometri depărtare de Los Angeles.

— Vi se pare destul de bine aşa? întrebă jia glacial. Domnule Balogh? Doamnă Sedgewick? Supunem la vot? Toţi cei în favoarea detaşării lui Helen Blackthorn pe Insula Wrangel, până i se va determina loialitatea, spuneţi „da”.

Un cor de „da”-uri şi un cor mai stins de „nu”-uri răsună prin toată sala. Emma nu spuse nimic, nici Jules; amândoi erau prea tineri să voteze. Emma întinse mâna şi i-o luă pe a lui Julian, strângând-o cu putere; degetele lui erau reci ca gheaţa. Avea expresia cuiva care fusese lovit de atât de multe ori, încât nu mai voia să se ridice. Helen plângea înăbuşit în braţele Alinei.

— Rămâne problema lui Mark Blackthorn, zise Balogh.

— Ce problemă? întrebă Robert Lightwood, sunând exasperat. Băiatul a fost luat de Vânătoarea Sălbatică! În improbabilul caz în care am fi capabili să negociem eliberarea lui, n-ar trebui să fie asta o problemă care să ne intereseze atunci?

— Tocmai asta e, zise Balogh. Atâta timp cât nu negociem eliberarea lui, problema se rezolvă de la sine. Băiatul e mai bine să stea departe, cu cei din neamul lui, oricum.

Faţa rotundă a lui Arthur Blackthom păli.

— Nu, zise el. Fratele meu n-ar Fi vrut asta. Ar fi vrut băiatul acasă, cu familia lui. Făcu semn spre locul unde Emma, Julian şi restul erau aşezaţi. Lor li s-au luat atât de multe. Cum putem să le mai luăm încă?

— Ii protejăm, se răsti Sedgewick, de un frate şi o soră care n-ar face decât să-i trădeze, în timp, când şi-ar da seama de adevărata lor loialitate pentru Curţile Elfilor. Toţi cei în favoarea abandonării permanente a căutării lui Mark Blackthorn spuneţi „da”.

Emma întinse mâinile să-l ţină pe Julian, când acesta se aplecă mult în scaun. Ea se agăţă stângace de el. Toţi muşchii lui erau încordaţi, tari ca fierul, de parcă se pregătea pentru o cădere sau o lovitură. Flelen se aplecă spre el, şoptindu-i şi murmurându-i, cu faţa brăzdată de lacrimi. Cum Aline se aplecase peste Helen ca să-l mângâie pe Jules pe păr, Emma zări inelul Blackthorn scânteind pe degetul Alinei. În timp ce corul „da”-urilor făcea înconjurul sălii într-o simfonie îngrozitoare, sclipirea o făcu pe Emma să se gândească la semnalul de avarie al unui far, departe în largul mării, unde nimeni nu-l putea vedea, unde nu era nimeni căruia să-i pese.

Dacă asta însemnau pacea şi victoria, gândi Emma, poate că războiul şi lupta erau mai bune, totuşi.

Jace se dădu jos de pe cal şi întinse o mână s-o ajute şi pe Clary să coboare.

— Am ajuns, zise el, întorcându-se cu faţa spre lac.

Stăteau pe o plajă îngustă de pietre, pe malul vestic al Lacului Lyn. Nu era aceeaşi plajă unde stătuse Valentine când îl invocase pe îngerul Raziei, nici aceeaşi plajă unde Jace sângerase şi îşi pierduse viaţa pentru a şi-o recăpăta după aceea, dar Clary nu se mai întorsese la lac de atunci şi vederea lui îi trimise şi-acum un fior prin oase.

Era un loc încântător, nu încăpea îndoială. Lacul se întindea până departe, împrumutase culoarea cerului de iarnă, suflat în argintiu, cu oglinda ba întinsă de vânt, ba increţită,^ încât semăna cu o bucată de staniol care se strângea şi se desfăcea la atingerea vântului. Norii erau albi şi foarte sus pe cer, iar munţii din jur erau golaşi.

Clary se duse până la marginea apei. Se gândise că va veni şi mama ei cu ea, dar în ultimul moment Jocelyn refuzase, spunând că ea îşi luase adio de la fiul ei cu multă vreme în urmă şi că acum era timpul pentru Clary. Conclavul îi arsese trupul neînsufleţit - la cererea lui Clary. Arderea unui mort era o onoare, iar cei care mureau în dizgraţie erau îngropaţi la răscruce de drumuri, întregi şi nearşi, cum făcuseră cu mama lui Jace. Arderea fusese mai mult decât o favoare, gândi Clary; fusese o metodă pentru Conclav de a fi absolut siguri că el era mort. Totuşi, cenuşa lui Jonathan n-avea să fie niciodată dusă în lăcaşul Fraţilor Tăcuţi. N-avea să facă parte niciodată din Oraşul Oaselor; n-avea să fie niciodată un suflet printre celelalte suflete de nefilimi.

Nu avea să fie nici înmormântat printre cei a căror ucidere o provocase, iar asta, gândi Clary, era foarte drept. Întunericiţii fuseseră arşi, iar cenuşa lor fusese îngropată la răscrucile de drumuri de lângă Brocelmd. Urma să fie un monument, acolo, o necropolă care să-i evoce pe cei care fuseseră odată vânători de umbre, dar niciun monument nu avea să-l evoce pe Jonathan Morgenstem, de care nimeni nu voia să-şi amintească. Până şi Clary ar fi vrut să poată uita, dar nu era atât de simplu.

Apa lacului era curată, cu o uşoară irizare, ca o peliculă fină de ulei. Sălta pe lângă marginile ghetelor lui Clary când ea deschise caseta de argint pe care o ţinea. Înăuntru era cenuşă, fină ca pulberea şi gri, împestriţată de bucăţele de oase calcinate. În cenuşă era şi inelul Morgenstern, sclipind argintiu. Fusese pus pe un lănţug la gâtul lui Jonathan, când îl arseseră, şi rămăsese neatins şi nedeformat de foc.

— N-am avut niciodată un frate, zise ea. Nu cu adevărat.

Simţi mâna lui Jace pe spatele ei, între omoplaţi.

— Ba ai avut, zise el. L-ai avut pe Simon. El a fost fratele tău în toate privinţele care contează. Te-a văzut crescând, te-a apărat, a luptat cu şi pentru tine, ţi-a purtat de grijă toată viaţa ta. El a fost fratele pe care tu l-ai ales. Chiar dacă el e... dus acum, nimeni şi nimic nu-ţi poate lua asta.

Clary trase adânc aer în piept şi aruncă departe caseta, cât de departe putu. Zbură peste apa sclipind în culorile curcubeului, cenuşa neagră desenând un arc în urma ei ca dâra unui avion cu reacţie, iar inelul căzu odată cu ea, răsucindu-se la nesfârşit prin aer, trimiţând scântei argintii în timp ce cădea şi tot cădea, până când dispăru sub apă.

— ”Ave aique vale”, zise ea, recitând întregul vers al poemului antic. „Ave atque vale în perpetuum, frater.” Te salut şi-ţi spun rămas-bun pentru totdeauna, frate.

Vântul dinspre lac era rece; îl simţea pe faţă, îngheţat pe obrajii ei, şi abia atunci îşi dădu seama că plânsese şi că faţa îi era rece pentru că fusese udă de lacrimi. Se întrebase, de când aflase că Jonathan era în viaţă, de ce mama ei plângea de ziua naşterii lui în fiecare an. De ce plângea, dacă îl ura? Dar acum Clary înţelegea. Mama ei plânsese pentru copilul pe care nu-l avusese niciodată, pentru toate visele care fuseseră ţesute în imaginaţia ei de a avea un fiu, imaginaţia ei despre cum avea să fie băiatul acela. Şi plânsese pentru soarta crudă care îi distrusese copilul acela chiar înainte şi de a se fi născut. Şi la fel cum făcuse Jocelyn atâţia ani, Clary stătu la malul Oglinzii Mortale şi plânse pentru fratele pe care nu-l avusese niciodată, pentru băiatul căruia nu i se dăduse niciodată şansa să trăiască. Şi plânse şi pentru ceilalţi pierduţi în Războiul întunecat, plânse pentru mama ei şi pierderea pe care o suferise, plânse pentru Emma şi copiii Blackthorn, amintindu-şi cum se străduiseră ei să nu verse lacrimi când le povestise că îl văzuse pe Mark în tunelul elfilor, şi că el aparţinea acum Vânătorii, plânse pentru Simon şi golul din inima ei unde fusese el, şi pentru cum avea să-i lipsească el în fiecare zi până când va muri, şi plânse pentru ea însăşi şi schimbările care se petrecuseră în ea, pentru că uneori chiar şi schimbarea în bine se simţea ca o mică moarte.

Jace stătu lângă ea cât plânse şi o ţinu tăcut de mână, până când cenuşa lui Jonathan pieri sub oglinda lacului fără să lase nicio urmă.

— Nu trage cu urechea, zise Julian.

Emma îi aruncă o privire furioasă. Bine, deci putea auzi vocile ridicate prin uşa de lemn gros de la biroul Consulului, acum aproape închisă, doar puţin crăpată. Şi poate că se aplecase spre uşă, ispitită de faptul că putea auzi vocile, aproape le putea desluşi, dar nu prea. Şi ce? Nu era mai bine să ştii lucrurile decât să nu le ştii?

Îl întrebă din buze „Şi ce?”, iar Julian îşi ridică sprâncenele la ea. Nu că lui Julian i-ar fi plăcut regulile, dar li se supunea. Emma credea că regulile erau făcute ca să fie încălcate sau măcar să fie ocolite.

În plus, era plictisită. Fuseseră conduşi la uşă şi lăsaţi acolo de unul dintre membrii Consiliului, la capătul culoarului lung aproape cât toată Citadela. Tapiseriile atârnau pe pereţi de jur împrejurul intrării biroului, tocite de trecerea anilor. Majoritatea înfăţişau episoade din istoria vânătorilor de umbre: îngerul ridicându-se din lac cu Instrumentele Mortale, îngerul dăruindu-i Cartea Gri lui Jonathan Vânătorul de umbre, Primele Acorduri, Bătălia de la Shanghai, Consiliul de la Buenos Aires. Mai era şi o altă tapiserie, una care arăta mai nouă, proaspăt expusă, care-l arăta pe înger ridicându-se din lac, de data asta fără Instrumentele Mortale. Un bărbat blond stătea la malul lacului şi, lângă el, aproape invizibilă, era silueta unei fete slăbuţe cu părul roşu, ţinând o stelă...

— O să fie o tapiserie şi despre tine, într-o bună zi, zise Jules.

Emma îşi întoarse ochii spre el.

— Trebuie să faci ceva cu adevărat important ca să obţii o tapiserie despre tine. Cum ar fi să câştigi un război.

— Tu ai putea câştiga un război, zise el cu convingere.

Emma simţi că i se strânge puţin inima. Când Julian se uita aşa la ea, de parcă ea era genială şi uimitoare, îi făcea dorul de părinţi din inima ei să doară ceva mai puţin. Era bine să ai pe cineva căruia să-i pese de tine astfel, căci te făcea să simţi că n-ai să fii niciodată absolut singură.

Asta, dacă nu hotărau ei s-o despartă de familia lui Jules, bineînţeles. S-o mute în Idris sau la vreunul dintre Institutele unde avea nişte rude de departe - în Anglia, în China sau în Iran. Cuprinsă deodată de panică, scoase stela şi gravă o rună de auzire pe braţ, înainte de a-şi lipi urechea de lemnul uşii, ignorând privirile mustrătoare ale lui Julian.

Vocile deveniră imediat limpezi. O recunoscu mai întâi pe a Jiei, apoi pe a doua, după o clipă: Consulul vorbea cu Luke Garroway.

— ...Zachariah? El nu mai este un vânător de umbre activ, zicea Jia. A plecat astăzi, înainte de întrunire, spunând că avea de înnodat nişte fire desfăcute, şi apoi o întâlnire importantă în Londra, la începutul lui ianuarie, ceva de la care nu putea să lipsească.

Luke murmură un răspuns pe care Emma nu-l auzi; nu ştiuse că Zachariah plecase şi ar fi vrut să-i poată mulţumi pentru ajutorul pe care li-l dăduse în noaptea bătăliei. Şi să-l întrebe de unde ştia că numele ei mijlociu era Cordelia.

Se aplecă mai aproape de uşă şi îl auzi pe Luke, la jumătatea frazei:
— ...ar trebui să-ţi spun ţie, mai întâi, zicea el. Plănuiesc să renunţ la a fi reprezentant. Maia Roberts o să-mi ia locul.
Jia scoase un sunet de surprindere.
— Nu e cam tânără?
— E foarte capabilă, zise Luke. Nu cred că are nevoie de recomandările mele...
— Nu, aşa e, încuviinţă Jia. Fără avertismentul ei de dinainte de atacul lui Sebastian, am fi pierdut mult mai mulţi vânători de umbre.
— Şi cum ea o să conducă haita din New York de acum încolo, e mai logic ca ea să fie reprezentantul şi nu eu. Luke oftă. Pe lângă acestea, Jia, eu mi-am pierdut sora. Jocelyn şi-a pierdut fiul... din nou. Iar Clary e încă zdruncinată de ce s-a întâmplat cu Simon. Mi-ar plăcea să fiu acolo pentru fiica mea.
Jia scoase un sunet nefericit.
— Poate că n-ar fi trebuit s-o las să-l sune.
— Trebuia să ştie, zise Luke. E o pierdere. Va trebui să se împace cu gândul. Va trebui să sufere. Mi-ar plăcea să fiu acolo ca s-o ajut să treacă peste toate acestea. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc. Mi-ar plăcea să fiu acolo pentru familia mea. Am nevoie să mă retrag.
— Păi, ai binecuvântarea mea, fireşte, zise ea. Deşi mi-ar fi prins bine ajutorul tău la redeschiderea Academiei. Am pierdut atât de mulţi dintr-ai noştri. A trecut multă vreme de când moartea a secerat atâţia nefilimi odată. Trebuie să pătrundem în lumea mundană, să-i găsim pe cei care ar putea Ascende, să-i învăţăm şi să-i antrenăm. O să fie multă treabă de făcut.
— Şi mulţi care să te ajute s-o faci.
Tonul vocii lui Luke era inflexibil.
Jia oftă.
— Am s-o primesc bine pe Maia, nicio grijă. Bietul Magnus, înconjurat de femei.
— Mă îndoiesc că-l va deranja sau că măcar va observa, zise Luke. Deşi ar trebui să spun că ştii că a avut dreptate, Jia. Abandonarea căutărilor lui Mark Blackthom, trimiterea lui Helen Blackthorn pe Insula Wrangel... asta a fost o cruzime incredibilă.
Urmă o pauză, apoi:
— Ştiu, zise Jia cu voce scăzută. Crezi că nu ştiu ce i-am făcut propriei mele fiice? Dar s-o las pe Helen să rămână... am văzut ura din ochii vânătorilor mei de umbre şi m-am temut pentru Helen. Cum mi-a fost teamă şi pentru Mark, dacă am fi fost în stare să-l găsim.
. - Ei bine, eu am văzut deznădejdea din ochii copiilor Blackthorn, zise Luke.
— Copiii îşi revin uşor.
— Şi-au pierdut fratele şi tatăl, iar acum îi lăsaţi să fie crescuţi de un unchi pe care nu l-au văzut decât de vreo câteva ori...
— O să ajungă să-l cunoască. E un om bun. Diana Wrayburn a cerut, de asemenea, postul de tutore şi sunt înclinată să i-l acord. A fost impresionată de curajul lor...

— Dar ea nu e mama lor. Mama mea a plecat când eram copil, zise Luke. A devenit o Soră de Fier. Cleophas. N-am mai văzut-o niciodată. Amatis m-a crescut. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea. Ea a fost... tot ce-am avut.

Emma aruncă o privire scurtă spre Julian, să vadă dacă el auzea. Nu părea, căci nu se uita la ea, ci se uita în gol, ochii lui albaştri-verzui fiind la fel de îndepărtaţi ca şi oceanul cu care semănau. Se întrebă dacă îşi reamintea trecutul sau se temea de viitor; ar fi vrut să poată da timpul înapoi, să-i aibă iarăşi pe părinţii ei, să îi dea înapoi lui Julian pe tatăl lui, pe Helen şi pe Mark, să facă la loc ceea ce se sfărâmase.

— Îmi pare rău pentru Amatis, zise Jia. Şi sunt îngrijorată pentru copiii Blackthom, crede-mă. Dar noi întotdeauna am avut orfani, suntem nefilimi. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Cât despre fata Carstairs, ea o să fie crescută în Idris; îmi fac griji că s-ar putea să fie un pic cam încăpăţânată...

Emma împinse uşa biroului; se deschise mult mai uşor decât anticipase ea, şi aproape căzu înăuntru. Îl auzi pe Jules scoţând un scâncet speriat, apoi venind după ea, apucând-o din spate de betelia jeanşilor ca s-o ridice.

— Nu! zise ea.

Jia şi Luke se uitară la ea surprinşi. Jia cu gura întredeschisă, Luke începând să schiţeze un zâmbet.

— Un pic? zise el.

— Emma Carstairs, începu Jia, ridicându-se în picioare, cum îndrăzneşti...

— Cum îndrăzneşti dumneata?

Şi Emma rămase stupefiată, căci Julian fusese cel care vorbise, cu ochii lui de cupru coclit scoţând flăcări. În cinci secunde se transformase din băiatul îngrijorat în tânărul furios, cu părul lui negru zbârlit de parcă şi acesta ar fi fost mânios.

— Cum îndrăzneşti să strigi la Emma, când dumneata eşti cea care ai promis. Ai promis că niciodată Conclavul nu-l va abandona pe Mark, cât timp va fi el în viaţă... ai promis!

Jia avu bunăvoinţa să arate ruşinată.

— El este un membru al Vânătorii Sălbatice acum, zise ea. Vânătorii nu sunt nici morţi, nici vii.

— Deci ai ştiut, zise Julian. Ai ştiut când ai promis că promisiunea dumitale nu însemna nimic.

— A însemnat salvarea Idrisului, zise Jia. Îmi pare rău. Aveam nevoie de voi doi şi eu... Părea să se înece la fiecare cuvânt. Mi-aş fi ţinut promisiunea dacă aş fi putut. Dacă ar fi existat vreo cale... dacă s-ar fi putut face... aş fi avut grijă să se facă.

— Atunci ne eşti datoare, zise Emma, postându-se ferm pe picioare în faţa biroului Consulului. Ne eşti datoare o promisiune încălcată. Aşa că va trebui să faci asta, acum.

— Ce să fac? întrebă Jia, buimăcită.

— N-o să fiu mutată în Idris. N-o să fiu. Eu aparţin Institutului din Los Angeles.

Emma îl simţi pe Jules încremenind în spatele ei.

— Bineînţeles că n-o să te mute în Idris, zise el. Despre ce vorbeşti?
Emma întinse un deget acuzator spre Jia.
— Ea a spus-o.
— În niciun caz, zise Julian. Emma locuieşte în L.A.; acolo este casa ei. Poate să stea la Institut. Asta fac vânătorii de umbre. Institutul trebuie să fie un refugiu.
— Unchiul tău o să conducă Institutul, zise Jia. Depinde de el.
— Şi el ce-a zis? întrebă Julian, iar în spatele acestor cuvinte era o mare de sentimente.
Când Julian iubea oamenii, îi iubea pentru totdeauna; când îi ura, îi ura pentru totdeauna. Emma avu senzaţia că exact în clipa aceasta atârna în balanţă chestiunea dacă el avea să-şi urască unchiul pentru totdeauna sau nu.
— El a spus că o va primi şi pe ea, zise Jia. Însă, într-adevăr, eu cred că există un loc pentru Emma la Academia vânătorilor de umbre de aici, în Idris. Ea e excepţional de talentată, o să fie înconjurată de cei mai buni instructori, sunt mulţi alţi studenţi care au suferit pierderi şi ar putea s-o ajute în necazul ei...
Necazul ei. Mintea Emmei fu deodată invadată de imagini: fotografiile corpurilor neînsufleţite ale părinţilor ei pe plajă, acoperite de peceţi. Dezinteresul clar al Conclavului pentru ceea ce se întâmplase cu ei. Tatăl ei aplecându-se s-o sărute, înainte de a se întoarce la maşina unde aştepta mama ei. Râsul lor purtat de vânt.
— Eu am suferit pierderi, zise Julian printre dinţi. O pot ajuta eu.
— Tu ai doisprezece ani, zise Jia, de parcă asta răspundea la toate.
— N-am să am mereu atât! strigă Julian. Emma şi cu mine ne cunoaştem dintotdeauna. Ea e ca... e ca...
— O să fim parabatai, zise Emma brusc, mai înainte ca Julian să poată spune că ea era ca sora lui.
Avea motivele ei pentru care nu voia să audă asta.
Ochii tuturor se deschiseră larg, inclusiv ai lui Julian.
— Julian mi-a cerut-o şi eu am spus da, zise ea. Avem doisprezece ani; suntem destul de mari ca să luăm decizia asta.
Ochii lui Luke scânteiară când se uită la ea.
— Nu se pot despărţi parabatai-i, zise el. E împotriva Legilor Conclavului.
— Avem nevoie să ne antrenăm împreună, zise Emma. Să luăm examenele împreună, să facem ritualurile împreună...
— Da, da, înţeleg, zise Jia. Foarte bine. Unchiul tău nu se supără, Julian, dacă Emma stă la Institut, iar cutuma parabatai-lor taie orice alte considerente.
Se uită de la Emma la Julian, ai căror ochi străluceau. El părea fericit, realmente fericit, pentru prima oară după atât de multă vreme, încât Emma aproape că nu-şi putea aduce aminte ultima oară când îl mai văzuse zâmbind aşa.
— Sunteţi siguri? adăugă Consulul. Să devii parabatai e o treabă serioasă, nimic nu trebuie tratat cu uşurinţă. Este un legământ de credinţă. Va trebui să aveţi grijă unul de celălalt, să vă apăraţi unul pe celălalt, să ţineţi unul la celălalt mai mult decât ţineţi la voi înşivă.

— Deja o facem, zise Julian cu convingere.
Emmei îi trebui o clipă ca să poată vorbi. Încă îşi mai vedea părinţii în minte. Los Angeles deţinea răspunsurile pentru ceea ce li se întâmplase. Răspunsurile de care avea nevoie. Dacă nimeni n-avea să le răzbune moartea, ar fi fost ca şi când n-ar fi trăit deloc.
Şi nu era ca şi când n-ar fi vrut să fie parabatai cu Jules. Gândul la o viaţă întreagă petrecută fără să fie vreodată despărţită de el, o promisiune că nu va fi niciodată singură, avu întâietate în faţa vocii din capul ei care-i şoptea: Stai puţin...
Dădu şi ea din cap, viguros.
— Fără îndoială, zise ea. Suntem absolut siguri.

Idrisul fusese verde, auriu şi ruginiu toamna, când Clary venise pentru prima oară aici. Avea o măreţie nudă acum, iarna, atât de aproape de Crăciun: munţii care se ridicau în depărtare aveau cuşme albe de zăpadă pe piscuri, copacii de-a lungul drumului care ducea de la lac înapoi în Alicante erau desfrunziţi, crengile lor goale apărând ca dantela pe fundalul cerului senin.
Călăreau fără grabă, Wayfarer păşind lejer pe potecă, Clary în spatele lui Jace, cu braţele unite peste pieptul lui. Uneori, el oprea calul ca să-i arate conacele familiilor înstărite de vânători de umbre, ascunse vederii din drum când copacii fuseseră înfrunziţi, dar care acum erau complet expuse. Ea îşi simţi umerii încordaţi când trecură pe lângă una dintre casele de piatră acoperite de iederă, aproape contopită cu pădurea din jurul ei. În mod clar fusese arsă până la temelie şi reconstruită.
— Conacul Blackthorn, zise el. Ceea ce înseamnă că, dincolo de cotitura asta a drumului, este...
Făcu o pauză, până ce Wayfarer urcă un mic dâmb, apoi Jace trase de frâu, ca să se poată uita în jos, la locul unde drumul se bifurca. Într-o direcţie ducea înapoi la Alicante - Clary putea vedea turnurile demonilor în depărtare -, în vreme ce în cealaltă cotea pe după o clădire mare, de piatră aurie, înconjurată de un zid scund.
— ...conacul Herondale, încheie Jace fraza.
Vântul se înteţise; îngheţat, îi ciufulea părul lui Jace. Clary îşi pusese gluga, dar el nu avea nici capul acoperit, nici mănuşi în mâini, că spusese că urăşte să poarte mănuşi când călăreşte. Ii plăcea să simtă frâul în mână.
— Vrei să mergi să te uiţi la el? întrebă ea.
Şoapta lui ieşi ca un mic norişor alb.
— Nu sunt sigur.
Ea se lipi mai tare de el, tremurând.
— Îţi faci griji că am lipsit de la întrunirea Consiliului?
Ea îşi făcuse, deşi se întorceau la New York, mâine, şi nu găsise niciun alt moment la care să se poată gândi pentru a-i risipi, în secret, cenuşa fratelui ei; Jace fusese cel care sugerase să ia calul de la grajduri şi să se ducă la Lacul Lyn când aproape toţi ceilalţi din Alicante aveau să fie, cu siguranţă, la Palatul

Acordurilor. Jace înţelesese cât însemna pentru ea să-şi îngroape ideea de frate, deşi ar fi fost greu să explice aproape oricui altcuiva.

El clătină din cap.

— Suntem prea tineri ca să votăm. De altfel, cred că se pot descurca şi fără noi, spuse, apoi se încruntă. Va trebui să spargem uşa, zise el. Consulul mi-a spus că, atâta vreme cât vreau să mă numesc Jace Lightwood, nu am niciun drept legal la proprietăţile Herondale. N-am nici măcar un inel Herondale. Nu există vreunul. Surorile de Fier ar trebui să făurească unul nou. De fapt, când o să fac optsprezece ani, o să pierd cu totul dreptul la acest nume.

Clary stătu nemişcată, ţinându-se uşor de mijlocul lui. Erau momente când el voia să fie îmboldit să vorbească şi să i se pună întrebări, şi momente în care nu voia; acesta de acum era din cea de-a doua categorie. Avea să ajungă singur la o soluţie. Ea îl ţinea şi respira în spatele lui liniştită, când deodată el se încordă sub mâinile ei şi îşi înfipse călcâiele în coastele lui Wayfarer.

Calul porni la trap pe cărarea spre conac. Porţile scunde - împodobite cu un motiv de păsări în zbor - erau deschise, iar poteca se deschidea într-o alee circulară cu pietriş, în mijlocul căreia era o fântână de piatră, acum uscată. Jace se opri în faţa scării largi ce ducea spre intrare şi se uită la ferestrele goale.

— Aici m-am născut eu, zise. Aici a murit mama, iar Valentine m-a scos cu sabia din corpul ei. Iar Hodge m-a luat şi m-a ascuns, ca nimeni să nu ştie. Tot iarnă era şi atunci.

— Jace...

Ea îşi răsfiră degetele pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii.

— Cred că vreau să fiu un Herondale, zise el brusc.

— Atunci fii un Herondale.

— Nu vreau să-i trădez pe Lightwood, zise el. Ei sunt familia mea. Dar mi-am dat seama că, dacă nu iau numele Herondale, linia o să se sfârşească odată cu mine.

— Nu e responsabilitatea ta...

— Ştiu, zise el. În cutie, cea pe care mi-a dat-o Amatis, era o scrisoare a tatălui meu pentru mine. A scris-o înainte să mă nasc. Am citit-o de vreo câteva ori. Prima oară când am citit-o, l-am urât şi atât, chiar dacă el scria că mă iubea. Dar au fost câteva fraze pe care nu mi le-am putut scoate din minte. Zicea: „Vreau să fii un om mai bun decât am fost eu. Să nu laşi pe nimeni altcineva să-ţi spună cine eşti sau cine ar trebui să fii." Jace îşi lăsă capul pe spate, de parcă ar fi putut să-şi ghicească viitorul în arcuirile streşinilor conacului. Să-ţi schimbi numele nu înseamnă să-ţi schimbi firea, continuă el. Uită-te la Sebastian - Jonathan. Faptul că şi-a luat numele de Sebastian n-a contat cu nimic, în cele din urmă. Eu am vrut să dispreţuiesc numele de Herondale, pentru că m-am gândit că-mi uram tatăl, dar nu-l urăsc. Poate că a fost slab şi a luat decizii greşite, dar a ştiut-o. Eu nu am niciun motiv să-l urăsc. Şi au existat generaţii de Herondale înaintea lui... e o familie care a făcut multe lucruri bune... şi să las toată casa lor să se prăbuşească doar ca să mă răzbun pe tata ar fi o pierdere inutilă.

— Asta e prima oară când te aud numindu-l tatăl tău şi chiar sună adevărat, zise Clary. De regulă, nu-i spui aşa decât lui Valentine.
Îl simţi oftând, apoi puse o mână peste a ei, care stătea pe pieptul lui. Degetele lui erau reci, lungi şi subţiri, atât de familiare, încât ea le-ar fi putut recunoaşte şi pe întuneric.
— S-ar putea să locuim aici într-o bună zi, zise el. Împreună.
Ea zâmbi, ştiind că n-o putea vedea, dar nu se putu abţine.
— Crezi că mă poţi câştiga cu o casă luxoasă? zise ea. Nu te pripi, Jace. Jace Herondale, adăugă ea şi îşi înfăşură braţele în jurul lui, în ger.

Alec stătea pe marginea acoperişului, legănându-şi picioarele în gol. Bănuia că dacă vreunul dintre părinţii lui venea acasă şi se uita în sus, avea să-l vadă şi să strige la el, dar se îndoia că Maryse sau Robert s-ar întoarce prea curând. Fuseseră chemaţi la biroul Consulului după întrunire şi probabil mai erau încă acolo. Noul tratat cu spiritele naturii trebuia să fie bătut în cuie săptămâna următoare, timp în care ei rămâneau în Idris, în vreme ce restul familiei Lightwood se ducea înapoi la New York şi sărbătorea Anul Nou fără ei. Alec, practic, avea să conducă Institutul săptămâna aceea. A fost surprins să descopere că de fapt abia aştepta.
Responsabilitatea era o metodă bună pentru a-ţi lua mintea de la alte lucruri. Lucruri precum felul în care arătase Jocelyn când fiul ei murise sau cum Clary îşi înăbuşise suspinele, la podea, când îşi dăduse seama că se întorseseră din Edom fără Simon. Felul în care arătase Magnus, pustiit de disperare, când rostise numele tatălui său.
Pierderea făcea parte din viaţa de vânător de umbre, te aşteptai la ea, asta însă nu-l ajutase pe Alec când îi văzuse expresia lui Helen în Sala Acordurilor, la aflarea veştii că era exilată pe Insula Wrangel.
— N-ai fi putut face nimic. Nu te pedepsi singur.
Vocea din spatele lui îi era cunoscută; Alec închise ochii strâns, încercând să-şi liniştească respiraţia înainte de a răspunde.
— Cum ai ajuns aici? întrebă el.
Se auzi un foşnet de haine când Magnus se instală lângă Alec, pe marginea acoperişului. Alec furişă o privire într-o parte, la el. Îl văzuse pe Magnus numai de două ori, foarte scurt, de când se întorseseră din Edom - odată când Fraţii Tăcuţi le dăduseră drumul din carantină, şi încă o dată astăzi, în Sala Acordurilor. În niciuna din ocazii nu avuseseră timp să vorbească. Alec se uita la el cu un dor pe care-l bănuia prost deghizat. Magnus îşi recăpătase culoarea sănătoasă, după înfăţişarea vlăguită pe care o avusese în Edom; rănile i se vindecaseră în mare măsură, iar ochii îi erau din nou strălucitori, sclipind sub cerul voalat.
Alec îşi aminti cum îl luase în braţe pe Magnus, pe tărâmul demonilor, când îl găsise înlănţuit, şi se întrebă de ce lucrurile erau mult mai uşor de făcut când credeai că urmează să mori.
— Ar fi trebuit să spun ceva, zise Alec. Am votat împotriva trimiterii ei în surghiun.

— Ştiu, zise Magnus. Tu şi încă vreo zece persoane. A fost covârşitor votul pentru. Clătină din cap. Oamenii se sperie şi îşi varsă năduful pe oricine li se pare că e diferit. E acelaşi ciclu pe care l-am văzut de o mie de ori.

— Mă face să mă simt atât de inutil.

— Eşti orice, numai inutil nu. Magnus îşi lăsă capul pe spate, ochii lui cercetând cerul pe care stelele începuseră să-şi facă apariţia, una câte una. Tu mi-ai salvat viaţa.

— În Edom? zise Alec. Am dat o mână de ajutor, dar, pe cinstite, tu ţi-ai salvat propria viaţă.

— Nu numai în Edom, zise Magnus. Eram... am aproape patru sute de ani, Alexander. Magicienii, pe măsură ce îmbătrânesc, încep să se calcifieze. Încetează să mai fie în stare să simtă diverse lucruri. Să le pese, să se emoţioneze sau să fie surprinşi. Întotdeauna mi-am spus că asta n-o să se întâmple niciodată şi cu mine. Că o să încerc să fiu Peter Pan, să nu cresc niciodată, să-mi păstrez totdeauna un simţ al uimirii. Că întotdeauna o să mă îndrăgostesc, o să fiu surprins, o să fiu deschis pentru a fi rănit în aceeaşi măsură în care o să fiu deschis pentru a fi fericit. Dar în ultimii douăzeci de ani sau cam aşa am simţit cum mă cuprinde, încetul cu încetul, şi pe mine. N-a fost nimeni în viaţa mea înainte de tine, multă vreme. Nimeni pe care să-l iubesc. Nimeni care să mă surprindă sau care să-mi taie respiraţia. Până să apari tu la petrecerea aceea, începusem să mă gândesc că n-am să mai simt niciodată ceva atât de puternic.

Alec îşi reluă respiraţia şi se uită în jos, la mâinile lui.

— Ce spui? întrebă, cu voce tremurătoare. Că vrei să fim din nou împreună?

— Dacă vrei şi tu, zise Magnus şi într-adevăr suna nesigur, într-atât încât Alec să se uite la el cu surprindere.

Magnus arăta foarte tânăr, cu ochii larg deschişi, aurii-verzui, cu părul mângâindu-i tâmplele în şuviţe negre.

— Dacă tu...

Alec rămase pe loc, ca paralizat. Săptămâni de-a rândul visase cu ochii deschişi cum Magnus îi spunea exact aceste cuvinte, dar acum că Magnus chiar i le spunea, nu le simţea cum ar fi crezut că avea să le simtă. Nu se produsese niciun foc de artificii în pieptul lui; se simţea gol şi rece.

— Nu ştiu, răspunse el.

Lumina se stinse din ochii lui Magnus. Zise:

— Bine, pot să înţeleg că tu... n-am fost foarte bun cu tine.

— Nu, o trânti Alec pe şleau. N-ai fost, dar bănuiesc că e greu să te desparţi de cineva cu bunătate. Problema este că mie îmi pare rău de ceea ce am făcut. Am greşit. Incredibil de tare. Dar motivul pentru care am făcut-o n-o să se schimbe. Nu-mi pot petrece toată viaţa simţind că nu te cunosc deloc. Tu tot spui că trecutul e trecut, dar trecutul te-a făcut cel care eşti. Vreau să ştiu despre viaţa ta. Şi dacă nu eşti dornic să-mi vorbeşti despre ea, atunci n-ar trebui să fiu cu tine. Pentru că eu mă cunosc bine şi ştiu că n-am să fiu niciodată împăcat cu asta. Deci n-ar trebui să ne pun pe amândoi să mai trecem o dată prin ce am trecut.

Magnus îşi aduse genunchii la piept. În amurgul din ce în ce mai întunecat, arăta deşirat, în umbre, tot numai picioare şi braţe şi degete subţiri scânteind de inele.

— Te iubesc, zise el liniştit.

— Nu... replică Alec. Nu. Nu e corect. De altfel... îşi întoarse privirile de la el. Mă îndoiesc că sunt primul care ţi-a zdrobit vreodată inima.

— Inima mea a fost zdrobită de mai multe ori decât a fost încălcată Legea Conclavului care interzice vânătorilor de umbre să se angajeze în relaţii romantice cu repudiaţii, zise Magnus, dar vocea lui suna iritată. Alec... ai dreptate.

Alec îşi întoarse ochii, uitându-se pieziş. Nu crezuse că avea să-l vadă vreodată pe magician atât de vulnerabil.

— Nu e drept faţă de tine, zise Magnus. Întotdeauna mi-am spus că aveam să fiu deschis la experienţe noi, aşa că, atunci când am început să... să devin împietrit, am fost şocat. Am crezut că făcusem totul corect, neînchizându-mi inima. Şi apoi m-am gândit la ceea ce ai spus tu şi mi-am dat seama că începusem să mor pe dinăuntru. Dacă nu spui niciodată nimănui adevărul despre tine însuţi, în cele din urmă începi să uiţi. Dragostea, inima zdrobită, bucuria, disperarea, lucrurile bune pe care le-am făcut, lucrurile ruşinoase pe care le-am făcut - dacă le ţin pe toate închise în mine, amintirile mele despre ele încep să dispară. Şi atunci şi eu voi dispărea.

— Eu...

Alec nu ştia ce să spună.

— Am avut mult timp să mă gândesc, după ce ne-am despărţit noi doi, zise Magnus. Şi am scris asta.

Scoase un carneţel din buzunarul jachetei sale: un carneţel cu spirală foarte obişnuit, cu hârtie dictando, dar când îl deschise, Alec putu observa că paginile erau acoperite cu un scris de mână fin, cu înflorituri. Scrisul de mână al lui Magnus.

— Mi-am scris viaţa pe hârtie.

Alec făcu ochii mari.

— Toată viaţa ta?

— Nu toată, răspunse Magnus cu prudenţă. Dar o parte dintre incidentele care m-au schimbat. Cum l-am întâlnit prima oară pe Raphael, când el era foarte tânăr, zise Magnus, întristat. Cum m-am îndrăgostit de Camille. Povestea Hotelului Dumort, deşi a trebuit să mă ajute Catarina cu asta. Unele dintre primele mele iubiri şi unele dintre ultimele. Nume pe care s-ar putea să le cunoşti - Herondale...

— Will Herondale, zise Alec. Camille a pomenit de el.

Îi luă carneţelul; paginile subţiri păreau rugoase, de parcă Magnus apăsase foarte tare cu peniţa pe hârtie când le scrisese.

— Ai fost... cu el?

Magnus râse şi clătină din cap.

— Nu... deşi sunt mulţi Herondale în carneţelul ăsta. Fiul lui Will, James Herondale, era remarcabil, la fel şi sora lui James, Lucie, dar trebuie să spun că

Stephen Herondale m-a cam scos în afara familiei, până când să apară Jace. Băiatul ăla a fost o pilulă amară. Observă că Alec se uita lung la el şi adăugă, grăbit: Niciun Herondale. Niciun vânător de umbre, de fapt.

— Niciun vânător de umbre?

— Niciunul în inima mea cum eşti tu, zise Magnus. Bătu uşor cu degetul în carneţel. Consideră ăsta o primă tranşă din tot ce vreau să-ţi povestesc. N-am fost sigur, dar am sperat... dacă ai vrea să fii cu mine aşa cum vreau eu să fiu cu tine, ai putea lua asta drept dovadă. Dovadă că sunt gata să-ţi dăruiesc ceea ce nu i-am mai dăruit nimănui vreodată: trecutul meu, adevărul despre mine însumi. Vreau să-mi împart viaţa cu tine, şi asta înseamnă ziua de azi, şi viitorul, şi tot trecutul meu, dacă vrei şi tu. Dacă mă vrei.

Alec lăsă carneţelul în jos. Pe prima pagină era o dedicaţie: Dragă Alec...

Putu vedea drumul din faţa lui foarte clar: i-ar fi putut înapoia carneţelul, îndepărtându-se de Magnus, găsind pe altcineva, un vânător de umbre, pe care să-l iubească, împreună cu care să trăiască, să împartă afinitatea zilelor şi nopţilor previzibile, poezia cotidiană a unei vieţi obişnuite.

Sau putea face pasul în necunoscut şi să-l aleagă pe Magnus, poezia străinului de departe, intensitatea şi mânia lui, supărările şi bucuriile lui, abilităţile extraordinare ale magiei lui şi nu mai puţin uimitoarea magie a modului extraordinar în care iubea.

Nici nu era vorba de o alegere adevărată. Alec trase adânc aer în piept şi sări.

— Bine, zise el.

Magnus se răsuci brusc spre el, prin întuneric, tot un ghem de energie acum, tot numai pomeţi şi ochi sclipitori.

— Serios?

— Serios, zise Alec.

Întinse o mână şi îşi împleti degetele cu ale lui Magnus. Era ca o lumină aprinsă în pieptul lui Alec, acolo unde fusese numai beznă. Magnus îşi puse degetele sale lungi pe sub bărbia lui Alec şi-l sărută, atingându-l uşor: un sărut lent şi blând, un sărut care făgăduia mai mult, mai târziu, când nu mai erau pe un acoperiş şi puteau fi văzuţi de orice trecător.

— Deci eu sunt primul tău vânător de umbre, hm? zise Alec, când se desprinseră, în cele din urmă, din sărut.

— Tu eşti primul în atât de multe privinţe, Alec Lightwood, răspunse Magnus.

Soarele apunea când Jace o conduse pe Clary la casa lui Amatis, o sărută, şi plecă înapoi, pe lângă canal, spre casa Inchizitorului. Clary îl privi îndepărtându-se, înainte de a intra în casă cu un oftat; era bucuroasă că plecau a doua zi.

Erau lucruri pe care le iubea la Idris. Alicante încă mai era cel mai frumos oraş pe care îl văzuse vreodată: pe deasupra caselor, acum, putea vedea luminile apusului reflectându-se scânteietor în vârfurile turnurilor transparente ale demonilor. Casele înşiruite de-a lungul canalului erau îmblânzite de

penumbră, ca nişte siluete catifelate. Dar era dureros de trist să fii în casa lui Amatis, ştiind acum, cu siguranţă, că ea n-avea să se mai întoarcă aici niciodată.

Înăuntru, casa era călduroasă şi puţin luminată. Luke stătea pe sofa, citind o carte. Jocelyn adormise lângă el, ghemuită, cu un pled aruncat peste ea. Luke îi zâmbi lui Clary când intră şi-i făcu semn spre bucătărie, făcând un gest bizar, pe care Clary îl traduse ca pe o indicaţie că ar fi găsit mâncare acolo, dacă îi era foame.

Ea dădu din cap şi urcă în vârful picioarelor la etaj, cu grijă să nu-şi trezească mama. Se duse în camera ei, scoţându-şi haina din mers; îi luă o clipă să-şi dea seama că mai era cineva acolo.

Camera era îngheţată, aerul rece pătrunzând pe fereastra pe jumătate deschisă. Pe pervaz stătea Isabelle. Purta cizme înalte, încheiate la fermoar peste jeanşi; părul îi era desfăcut, fluturând uşor în vântul de afară. Ea întoarse capul când intră Clary în cameră şi zâmbi forţat.

Clary se duse la fereastră şi se cocoţă lângă Izzy. Era loc pe pervaz pentru amândouă, dar cu greu; vârfurile pantofilor ei sport se împingeau în piciorul lui Izzy. Ea îşi puse mâinile una peste alta pe genunchi şi aşteptă.

— Scuze, zise Isabelle, în cele din urmă. Probabil că ar fi trebuit să vin pe uşa din faţă, dar n-am vrut să dau ochii cu părinţii tăi.

— A fost totul OK la întrunirea Consiliului? întrebă Clary. S-a întâmplat ceva...

IsabeUe râse scurt.

— Spiritele naturii au fost de acord cu condiţiile Conclavului.

— Păi, asta-i bine, nu?

— Poate. Magnus n-a părut să fie de aceeaşi părere. Isabelle oftă. E vorba că... Au existat împunsături de răutate şi mânie peste tot. N-a mai părut o victorie. Şi o trimit pe Helen Blackthorn pe Insula Wrangel, ca să „studieze protecţiile”. Înţelegi? Vor s-o surghiunească pentru că are sânge de elf

— Asta-i groaznic! Şi Aline?

— Aline o să plece cu ea: i-a spus lui Alec, zise Isabelle. E un oarecare unchi care vine să-i ia în custodie pe copiii Blackthorn şi fata... cea care vă place, pe tine şi pe Jace.

— Numele ei este Emma, zise Clary, împungând în piciorul lui Isabelle cu pantoful ei. Ai putea încerca să ţii minte. Ea chiar ne-a fost de mare folos.

— Da, mi-e cam greu să fiu recunoscătoare, în clipa asta. Isabelle îşi frecă palmele pe picioarele îmbrăcate în denim şi trase adânc aer în piept. Ştiu că nu exista nicio altă cale. Tot încerc să-mi închipui vreuna, dar nu-mi vine nicio idee. A trebuit să mergem după Sebastian şi a trebuit să ieşim din Edom, altminteri oricum am fi murit, dar îmi lipseşte Simon. Mi-e dor de el tot timpul şi am venit aici pentru că tu eşti singura căreia îi lipseşte Simon la fel de mult ca şi mie.

Clary stătu nemişcată. Isabelle se juca în neştire cu piatra roşie de la gâtul ei, uitându-se pe fereastră cu un soi de privire fixă pe care Clary o cunoştea. Era genul de privire care spunea: Încerc să nu plâng.

— Ştiu, zise Clary. Şi mie mi-e dor de el tot timpul, numai că altfel. E ca şi când m-aş trezi şi mi-ar lipsi un braţ sau un picior, ceva care a fost totdeauna acolo ca să mă pot bizui pe el, iar acum nu mai e.

Isabelle continua să se uite pe fereastră.

— Povesteşte-mi despre telefon, zise ea.

— Nu ştiu, şovăi Clary. A ieşit urât, Izzy. Nu cred că vrei într-adevăr să...

— Povesteşte-mi, spuse Izzy printre dinţi, iar Clary oftă şi dădu din cap.

Nu că nu şi-ar fi adus aminte; fiecare secundă din ceea ce se întâmplase îi rămăsese întipărită cu foc în creier.

Trecuseră trei zile de când se întorseseră, trei zile în care toţi fuseseră în carantină. Niciun vânător de umbre nu mai supravieţuise până atunci unei călătorii pe tărâmul demonilor, iar Fraţii Tăcuţi voiseră să fie absolut siguri că nu aduseseră magie neagră cu ei. Trei zile, Clary uriaşe la Fraţii Tăcuţi să-i dea stela ei, că voia un Portal, că voia să-l vadă pe Simon, voia să se ducă cineva doar să verifice, să vadă dacă era bine. Nu se văzuse nici cu Isabelle, nici cu ceilalţi în timpul acestor trei zile, nici măcar cu mama ei sau cu Luke, dar probabil cu toţii trebuie să-şi fi adus partea lor de ţipete, pentru că în momentul în care au fost eliberaţi de Fraţi, un gardian apăruse şi o condusese pe Clary în biroul Consulului.

A

În biroul Consulului, în cea mai bine păzită parte a Citadelei din vârful colinei, exista singurul telefon funcţional din Alicante.

Fusese vrăjit să funcţioneze undeva pe la începutul secolului al douăzecilea de către magicianul Ragnor Fell, cu puţin înainte de apariţia mesajelor de foc. Supravieţuise diverselor încercări de a-l scoate pe ideea că ar putea perturba protecţiile, deşi nu dăduse niciun semn c-ar interfera vreodată.

Singura a doua persoană din încăpere era Jia Panhallow şi i-a făcut semn lui Clary să ia loc.

— Magnus Bane m-a informat despre ceea ce s-a petrecut cu prietenul tău, Simon Lewis, pe tărâmul demonilor, zisese ea. Am ţinut să-ţi spun că îmi pare rău pentru pierderea ta.

— Dar nu e mort, scrâşnise Clary printre dinţi. Cel puţin, ar trebui să nu fie. S-a ostenit careva să verifice? S-a dus careva să vadă dacă e bine?

— Da, zisese Jia, mai curând neaşteptat. Este bine, locuieşte acasă la el, împreună cu mama şi sora lui. Pare absolut în regulă: nu mai este vampir, bineînţeles, ci un simplu mundan care duce o viaţă foarte obişnuită. Din supravegherea lui reiese că nu-şi mai aduce aminte absolut nimic despre Lumea Umbrelor.

Clary tresărise, apoi îşi regăsise curajul.

— Vreau să vorbesc cu el.

Jia îşi strânsese buzele.

— Cunoşti Legea. Nu-i poţi spune unui mundan despre Lumea Umbrelor decât dacă este în primejdie. Nu-i poţi dezvălui adevărul, Clary. Magnus a spus că demonul care v-a eliberat v-a explicat acelaşi lucru.

Demonul care v-a eliberat. Deci Magnus nu menţionase că era tatăl lui - nu că

l-ar fi învinuit pentru asta. Nici ea n-avea să-i trădeze secretul.

— N-o să-i spun lui Simon nimic, bine? Vreau doar să-i aud vocea. Am nevoie să ştiu că este bine.

Jia oftase şi împinsese telefonul spre ea. Clary îl înşfăcase, întrebându-se cum se telefona în afara Idrisului - cum îşi plăteau facturile de telefon? - apoi decisese, la naiba, avea să sune ca şi când ar fi fost deja în Brooklyn. Dacă n-ar fi mers aşa, avea să ceară indicaţii.

Spre surprinderea ei, auzi cum sună şi i se răspunse aproape imediat, vocea familiară a mamei lui Simon răsunând pe fir:

— Alo?

— Alo! Clary aproape că scăpase receptorul din mână; palma ei era umedă de transpiraţie. Simon e acasă?

— Ce? Oh, da, e în camera lui, zisese Elaine. Pot să-i spun cine-l sună?

Clary închisese ochii.

— Clary.

Urmase o scurtă tăcere, apoi Elaine spusese:

— Scuze, cine?

— Clary Fray. Simţise un gust metalic amar în fundul gâtlejului. Eu... sunt o colegă de la Saint Xavier. Voiam să-i vorbesc despre tema noastră la engleză.

— Oh! Păi, bine, atunci, zisese Elaine. Mă duc să-l chem.

Pusese telefonul jos, iar Clary aşteptase, aşteptase ca femeia care-l aruncase afară din casa ei pe Simon şi-l numise monstru, şi-l lăsase, îngenuncheat, să verse sânge la canal, să se ducă să vadă dacă voia să răspundă la un telefon ca un adolescent normal.

N-a fost vina ei. A fost Pecetea lui Cain, acţionând asupra ei fără să-şi dea ea seama, prefăcându-l pe Simon într-un Rătăcitor; despărţindu-l de familia lui, îşi spusese Clary, dar asta nu-i împiedicase valul arzător de mânie şi de nelinişte să-i inunde venele. Auzise zgomotul paşilor lui Elaine îndepărtându-se; murmur de voci, alţi paşi...

— Alo?

Clary auzise vocea lui Simon şi aproape că scăpase telefonul din mână. Inima îi bătuse, gata să se facă fărâme. Şi-l putuse imagina atât de clar, slăbănog şi cu păr şaten-închis, sprijinindu-se de masa de pe holul îngust, de lângă uşa de la intrarea casei Lewis.

— Simon, zisese ea. Simon, eu sunt. Clary.

Urmase o pauză. Când vorbise din nou, păruse nedumerit.

— Eu... Ne cunoaştem?

Simţise fiecare cuvânt ca pe un cui înfipt în carnea ei.

— Suntem împreună la cursul de engleză, zisese ea, ceea ce era adevărat, într-un fel - avuseseră aproape toate orele împreună când Clary se mai ducea la liceul mundan. La domnul Price.

— Oh, bine. Nu sunase neprietenos; destul de vesel, dar încurcat, îmi pare foarte rău. Am un blocaj mental complet pentru chipuri şi nume. Care-i treaba? Mama zicea că era ceva despre temă, dar nu cred că avem vreo temă pentru seara asta.

— Pot să te întreb ceva? zisese Clary.

— În legătură cu Povestea despre două oraşe? păruse el amuzat. Uite, eu n-am citit-o încă. Îmi plac mai mult chestiile moderne. Catch-22, De veghe în lanul de secară-orice cu „cârlig”[16] în titlu, bănuiesc.

Flirta puţin, gândise Clary. Trebuie să-şi fi închipuit că-l sunase din senin pentru că îl socotea simpatic. O fată oarecare de la şcoală, căreia el nu-i cunoştea nici măcar numele.

— Cine este cel mai bun prieten al tău? întrebase ea. Cel mai bun prieten din toată lumea?

El tăcuse un moment, apoi râsese.

— Ar fi trebuit să ghicesc că asta era despre Eric, spusese eh Ştii, dacă voiai numărul lui de telefon, puteai pur şi simplu să i-l ceri lui...

Clary închisese şi rămăsese uitându-se fix la el de parcă ar fi fost un şarpe veninos. Era conştientă de vocea Jiei, întrebând-o dacă se simţea bine, întrebând-o ce se întâmplase, dar ea nu răspunsese, doar îşi încleştase fălcile, hotărâtă să nu cumva să plângă în faţa Consulului.

— Nu crezi că poate se prefăcea? zise Isabelle acum. Pretinzând că nu ştia cine erai, ştii tu, pentru că ar fi fost periculos?

Clary şovăi. Vocea lui Simon fusese atât de voioasă, atât de banală, atât de complet obişnuită. Nimeni nu putea imita asta.

— Sunt absolut sigură, zise ea. Nu-şi aduce aminte de noi. Nu poate.

Izzy îşi întoarse privirea de la fereastră, iar Clary putu vedea clar lacrimile adunate în ochii ei.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise Isabelle. Şi nu vreau să mă urăşti.

— N-aş putea să te urăsc, zise Clary. Nu-i cu putinţă.

— E aproape mai rău, zise Isabelle, decât dac-ar fi fost mort. Dacă ar fi fost mort, aş putea să-l plâng, dar aşa nu ştiu ce să cred - e teafăr, e în viaţă, ar trebui să fiu recunoscătoare. Nu mai este vampir şi el n-a putut suferi faptul că era un vampir. Ar trebui să fiu fericită. Dar nu sunt fericită. Mi-a spus că mă iubeşte. Mi-a spus că mă iubeşte, Clary, iar acum nici măcar nu ştie cine sunt. Dacă ar fi să stau în faţa lui, nu mi-ar recunoaşte chipul. E ca şi când n-aş fi contat niciodată. Nimic din ce a fost n-a contat sau nu s-a întâmplat vreodată. El nu m-a iubit niciodată. Isabelle îşi şterse furioasă faţa. Urăsc asta! izbucni ea deodată. Urăsc senzaţia asta, ca şi când ar sta cineva pe pieptul meu.

— Când îţi lipseşte cineva?

— Da, zise Isabelle. N-am crezut niciodată c-am s-o simt pentru vreun băiat.

— Nu vreun băiat, zise Clary. Pentru Simon. Şi el chiar te-a iubit. Şi chiar a contat. Poate că el nu-şi aminteşte, dar tu îţi aminteşti. Şi eu. Simon care locuieşte acum în Brooklyn e acelaşi Simon aşa cum era până în urmă cu şase luni. Şi asta nu-i o nenorocire atât de mare. A fost minunat. Dar s-a schimbat când l-ai cunoscut tu: a devenit mai puternic, şi a fost rănit, şi a fost diferit. Şi acel Simon a fost cel de care te-ai îndrăgostit tu şi care s-a îndrăgostit de tine,

---

[16] Joc de cuvinte: catch, care înseamnă şi cârlig, se regăseşte în ambele titluri menţionate, Catch-22 şi The Catcher în the rye

aşa că îl plângi, pentru că a dispărut. Dar îl mai poţi păstra viu într-un fel amintindu-ţi de el. Amândouă putem.

Isabelle scoase un sunet înecat.

— Urăsc să pierd oameni, zise ea şi în voce îi răsună un ton sălbatic: disperarea cuiva care pierduse prea mult, prea devreme în viaţă. Urăsc asta.

Clary o luă pe Izzy de mână - mâna ei dreaptă, subţire, cea cu runa Vederii întinsă peste nodurile degetelor.

— Ştiu, zise Clary. Dar adu-ţi aminte şi de oamenii pe care i-ai câştigat. Eu te-am câştigat pe tine. Sunt recunoscătoare pentru asta.

Îi strânse mâna lui Izzy, tare, tare, şi pentru o clipă nu primi niciun răspuns. Apoi degetele lui Isabelle se strânseră peste ale ei. Rămaseră în tăcere acolo, pe pervaz, cu mâinile strâns împreunate peste distanţa dintre ele.

Maia stătea pe canapea, în apartament - apartamentul ei, acum. Ca lider de haită primeai un mic salariu, iar ea decisese să folosească banii pentru chirie, ca să păstreze ceea ce fusese înainte locuinţa lui Jordan şi a lui Simon, să împiedice ca lucrurile lor să fie aruncate în stradă de un proprietar furios, gata să-i evacueze. În cele din urmă, avea să se uite prin lucrurile lor, să împacheteze ce putea, să trieze printre amintiri. Să exorcizeze stafiile.

Pentru astăzi, totuşi, era mulţumită să stea şi să se uite la ce îi sosise din Idris, într-un mic pachet de la Jia Penhallow. Consulul nu îi mulţumise pentru avertismentul pe care i-l dăduse, deşi o felicitase că devenise noul lider permanent al haitei din New York. Tonul ei fusese rece şi distant. Dar înfăşurat în hârtie era un sigiliu de bronz, sigiliul conducătorului Praetor Lupus, sigiliul cu care membrii familiei Scott întotdeauna îşi semnaseră scrisorile. Fusese recuperat din ruinele de pe Long Island. Alături, găsise şi un bileţel, cu trei cuvinte scrise de mâna grijulie a Jiei.

Un nou început.

— O să fiţi bine. Promit.

Era probabil a şase suta oară când Helen spunea acelaşi lucru, gândi Emma. Probabil ar fi avut mai mult efect dacă n-ar fi sunat de parcă încerca să se convingă pe ea însăşi.

Helen aproape terminase de împachetat lucrurile pe care şi le adusese cu ea în Idris. Unchiul Arthur (îi spusese Emmei să-l numească tot aşa) îi făgăduise c-o să-i trimită restul. El aştepta la parter, cu Aline, ca s-o escorteze pe Helen la Citadelă, unde avea să se ducă prin Portal pe Insula Wrangel; Aline avea să o urmeze, săptămâna viitoare, după ultimele tratate şi voturi din Alicante.

Totul suna plictisitor, complicat şi oribil pentru Emma. Ea nu ştia decât că îi părea rău că se gândise odată că Helen şi Aline erau prea sentimentale. Helen nu părea deloc sentimentală acum, doar tristă, cu ochii roşii şi mâinile tremurătoare când închise fermoarele genţii şi se întoarse spre pat.

Era un pat enorm, destul de mare pentru şase persoane. Julian stătea pe el, rezemat de tăblie, într-o parte, Emma, de partea cealaltă. Ar fi încăput tot restul familiei între ei doi, gândi Emma, dar Dru, gemenii şi Tavvy dormeau în

camerele lor. Dru şi Livvy plânseseră; Tiberius acceptase vestea plecării lui Helen cu ochii mari, buimăciţi, de parcă n-ar fi ştiut ce se întâmplase sau de parcă ar fi trebuit să dea el vreun răspuns. În cele din urmă, îi strânsese mâna şi îi urase, solemn, mult noroc, de parcă ar fi fost o colegă plecând într-o călătorie de afaceri. Ea izbucnise în plâns.

— Oh, Ty, zisese ea şi el o ştersese, părând înspăimântat.

Helen îngenunchease acum, ca să fie cu ochii la aproape acelaşi nivel cu ai lui Jules, care stătea pe pat.

— Să ţii minte ce am spus eu, bine?

— O să fim bine, o imită Julian.

Helen îi strânse mâna.

— Urăsc să vă părăsesc, zise ea. Aş fi avut grijă de voi, dac-aş fi putut. Ştii asta, nu-i aşa? Aş fi preluat sarcinile de la Institut. Vă iubesc pe toţi atât de mult.

Julian se fâstâci cum numai un băiat de doisprezece ani s-ar fi putut fâstâci auzind cuvântul „iubire”.

— Ştiu, izbuti să spună.

— Singurul motiv pentru care pot să plec este acela că sunt sigură că vă las pe toţi pe mâini bune, zise ea, privindu-l pătrunzător.

— Te referi la unchiul Arthur?

— Mă refer la tine, răspunse ea şi Jules făcu ochii mari. Ştiu că e mult ce-ţi cer, adăugă ea. Dar mai ştiu şi că depinde de tine. Ştiu că tu poţi s-o ajuţi pe Dru cu coşmarurile ei şi să ai grijă de Livia şi Tavvy, şi poate chiar unchiul Arthur va putea să facă asta. E destul de drăguţ. Cam distrat, dar pare să vrea să încerce...

Vocea i se stinse.

— Dar Ty este... Helen oftă. Ty este special. El... traduce lumea diferit de noi, ceilalţi. Nu toată lumea poate vorbi limba lui, dar tu poţi. Să ai grijă de el pentru mine, bine? O să fie extraordinar. Doar că va trebui să nu lăsăm Conclavul să înţeleagă cât de special este. Lor nu le plac oamenii care sunt diferiţi, sfârşi ea, cu amărăciune în glas.

Julian se ridicase în capul oaselor acum, părând îngrijorat.

— Ty mă urăşte, zise el. Mi se împotriveşte tot timpul.

— Ty te iubeşte, zise Helen. Doarme cu albina aceea pe care i-ai dăruit-o tu. Te urmăreşte tot timpul. Vrea să fie ca tine. Numai că e... e greu, zise ea.

Căci nu ştia cum să exprime ce voia să spună: că Ty era invidios pe modul în care Julian se descurca atât de uşor prin lume, că îi făcea atât de uşor pe oameni să-l iubească şi că lucrurile pe care Julian le făcea în fiecare zi fără să se gândească, lui Ty i se păreau trucuri magice.

— Uneori e greu când vrei să fii precum cineva, dar nu ştii cum.

O cută adâncă de nedumerire apăru între sprâncenele lui Julian, dar se uită la Helen şi dădu din cap.

— O să am grijă de Ty, zise el. Promit.

— Bine. Helen se ridică şi-l sărută grăbit pe Julian pe creştetul capului. Pentru că el e uimitor şi special. Cu toţii sunteţi. Apoi îi zâmbi Emmei: Şi tu,

Emma, zise ea, iar vocea i se gâtui la numele Emmei, de parcă ar fi urmat să plângă.

Îşi închise ochii, îl mai îmbrăţişă o dată pe Julian şi ieşi în fugă din cameră, înşfăcându-şi valiza şi haina din mers. Emma o putu auzi alergând la parter şi apoi uşa de la intrare a casei se închise, într-un murmur de voci.

Emtna se uită la Julian. Stătea în capul oaselor ţeapăn, cu pieptul zbuciumându-se şi respiraţia accelerată de parcă ar fi alergat. Ea îl luă repede de mână şi îi trasă în palmă:

C-E-A-I-P-Ă-Ţ-I-T?

— Ai auzit-o pe Helen, zise el, în şoaptă. Are încredere în mine că voi avea grijă de ei. Dru, Tavvy, Livvy, Ty. Practic de întreaga familie. Eu o să fiu... am doisprezece ani, Emma, şi o să am patru copii!

Neliniştită, începu să scrie: B-A-N-O-S-A-A-I...

— Nu e nevoie să faci asta, o întrerupse el. Doar nu sunt părinţii aici ca să ne audă.

Era un lucru deosebit de crud din partea lui Julian, iar Emma înghiţi cu greutate nodul din gât.

— Ştiu, zise ea, în cele din urmă. Dar e de parcă aş avea un limbaj secret cu tine. Vreau să spun, cu cine altcineva am putea vorbi lucrurile astea, dacă nu vorbim unul cu celălalt?

El se lăsă încet cu spatele pe tăblia patului şi-şi întoarse faţa spre ea.

— Adevărul este că nu-l cunosc deloc pe unchiul Arthur. L-am văzut numai de sărbători. Ştiu că Helen spune că-l ştie şi că e grozav şi toate celelalte, dar ei sunt fraţii şi surorile mele. Eu îi cunosc. El nu.

Mâinile lui erau strânse în pumni.

— O să am grijă de ei. O să fiu sigur că au tot ce-şi doresc şi nimic n-o să le mai fie luat vreodată.

Emma întinse mâna după braţul lui şi, de data asta, el i-l dădu, lăsându-şi pleoapele să-i cadă pe jumătate, în timp ce ea scrise cu degetul arătător pe interiorul încheieturii mâinii lui: O-S-Ă-T-E-A-J-U-T-E-U.

El îi zâmbi, dar ea îi putu vedea tensiunea din spatele ochilor.

— Ştiu c-o să mă ajuţi, zise el. Întinse mâinile şi le prinse pe ale ei, strângându-le. Ştii care a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus Mark, înainte să fie luat? întrebă, sprijinindu-se de tăblia patului; arăta absolut epuizat. A spus: „Rămâi cu Emma.” Aşa că o să rămânem unul cu celălalt. Pentru că asta fac parabatai-i.

Emma avu senzaţia că-i scapă brusc tot aerul din plămâni. Parabatai. E un cuvânt mare - pentru vânătorii de umbre, unul dintre cele mai mari, cuprinzând una dintre cele mai intense emoţii pe care le-ai putea avea vreodată, cel mai important legământ pe care l-ai putea face vreodată altei persoane, care să nu fie despre dragostea romantică sau căsătorie.

Ea ar fi vrut să-i spună lui Julian, când se întorseseră acasă, ar fi vrut să-i spună cumva că, atunci când rostise cuvintele acelea în biroul Consulului, cum că ei urmau să fie legaţi ca parabatai, se gândise la mai mult decât că voia să fie parabatai-ul lui. Spune-i, o îndemnă o voce subţirică din capul ei. Spune-i c-ai

făcut-o pentru că aveai nevoie să stai în Los Angeles; spune-i c-aifăcut-o pentru că aveai nevoie să fii acolo ca să afli ce s-a întâmplat cu părinţii tăi. Să te răzbuni.

— Julian, zise ea încet, dar el nu se mişcă.

Ochii lui erau închişi, genele negre atingându-i uşor obrajii. Lumina lunii pătrundea pe fereastră şi îl îmbăia în alb şi argintiu. Oasele feţei lui deja începuseră să se accentueze, să-şi piardă delicateţea copilăriei. Ea putu deodată să-şi imagineze cum avea să arate când va fi mai mare, mai dezvoltat şi mai solid, un Julian matur. Avea să fie atât de atrăgător, gândi ea; fetele o să se bată pe el, iar una dintre ele avea să i-l ia pentru totdeauna, pentru că Emma îi era parabatai, ceea ce însemna că de acum nu va mai putea fi niciodată una dintre acele fete.

Jules murmură şi se mişcă în somnul lui agitat. Braţul lui stătea întins spre ea, degetele lui erau aproape de umărul ei. Mâneca i se ridicase până la cot. Ea întinse mâna şi, cu băgare de seamă, îi scrise pe pielea dezgolită a antebraţului, acolo unde pielea era mai palidă şi mai fină, nemarcată încă de nicio cicatrice.

Î-M-I-P-A-R-E-A-T-Â-T-D-E-R-Ă-U-J-U-L-E-S.

Apoi se dădu înapoi, ţinându-şi respiraţia, dar el nu simţise şi nu se trezi.

EPILOG

FRUMUSEŢEA A O MIE DE STELE

Mai, 2008

Văzduhul începuse să arate primele promisiuni calde ale verii: soarele strălucea, dogoritor şi strălucitor, la intersecţia dintre Carroll Street şi Sixth Avenue, iar copacii care străjuiau clădirile de gresie erau încărcaţi cu frunze verzi.

Clary îşi scosese jacheta subţire pe drumul de ieşire de la metrou şi se oprise, în jeanşi şi maiou, vizavi de intrarea liceului St. Xavier, privind cum se deschid uşile şi elevii ies puhoi pe trotuar.

Isabelle şi Magnus trândăveau sub copacul din partea opusă, Magnus îmbrăcat într-un sacou de catifea şi jeanşi, Isabelle într-o rochie scurtă, argintie, de petrecere, care-i dezvelea Peceţile. Clary bănuia că şi Peceţile sale erau destul de vizibile: pe braţele ei de sus până jos, pe burtă, unde maioul i se ridica pe trup, pe ceafă, Unele permanente, altele temporare. Toate însemnând-o ca diferită - diferită nu numai de elevele care roiau în faţa intrării liceului, spunându-şi la revedere unele celorlalte, ca la sfârşitul zilei de şcoală, făcând planuri să meargă prin parc sau să se întâlnească, mai târziu, la Java Jones, ci diferită faţă de cea care fusese ea însăşi cândva. Cea care fusese una dintre ele.

O femeie mai în vârstă cu un caniş şi o pălăriuţă minusculă fluiera în timp ce mergea pe stradă, în plin soare. Canişul se abătu din cale spre copacul de care se sprijineau Isabelle şi Magnus; bătrâna se opri, fluierând. Isabelle, Clary şi Magnus erau complet invizibili pentru ea.

Magnus îi aruncă patrupedului o căutătură feroce, iar acesta se retrase cu un scheunat, aproape târându-şi după el stăpâna pe stradă. Magnus se uită după ei.

— -Iluziile magice pentru invizibilitate au dezavantajele lor, remarcă el.

Isabelle schiţă un zâmbet, care-i dispăru aproape imediat. Vocea ei, când vorbi, era gâtuită de sentimentele înăbuşite.

— Iată-l.

Clary îşi ridică brusc capul. Uşile şcolii se deschiseseră din nou şi trei băieţi ieşiseră pe treptele din faţă. Ea îi recunoscu şi de peste drum. Kirk, Eric şi Simon. Nimic nu se schimbase la Eric sau la Kirk; ea-şi simţi runa Vederii la distanţă de pe braţ scânteind când ochii ei trecură peste ei. Îl fixa pe Simon, absorbindu-i fiecare detaliu.

Fusese decembrie când îl văzuse ultima oară, palid, murdar şi însângerat, pe tărâmul demonilor. Acum creştea odată cu trecerea vremii, se maturiza, nu mai era captiv în timp. Părul îi crescuse mai lung. Îi cădea peste frunte, îi acoperea ceafa. Avea culoare în obraji. Rămăsese cu un picior pe ultima treaptă, cu trupul subţire şi ciolănos, ca întotdeauna, poate un pic mai plin decât şi-l amintea ea. Purta o bluză albastră decolorată pe care o avea de ani buni. Îşi împinse pe nas ramele aurii cu lentile pătrăţoase, gesticulând însufleţit cu cealaltă mână, în care ţinea câteva hârtii făcute sul.

Fără să-şi ia ochii de la el, Clary bâjbâi după stelă, scoţând-o din buzunar şi desenându-şi o rună pe braţ care-i anula runele de iluzie magică. Îl auzi pe Magnus mormăind ceva despre a fi mai cu băgare de seamă. Dacă s-ar fi uitat cineva, ar fi văzut-o apărând deodată între copaci. Nimeni nu părea să se uite, totuşi, iar Clary îşi vârî stela înapoi în buzunar. Mâna îi tremura.

— -Noroc, zise Isabelle, fără s-o întrebe ce voia să facă.

Bănuia că era evident. Isabelle încă se mai sprijinea cu spatele de copac; arăta trasă la faţă şi încordată, cu spatele foarte drept. Magnus îşi făcea de lucru învârtind un inel cu topaz albastru de pe mâna stângă; îi făcu doar cu ochiul lui Clary când ea coborî de pe trotuar.

Kirk se îndepărtase, dar Eric o văzu înaintea lui Simon; ea se încordă pentru o clipă, dar era limpede că amintirile despre ea îi fuseseră şi lui şterse din minte. Ii aruncă o privire uimită, apreciativă, în mod clar întrebându-se dacă venea la el. Ea clătină din cap şi făcu un semn cu bărbia spre Simon; Eric îşi înălţă o sprânceană şi îl bătu pe Simon pe umăr, spunând Pe mai târziu, amice, după care o luă din loc.

Simon se întoarse să se uite la Clary, iar ea parcă simţi un pumn în plex. Ii zâmbi, cu părul şaten fluturându-i pe faţă. Îşi folosi mâna liberă să şi-l dea la o parte.

— Bună, Simon, zise ea, oprindu-se în faţa lui.

Ochii lui cafenii se întunecară nedumeriţi, uitându-se lung la ea.

— Eu... Ne cunoaştem?

— Eram prieteni, zise ea, înghiţind nodul din gât, apoi adăugă: cu mult timp în urmă. La grădiniţă.

Simon ridică o sprânceană dubitativă.

— Trebuie să fi fost un ţânc cu adevărat încântător, dacă mă mai ţii minte de la şase ani.

— Te mai ţin minte, zise ea. Le mai ţin minte şi pe mama ta, Elame, şi pe sora ta, Rebecca. Rebecca obişnuia să ne lase să ne jucăm cu jocul ei, Hungry Hungry Hippos, dar tu mâneai toate bilele.

Simon pălise puţin, pe sub tenul un pic bronzat.

'- De unde... asta s-a întâmplat, într-adevăr, dar eram singur, zise el, vocea lui trecând de la uluire la altceva.

— Nu, nu erai. Se uita în ochii lui, dorindu-şi ca el să-şi aducă aminte, să-şi aducă aminte ceva. Îţi repet, am fost prieteni.

— Eu, pur şi simplu... bănuiesc că nu... îmi amintesc, zise el încet, deşi existau umbre, o întunecime în ochii lui deja întunecaţi care o făcură pe Clary să se îndoiască.

— Mama se căsătoreşte, zise ea, diseară. Eram în drum spre ea, de fapt.

El îşi frecă tâmpla cu mâna liberă.

— Şi ai nevoie de un partener la nuntă?

— Nu. Am unul.

N-ar fi putut spune dacă el arăta dezamăgit sau şi mai buimăcit, de parcă singurul motiv logic pe care şi l-ar fi putut imagina pentru faptul că-l abordase tocmai dispăruse. Ea îşi simţea obrajii arzând. Cumva, să se facă de râs astfel era mai greu decât să se confrunte cu un cârd de demoni husa în Glick Park. (Ar fi trebuit să ştie; i se întâmplase cu o seară în urmă.)

— Numai că... tu şi mama eraţi cândva apropiaţi. Am crezut c-ar trebui să ştii. E o zi importantă, iar dacă lucrurile ar fi fost în regulă, atunci ai fi fost şi tu acolo.

— Eu... Simon înghiţi în sec. Poftim?

— Nu e vina ta, zise ea. N-a fost niciodată vina ta. Nimic din toate astea. Se ridică pe vârfuri, cu usturimi în dosul pleoapelor, şi-l sărută grăbit pe obraz. Să fii fericit, zise ea şi plecă.

Putea vedea siluetele înceţoşate ale lui Isabelle şi Magnus, aşteptând-o, pe partea cealaltă a străzii.

— Stai!

Ea se întoarse. Simon se grăbise după ea. Ii întindea ceva. Un anunţ pe care îl scosese din teancul rulat pe care-l avea în mână.

— Trupa mea... zise el, pe jumătate cerându-şi scuze. Ar trebui să vii la un spectacol, poate. Cândva.

Ea luă fluturaşul, dând din cap în tăcere, şi o luă la fugă, trecând pe partea cealaltă a străzii. Îl simţea uitându-se după ea, dar nu putea îndura să se întoarcă şi să-i vadă expresia de pe faţă: pe jumătate confuzie, pe jumătate milă.

Isabelle se desprinse de lângă copac când Clary se repezi spre ei. Clary încetini doar cât să-şi scoată stela şi să-şi trântească la loc runa iluziei magice pe braţ; o duru, dar înţepătura îi făcu bine.

— Ai avut dreptate, îi zise ea lui Magnus. A fost zadarnic.

— N-am spus că ar fi zadarnic. Magnus îşi deschise larg braţele. Am spus că n-o să-şi aducă aminte de tine. Am spus că ar trebui s-o faci numai dacă eşti împăcată cu gândul ăsta.

— Niciodată n-o să fiu împăcată cu gândul ăsta, se răsti Clary, apoi trase adânc aer în piept. Îmi pare rău, zise. Nu e vina ta, Magnus. Şi, Izzy... nici pentru tine n-a fost uşor. Vă mulţumesc că aţi venit cu mine.

Magnus ridică din umeri.

— Nu-i nevoie să te scuzi, pişcot.

Ochii negri ai lui Isabelle o cercetară rapid pe Clary; întinse mâna.

— Ce-i asta?

— Un fluturaş de-al trupei, zise Clary şi i-l dădu lui Isabelle.

Izzy îl luă cu o sprânceană ridicată.

— Eu nu pot să mă uit, zise Clary. Obişnuiam să îl ajut să multiplice astea la Xerox şi să le împartă... Tresări. Lasă. Poate că o să fiu bucuroasă că am venit, mai târziu. Zâmbi nesigur, îmbrăcându-şi jacheta, şi le spuse: Eu plec. Ne vedem la fermă.

Isabelle se uită după Clary, o siluetă măruntă, îndepărtându-se pe stradă, neobservată de ceilalţi trecători. Apoi aruncă o privire la fluturaşul din mâna ei.

SIMON LEWIS, ERIC HILLCHURCH, KIRK DUPLESSE
ŞI MATT CHARLTON
„INSTRUMENTE MORTALE"
19 MAI, ARENA DIN PROSPECT PARK
VINO CU FLUTURAŞUL ACESTA ŞI AI 5$ REDUCERE
LA INTRARE!

Isabelle simţi că rămâne fără aer.

— Magnus.

Şi el o urmărise din priviri pe Clary; acum se întoarse şi ochii îi căzură pe fluturaş. Amândoi se holbară la el.

Magnus fluieră printre dinţi.

— Instrumente Mortale?

— Numele trupei lui.

Hârtia tremura în mâinile lui Isabelle.

— OK, Magnus, trebuie să... ai zis că dacă îşi aducea aminte ceva...

Magnus se uită după Clary, dar dispăruse de mult.

— Bine, zise el. Dar dacă nu merge, dacă nu vrea, nu-i putem spune niciodată şi ei.

Isabelle mototolea hârtia în pumn, deja ducând cealaltă mână după stelă.

— Cum zici tu. Dar va trebui să încercăm, măcar.

Magnus dădu din cap, umbrele alergând umbrele în ochii lui aurii-verzui. Isabelle îşi dădea seama că magicianul îşi făcea griji pentru ea, se temea că va fi rănită, dezamăgită, şi ei îi venea să fie deopotrivă furioasă şi recunoscătoare faţă de el.

— O să încercăm.

Fusese încă o zi ciudată, gândi Simon. Mai întâi, femeia din spatele tejghelei de la Java Jones, care-l întrebase unde-i era prietena, fata aceea drăguţă care venea întotdeauna cu el şi comanda întotdeauna cafea neagră. Simon se holbase la ea - nu avea, de fapt, nicio prietenă apropiată, cu siguranţă niciuna ale cărei preferinţe în materie de cafea era de aşteptat să le cunoască el. Când i-a spus barmaniţei că probabil îl confunda cu altcineva, ea se uitase la el ca la un ţicnit.

Şi apoi apăruse fata cu părul roşu, care venise la el, pe treptele de la St. Xavier.

În faţa şcolii nu mai era nimeni acum. Eric ar fi trebuit să-l ducă pe Simon acasă cu maşina, dar o ştersese când venise fata cu păr roşu la Simon şi nu-şi mai făcuse apariţia după aceea. Drăguţ că Eric se gândise că el ar fi putut să agate fete cu atâta uşurinţă nepăsătoare, îşi zise Simon, dar enervant când asta însemna că trebuia să meargă cu metroul până acasă.

Lui Simon nici nu-i trecuse prin cap să încerce s-o agaţe, nu chiar. I se păruse atât de fragilă, în pofida tatuajelor absolut beton care-i decorau braţele şi claviculele. Poate că era ţicnită - dovezile asta indicau -, dar ochii ei verzi fuseseră uriaşi şi trişti când se uitase la el; îi amintise de felul în care arătase el însuşi în ziua înmormântării, tatălui său. De parcă cineva îi perforase coastele şi îi strivise inima. O pierdere ca aceea - nu, ea nu-i făcuse avansuri. Ea chiar crezuse că însemnaseră ceva important unul pentru altul, cândva.

Poate că o cunoscuse, într-adevăr, pe fată, gândi el. Poate că era ceva ce uitase - cine îşi amintea prietenii de la grădiniţă? Şi totuşi nu-şi putea scoate din minte o imagine de-a ei, nu arătând tristă, ci zâmbind peste umăr la el, având ceva în mână... un desen? Scutură din cap, frustrat. Imaginea dispăru ca un peşte scăpând ca argintul viu din undiţă.

Îşi scormoni prin creier, încercând disperat să-şi aducă aminte. Se trezea făcând asta destul de des în ultima vreme. Îl năpădeau frânturi de amintiri, fragmente de poezii pe care nu ştia unde le învăţase, păreri de amintiri despre voci, vise din care se trezea tremurând şi asudat, incapabil să-şi amintească ce se întâmplase în ele. Vise despre peisaje pustii, despre ecouri, despre gustul sângelui, un arc cu săgeată în mâinile lui. (învăţase să tragă cu arcul într-o tabără de vară, dar niciodată nu pusese mare preţ pe asta, deci de ce visa acum aşa ceva?) Faptul că nu mai putea adormi la loc, senzaţia stăruitoare că îi lipsea ceva, nu ştia ce, dar ceva, ca un fel de apăsare în capul pieptului. O pusese pe seama a prea multor nopţi de competiţii nocturne de D&D, a stresului penultimului an de liceu şi grijilor pentru colegiu. Cum spunea mama lui, odată ce începi să-ţi faci griji pentru viitor, începi să ai obsesii despre trecut.

— Stă cineva aici? zise o voce.

Simon îşi ridică privirea şi văzu un bărbat înalt cu păr negru, cu ţepi, stând în faţa lui. Purta un sacou de catifea de şcoală pregătitoare, împodobit cu un blazon brodat cu fir sclipitor, şi pe puţin o duzină de inele. Era ceva ciudat în trăsăturile lui...

— Ce? Eu, ăăă. Nu, zise Simon, întrebându-se câţi străini aveau să-l mai acosteze astăzi. Poţi să stai, dacă vrei.

Bărbatul se uită în jos şi se strâmbă.
— Văd că mulţi porumbei s-au găinăţat pe treptele astea, observă el. O să rămân în picioare, dacă nu e prea nepoliticos.
Simon clătină din cap, fără cuvinte.
— Eu sunt Magnus, zâmbi bărbatul, arătându-i nişte dinţi orbitor de albi. Magnus Bane.
— Suntem cumva prieteni care nu ne-am mai văzut de mult? zise Simon. Mă întrebam.
— Nu, nu ne-am împăcat niciodată atât de bine, zise Magnus. Poate cunoştinţe care nu ne-am mai văzut de mult? Camarazi? Motanul meu te plăcea.
Simon îşi trecu o mână peste faţă.
— Cred că o să înnebunesc, remarcă el, ca pentru sine.
— Ei bine, atunci ar trebui să fie satisfăcător ceea ce mă pregătesc să-ţi spun. Magnus întoarse puţin capul într-o parte. Isabelle?
De nicăieri, apăru o fată. Poate cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată Simon. Avea un păr lung şi negru, care se revărsa peste o rochie argintie şi îl făcea să vrea să scrie cântece cu versuri proaste despre nopţi înstelate. Şi ea avea tatuaje: aceleaşi ca fata cealaltă, negre şi răsucite, acoperindu-i braţele şi picioarele goale.
— Bună, Simon, zise ea.
Simon doar se holbă. Era mai presus de orice-şi imaginase el vreodată ca o fată care arăta aşa să-i spună vreodată pe nume aşa. De parcă ar fi fost singurul nume care conta pentru ea. Creierul lui se oprise în loc ca o maşină veche.
— Mgh? zise.
Magnus întinse mâna lui cu degete lungi şi fata îi puse ceva în palmă. O carte, legată în piele albă, cu titlul stanţat pe ea în auriu. Simon nu putea vedea cuvintele, dar erau trasate cu o scriere de mână elegantă.
— Aceasta, zise Magnus, este o carte de vrăji.
Nu părea să existe un răspuns la asta, prin urmare Simon nici nu încercă vreunul.
— Lumea e plină de magie, zise Magnus, iar ochii lui scânteiau. Demoni şi îngeri, vârcolaci, elfi şi vampiri. Ai ştiut toate astea, cândva.
Ai avut şi tu magia, dar ţi-a fost luată. Ideea a fost să-ţi trăieşti tot restul vieţii fără de ea, fără să-ţi aduci aminte de ea. Să uiţi de cei pe care îi iubeşti, dacă aceştia ştiau despre magie. Să-ţi petreci restul vieţii tale în mod obişnuit.
Întoarse cartea între degetele sale subţiri, iar Simon citi titlul în latină. La vederea lui, un val de energie îi trecu prin tot corpul.
— Şi trebuie spus că asta a însemnat că ai fost eliberat de povara măreţiei. Pentru că ai fost măreţ, Simon. Ai fost un Diurn, un războinic. Ai salvat vieţi şi ai ucis demoni, iar sângele de îngeri a zburat prin venele tale ca lumina soarelui. Magnus rânjea acum, un pic dement. Şi, nu ştiu, dar mi se pare un pic fascist să deposedezi pe cineva de toate astea.
Isabelle îşi aruncă părul negru pe spate. Ceva sclipi la baza gâtului ei. Un rubin. Simon simţi acelaşi şoc de energie, mai puternic de data asta, de parcă trupul lui ar fi tânjit după ceva ce mintea nu-şi putea aminti.

— Fascist? repetă ea.

— Da, zise Magnus. Clary s-a născut specială. Simon, în schimb, a fost aruncat în „special”. S-a adaptat. Pentru că lumea nu este împărţită în special şi obişnuit. Oricine are potenţialul de a fi extraordinar. Câtă vreme ai un suflet şi o voinţă liberă, poţi fi orice, poţi face orice, poţi alege orice. Simon ar fi trebuit să aibă de ales.

Simon înghiţi cu greu, simţindu-şi gâtul uscat.

— Scuze, zise el, dar despre ce vorbeşti?

Magnus bătu cu degetul în cartea pe care o ţinea în mână.

— Am căutat o cale de a te scoate de sub vraja asta, de sub blestemul ăsta al tău, zise el, iar Simon aproape protestă că el nu fusese blestemat, dar se abţinu. Chestia asta care te-a făcut să uiţi. Apoi am găsit. Ar fi trebuit să găsesc mai devreme, dar ei sunt întotdeauna foarte stricţi în privinţa Ascensiunilor. Atât de exigenţi. Dar apoi Alec mi-a spus că acum ei sunt disperaţi după noi vânători de umbre. Au pierdut atât de mulţi în Războiul întunecat, încât ar fi uşor. Ai atât de multe persoane care ar putea garanta pentru tine. Ai putea fi un vânător de umbre,

Simon. Ca Isabelle. Pot să contribui şi eu puţin cu această carte; nu pot să îndrept până la capăt şi nu te pot face cum ai fost înainte, dar te pot pregăti să fii în stare să Ascenzi şi, odată ce o vei face, odată ce vei fi un vânător de umbre, el nu te mai poate atinge. O să ai protecţia Conclavului, cât despre regulile despre a nu-ţi spune nimic de Lumea Umbrelor, acelea vor fi anulate.

Simon se uită la Isabelle. Era oarecum echivalent cu a te uita la soare, dar modul în care îl privea ea pe el uşura lucrurile. Îl privea de parcă i-ar fi fost dor de el, deşi el ştia că nu era cu putinţă.

— Chiar există magie? întrebă el. Vampiri, vârcolaci şi vrăjitori...

— Magicieni, îl corectă Magnus.

— Şi toate astea? Există?

— Există, zise Isabelle.

Vocea ei era dulce, un pic răguşită şi... familiară. El îşi aminti brusc de mirosul de lumină a soarelui şi de flori, simţi un gust ca de cocleală în gură. Văzu peisaje deşertice întinse sub un soare demonic şi un oraş cu turnuri care sclipeau de parcă ar fi fost făcute din gheaţă şi sticlă.

— Nu e basm, Simon, spuse Isabelle. Să fii vânător de umbre înseamnă să fii un războinic. E periculos, dar dacă ţi se potriveşte, e uimitor. Eu n-aş vrea să fiu niciodată altceva.

— E decizia ta, Simon Lewis, zise Magnus. Rămâi în existenţa pe care o ai, du-te la colegiu, studiază muzica, însoară-te. Trăieşte-ţi viaţa. Sau... poţi duce o viaţă nesigură cu umbre şi pericole. Poţi avea bucuria de a citi poveştile despre întâmplări incredibile sau poţi face parte din poveste.

Se aplecă mai aproape de el, iar Simon văzu lumina scânteind din ochii lui şi îşi dădu seama de ce i se păruseră ciudaţi. Erau aurii-verzui, cu pupile lunguieţe, ca de pisică. Nicidecum nişte ochi omeneşti.

— Tu alegi.

Era întotdeauna surprinzător că vârcolacii dovedeau un asemenea talent în aranjamentele florale, gândi Clary. Fosta haită a lui Luke - acum a Maiei - făcuse o treabă serioasă, decorând tot pământul din jurul casei de la fermă, unde se ţinea petrecerea şi vechiul hambar unde avusese loc ceremonia. Haita reparase toată ferma. Clary îşi amintea cum se juca, pe vremuri, în vechiul pod de fân, cu scânduri care scârţâiau, cu zugrăveala crăpată şi cojită, cu duşumele instabile. Acum totul fusese raşchetat şi refinisat, iar încăperea cu stâlpi şi grinzi strălucea cu lumina dulce a lemnului vechi. Cineva avusese şi simţul umorului: grinzile fuseseră înfăşurate cu ghirlande de lupin sălbatic.

Ghivece mari de lemn erau umplute cu diverse sortimente de papură, sânziene şi narcise. Şi buchetul lui Clary fusese de flori de câmp, deşi se cam ofilise stând în mâna ei atâtea ore. Întreaga ceremonie trecuse cumva ca prin ceaţă: jurămintele, florile, lumina lumânărilor, faţa fericită a mamei sale, sclipirea din ochii lui Luke. În cele din urmă, Jocelyn evitase să aleagă o rochie elegantă şi optase pentru o simplă rochie albă de vară, cu părul ridicat în vârful capului într-un coc neglijent prins cu, da, un creion de colorat. Luke, chipeş în cenuşiu pal, păruse să nu se supere absolut deloc.

Invitaţii se plimbau acum de colo-colo. Mai mulţi vârcolaci eliberau eficient şirurile de scaune de la ceremonie şi puneau cadourile pe o masă lungă. Darul lui Clary, un portret pe care îl făcuse ea mamei sale şi lui Luke, atârna pe perete. Ei îi făcuse plăcere să-l deseneze; îi făcuse plăcere să aibă din nou în mâinile ei pensulele şi culorile - ca să deseneze nu rune, ci doar să creeze ceva drăguţ de care cineva s-ar putea bucura cândva.

Jocelyn era ocupată s-o îmbrăţişeze pe Maia, care părea amuzată de entuziasmul lui Jocelyn. Bat vorbea cu Luke, care părea ameţit, dar în sensul bun. Clary zâmbi în direcţia lor şi ieşi din hambar, pe aleea de afară.

Luna era sus pe cer, strălucind peste lacul de la marginea proprietăţii, învăluind restul fermei în lumină. În toţi copacii fuseseră aninate felinare, care se legănau în briza uşoară. Aleile erau mărginite cu minuscule cristale luminoase - una dintre contribuţiile lui Magnus, deşi unde era Magnus? Clary nu-l zărise în mulţimea de la ceremonie, deşi îi văzuse aproape pe toţi ceilalţi: Maia şi Bat, Isabelle în argintiu, Alec, foarte serios, într-un costum închis la culoare, şi Jace, care scăpase sfidător de cravată la un moment dat, probabil într-un tufiş din apropiere. Chiar şi Robert şi Maryse erau aici, binevoitori şi eleganţi; Clary n-avea idee ce se întâmpla cu relaţia lor şi nici nu voia să întrebe pe cineva.

Clary se îndreptă spre cel mai mare dintre corturile albe; staţia DJ-ului era pregătită pentru Bat, iar câţiva dintre ceilalţi invitaţi erau ocupaţi să elibereze un spaţiu pentru dans. Mesele erau drapate cu pânze albe, lungi, pe care erau aşezate porţelanurile vechi de la fermă, rezultatul anilor îndelungaţi în care Luke cotrobăise prin pieţele de vechituri ale micilor orăşele din împrejurimi. Nicio piesă nu se potrivea cu vreo alta, paharele erau de fapt vechi borcane de magiun, iar aranjamentele florale din mijloc erau din ochiul-boului şi trifoi roşu, plutind în boluri de ceramică desperecheate, iar Clary ajunse la concluzia că era cea mai frumoasă nuntă pe care o văzuse ea vreodată.

O masă lungă era încărcată cu pahare de şampanie; Jace stătea lângă ea şi, când o văzu, ridică un pahar şi-i făcu cu ochiul. Mersese pe stilul dezordonat: sacou mototolit, păr ciufulit, iar acum şi fără cravată, pielea lui era toată aurie de la soarele de început de vară şi, pe scurt, era atât de frumos, încât o durea inima.

Jace stătea cu Isabelle şi Alec; Isabelle arăta uluitor, cu părul adunat într-un nod larg. Clary ştia că ea n-ar fi fost în stare să dobândească genul acela de eleganţă nici într-un milion de ani, dar n-o deranja. Isabelle era Isabelle, iar Clary era recunoscătoare că exista, făcând lumea un pic mai intensă cu fiecare dintre zâmbetele ei. Isabelle fluieră acum, aruncând o privire în partea cealaltă a cortului.

— Uite-te la asta!

Clary se uită - şi se uită din nou. Văzu o fată care părea de vreo nouăsprezece ani; avea părul şaten despletit şi o faţă dulce. Purta o rochie verde, un pic demodată, şi un colier de jad la gât. Clary o mai văzuse şi înainte, în Alicante, vorbind cu Magnus la petrecerea Conclavului din Piaţa îngerului.

Se ţinea de mână cu un foarte cunoscut şi foarte chipeş băiat, cu păr negru ciufulit; el arăta înalt şi zvelt, într-un costum negru elegant, cu cămaşă albă care-i scotea în evidenţă faţa cu pomeţi înalţi. În timp ce

Clary se uita, el se aplecă să-i şoptească ceva la ureche fetei de alături şi ea zâmbi, un zâmbet care-i lumină toată faţa.

— Fratele Zachariah, zise Isabelle. Lunile de la ianuarie până în decembrie din Calendarul Fraţilor Tăcuţi Sexy. Ce caută aici?

— Există un Calendar al Fraţilor Tăcuţi Sexy? întrebă Alec. E de vânzare?

— Lasă asta! Isabelle îi dădu un cot. Acuşi vine Magnus.

— Şi unde e Magnus? întrebă Clary.

Isabelle zâmbi în şampania ei.

— A avut un comision.

Clary îşi întoarse privirea spre Zachariah şi fată, dar ei se topiseră în mulţime. Îi păru rău - era ceva la fată care o fascina -, dar în clipa următoare mâna lui Jace era în jurul încheieturii sale, iar el îşi punea paharul de şampanie pe masă.

— Vino să dansezi cu mine, zise el.

Clary se uită spre scenă. Bat îşi ocupase locul în cabina DJ-ului, dar încă nu dăduse drumul la muzică. Cineva pusese o pianină într-un colţ, iar Catarina Loss, cu pielea luminând albastru, îi încerca alene clapele.

— Nu e muzică, zise ea.

Jace îi zâmbi.

— Nu avem nevoie.

— Şiiii ăsta e semnalul pentru noi să dispărem, zise Isabelle, apucându-l pe Alec de cot şi conducându-l în mulţime.

Jace rânji în urma ei.

— Sentimentalismul îi provoacă urticarie lui Isabelle, zise Clary. Dar, serios, nu putem dansa fără muzică. Toată lumea o să se holbeze la noi...

— Atunci hai să mergem unde nu ne poate vedea nimeni, zise Jace şi o conduse afară din cort.

Era ceea ce Jocelyn numea „ora albastră”, totul înmuiat în lumina amurgului, cortul alb ca o stea şi iarba moale, cu fiecare fir sclipind ca argintul.

Jace o luă în braţe, lipindu-i corpul de al lui, înconjurându-i mijlocul cu braţele, atingându-i cu buzele ceafa.

— Am putea merge în casă, zise el. Sunt dormitoare acolo.

Ea se întoarse în braţele lui şi îl împunse cu degetul în piept, hotărât.

— Asta e nunta mamei, zise ea. N-o să facem sex. Absolut.

— Păi „absolut” e modul meu preferat de a face sex.

— Casa e plină de vampiri, îi spuse ea veselă. Au fost invitaţi şi au venit aseară. Au aşteptat înăuntru să apună soarele.

— Luke a invitat vampirii

— Maia. În semn de pace. Cu toţii încearcă să se înţeleagă bine.

— Cu siguranţă vampirii ne vor respecta intimitatea.

— Cu siguranţă nu, zise Clary şi îl trase hotărât la o parte de pe aleea spre casă, într-un pâlc de copaci.

Era umbră deasă acolo, un loc adăpostit, pământul bătătorit, cu rădăcini şi mentă alpină cu flori albe înstelate crescând în tufe, în jurul copacilor.

Ea se lipi cu spatele de un trunchi de copac, trăgându-l pe Jace după ea, ca el să se poată sprijini de ea, cu mâinile de o parte şi de alta a umerilor ei, iar ea se odihni înlăuntrul braţelor lui. Îşi plimbă mâinile peste materialul mătăsos al sacoului lui.

— Te iubesc, zise ea.

El se uita la ea.

— Cred că acum ştiu ce-a vrut să spună Madame Dorothea. Când a zis c-o să mă îndrăgostesc de persoana nepotrivită.

Clary făcu ochii mari. Se întrebă dacă era pe cale s-o rupă cu el. Dacă da, ar fi avut vreo două lucruri să-i spună lui Jace despre momentul ales, asta după ce-l îneca în lac.

El trase adânc aer în piept.

— Mă faci să mă îndoiesc de mine, zise el, tot timpul, în fiecare zi. Am fost crescut să cred că trebuie să fiu perfect. Un războinic perfect, un fiu perfect. Chiar şi când am venit să locuiesc cu familia Lightwood, am crezut că trebuia să fiu perfect, pentru că altminteri aveau să mă trimită de-acolo. Nu m-am gândit că dragostea vine cu iertare. Şi apoi ai apărut tu şi ai spulberat tot ce credeam şi am început să văd totul cu alţi ochi. Tu aveai… atât de multă dragoste, atât de multă iertare şi atât de multă încredere. Aşa că am început să mă gândesc că poate meritam acea încredere. Că nu trebuia să fiu perfect; trebuia doar să încerc şi era de ajuns atât.

Îşi coborî pleoapele. Ea-i putea vedea pulsul bătându-i uşor pe tâmplă, îi simţea încordarea.

— Deci cred că erai persoana nepotrivită pentru Jace care am fost, dar nu pentru Jace care sunt acum, Jace cel care tu m-ai ajutat să devin. Şi care, întâmplător, este un Jace care îmi place mult mai mult decât cel vechi. M-ai

schimbat în bine şi, chiar dacă mă vei părăsi, tot voi rămâne cu asta. Făcu o pauză, apoi adăugă grăbit: Nu că ar trebui să mă părăseşti, şi îşi lipi fruntea de fruntea ei. Spune ceva, Clary.

Mâinile lui erau acum pe umerii ei, calde pe pielea ei rece; le putea simţi tremurând. Ochii lui erau aurii, chiar şi în lumina albastră a amurgului. Ea îşi aminti când îi considerase duri şi distanţi, chiar înfricoşători, mai înainte să ajungă să îşi dea seama că vedea ceea ce era un scut abil, experimentat în şaptesprezece ani de autoprotecţie. Şaptesprezece ani în care el îşi protejase inima.

^Tremuri, zise ea, cu oarecare mirare.

— Tu mă faci să tremur, răspunse el, cu răsuflarea pe obrazul ei, şi îşi lăsă mâinile în jos pe braţele ei goale, de fiecare dată… de fiecare dată.

— Pot să-ţi spun un fapt ştiinţific plictisitor? şopti ea. Pariez că n-ai învăţat asta la lecţia de istorie a vânătorilor de umbre.

— Dacă încerci să mă abaţi de la a mai vorbi despre sentimentele mele, nu eşti foarte subtilă. Ii mângâie faţa. Ştii că ţin discursuri. E în regulă. Nu trebuie să mi le întorci. Doar spune-mi că mă iubeşti.

— Nu încerc să te abat de la nimic. Clary îşi ridică mâna şi îşi flutură degetele. Există o sută de trilioane de celule în corpul omenesc, zise ea. Şi fiecare dintre celulele corpului meu te iubeşte pe tine. Lepădăm celule şi creştem unele noi, iar noile mele celule te iubesc mai mult decât cele vechi, şi de aceea te iubesc mai mult în fiecare zi decât te-am iubit în ziua dinainte. E ştiinţă. Iar când o să mor şi o să-mi fie ars corpul, şi o să devin cenuşă, amestecându-mă cu aerul, şi o să devin o parte din pământ, şi din copaci, şi din stele, toată lumea care o să respire aerul acela sau o să vadă florile care cresc din pământ sau o să se uite la stelele de pe cer o să-şi amintească de tine şi o să te iubească, pentru că atât de mult te iubesc eu. Îi zâmbi: Cum a fost asta ca discurs?

El se uita la ea, rămas fără cuvinte pentru una dintre primele dăţi din viaţa lui. Mai înainte de a putea să-i răspundă, ea se ridică să-l sărute - o apăsare castă de buze peste buze, la început, dar care se adânci rapid, şi curând el îi deschidea buzele cu ale lui, limba îi mângâia interiorul gurii şi ea îi putu simţi gustul: dulceaţa lui Jace condimentată cu şampanie. Mâinile lui alergau febril în sus şi-n jos pe spatele ei, peste nodurile coloanei vertebrale, peste breteluţele de mătase ale rochiei, peste aripile dezgolite ale omoplaţilor, împingându-se în ea. Ea îşi strecură mâinile pe sub sacoul lui, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă, totuşi, în casă, chiar dacă era plină de vampiri…

— Interesant, zise o voce amuzată, iar Clary se desprinse repede de Jace şi-l văzu pe Magnus, stând între doi copaci.

Silueta lui înaltă era bine conturată de lumina lunii; evitase să îmbrace ceva din cale-afară de bătător la ochi şi era într-un costum negru perfect croit, care arăta ca o pată de tuş pe fundalul cerului ce se întuneca.

— Interesant? repetă Jace. Magnus, ce cauţi aici?

— Am venit să vă iau, zise Magnus. E ceva ce cred că ar trebui să vedeţi.

Jace închise ochii, de parcă s-ar fi rugat să aibă răbdare.

— SUNTEM OCUPAŢI.

— Foarte clar, zise Magnus. Ştii, viaţa e scurtă, dar nu chiar atât de scurtă. Poate fi de-a dreptul lungă şi voi aveţi toată viaţa voastră de petrecut împreună, prin urmare chiar vă sugerez să veniţi cu mine, pentru că altfel o să vă pară rău.

Clary se dezlipi de copac, cu mâna încă într-a lui Jace.

— OK, zise ea.

— OK? exclamă Jace, în urma ei. Pe cuvânt?

— Am încredere în Magnus, zise Clary. Dacă e important, e important.

— Şi dacă nu e, o să-l înec în lac, zise Jace, ca un ecou al gândului de mai devreme, nerostit, al lui Clary.

Ea îşi ascunse zâmbetul în întuneric.

Alec stătea la marginea cortului, privind dansatorii. Soarele coborâse acum destul de mult pentru a rămâne doar o dâră roşie pictată în zare, iar vampirii ieşiseră din casă şi se alăturaseră petrecerii. Câteva ajustări discrete fuseseră făcute pentru gusturile lor, iar ei se amestecaseră printre ceilalţi invitaţi, ţinând în mâini pahare înalte de oţel, luate de pe masa de şampanie, a căror opacitate ascundea lichidul dinăuntru.

Lily, conducătoarea clanului de vampiri din New York, era la clapele ivorii ale pianinei, umplând cortul cu sunetele jazzului. Peste muzică, Alec auzi o voce care-i spunea la ureche:

— A fost o ceremonie frumoasă, cred.

Alec se întoarse şi-l văzu pe tatăl lui, cu mâinile lui mari strânse pe un fragil pahar înalt de şampanie, privind la invitaţi. Robert era un bărbat solid, cu umeri laţi, niciodată avantajat de un costum - arăta ca un şcolar supradimensionat, obligat de un părinte supărat să se îmbrace aşa.

— Salut, zise Alec.

O vedea pe mama lui, în partea cealaltă a cortului, vorbind cu Jocelyn. Maryse avea mai multe şuviţe de păr cărunt în părul ei negru decât îşi amintea Alec; arăta elegantă, ca întotdeauna.

— Drăguţ din partea ta că ai venit, adăugă el, în silă.

Părinţii lui fuseseră aproape dureros de recunoscători că el şi Isabelle se întorseseră la ei după Războiul întunecat - prea recunoscători ca să mai fie supăraţi sau mustrători. Prea recunoscători pentru ca Alec să mai spună ceva, vreunuia dintre ei, despre Magnus; când mama lui se întorsese la New York, el îşi strânsese toate lucrurile lui din Institut şi se mutase în mansarda din Brooklyn. Venea încă pe la Institut aproape în fiecare zi, îşi vedea mama adesea, dar Robert rămăsese în Alicante, iar Alec nu încercase să ia legătura cu el.

— Că te prefaci politicos faţă de mama şi toate celelalte... într-adevăr drăguţ.

Alec îl văzu pe tatăl lui tresărind. Intenţionase să fie amabil, dar nu-i ieşea niciodată amabilitatea cum trebuie. Întotdeauna i se părea că minte.

— Nu ne prefacem că suntem politicoşi, zise Robert. Eu ţin încă la mama ta; avem grijă unul de celălalt. Numai că... nu putem fi căsătoriţi. Ar fi trebuit să-i

punem capăt mai devreme. Ne-am gândit că facem ceea ce se cuvenea. Intenţiile noastre au fost bune.

— Drumul spre iad, zise Alec succint şi se uită la paharul din mâna lui.

— Uneori, zise Robert, alegi persoana cu care vrei să fii când eşti prea tânăr, şi tu te schimbi, dar ea nu se schimbă odată cu tine.

Alec trase aer în piept, lent; venele lui sfârâiau dintr-odată cu mânie fierbinte.

— Dacă asta se vrea un apropo la mine şi Magnus, poţi s-o laşi baltă, zise el. Ai renunţat la dreptul de a mai avea vreo autoritate asupra mea şi a relaţiei mele când ai spus clar că, în ceea ce te priveşte, un vânător de umbre gay nu e un adevărat vânător de umbre. Puse paharul pe o boxă din apropiere. Nu mă interesează...

— Alec.

Ceva din vocea lui Robert îl făcu pe Alec să se întoarcă; nu sunase mânios, ci... distrus.

— Am făcut, am spus... lucruri de neiertat. Ştiu asta, zise el. Dar întotdeauna am fost mândru de tine şi nu sunt mai puţin mândru acum.

— Nu te cred.

— Când eram de vârsta ta, mai tânăr, am avut un parabatai, zise Robert.

— Da, Michael Wayland, zise Alec, fără să-i pese că suna înverşunat, fără să-i pese de expresia de pe faţa tatălui său. Ştiu asta. De aceea l-ai luat pe Jace în familie. Întotdeauna am crezut că voi doi probabil n-aţi fost deosebit de apropiaţi. N-ai arătat că ţi-ar fi lipsit prea tare sau că te-a deranjat că a murit.

— Nu am crezut că era mort, zise Robert. Ştiu că asta pare greu de înţeles; legătura noastră a fost retezată de sentinţa de exil dată de

Conclav, dar chiar dinainte de asta ne distanţaserăm. A existat un timp, totuşi, când am fost apropiaţi, cei mai buni prieteni; a fost un timp când mi-a spus că mă iubea.

Ceva din accentuarea cuvântului de către tatăl său îl opri scurt pe Alec.

— Michael Wayland a fost îndrăgostit de tine?

— Am fost... n-am fost blând cu el, din cauza asta, zise Robert. I-am spus să nu-mi mai spună niciodată cuvintele acelea. M-am temut şi l-am lăsat singur, cu gândurile, cu sentimentele şi cu temerile lui, iar noi doi n-am mai fost niciodată apropiaţi cum fuseserăm. L-am luat pe Jace la noi ca să răscumpăr, într-o mică măsură, ceea ce făcusem, dar ştiu că nu există nicio compensaţie pentru asta. Robert se uită la Alec, iar privirea ochilor săi albaştri era serioasă. Tu crezi că mi-e ruşine cu tine, dar mi-e ruşine de mine însumi. Mă uit la tine şi văd reflectarea propriei mele asprimi faţă de cineva care n-a meritat-o niciodată. Ne regăsim în copiii noştri propriile euri, care ar putea deveni mai bune decât ale noastre. Alec, eşti un bărbat cu mult mai bun decât am fost eu vreodată sau decât voi fi.

Alec încremeni. Îşi aminti visul lui de pe tărâmurile demonilor, cu tatăl său spunând tuturor ce viteaz era el, ce bun vânător de umbre şi războinic era, însă nu-şi închipuise vreodată că tatăl lui chiar avea să-i spună că era un bărbat bun.

Şi asta era cu mult mai bine, cumva.

Robert se uita la el şi în jurul ochilor şi gurii avea clar cutele îngrijorării încordate. Alec nu se putu abţine să nu se întrebe dacă îi mai spusese cuiva vreodată despre Michael şi cât îl costase să vorbească acum.

Îi atinse uşor braţul tatălui său, prima oară când o făcea de bunăvoie după atâtea luni, apoi lăsă mâna jos.

— Îţi mulţumesc, zise, că mi-ai spus adevărul.

Nu era iertare, nu chiar, dar era un început.

Iarba era umedă de la răcoarea nopţii care se lăsase, Clary putea simţi frigul pătrunzându-i prin sandale în timp ce se întorcea spre cort cu Jace şi Magnus. Putea vedea şirurile meselor pregătite, porţelanurile şi tacâmurile scânteind. Toată lumea se apucase să dea o mână de ajutor, chiar şi cei pe care ea îi crezuse inatacabili în rezerva lor: Kadir, Jia, Maryse.

Dinspre cort se auzea muzică. Bat trândăvea la staţia lui de D], dar cineva cânta jazz la pian. Îl putu vedea pe Alec cu tatăl său, vorbind aprins, şi apoi mulţimea se dădu în lături şi văzu o imagine estompată a altor chipuri familiare: Maia şi Aline sporovăind, şi Isabelle stând lângă Simon, care arăta stingherit...

Simon.

Clary se opri scurt. Inima îi făcu un salt în piept, apoi încă unul; simţi un val de fierbinţeală şi răceală prin tot corpul, de parcă era gata să leşine. Nu putea fi Simon, de bună seamă era altcineva. Vreun alt băiat slăbănog cu păr castaniu ciufulit şi ochelari, dar purta aceeaşi bluză decolorată în care îl văzuse ea îmbrăcat de dimineaţă, şi părul îi era prea lung şi căzut peste ochi, şi el zâmbea la ea un pic nesigur peste capetele celorlalţi şi era Simon, şi era Simon, şi era Simon.

Nici nu ştiu când dădu să alerge, dar dintr-odată mâna lui Magnus era pe umărul ei şi o ţinu în loc cu o strânsoare de fier.

— Ai grijă, zise el. Nu-şi aduce aminte totul. I-am putut da numai câteva amintiri, nu prea multe. Restul va trebui să aştepte, dar, Clary - ţine minte că el nu îşi aminteşte. Nu te aştepta la totul deodată.

Probabil dăduse din cap, pentru că el o lăsă, şi atunci ea zbură peste pajişte, năpustindu-se în cort, şi se aruncă în braţele lui Simon, cu atâta forţă încât el se clătină, dându-se înapoi, gata să cadă. Nu mai are forţa de vampir; ia-o uşor; ia-o uşor, zicea mintea ei, dar restul din ea n-o asculta. Îl ţinea în braţe şi pe jumătate îl îmbrăţişa şi pe jumătate plângea cu nasul în pieptul lui.

Era conştientă de Isabelle, Jace şi Maia stând în jurul lor, şi de Jocelyn, venind grăbită spre ei. Clary se dădu un pic înapoi, doar cât să se poată uita la faţa lui Simon. Şi era fără îndoială Simon. De la distanţa asta, îi vedea pistruii de pe obrazul stâng, micuţa cicatrice de pe buză, în urma unui accident din clasa a opta.

— Simon, şopti ea, apoi: Mă cunoşti? Ştii cine sunt?

El îşi împinse ochelarii pe puntea nasului. Mâna îi tremura uşor.

— Eu... îşi roti privirile în jur. E ca o reuniune de familie în care eu nu prea cunosc pe nimeni, dar toată lumea mă cunoaşte pe mine. E...

— Copleşitor? îl ajută Clary.

Încercase să ascundă dangătul de clopot al dezamăgirii din adâncul inimii pentru faptul că n-o recunoscuse.

— N-are nimic dacă nu mă ştii. E timp.

El se uită la ea. Era incertitudine şi speranţă în expresia lui şi o uşoară buimăceală, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis şi nu era foarte sigur unde se afla. Apoi zâmbi.

— Nu-mi amintesc totul, zise el. Nu încă. Dar îmi amintesc de tine. Îi luă mâna dreaptă, îi atinse inelul de aur de pe degetul arătător, simţind metalul Elfilor Luminii cald. Clary, zise el. Tu eşti Clary. Eşti cea mai bună prietenă a mea.

Alec se îndreptă spre dealul unde Magnus stătea pe aleea ce ducea spre cort. Magnus se sprijinea de un copac, cu mâinile în buzunare, iar Alec i se alătură, privind cum Simon, arătând la fel de zăpăcit ca un boboc de curând ieşit din ou, era înconjurat de prieteni: Jace, Maia, Luke, chiar şi Jocelyn, plângând de bucurie când îl îmbrăţişă, întinzându-şi rimelul. Numai Isabelle stătea mai la o parte de grup, cu mâinile împreunate în faţă şi chipul aproape lipsit de expresie.

— Ai crede că nu-i pasă, zise Alec, când Magnus întinse o mână să-i îndrepte cravata.

Magnus îl ajutase să-şi aleagă costumul pe care-l purta şi era mândru de faptul că avea dunguţe albastre subţiri care-i scoteau în evidenţă ochii lui Alec.

— Însă sunt foarte sigur că îi pasă.

— Nu greşeşti, zise Magnus. Ii pasă prea mult, tocmai de aceea stă deoparte.

— Te-aş întreba ce ai făcut, dar nu sunt sigur că vreau să ştiu, zise Alec, sprijinindu-se de Magnus, bucurându-se de căldura solidă a corpului din spatele lui.

Magnus îşi sprijini bărbia de umărul lui Alec şi, pentru o clipă, stătură amândoi nemişcaţi, privind spre cort şi scena vălmăşagului fericit de acolo.

— A fost frumos din partea ta.

— Faci alegerea pe care trebuie s-o faci la momentul cuvenit, îi spuse Magnus la ureche. Speri să nu fie consecinţe sau măcar nu unele grave.

— Nu crezi că tatăl tău o să fie furios, nu? zise Alec, iar Magnus râse sec.

— El are o mulţime de alte lucruri mai importante la care să fie atent, decât la mine, zise Magnus. Dar tu? Te-am văzut vorbind cu Robert.

Alec îl simţi pe Magnus devenind încordat când îi repetă ceea ce îi spusese tatăl lui.

— Ştii, asta n-aş fi ghicit, zise Magnus când Alec termină. Şi l-am cunoscut pe Michael Wayland.

Alec îl simţi ridicând din umeri.

— Ceea ce dovedeşte că „Inima e veşnic lipsită de experienţă”[17] şi aşa mai departe.

— Tu ce zici? Să-l iert?

---

[17] Citat din A Week ort the Concord and Merrimack Rivers (1849) de Henry David Thoreau

— Cred că ceea ce ţi-a spus a fost o explicaţie, dar nu o scuză pentru cum s-a purtat. Dacă îl ierţi, fă-o pentru tine, nu pentru el. E pierdere de vreme să fii supărat, zise Magnus, când tu eşti una dintre cele mai iubitoare persoane pe care le-am cunoscut.

— De aceea m-ai iertat? Pentru mine sau pentru tine? întrebă Alec, nu mânios, ci doar curios.

— Te-am iertat pentru că te iubesc şi urăsc să fiu fără tine. Urăsc asta, motanul meu urăşte asta. Şi pentru că m-a convins Catarina că am fost prost.

— Mmm. Îmi place de ea.

Mâna lui Magnus îl înconjură pe Alec şi-l lipi de pieptul său, de parcă voia să-i simtă bătăile inimii.

— Şi tu să mă ierţi, zise el, pentru că nu sunt în stare să te fac pe tine nemuritor sau să renunţ eu la nemurirea mea.

— Nu e nimic de iertat, zise Alec. Nu vreau să trăiesc veşnic. Îşi puse o mână peste a lui Magnus, împletindu-şi degetele cu ale lui. S-ar putea să nu avem prea mult timp, zise Alec. O să îmbătrânesc şi o să mor. Dar îţi promit că n-am să te părăsesc până atunci. E singura promisiune pe care pot s-o fac.

— Mulţi vânători de umbre nu îmbătrânesc, zise Magnus.

Alec îi putea simţi bătăile accelerate ale pulsului. Era ciudat, Magnus astfel, fără cuvintele care-i veneau de obicei cu atâta uşurinţă.

Alec se întoarse în îmbrăţişarea lui Magnus, ajungând faţă în faţă, cercetându-i detaliile de care nu se sătura niciodată: oasele ascuţite ale feţei lui Magnus, culoarea auriu-verzuie a ochilor lui, gura care întotdeauna părea pe cale să zâmbească, deşi acum arăta îngrijorat.

— Chiar dacă ar fi vorba de numai câteva zile, aş vrea să mi le petrec pe toate cu tine. Asta înseamnă ceva?

— Da, zise Magnus. Înseamnă că de acum înainte o să facem să conteze fiecare zi.

Dansau.

Lily cânta ceva lent şi sentimental la pian, iar Clary plutea printre ceilalţi invitaţi la nuntă, cu braţele lui Jace în jurul ei. Era exact genul de dans care-i plăcea ei: nu foarte complicat, mai mult o chestiune de a te ţine de partenerul tău şi de a nu face nimic ca să se încurce în paşi.

Îşi lipise obrazul de mătasea cămăşii lui, simţind materialul mototolit şi moale sub pielea ei. Mâna lui se juca leneş cu buclele desprinse din coc, plimbându-şi degetele pe ceafa ei. Nu se putu opri să nu-şi amintească visul pe care-l avusese cu mult timp în urmă, în care ea dansa cu Jace în Palatul Acordurilor. El fusese atât de distant, pe atunci, atât de rece adesea; o uimea uneori acum, când se uita la el, că acesta era acelaşi Jace. Jace cel care tu m-ai ajutat să devin, zisese el. Un Jace care îmi place mult mai mult.

Dar nu era singurul care se schimbase; şi ea se schimbase. Deschise gura ca să-i spună asta, când simţi o bătaie uşoară pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe mama ei, zâmbindu-le amândurora.

— Jace, zise ea, pot să-ţi cer o favoare?

Jace şi Clary se opriseră din dansat; niciunul nu spuse nimic. Jocelyn ajunsese să-l placă mai mult pe Jace în ultimele şase luni decât îl plăcuse înainte; chiar ţinea la el, ar fi îndrăznit Clary să spună, însă tot nu era totdeauna încântată de iubitul vânător de umbre al lui Clary.

— Lily a obosit să cânte, dar toată lumea e topită după pian... şi tu cânţi, nu-i aşa? Clary mi-a spus ce talentat eşti. Ai vrea să cânţi pentru noi?

Jace strecură o privire spre Clary, atât de rapidă încât ea o văzu doar pentru că îl ştia destul de bine ca să se uite. Ştia să se poarte, totuşi, impecabil chiar, atunci când alegea să o facă. Ii zâmbi lui Jocelyn ca un înger, apoi se îndreptă spre pian. Peste o clipă, acordurile muzicii clasice umplură cortul.

Tessa Gray şi băiatul care fusese Fratele Zachariah stăteau la cea mai îndepărtată masă din colţ şi se uitau cum degetele agile ale lui Jace Herondale dansau peste clapele pianinei. Jace nu avea cravată şi cămaşa i se descheiase la câţiva nasturi, iar chipul lui era concentrat, abandonându-se muzicii cu pasiune.

— Chopin, identifică Tessa cu un zâmbet blând. Mă întreb... mă întreb dacă micuţa Emma Carstairs o să cânte la vioară într-o bună zi.

— Uşurel, zise însoţitorul ei, cu râsul gâlgâind în voce. Nu poţi forţa lucrurile astea.

— E greu, zise ea, întorcându-se să-l privească serios. M-ar fi plăcut să-i spui mai multe despre legătura dintre voi doi, ca să nu se simtă atât de singură.

Tristeţea adâncă lăsă în jos colţurile gurii lui sensibile.

— Ştii că nu pot. Nu încă. I-am făcut nişte aluzii. Asta a fost tot ce-am putut face.

— O să ţinem un ochi pe ea, zise Tessa. Întotdeauna o să ţinem un ochi pe ea. Ii atinse Peceţile de pe obraji, rămăşiţe ale timpului petrecut de el ca Frate Tăcut, aproape reverenţios. Îmi amintesc când ai spus că războiul ăsta a fost o poveste a familiilor Lightwood, Herondale şi Fairchild, şi aşa este, dar a fost şi una a familiilor Blackthorn şi Carstairs, şi e uimitor să-i văd. Dar când mă uit la ei, e ca şi când aş vedea trecutul care se întinde mult în urma lor. Mă uit la Jace Herondale cântând şi văd duhurile celor morţi reînviind în muzică. Nu ţi se pare?

— Duhurile sunt amintiri şi le purtăm cu noi, pentru că aceia pe care îi iubim nu părăsesc lumea.

— Da, zise ea. Numai că mi-ar plăcea ca el să fie aici şi să vadă asta cu noi, doar să mai fie aici cu noi o dată.

Ea simţi mătasea aspră a părului său negru când se aplecă să-i sărute uşor degetele - un gest galant dintr-o epocă de mult apusă.

— Este aici cu noi, Tessa. Ne poate vedea. O cred. O simt, la fel cum obişnuiam să ştiu, cândva, dacă era trist sau supărat, singur sau fericit.

Ea atinse brăţara de perle de la încheietura sa, apoi faţa lui, cu degete uşoare, adoratoare.

— Şi cum e el acum? şopti ea. Fericit sau melancolic, trist sau singuratic? Nu-mi spune că e singuratic. Căci tu trebuie să ştii. Tu ai ştiut întotdeauna.

— E fericit, Tessa. E bucuros să ne vadă împreună, cum şi eu am fost întotdeauna bucuros să vă văd pe voi doi.

Zâmbi, cu acel zâmbet care avea toată sinceritatea lumii în el, şi îşi retrase degetele dintr-ale ei, lăsându-se pe spate, în scaun. Două persoane se apropiau de masa lor: o femeie înaltă cu părul roşu şi o fată cu aceeaşi păr roşu şi ochi verzi.

— Şi apropo de trecut, zise el, cred că e cineva aici care vrea să stea de vorbă cu tine.

Clary îl privea amuzată pe Church, când mama ei se apropie timidă de ea. Motanul fusese împodobit cu zeci de mici clopoţei nupţiali de argint şi, într-o criză de furie răzbunătoare, rodea dintr-unul din picioarele pianului.

— Mamă, zise Clary, bănuitoare. Ce ai în minte?

Mama ei îi mângâie părul, drăgăstos.

— E cineva cu care aş vrea să faci cunoştinţă, zise ea, luând-o pe Clary de mână. E timpul.

— Timpul? E timpul pentru ce?

Clary se lăsă condusă, protestând numai pe jumătate, până la o masă drapată în alb, dint-un colţ al cortului. La ea stătea fata cu păr castaniu pe care o văzuse mai devreme. Fata îşi înalţă privirea când Clary se apropie. Fratele Zachariah se ridică de lângă ea; îi zâmbi lui Clary şi se duse să stea de vorbă cu Magnus, care coborâse de pe deal, ţinându-se de mână cu Alec.

— Clary, zise Jocelyn, aş vrea s-o cunoşti pe Tessa.

— Isabelle.

Ea îşi ridică privirea; se sprijinise de pian, lăsându-se legănată de muzica lui Jace (şi ronţăitul slab al lui Church în lemn). Era muzica ce îi amintea de copilărie, de Jace petrecând ore în şir în camera de muzică, umplând holurile Institutului cu o cascadă de note.

Era Simon. Îşi descheiase jacheta de denim, căci era cald în cort, şi ea îi văzu obrajii încinşi de căldură şi de stinghereală. Era ceva nepământean, un Simon care roşea, care era distant şi sexy, şi care crescuse şi se îndepărtase de ea.

Ochii lui căprui erau curioşi când se opriră asupra ei; ea văzu o scânteie de recunoaştere în ei, dar nu completă. Nu era modul în care Simon se uitase la ea înainte, plin de dorinţă dulce dureroasă, care-i dădea sentimentul că, iată, era cineva care o vedea pe ea, o vedea pe Isabelle, Isabelle aşa cum se prezenta lumii şi Isabelle care se ascundea, adăpostită în umbre unde numai foarte puţini o puteau vedea.

Simon fusese unul dintre acei puţini. Acum era… altceva.

— Isabelle, spuse el din nou.

Şi ea-l simţi pe Jace uitându-se spre ea, cu ochi curioşi, în timp ce mâinile îi alergau peste clapele pianinei.

— Vrei să dansezi cu mine?

Ea oftă şi dădu din cap.

— Bine, zise şi-l lăsă s-o conducă pe ringul de dans.

Cu tocuri era cât el de înaltă; ochii lor erau la acelaşi nivel. În spatele ochelarilor, ai lui aveau aceeaşi culoare, cafeniu-închis.

— Mi s-a spus, începu el şi îşi drese glasul, sau cel puţin aşa am înţeles eu, că tu şi cu mine...

— Nu, zise ea. Nu vorbi despre asta. Dacă nu-ţi aduci aminte, atunci nu vreau să aud.

Una din mâinile lui era pe umărul ei, cealaltă pe talie. Pielea lui era caldă la atingere, nu rece cum şi-o amintea ea. Părea incredibil de uman şi fragil.

— Dar eu vreau să-mi amintesc, zise el şi ea îşi aduse aminte cât de argumentativ fusese întotdeauna; în asta, cel puţin, nu se schimbase, îmi amintesc o parte... nu e ca şi când n-aş şti cine eşti, Isabelle.

— Îmi spuneai Izzy, zise ea, simţindu-se dintr-odată foarte obosită. Izzy, nu Isabelle.

El se aplecă spre ea şi ea îi simţi răsuflarea în păr.

— Izzy, zise el. Îmi amintesc că te sărutam.

Ea se înfioră.

— Ba nu, nu-ţi aminteşti.

— Ba da, îmi amintesc.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei, degetele atingându-i spaţiul de sub omoplaţi, care întotdeauna o făcea să freamăte.

— Au trecut luni, între timp, zise el, cu voce scăzută. Şi nimic nu era chiar în regulă. Întotdeauna simţeam că lipsea ceva. Şi acum ştiu că asta era, toată treaba asta, dar de asemenea erai şi tu. Nu-mi aminteam în timpul zilei. Dar visam noaptea despre tine, Isabelle.

— Ai visat despre noi?

— Numai despre tine. Fata cu ochii negri, foarte negri. Îi atinse părul cu degete uşoare. Magnus îmi spune că am fost un erou, zise el. Şi văd pe faţa ta, când te uiţi la mine, că îl cauţi pe tipul ăla. Tipul pe care tu îl ştiai un erou, care făcea lucruri grozave. Eu nu-mi amintesc să fi făcut acele lucruri. Nu ştiu dacă asta mă face să nu mai fiu un erou. Dar mi-ar plăcea să încerc să fiu din nou tipul ăla. Tipul ăla care ajunge să te sărute pentru că a câştigat dreptul ăsta. Dacă vei avea destulă răbdare să mă laşi să încerc.

Era atât de tipic Simon să spună asta. Ea se uită la el şi, pentru prima oară, simţi un val de speranţă ridicându-se în pieptul ei, pe care nu se grăbi să-l înăbuşe.

— Aş putea să te las, zise ea. Să încerci, adică. Nu-ţi pot promite nimic.

— Nici nu m-am aşteptat s-o faci.

Faţa i se lumină, iar ea văzu umbra unei amintiri mişcându-se în spatele ochilor ei.

— Eşti răpitoare, Isabelle Lightwood, zise el. Asta, cel puţin, îmi amintesc.

— Tessa este magiciană, zise Jocelyn, deşi o magiciană foarte neobişnuită. Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus, că intrasem în panică fiindcă nu ştiam cum să pun asupra ta vraja pe care toţi vânătorii de umbre o primesc când se nasc? Vraja

de protecţie? Şi că Fratele Zachariah şi o femeie magician au intervenit şi m-au ajutat cu ceremonia? Ea este magiciana de care ţi-am vorbit. Tessa Gray.

— Mi-ai spus că de la ea ai luat ideea pentru numele de Fray. Clary se lăsă pe scaun în faţa Tessei, la masa rotundă. F de la Fairchild, zise ea, raţionând cu voce tare, şi restul de la Gray.

Tessa zâmbi şi faţa i se lumină.

— A fost o onoare.

— Erai nou-născută, n-ai cum să-ţi aduci aminte, zise Jocelyn, dar Clary se gândi la modul în care Tessa i se păruse familiară prima oară când o văzuse şi se mirase.

— De ce îmi spui tocmai acum? întrebă Clary, uitându-se la mama ei, rămasă în picioare lângă scaunul ei, învârtindu-şi neliniştită noul inel de nuntă pe deget. De ce nu mi-ai spus înainte?

— Am cerut să fiu şi eu de faţă când îţi va spune, dacă se va hotărî s-o facă, răspunse Tessa.

Vocea ei era melodioasă, blândă şi plăcută, cu o urmă de accent britanic.

— Şi mă tem că m-am separat eu însămi multă vreme de lumea vânătorilor de umbre. Amintirile mele despre ea sunt dulci şi amare, uneori mai mult amare decât dulci.

Jocelyn o sărută pe Clary pe cap.

— De ce nu staţi de vorbă voi două? zise ea şi se îndepărtă, spre Luke, care vorbea cu Kadir.

Clary se uită la zâmbetul Tessei şi zise:

— Eşti magiciană, dar eşti prietenă cu un Frate Tăcut. Mai mult decât prieteni... e un pic ciudat, nu-i aşa?

Tessa îşi sprijini coatele pe masă. O brăţară de perle sclipi în jurul încheieturii sale stângi; o atinse alene, ca din obişnuinţă.

— Totul despre viaţa mea e chiar ieşit din comun, dar, pe de altă parte, acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, nu?

Ochii ei scânteiară.

— Jace Herondale cântă foarte bine la pian.

— Şi o ştie.

— Asta sună ca un Herondale, râse Tessa. Trebuie să-ţi spun, Clary, că abia de curând am aflat că Jace s-a hotărât să fie un Herondale şi nu un Lightwood. Amândouă sunt familii onorabile şi pe amândouă le-am cunoscut, însă soarta mea a fost întotdeauna mai strâns împletită cu aceea a familiei Herondale. Îşi întoarse privirea spre Jace, cu un soi de nostalgie în expresia ei. Există familii - Blackthorn, Herondale, Carstairs - pentru care am simţit totdeauna o afinitate aparte: am vegheat asupra lor dedeparte, căci am învăţat să nu mă amestec. Acesta este, în parte, motivul pentru care m-am retras în Labirintul Spiralat, după Răzmeriţă. Fiind un loc atât de îndepărtat de lume, atât de ascuns, am crezut că-mi pot găsi acolo pacea după ce am aflat ce s-a întâmplat cu Herondale. Iar după Războiul Mortal, l-am întrebat pe Magnus dacă n-ar trebui să-l abordez pe Jace, să-i vorbesc despre trecutul familiei Herondale, dar el a spus să-i dau timp. Deoarece e greu să porţi povara cunoaşterii trecutului.

Atunci m-am întors în Labirint... Înghiţi în sec. Acesta a fost un an negru, aşa un an nenorocit pentru vânătorii de umbre, pentru repudiaţi, pentru noi toţi. Atât de multă pierdere şi durere. În Labirintul Spiralat am auzit zvonuri, apoi au fost întunericiţii, şi m-am gândit că lucrul cel mai bun pe care-l puteam face ca să ajut era să găsesc un leac, dar nu exista niciunul. Mi-aş fi dorit să fi găsit vreunul. Uneori, se întâmplă să nu existe niciun leac.

Privirea ei se îndreptă spre Zachariah, cu lumină în ochi.

— Însă, de asemenea, uneori există şi miracole. Zachariah mi-a povestit cum a devenit muritor, din nou. A spus că a fost „o poveste a familiilor Lightwood, Herondale şi Fairchild”.

Se uită la Zachariah, care era ocupat cu mângâiatul lui Church. Motanul se căţărase pe masa cu şampanie şi dărâma vesel paharele. Expresia ei era una de exasperare şi de afecţiune, amestecate.

— Nu ştii cât înseamnă pentru mine, cât de recunoscătoare sunt pentru ce ai făcut pentru Zachariah - ce aţi făcut voi toţi.

— A fost opera lui Jace, mai mult decât a oricui altcuiva. A fost... Zachariah tocmai l-a luat în braţe pe Church?

Clary era uluită. Zachariah îl ţinea pe motan, care devenise moale şi flexibil, ţinându-şi coada înfăşurată pe braţul fostului Frate Tăcut.

— Motanul ăla urăşte pe toată lumea!

Tessa zâmbi puţin.

— Eu n-aş spune toată lumea.

— Deci el e... Zachariah e muritor acum? întrebă Clary. Doar... un vânător de umbre obişnuit?

— Da, zise Tessa. El şi cu mine ne ştim de multă vreme. Am stabilit o întâlnire, în fiecare an, în ianuarie. Anul acesta, când a sosit, spre stupefacţia mea, era muritor.

— Şi n-ai ştiut înainte să-şi facă pur şi simplu apariţia? Eu l-aş fi omorât.

Tessa zâmbi.

— Ei bine, asta ar fi anulat cumva problema. Şi cred că el n-a fost sigur cum aveam să-l primesc, muritor cum este, când eu sunt nemuritoare.

Expresia ei îi reaminti lui Clary de Magnus, acea înfăţişare cu ochi bătrâni, foarte bătrâni, pe o faţă tânără, îi reaminti de o mâhnire care era prea tăcută şi prea adâncă pentru ca aceia cu vieţi omeneşti scurte s-o înţeleagă.

— El o să îmbătrânească şi o să moară, iar eu o să rămân aşa cum sunt. Dar el a avut o viaţă lungă, mai lungă decât majoritatea, şi mă înţelege. Nici el, nici eu nu suntem de vârstele pe care le arătăm. Şi ne iubim unul pe altul. Ăsta e lucrul important. Tessa închise ochii şi, pentru o clipă, păru că lasă notele muzicii de pian să o pătrundă. Am ceva pentru tine, zise ea, deschizând ochii - erau cenuşii, de culoarea ploii. Pentru amândoi... şi pentru tine, şi pentru Jace.

Scoase ceva din buzunar şi i-l întinse lui Clary. Era un cerculeţ argintiu stins, un inel de familie, sclipind cu modelul gravat al păsărilor în zbor.

— Acest inel i-a aparţinut lui James Herondale, zise ea. E un inel Herondale adevărat, vechi de foarte mulţi ani. Dacă Jace a hotărât că doreşte să fie un Herondale, ar trebui să-l aibă, ca să-l poarte.

Clary luă inelul; i se potrivea pe degetul mare.

— Mulţumesc, zise ea, deşi ai putea să i-l dai chiar tu. Poate că acum e timpul să vorbeşti cu el.

Tessa clătină din cap.

— Uite ce fericit este, zise ea. Hotărăşte cine este şi cine vrea să fie şi găseşte bucurie în asta. Ar trebui să aibă puţin timp ca să mai fie fericit astfel, înainte de a lua iarăşi vreo povară.

Ridică ceva ce fusese aşezat pe scaunul de lângă ea şi i-l întinse lui Clary. Era un exemplar al Codexului vânătorilor de umbre, legat în catifea albastră.

— Acesta e pentru tine, zise ea. Sunt sigură că ai unul al tău, dar acesta mi-a fost mie drag. E şi-o inscripţie pe spate - vezi?

Şi întoarse cartea, ca să poată vedea Clary nişte litere aurii stanţate în catifea.

— ”Liber slujim, pentru că liber iubim”[18], citi Clary cu voce tare şi îşi ridică ochii la Tessa. Mulţumesc, este minunat. Eşti sigură că vrei să-l înstrăinezi?

Tessa zâmbi.

— Şi cei din familia Fairchild mi-au fost dragi, la viaţa mea, zise ea, iar părul tău roşu şi încăpăţânarea ta îmi amintesc de oamenii pe care i-am iubit cândva. Clary, adăugă, aplecându-se peste masă, astfel încât pandantivul de jad se legănă în aer, simt o înrudire şi cu tine - tu, care ţi-ai pierdut şi fratele, şi tatăl. Ştiu că ai fost judecată şi discutată ca fiica lui Valentine Morgenstern, iar acum ca sora lui Jonathan. Vor exista întotdeauna cei care vor să-ţi spună cine eşti pe baza numelui tău sau al sângelui din venele tale. Nu-i lăsa pe alţii să decidă cine eşti. Decide singură.

Se uită spre Jace, ale cărui mâini dansau peste clapele pianului. Lumina lumânărilor se reflecta asemenea unor stele în părul lui şi-i făcea pielea să strălucească.

— Libertatea aceea nu este un dar; este un drept înnăscut. Sper că tu şi Jace o s-o folosiţi.

— Vorbeşti cu atâta gravitate, Tessa. N-o speria, interveni Zachariah, venind în spatele scaunului ei.

— N-o sperii! zise Tessa şi râse.

Îşi lăsă capul pe spate, iar Clary se întrebă dacă aşa arăta şi ea când se uita la Jace. Spera că da. Era o înfăţişare de siguranţă şi bucurie, înfăţişarea cuiva încrezător în iubirea pe care o dăruia şi o primea.

— Ii dădeam numai un sfat.

— Suna înspăimântător.

Era ciudat cum vocea vorbită a lui Zachariah suna asemănătoare şi diferită de vocea din mintea lui Clary - cu glas, accentul lui britanic era mai pronunţat decât al Tessei. De asemenea, avea şi râs în voce, când se aplecă şi o ajută pe Tessa să se ridice de pe scaun.

— Mă tem că trebuie să plecăm; avem o călătorie lungă de făcut.

— Unde vă duceţi? întrebă Clary, ţinând Codexul cu grijă în poala ei.

— Los Angeles, zise Tessa.

---

18 John Milton, Paradisul pierdut, Cartea a V-a

Şi Clary îşi aminti cum îi spusese că familia Blackthorn era una pentru care avea un deosebit interes. Clary se bucură să audă. Ştia că Emma şi ceilalţi locuiau la Institut cu unchiul lui Julian, dar ideea că ar putea avea pe cineva special care să vegheze asupra lor, un înger păzitor cumva, era liniştitoare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zise Clary. Îţi mulţumesc, pentru tot.

Tessa zâmbi radioasă şi dispăru în mulţime, spunând că se duce să-şi ia la revedere de la Jocelyn; Zachariah luă haina lui şi şalul ei, în vreme ce Clary îl privea curioasă.

— Îmi amintesc că mi-ai spus odată, începu ea, că ai iubit două persoane mai mult ca orice pe lume. Tessa era una dintre ele?

— Ea este una dintre ele, zise el, prietenos, îmbrăcându-şi haina. N-am încetat s-o iubesc, nici pe parabatai-ul meu; dragostea nu se opreşte când cineva moare.

— Parabatai-ul? Ţi-ai pierdut parabatai-ul? zise Clary, simţind şocul durerii pentru el, căci ştia ce însemna să fii nefilim.

— Nu şi în inima mea, deoarece n-am uitat, zise el, iar ea auzi şoapta unei tristeţi de secole în vocea lui şi îşi aduse aminte de el în Oraşul Tăcut, un spectru într-o robă de culoarea pergamentului. Cu toţii suntem fragmente din ceea ce ne amintim. Păstrăm în noi speranţele şi temerile celor care ne iubesc. Atâta vreme cât există iubire şi amintire, nu există adevărată pierdere.

Clary se gândi la Max, la Amatis, la Raphael şi Jordan, ba chiar şi la Jonathan, simţind usturimea lacrimilor în gât.

Zachariah îşi puse şalul Tessei pe braţ.

— Spune-i lui Jace Herondale că interpretează Concertul 2 de pian al lui Chopin foarte bine, zise el şi dispăru după Tessa, în mulţime.

Ea se uită lung după el, ţinând strâns inelul şi Codexul

— L-a văzut cineva pe Church? zise o voce la urechea ei.

Era Isabelle, care-l ţinea pe Simon de braţ. Maia se afla lângă ei, jucându-se cu o agrafă de aur din părul ei creţ.

— Cred că Zachariah tocmai ne-a furat motanul. Jur că l-am văzut punându-l pe Church pe bancheta din spate a unei maşini.

— Nu se poate, zise Jace, apărând lângă Clary; avea mânecile sumese până la coate şi era îmbujorat de la efortul de a cânta. Church urăşte pe toată lumea.

— Nu chiar pe toată lumea, murmură Clary şi zâmbi.

Simon se uita la Jace de parcă era deopotrivă fascinat şi puţin îngrijorat.

— Eu am... noi ne-am... te-am muşcat vreodată?

Jace îşi atinse cicatricea de pe gât.

— Nu pot să cred că-ţi aminteşti asta.

— Şi noi doi... ne-am tăvălit pe fundul unui vas?

— Da, m-ai muşcat, da, oarecum mi-a plăcut, da, hai să nu mai vorbim despre asta din nou, zise Jace. Nu mai eşti vampir. Concentrează-te.

— Ca s-o spunem pe-a dreaptă, l-ai muşcat şi pe Alec, zise Isabelle.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Maia, cu faţa luminată de amuzament.

În clipa aceea, Bat veni în spatele ei. Fără niciun cuvânt, el îi luă agrafa din mână şi i-o prinse din nou în păr. Închise agrafa cu pricepere. Mâinile lui zăboviră un moment, cu blândeţe, pe părul ei.

— Ce se întâmplă în tărâmul demonilor, rămâne în tărâmul demonilor, zise Jace. Aruncă o privire spre Clary. Vrei să mergem la o plimbare?

— O plimbare sau o plimbare? întrebă Isabelle. Adică, voi doi o să...

— Cred c-ar trebui să mergem cu toţii până la lac, zise Clary, ridicându-se, ţinând Codexul într-o mână şi inelul în cealaltă. E frumos acolo. Mai ales noaptea. Mi-ar plăcea ca şi prietenii mei să vadă.

— Îmi amintesc de lac, zise Simon şi îi dărui un zâmbet care o făcu să simtă că îi creşte inima în piept.

Ferma era locul unde veneau ei în fiecare vară; avea să fie întotdeauna legată de Simon în mintea ei. Faptul că îşi amintea o făcea mai fericită decât şi-ar fi putut imagina că va fi în dimineaţa aceea.

Îşi strecură mâna într-a lui Jace şi plecară cu toţii din cort, Isabelle desprinzându-se de grup ca să-i spună fratelui ei să vină şi să-l ia şi pe Magnus. Mai devreme, Clary ar fi vrut să fie singură cu Jace; acum îşi dorea să fie cu toată lumea.

Îl iubea pe Jace de ceea ce părea acum un timp îndelungat, îl iubea atât de mult, încât uneori simţise c-ar fi putut muri de iubire, pentru că era ceva de care avea nevoie şi nu putea avea. Dar sentimentul acela dispăruse acum: disperarea fusese înlocuită de pace şi de o fericire calmă. Acum că nu mai simţea că fiecare moment cu el era furat posibilităţii unui dezastru, acum că-şi putea imagina o viaţă întreagă de momente împreună cu el care erau tihnite, sau obişnuite, sau relaxate, sau plină de căldură, nu mai voia decât să se ducă până la lacul fermei cu toţi prietenii ei şi să sărbătorească ziua aceea.

Când coborau malul pe poteca spre lac, aruncă o privire în urmă. Ii văzu pe Jocelyn şi pe Luke stând lângă cort, uitându-se după ei. 11 văzu pe Luke zâmbindu-i şi pe mama ei ridicând mâna şi salutându-i, înainte de a şi-o coborî pentru a şi-o împreuna cu a noului ei soţ. Fusese la fel şi pentru ei, gândi ea, ani de despărţire şi tristeţe, iar acum aveau înainte o viaţă întreagă. O viaţă întreagă de momente. Îşi ridică şi ea mâna, răspunzând salutului, apoi se grăbi să-şi prindă prietenii din urmă.

Magnus se sprijinea de peretele hambarului, privindu-le pe Clary şi pe Tessa adâncite în conversaţie, când Catarina veni la el. Avea flori albastre în păr, care-i scoteau în evidenţă pielea albastră ca safirul. Ea aruncă o privire peste livadă, până în locul unde lacul sclipea ca apa ţinută în căuşul palmelor.

— Pari îngrijorat, zise Catarina, punându-i o mână pe umăr, prieteneşte. Care-i problema? Te-am văzut sărutându-te cu băiatul vânător de umbre mai devreme, aşa că nu poate fi asta.

Magnus clătină din cap.

— Nu, cu Alec e totul bine.

— Te-am văzut vorbind şi cu Tessa, zise Catarina, lungindu-şi gâtul să se uite. Ciudat s-o vedem aici. Asta te frământă? Trecutul şi viitorul ciocnindu-se; trebuie să fie un pic ciudat.

— Poate, zise Magnus, deşi nu credea că era asta. Vechi fantome, umbre de ar-fi-putut-fi. Deşi întotdeauna mi-a plăcut de Tessa şi de băieţii ei.

— Fiul ei a fost o podoabă, zise Catarina.

— La fel şi fiica ei, râse Magnus, deşi la fel de uscat precum crenguţele, iarna. Simt trecutul apăsând greu asupra mea, zilele astea, Catarina. Repetarea vechilor greşeli. Aud lucruri, tumult în lumea repudiaţilor, zvonuri despre vrajba viitoare. Spiritele naturii sunt un neam mândru, cel mai mândru; n-o să înghită ruşina de la Conclav fără ripostă.

— Sunt mândri, dar răbdători, zise Catarina. Ar putea aştepta mult timp, generaţii, până să se răzbune. Nu poţi să te temi c-o să mai vină acum, când întunericul s-ar putea să nu se mai aştearnă ani buni de-acum înainte.

Magnus nu se uită la ea; se uita spre cort, unde Clary stătea de vorbă cu Tessa, unde Alec stătea lângă Maia şi Bat, râzând împreună, unde Isabelle şi Simon dansau pe muzica pe care o interpreta Jace la pian, obsedantele note dulci ale lui Chopin amintindu-i de un alt timp şi de sunetele unei viori de Crăciun.

— Ah, zise Catarina, îţi faci griji pentru ei. Îţi faci griji pentru întunericul ce s-ar putea aşterne peste cei la care ţii.

— Peste ei sau peste copiii lor.

Alec se desprinsese de grupul celorlalţi şi urca dealul spre hambar. Magnus îl privi venind, o umbră întunecată pe fundalul cerului şi mai întunecat.

— Mai bine să iubeşti şi să te temi, decât să nu simţi nimic. Altminteri, ne pietrificăm, zise Catarina şi-i atinse braţul. Îmi pare rău pentru Raphael, apropo. N-am avut ocazia să-ţi spun. Ştiu că i-ai salvat viaţa, odată.

— Şi atunci mi-a salvat-o el pe a mea, zise Magnus şi îşi înălţă ochii când Alec ajunse la ei.

Alec înclină capul, curtenitor, spre Catarina.

— Magnus, noi coborâm până la lac, zise el. Vrei să vii şi tu?

— De ce? se interesă Magnus.

Alec ridică din umeri.

— Clary zice că e frumos. Vreau să spun, l-am mai văzut şi înainte, dar atunci a apărut un înger uriaş din el şi n-am mai fost atent la nimic altceva. Întinse mâna: Haide. Toată lumea merge.

Catarina zâmbi.

— Carpe diem, îi zise ea lui Magnus. Nu-ţi pierde vremea frământându-te.

Îşi ridică poalele fustei şi plecă spre copaci, cu picioarele ca nişte flori albastre prin iarbă.

Magnus luă mâna lui Alec.

Erau licurici la malul lacului. Ei luminau noaptea cu pâlpâirile lor, iar grupul îşi întinse pe jos jachete şi pături, pe care Magnus le scoase la iveală din nimic,

cum pretindea el, deşi Clary bănuia că fuseseră ilegal sustrase prin magie de la magazinul Bed Bath & Beyond.

Lacul era ca o monedă de argint, reflectând cerul şi miile de stele. Clary îl auzea pe Alec numindu-i constelaţiile lui Magnus: Leul, Săgeata, Pegasul. Maia îşi scosese pantofii şi mergea cu tălpile goale pe malul lacului. Bat o urma, iar Clary îl văzu luând-o, şovăitor, de mână.

Ea îl lăsă.

Simon şi Isabelle stăteau unul lângă altul, şoptindu-şi. Din când în când, Isabelle râdea. Faţa îi era luminoasă, cum nu mai fusese de luni bune.

Jace se aşeză pe una dintre pături şi o trase pe Clary odată cu el, la el în braţe. Ea se sprijini cu spatele de el, simţindu-i liniştitoarele bătăi ale inimii pe coloana ei vertebrală. Îmbrăţişând-o, atinse cu degetele Codexul din poala ei.

— Ce-i asta?

— Un dar, pentru mine. Şi ai şi tu unul, zise ea şi îi luă mâna, deschizându-i degetele unul câte unul, până avu palma deschisă.

Puse în palmă inelul de argint învechit.

— Un inel Herondale? zise el, uluit. De unde...

— A fost al lui James Herondale, zise ea. Eu nu am un arbore genealogic la îndemână, aşa că nu ştiu ce înseamnă asta exact, dar în mod clar a fost unul dintre strămoşi tăi. Îmi amintesc c-ai spus că Surorile de Fier vor trebui să-ţi facă un inel nou, pentru că Stephen nu-ţi lăsase vreunul - dar acum ai unul.

El şi-l puse pe inelarul de la mâna dreaptă.

— De fiecare dată, zise el, încet. De fiecare dată când cred că-mi lipseşte o bucată din mine, tu mi-o dai înapoi.

Nu exista răspuns la asta, aşa că ea nu dădu niciunul; doar se întoarse în braţele lui şi-l sărută pe obraz. Jace era frumos, sub cerul nopţii, cu stelele cernându-şi lumina asupra lui, sclipindu-i în păr şi în ochi, iar inelul Herondale strălucea pe degetul lui, o reamintire a tot ce fusese şi a tot ce avea să fie.

Cu toţii suntem fragmente din ceea ce ne amintim. Păstrăm în noi speranţele şi temerile celor care ne iubesc. Atâta vreme cât există iubire şi amintire} nu există adevărată pierdere.

— Îţi place numele de Herondale? întrebă el.

— E numele tău, deci îl iubesc, zise ea.

— Există câteva nume destul de rele de vânători de umbre cu care aş fi putut să mă aleg, zise el. Bloodstick. Ravenhaven.

— Bloodstick nu se poate să fie un nume.

— Se poate să fi căzut în dizgraţie, recunoscu el. Herondale, pe de altă parte, este melodios. Calmant, s-ar putea spune. Gândeşte-te cum sună „Clary Herondale”.

— Oh, Doamne, sună groaznic.

— Toţi trebuie să facem sacrificii pentru dragoste, zâmbi el şi întinse mâna pe lângă ea ca să ia Codexul Asta e vechi. O ediţie veche, zise el, întorcându-l. Inscripţia de pe spate e din Milton.

— Bineînţeles că tu ştii asta, zise ea cu dragoste şi se sprijini mai bine de el, în timp ce el răsfoia cartea din mâinile lui.

Magnus aprinsese un foc care ardea vesel pe malul lacului, trimiţând scântei pe cer. Reflexiile flăcărilor fulgerară pe medalionul lui Isabelle când se întoarse să-i spună ceva lui Simon, la fel cum străluceau în luciul clar al ochilor lui Magnus şi pe oglinda lacului, transformând undele acestuia în linii de aur. Lumina lor bătu şi-n literele aurii de pe spatele Codexului, când Jace îi citi lui Clary inscripţia, vocea lui sunând blând ca o muzică în întunericul sclipitor.

„Liber slujim, pentru că liber iubim;
singură voia noastră alege de iubim
ori de nu; şi-n asta, biruim sau murim"